Taler fra generalkonferansene 1973–1975

Taler fra generalkonferansene 1973-1975

Taler fra generalkonferansene 1973-1975

holdt av
medlemmer av
Det første presidentskap
De tolvs råd
og
Kirkens patriark

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige

Originaltittel: Conference reports 1973-75

Trykk: Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage,
Frankfurt am Main, 1979
Distribusjon: Distributions Centret, Smedevangen 9,
DK-3540 Lynge, Danmark
PZ SI 0094 NO

Inholdsfortegnelse

October 1974

April 1975

October 1975

I hans styrke

Marvin J. Ashton

For noen få uker siden, da dette området opplevet en av sine verste snestormer — og det sier nokså mye fordi vi har hatt mye dårlig vær denne vinteren som har gått — støtte en pen ung mann og hans vakre forlovede på store vanskeligheter da de skulle dra til Salt Lake tempel for å gifte seg. Hun bodde i ett område av Salt Lake-dalen og han skulle komme fra en annen by like ved. Tungt snefall og sterk vind hadde stengt hovedveiene i løpet av natten og de tidlige morgentimer. Efter mange timers spenningsfylt venting kunne noen av oss hjelpe dem til å komme til templet og fullføre sine gifteplaner før dagen var omme.

Hvor takknemlige de, deres familier og deres venner var for den hjelp og omsorg som ble vist for at de skulle kunne holde denne meget viktige avtalen. Min venn — vi kan kalle ham Bill — uttrykte sin takknemlighet slik: "Tusen takk for alt det dere gjorde for at vårt giftermål skulle gå i orden. Jeg forstår ikke hvorfor dere ville ha alt dette bryderiet for å hjelpe meg. I virkeligheten er jeg jo et null."

Jeg er sikker på at Bill med denne kommentaren mente å være oppriktig, og jeg besvarte den bestemt, men vennlig, håper jeg, med: "Bill, jeg har aldri i mitt liv hjulpet et 'null'. I vår himmelske Faders rike er ingen et 'null'."

For noen dager siden kom jeg igjen til å tenke på denne tendensen til å betrakte oss selv på en gal måte, da jeg intervjuet en hustru som hadde bekymringer. Hennes ekteskap har store vanskeligheter. Hun har oppriktig forsøkt å fjerne kommunikasjonsbarrieren mellom seg og sin mann, men det har ikke vært særlig vellykket. Hun er takknemlig for den tiden hennes biskop har brukt til å rådføre seg med dem. Hennes stavspresident har også vært meget tålmodig og forståelsesfull i sin villighet til å forsøke å hjelpe. Hun har ikke løst alle sine problemer, men hun har fremgang. Hennes mange kontakter med de rette prestedømsledere som har gitt henne veiledning, har ikke bare gjort henne takknemlig, men også litt forundret. Hennes avsluttende bemerkning her forleden dag, var: "Jeg kan bare ikke forstå at dere alle gir så mye tid og viser så stor omsorg. Når alt kommer til alt, er jeg i virkeligheten et 'null'."

Jeg er sikker på at vår himmelske Fader er misfornøyd når vi ser på oss selv som en verdiløs skapning. Hvor rettferdige er vi når vi regner oss selv som et slikt null? Hvor rettferdige er vi mot vår familie? Hvor rettferdige er vi mot vår Gud?

Vi gjør oss selv stor urett når vi, på grunn av tragedie, vanskjebne, utfordringer, motløshet eller en hvilken som helst situasjon i verden, tenker slik om oss selv. Det spiller ingen rolle hvordan vi er eller hvor vi befinner oss. Vi har ingen rett til å kalle oss selv et "null".

Som Guds barn er vi noe. Han vil bygge oss opp, forme oss og foredle oss hvis vi bare holder hodet oppe, armene ut og vandrer med ham. Hvilken stor velsignelse det er å være skapt i hans bilde og vite hvilke store muligheter vi har i og gjennom ham! Hvilken stor velsignelse det er å vite at med styrke fra ham kan vi gjøre alt!

Ammon lærte, ikke bare sin bror Aaron, men også alle oss som lever i dag, en stor lekse i Alma 26:10—12:

"Og det skjedde at da Ammon hadde sagt disse ord irettesatte hans bror Aaron ham og sa: Ammon, jeg er redd for at din glede forleder deg til selvros.

Men Ammon sa til ham: Jeg roser meg ikke av min egen styrke eller min egen visdom, men se, min glede er fullkommen, ja, mitt hjerte er fullt av glede og jeg vil fryde meg i min Gud.

Ja, jeg vet at . . . hva min styrke angår er jeg svak, derfor vil jeg ikke rose meg av meg selv, men jeg vil rose meg av min Gud, for i hans styrke kan jeg gjøre alt, ja, mange kraftige undergjerninger har vi gjort i dette land, derfor vil vi prise hans navn for evig."

Menneskets tendens til å betegne andre som et "null", er like fryktelig som å betegne seg selv som et "null". Menneskene er noen ganger tilbøyelige til å betegne en fremmed eller en ukjent som et "null". Dette gjør man ofte for sine egen fordel og fordi man ikke er villig til å lytte. Utallige skarer avviser i dag Joseph Smith og hans budskap, fordi de ikke vil akseptere et 14-årig "null". Andre vender ryggen til evige gjengitte sannheter som er tilgjengelige idag, fordi de ikke vil akseptere en 19 år gammel eldste eller en 21 år gammel kvinnelig misjonær eller en nabo nede i gaten fordi de antar de er et "null".

Det er ingen tvil i min sjel om at en av grunnene til at vår Frelser, Jesus Kristus, ble avvist og korsfestet, var at han i verdens øyne ble blindt sett på som et "null", født i en ringe krybbe, en talsmann for en så merkelig doktrine som: "Fred på jorden, i mennesker hans velbehag."

Jeg bærer mitt vidnesbyrd for dere og for verden om at Joseph Smith visste med hele sin sjel og sitt sinn at han var "noe" da han som svar på en ydmyk bønn, fikk se Gud og hans Sønn, Jesus Kristus, som talte til Joseph og kalte ham ved navn. Gud har gjennom århundrene ofte utvalgt slike som verden ville kalle et "null", til å bære frem hans sannheter. Lytt til Joseph Smiths tanker og selvanalyse på dette området:

"Dette fikk meg, både den gang og siden, til å reflektere alvorlig over hvor forunderlig det var at en ubetydelig gutt på litt over fjorten år, som dertil var nødt til å tjene sitt magre

levebrød ved daglig arbeide, skulle anses for betydelig nok til å vekke oppmerksomhet hos de ledende menn i datidens mest populære trossamfunn, og det på en måte som fylte dem med den bitreste forfølgelsens og spottens ånd. Men forunderlig eller ikke, således var det, og det voldte meg ofte stor sorg. Det var ikke desto mindre en kjensgjerning at jeg hadde hatt et syn . . ." (Joseph Smiths skrivelser 2:23—24)

Må jeg få minne oss alle om at Joseph Smith henviste til seg selv som en "uanselig gutt", men aldri som et "null". Joseph Smith ble i hele sitt farefulle liv støttet ved kunnskapen om at i Guds styrke kunne han utføre alle ting.

Må Gud hjelpe oss til å innse at en av våre største ansvarsoppgaver og et av våre største privilegier ligger i å løfte opp en som betrakter seg selv som et "null", til en person som har betydning, som er ønsket og som det er behov for. Vår første forpliktelse på dette forvaltnings-område er å begynne med oss selv. "Jeg er et null" er et destruktivt selvbilde. Det er et av bedragerens redskaper.

Det er hjerteskjærende når unge mennesker som er i vanskeligheter, ser opp og svarer til et tilbud om veiledning: "Hvilken rolle spiller det? Jeg er ikke noe verdt."

Det er like forstemmende å høre en student på universitet svare: "Jeg er ikke noen spesiell her på universitetet. Jeg er bare en av de mange tusen. Jeg er i virkeligheten ingenting."

Måtte vi ta lærdom av en misjonær som nylig ble intervjuet. Denne eldsten skulle besvare spørsmålet: "Hvor ofte mottar du brev fra dine foreldre?" Han svarte: "Svært, svært sjelden."

"Hva gjør du med det?" spurte jeg.

"Jeg skriver fremdeles til dem hver uke."

Her er en ung mann som kunne ha funnet en unnskyldning for å kalle seg selv et "null" da foreldrene ikke brydde seg om å skrive til ham, men han har ikke antydning til en slik holdning. Den videre samtalen med ham overbeviste meg eftertrykkelig om at her er en ung mann som virkelig er noe. Hvis hans foreldre ikke skriver, er det deres ansvar. Hans ansvar er å skrive, og det er akkurat det han gjør, og det med entusiasme. Jeg har aldri truffet denne misjonærens far eller mor, og vil høyst sannsynlig aldri gjøre det heller, men hvor de enn er, så er det faktum at de har en slik sønn, nok til å gi dem verdi i mine øyne. Denne misjonæren vil lykkes fordi han vet at han er verdt noe og fordi hans livsførsel er derefter.

President Harold B. Lee har mer enn én gang i løpet av de siste få månedene kalt meg inn på sitt kontor for å lytte sammen med ham til en person som gjerne ville dele et forslag, en bekymring, en forvirring eller en hjertesorg. Noen vil vel si til president Lee at han ikke har tid til disse minste av sine brødre, men han vet godt hvilken verdi enhver sjel har i Guds rike. Jeg kan huske at en sa til president Lee idet de skulle ta avskjed: "Det er helt ufattelig at du vil ta deg tid til å lytte til en som meg."

Vi erklærer for mødre, fedre, ektemenn, hustruer og barn over alt at uansett hvilken stilling dere befinner dere i, så er dere spesielle. Husk, du kan være en uanselig gutt, pike, mann eller kvinne, men du er ikke et "null". Vær så snill å glede dere sammen med meg over en at de største lignelser i hele Skriften idet vi tenker på dette emnet.

"En mann hadde to sønner,
og den yngste av dem sa til sin far: Far! gi mig den del av boet som faller på mig! Og han skiftet sin eiendom imellen dem.
Og ikke mange dager derefter samlet den yngste sønn alt sitt og drog til et land langt borte, og der ødte han sin eiendom i et ryggesløst levnet.
Men da han hadde satt alt over styr, blev det en svær hunger i det land, og han begynte å lide nød.
Da gikk han bort og holdt sig til en av borgerne der i landet, og han sendte ham ut på sine marker for å gjæte svin;
og hans attrå var å fylle sin buk med de skolmer som svinene åt, og ingen gav ham noget.
Men da kom han til sig selv og sa: Hvor mange leiefolk hos min far har fullt op av brød, men jeg setter livet til her av sult!
Jeg vil stå op og gå til min far og si til ham: Far! jeg har syndet mot himmelen og for dig;
jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn; la meg få være som en av dine leiefolk!
Og han stod op og kom til sin far. Men da han ennu var langt borte, så hans far ham, og han ynkedes inderlig, og løp til og falt ham om halsen og kysset ham.
Men sønnen sa til ham: Far! jeg har syndet mot himmelen og for dig, og jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn.
Men faren sa til sine tjenere: Ta frem den beste klædning og ha den på ham, og gi ham en ring på hans hånd og sko på hans føtter,
og hent gjøkalven og slakt den, og la oss ete og være glade!
For denne min sønn var død og er blitt levende igjen, var tapt og er funnet. Og de begynte å være glade.
Men hans eldste sønn var ute på marken, og da han gikk hjemover og kom nær til huset, hørte han spill og dans;
og han kalte en av tjenerne til sig og spurte hvad dette var.
Han sa til ham: Din bror er kommet, og din far lot slakte gjøkalven, fordi han fikk ham frisk tilbake.
Da blev han vred og vilde ikke gå inn. Hans far gikk da ut og talte vennlig til ham;
men han svarte og sa til sin far: Se, i så mange år har jeg tjent dig, og aldri har jeg gjort imot ditt bud, og mig har du aldri gitt et kje forat jeg kunne være glad med mine venner;
men da denne din sønn kom, han som har ett op din eiendom sammen med skjøger, da slaktet du gjøkalven for ham!
Men han sa til ham: Barn! du er alltid hos mig, og alt mitt er ditt;
men vi burde fryde og glede oss, fordi denne din bror var død og er blitt levende, var tapt og er funnet." (Luk. 15:11–32)

Brødre og søstre, tenk over disse ting nok en gang. "Far! gi mig den del av boet som faller på mig! Jeg vil dra ut på egen hånd." I de kommende dager sløset han bort sin eiendom på ryggesløst liv. Han kom så langt ned og var så sulten at han måtte ferdes blant svinene. "Far! jeg har syndet mot himmelen og for dig, og jeg er ikke verdig lenger til å kalles din sønn." Hans hjerte ropte ut: "Jeg er lavere enn de laveste. Jeg er absolutt ingenting verdt — jeg er absolutt ingenting."

Vær så snill og overvei rekkevidden av farens svar nok en gang. Han så sønnen komme, han løp ham i møte, han kysset ham, han slaktet gjøkalven og de gjorde istand gjestebud sammen. Denne personen som betegnet seg selv som et "null", var hans sønn; han var "død og er blitt levende, var tapt og er funnet."

I sin glede lærte faren sin eldste og forvirrede sønn at han også var noe. "Barn! du er alltid hos mig, og alt mitt er ditt." Betrakt, om dere vil, døden — ja, selv den evige rekkevidde, av "alt mitt er ditt". Jeg erklærer med all den styrke jeg er i besittelse av, at vi har en himmelsk Fader som gjør krav på og elsker enhver av oss, uansett hvor våre skritt har ført oss hen. Du er hans sønn og du er hans datter og han elsker deg. Fordøm ikke dere selv. Unngå motløshet. Lær dere de riktige prinsipper og styr dere selv med verdighet. Engasjer dere i å hjelpe andre. Når vi utvikler et riktig syn på oss selv og andre, lover jeg dere at "null"-holdningen vil forsvinne fullstendig. Husk alltid hvor dere enn er i dag innen rekkevidden av min stemme, at dere er verdt noe.

Gud lever. Han er også verdt noe — virkelig og evig — og han ønsker at vi skal bli noe sammen med ham. Jeg bærer vidnesbyrd om at i hans styrke, kan vi bli ham lik. Jeg efterlater dere mitt vidnesbyrd i ydmykhet og i Jesu Kristi navn. Amen.

Vekter, advar den ugudelige

Ezra Taft Benson

Profeten Esekiel erklærte:
«Menneskesønn! Jeg har satt dig til vekter for Israels hus, og når du hører et ord av min munn, skal du advare dem fra mig.
Når jeg sier til den ugudelige: Du skal visselig dø, og du ikke advarer ham og ikke taler og advarer den ugudelige for hans ugudelige ferd for å holde ham i live, da skal han, den ugudelige, dø for sin misgjernings skyld, men hans blod vil jeg kreve av din hånd.
Men når du har advart den ugudelige, og han ikke vender om fra sin ugudelighet og fra sin ugudelige ferd, da skal han dø for sin misgjernings skyld, men du har reddet din sjel.» (Esek. 3:17-19)

Mormons boks inspirerte profeter så den tiden vi lever i, og de advarte oss mot Satans strategi. Hør deres ord:
«For se, på den dag skal han (djevelen) rase i menneskenes barns hjerter, og oppegge dem til hat mot det som er godt.
Og andre vil han berolige og lulle dem inn i verdslig sikkerhet ...
... ve den som lytter til menneskers forskrifter, og fornekter Guds kraft ... » (2. Ne. 28:20-21, 26)

Gjennom en profet i nyere tid, Joseph Smith, har Herren gitt denne videre advarsel:
«Derfor er Herrens røst til jordens ender, forat alle som vil høre, kan høre:
... og dagen kommer da de som ikke vil høre Herrens røst, ei heller hans tjeneres røst, ei heller gi akt på profetenes og apostlenes ord, skal bli utryddet ifra folket;
for de har forvillet sig fra mine ordinanser, og har brutt min evige pakt.
De søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei, og efter sin egen Guds billede, hvilket er i verdens lignelse . . .
Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke, og skjønt himlene og jorden forgår, skal mitt ord ingenlunde forgå, men skal opfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.» (L&p 1:11, 14-16, 38)

Disse advarsler ble gitt for 140 år siden. Det som da ble profetert, går idag i oppfyllelse. Vi er levende vidner til dette, hvis vi da ikke er blindet av selvtilfredshet og onde menneskers listighet.

Som vektere på Sions tårn er det vår rett og plikt som ledere å snakke åpent imot de onde ting som er almindelig utbredt idag — onder som angriper selve kjernen i det vi setter høyt som medlemmer av Kristi sanne kirke, og som medlemmer av kristne nasjoner.

Som en av disse vektere aksepterer jeg ydmykt denne plikt og utfordring, og jeg gjør det med kjærlighet til menneskeheten. Takknemlig streber jeg efter å utføre min plikt uten frykt. I tider så alvorlige som disse, må vi ikke tillate at frykt for kritikk hindrer oss i å gjøre vår plikt. Statsstyret blir mer og mer en del av vårt daglige liv; men selv om vi skulle risikere at vårt råd blir karakterisert som politisk, må vi ikke tillate at frykt hindrer oss i å gjøre vår plikt.

Vi er grundig advart angående de kriser vi nu gjennomlever. Disse advarsler har forårsaket en del kritikk. Det er noen av oss som ikke ønsker å høre budskapet. Det gjør oss forlegne. Noen av oss har tolerert nettopp de ting som truer vårt liv, vår frihet, vårt ve og vel. Det er mange som ikke ønsker å bli forstyrret mens de fortsetter å nyte sin behagelige selvtilfredshet.

Kirken er grunnlagt på evig sannhet. Vi går ikke på akkord med prinsippene. Vi oppgir ikke våre normer uansett tidens press og gjeldende tendenser. Som kirke står vi urokkelig i vår troskap mot sannheten. Guds profeter og disipler har i uminnelige tider blitt

pålagt å tale imot umoralske og urettferdige handlinger. Dette var selve årsaken til at mange av dem ble forfulgt. Ikke desto mindre var det deres Gud-gitte oppgave, som tårnets vektere, å advare folket.

Vi lever i eftergivenhetens tidsalder — en tid da man ofrer prinsipper. Eftergivenhet er ikke svaret. Det er aldri det riktige svar. En av disse Kirkens vektere i nyere tid har gitt denne sunne advarsel:

«En lunken troskap er drepende mens en glødende hengivenhet gir liv og sjel til enhver sak og dens tilhengere. De vanskeligheter verden står overfor idag, skyldes for en stor del dem som hverken er varme eller kalde, dem som alltid følger den minste motstands vei, dem hvis fryktsomme hjerter skjelver ved tanken på å stå på sannhetens side. Som tilfellet var i Det store råd i himlene, slik er det også i Kristi Kirke på jorden; det finnes ikke noe som heter nøytralitet. Enten er vi, eller så er vi ikke, på Herrens side. En ubøyelig tro og forakt for enhver form for kompromiss vil lede Kirken og alle dens medlemmer til seier, og vi vil nå vår opphøyde bestemmelse.

Verdens endelige seierherrer vil være de menn og kvinner, om det er få eller mange har ingen betydning, som fryktløse og ubøyelige holder fast ved sannheten. Det vil være dem som er istand til å si nei såvel som ja; det vil være dem på hvis høye faner står skrevet: Vi går ikke på akkord med det som er riktig ...

Toleranse er ikke det samme som at vi skal rette oss efter verdens syn og det som er skikk og bruk i verden. *Vi må ikke oppgi det vi tror på, for å kunne komme overens med folk,* uansett hvor elsket eller innflydelsesrike de måtte være. Man kan betale en *for* høy pris for sosial status, ja selv for harmoni ... Evangeliet hviler på evig sannhet; og det er aldri trygt å svikte sannheten.» (John A. Widtsoe, *Conference Report,* april 1941, s. 117, 116)

Det er blitt sagt med rette at «vårt største nasjonale problem er erosjon eller nedbrytning. Her er det ikke snakk om jordens erosjon, men om nedbrytning av nasjonens moral.»

Amerikas forenede stater har vært en stor nasjon fordi den har vært fri, og den har vært en fri nasjon fordi folket har satt sin lit til Gud. De forenede stater ble grunnlagt på frihetens prinsipper slik de er fremsatt i Guds ord. Denne nasjon har en åndelig grunnvoll. Jeg mener at dette lands historie står i profetienes lys.

I året 1831 kom den berømte franske historiker Alexis de Tocqueville til vårt land efter henstilling fra den franske regjering. Hensikten med besøket var å studere våre straffeanstalter, men han foretok også et inngående studium av våre politiske og sosiale institusjoner. De Tocqueville ble verdensberømt på mindre enn ti år takket være det fire bind store verket han skrev med tittelen *Democracy in America* (Demokrati i Amerika). Her er hans gripende forklaring på Amerikas storhet:

«Jeg lette efter Amerikas storhet og ånd i landets rommelige havner og store elver, men det var ikke der; jeg lette i dets fruktbare marker og endeløse prærier, men fant det ikke der; jeg lette i Amerikas rike gruber og vidstrakte verdenshandel, men det var ikke der. Det var først da jeg gikk til Amerikas kirker og hørte at rettferdighet ble forkynt med glødende kraft fra landets talerstoler, at jeg forsto hemmeligheten med dets ånd og kraft. Amerika er stort fordi det er godt, og hvis Amerika noen gang slutter med å være godt, vil landet ikke være stort lenger.» (*Prophets, Principles, and National Survival*), samlet av Jerreld L. Newquist (Salt Lake City, Utah, Publishers' Press, 1964), s. 60)

Hvor sterk er vår vilje til fortsatt å være frie — til å være gode? Falsk tenkemåte og falske ideologier, forkledt på de mest forlokkende måter, søker stillferdig — nesten umerkelig — å redusere vårt moralske forsvar og fengsle våre sinn. De lokker med gyldne løfter om sikkerhet, garantier av alle mulige slag som skal gjelde fra vuggen til graven. De går under dekke av mange forskjellige navn, men det er én ting man kan kjenne dem alle igjen på — noe de alle har felles: å bryte ned karakteren og menneskets frihet til å tenke og handle selstendig.

Anstrengelser vil bli gjort for å lulle oss inn i falsk sikkerhet. Vi får og vil få tilbud som er svært fristende, og programmer som har en vidstrakt appell, vil støttes. Ytterst farlige programmer blir vanligvis presentert under tiltalende betegnelser, og ofte går de under dekke av offentlig velferd og personlig sikkerhet. Nok en gang, la oss ikke bli villedet.

Friheten kan drepes ved forsømmelse såvel som ved direkte angrep.

Altfor lenge har altfor mange amerikanere, og folk i den frie verden i sin almindelighet, stått som tause medskyldige til de forbryteriske angrep som er gjort mot friheten — angrep mot grunnleggende økonomiske og åndelige prinsipper og tradisjoner som har gjort nasjoner sterke.

La oss strebe efter fremgang mens vi beveger oss bortover godhetens og frihetens vei. Med Herrens velsignelser og hjelp kan og vil menneskene i den frie ver-

den møte morgendagen uten frykt, uten tvil og fulle av tillit.
En av De forenede staters presidenter anga for noen år siden problemet nøyaktig, og han gjorde det med disse ord:
«Vi har ikke behov for større materiell utvikling, vi har behov for større åndelig utvikling. Vi trenger ikke større intellektuell kraft, vi trenger større moralsk kraft. Vi trenger ikke større kunnskap, vi trenger mer karakter. Vi trenger ikke større regjeringsapparat, vi trenger mer kultur. Vi trenger ikke noe utvidet rettsvesen, vi trenger mer religion. Vi trenger ikke flere av de ting som kan sees, vi trenger mere av det usynlige. Det er denne siden ved livet det idag er ønskelig at man legger vekt på. Styrker man den siden, vil den andre siden greie seg selv. Det er den siden som er grunnlaget for alt annet. Finnes det en sterk grunnvoll, vil bygningen bli stående.» (*Prophets, Principles, and National Survival,* s. 35)
Som et fritt folk følger vi i mange henseender et mønster som er svært likt det som ledet til det store romerske verdensrikes fall. En gruppe velkjente historikere har oppsummert de forhold som ledet til Roms fall. Dette er deres ord:
«... Rom hadde hatt en pionér-opprinnelse ikke ulik vår egen pionér-arv, derpå gikk det inn i en to-hundreårig storhetstid, som nådde sitt høydepunkt under det annet av disse århundrer. I løpet av det tredje århundre gikk det inn i nedgang og fall. Men de synder som er tegn på forfall, var tydelig å se i de siste årene av det annet århundre.
Det står skrevet at det var en veldig økning i antall ubeskjeftigete blant både rike og fattige. De siste (de arbeidsløse fattige) fikk en fast arbeidsløshetstrygd, et velferdssystem som ikke var ulikt vårt eget. Efter hvert som dette ble et fast system, øket antall mottagere av offentlige gaver (velferd). De organiserte seg i en politisk blokk med anseelig makt. De nølte ikke med å gjøre sine krav kjent. Heller ikke nølte regjeringen med å godta deres krav ... og dette gjentok seg med stadig økende hyppighet. Kandidater til keiserembedet appellerte til dem. Den store, solide middelklasse — det som dengang var Roms styrke på samme måte som det idag er vår — fikk større og større skatter for å støtte opp om et byråkrati som stadig vokste seg sterkere og mektigere. Ekstraskatter ble pålagt inntekter for å møte krisesituasjoner. Regjeringen tok del i underskuddsforetagender. Denaren, en sølvmynt i likhet med vår halvdollar, begynte å miste sin sølvfarve. Den antok kobberfarve efter hvert som regjeringen reduserte sølvinnholdet.
Allerede dengang var Greshams lov i virksomhet, for den ekte sølvmynten forsvant snart. Den «gikk i dekning».
Militærtjeneste var en plikt som sto høyt i ære blant romerne. Ja, en fremmed kunne oppnå romersk borgerskap bare ved å melde seg til tjeneste i de romerske legioner. Men med den voksende velstand og overflod begynte Roms unge menn å unndra seg denne tjeneste. De fant på unnskyldninger slik at de kunne fortsette med det bløtaktive og lave liv som ble levet i byen. De begynte å bruke kosmetikk, anla feminine hårfasonger og brukte feminine klær, og historikerne forteller oss at dette utviklet seg helt til det ble vanskelig å se forskjell på kjønnene.
Blant lærere og lærde fantes det en gruppe som ble kalt kynikerne, og disse lot sitt hår og skjegg vokse. De var slurvete kledt, og de erklærte seg uavhengig av verdslige goder idet de øste sin hån over hva de kalte «middelklasseverdiene».
Det var moralsk forfall. Det ble utrygt å gå både på landsbygden og i bygatene. Opptøyer var en vanlig foreteelse, og noen ganger gikk store deler av byer og landsbyer opp i flammer.
Og hele tiden ventet beslagleggende beskatning og snikende inflasjon, disse tvillingsykdommene, på å gi dødsstøtet.
Så til slutt overvant alle disse krefter middelklassens energi og ærgjerrighet.
Romerriket falt.
Vi nærmer oss nu slutten på vårt annet århundre.» (Tale av Ronald Reagan ved Eisenhower College, New York, 1969)
I 1787 fullførte Edward Gibbon sitt fine verk *The Decline and Fall of the Roman Empire* (Romerrikets nedgang og fall). Han redegjorde for fallet på følgende måte:
1. Undergravning av hjemmets verdighet og hellighet, hjemmet som er grunnlaget for det menneskelige samfunn.
2. Høyere og høyere skatter og bruk av offentlige midler for å skaffe det brede lag av befolkningen gratis mat og underholdning (brød og sirkus»).
3. Den vanvittige jakt efter fornøyelser, idet idrettsutøvelsene ble mer og mer opphissende og brutale for hvert år.
4. En gigantisk opprustning mens den virkelige fiende var å finne i folkets forfall.
5. Religiøst forfall — troen ble mer og mer en formsak uten føling med livet. Religionen hadde ikke lenger evnen i seg til å advare og veilede folket.
Finnes det en parallell når det gjelder oss idag? Kunne de samme ting som forårsaket Roms

ødeleggelse, være årsak til at landene i den frie verden blir ødelagt?

I åtte år hadde jeg denne bønn på mitt skrivebord:

«O Gud, gi oss menn med et høyere mandat enn det valgurnen gir.»

I denne tid da så mange store ting blir oppnådd, burde vi rette blikket mot de lekser historien kan gi, og mange av disse lekser er svært alvorlige. Vi burde studere disse ting fordi det er i fremgangens time vi står overfor den største fare. Nettopp i medgangstider kan en nasjon så sæden til sin egen undergang. Historien åpenbarer at svært sjelden er en stor sivilisasjon blitt beseiret utenfra hvis den ikke har svekket og ødelagt seg selv innenfra.

Historiens lekser står som veivisere for å hjelpe oss til å stikke ut en trygg kurs for fremtiden.

Som borgere i den frie verden trenger vi å vekke oss selv til dåd når det gjelder de problemer vi står overfor. Vi må erkjenne at disse fundamentale og grunnleggende prinsipper — moralske såvel som åndelige — danner grunnlaget for alt det vi har oppnådd i tidligere tider. Skal vi kunne fortsette å glede oss over de velsignelser vi har idag, må vi vende tilbake til disse grunnleggende og fundamentale prinsipper. Økonomi og moral er begge to deler av et uadskillelig sannhetens hele. Det må herske harmoni mellom disse to ting. Våre handlinger må tilpasses disse evige sannheter.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige står fast når det gjelder å støtte opp om de store åndelige og moralske prinsipper som har vært den frie verdens grunnleggende tradisjoner. Vi setter oss opp imot ethvert ondt forsøk på å nedvurdere eller utfordre de evige sannheter som helt fra begynnelsen av har kommet med utfall mot sivilisasjonen og prøvet å undergrave den.

Vi vil benytte oss av ethvert hederlig middel til å styrke hjemmet og familien; til å oppmuntre til lydighet mot det første og største bud som sier at man skal formere seg og oppfylle jorden ved å påta seg edel foreldreverdighet; og vi vil benytte oss av ethvert hederlig middel til å styrke karakteren ved troskap mot høye åndelige og moralske prinsipper. Kyskhet vil aldri bli umoderne i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi har én og samme standard for menn og kvinner, og det er moralsk renhet. Vi setter oss opp imot og avskyr den praksis å drive med masse-abort. Dette er noe som må fordømmes.

Vi setter oss også opp imot og avskyr enhver annen ugudelig og uren handling som rammer selve fundamentet til våre mest grunnleggende institusjoner, nemlig hjemmet og familien.

Fortsetter denne umoralske praksis, vil det ganske sikkert bringe Den allmektiges vrede og dom over jorden.

Når vi konsentrerer oss om materialisme og materielle ervervelser, glemmer vi da den åndelige basis som vår velstand, sikkerhet og frihet hviler på? Måtte Gud hjelpe oss til å angre våre gale handlemåter og ydmyke oss overfor den makt vi har forarget.

Det finnes stor trygghet i en nasjon som ligger på kne.

Vi trenger sårt til Herrens velsignelser, og det ville være en forsikring om at vi ville få disse velsignelser hvis menneskene overalt hvor de finnes, gikk ned på sine knær hver eneste dag — både morgen og kveld. Hvilken sikkerhet ville det ikke gi hvis menneskene i sine bønner ga uttrykk for takknemlighet for de velsignelser de allerede har mottatt, hvis de erkjente sitt avhengighetsforhold til Gud og søkte hans guddommelige veiledning.

Synet av en nasjon i bønn er mer ærefryktningytende og mektigere enn en atombombeeksplosjon. Bønnens kraft er større enn alle mulige kombinasjoner av menneske-kontrollerte krefter, for «bonnen er menneskets beste middel til å få kontakt med de guddommelige kilder». Våre fedre som grunnla nasjonen, godtok denne evige sannhet. Gjør vi det? Vil vi det?

Ja, vi er så opplyst at vi kan se det er i vår egen interesse å ta del i denne enkle praksis, denne mektige bønnens praksis. For mange år siden var det en mann som sa: «Det dette landet trenger mer enn noe annet, er gammeldags familiebønn.» Ja, det vi trenger mest av alt, er å vende tilbake til de gammeldagse sannheter som har bestått prøven gjennom tidene.

Måtte Gud hjelpe oss, som frie mennesker, til å erkjenne hva som er kilden til våre velsignelser, hva som truer vår frihet, vår moral og våre åndelige normer. Måtte Gud hjelpe oss til å erkjenne behovet for ydmyk og samtidig modig handling for å bevare disse kostelige velsignelser som har bestått sin prøve gjennom tidene. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kirkens sanne styrke

GORDON B. HINCKLEY

Mine kjære medarbeidere i dette store verk, jeg kan aldri tre inn i dette tabernakel uten å tenke på hengivenheten og offerviljen hos våre pionérfedre som bygget Tabernakelet i den hensikt at det skulle være et Guds hus. De innviet og viet det til gudsdyrkelse og forkynnelse av sannheten. Det blir vist oss en stor og hellig tillit når vi inntar denne talerstol for å tale troens ord. Og med dette mål for øyet søker jeg i all ydmykhet å bli veiledet av Den hellige ånd.

Jeg har fått anledning til å møte mange strålende menn og kvinner i forskjellige deler av verden. Enkelte av dem har gjort et uutslettelig inntrykk på meg. En av disse var en marineoffiser fra Asia, en fremragende ung mann som hadde blitt bragt til De forenede stater for videregående opplæring. Noen av hans kolleger i De forenede staters marine som hadde en fremferd som tiltalte ham, lot ham — på hans egen anmodning — få del i sin trosoppfatning. Han var ikke selv en kristen, men han var interessert. De fortalte ham om verdens Frelser, om Jesus som ble født i Betlehem, og som ga sitt liv for hele menneskeheten. De fortalte ham at Gud, den evige Fader, og den oppstandne Herre hadde vist seg for den unge Joseph Smith. Videre snakket de om profeter i nyere tid, og de lærte ham Mesterens evangelium. Ved hjelp av Den hellige ånd gikk dette rett til hjertet på ham, og han ble døpt.

Han ble presentert for meg like før han skulle reise tilbake til sitt fødeland. Vi pratet litt om dette, og så sa jeg: «Ditt folk er jo ikke kristne; du kommer fra et land hvor de kristne har hatt det vanskelig. Hva vil skje når du kommer hjem som kristen og dertil mormon?»

Hans ansikt mørknet, og han svarte: «Familien min vil bli skuffet, og jeg antar at de vil kaste meg ut. De vil betrakte meg som om jeg var død. Og når det gjelder min fremtid og min karrière, antar jeg at alle muligheter vil være stengt for meg.»

Jeg spurte: «Er du villig til å betale en så høy pris for evangeliet?»

Med skinnende, mørke øyne i det vakre ansiktet, øyne som var fuktige av tårer, svarte han: «Det er jo sant, er det ikke?»

Skamfull over å ha stilt spørsmålet, sa jeg: «Jo, det er sant.»

Og så kom det fra ham: «Hvilken rolle spiller da alt annet?»

Det er disse spørsmål jeg gjerne vil innprente dere her idag: «Det er jo sant, er det ikke?» «Hvilken rolle spiller da alt annet?»

Igår ble det fremlagt en statistikk over Kirkens vekst. Den er imponerende og oppmuntrende. Den fikk en til å tenke på en nylig utsending av ett av landets (USA's) populære fjernsynsprogrammer der Joe Garragiola[1] intervjuet Reverend Dean M. Kelley fra Kirkenes nasjonalråd i USA (National Council of Churches). Reverend Kelley snakket om det synkende medlemstall hos noen av de større og velkjente religiøse samfunn, og også om andre kirkesamfunns hurtige vekst. Årsaken til nedgangen oppga han med disse ord: «Fordi de er blitt slik at de tillater for meget; de lar hvem som helst bli medlemmer og forbli medlemmer. De insisterer ikke på å holde fast ved strenge krav når det gjelder tro eller bidrag.» På den annen side fremhevet han at de grupper som krever et offer i form av tid, innsats og midler, kan glede seg over en rask fremgang.

Videre sa han: «Den kirke som vokser hurtigst blant kirker med over én million medlemmer i dette landet (USA), er Mormonkirken, de sistedagers-hellige, med hovedsete i Salt Lake City, som vokser med fem prosent pr. år, (og) det er en meget hurtig vekst.»

Dette er en høyst interessant kommentar, en kommentar som burde oppta enhver tenkende mann og kvinne. Noe av det den sier oss, er at en religion som krever hengivenhet, som ber om offervilje, og som forlanger disiplin, også kan glede seg over medlemmenes lojalitet, samt respekt og interesse fra andre.

Slik har det alltid vært. Frelseren uttrykte seg tydelig nok da han sa til Nikodemus: «Uten at nogen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.» (Joh. 3:5) Det fantes ingen unntagelser; man kunne ikke tillate noen avvikelser fra regelen. Slik var det også når det gjaldt andre saker som han tok opp.

Paulus kom aldri med hverken utflukter eller spissfindigheter når han fremla de krav som Jesu Kristi evangelium stilte, og slik er det også idag. Herren selv erklærte at porten er trang og veien smal. Ethvert system som har med de evige konsekvenser av menneskenes adferd å gjøre, må sette opp retningslinjer og holde seg til disse, og det system som ikke forlanger en viss disiplin, spesielt selvdisiplin, av menneskene, kan ikke holde på deres lojalitet særlig lenge. Det kan koste meget i form av komfort, og det kan bli en virkelighet å måtte ofre noe; men en slik krevende realitet er det stoff som utvikler karakter, styrke og edelhet.

For frie tøyler har aldri frembragt storhet. Rettskaffenhet, lojalitet og styrke er dyder hvis kraft utvikles gjennom den kamp som foregår inni et menneske når vedkommende praktiserer selvdisiplin under kravene fra guddommelig uttalt sannhet.

Men saken har også en annen side,

[1] Joe Garragiola — en populær person i amerikansk fjernsyn

og uten den er selvdisiplinen ikke stort mer enn en treningssak. Disiplin som tvinges igjennom for disiplinens egen skyld, vil bare underkue. Dette harmonerer ikke med ånden i Jesu Kristi evangelium. Den blir vanligvis tvunget igjennom av frykt, og resultatene blir negative.

Men det som er positivt, som springer frem av personlig overbevisning, bygger opp, høyner og styrker et menneske på en vidunderlig måte. Når et menneske – når det er spørsmål om religion – motiveres av en sterk og kraftig overbevisning om sannheten, da disiplinerer vedkommende seg selv, ikke på grunn av krav som stilles til ham av Kirken, men fordi han vet i sitt hjerte at Gud lever, at han er et Guds barn og har evige og ubegrensede muligheter, og at man oppnår glede gjennom tjenestegjerninger og blir tilfreds ved å arbeide for en stor sak.

Den bemerkelsesverdige fremgang som denne Kirke har hatt, og som Reverend Kelley henviste til, skyldes ikke så meget de krav som Kirken stiller til sine medlemmer, men er snarere resultatet av den overbevisning som disse medlemmer føler i sitt hjerte om at dette i sannhet er Guds verk, og at lykke, fred og tilfredshet er å finne i rettferdige tjenestegjerninger.

Vi er idag forsamlet på Tempelplassen i dette historiske tabernakel, omgitt av andre bemerkelsesverdige bygninger, men Kirkens styrke ligger ikke i disse bygninger, ei heller i dens tusener av gudshus over hele verden, eller i dens universiteter og sykehus. Alt dette er bare hjelpemidler, ønskverdige midler til å nå et mål, men bare noe som støtter opp om det som er den sanne styrke.

Som president Lee anførte igår, ligger denne Kirkes styrke i medlemmenes hjerter, i det personlige vidnesbyrd og den personlige overbevisning om at dette verk er sant. Når en person har et slikt vidnesbyrd, blir Kirkens krav snarere utfordringer enn byrder. Frelseren selv erklærte: «. . . mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» (Matt. 11:30)

Det åk som ansvar i Kirken medfører, og den byrde som følger med å være en leder i Kirken, blir snarere muligheter enn problemer for den som er et godt og hengivent medlem av Jesu Kristi Kirke.

Mens jeg var tilstede på en konferanse et sted i Øststatene forleden dag, lyttet jeg til hva en ingeniør, som sluttet seg til Kirken for noen måneder siden, hadde erfart. Misjonærene hadde avlagt et besøk i hans hjem, og hans kone hadde inivtert dem inn. Hun hadde tatt imot deres budskap med iver, mens han hadde følt at han ble trukket med mot sin vilje. En kveld nevnte hun at hun gjerne ville bli døpt, og det fikk ham til å fare opp i voldsomt sinne. Forsto hun ikke hva det ville bety? Det ville bety tid, det ville bety tiendebetaling, det ville bety at de måtte gi avkall på sine venner, og det ville bety at de ikke lenger kunne røke. Han slengte på seg frakken, gikk ut i kveldsmørket og slo døren igjen efter seg med et brak. Han gikk opp og ned i gatene mens han forbannet sin kone, forbannet misjonærene og forbannet seg selv for at han noensinne hadde latt dem få undervise dem. Efterhvert ble han trett, og sinnet kjølnet noe; og en bønnens ånd fant på en eller annen måte veien til hans hjerte. Han ba mens han vandret avsted. Han bønnfalt Gud om å få svar på sine spørsmål. Og så kom det en klar og utvetydig følelse over ham, nesten som om en stemme hadde uttalt følgende ord: «Det er sant.»

«Det er sant», sa han til seg selv, om og om igjen. «Det er sant.» Han fikk fred inni seg; og da han vandret hjemover, begynte de restriksjoner og krav som han var blitt så rasende over, å fortone seg som muligheter. Da han kom inn døren, fant han at hans kone hadde ligget på kne og bedt.

Til forsamlingen som han fortalte dette til, snakket han så om den glede som hadde kommet inn i deres liv. Tiendebetaling var ikke noe problem. Å dele sine midler med Gud som hadde gitt dem alt, syntes lite nok som det var. Å få tid til å tjene skapte ingen problemer. Det krevet bare litt omhyggelig planlegging av ukens timer. Å ha ansvar var heller ikke noe problem. Gjennom ansvar utviklet de seg og fikk et nytt syn på livet. Og så bar denne velutdannede og begavede mannen, denne ingeniøren som var vant til å beskjeftige seg med kjensgjerningene i den fysiske verden som vi lever i, sitt høytidelige vidnesbyrd med tårer i øynene om det mirakel som var skjedd i deres liv.

Det samme er tilfellet med hundretusener i mange land – dyktige og velutdannede menn og kvinner, forretningsfolk og yrkesutøvere, nøkterne og praktiske mennesker som utfører sitt arbeide i verden, men i hvis hjerter det brenner et taust vidnesbyrd om at Gud lever, at Jesus er Kristus, at dette verk er guddommelig, og at det ble gjenopprettet på jorden for å velsigne alle som vil ta del i de muligheter det tilbyr.

Herren sa: «Se, jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med mig.» (Åp. 3:20)

Videre sa Jesus da han talte til jødene i templet: «Min lære er ikke min, men hans som har sendt mig; vil nogen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av mig selv.» (Joh. 7:16-17)

Det er dette som utgjør dette verks under, det at ethvert menneske selv kan få visshet. Ingen er avhengig av læreren eller predikanten eller misjonæren, bortsett fra at de kan belære en og bære vidnesbyrd. Som Job erklærte for lenge siden: «. . . der er en ånd i mennesket: og den Allmektiges inspirasjon gir dem forståelse.» (Job 32:8, KJv)

Ethvert menneske kan selv få vite at det er sant gjennom Den hellige ånds gave, og det med like stor visshet som at solen vil stå opp om morgenen. Og idet man vet at det er sant, vil man bli tilbøyelig til å disiplinere seg slik det tilkommer en som kjenner meningen og hensikten med livet, som kjenner sitt store ansvar overfor sine medmennesker og sin familie, og sitt ansvar overfor Gud.

«Lær av mig», sa Herren, «og lytt til mine ord, gå frem i min Ånds ydmykhet, og du skal ha fred i mig». (L&p 19:23)

Dette er «Guds fred, som overgår all forstand» (se Fil. 4:7), for den kommer ikke fra forstanden, men fra Ånden; og det som er av Gud, forstås ved Guds Ånd.
En strålende og velutdannet ung kvinne talte i Berchtesgaden i Tyskland under en konferanse for amerikansk militærpersonell som var medlemmer av Kirken. Jeg var selv tilstede og hørte henne tale. Hun var militærlege i De forenede staters hær, hadde majors grad og var en meget ansett spesialist på sitt felt. Hun sa følgende:
«Mer enn noe annet her i verden ønsket jeg å tjene Gud. Men uansett hvordan jeg forsøkte, kunne jeg ikke finne ham. Det mirakuløse ved det hele var at han fant meg. En lørdag eftermiddag i september 1969, da jeg var hjemme i Berkeley i California, hørte jeg at det ringte på døren. Utenfor sto det to unge menn iført dress, og de hadde hvit skjorte og slips; dertil var håret meget velpleiet. Jeg ble så imponert ved synet av dem at jeg sa: «Jeg vet ikke hva dere selger, men jeg skal kjøpe det.» En av de unge mennene sa da: «Vi selger ikke noe som helst. Vi er misjonærer fra Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og vi vil gjerne få snakke litt med Dem.» Jeg inviterte dem inn, og de snakket om sin tro.
Dette var begynnelsen til mitt vidnesbyrd. Det kan ikke uttrykkes i ord hvor takknemlig jeg er over det privilegium og den ære det er å være medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Den glede og fred som dette gledens evangelium har gitt meg, er himmelen på jorden. Mitt vidnesbyrd om dette verk er det mest dyrebare jeg har her i livet, det er en gave fra min himmelske Fader som jeg vil være evig takknemlig for.»
Denne viden kan man få nå, akkurat som i fordums tid. Min venn, marineoffiseren fra Asia, fikk visshet, og det samme fikk ingeniøren hvis ord jeg siterte. Videre fikk legen hvis vidnesbyrd jeg har gjentatt, kunnskap om sannheten. I denne salen finnes det tusener som kunne si det samme, og over hele verden finnes det nå millioner med det samme vidnesbyrd. Og hvis det finnes noen innen min stemmes rekkevidde som søker efter å få Den hellige ånds vidnesbyrd i dette spørsmål, bærer jeg mitt vidnesbyrd for dere om at dette er noe som dere kan oppnå. Vidnesbyrdet vil idag bli gitt på samme måte som apostelen Peter fikk det:
«Men da Jesus var kommet til landet ved Cesarea Filippi, spurte han sine disipler . . . hvem sier I at jeg er?
Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds Sønn.
Og Jesus svarte og sa til ham: Salig er du, Simon, Jonas' sønn! for kjød og blod har ikke åpenbart dig det, men min Fader i himmelen.
Og jeg sier dig at du er Peter; og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den.» (Matt. 16:13-18)
Denne åpenbaringens klippe er kilden til kunnskap vedrørende det som er av Gud. Det er Den hellige ånds vidnesbyrd som vidner om den evige sannhet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over noe menneske som søker den, tar imot den, fremelsker den og efterlever den.
Om disse hellige ting bærer jag mitt høytidelige vidnesbyrd og nedkaller denne kunnskapens velsignelser over alle som oppriktig søker efter sannheten, og jeg gjør så i hans navn som er sannhetens opphavsmann, ja, i den Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

"Dette er mitt evangelium"

Howard W. Hunter

På et så sent tidspunkt av konferansen ville man ha fått en vanskelig oppgave om man skulle finne et emne blant Frelserens læresetninger som ennå ikke er blitt nevnt. Jeg vil gjerne foreta en oppsummering av det brødrene har sagt, men la meg først få berøre en av foranledningene til Mesterens læresetninger.
Denne tanken slår meg fordi vi nå nærmer oss den årstiden da de kristne rundt om i verden feirer påske til minne om begivenhetene som fant sted i forbindelse med de siste dagene Frelseren var i dødeligheten, hans død og oppstandelse fra graven. Disse hendelsene, som fant sted for mange år siden i Jerusalem, blir levende for oss gjennom det som er skrevet i Det nye testamente. Hans død førte imidlertid ikke til en avslutning av hans personlige virksomhet.
En beretning i Mormons bok, som er et annet vidne om Kristus, gir oss yterligere kunnskap om Mesterens læresetninger. Denne beretningen forteller om hans tilsynekomst for befolkningen på denne vestlige halvkule efter hans død og oppstandelse, og den lærer oss mye angående det store soneoffer.
Nephitiske profeter forutsa de tegn på Frelserens korsfestelse som folket på dette kontinent skulle få, og ifølge deres profetier herjet et ødeleggende uvær i landet. Det var torden og lyn sterkere enn noen hadde opplevd og jordskjelv rystet jorden. Byen Zarahemla ble nedbrent, byen Moroni sank i havet og innbyggerne druknet og byen Moronihah ble skjult av fjell. Veier ble brutt opp, andre byer ble ødelagt og mange mennesker ble drept eller tatt av uværet. Den voldsomme stormen og det fryktelige uværet fortsatte i tre timer, og hele landets overflate ble forandret.
Da uværet la seg, kom det et tykt mørke, og i tre dager kunne man ikke se noe lys. Ut av mørket hørtes folkets sorg, gråt og jammer.
"Og det skjedde at der hørtes en røst blandt alle jordens innbyggere over hele dette land, og den sa:
Ve, ve, ve dette folk! Ve hele landets innbyggere hvis de ikke omvender seg, for djevelen ler og hans engler gleder seg over mitt folks vakre sønner og døtre som er drept, og det er på grunn av sin synd og sin avskylighet de er falt!" (3. Nephi 9:1—2)
Stemmen regnet opp de omfattende ødeleggelsene. De overlevende efter uværet og jordskjelvene ble erklært rettferdigere enn de som ble drept, og de fikk håp gjennom omvendelse til Frelserens evangelium.

Den som talte, ga seg så tilkjenne:
"Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg skapte himmelen og jorden og alt som er i dem. Jeg var hos Faderen fra begynnelsen av. Jeg er i Faderen og Faderen i meg, og i meg har Faderen forherliget sitt navn.
Jeg kom til mine egne, og mine egne mottok meg ikke. Og skriftene angående mitt komme er oppfylt." (3. Nephi 9:15—16)
Herren fortalte dem at Moseloven var oppfylt og at han ikke lenger ville godta brennoffer, men bare offer i form av et knust hjerte og en angergiven ånd.
"Se", sa han, "jeg er kommet til verden for å bringe verden forløsning, for å frelse verden fra synd.
Derfor vil jeg motta hver den som kommer til meg som et lite barn, for av slike består Guds rike, Se, for slike har jeg nedlagt mitt liv og tatt det igjen. Omvend eder og kom til meg, I jordens ender, og bli frelst." (3. Nephi 9:21—22)
Mange timer i stillhet og mørke gikk, og igjen kunne de høre stemmen som sørget over sitt folk og lovet å samle dem "som en høne samler sine kyllinger under sine vinger" (10:6) hvis de ville omvende seg og følge ham. Det fortsatte å være mørkt, men tredje dags morgen sluttet jorden å skjelve og alt ble stille og fredfullt. Kristus var stått opp fra graven. Mange av de rettferdige avdøde på den vestlige halvkule sto opp fra gravene slik mange hellige i Judea også gjorde.
En folkemengde samlet seg rundt templet i landet Bountiful. Hvis vi slår oss sammen med dem når vi leser, vil vi kunne lære en stor lekse. De snakket om forandringene som hadde funnet sted i landet på grunn av jordskjelvene og havet som hadde steget og om Jesus Kristus om hvem disse tegnene var blitt gitt. Mens de sto der og samtalte med hverandre, hørte de en stemme som sa til dem: "Se, min elskede Sønn som jeg finner behag i, og i hvem jeg har forherliget mitt navn — hør ham." (3. Nephi 11:7) De vendte øynene opp mot himmelen og så en mann i hvit kledning som steg ned og sto midt iblant dem.
"Og det skjedde at han rakte ut sin hånd, talte til folket og sa:
Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden.
Se, jeg er verdens lys og liv. Jeg har drukket ut den bitre kalk Faderen har gitt meg . . .
Stå opp og kom fram til meg, så I kan stikke eders hender i min side og føle naglegapene i mine hender og føtter . . ."
Mesteren kalte tolv disipler og ga dem myndigheten til å døpe. Han formante mengden til å slutte med sine uenigheter og tretter og uoverensstemmelser; og han lærte dem blant annet sannheter som han hadde forkynt for sine følgesvenner på den østlige halvkule — Bergprekenen, Herrens bønn, oppfyllelsen av Moseloven. Han helbredet syke, velsignet små barn, delte ut nadverden og ga instruksjoner angående den.
Da Frelseren underviste nephitene, forklarte han dem sitt evangelium. Den uttalelsen han kom med, beskriver den herlighet som finnes i planen og forklarer kravene for at mennesket skal kunne oppnå evig liv og opphøyelse. Dette var hans ord:
"Se, jeg har gitt eder mitt evangelium, og dette er det evangelium jeg har gitt eder — at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.
Og min Fader sendte meg for at jeg skulle bli løftet opp på korset, og etter at jeg var blitt løftet opp på korset for at jeg skulle dra alle mennesker til meg, og liksom jeg har vært oppløftet ved mennesker så skulle mennesker oppløftes ved Faderen for å stå for meg og dømmes etter sine gjerninger, enten de er gode eller onde.
Og det skal skje at den som omvender seg og blir døpt i mitt navn skal bli mettet, og hvis han holder ut til enden, se, ham vil jeg holde uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden.
Og den som ikke holder ut til enden er den som også blir hogd ned og kastet på ilden, hvorfra de aldri kan vende tilbake på grunn av Faderens rettferdighet.
Dette er befalingen: Omvend eder alle jorden ender, kom til meg og bli døpt i mitt navn så I kan bli helliget ved å motta den Hellige Ånd, så I kan stå ubesmittet for meg på den ytterste dag. Sannelig, sannelig sier jeg eder at dette er mitt evangelium . . ." (3. Nephi 27:13—14, 16—17, 20—21)
Evangeliet blir ofte omtalt som de gode nyheter eller det glade budskap om frelse. Frelsesplanen er derfor Jesu Kristi evangelium. Mesteren forklarte for nephitene at han hadde fullført sin misjon på jorden ved å efterkomme Faderens vilje og dermed bli hele menneskehetens Forløser. Den videre uttalelse om å "omvend(e) eder . . . bli døpt i mitt navn" definerer porten til den smale sti som leder til evig liv. Dette gir grunnlag for den fundamentale uttalelse vi finner i Kirkens trosartikler:
"Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser.
Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus. 2) Omvendelse. 3) Dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse. 4) Håndspåleggelse for Den hellige ånds gave." (3. og 4. trosartikkel)
Disse fire er kun de første blant alle evangeliets prinsipper og ordinanser. Hvis vi igjen ser litt på Frelserens ord til nephitene, lærer vi at efter å ha underkastet oss disse fire prinsippene, må vi hele resten av vårt liv efterleve Herrens lover og bud, for han sa: ". . . og hvis han holder ut til enden, se, ham vil jeg holde uskyldig for min Fader på den dag da jeg skal stå og dømme verden." (3. Nephi 27:16)
De første prinsipper alene er ikke tilstrekkelig; mennesket vil på dommens dag stå ansvarlig for hva det har gjort med sitt liv, enten godt eller ondt. Forsoningen ble utført i den hensikt å gi alle mennesker oppstandelse og efterfølgende dom. Mesteren gjorde det klart ved å si: "Av den grunn er jeg blitt løftet opp. Derfor vil jeg ifølge Faderens makt dra alle mennesker til meg, så de kan bli dømt etter sine gjerninger." (3. Nephi 37:15)
Hvis vi foretar en analyse, finner vi ut at vi kan dele evangeliet inn i to deler:
Den første delen er forberedende og administrert under Det aronske prestedømmes myndighet. Det 84. kapitel i Lære og pakter fremlegger det slik: "Og det mindre prestedømmet fortsatte, hvilket prestedømme har nøkkelen til englers betjening og det forberedende evangelium;
hvilket evangelium er omvendelsens evangelium og dåp til syndenes forlatelse, . . ." (L&p 84:26—27)
Den andre delen er evangeliets fylde og er administrert under

Det melkisedekske prestedømmes myndighet. Den samme åpenbaringen gir følgende uttalelse: "Og dette høiere prestedømmet administrerer evangeliet og holder nøklene til rikets mysterier, ja, endog nøkkelen til kunnskapen om Gud.
Derfor, i dets ordinanser er guddommelighetens kraft tilkjennegitt.
Og uten evangeliets ordinanser og prestedømmets myndighet, blir ikke guddommelighetens kraft tilkjennegitt mennesker i kjødet;
for uten dette kan intet menneske se Guds, ja, Faderens åsyn og leve." (L&p 84:19—22)
Evangeliets plan finnes i de læresetningene Frelseren ga til nephitene i løpet av denne korte perioden efter hans oppstandelse. Veien til det evangelium som forbereder oss på å bli tilgitt fore våre synder og komme inn i riket, er klart oppmerket. Veien til det evige evangeliums fylde er utpekt for å kunne nytes av mennesket, velsignet av Den hellige ånd for å leve slik at vi kan oppnå kunnskap om Gud og motta hans godkjennelse efter oppstandelsen.
Vi skulle være takknemlig nå som påsken nærmer seg, for opptegnelsene efter folket i den vestlige verden, som har bevart for oss den oppstandne Frelsers læresetninger til nephitene. Det er nok et vidne om hans guddommelige misjon. Jeg vet at Mormons bok er Guds ord.
Det er mitt vitnesbyrd at Jesus er Kristus. Hvis verden ville følge evangeliets prinsipper slik de er fastsatt av ham, ville alle mennesker få en fred som overgår opphør av fiendtlighet, for han sa: "Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder . . ." (Joh. 14:27)
Måtte vi oppnå denne fred ved å efterleve Frelserens bud og ved å følge de råd hans profet her på jorden gir oss. Det ber jeg om i ydmykhet og i Jesu Kristi, Herrens og Mesterens navn. Amen.

Familiens innflydelse

Spencer W. Kimball

Brødre, søstre og venner. Under denne konferansen er det allerede blitt sagt meget om den store innflydelse til det gode som familien og opplæringen i hjemmet har hatt og fortsatt vil ha på den oppvoksende slekt. I de siste tre måneder har president Harold B. Lee talt dette budskap gjenom filmen *Å styrke hjemmet*. Den når ut til mange mennesker i mange land og på mange sprog.
Det ser ut til at mens verden godtar det falske, det vulgære og feilaktige, er det stadig flere vise ledere som skriver og taler om betydningen av familien og hjemmelivet.
En slik leder skrev: " . . . et sterkt familieliv er uunnværlig, ikke bare for kulturen, men for at et hvilket som helst folk skal kunne overleve." (Paul Popenoe: *Family Life*, september 1972)
Han fortsetter: "I menneskehetens historie har den ene nasjon efter den andre fulgt dette mønster [med å nedverdige familielivet og erstatte det med noe annet], og de er blitt borte."
Familien sørger for at vi blir engasjert i uselviske aktiviteter og påtar oss ansvar. Han sier igjen: " . . . til beste for samfunnet, for at nasjonen skal fortsette å bestå, skulle et av de første spørsmål som stilles til ethvert forslag til kulturforandring være: 'Vil det styrke familien?'"
Herren organiserte hele programmet i begynnelsen med en far som produserer, fremskaffer, elsker og leder, og en mor som unnfanger, føder, dier, mater og lærer opp. Herren kunne ha organisert det på en annen måte, men valgte å ha en enhet med ansvar og meningsfylt samkvem hvor barna gir hverandre opplæring og oppdrar hverandre, og lærer å elske, hedre og sette pris på hverandre. Familien er den store livets plan som ble unnfanget og satt i system av vår Fader i himmelen.
For ethvert menneske som tenker efter, må det være innlysende at intime forbindelser utenfor ekteskapet er synd, at barn uten foreldre og familieliv er en tragedie, og at et samfunn hvor det ikke er noe familieliv, er uten grunnlag og vil gå i oppløsning og bli glemt.
Alt dette visste Faderen da han i november 1831 ga sine barn følgende bud. Han diskuterte ikke om det skulle være familier. Han syntes å ta det for gitt, og befalte: " . . . hvis foreldre i Sion . . . har barn, . . . [skal de] også lære sine barn å bede og å vandre rettskaffent for Herren." (L&p 68:25, 28)
Når vi foretar sammenligninger, ser vi familielivets velsignelser. I talen jeg henviste til, oppga president Lee følgende tall: "Av 180 000 skilsmisser registrert av det amerikanske Statistisk sentralbyrå . . . fant 57 prosent sted i hjem uten barn, 21,2 prosent i hjem med bare ett barn, og familier med fem eller flere barn hadde mindre enn én prosent av skilsmissene."
Dette er en avslørende statistikk.
Da jeg en gang snakket med lederne i et fremmed land hvor andre ideologier påvirker deres barn, spurte jeg hvordan foreldrene var istand til å holde på sine barn og holde dem borte fra det onde, og deres svar var så naturlig og så riktig: "Vi gir våre barn opplæring i hjemmet, og denne opplæring er så fullstendig i samsvar med rett og sannhet at deres andre læreres destruktive, gudløse filosofier og kjetteri preller av uten å ha noen virkning, på samme måte som vann på en gås, og våre barn beholder sin tro."
Ja, det er svaret. Familieliv, hjemmeliv, hjemmeaftener, oppofrende og uselviske foreldre. Det er slik Herren ville at vi skulle leve vårt liv.
For mer enn ti år siden fortalte en major i det amerikanske luftforsvar om sine test-flyvninger. Han var født av gode

foreldre som underviste ham i rettferdighet. Han hadde fløyet 25 forskjellige militærfly i løpet av 4 000 flytimer. Han hadde fløyet 142 kamptokter i Korea, og hadde fått høye utmerkelser. Han fortalte oss at "før start tar enhver flyver noen få minutter til en siste kontroll av motoren, kontrollapparatene, bremsene og trykkluftsystemet og andre viktige systemer i flyet for å forsikre seg om at flyturen i alle fall kan begynne i sikkerhet". Hans reaksjon i nødssituasjoner må komme instinktivt og så ufeilbarlig som den menneskelige tanke og de menneskelige reflekser tillater.

" . . . Likevel er det noe som mangler på den trykte kontrollisten, men som for meg er blitt like nødvendig for en vellykket flytur som nedsenkede hjul er for at landingen skal bli jevn og behagelig. Det er en bønn der jeg ber min himmelske Fader velsigne meg med best mulig dømmekraft og dyktighet i det jeg skal foreta meg, spesielt i kritiske situasjoner. Det har vært flere tilfeller . . . hvor jeg vet at denne bønnen er blitt besvart på en meget direkte og iøynefallende måte . . ."

Idet han var født av gode foreldre i et godt hjem og hadde fått god opplæring som barn og ungdom, syntes han å føle seg trygg i sitt farlige yrke.

Denne majoren var ikke redd, for han var beredt. Han kjente kraften i Herrens ord: "Hvis I er beredt, skal I ikke frykte." (L&p 38:30)

En eller annen har sagt at "frykt og mot er motsetninger, men begge er nødvendige for oppbyggingen av karakter . . . sunn frykt fremkaller selv sine motstoffer".

Disse linjene ble skrevet på peiskappen i et engelsk hotell på Dunkerques tid, en tid da enhver mann eller gutt som kunne navigere, uansett hvor amatørmessig det var, i seg selv fant en helt som hadde mot nok til å være med på å redde Englands hær:

"Frykten banket på.
Troen lukket opp.
Ingen var hjemme."

Under de tyske luftangrep på England i 1940—41 var det mang en mann som så et skilt i Londons havneområde og fulgte dets anvisning: "Hvis du skjelver i knærne, så knel ned på dem."

Igjen sier åpenbaringen: "Hvis I er beredt, skal I ikke frykte."

Slik beredskap kommer gjennom opplæring i barndommen, da troen blir født og karakteren skapt. Det er litt i seneste laget å forsøke å bygge opp tro når skipet synker, når flyet faller ned eller når front-mot-front-kollisjonen er uunngåelig

En flynavigatør har sagt følgende: "Jeg hadde bedt min bønn for lenge siden", og en annen: "Mot sies å være frykt som har bedt sine bønner."

Hvis barna blir innstilt på riktig bølgelengde, hvis de tidlig lærer sitt ansvar i tid og evighet, vil de som oftest reagere riktig når de kommer i en nødssituasjon. Hvis de trofast og samvittighetsfullt har gjort alt som ventes av dem, vil de ikke så lett kunne komme på avveier. Nephitprofeten hevder: "I må utøse eders sjel i eders kammer, på eders hellige steder og i eders ørken." (Al. 34:26)

Og hvilken stor arv lovet ikke Esaias våre barn: "Og alle dine barn skal være lært av Herren, og dine barns fred skal være stor." (Es. 54:13)

Enhver god far eller mor ønsker sikkert at deres efterkommere skal ha denne fred. Den er resultatet av en sann siste-dagers-helligs enkle liv når han setter hjemmet og familien i høysetet.

"Be til Faderen i eders familier, alltid i mitt navn, så eders hustruer og barn kan bli velsignet." (3. Ne. 18:21)

Er det for meget å be om?

I Idaho Falls var jeg gjest i hjemmet til en typisk familie i Kirken. Den besto av et hengivent foreldrepar og mange barn. Den eldste var i militærtjeneste i det fryktede sydlige Stillehav, og hele familien fulgte ham fra sted til sted. De rakte meg det siste brevet han hadde skrevet fra krigsskueplassen

Jeg leste følgende:

"Det har vært tider da vi var så redde at vi skalv, men frykten ble jaget bort ved bønn og ved kunnskapen om at vi ble ledet av Herren.

Far, jeg elsker min religion, og jeg er stolt over at jeg har hatt slike som deg og mor til å lære meg å be. Dessuten vet jeg også at dere ber for meg hver morgen og kveld . . ."

Åndelighet fødes i hjemmet og næres ved familiens hjemmeaften, bønnene to ganger daglig eller oftere og de ukentlige møtene som familien går til sammen. Denne åndelighet er grunnlaget for vårt liv og kommer til unnsetning når nøden slår ned

Trygghet fødes ikke av overordentlig rikdom, men av usluk-kelig tro. Slik tro blir vanligvis født og oppfostret i hjemmet og i barndommen.

Bønnen er passet som gir adgang til åndelig kraft.

Fra Annen verdenskrig har vi historien om en ung gutt fra Utah som ble kalt til å tjene sitt land på fjerne steder, mange tidssoner borte.

På håndleddet bar han det vanlige armbåndsuret som skulle fortelle ham tiden på stedet han var. Men det rare var at han hadde et større og tyngre gammeldags ur i lommen, et ur som viste en helt annen tid. Kameratene la merke til at han ofte så på armbåndsuret, for derefter å ta opp det andre uret fra lommen. Dette gjorde dem nysgjerrige og fikk dem til å spørre hvorfor han hadde dette ekstra uret. Han ble ikke forlegen, men svarte straks:

Det store uret far ga meg, forteller meg hvor mye klokken er i UTAH. Dere skjønner", fortsatte han, "jeg tilhører en stor familie, en familie der alle er nært knyttet til hverandre. Når det store uret forteller at klokken er 5 om morgenen, vet jeg at pappa står opp for å gå og melke kuene. Hver kveld når den viser 19.30, vet jeg at hele familien er samlet rundt et veldekket bord der de på sine knær takker Herren for det som er på bordet og ber ham våke over meg og holde meg ren og rettskaffen. Det er dette som gir meg lyst til å kjempe når det er vanskelig . . . Jeg kan lett finne ut hva klokken er her. Det jeg ønsker å vite, er hva den er i UTAH." (Tilpasset fra Vaugn R. Kimball: "The Right Time at Home" *Reader's Digest*, mai 1944, s. 43)

Jeg kjente denne familien godt. Jeg kjente såvidt denne sjømannen. Jeg kjente hans far. Kuene måtte skaffe mat til en stor familie, men hans største interesse var barna, som trengte mer enn melk og brød. Jeg har knelt ned i bønn sammen med denne gode familien. Opplæringen i hjemmet har ført til evig velsignelse for denne store familien.

Å, mine kjære tilhørere, hvilken verden ville vi ikke hatt hvis en million familier i denne Kirke ville ligge på sine knær på

denne måten hver morgen og kveld! Og hvilken verden vi ville hatt hvis nesten hundre millioner familier i dette store land og nye hundrer i andre land ba for sine sønner og døtre to ganger om dagen! Hvilken verden kunne vi ikke hatt hvis en milliard familier over hele verden holdt familiens hjemmeaftenen og deltok i Kirkens aktiviter og lå på sine knær og utøste sitt innerste for sine barn, sine familier, sine ledere og sine regjeringer!

Den slags familieliv kunne lede oss mot den opplevelse den rettferdige Enok hadde da han ble bortrykket. Tusenårsriket kunne innledes. Enok fikk spørsmål om seg selv. Han svarte blant annet: "Min far lærte meg alle Guds veie." (Moses 6:41) "Og Enok vandret med Gud; så blev han borte, for Gud tok ham til sig." (1. Mos. 5:24)

Enok og hans folk bodde i rettferdighet i Den hellige by, ja, Sion, og Sion ble tatt opp til himmelen.

Ja, her er svaret: rettskafne foreldre som underviser sine barn; lydige, kjærlige barn; trofasthet overfor våre plikter i familien.

Slike egenskaper i et hjem skaper trygghet og karakter hos barna.

Følgende vers av Adelaide Proctor, skrevet for mer enn hundre år siden, understreker enheten i familien og sann foreldrekjærlighet, uttrykt med en mors ord.

En barnløs rikmann tilbyr trygghet og komfort i bytte for ett av syv barn. Hvem skal det bli?

"Hvem skal det bli? Hvem skal det bli?
Jeg så på John; hans øyne fulgte samme sti,
og da jeg fant jeg måtte si en sak,
min røst var sjeldent lav og svak:
'Si meg igjen hva Robert sa.'
Så lyttet jeg, med senket hode da.
Her er hans brev:
'Jeg vil gi
et hus og land hvor dere trygt kan bli
hvis jeg til gjengjeld kan få ett av alle
deres barn, de syv i tallet.'
Jeg så på Johns så gamle, slitte klær
og tenkte på hans harde tider her
i armod, angst og slit,
der jeg, enn villig, ikke kunne bære litt.
Jeg tenkte på syv sultne munners prov,
på syv små barns behov,
og så på dette her.
'Kom, John! Se her,
vi velger mens de ligger der
i søvn.' Og sammen så
min John og jeg på våre små:
Først bort til vuggen gikk våre skritt,
hvor lille Lilian sov blidt.
Ømt bøyde faren seg mot henne ned
og senket varlig værbitt hånd med fred.
I drømmens verden brått hun rørte seg,
og hest han hvisket: 'Henne ei!'
Vi stanset ved en seng på hjul.
En stråle lys fra tusmørkt skjul
spilte over rene gutteåsyn.
De sov så vakkert i vårt påsyn.
Jeg så på James kinn, rød og grov,
en tåre våt. Før John fikk sagt et ord:
'Han er et barn, han og,' jeg sa.
Jeg kysset ham og gikk derfra.
Blekt, tålsomt, Robbies englefjes
selv i hans søvn bar kvalers preg.
'Nei, ikke ham, for tusen kroner, nei!'
Han hvisket. Våre øyne tåket seg.
Stakkars Dick, vår steile sønn,
urolig, rastløs, grunn til mang en bønn —
kan vi skåne ham?
Ja, han som gav
oss bønn om hjelp helt til sin grav.
En moders ømme hjerte kun
kan ha tålmodighet så uten bunn.
'Og så', sa John, 'jeg tør ei, selv i lønn,
å ta ham bort fra hennes aftenbønn.'
Så snek vi oss til loftets fred;
ved Mary, kjære, knelte ned.
'For henne, kanskje, var det best',
sa jeg til John. Med rolig gest
han løftet opp en krøll som lå
på hennes kinn så søtt på skrå,
sa: 'Kjære, ikke deg!' så stilt,
alt mens mitt hjerte banket vilt.
Kun én igjen, vår eldste sønn,
pålitelig og god, så glad og skjønn;
så lik sin far. 'Nei, John, det fins ei råd;
jeg kan ei, vil ei, la ham gå.'
Så skrev vi da, på høflig vis,
vi kunne ei for noen pris
gi bort et barn. Og alt ble bedre, lett og ømt
— vi tenkte at vi hadde drømt —
I sannhet lykkelig og glad,
for ingen måtte bort herfra;
takknemlig nok for alle syv
vi tror at himlen gir besyv."

Måtte vi i Kirken og i denne verden få kunnskap om Herrens veier og følge dem målbevisst, er min bønn.

Jeg bærer høytidelig vidnesbyrd om at president Harold B. Lee er Herrens profet i denne verden, kalt av Gud. I Jesu Kristi navn, amen.

Styrk Sionsstaver

Harold B. Lee

6. april 1973 er en spesielt betydningsfull dato, for da feirer vi ikke bare organiseringen av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i denne utdeling, men vi feirer også vår Frelsers, vår Herre og Mesters, Jesu Kristi fødsel. Forut for en åpenbaring som ble gitt denne selvsamme dato, skrev Joseph Smith dette:

«Grunnleggelsen av Kristi kirke i disse siste dager, i år ett tusen åtte hundrede og tretti, efter vår Herre og Forløser, Jesu Kristi komme i kjødet, organisert og grunnlagt i overensstemmelse med vårt lands lover, ifølge Guds vilje og bud, i den fjerde måned og på den sjette dag i den måned som kalles april.» (L&p 20:1)

Siden den tid har det vært tradisjon at Kirken holder den første konferansen hvert år på dager som inkluderer 6. april.

To år senere fulgte nok en åpenbaring. Den hadde stor betydning den gang, og idag har den en enda dypere mening når vi ser det hele i lys av de krav som Kirkens voksende medlemstall stiller. Dette er et sitat som kunne danne grunnlaget for de få bemerkninger jeg skal komme med idag:

«For Sion må tilta i skjønnhet og i hellighet; hennes grenser må utvides; hennes staver må styrkes; ja, sannelig sier jeg eder, Sion må stå op og iføre sig sine skjønne klær.» (L&p 82:14)

Sion, slik det her er brukt, refererer uten tvil til Kirken. På denne tid utgjorde Kirkens medlemmer bare en liten grunnstamme som begynte å stå frem som en organisasjon. Efter at de hadde vært utsatt for grov behandling fra fiender utenfor Kirken, ble disse medlemmer pålagt å samles i Jackson County, Missoury, stedet som av Herren var utpekt som «Sions land».

Som for å innprente overfor disse kjempende medlemmer av Kirken i dens første dager hvilken skjebne de ville få i verden, fortalte Herren dem følgende i en annen åpenbaring:

«Derfor, sannelig så sier Herren, la Sion fryde sig, for dette er Sion — DE RENE AV HJERTET; la derfor Sion fryde sig, mens alle de ugudelige skal sørge.» (L&p 97:21)

For å være verdig til en slik hellig betegnelse som Sion, må Kirken tenke på seg selv som en brud som pynter seg for sin brudgom, slik Johannes Åpenbareren nedtegnet det da han i et syn så Den hellige by der de rettferdige bodde, pyntet som en brud for sin brudgom, Guds Lam. Her er skildret de forhold som Herren ønsker skal herske blant hans folk, for at vår Herre og Mester skal kunne godta folket; ja, det må pynte seg lik en brud pynter seg i vakre klær for sin brudgom.

Den regel som Guds folk må leve efter for å kunne bli verdige til å godtas for Guds åsyn, er angitt ved den tekst jeg har referert til. Dette folk må øke i skjønnhet slik det står frem for verden; man må være preget av en slik indre kjærlighet at menneskeheten legger merke til det og betrakter det som en gjenspeiling av hellighet og fromhetens iboende egenskaper. Vi må begynne å utvide Sions grenser, innenfor hvilke de rettferdige og rene av hjertet kan bo. Sions staver må styrkes. Hensikten er at Sion skal reise seg og skinne idet man viser økt flittighet når det gjelder å sette frelsesplanen ut i livet over hele verden.

I Kirkens spede begynnelse pekte Herren hen på en tid da de første samlingssteder ikke ville romme alle dem som kom til å bli innsamlet, og derfor erklærte han at hans Kirke skulle stå samlet. Dette er hans ord:

«For således skal min kirke kalles i de siste dager, ja, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige», og så denne befaling: «Stå op og la eders lys skinne, så eders lys kan være et banner for nasjonene.» (L&p 115:4-5)

Her er det ganske klart trukket den slutning at fremkomsten av hans Kirke i disse dager var begynnelsen til oppfyllelsen av den gamle profeti, der det står at: «da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene og høit hevet over alle høider, og alle hedningefolk skal strømme til det. Og mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå op til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier!« (Es. 2:2-3)

I disse åpenbaringer taler Herren om organiserte enheter av Kirken som er betegnet som staver. Folk som ikke tilhører vår tro, vil kanskje tenke på disse enheter som sogn. Disse organiserte enheter er samlet med flere grunnleggende formål for øye. Først og fremst skal det virke som et forsvar mot fiender av Herrens verk, både de synlige og de usynlige.

Om disse fiender som burde vekke vår engstelse, sa Paulus:

«For vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrummet.» (Ef. 6:12) Slik det er erklært i åpenbaringen som er nevnt tidligere, skulle disse organisasjoner være som en «tilflukt fra stormen og vreden når den i fullt mål skal utøses over hele jorden.» (L&p 115:6)

I forordet til alle de åpenbaringer Herren ga fra begynnelsen av denne utdeling, ga han denne skjebnesvangre advarsel, som vi alltid må ha klart for oss. I denne profetiske advarsel av 1831 erklærer Herren at: «... alle mennesker skal vite at dagen kommer snart; timen er ikke ennu, men er nær forhånden, da fred skal bli borttatt fra jorden, og djevelen skal ha makt over sitt eget herredømme.» (L&p 1:35)

Nå — 142 år senere — er vi vidne til denne tids raseri, når Satan har makt over sitt eget herredømme; og en slik makt har han at selv Mesteren i sin tid refererte til ham som «denne verdens prins», «fiende av all rettferdighet».

Til tross for disse fryktelige forutsigelsene og tegnene på at de i sannhet er i ferd med å bli oppfylt for våre øyne idag, er det i den samme åpenbaring lovet at en enda større makt skal tilintetgjøre Satans planer om å ødelegge Herrens verk. Her gir Herren dette løfte til den aller høyeste Guds hellige, til de rettferdige av hjerte om hvem han sier at de er «Sions folk». Dette er hva han sier:

«Og likeledes skal Herren ha makt over sine hellige og skal regjere i deres midte, og skal komme ned for å holde dom over Idumea, eller verden.» (L&p 1:36)

Dette henviser til verden på samme måte som da Mesteren talte om en verdslighet som han advarte disiplene mot; han sa at selv om de ble oppslukt av verden, så måtte de holde seg borte fra den synd som fantes i den.

Jeg tror at det helt fra skapelsen av aldri har vært en tid da Herren har overlatt til djevelens herredømme å ødelegge Hans verk, uten at Hans makt tydelig har vært tilkjennegitt i de rettferdiges midte for å frelse rettferdighets gjerninger fra fullstendig ødeleggelse.

Idag ser vi det Herrens løfte gå i oppfyllelse som sier at «hvis eders øie ene og alene er vendt mot min ære, skal eders ganske legeme fylles med lys, og der skal ikke være noget mørke i eder; og det legeme som er fylt med lys, fatter alle ting». (L&p 88:67) Til Moses erklærer Herren at det å ha sitt «øie ene og alene ... vendt mot ... (Hans) ære», vil si å «tilveiebringe for mennesket udødelighet og evig liv».

Herren har også gitt oss følgende løfte: «Se og gi akt, jeg vil ta hånd om eders hjorder, og jeg vil oppreise eldster og sende til dem. Se, jeg vil påskynde mitt verk i dets rette tid.» (L&p 88:72-73)

Idag er vi vidne til at Herren viser sin hånd, ja, midt blant hans hellige, Kirkens medlemmer. Aldri før i denne utdeling, kanskje aldri før i noen enkelt periode, har det rådet en slik følelse av hastverk blant denne Kirkes medlemmer som det gjør idag. Kirkens grenser er utvidet, stavene er styrket. I Kirkens tidligste år ble det utpekt bestemte steder der de hellige skulle samles, og Herren ga beskjed om at disse samlingssteder ikke skulle forandres, men så tok han følgende forbehold: «Inntil den dag kommer da der ikke finnes mer plass for dem; og da har jeg andre steder som jeg vil utpeke for dem, og de skal kalles staver, for Sions beskyttelse eller styrke.» (L&p 101:21)

På områdekonferansen i august 1972, som ble holdt i Mexico City, holdt eldste Bruce R. McConkie i De tolvs råd en tale. Han kom med noen bemerkninger angående det emne jeg her behandler, og det han sa var meget tankevekkende. Jeg vil sitere noen få setninger fra hans tale:

«Om denne strålende gjenopprettelsens og innsamlingens dag sier en annen nephitprofet: «... de pakter som Herren har gjort med hele Israels hus› at ‹tiden kommer at de skal bringes tilbake til Guds sanne kirke og fold›; ennvidere at ‹de skal samles tilbake til sine arveland og bosettes i alle sine forjettede land›.»

Nå ber jeg dere om å rette oppmerksomheten mot de kjennsgjerninger som er nevnt i disse skriftsteder, nemlig at innsamlingen av Israel vil si å slutte seg til den sanne Kirke; at man skal få kunnskap om den sanne Gud og hans frelsende sannheter; og at man skal dyrke ham i de helliges forsamlinger blant alle nasjoner og folkeslag. Vær så snill å legge merke til at de åpenbarte ord taler om Herrens *fold;* om Israel som skal samles til *sine arveland;* om Israel som skal *bosettes i alle sine forjettede land;* dessuten skal det være forsamlinger av Herrens pakts folk *i alle nasjoner som taler alle tungemål,* og *blant hvert folkeslag* når Herren kommer igjen.»

Eldste McConkie konkluderer så med følgende uttalelse, som i sannhet legger vekt på det store behov som finnes for opplæring og undervisning av lokalt lederskap, slik at Kirken kan bygges opp lokalt innen hvert land:

«Det sted der de meksikanske hellige skal samles, er i Mexico; det sted hvor de hellige fra Guatemala skal samles, er i Guatemala; det sted hvor de brasilianske hellige skal samles, er i Brasil; og slik kan man fortsette over hele jorden på kryss og tvers. Japan er stedet for japanerne; Korea er

stedet for koreanerne; Australia er stedet for australierne; i enhver nasjon finnes samlingsstedet for dens eget folk.»

Det spørsmål som oftest blir stillet fra utenforstående, er: «Hva er årsaken til den fantastiske vekst denne Kirken har, når så mange andre er i tilbakegang?»

Av de primære og mange faktorer som er årsak til Kirkens vedvarende vekst, vil jeg for dem som spekulerer på dette bare nevne noen få.

Denne Kirke skulle aldri mer tenkes på som «Utah-kirken» eller som en «amerikansk kirke». Kirkens medlemsskap er nu fordelt over hele jorden i 78 land, og evangeliet blir for tiden undervist på 17 forskjellige sprog.

Denne store vekst som har funnet sted når det gjelder Kirkens medlemstall, er idag det problem som byr på størst utfordring. Vi har grunn til å glede oss over en slik utvikling, men samtidig stiller dette Kirkens lederskap overfor store utfordringer når det gjelder å holde tritt med de mange problemene.

To grunnleggende prinsipper har alltid virket som rettesnor for Kirkens ledere når de har planlagt hvordan de skal behandle disse forhold. Det første som de eventuelt interesserte bør gjøres oppmerksom på, er frelsesplanens grunnprinsipp, hvis opprinnelse er fra før jordens grunnvoll ble lagt. Dette prinsipp virker til menneskehetens frelse, og det er blitt åpenbart til profetene i denne utdeling. Det er ikke blitt forandret, for i likhet med hva apostelen Paulus erklærte da han levet, erklærer også vi idag:

«Men selv om vi eller en engel fra himmelen forkynner eder et annet evangelium enn det som vi har forkynt eder, han være forbannet! . . .

Jeg kunngjør eder, brødre, at det evangelium som er blitt forkynt av mig, ikke er menneske-verk;

for heller ikke jeg har mottatt det eller lært det av noget menneske, men ved Jesu Kristi åpenbaring.» (Gal. 1:8; 11-12)

Hvis vi skulle svare dem som spør om grunnen til den stadige vekst, ville vi si at den første og avgjørende grunn er at vi har holdt fast ved vår kurs når det gjelder å undervise Kirkens grunnleggende læresetninger. I en av våre trosartikler erklærer vi følgende:

«Vi tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nu åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.» (9. trosartikkel)

I en av de siste av Herrens åpenbaringer i denne utdeling ga han grunnen til den forvirring som hersker blant de eksisterende kirkesamfunn. Han sier at grunnen er at de hår: «forvillet sig fra mine ordinanser, og har brutt min evige pakt. De søker ikke Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei, og efter sin egen Guds billede, hvilket er i verdens lignelse . . .» (L&p 1:15-16)

Derfor var det nødvendig med en ny gjenopprettelse, og dette gir han klart uttrykk for:

«Hvorfor jeg, Herren, idet jeg kjenner til den ulykke som skulde komme over jordens innbyggere, kalte på min tjener Joseph Smith, jr., og talte til ham fra himmelen og gav ham bud;

og jeg gav også bud til andre at de skulde forkynne disse ting til verden; og alt dette forat det kunde bli opfylt som var skrevet av profetene — . . .

Men forat hvert menneske kunde tale i den Herre Guds, ja verdens Frelsers navn; . . .

forat mitt evangeliums fylde måtte bli forkynt av de svake og enfoldige til jordens ender, og for konger og regenter.

. . . efter deres talemåte, så de kunde forstå det.» (L&p 1:17-18; 20; 23-24)

Det finnes dem som snakker om en økumenisk bevegelse, der den teoretiske forutsetning er at alle kirker skal slås sammen i en felles organisasjon. I sitt egentlige vesen innebærer dette antagelig planer om å gi opp sine grunnleggende prinsipper for så å forenes i en uklar organisasjon som ikke nødvendigvis er grunnlagt på de prinsipper som ifølge tradisjon har vært læresetninger innen Jesu Kristi Kirke fra begynnelsen av.

Har man en klar forståelse av Herrens åpenbaringer, ser man at det her er lagt frem det eneste grunnlaget for en forenet og universell kirke. Man kunne ikke oppnå dette slik menneskelagete formularer legger det frem; den eneste måten å oppnå det på er ved at fylden av de prinsipper som hører inn under Jesu Kristi evangelium, blir undervist og praktisert. Dette erklærer da også apostelen Paulus i sine ord til efeserne, der han sier at Kirken er «bygget op på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnestenen er Kristus Jesus selv.» (Ef. 2:20)

Kirkens misjon er også blitt definert:

«Og advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker ved mine disiplers munn, som jeg har utvalgt i disse siste dager.

Derfor er Herrens røst til jordens ender, forat alle som vil høre, kan høre.» (L&p 1:4; 11)

I lydighet mot denne instruksjon har det, helt fra Kirkens første begynnelse, blitt sendt ut misjonærer til alle deler av jorden. Idag har vi et voksende antall misjonærer, for det meste unge menn, som har skolert seg helt fra barnsben av for å være forberedt til å motta et kall til å tjene som misjonærer.

Fra en håndfull misjonærer i Kirkens første dager, har antallet av

dem som tjener som misjonærer idag, økt til over 17.000. Enhver av disse betaler sine utgifter selv eller får dem dekket av sin nærmeste familie. De er på misjon i to år eller mer, og de har alle en overbevisning i sitt hjerte om at en som er kalt på denne måten, vil nyte godt av kallets guddommelighet i sin tjeneste når han drar ut til en hvilken som helst del av verden hvor han måtte bli kalt til å virke.

Man kunne nevne en annen grunn til den store fremgang som Herrens verk har: Kanskje har det aldri før vært så mange av jordens mennesker som har søkt efter svar på de mange forvirrende problemer.

Selv om prinsippene i Jesu Kristi evangelium står uforandret, så må de fremgangsmåter vi benytter for å møte utfordringene som behovene i dagens verden skaper, være i flukt med tidens krav. Heldigvis har Herren i sine åpenbaringer til denne Kirke gitt retningslinjer som vi skulle følge for å møte tidens krav. I frelsesplanen er det klart angitt hvordan han vil at vi skal ta oss av menneskenes timelige behov. Kirkens velferdsplan tar sikte på å hjelpe dem som er i nød. Der man finner nye medlemmer, går den timelige frelsesplan i det vesentlige ut på å lære hver enkelt hvordan de skal ta vare på seg selv. Herren har sørget for et vern mot det forferdelige press som øves mot hjemmets og ekteskapets hellighet. Ved å styrke hjemmet og sørge for retningslinjer som foreldre kan følge når de underviser sine barn slike grunnleggende prinsipper som ærlighet, dyd, rettskaffenhet, sparsommelighet og flid, blir hjemmet og ekteskapet beskyttet.

Kirken er interessert i hvert enkelt medlem, fra de er barn til de blir unge; fra de er unge og inn i moden alder. Man ønsker å møte de behov som Kirkens medlemmer i alle aldre har.

Som svar på spørsmålet om hvorvidt det har funnet sted frafall eller om medlemmer er blitt borte,vil vi alltid trekke frem Mesterens lignelse om såmannen som gikk ut for å så. Noe av sæden falt i fruktbar jord; men av den sæd som falt i fruktbar jord, var det noe som ga tredve fold, noe seksti fold og noe nitti fold. Slik er det også idag, og noenlunde i samme forhold. Vi har noen som er delvis aktive, noen er litt mer aktive, og noen er meget aktive i Kirken; men hele tiden prøver vi å strekke oss ut mot dem som har kommet på avveie, vi forsøker uopphørlig å bringe dem tilbake til full aktivitet.

Men kanskje den viktigste grunnen til Kirkens store vekst er det personlige vidnesbyrd om guddommeligheten av dette verk, som forsterkes i hjertene til hvert enkelt medlem av Kirken. For Kirkens styrke ligger ikke i antall medlemmer, heller ikke i hvor mye tiende og hvor mange offergaver som blir betalt av trofaste medlemmer, ei heller i kapellenes og tempelbygningenes størrelse; nei, Kirken er sterk fordi det i hjertene til Kirkens trofaste medlemmer finnes en overbevisning om at dette i sannhet er Guds Kirke og rike på jorden. Uten denne overbevisning ville, som en av mine forretningsforbindelser bemerket, «Kirkens velferdsplan bare være et eneste kaos». Misjonærarbeidet ville heller ikke være så vellykket; og Kirkens medlemmer ville ikke være trofaste når det gjaldt å betale så rikelige bidrag til Kirken for å finansiere dens mange virksomheter. Hemmeligheten med denne Kirkes styrke kan man finne i en uttalelse fra presidenten for studentene ved et av våre statsdrevne universiteter. Hans identitet er selvfølgelig konfidensiell. Jeg siterer her fra hans personlige brev til meg:

Med oppslutningen om de radikale idéer som feier over landet, er familiebåndene i ferd med å brytes istykker. Dette tas avstand fra i mange intellektuelle kretser. Landet blir tydeligvis bombardert med seksualundervisning, abort, barnebegrensning, pornografi, kvinners frigjøring, gruppesamliv, førekteskapelig samliv og efterekteskapelig eftergivenhet . . .»

Og så konkluderer den unge studentleder med denne hjertevarmende erklæring, og jeg vet at den kom fra dypet av hans sjel. Dette er hva han skrev:

«President Lee, jeg vil at du skal vite at de siste-dagers-hellig-studentene som bor på universitetsområdet og som holder budene, står bak deg 100 prosent. Takk Gud fordi vi har ledere som står fast frem for å bekjempe den onde i den listige kamp han fører med sikte på å ramme hjemmet, verdens viktigste enhet. Takk fordi du er en slik person som vi, de unge som vokser opp i denne forvirrede verden, kan forstå og følge.»

Ved det samme tegn og i det samme sprog som denne fremragende student, vil jeg uttrykke min overbevisning om at den største av alle ting som ligger til grunn for denne Kirkes styrke, er det faktum at de som holder Guds bud, står 100 prosent bak denne Kirkes lederskap. Det er lett å forstå at uten denne samlete støtte kunne ikke Kirken gå fremover og møte dagens utfordringer. Vårt kall går ut på å få alle Kirkens medlemmer til å holde Guds bud, for heri ligger verdens sikkerhet. Når et medlem holder Guds bud, blir det ikke bare overbevist om at den kurs Kirkens lederskap anviser, er rettferdig; vedkommende vil også ha Herrens ånd til å veilede seg i sine individuelle gjøremål. Hvert medlem har nemlig fått en hellig begavelse da det ble døpt, noe som er overgitt ved prestedømmets myndighet til alle som er døpt inn i Kir-

ken: Den hellige ånds gave, og denne vil, som Mesteren sier, undervise i alle ting, minne om alle ting, ja endog vise kommende ting. (Se Joh. 14:26)
Det er da lett å forstå at det store ansvar som hviler på Kirkens ledere og lærere, ligger i å overbevise, undervise, lede på rett vei, slik at Den allmektige Guds bud vil bli efterlevet; og dette er for å forhindre at det enkelte individ faller i den ondes felle, han som vil overtale enhver til ikke å tro på Gud og til ikke å følge Kirkens ledere.

Jeg ønsker å gi uttrykk for mitt hellige vidnesbyrd om at jeg vet at dette verk vil seire, fordi jeg kjenner dets guddommelighet. Jeg vet at selv om det finnes fiender innenfor og utenfor Kirken som vil prøve å finne feil og undergrave, ja, prøve å undergrave Kirkens innflydelse rundt om i verden, så vil denne Kirke bli båret frem i triumf. Den vil bestå tidens prøve når alle menneskelagete våpen og menneskelige bestrebelser som står mot Herrens ord, skal falle langs veien. Jeg vet at vår Herre og Mester Jesus Kristus er denne Kirkes overhode; at han daglig står i nær kontakt med representanter kjent av ham. Dette gjelder ikke bare Kirkens ledere i høye stillinger, han har også samfunn med de enkelte medlemmer når de holder Guds bud. Jeg har et hellig vidnesbyrd om disse ting og jeg gir alle Kirkens trofaste min velsignelse, hvor de enn måtte finnes i verden, i Herrens, Jesu Kristi navn. Amen.

Følg Kirkens ledere

Harold B. Lee

Jeg har her et brev fra en mann som tilsynelatende har funnet noe i noen hieroglyffer som gir svar på en mengde av de ting som ligger foran oss. Og interessant nok kom jeg — da jeg så på dette — til å tenke på en tale jeg hørte fra denne talerstol av president Anthony W. Ivins den 4. oktober 1931. Grunnen til at jeg tenkte på den — jeg vil anta det var meningen at jeg skulle gjøre det — er at han på denne konferansen holdt en tale som han bygget opp omkring en bok som nylig var utgitt under navnet *Our Bible in Stone* (Vår Bibel i sten). Som mange av dere sikkert husker, behandlet denne boken hovedsakelig byggingen, symbolismen og den profetiske karakter ved pyramiden ved Gizeh, eller på gresk, Kheops. De som studerte pyramiden, sier efter å ha studert målene, symbolene og pyramidens beretning, dersom den hadde noe å berette, at vi i 1928 ville få se begynnelsen til en tid med store trengsler og som ville kuliminere i 1936. Ifølge studentenes beregninger, ville denne perioden bli avsluttet med Herrens komme og opprettelsen av en periode med fred, lykke og godvilje blant menneskene. Og så ga president Ivins dette gode råd idet han henviste til boken: «Og nu mine brødre ... har jeg henvist til denne boken og til det som står i den, fordi jeg ønsker at dere skal forstå. Den vil utvilsomt bli med ut på misjonsmarken, og våre eldster kan gjøre bruk av den. Jeg ønsker ganske enkelt å advare dere mot sensasjonhunger av noe som helst slag ... Jeg sier ikke at de slutninger han trekker, er feilaktige, men det jeg gjerne vil ha frem, er at de ikke kommer til oss som Kirkens røst, og heller ikke skal de godtas som sådan.»
Og så fortsatte han og sa noe som jeg synes er meget betydningsfullt: «Bror J. Golden Kimball fortalte oss i går at han hadde meget sterk tro på drømmer som går i oppfyllelse.» Jeg skulle ønske dere ville tenke på det. Dette harmonerer med mine følelser. Jeg har også meget sterk tro på drømmer som er gått i oppfyllelse.
«Jeg kommer til å tenke på», sa han, «at umiddelbart efter verdenskrigens slutt hadde disse elever som studerte pyramidene, kunngjort og også publisert at i henhold til deres målinger og beregninger ville det i året 1928 begynne en periode som ville skape trengsler og sorg for jordens mennesker; at de måtte ydmyke seg for Herren, og at denne trengslenes tid ville fortsette til år 1936 ... vi vet alle at ihvertfall en del av denne drømmen er gått i oppfyllelse.»
Efter å ha kommentert den økonomiske tilstand rundt omkring i verden på den tid — i 30-årene — avsluttet president Ivins sin tale med disse visdommens ord: «Vel, mine brødre og søstre, hva skal vi så si om alt dette? Bare vær rolig og vend dere til Herren ... Jeg bønnfalt folket om å holde sine hus i orden og kvitte seg med gjeld, for jeg visste at dette kom fordi Gud selv gjennom sin Enbårne Sønn hadde sagt det.
Og nu, mine brødre og søstre, vil jeg gjerne si at hvis Kirken har noe å si til dere, vil det komme fra dem direkte og ikke fra noe som andre mennesker har skrevet. Og det vil komme til dere på en måte som dere kan forstå. Det vil ikke være spekulativt. Det vil komme til dere filosofisk, sannferdig og ledet av sunn fornuft. Til slutt sa han: «Måtte Gud velsigne dere, er min

ydmyke bønn ...» (*Conference Report,* oktober 1931, s. 87-94)

Dette er noe vi trenger å gjenta til denne store prestedømsforsamling, fordi det forekommer en god del skriverier av visse personer som hevder at de er gode medlemmer av Kirken, og som med stor detaljrikdom redegjør for sin tidligere og nuværende medlemsstatus og sine aktiviteter i Kirken i forord og i reklame. Det forekommer sensasjonelle forutsigelser og iakttagelser, og for å få det til å se ut som det de skriver, har Kirkens støtte, benytter de seg av sitater og taler fra Kirkens ledere, både tidligere og nuværende, og som er revet ut av sammenhengen på en slik måte at det virker som om disse sitater støtter opp om den bok de ønsker å selge til Kirkens medlemmer, som derved blir forledet til å akseptere det de skriver som om det kom fra absolutt pålitelige kilder.

Det har også forekommet at folk som hevder at de er gode medlemmer av Kirken, under noen av våre generalkonferanser benytter seg av at de hellige er samlet, og enkelte har gått så langt at de har programfestet gruppemøter i egen interesse, og åpenbart i håp om at de ved å gjøre det vil kunne påvirke dem som besøker våre konferanser, til å være tilstede på disse møtene, selv om dette måtte medføre at de vil måtte holde seg borte fra meget viktige og instruerende møter under konferansen.

Dessuten er det enkelte snedige mennesker som har søkt anledninger til å tale under Kirkens sammenkomster, under firesides, prestedømsquorum og på nadverdsmøter. Vel brødre, vi føler det slik at det er meget viktig å heve vår røst til advarsel slik at vårt folk kan være beskyttet mot den slags taktikk som i altfor innlysende grad er en eftertraktet anledning de benytter seg av for å kunne spre sin egen propaganda i egen interesse.

Vi må inntrengende oppfordre prestedømslederne til å være meget varsomme og sile ut dem hvis motiver er av høyst tvilsom karakter.

Og så vil jeg gjerne si litt om å foredle prestedømmet. Det er blitt sagt meget om det her i kveld, men jeg vil gjerne få lese litt av en kort åpenbaring som ble gitt gjennom profeten Joseph Smith til Edward Partridge i 1830:

«Så sier Herren Gud, Israels Mektige: Se, jeg sier dig, min tjener Edward, at du er velsignet, og dine synder er dig forlatt, og du er kalt til å forkynne mitt evangelium, som med en basuns lyd;

og ved min tjener, Sidney Rigdons hånd, vil jeg legge min hånd på dig, og du skal motta min Ånd, den Hellige Ånd, Talsmannen, som skal lære dig rikets fredelige ting;

og nu, dette kall og bud som vedrører alle mennesker, gir jeg dig —

At så mange som kommer frem for min tjener Sidney Rigdon og Joseph Smith jr., og mottar dette kall..., skal ordineres og sendes ut for å forkynne det evige evangelium blandt nasjonene...

Og dette bud skal bli gitt til min kirkes eldster, at hver mann som vil motta dette av hele sitt hjerte, kan bli ordinert og sendt ut, ja, endog som jeg har sagt.

Jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn; omgjord derfor eders lender, og jeg vil plutselig komme til mitt tempel ...» (L&p 36:1-2, 4-5, 7-8)

Jeg vil gjerne henvise spesielt til dette ene verset, og derefter komme med noen få kommentarer om hva det vil si å foredle prestedømmet. Legg merke til hva Herren sa: «og ved min tjener, Signey Rigdons hånd, vil jeg legge min hånd på dig, og du skal motta min Ånd, den Hellige Ånd, Talsmannen, som skal lære dig rikets fredelige ting.»

Forleden kveld hadde jeg en gruppe ulvungespeidere på besøk som snart er så gamle at de skal bli ordinert til diakoner, og jeg sa til disse unge guttene: «Når dere blir diakoner, hvilke plikter har så en diakon?»

Og de sa alle som en: «En diakons plikt er å dele ut nadverden.»

Og jeg sa: «Vel, jeg vil gjerne dere skal se på dette på en litt annen måte. Det er ikke slik man forklarer hvilke plikter en diakon har. Hva vil det si å dele ut nadverden? Når en diakon deler ut brødet og vannet som er blitt velsignet til beste for dem som det blir utdelt til, da er dette en fornyelse av en pakt som sier at hvis de vil holde Guds bud og huske den Herre Jesus Kristus, som disse symbolene står for, skal Herrens ånd være hos dem.»

En diakon er således ansvarlig for at han representerer Herren, deler ut disse symbolene og er således Herrens redskap når det gjelder å overbringe disse til Kirkens medlemmer.

Når du spør en lærer hvilke plikter han har, svarer han kanskje: «Vel, min plikt er å gå ut som hjemmelærer.» Men la oss anta at du sier til ham: «Når du går ut som hjemmelærer, representerer du Herren, for å besøke hvert enkelt medlems hjem for å påse at de utfører sin plikt og påse at de holder Guds bud.» «En prests plikt er å forkynne, lære, forklare, formane, døpe og forrette nadverdens sakrament,

og besøke hvert enkelt medlems hjem, og formane dem til å bede lydelig (høyt, o. a.) og i lønndom, og å opfylle alle deres plikter overfor familien.» (L&p 20:46-47) Når de går ut i denne egenskap, skulle de huske på at det er som om de handler for og er ansvarlige overfor Herren.

Når vi forretter i Herrens navn i egenskap av prestedømsbærere, gjør vi det i vår himmelske Faders navn og på vegne av ham. Prestedømmet er den kraft Herren benytter seg av for å virke gjennom menneskene, gjennom diakoner, lærere og prester — og jeg har en følelse av at vi ikke innprenter dette for våre unge menn. De tar ikke prestedømmet så alvorlig som de skulle. Hvis de gjorde det, ville de alltid ønske å stå frem — slik president Tanner har sagt om biskop Featherstone. De skulle alltid ønske å vise seg fra sin beste side når de bruker sitt prestedømme. Håret deres ville være velstelt, og klærne og utseende forøvrig skulle gjenspeile den hellige holdning de skulle føle når de utfører sine plikter i prestedømmet. Jeg har hatt denne samme følelse. Jeg har aldri utført en ordinans, som for eksempel å salve de syke, uten først å be om å bli unnskyldt — hvis jeg var ute i haven eller et annet sted — inntil jeg fikk på meg skikkelige klær slik at jeg kunne vise meg fra min beste side, fordi jeg følte at jeg ved å gjøre det kom nærmere Herren;

og jeg vil gjerne vise meg fra min beste side når jeg er i hans nærvær.
Brødre, jeg er redd enkelte av våre eldster ikke forstår dette, nemlig at når de opptrer som eldster i Kirken, eller som syttier eller høyprester, da er det som om Herren selv utfører ordinansene gjennom dem idet de legger sine hender på hodet til dem de forretter for. Jeg har ofte tenkt på at en av grunnene til at vi ikke foredler vårt prestedømme, er at vi ikke forstår at han arbeider gjennom oss som prestedømsbærere ved det hellige prestedømmes kraft, og jeg skulle ønske at vi alle kunne ha denne følelse og lære vår ungdom hva det vil si å bære prestedømmet og så foredle det.
Vi har i kveld vært inne på en rekke emner, brødre. Når vi nu trer frem for dere, så er vi på det rene med at dette er en av de største prestedømsforsamlinger som noensinne har vært samlet. Hvilken innflydelse dette er! Under denne konferansens møter er deres oppmerksomhet blitt henledet på noen av de aller farligste tendenser i det offenlige liv i dag — seksualundervisning, pornografi og utskeielser som holder på å ta overhånd i verden. Brødre i prestedømmet, hvis den hærstyrke vi representerer, ville rekke hånden ut og øve all den innflydelse vi kunne, og hvis vi virkelig kunne foredle vårt prestedømme som vår himmelske Faders representanter, da kunne vi utøve så stor kraft og makt at ved å bruke prestedømmet i våre forskjellige samfunn, ville slike ting ikke lenger få fortsette uten at den levende Guds prestedømme gikk alvorlig til felts mot det.
Vi må påta oss selv nye tjenestegjerninger og nye ansvarsoppgaver og ikke bare stå uvirksomme og la slike ting passere uten å ta imot utfordringen. Vår ungdom er i fare. Hold båndene i hjemmet sterke, brødre. Påse, slik vi alle har forsøkt å si i dag, og som jeg selv har sagt mange ganger, og som enkelte har sitert her under denne konferansen, at «det største av Herrens arbeide som dere brødre noensinne vil utføre som fedre vil foregå innenfor veggene i deres eget hjem». Forsøm ikke deres hustruer, brødre, og forsøm ikke deres barn. Ta dere tid til å holde familiens hjemmeaften. Samle barna rundt dere. Undervis dem, veiled dem og beskytt dem.
Aldri har det vært større behov for styrke og solidaritet i hjemmet. Hvis vi gjør dette, vil denne Kirken vokse med stormskritt både hva styrke og innflydelse angår over hele verden, og dere behøver ikke lenger bli til spott og spe. Vi skulle stå fast når det gjelder de ting som er hederlige, rettferdige, rene, dydige og sanne.
Brødre i prestedømmet, vi elsker dere, og vi står rede. Dersom dere ber for oss, vil vi forsøke å leve opp til disse høye forventninger. Må Gud hjelpe oss. Vi er klar over det enorme ansvar vi har, og dersom vi ikke kan være sikre på at vi har deres tro og lojalitet og at dere urokkelig og et hundre prosent holder Guds bud, kan vi ikke ivareta dette ansvar.
På åpningsmøtet under denne konferansen siterte jeg fra et brev som jeg mottok fra en president for en studentorganisasjon som er meget bekymret for de ting som foregår på universitetene og rundt omkring i det samfunn hvor han ferdes, og han sier det slik: «Jeg kan forvisse Dem om at hver eneste siste-dagers-hellig på dette universitetsområde som holder Guds bud et hundre prosent, støtter og oppholder Dem.» Brødre, jeg vet at dette er sant overalt i denne Kirken. Hver eneste siste-dagers-hellig som holder budene, følger Kirkens ledere. Hvis dere således finner noen som ikke er villige til å følge Kirkens ledere, kan dere på samme måte være aldeles sikre på at de ikke holder Guds bud hundre prosent.
Og dette er derfor en innkallelse til styrkene — styrker som skal gjøre hva? Holde Guds bud slik at vi kan gjøre krav på de velsignelser vi så sårt trenger i denne uvisshetens tid, i denne forskrudde og sammenfiltrede verden, slik enkelte har beskrevet den, og som vår ungdom later til å føle at den er. Med disse nye bevegelser hos ungdommen består vårt eneste håp i at vi ved å intensivere prestedømmets ansvar i ungdommens organisasjoner, kan styrke dem og nå frem til disse unge menn og kvinner som så sårt trenger den vernende innflydelse prestedømmet gir; for ved å gjøre det, føler vi oss sikre på at vi kan hjelpe til med å oppdra en rettferdig generasjon som vil bringe verket videre i de tider som ligger foran oss.
Det er mitt høytidelige vidnesbyrd til dere, mine kjære brødre, at de ting vi har snakket om her i kveld, er blitt uttalt under Herrens inspirasjon, og vi sier dette til dere slik at dere kan tenke nærmere over det, be om det og overveie det grundig, vise dømmekraft, og ikke heve deres røster for å kritisere.
Og derfor bærer jeg mitt vidnesbyrd til dere og gir dere min velsignelse her i kveld og jeg ber om at dere som utgjør Kirkens prestedømme, må få del i Guds velsignelser, dette prestedømme som er Sions styrke, og ryggraden i Guds rike her på jorden. Dette er min bønn og min velsignelse til dere i Jesu Kristi navn, Amen.

«Stå I på hellige steder»

Harold B. Lee

Jeg fryder meg i mitt hjerte når jeg tenker på de store menn som Herren har frembragt for å tjene i Kirken som generalautoriteter, og også alle andre som har arbeidet: våre regionale representanter for De tolv, våre misjonsrepresentanter for De tolv og De syttis første råd, og jeg tenker på alle dem som arbeider i de forskjellige organisasjoner. Efterhvert som de er kommet inn i nøkkelstillinger, har vi blitt slått av undring over hvordan den mann eller kvinne vi har trengt til en spesiell stilling, tilsynelatende er blitt ført frem for oss på en nærmest mirakuløs måte.

Mens jeg satt her og lyttet til brødrene, kom jeg til å tenke på hva profeten Alma sa til den gruppe mennesker som var blitt omvendt og som ventet ved vannkanten for å bli døpt; og da han forklarte for dem hvilken pakt de skulle inngå som døpte medlemmer, sa han:

«. . . ettersom I ønsker å gå inn i Guds fold og bli kalt hans folk og er villige til å bære hverandres byrder så de kan være lette;

Ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst og å stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting og på alle steder hvor I kommer til å være, . . .

Nå sier jeg eder at hvis dette er eders hjerters ønske, hva har I da imot å la eder døpe i Herrens navn som et bevis til ham at I har inngått en pakt med ham, at I er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over eder i rikere grad?» (Mos. 18:8:10)

Jeg henleder oppmerksomheten på ett av de krav som stilles:

« . . . er villige til å bære hverandres byrder så de kan være lette». Hvis jeg spurte dere hvilken byrde dere anså for å være den tyngste vi kunne bære her i livet, hva vil dere så svare? Den tyngste byrde man må bære i dette liv er syndens byrde. Hvordan hjelper du en annen til å bære syndens store byrde slik at den kan bli lett?

For noen år siden satt president Romney og jeg på mitt kontor. Døren gikk opp og en kjekk ung mann kom inn. Han så svært bekymret ut, og sa: «I morgen skal jeg gå igjennom templet for første gang, brødre. Jeg har gjort noen feiltrinn i mitt liv, og jeg har vært hos min biskop og min stavspresident og har lagt alle kortene på bordet. Efter en tid med omvendelse og forvissning om at jeg ikke har vendt tilbake til disse synder, har de bedømt situasjonen slik at jeg er rede til å gå til templet. Men dette er ikke nok, brødre. Jeg vil også vite, og jeg vil vite hvordan jeg kan vite, at Herren også har tilgitt meg.»

Hva ville dere svare dersom én kom og stilte dere et slikt spørsmål? Efter at vi hadde tenkt oss om et øyeblikk, kom vi til å tenke på hva kong Benjamin sa i sin tale som står i Mosiahs bok. Vi har her for oss en gruppe mennesker som ba om å bli døpt, og de sa at de hadde sett seg selv i sin egen verdslige tilstand:

« . . . og de ropte alle høyt med én røst og sa: O, ha barmhjertighet med oss, og anvend Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for våre synder og våre hjerter kan bli renset; . . .

. . . Etter at de hadde sagt disse ord, hendte det at Herrens Ånd kom over dem, og de ble fylt med glede, for de hadde fått tilgivelse for sine synder og hadde fred i samvittigheten . . . » (Mos. 4:2-3)

Her var svaret.

Når den tid kommer at du har gjort alt du kan for å omvende deg fra dine synder — uansett hvem du er eller hvor du befinner deg — og har rettet opp og rådet skadebot efter beste evne; hvis det er noe som påvirker din anseelse i Kirken og du har gått til de riktige myndigheter, da vil du gjerne ha dette bekreftende svar på hvorvidt Herren har akseptert din tilgivelse. Hvis du, når du gransker din sjel, leter efter og finner denne fred i samvittigheten, da kan du med dette vite at Herren har godtatt din omvendelse. Satan vil ha deg til å tro noe annet, og overtaler deg en gang iblant og sier at når du nu har begått én feil, må du begå én til og at det ikke finnes noen vei tilbake. Dette er en av de aller største usannheter. Tilgivelsens mirakel er tilgjengelig for alle dem som vender seg bort fra sine onde gjerninger for aldri mer å vende tilbake, for Herren har i en åpenbaring til oss i vår egen tid sagt:

. . . gå eders vei, og synd ikke mer; men til den sjel som synder, skal de tidligere synder tillegges, sier Herren, eders Gud.» (L&p 82:7) Jeg ber dere om å huske dette, alle dere som er tynget med en byrde av synd.

Og til dere som er lærere, måtte dere hjelpe til med å overta den store byrde for dem som bærer den, og som er så merket i sin samvittighet at de holder seg borte fra aktiviteter og ikke vet hvor de skal finne svarene. Du hjelper dem frem til denne dag med omvendelse og skadebot slik at de også kan få den fred i samvittigheten, og en bekreftelse fra Herren ånd om at han har godtatt deres omvendelse.

Den store oppfordring brødrene her har gitt i sine taler, går ut på at vi skal hjelpe dem som trenger hjelp, ikke bare timelig sett, men også åndelig. De største mirakler jeg ser i dag, er ikke nødvendigvis helbredelsen av syke legemer, men de største mirakler jeg er vidne til, er helbredelsen av syke sjeler, de som er syke i sjel og ånd og er motløse og forvirret

og på randen til nervøst sammenbrudd. Vi forsøker å nå alle slike mennesker, fordi de er dyrebare i Herrens øyne og vi ønsker ikke at noen skal føle at de er glemt.

Må jeg et øyeblikk få lov til å gi uttrykk for den takknemlighet jeg føler for noe som hendte meg for en tid tilbake, ja, for mange år siden. Jeg hadde et mavesår som stadig ble verre. Min hustru Joan og jeg hadde vært på rundreise i en misjon, da jeg neste morgen plutselig fikk den innskytelse at vi skulle komme oss hjem så fort som mulig, til tross for at vi hadde planlagt å være tilstede på enda noen flere møter.

På vei tvers over landet satt vi i forreste del av flyet. Noen av de øvrige medlemmer i Kirken satt i den andre delen. Da vi nærmet oss et bestemt sted på reisen, var det noen som la hånden sin på hodet mitt. Jeg så opp, men jeg kunne ikke se noen. Dette hendte enda en gang før vi kom hjem, og nøyaktig det samme skjedde. Hvem det var, eller på hvilken måte dette skjedde, får jeg kanskje aldri vite, rent bortsett fra at jeg visste at jeg fikk en velsignelse som jeg noen få timer senere forsto jeg ville komme til å ha meget stort behov for.

Så snart vi kom hjem, ringte min hustru meget engstelig til legen. Klokken var nu blitt elleve om kvelden. Han ba meg komme i telefonen, spurte hvordan jeg følte meg, og jeg sa: «Vel, jeg er svært trett, men jeg tror alt vil gå bra.» Men like efterpå fikk jeg sterke blødninger. Hvis dette hadde hendt ombord i flyet, ville jeg ikke ha kunnet stå her i dag og snakke om det.

Jeg vet at det finnes guddommelige krefter som trer i funksjon når ingen annen hjelp finnes.

Efterhvert som jeg begynner å forstå hvor overveldende stort det ansvar jeg nu har fått, er, om jeg skulle forsøke å sette meg ned og tenke på denne byrde, da ville jeg ha blitt helt overveldet og fullstendig ute av stand til å bære den. Men da jeg ble veiledet av Ånden til å utnevne to edle menn, hvis kraftige ord — preget av undervisning og vidnesbyrd — dere har hørt her i dag, nemlig president N. Eldon Tanner og president Marion G. Romney, da forsto jeg at mitt ansvar ikke besto i at jeg skulle bære disse ansvarsfulle oppgaver alene. Og når vi hver uke kommer sammen i templet og ser tvers over rommet og får øye på tolv staute menn, menn som er utvalgt fra verden og har fått en kraft som gis til hellige apostler, da innser jeg at det ikke finnes noen større menn som vandrer her på jorden enn disse menn.

Til dere store ledere i stavspresidentskap, misjonspresidentskap, biskopsråd, prestedømsquorum, ja, alle dere trofaste siste-dagers-hellige, uansett hvor dere finnes, og til dere som ber for oss, vil jeg gjerne dere skal vite at vi ber oppriktig ved templets alter for alle dere som er trofaste og som ber for oss. Hvor takknemlig er vi ikke for dere!

Når jeg nu står frem for dere ved avslutningen av denne konferansen, vil jeg gjerne dere skal bli med meg nu når jeg forteller dere om en opplevelse jeg har hatt, og jeg beklager at jeg bare kan fortelle en del av den fordi enkelte ting som skjedde, ikke kan bringes videre.

Det skjedde like før templet i Los Angeles skulle innvies. Vi holdt alle på å forberede oss til denne store anledning. Dette var noe nytt for meg, da jeg ved tre-fire tiden om morgenen opplevde noe som jeg ikke tror kan ha vært en drøm, men det må ha vært et syn. For meg virket det slik at jeg var vidne til en stor åndelig sammenkomst hvor menn og kvinner sto opp to og tre om gangen og talte i tunger. Ånden var høyst uvanlig. Jeg syntes å høre president David O. McKays stemme som sa: «Hvis dere onsker å elske Gud, da må dere lære å elske og tjene menneskene. Det er på denne måten dere viser at dere elsker Gud.» Og det var også andre ting som jeg så og hørte.

Og derfor står jeg frem for dere her i dag, og det finnes ikke skygge av tvil i min sjel om at den person som presiderer over denne Kirke, er vår Herre og Mester Jesus Kristus.

Jeg vet at han er til, og jeg vet han ofte står oss nærmere enn vi kan forestille oss. De er ikke en Fader og en Herre som er fraværende fra oss. De er interessert i oss, og hjelper til med å forberede oss på Frelserens annet komme, et komme som sannelig ikke ligger altfor langt inn i fremtiden på grunn av de tegn som begynner å vise seg.

Alt dere behøver å gjøre, er å lese i Skriften, og spesielt den inspirerte oversettelse av det fire og tyvende kapitel hos Matteus som står i Joseph Smiths skrivelser i Den kostelige perle, og hvor Herren ba sine disipler om å stå på hellige steder (på hellig grunn: Matt. 24:15) og ikke flytte seg, for han kommer hastig, men intet menneske kjenner timen ei heller dagen. Dette er forberedelsen.

Undervis deres familier i familiens hjemmeaften, og lær dem å holde Guds bud, for dette er den eneste måte vi kan være trygge på i denne tid. Hvis de vil gjøre det, vil den Allmektiges krefter falle på dem som himmelens dugg, og de vil få del i Den hellige ånd.

Dette kan være vår veileder, og det er denne ånd som skal veilede oss og lede oss til hans hellige hjem.

Måtte Herren hjelpe oss til å gjøre og forstå dette og til å fylle vår plass slik at vi ikke oppdager at vi mangler noe på dommens dag og at vi ikke har gjort alt vi kunne for å fremme hans verk i rettferdighet, er min ydmyke bønn i den Herre Jesu Kristi navn, Amen.

På Judeas sletteland

Bruce R. McConkie

Peter så: «Om nogen taler, han tale som Guds orakler» (1. Pet. 4:11, KJv), hvilket betyr at han må bli veiledet ved Den hellige ånds kraft. Og det er dette jeg på dette tidspunkt ønsker meg fremfor noe annet.

Jeg har spurt Herren til råds angående hva jeg skulle si; og jeg har fremlagt noen forslag for ham vedrørende det jeg mente var passende, men selvfølgelig i påvente av hans samtykke. Jeg har mottatt hans samtykke; og hvis jeg nu kan bli gitt en tunge som kan tale og dere et øre som hører, så vil vi alle bli oppbygget sammen når vi nu søker å tilbe Herren i ånd og sannhet.

Jeg har skrevet et dikt som jeg har kalt «På Judeas sletteland», og dette vil jeg bruke som tekst. (Gjengitt i prosa, o. a.)

Jeg sto på Judeas sletteland,
Og hørte himmelsk lyd og
klang;
Jeg hørte en engel, fri fra synd,
Forkynne at en slektning av David
var født.

Over hydrene som voktet hjorden om
natten,
Kom det et skinnende, strålende lys,
Idet hellige kor fra himmelens dom
Så Guds egen Sønn gjøre leire til sitt
hjem.

Og vakre stemmer sang et omkved
skjønt:
«Til Gud i det høye la prisen stige;
Og fred, til mennesker hans
velbehag;
Dette er dagen for Jesu fødsel.»
Til meg kom dette sanne vidnesbyrd:
«Han er Guds Sønn, uforlignelig og
ren;
Til jorden han kom for min sjel å
frelse
Fra synd og død og fra grav.»

Det er gjennom Kristus vi oppnår frelse. Han er vår Frelser og Forløser. Han kom til verden for å forløse menneskene fra den timelige og åndelige død som ble bragt inn i verden gjennom Adams fall, og han ga oss en frelsesplan som kalles Jesu Kristi evangelium. Denne frelsesplan går ut på at alle mennesker overalt i verden skulle tro på Kristus, skulle omvende seg fra sine synder, skulle inngå en pakt i dåpens bad og love å holde budene og tjene Gud av hele sitt hjerte og av all sin makt, hu og styrke; videre at de så skulle motta Den hellige ånds gave og ledsagelse og derefter leve i rettferdighet og hengivenhet alle sine dager, idet de har den forsikring og det løfte at de ved å gjøre dette, vil få fred i dette liv og evig herlighet i det neste.

Vi er nu Herrens stedfortredere og representanter. Han har gitt oss fylden av sitt evige evangelium. Himlene er blitt åpnet i vår tid, og Guds røst kan igjen høres. Engler har kommet fra hans nærhet. Nøkler, makt og myndighet og prestedømmet er blitt gjengitt til det dødelige menneske, og enda en gang har vi alle de lover og rettigheter og innehar alle de krefter som er nødvendige for å frelse og opphøye en menneskesjel. Vi har i dette rike, i denne Kirke, Guds rikes nøkler, nøklene til frelse for alle mennesker overalt i verden.

Og han har gitt oss det samme oppdrag som han ga til mennesker i fordums tid som innehadde lignende krefter, og dette oppdrag går ut på å bringe hans ord til hele verden og gjøre det mulig for alle hans barn å bli frelst, uansett hvor de måtte befinne seg. Dette forplikter oss imidlertid til å lære hvordan vi skal gjøre dette, hvordan vi skal utføre dette uforlignelige og overordentlige store oppdrag. Hvordan skal vi forkynne de frelsende sannheter blant vårt eget folk og bringe gjenopprettelsens budskap til verden?

Det finnes noen evige prinsipper som er forbundet med dette, og det vi gjør i vår tid, er ikke bare prinsipielt det samme, men er helt nøyaktig det samme som profetene og rettferdige mennesker har gjort i alle tidligere tidsaldre.

I den første tiden av denne evangelieutdeling sa Herren: «. . . denne kirkes eldster, prester og lærere (skal) undervise i mitt evangeliums prinsipper som de er i Bibelen og Mormons Bok, hvor evangeliet finnes i sin fylde.» (L&p 42:12) Og ved en annen anledning sa han at vi var sendt ut «for å vidne og advare folket . . ..» (L&p 88:81).

Jeg mener at disse to oppdrag — på den ene side å undervise i evangeliets læresetninger og på den annen side å vidne ut fra egen erfaring at vi vet at det vi forkynner, er sant — jeg mener at disse blir fullkomment illustrert i den tjenestegjerning som ble utført av Mosiahs sønner. Opptegnelsen sier at «de var menn med sunn forståelse» som «hadde studert skriftene flittig for å kjenne Guds ord. Men dette er ikke alt. De hadde hengitt seg til megen bønn og faste, derfor hadde de profetiens og åpenbaringens ånd, og når de lærte, lærte de med makt og myndighet fra Gud.» (Al. 17:2-3)

Vi står her overfor to forutsetninger. På den ene side er vi forpliktet til å kjenne Kirkens læresetninger. Dette kreves av oss; og vi skal samle på det evige livs ord. Videre skal vi begrunne våre påstander så fornuftig som vi er istand til, og vi skal bruke alle de evner og anlegg som er gitt oss, til å forkynne frelsens budskap og gjøre det forståelig for oss selv og for vår Faders andre barn. Men efter at vi har gjort dette, og også mens vi gjør dette, er vi forpliktet til

å bære vårt vidnesbyrd — å la verden og våre medbrødre i Kirken få vite — at vi i våre hjerter vet, idet Den hellige ånd har åpenbart det for våre sjeler, at verket er sant og gudommelig, og likeledes at de læresetninger vi forkynner, er sanne og guddommelige.

La meg nu få lov til å hente frem et klassisk eksempel fra de gamle opptegnelser på hvordan dette gjøres. Peter og hans medbrodre hadde den samme forpliktelse i sin tid som vi har i vår, nemlig å bringe frelsens budskap til jordens ender. Jeg antar at Peter leste og forkynte de åpenbaringer som Essaias og profetene kom med vedrørende Kristus og hans evangelium. Han drøftet den med folket, og han fulgte følgende guddommelige råd: «Kom og la oss drøfte med hverandre . . . » (Es. 1:18, KJv); og videre adlød han det guddommelige påbud som sier: « . . . kom frem med eders bevisgrunner . . . » (Es. 41: 21)

Men han gjorde noe mer enn dette. Efter at han hadde forkynt læresetningene og hadde drøftet dem med folket, bar han sitt personlige vidnesbyrd om at det han fremla for sine medmennesker, var sant og guddommelig; og Herren forberedte ham til å gjøre nettopp dette ved å la ham høste åndelige erfaringer, ved å la Den hellige ånds kraft hvile på ham. Dere vil for eksempel sikkert huske at Peter og enkelte andre av De tolv, samt en liten gruppe andre hellige, var forsamlet i et bestemt rom da den Herre Jesus viste seg for dem, at folket som var forsamlet der, ble forferdet og skremt, og at Herren sa til dem: «Hvorfor er I forferdet, og hvorfor opstiger tvilende tanker i eders hjerte? Se mine hender og mine føtter, og se at det er mig selv! Kjenn på mig og se! En ånd har jo ikke kjøtt og ben, som I ser at jeg har.» (Luk. 24:38-39) De rakte så ut sine hender og tok på sårmerkene som fantes på hans legeme. Han ba om noe å spise, og han spiste maten for deres øyne.

Tomas var ikke tilstede ved denne anledning og trodde ikke på sine meddisiplers vidnesbyrd. Åtte dager senere viste Herren seg på lignende måte for hele gruppen, og han sa til Tomas: «Rekk din finger hit, og se mine hender, og rekk din hånd hit og stikk den i min side, og vær ikke vantro, men troende!» Tomas sa da: «Min Herre og min Gud!» (Se Joh. 20:24-28)

Alt dette ble gjort for å vise at Jesus var kommet frem fra graven med et virkelig legeme som man kunne ta og føle på. På sin måte ga Herren Peter og hans medbrødre et vidnesbyrd om at det virkelig var sant at han hadde den guddommelige rang som Guds Sønn. Hvis han sto opp fra de døde, var han Guds Sønn, og hvis han var Guds Sønn, så var det sant dette frelsens evangelium som de forkynte; og følgelig var de forpliktet til å legge menneskene på sinne at Jesus sto opp fra de døde. Som jeg har sagt, kan de ha forsøkt å gjøre dette ved å sitere Esaias, eller begrunne det ut fra åpenbaringene, noe som de selvfølgelig også gjorde. Men efter å ha gjort dette, måtte de bære sitt personlige vidnesbyrd; og jeg skal nu lese et eksempel på et slikt vidnesbyrd, et vidnesbyrd som Peter bar. Han sa følgende til en forsamling av ikke-jøder:

«Det ord som han (Gud) sendte ut til Israels barn, idet han i evangeliet forkynte fred ved Jesus Kristus — han er alles Herre —
det ord kjenner I, det som utgikk over hele Judea efter å ha tatt sin begynnelse fra Galilea efter den dåp som Johannes forkynte —
hvorledes Gud salvet Jesus fra Nasaret med den Hellige Ånd og kraft, han som gikk omkring og gjorde vel og helbredet alle som var overveldet av djevelen, fordi Gud var med ham.
Og vi er vidner om alt det han gjorde både i jødenes land og i Jerusalem, han som de slo ihjel, idet de hengte ham på et tre.

Ham opvakte Gud på den tredje dag, og gav ham å åpenbare sig,
ikke for hele folket, men for de vidner som var forut valgt av Gud, for oss, vi som åt og drakk sammen med ham efterat han var opstanden fra de døde.

Og han bød oss å forkynne for folket og vidne at han er den som av Gud er bestemt til å være dommer over levende og døde.» (Ap.gj. 10:36-42)
Og så følger denne store og altomfattende uttalelse: «Ham gir alle profetene det vidnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn.» (Ap.gj. 10: 43)

La meg få lese enda et vidnesbyrd som Peter bar:
«For ikke var det kløktig uttenkte eventyr vi fulgte da vi kunngjorde eder vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øienvidner til hans storhet.

For han fikk ære og herlighet av Gud Fader, idet en sådan røst kom til ham fra den ophøiede herlighet: Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag,
og denne røst hørte vi komme fra himmelen da vi var sammen med ham på det hellige berg.» (2. Pet. 1: 16-18)

Nu forsøker jeg ikke på noen måte eller i noen som helst grad å forringe den forpliktelse som er pålagt oss når det gjelder å ha gode kunnskaper om evangeliet, å granske åpenbaringene, å lære hvordan man skal diskutere og analysere, samt fremlegge frelsens budskap blant oss selv og for verden med all den makt og evne vi eier; men dette alene er ikke tilstrekkelig. Når alt dette er gjort, må vi rette oss efter den befaling som Herren ga til beste for oss i vår tid: « . . . I er mine vidner, sier Herren, at jeg er Gud.» (Es. 43:12, KJv) Vi må sette et guddommelig godkjennelsessegl på den lære vi forkynner, og dette segl er vidnesbyrdets segl, det segl som består av personlig kunnskap som er gitt en av Den hellige ånd.

Peter kunne ha begrunnet sine påstander i det vide og det brede, og efter at han hadde gjort det, kunne folk ha argumentert med ham og sagt: «Du forstår ikke Skriften. Dine fortolkninger er feilaktige. Både dette og dette er galt.» Men man kan ikke argumentere med et vidnesbyrd; så hvis Peter, efter at han hadde begrunnet sine påstander, sa til dem — noe han må ha gjort både i tankene og i realiteten — hvis han sa til dem: «Jeg var i et rom i øverste etasje, og den Herre Jesus kom gjennom veggen. Han viste seg for oss, og jeg

gjenkjente ham. Han var den samme personen som den jeg hadde arbeidet og reist sammen med i tre og et halvt år. Han er den som bodde i mitt hjem i Kapernaum. Jeg tok så på naglemerkene i hans hender og på hans føtter, og jeg stakk hånden min inn i hans side. Jeg var tilstede da han spiste og drakk for våre øyne. Jeg vet at han er Guds Sønn. Guds hellige Ånd har båret dette vidnesbyrd for min sjel» — hvis han sa dette til dem, fantes det intet tilbake å debattere. Man kan ikke argumentere med den slags fremleggelse. Man kan si, som Festus sa til Paulus: «Du er vanvittig, Paulus! din megen lærdom driver dig til vanvidd» (Ap.gj. 26:24), men når alt kommer til alt, kan man ikke gjøre annet enn å godta eller forkaste det vidnesbyrd man hører. Det er enten sant eller falskt. Det finnes ingen middelvei.

Hvordan beviser og fastslår man så at Faderen og Sønnen viste seg for Joseph Smith, at engler har besøkt jorden i vår tid, at evangeliet er blitt gjengitt, og at alle de strålende ting vi fremlegger for verden, er sanne? Vel, man begrunner sine påstander ut fra åpenbaringene. Man kan skaffe gode beviser; det er ikke noe problem. Vi har sannheten. Herren er opphavsmannen til den plan vi har mottatt. Men efter at man har begrunnet sine påstander, og efter at man har analysert, må man stå frem som et personlig vidne som vet hva det taler om. Man må gjøre som Mosiahs sønner gjorde — tale og undervise ved hjelp av profetiens ånd og åpenbaringens ånd; og resultatet blir at man taler som en som har myndighet. Dette er det store som adskiller oss fra verden, og Gud være lovet for at vi har denne kunnskap. Vi har mottatt denne åpenbaring, og vi er i den stilling at vi kan tale som de som har myndighet.

Og jeg forsøker med hele min sjels styrke å gjøre nettopp dette ved denne anledning, for jeg er én blant mange, blant store skarer i de siste dagers Israel, som har denne kunnskap. Jeg vet selv at dette verk er sant og guddommelig, og likeledes at den lære som jeg nu forkynner, er sann og guddommelig.

Vi begynte med «På Judeas sletteland». La oss slutte med «I et rom der ovenpå».

Vi satt og spiste med sjelekval,
For onde mennesker hadde slått vår
Herre ihjel:
Vi hadde sett ham på dødens kors;
Hans legeme lå i Josefs grav.

Så ved vårt bord han sto igjen:
Han lever, han lever — nu som før!
Han spiste, drakk; vi så og følte,
Og ved hans føtter i ærefrykt knelte.
En stille befaling til Tomas lød:
«Føl du mine hender, de er de samme
Som da jeg hang på korsets tre,
Og døden led for deg og meg.»

Til meg han sa med høytidelig røst:
«Ta på mitt legeme; det er kjøtt og
ben.»
Min sjel den ropte: «Bøy ned for
hans stav;
Hyll ham som Frelser, Herre og Gud!»

Høytidelig og nøkternt bærer jeg mitt vidnesbyrd om disse ting, idet jeg fullt ut vet hva jeg taler om; og dette gjør jeg i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Gule kanarifugler med gråfarve på vingene

Thomas S. Monson

For tre og tyve år siden ble jeg som ung mann kalt til å arbeide som biskop i et stort ward i Salt Lake City. Det var overveldende å tenke på hva kallet ville føre med seg, og ansvaret var skremmende. Min egen utilstrekkelighet gjorde meg ydmyk. Men min himmelske Fader lot meg ikke vandre om i mørke og stillhet, uten instruksjon eller inspirasjon. På sin egen måte åpenbarte han den lærdom som han ville jeg skulle tilegne meg.

Sent en aften ringe telefonen, og jeg hørte en stemme si: «Biskop Monson, vi ringer Dem fra sykehuset. Kathleen McKee, som tilhører Deres menighet, har nettopp gått bort. Av våre opptegnelser fremgår det at hun ikke hadde noen nære slektninger, men Deres navn står oppført som den som skal underrettes hvis hun avgår ved døden. Kunne De komme til sykehuset med det samme?»

Da jeg kom frem til sykehuset, ble jeg overrakt en forseglet konvolutt som inneholdt en nøkkel til den beskjedne leiligheten hvor Kathleen McKee hadde bodd. Hun var en barnløs enke på 73 år. Hun hadde kunnet nyte svært lite luksus her i livet og hadde hatt knapt nok med livsfornødenheter. I sitt livs skumringstime var hun blitt medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Da hun var stille og svært tilbakeholden, kjente man lite til hennes liv.

Samme kveld gikk jeg inn i hennes ryddige leilighet i første etasje, slo på lyset og oppdaget snart et brev som var skrevet

svært så omhyggelig med Kathleen McKees egen håndskrift. Det lå med forsiden opp på et lite bord, og i brevet sto det: «Biskop Monson.

Jeg tror ikke at jeg kommer til å vende tilbake fra sykehuset. I skuffen i toalettkommoden ligger det en liten forsikringspolise som vil dekke begravelsesutgiftene. Møblene kan man gi til naboene. På kjøkkenet er mine tre kjære kanarifugler. To av dem er vakre, gyllengule i farven med perfekte mønstre. På burene deres har jeg skrevet ned navnene på vennene som skal ha dem. I det tredje buret er «Billie». Han er den jeg liker best. Billie ser litt pjuskete ut, og den gule fjærdrakten hans er skjemmet av gråfarve på vingene. Vil du og din familie gi ham et hjem? Han er ikke så vakker at det gjør noe, men han er flinkest til å synge.»

I dagene som fulgte, lærte jeg mer om Kathleen McKee. Hun hadde blitt venner med mange naboer som var i nød. Hun hadde nesten daglig gitt trøst og oppmuntring til en vanfør som bodde lenger ned i gaten. Hun hadde i virkeligheten lyst opp i tilværelsen for alle hun kom i berøring med. Kathleen McKee hadde mye til felles med «Billie», hennes kjære, gule kanarifugl med gråfarve på vingene. Hun var ikke velsignet med skjønnhet, hadde ikke fått en flott holding i gave og var heller ikke hedret med efterkommere. Men allikevel hjalp hennes sang andre til å bære sine byrder mer villig, og til å påta seg sine oppgaver på en dyktigere måte. Hun efterlevet budskapet i følgende vers:

«Gå, gled de ensomme, de sørgmodige;
Gå, trøst de gråtende, ja, de mødige;
Gå, spred du hjelpsomhet på din vei;
Å, gjør verden lysere i din lei!»

— *Deseret Sunday School Songs,* 1901, nr. 197

Verden er full av gule kanarifugler med gråfarve på vingene. Det sørgelige er at så altfor få av dem har lært å synge. Kanskje de klare tonene fra et riktig eksempel ikke har nådd deres ører, eller vunnet innpass i deres hjerter. Noen av disse er unge mennesker som ikke vet hvem de er, hva de kan bli eller endog ønsker å bli. De er redde, men de vet ikke hva de er redd for. De er sinte, men de vet ikke hvem de er sint på. De er tilsidesatt, og de vet ikke hvorfor. Alt de ønsker, er å bli en som teller.

Andre er nedbøyd av alder, bebyrdet av bekymringer eller fylt av tvil — og de lever sitt liv langt under det nivå som deres evner tilsier.

Alle er vi tilbøyelige til å unnskylde vår egen middelmådighet. Vi legger skylden på våre uhell, våre skavanker eller våre såkalte handicap. Idet vi er ofre for vår egen rasjonalisering, sier vi i stillhet til oss selv: «Jeg er simpelthen for svak», eller «Jeg er ikke skapt til noe bedre». Andre stiger langt over våre magre resultater. Misunnelse og motløshet gjør da sine innhugg.

Kan vi da ikke ha klart for oss at det vi har å gjøre i livet, ikke er å overgå andre, men å overgå oss selv? Å slå våre egne rekorder, å la dagen idag bli bedre enn gårsdagen, å klare oss igjennom våre prøvelser på en finere måte enn vi noensinne drømte om at vi kunne, å gi som vi aldri før har gitt, å utføre vårt arbeide med større kraft og med mer perfeksjon en noensinne — alt dette hører med til den riktige tanke at vi skal overgå oss selv.

For å kunne leve i fullt monn, må vi utvikle evnen til å møte vanskeligheter med mot, skuffelser med optimisme og triumfer med ydmykhet. Dere kan spørre: «Hvordan skal vi kunne nå disse mål?»

Og jeg svarer: «Ved å få et sant perspektiv av hvem vi virkelig er!» Vi er sønner og døtre av en levende Gud, i hvis bilde vi er blitt skapt. Tenk over denne sannheten: «Skapt i Guds bilde.» Vi kan ikke for alvor være overbevist om dette uten å oppleve en dyp og ny følelse av styrke og kraft, endog styrke til å efterleve Guds bud og kraft til å motstå Satans fristelser.

Vi lever i en verden hvor en moralsk karakter titt og ofte kommer i annen rekke overfor et pent ansikt eller personlig charme, det er sant nok. Vi leser og hører om lokale, nasjonale og internasjonale skjønnhetskonkurranser. Folkemasser hylder Miss America, Miss World og Miss Universe. Overlegent dyktige idrettsfolk har også sin tilhengerskare. Vinterlekene, De olympiske leker og turneringer i internasjonal målestokk frembringer stormende applaus fra et henrykt publikum. Slik er menneskenes veier!

Men hva sier Guds inspirerte ord? Fra en tid langt tilbake lyder profeten Samuels råd i våre ører: «. . . jeg ser ikke på hvad mennesket ser på, for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet.» (1. Sam. 16:7)

Humbug og hykleri fant ingen plass hos kongenes Konge og herrenes Herre. Han fordømte fariséerne og de skriftlærde for deres forfengelighet og overfladiske liv, deres forstillelse og foregitte rettferdighet. Han kalte dem «kalkede graver, som utvendig er fagre å se til, men innvendig er fulle av dødningeben og all urenhet». (Matt. 23:27)

De var, i likhet med de vakre, gu-

le kanarifuglene, pene utvendig, men det kom ingen ekte sang fra deres hjerter.

Overfor deres motstykker på dette kontinent erklærte Guds profet: «For se, I elsker penger, eders eiendom, eders fine klær og eders kirkers prydelse mer enn I elsker de fattige og trengende, de syke og de lidende.

... Hvorfor skammer I eder over å påta eder Kristi navn? ...

Hvorfor pynter I eder med det som ikke har liv og lar likevel de sultne, de trengende, de nakne, de syke og de lidende gå forbi eder uten å ta hensyn til dem?» (Morm. 8:37-39)

Mesteren kunne man finne blant de fattige, de underkuede, de undertrykte og de lidende. Han bragte håp til dem som syntes å være uten håp, styrke til de svake og frihet til de fangne. Han forkynte om et kommende og bedre liv — ja, evig liv. Denne kunnskap leder alltid dem som tar imot den guddommelige befaling «Følg du mig». Den ledet Peter, og den motiverte Paulus. Den kan avgjøre vår personlige skjebne. Kan vi ta den beslutning at vi vil følge verdens Forløser i rettferdighet og sannhet? Med hans hjelp kan en opprørsk gutt bli en lydig mann, og en oppsetsig pike kan kaste sitt gamle jeg over bord og begynne på nytt. Jesu Kristi evangelium kan i sannhet forandre menneskenes liv.

I sitt brev til korintierne forkynte apostelen Paulus: «... det som er svakt i verden, det utvalgte Gud sig for å gjøre det sterke til skamme.» (1. Kor. 1:27)

Når Frelseren søkte en troens mann, valgte han ham ikke ut fra forsamlingen av selvrettferdige som man til vanlig kunne finne i synagogen. Isteden kalte han vedkommende fra rekken av fiskere i Kapernaum.

Mens han en dag sto og forkynte ved strandbredden, så han to båter tett ved kanten av innsjøen. Han gikk ombord i den ene og ba eieren om å legge litt ut fra land, slik at folkemengden ikke skulle presse slik på ham. Efter å ha forkynt mer for folket, sa han til Simon: «Legg ut på dypet, og kast eders garn ut.»

Simon svarte: «Mester! vi har strevet hele natten og ikke fått noget; men på ditt ord vil jeg kaste ut garnene. Og de gjorde så, og fanget en stor mengde fisk ... Da Simon Peter så det, falt han ned for Jesu knær og sa: Herre, gå fra mig! for jeg er en syndig mann.» Men svaret lød: «Følg mig, så vil jeg gjøre eder til menneskefiskere!» (Matt. 4:19) Fiskeren Simon hadde mottatt sitt kall. Den tvilende, vantro, uskolerte, ulærte og

heftige Simon fant at Herrens vei ikke var noen lett allfarvei eller en sti som var fri for smerte. Han skulle komme til å høre irettesettelsen «O, du lite troende» og likeledes fordømmelsen «Vik bak mig, Satan! du er mig til anstøt». (Matt. 16:23) Skjønt da Mesteren spurte ham «hvem sier I at jeg er?», svarte Peter: «Du er Messias, den levende Guds Sønn.» (Matt. 16:15, 16)

Simon, en tvilende mann, var blitt Peter, en troens apostel. En gul kanarifugl med gråfarve på vingene gjorde seg fortjent til Mesterens fulle tiltro og vedvarende kjærlighet.

Da Frelseren skulle velge en misjonær med tjenstiver og kraft, fant han ham ikke blant sine talsmenn, men midt iblant sine motstandere. Saulus fra Tarsus voldte Kirken skade og slynget ut trusler mot Herrens disipler og forfulgte dem til døde. Men dette var før hans opplevelse på veien til Damaskus. Om Saulus uttalte Herren: «. . . han er mig et utvalgt redskap til å bære mitt navn frem både for hedninger og konger og for Israels barn . . . Jeg vil vise ham hvor meget han skal lide for mitt navns skyld.» (Ap. gj. 9:15-16)

Forfølgeren Saulus ble proselytten Paulus. I likhet med den gule kanarifuglen med gråfarve på vingene, hadde Paulus også sine lyter. Selv sa han: «Og forat jeg ikke skal ophøie mig av de høie åpenbarelser, er det gitt mig en torn i kjødet, en Satans engel, forat han skal slå mig . . . Om denne bad jeg Herren tre ganger at han måtte vike fra mig: og han sa til mig: Min nåde er dig nok; for min kraft fullendes i skrøpelighet . . .» (2. Kor. 12:7-9)

Både Paulus og Peter skulle komme til å bruke sin styrke og bøte med livet til beste for sannhetens sak. Forløseren valgte ufullkomne menn til å forkynne veien til fullkommenhet. Det gjorde han den gang, og det gjør han nå — endog gule kanarifugler med gråfarve på vingene.

Han kaller deg og meg til å tjene ham her nede og gir oss de oppgaver som han vil at vi skal utføre. Vi engasjerer oss fullt og helt. Det finnes ingen indre samvittighetskonflikt. Og skulle vi snuble i vår kamp, så la oss inntrengende be:
«Led oss, o, led oss, du som mennesker former, til å streve igjen når ut av mørket vi kommer.»
(Fra «Fight Song», Yonkers High School)

Den oppgave vi er tildelt, kan synes ubetydelig og unødvendig, og kan synes å gå ubemerket hen. Vi kan bli fristet til å spørre:
«Å, Fader hvor kan jeg tjene deg?»
Mitt hjerte hadde en indre fred.
Så pekte han ut et avsides sted
og sa det var stedet for meg.
Jeg svarte ham raskt: «Å, nei, ikke det!
For der ville ingen noengang se
alt arbeid jeg gjorde for deg.
Nei, ikke så lite et sted for meg.»
Det var ikke strenghet, men milde ord,
han svarte med vennlig røst:
«Å, kjære venn, søk i hjertet ditt først,
hvem tjener du her på jord?
Et lite sted het Nasaret,
og Galilea var også et.»

Det er min bønn idag at vi virkelig vil følge denne mann fra Galilea, at vi vil prise hans navn, at vi vil innrette livet slik at vi gjenspeiler vår kjærlighet, at vi vil huske at Gud vår Fader ga oss sin Sønn og at Jesus Kristus ga sitt liv for oss. Jeg bærer vidnesbyrd om at han lever, og ber om at vi må være en slik guddommelig gave verdig, i Jesu Kristi navn. Amen.

Se eders små!

Boyd K. Packer

Er det noen av oss som ikke er blitt grepet av sangen til disse uskyldige barna? Dette får meg til å tenke på beretningen i Tredje Nephi, kapitel 17, hvor det står at Herren befalte at de små barn skulle bli hentet. Efter hvert som de ble bragt frem, ble de satt ned på marken; og Herren befalte at forsamlingen skulle vike for barna inntil alle de små var kommet frem. Derefter befalte han at forsamlingen skulle knele ned; og han selv knelte ned blant de små barna og ba.

Beretningen sier:
«. . . Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt slike store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen om.
Og ingen tunge kan uttale, heller ikke noe menneske skrive, eller noe menneskehjerte fatte så store og vidunderlige ting som vi både så og hørte Jesus uttale . . .»

Beretningen forteller at efter at han hadde bedt sin bønn, gråt han. Og så «tok (han) deres små barn, en for en, og velsignet dem, og ba til Faderen for dem.

Og da han hadde gjort dette, gråt han igjen.
Og han talte til forsamlingen og sa til dem: Se eders små!» (3. Ne. 17:16-17, 21-23)
Jeg innrømmer, og jeg skammer meg ikke over å innrømme, at jeg lett blir rørt av små barn. Vi har en liten kar hjemme som ikke riktig er fire år ennå. Alt han trenger å si for å få meg til å lyse opp, er ett ord, nemlig «pappa». Jeg er ham takk skyldig for noe av den hjelpen jeg har fått i forbindelse med mitt oppdrag her idag.
«. . . barn er Herrens gave» (Salm. 127:3), og jeg ønsker idag å tale til barna. Mange av dem er her i koret, og andre, ja, svært mange av dem, lytter til oss over kringkastingen. Jeg tror ikke de voksne vil ha noe imot at jeg ikke taler til dem.
Det er noe som er svært viktig, som jeg gjerne vil si til dere barn, noe som jeg håper at dere alltid vil huske, noe som dere bør lære mens dere er barn, for da er det lett å huske forskjellige ting.
Visste dere at dere levet før dere ble født her på jorden? Før far og mor fikk dere, levet dere i åndenes verden.
Dette er noe som det er svært viktig å vite. Det forklarer mangt og meget som ellers er svært vanskelig å forstå. Mange mennesker i verden kjenner ikke til dette, men det er sant.
Da dere ble født og begynte på livet her, var det ikke da dere ble skapt. Det var bare det fysiske legemet deres som ble skapt. Dere kom fra et bestemt sted. Dere forlot deres himmelske Faders nærhet, for det var deres tur til å leve her på jorden. Det var to årsaker til at dere skulle komme og leve her på jorden. For det første skulle dere motta et dødelig legeme, og det er en stor velsignelse. Vår himmelske Fader bestemte at det skulle være slik at kroppen deres ble unnfanget og begynte å vokse ved at far og mor ga uttrykk for sin kjærlighet til hverandre på en meget hellig måte. Og så — på et eller annet tidspunkt — jeg vet ikke nøyaktig når, kom deres ånd inn i legemet, og dere ble alle et levende menneske. Men det hele begynte ikke da dere ble født som liten baby.
Legemet eller kroppen deres blir et redskap for deres sinn og grunnlaget for deres karakter. Ved å leve på jorden i et dødelig legeme kan dere lære å få makt over materien, og det vil være svært viktig for dere gjennom hele evigheten.
Tenk dere nå, barn, at hånden min forestiller deres ånd. Den lever, og den kan bevege seg. La oss så anta at denne hansken forestiller deres dødelige legeme eller kroppen. Den kan ikke bevege seg. Når ånden kommer inn i det dødelige legemet deres, da kan det bevege seg, gjøre noe og leve. Nå er dere en person — en ånd med et legeme, og dere lever på jorden.
Det er imidlertid ikke hensikten at vi skal bli her for bestandig, bare en menneskealder, eller så lenge vi lever her. Og dere små har nettopp begynt på livet her på jorden, mens deres besteforeldre og oldeforeldre nesten har avsluttet livet på jorden. Det er ikke så altfor lenge siden at de var smågutter og småpiker akkurat som dere er idag. En dag vil de imidlertid forlate sitt liv her på jorden, og det samme vil dere.
En dag vil ånden og legemet bli adskilt. Det kan skyldes en høy alder, eller kanskje en sykdom eller en ulykke. Vi sier da at en person er død. Døden er en adskillelse; og alt dette er i overensstemmelse med en plan.
Husk at hånden min forestiller deres ånd og hansken deres legeme. Mens dere lever, kan ånden inni legemet få det til å arbeide og være i virksomhet og leve.
Når jeg skiller dem ad, blir hansken, som forestiller deres legeme, tatt vekk fra deres ånd, og legemet kan ikke bevege seg lenger. Legemet eller kroppen faller ned og er død, men ånden lever fremdeles.
«En ånd som kommer fra Gud, er noe udødelig. Når legemet dør, dør ikke ånden.» (First Presidency i *Improvement Era,* mars 1912, s. 463)
Det er viktig at dere forstår hva døden er. Døden er en adskillelse.
Den delen av dere som ser ut gjennom øynene og gjør at dere kan tenke, smile, handle, vite om forskjellig og være til, det er deres ånd, og den er evig. Den kan ikke dø.
Kan dere huske at noen døde, kanskje bestemor for eksempel? Kan dere huske at far og mor forklarte dere at det bare var kroppen hennes som lå i kisten, at bestemor hadde dradd avsted for å bo sammen med vår himmelske Fader, og at hun ville vente på dere der. Dere husker at de sa det, ikke sant?
Døden er en adskillelse og harmonerer med planen for oss mennesker. Hvis planen ikke gikk lenger enn hit, ville det være forferdelig trist, for vi kom hit for å få et legeme, og det ville vi da miste.
Da vår himmelske Fader gjorde det mulig for oss å komme hit til denne verden, gjorde han det også mulig for oss å vende tilbake til ham, for han er vår Fader og han elsker oss. Tro ikke at han har glemt oss fordi om vi lever her på jorden, borte fra ham, og fordi vi ikke kan se ham.
La dere ikke merke til, da deres eldre bror var borte på misjon eller deres søster var borte for å gå på skole, at far og mor ikke sluttet å være glad i dem? Noen ganger så det ut for dere som om de var mer glad i dem enn de var i dere. De ville i det minste snakke om dem og noen ganger bekymre seg om dem. De sendte dem brev og hjelp for å oppmuntre dem. Avstand kan få kjærligheten til å vokse seg sterkere.
Ja, barn, vår himmelske Fader visste at vi ville trenge hjelp. Så, i overensstemmelse med planen, sørget han for at noen kom hit til verden for å hjelpe oss.
Den som kom, var Jesus Kristus, Guds Sønn. Han er et åndebarn i likhet med oss alle, men Jesus var også Faderens Enbårne Sønn på jorden; og jeg taler meget ærbødig om ham. Og han var det, barn, som gjorde det mulig for oss å overvinne døden og rette på tingene slik at de blir som de skal være.
Dere lærer om ham på Søndagsskolen, i Primærforeningen og på familiens hjemmeaften. Det er svært viktig at dere husker ham og lærer alt dere kan om hva han gjorde.
Han overvant den jordiske død for oss. Gjennom sin forsoning gjorde han det mulig for vår ånd og vårt legeme å bli ett igjen. Det er på grunn

av ham at vi vil stå opp fra de døde. Han gjorde det mulig for oss å stå opp fra de døde, han gjorde det mulig for ånden og legemet å komme sammen igjen, og det er det som er oppstandelsen. Den er en gave fra ham, og alle mennesker vil motta den. Det er grunnen til at han kalles vår Frelser og vår Forløser.

Den andre årsaken til at dere kom hit til jorden, var at dere skulle prøves: dere skulle på en måte gå på skole for å lære å kjenne det gode fra det onde. Det er svært viktig for oss å være istand til å vite hva som er rett, og hva som er galt.

Det er viktig for oss å vite at det finnes en som er ond, og som vil friste oss til å gjøre det som er galt. På grunn av dette skulle dere kjenne til en annen adskillelse. Dere skulle kjenne til denne selv når dere er små. Det er en annen adskillelse som dere trenger å tenke på — ikke adskillelsen av legemet og ånden — men en adskillelse fra vår himmelske Fader.

Hvis vi forblir adskilt fra ham og ikke kan komme tilbake til hans nærhet, da ville det være som om vi var åndelig døde. Og det ville være sørgelig. Denne adskillelsen er som en død nr. 2, en åndelig død.

Dere er nå iferd med å lære å lese, og dere kan begynne å lese de hellige skrifter: Bibelen, spesielt Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle. Fra de hellige skrifter vet vi at små barn kan lære åndelige sannheter, for en profet har en gang sagt:

«... han meddeler menn sitt ord ved engler, ja, ikke bare menn, men også kvinner. Nå er ikke dette alt. Små barn blir ofte gitt ord som forbauser de vise og lærde.» (Al. 32:23)

I de hellige skrifter lærer vi at våre ånder må være rene for å kunne vende tilbake til vår himmelske Faders nærhet:

«... intet urent kan komme inn i Guds rike ...» (1. Ne. 15:34)

Det er derfor to viktige ting som må skje med oss. For det første må vi på en eller annen måte få vårt legeme tilbake efter at vi dør — det vil si at vi ønsker å stå opp fra de døde. Videre må vi finne ut hvorledes vi skal holde oss rene, åndelig rene, slik at vi ikke vil bli adskilt fra vår himmelske Fader og kan vende tilbake til det sted hvor han er når vi forlater dette jordelivet.

Vi vet at dere vil overvinne den jordiske død. Dere vil komme til å stå opp fra de døde på grunn av det Kristus gjorde for oss. Hvorvidt dere vil overvinne den åndelige død — adskillelsen fra vår himmelske Faders nærhet — vil for en stor del avhenge av dere selv.

Da Jesus Kristus levet her på jorden, forkynte han sitt evangelium og organiserte sin Kirke. Hvis vi efterlever evangeliet, vil vi holde oss åndelig rene. Selv når vi gjør feil, finnes det en måte å bli ren igjen på. Det er det vi kaller omvendelse.

For å komme inn i den Herre Jesu Kristi Kirke, må vi ha tro på ham. Vi må omvende oss, og vi må la oss døpe.

Dåpen er som om å bli begravet i vann. Når vi kommer opp av vannet, er det som om vi er født på ny, og vi er rene. Vi får forlatelse for våre synder. Det betyr at de blir fjernet. Videre kan vi beholde denne forlatelse for våre synder hvis vi selv vil.

Vi blir så bekreftet som medlemmer av Kristi Kirke, av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og vi får Den hellige ånds gave, slik at Den hellige ånd kan veilede oss. Det er som å få beskjeder fra vårt himmelske hjem som sier oss hvilken vei vi skal gå.

Herren kalte profeter og apostler til å lede sin Kirke, og han har alltid åpenbart sin vilje gjennom sine profeter.

La meg fortelle dere noe jeg lærte da jeg var omtrent på deres alder. Jeg tror jeg var en seks, syv år gammel. Broren min og jeg (det var ikke store aldersforskjellen mellom oss) gikk sammen til stavskonferansen. Jeg kan fremdeles gå inn i denne stavsbygningen i Brigham City[1] og stille med like under balkongen og si: «Jeg satt omtrent der da det skjedde.»

Hva var det som skjedde? Jo, det var en spesiell mann som talte fra talerstolen der, eldste George Albert Smith. Han var medlem av De tolvs råd på den tiden. Jeg husker ikke hva han sa, om han talte om Visdomsordet, omvendelse, dåp eller noe annet. Men mens han talte, festet det seg på en eller annen måte i mitt lille barnesinn at der sto en Herrens tjener. Jeg har aldri mistet det vidnesbyrdet eller den følelsen. Jeg fikk vite i mitt sinn at han var en av den Herre Jesu Kristi apostler.

Kjære barn, selv om jeg nå sitter i De tolvs råd, har jeg aldri mistet den følelsen jeg har når det gjelder disse menn. Ofte når vi kommer sammen i rådet, ser jeg meg rundt i kretsen og vet på ny at disse menn er den Herre Jesu Kristi apostler her på jorden. De er hans spesielle vidner.

Dere vil bli prøvet, barn, kanskje mer enn noen annen generasjon før dere. Dere vil komme til å møte mange mennesker som ikke tror på Kristus. Noen vil være den ondes representanter og lære fra seg ugudelighet. Noen ganger vil dette være svært fristende. Det vil komme stunder da dere gjør feil (og vi gjør alle feil). Det vil komme stunder da dere vil lure på om dere kan leve slik som han lærte at vi skulle leve. Når dere blir prøvet, når dere blir skuffet eller skamfulle, eller når dere er triste, så husk ham og be til deres himmelske Fader i hans navn.

Enkelte mennesker vil si at han ikke kom til jorden, men det gjorde han. Noen vil si at han ikke er Guds Sønn, men det er han. Andre vil si at han ikke har noen tjenere på jordens overflate, men det har han. For han lever; jeg vet at han lever. I hans Kirke finnes det mange tusener som kan bære vidnesbyrd om ham, og jeg bærer vidnesbyrd om ham, og jeg sier igjen til dere det dere skulle huske, det dere bør lære mens dere ennu er små.

Husk at hver enkelt av dere er vår himmelske Faders barn. Det er derfor vi kaller ham vår Fader.

Dere levet før dere kom hit til denne jorden. Dere kom hit for å motta et dødelig legeme og for å bli prøvet.

Når livet er forbi, vil deres ånd og legeme bli adskilt. Vi kaller dette døden.

Vår himmelske Fader sendte sin Sønn, Jesus Kristus, for å forløse oss. På grunn av det han har gjort, vil vi stå opp fra de døde.

Det finnes også en annen slags død dere skulle tenke på, og det er å bli adskilt fra vår himmelske Faders nærhet. Hvis vi lar oss døpe og efterlever hans evangelium, kan vi bli forløst fra denne annen død.
Vår himmelske Fader elsker oss, og vi har en Herre og Frelser.
Jeg takker Gud for en Kirke hvor dere, kjære barn, er mer dyrebare enn noe annet. Jeg takker Gud for vår Frelser som lot de små barn komme til seg.

Dere sang følgende for en liten stund siden:

«Hver gang når jeg leser i Bibelen min
om Jesus som vandret på jord,
og tok alle småbarn så ømt til seg inn,
ønsker jeg at jeg hos ham fikk bo.
Jeg ønsker så ofte at han var så nær
at hans arm holdt meg trygt inntil seg
mens jeg hørte hans stemme så mild og så kjær:
«La de små barn få komme til meg.»

— *Syng med meg*, B-69

Mine små brødre og søstre, mine kjære barn, jeg vet at Gud lever. Jeg kjenner litt til hvordan det føles å ha Herren nær, hvordan det er å bli kalt til hans tjeneste. Jeg vil bære det spesielle vidnesbyrd som jeg har mottatt, at han er Kristus! At han elsker oss! Jeg ber for dere, kjære barn, og bønnfaller ham om å våke over våre små og velsigne dem, og jeg gjør så i Jesu Kristi navn. Amen.

Frelse oppnår man gjennom Kirken

Mark E. Petersen

Da Frelseren opprettet sin Kirke under sin jordiske forkynnergjerning, og slik den videre utviklet seg gjennom de tolv apostler som levet den gang, ble et viktig faktum påfallende klart, og det var at frelse oppnår man gjennom Kirken.

Man oppnår ikke frelse gjennom noen separat organisasjon eller splittelsesgruppe, heller ikke kommer den til et enkelt menneske på privat basis. Kun gjennom Kirken selv, slik Herren grunnla den, kan man oppnå frelse.

Dette var Kirken som ble organisert forat de hellige skulle bli fullkommengjort.

Dette var Kirken som ble viet arbeidet i forbindelse med tjenestegjerningen.

Dette var Kirken som ble skaffet til veie for å oppbygge Kristi legeme, slik Paulus forklarer det for efeserne.

Derfor ble det tydelig tilkjennegitt at frelse er *i* Kirken og *av* Kirken, og at man kun oppnår frelse *gjennom* Kirken.

Herren opprettet én trang og smal vei, og forståelig nok bemerket han at «få er de som finner den». Ikke bare sørget han for at frelse skulle komme gjennom hans regulært etablerte Kirke, men han traff sikkerhetsforanstaltninger for å beskytte dens medlemmer mot å bli kastet og drevet om av ethvert lærdoms vær og for å bevare dem fra de menneskers spill som med kløkt i villfarelsens kunster bare ligger og venter på å bedra. (Se Effes. 4:14)

Denne sikkerhet fikk man, i følge Paulus' brev til efeserne, først og fremst gjennom de personer som kaltes apostler og profeter. Dette var menn som Gud hadde satt til å være Kirkens øverste ledelse, og dette var gjort nettopp i den hensikt å skaffe sikkerhet.

De var Kirkens inspirerte ledere. De var Herrens talerør, og deres inspirerte budskap til menneskene var Herrens vilje, det var tanker som hadde sitt utspring i Herrens sinn, det var Herrens røst og Guds kraft til frelse. (Se L&p 68:4)

Med en slik himmelsk veiledning skulle ingen behøve å komme på avveie.

Men den gang da Herren levet på jorden, fantes det mennesker som forkynte falske læresetninger og ledet menneskene inn på feilaktige veier. Disse ble alvorlig kritisert av Frelseren, som beskyldte dem for frafall fra selve den Moselov som de forega å forkynne.

Han sa til dem: «Har ikke Moses gitt eder loven? Og ingen av eder holder loven.» (Joh. 7:19)

Og videre sa han: «For hadde I trodd Moses, da hadde I trodd mig; for det er om mig han har skrevet.» (Joh. 5:46)

Hvilken trist kommentar! Hadde menneskene trodd Moses istedenfor sin tids listige og falske lærere, da ville de ha tatt imot Kristus, fordi Moses skrev om Kristus. Og hadde de tatt imot Jesus, ville de ha tatt imot frelse gjennom hans Kirke.

Men fordi falske lærere hadde forblindet dem, kastet de vrak på både Moses og Kristus; de sluttet seg således aldri til Herrens Kirke og mottok derfor ikke frelsen som var tilgjengelig gjennom Kirken.

Det er innlysende at mange av Mose skrifter ikke er i vår Bibel idag,

men på Frelserens tid må de ha vært der, for Jesus kritiserte eldstene og de skriftlærde fordi de ikke trodde hva Moses hadde sagt da han vidnet om Kristus.

Er det ikke interessant å vite at Moses vidnet om Frelseren, og at fordi folket ikke ville tro Moses, var de ikke beredt til å ta imot Kristus heller? Husker dere at Paulus sa at Moseloven var en tuktemester som skulle bringe menneskene *til* Kristus? (Se Gal. 3:24-25)

Det var ikke bare Moses som skrev om Herren, det gjorde også de andre profetene. Peter sa, idet han talte om Jesus: «Ham gir alle profetene det vidnesbyrd at hver den som tror på ham, får syndenes forlatelse ved hans navn.» (Ap.gj. 10:43)

I det 28. kapitel i Apostlenes gjerninger leser vi at Paulus, mens han var i Rom, mottok mange besøkende, og «. . . han la da ut for dem, idet han vidnet om Guds rike og søkte å overbevise dem om Jesus ut av Mose lov og profetene, fra årle morgen til aften silde». (Ap.gj. 28:23)

Det er derfor tydelig at i de skrifter som var tilgjengelige på den tiden, var det stadig snakk om Frelseren, idet alle profetene vidnet om ham.

Det fantes derfor ingen unnskyldning for dem som ledet folket på avveie, idet de overtalte dem til å korsfeste Herren. De visste jo svært godt at Skriften talte tydelig om ham.

Disse falske lærere på nytestamentlig tid opprettet sine egne sekter, separate og adskilt fra Guds sanne verk. Det var disse som, med sine menneskelagede tradisjoner, dannet hovedopposisjonen mot Jesus da han begynte sin forkynnergjerning.

Dere kjenner navnene på noen av disse sekter. Fariséerne og sadduseerne er best kjent. Begge grupper var apostater når det gjaldt læresetninger. Begge ble fordømt av Herren, og begge utviklet det religiøse hykleri som til slutt førte til korsfestelsen.

Andre av disse sekter var:

Sadukitene, som ønsket en nøyere overholdelse av de mosaiske lover.

Essenerne, som man mener har skrevet Dødehavsrullene. De var imot tempelgudstjeneste.

Selotene, en religiøs sekt som motarbeidet romerne.

Blant de sterkeste var hellenistene. De søkte å påtvinge folket gresk filosofi, og de gjorde det ved å forsøke å smelte sine læresetninger sammen med Moseloven. Disse var også imot tempelgudstjeneste.

Men en ny form for apostasi utviklet seg til og med mens Herren selv virket på jorden. Dette frafall fant sted samtidig med de begivenheter som er beskrevet i sjette kapitel av Johannes' evangelium. Dere husker sikkert at dere i dette kapitel i Det nye testamente har lest at mange av hans disipler ikke ville godta hans rene lære. De falt derfor fra og fulgte ham ikke lenger.

Tydelig forferdet vendte Jesus seg til De tolv og spurte: «Vil også I gå bort?«

Det var da Simon Peter svarte: «Herre! hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord.»

Dere kan legge merke til at det evige livs ord *ikke* var med dem som kom på avveie, men med dem som forble trofaste og lojale.

Senere, under De tolvs administrasjon, utviklet det seg igjen alvorlig apostasi; og derfor ble nesten alle brevene i Det nye testamente skrevet for å bekjempe denne apostasi.

Historikerne sier at i løpet av ett århundre efter Kristus oppsto det så mange som tredve splittelsesgrupper og separate kirkesamfunn som var kristne.

I sitt første brev til korintierne gjør Paulus oss på en kraftfull og spesiell måte oppmerksom på tidlig apostasi i Kirken, og dette er et ytterligere vidnesbyrd.

Her vidner han om at der ikke kan finnes noen splittelse i Kristus. «Men», sier han, «jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må være splid i blandt eder, men at I må være fast forenet i samme sinn og i samme mening.» (1. Kor. 1:10)

Noen av de kirkesamfunn som oppsto i løpet av kristenhetens aller første år, var disse:

De jøde-kristne, som prøvde å føre jødedommen inn i kristendommen, og som ved tvang søkte å inkludere det mosaiske seremoniell.

Ebonitene, som holdt på skikken med å bruke vann istedenfor vin ved nadverden.

Gnostikerne, som forkastet Jehova og Moseloven.

Elkeserne, kjent som døperne.

Arkontene, som lærte at det eksisterte en opphøyet mor i himmelen.

Koptikerne, som fremdeles finnes i Egypten.

De syriske kristne.

Mandeikerne, nok en døpersekt.

Maneerne, og et utall av andre.

Efter Jerusalems fall ca. år 70 e. Kr. fikk hellenistene overtaket innen den kristne religion. De dro fordel av den greske innflydelse som var blitt påført den eksisterende kultur i dette område. De gresk-filosofiske tanker påvirket sterkt det kristne bilde og forandret evangeliets læresetninger og praksis. Dette vil man få en tydeligere forståelse av når man husker at både Arius og Athanasius, som begge tok del i disputten om den nikenske trosbekjennelse, var

greske filosofer. Dette er også grunnen til at manuskriptene til Det nye testamente opprinnelig ble skrevet på gresk.
Disse historiske utdrag viser tydelig betydningen av å unngå splittelsesgrupper. Paulus uttrykker det slik at noen «... sier: Jeg holder mig til Paulus; jeg til Apollos; jeg til Kefas» (1. Kor. 1:12), men Kristus kan ikke splittes. Det finnes ingen annen Frelser enn Jesus, og han frelser bare på sin egen trange og smale måte, ikke ifølge menneskelagede trosretninger og ritualer.
Det er derfor av aller største betydning at medlemmene ikke skiller segt ut fra den sanne Kirke, heller ikke apostaserer fra den eller gjør seg skyldig i en oppførsel som ville rettferdiggjøre at de blir utelukket.
Hvis mennesker skiller seg ut fra Herrens Kirke, skiller de seg derved fra hans midler til frelse, for frelse oppnår man gjennom Kirken.
Noen moderne mennesker har skapt sin egen kultus, og blant disse er de som prøver å ta sin tilflukt til Lære og pakter, kapitel 85.
De søker av all makt å si at Kirken er kommet på avveie, at lederne ikke lenger er inspirerte, og at det er behov for «en mektig og sterk» til å ta over Herrens saker. Og uten å vise noen form for beskjedenhet når det gjelder seg selv, stiller de seg som frivillige til å overta stillingen.
Det er et spesielt vers i dette kapitel som de unnlater å ta i betraktning. Det er høyst betydningsfullt. Der står det at apostater og andre som er blitt utestengt fra Kirken, ikke vil være å finne blant Den aller høystes hellige i de siste dager. Hvorfor? Fordi frelse finnes i Kirken, ikke noe annet sted.
Lytt til Herrens ord:
«Og de som tilhører det Høie Prestedømmet; eller de som har apostasert; eller er blitt utstøtt fra kirken; så vel som de der tilhører det mindre prestedømmet eller medlemmene hvis navn ikke finnes nedskrevet i lovboken, skal ikke på den dag finne en arv blandt den Aller Høiestes hellige.» (L&p 85:11)
Men de som driver sin egen form for gudsdyrkelse, er ikke de eneste som blir utelukket fra Kirken. Det finnes dem som blir utestengt på grunn av moralske overtredelser og andre brudd på Herrens regler for oppførsel. Disse skulle også studere dette skriftsted nøye og grunne på det.
Hvis menneskene tror på Gud i det hele tatt, hvis de overhodet tar noe hensyn til sin egen frelse, burde de ikke da innse at frelse, slik Skriften uttrykker det, oppnås gjennom Kirken; skulle de ikke innse at hvis mennesker av en eller annen grunn blir utestengt fra Kirken, da mister de samtidig sin arverett til Guds rike?
President Brigham Young uttrykte seg svært tydelig da han beskrev den skjebne apostatene ville få. Han sa:
«Hvorfor er det noen som apostaserer? Dere vet at vi befinner oss på «Det gamle skip Sion». Vi er midt ute på havet. Vi går inn i en storm, og — som sjøfolk sier — hun går veldig tungt i sjøen. «Jeg akter ikke å bli ombord», sier en, «jeg tror ikke dette er ‹Skipet Sion›.» «Men vi er jo midt ute på havet.» «Det blåser jeg i. Jeg vil ikke bli ombord her.« Han kaster jakken og jumper overbord. Kommer han ikke til å drukne? Jo. Og slik går det også med dem som forlater denne Kirke. Det er «Det gamle skip Sion». La oss bli ombord.«
Derpå føyde han til: «Hvis Den allmektiges lys ikke skinner fra dette sted, behøver dere ikke å lete efter dets lys noe annet sted.»
Og så erklærte denne mektige mann i Israel:
«Når som helst noen av Kirkens medlemmer viser en åpenbar tendens til å dra i tvil den rett som Kirkens øverste president har til å lede i alle ting, da ser dere åpenbare bevis på apostasi — ja, det er bevis på en ånd som, hvis oppmuntret, vil lede til adskillelse fra Kirken og til endelig ødeleggelse. Når som helst det finnes en tendens til å motarbeide en hvilken som helst lovlig utnevnt embedsmann i dette Rike, uansett i hvilken egenskap han er kalt til å tjene, vil dette få samme resultater hvis man fortsetter å motarbeide.»
Slik talte president Brigham Young. (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co., 1943], s. 82-83, 85)
Herrens sprog er enkelt og lett å forstå. Hvis det er noen som har apostasert fra Kirken eller er blitt utestengt av rettmessig utnevnte rettsinnstanser oppnevnt av Herren, da skal de ikke oppnå arverett blant Den aller høyestes hellige hvis de ikke omvender seg.
Frelse er like lite å finne i dagens splittelsesgrupper som den var å finne i de forskjellige kirkesamfunn som vanhelliget Mose læresetninger i gammel tid, eller i de kirkesamfunn som — i kristendommens tidligste dager — overskred lovene, forandret ordinansene og brøt den evige pakt.
I dette samme kapitel av Lære og pakter sier Herren videre: «Og alle de som ikke finnes nedskrevet i erindringens bok, skal ikke erholde nogen arv på den dag, men de skal omhugges og deres del skal beskikkes dem blandt de vantro, hvor der er gråt og tenners gnidsel.» (L&p 85:9)
Det finnes dem som hevder at selv om de er utelukket fra Kirken, så er ikke deres prestedømme og

.tempelvelsignelser tatt bort. La oss minne disse mennesker om at makten til å besegle er også makten til å løse, for Herren har sagt om sine trofaste tjernere at «... det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen». (Matt. 16:19; L&p 132:46) Ved utelukkelse fratas man alle Kirkens rettigheter, privilegier og velsignelser.

Finnes det noe så dyrebart som frelse? Og hvordan skal man oppnå den? Bare gjennom Kirken og ved å «arbeide ivrig» med dens program.

Det finnes ingen annen måte. Hvis vi ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd og hvis vi unnlater å angre, da mister vi rikets krone og blir anvist andre steder. (Se L&p 76:79)

Men hvor vidunderlig er ikke angeren. Herren har sagt at hvis vi vil angre våre synder og derefter holde alle hans vedtekter, vil vi få tilgivelse, og en rehabilitering er gjort mulig.

Hvilket større løfte kan den oppsetsige vente seg?

Herren kom for å frelse syndere. Han lærte at det er den syke som trenger til lege. Derfor oppfordrer han den syke — såvel som alle andre — til å komme til ham, angre og bli renset, helliggjort og frelst i hans rike.

«Skulde jeg ha behag i den ugudeliges død? sier Herren, Israels Gud — mon ikke heller i at han vender om fra sin vei og lever?» (Esek. 18:23)

Og så i sin godhet og barmhjertighet roper han ut og sier:

«Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile!

Ta mitt åk på eder og lær av mig! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler.

For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett.» (Matt. 11:28-30)

Men la oss huske at hans åk ikke kan adskilles fra hans kirke, og hans byrde fordrer av hver eneste én av oss at vi lever av hvert ord som kommer ut av Guds munn.

Og dette vidner jeg ydmykt om i den Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Han har sendt sin budbringer for å forberede veien

LeGrand Richards

Efter å ha tilbragt nesten ti år i misjonsmarken, setter jeg stor pris på den ånd som bror Pinegar gir oss fra mjsjonsmarken. For meg er misjonærarbeidet det største i verden. Jeg har det privilegium å nesten hver uke snakke med de nye misjonærgruppene før de drar på sin misjon. Min oppgave har bestått i å snakke om bruken og verdien av Den hellige skrift.

"Tenk bare", sier jeg, "hva vi ville ha visst om vår himmelske Fader og hans store kjærlighet for oss ved å gi oss sin Enbårne sønn, og hans store sonoffer for oss, og hvorfor han skapte denne jorden, hvorfor vi er her, hvor vi skal hen og hvordan vi skal kunne nå dit — hvis vi ikke hadde Skriften?"

Jeg takker Herren for den opplysning vi har fått gjennom gjengivelsen av evangeliet, for å hjelpe oss til å forstå Skriften.

Men vi lever ikke bare i fortiden, ved det i Skriften som allerede er gått i oppfyllelse, for Esaias sa at Herren "fra begynnelsen forkynner enden". (Se Esaias 46:10) Det finnes der alt sammen i Skriften når vi vet hvordan vi skal forstå det. Han sa: "Gresset blir tørt, blomsten visner; men vår Guds ord står fast til evig tid." (Esaias 40:8)

Jeg tenker på de ord Herren uttalte til profeten Malakias, da han sa: "Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel, . . . Men hvem kan utholde den dag han kommer? ... For han er som en smelters ild og som tvetteres lut." (Mal. 3:1—2)

Dette henspeilte åpenbart ikke på hans første komme. Han kom ikke plutselig til sitt tempel. Alle mennesker kunne utholde hans ankomstdag. Han kom ikke som en smelters ild og som tvetteres lut, men vi er blitt fortalt at når han kommer i de siste dager, skal de onde rope ut og "begynne å si til fjellene: Fall over oss! og til haugene: Skjul oss!" (Joh. 23:30)

Hvis Herren skulle sende et bud som skulle forberede veien for hans komme, kunne ikke budet ha vært noen annen enn en profet. Dere husker at Amos sa: "For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbart sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene." (Amos 3:7) Da døperen Johannes ble sendt for å berede veien for Frelseren i tidens midte, bar Frelseren vidnesbyrd om at det ikke fantes noen større profet i Israel enn døperen Johannes. (Se Luk. 7:28)

Siden det nå er sant at Herren ville sende et bud i disse siste dager for å berede veien for Frelserens annet komme, akkurat slik han gjorde det ved sitt første komme, er det viktig at vi kjenner til hva dette sendebudet har å si til verden. Jeg synes det er en storartet ting at Herren har forkynt enden fra begynnelsen. Jeg ønsker bare å referere til noen få profetier angående de dager vi lever i.

For eksempel, da Johannes var forvist til øya Patmos, sa en Herrens engel: "Stig op her, og jeg vil vise dig det som skal skje herefter." (Åp. 4:1) Dette hendte 30 år efter Frelserens korsfestelse. Han så den makt som Satan skulle få for å føre krig mot de hellige (og de hellige var Jesu følgesvenner) og å overvinne dem og herske over alle stammer, folk, tunge og ætt (se Åp. 13:7) hvilket vidnet om et fullstendig frafall fra den opprinnelige kirke.

Men Herren lot det ikke bli med det. Denne samme engel viste Johannes en annen engel som fløy under det høyeste av himmelen, "som hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tunge og folk." (Åp. 14:6) Det er ikke menneskers evangelium. Det er Jesu Kristi evangelium som er blitt gjengitt.

Hvorfor tror dere dette skriftstedet står i Bibelen hvis vi ikke skal se efter en engel som kommer med et evig evangelium som skal forkynnes for dem som bor på jorden, for hver nasjon, ætt, tunge og folk? Det utelater ingen, og det er grunnen til at Herren måtte sende sitt bud slik at dette verk skulle kunne bli gjengitt til jorden.

Johannes så ikke bare at engelen skulle bringe det evige evangelium, men også at han skulle kalle menneskene tilbake til tilbedelse av den sanne og levende Gud "som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene!" (Åp. 14:7) Stans nå opp og tenk dere om. På den tiden da Joseph Smith hadde det vidunderlige syn hvor han så Faderen og Sønnen, så han at de var to herliggjorte personer, at de ikke var tre i én, uten legeme, lemmer eller lidenskaper. Det fantes ingen kirker på den tiden, så vidt vi vet, som tilba den sanne og levende Gud; så da engelen kom med det evige evangelium, skulle han også føre menneskene tilbake til tilbedelse av den sanne og levende Gud som skapte himlene, jorden, havet og vannkildene.

Faktum er at på den tiden trodde den hele kristne verden på en Gud uten legeme, lemmer eller lidenskaper. Det betyr at han ikke hadde øyne; han kunne ikke se. Han hadde ikke ører; han kunne ikke høre. Han hadde ikke stemme; han kunne ikke snakke. Hvordan kunne de få seg til å tro på en slik gud?

Moses visste at denne tilstanden ville komme, fordi da han ledet Israels barn inn i det forjettede land, fortalte han dem at de ikke kom til å være der lenge, men at de ville bli adspredt blant nasjonene, og at de kom til å "dyrke guder som er gjort av menneskehender . . . som ikke ser og ikke hører og ikke eter og ikke lukter." (5. Mosebok 4:28)

Og så sa Moses at hvis israelittene i de siste dager (og vi lever i de siste dager) ville søke efter Gud, så ville de finne ham. (Se 5. Mosebok 4:29) Profeten Joseph søkte efter ham, og han fant ham.

Hvorfor tror dere dette skulle stå skrevet i Bibelen hvis det ikke var meningen at det skulle skje? Og når vi kunngjør at dette har skjedd i våre dager, så tenker dere at da ville menneskene hatt lyst til å vite mer om det. Da apostlene spurte Jesus om tegnene på hans annet komme og verdens ende, fortalte han dem om de kriger, pester, jordskjelv og uår vi kan lese mye om. Sa sa han: "Og dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderike til et vidnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden komme." (Matt. 24:14)

Hvis vi venter å se ham komme igjen, må vi lete efter forkynnelsen av det samme evangelium, og det er budskapet som enhver mormon-eldste tar med seg når han drar ut i verden for å bære vidnesbyrd om sannheten. Jeg sier til misjonærene: "Hvis dere kan få mennesker til å forstå og tro på budskapet, vil det være mer verdt enn om dere ga dem en million dollar."

For noen år siden hørte jeg en misjonær avgi rapport om sin misjon i Oregon. Han var selv en konvertitt til Kirken, og han slo knyttneven i talerstolen og sa at han ikke ville ta imot en sjekk på en million dollar i bytte for den erfaring han hadde fått på sin misjon, som besto i å dra ut og dele disse vidunderlige sannheter med verden.

Jeg satt bak ham og jeg spurte meg selv: LeGrand, ville du ta imot en sjekk på en million dollar i bytte for din første misjon i det lille landet Holland? Jeg begynte å regne opp de familier jeg hadde vært et redskap til å bringe inn i Kirken, som har kommet til Sion og sendt sine gutter og piker på misjon. Hva slags mann ville jeg være om jeg solgte dem ut av Kirken for en million dollar? Jeg kunne ikke gjøre det for alle penger i verden. Det finnes ikke noe annet og ingen rikdommer som kan sammenlignes med den glede og lykke som er en følge av Kirkens storartede misjonærprogram.

La oss så ta for oss noen andre profetier. Herren sa for eksempel gjennom Esaias:

"Og Herren sier: Fordi dette folk holder sig nær til mig med sin munn og ærer mig med sine leber, men holder sitt hjerte langt borte fra mig, og deres frykt for mig er et menneskebud som de har lært,

se, derfor vil jeg bli ved å gå underlig frem mot dette folk, underlig og forunderlig, og dets vismenns visdom skal forgå, og dets forstandige menns forstand skal skjule sig." (Esaias 29:13—14)

Det er så mange underlige ting som er skjedd i gjenopprettelsen av evangeliet. Ta for eksempel Mormons bok. Den er i sannhet et mirakel som ikke noe menneske kan gjøre rede for hvis det ikke vil lese og studere den. Den største kritikken av denne boken er kommet fra dem som aldri har lest den. Allikevel er den full av store sannheter som ikke noe menneske kunne ha skrevet med den kunnskap som var tilgjengelig på den tiden boken ble utgitt.

Mormons bok forteller oss at da Lehi var i ørkenen, fortalte han sin sønn, Josef, at Herren hadde lovet Josef, som ble solgt til Egypten, at han ville oppreise en profet i de siste dager fra hans slekt, lik Moses; at hans navn skulle være Joseph, hans fars navn skulle være Joseph og at han skulle frembringe hans ord. (Se 2. Nephi 3:6, 9, 15) Dette var åpenbart profeten Joseph Smith. Han ga oss Mormons bok. Han ga oss Lære og pakter. Han ga oss Den kostelige perle og mange andre skrifter.

Så sa Herren: ". . . ham vil jeg gi makt til å frembringe mitt ord . . . og ikke bare til å frembringe mitt ord alene . . . men til å overbevise dem om mitt ord som allerede skal være blant dem." (2. Nephi 3:11) Med andre ord ville han føre dem frem til en sann forståelse av Bibelen.

Så sa han at han "(skal) bringe mitt folk frelse." (2. Nephi 3:15) Hvorfor? Fordi han hadde fått gjengitt det hellige prestedømme slik at han kunne forrette evangeliets frelsende ordinanser. Og så sier Herren videre: "Jeg vil gjøre ham stor

i mine øyne." (2. Nephi 3:8) Hva enn verden måtte tenke om profeten i denne utdeling, så visste Herren at han skulle bli stor, for han holdt ham tilbake i tre tusen år da han lovet Josef at han ville oppreise en profet av hans slekt i våre dager.

Jeg vil gjerne nevne en opplevelse som viser hva jeg tror han mente da han sa: "... ham vil jeg gi makt til å frembringe mitt ord ... og ikke bare til å frembringe mitt ord alene ... men til å overbevise dem om mitt ord som allerede skal være blant dem."

Da jeg var på min første misjon i Holland, ble jeg bedt om å tale i en bibel-klasse for forretningsmenn i Haag. De møttes hver uke og holdt en bibel-klasse. Vi møttes i hjemmet til en fremstående møbelforhandler, og den eneste kvinnen tilstede der, var datteren til mannen i huset.

De ba meg snakke i en og en halv time og forklare vår lære om universell frelse, som også omfatter arbeidet for de døde. Jeg ga dem kapitler og vers og lot dem lese disse skriftstedene fra sine egne bibler slik at de kunne tro sterkere, da det så ut som om de trodde vi hadde en annen Bibel. Så lukket jeg Bibelen min og la den på bordet, foldet armene og ventet på kommentarer.

Den første kommentaren kom fra datteren til mannen i huset. Hun sa: "Far, jeg kan bare ikke forstå det. Jeg har aldri vært tilstede i én av disse bibel-klassene uten at du har hatt det siste ordet uansett hva som ble sagt, og i kveld har du ikke sagt et eneste ord."

Faren ristet på hodet og sa: "Min datter, det er ikke noe å si." Han sa: "Denne mannen har lært oss ting vi aldri har hørt om og han har lært oss ut ifra våre egne bibler."

Det er dette Herren mente da han sa at profeten han skulle oppreise, ikke bare skulle frembringe hans ord, men også overbevise mennesker om hans ord som de allerede hadde.

Jeg holdt en gang en tale i Quitman, Georgia, om den evige ekteskapspakten og familieenheten. Ved møtets slutt sto jeg ved døren, og da kom det en mann bort til meg og presenterte seg som en evangelist. Siden jeg hadde sitert i talen hva de fleste kirkesamfunn har å si om dette prinsippet, og ikke et eneste av dem tror på den evige ekteskapspakt og familieenhet, sa jeg til denne presten: "Siterte jeg Dem uriktig i kveld?"

"Nei, herr Richards, men det er som du sier, vi tror ikke på alt det våre kirker underviser."

Jeg sa: "Du tror ikke på dem heller."

Så sa jeg: "Hvorfor drar du ikke tilbake og lærer ditt folk sannheten? De vil ta imot den fra deg, men de er ikke rede til å motta det fra mormon-eldstene ennå."

Han sa: "Jeg ser deg senere", og det var alt jeg kunne få ut av ham den kvelden.

Neste gang jeg dro dit omkring fire måneder senere, sto han utenfor kirken. Vi hilste på hverandre og jeg sa: "Jeg vil fryktelig gjerne vite hva du fikk ut av min siste tale her."

Han sa: "Herr Richards, jeg har tenkt på den hele tiden siden da. Jeg tror hvert eneste ord du sa, jeg ville bare ha likt å høre resten av det."

Her var en mann som opptok en prekestol i sin egen kirke og som trodde hvert ord jeg sa, og allikevel kunne han ikke undervise det til sitt folk.

Jeg vil fortelle dere nok en erfaring. For noen år siden holdt to av de største kirkene på vestkysten, inkludert California, Oregon, Washington, Idaho, Utah og Nevada, en kongress her i Salt Lake. Lederen deres skrev et brev til president McKay og spurte om han kunne sende en av generalautoritetene for å være tilstede på deres kongress og holde en tale på to timer på morgenmøtet og fortelle dem mormonismens historie, og bli igjen som gjest til lunsj for så å være der i halvannen time om eftermiddagen slik at de kunne stille spørsmål. Jeg fikk oppdraget — og jeg var glad for å få det! Jeg sier til misjonærene at man trenger aldri argumentere med noen når man lærer seg hvordan man skal fortelle vår historie.

Noen av disse prestene ønsket å dra med tidligere fly nordvestover, så de utsatte lunsjen en halv time, og de ga meg to og en halv time av morgenmøtet. Jeg forklarte gjenopprettelsen av evangeliet, forskjellen mellom en gjenopprettelse og en reformasjon, og ved slutten av min tale fikk jeg bare ett spørsmål fra alle disse prestene og kirkelederne.

Mannen som ledet, sa: "Herr Richards, du har fortalt oss at du tror at Gud er en personlig Gud." "Det stemmer", sa jeg. Han sa: "Vi har hørt sagt at dere tror at Gud har en hustru. Vil du forklare det for oss?"

Jeg tror han tenkte at han nå hadde fått meg opp i vanskeligheter, og så sa jeg ganske enkelt: "Jeg forstår ikke hvordan i all verden han kan ha en sønn uten en hustru, gjør du?"

Og så begynte de alle å le litt nervøst. Jeg hadde ikke flere vanskeligheter med det spørsmålet.

Til slutt fortalte jeg dem at da jeg var Kirkens presiderende biskop, hadde vi ansvaret for byggeprogrammet. Vi hadde utarbeidet planer for Los Angeles tempel. En dag tok vi dem med for å vise dem til Det første presidentskap, men vi var ikke helt ferdig med blåkopiene for elektrisits- eller sanitæranlegget. Vi hadde 84 sider på 120 cm x 75 cm, og jeg antar at dere alle sammen har sett slike blåkopier. Jeg sa: "Nå kan dere ta disse blåkopiene og forsøke å få dem til å passe til alle bygninger i hele verden, men det er bare én eneste bygning de passer til, og det er mormontemplet i Los Angeles." Så sa jeg videre: "Dere kan selvfølgelig finne bygninger som er bygget opp av de samme materialene slik som sement, tømmer, elektriske ledninger, sanitæranlegg og så videre, men dere kan ikke finne noen annen bygning som blåkopiene passer til."

Så holdt jeg opp Bibelen. Jeg sa: "Her er Herrens blåkopi. Esaias sa at Herren hadde uttalt alt fra enden til begynnelsen. Det er her alt sammen." "Nå", sa jeg videre, "kan dere ta Herrens blåkopi og forsøke å få den til å passe til alle kirker i denne verden, men det er bare én kirke den vil passe til, og det er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vil nå gå videre og illustrere hva jeg mener."

Jeg sa at Canon Frederick William Farrar sa i sitt verk *Life of Christ* (Cassel, 1902), at det var to avsnitt i Det nye testamente han ikke kunne finne noen begrunnelse for. Det første er Johannes 10:16, hvor Jesus sa: "Jeg har også andre får, som ikke hører til denne sti; også dem skal jeg føre frem, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord, én hyrde." Jeg sa: "Er det noen av dere som vet hvorfor det står i Bibelen? Kjenner noen av dere til noen kirke som vet hvorfor dette står

i Bibelen? Vi vet alt om det." Og så forklarte jeg Josefs løfte om et nytt land i de ytterste grenser av de evige høyder, og da Moses beskrev dette landet, brukte han ordet *ypperste* fem ganger bare på noen få vers. (Se 5. Mos. 33:13—16)
Jeg sa videre: "Vet noen av dere hvor dette Josefs land er?" Så forklarte jeg at dette landet var Amerika og at Jesus besøkte sitt folk her i Amerika, og at han fortalte dem at de var de andre får som han talte om til sine disipler. (Se 3. Nephi 15:21) Han sa at Faderen ikke en eneste gang befalte ham å fortelle sine disipler hvem disse andre fårene var, bare at han hadde andre får. (Se 3. Nephi 15:15—17)
Det andre avsnittet de ikke kunne forstå, var der hvor Paulus sier: "Hvad gjør da de som lar sig døpe for de døde? Dersom de døde i det hele tatt ikke opstår, hvorfor lar de sig da døpe for dem?" (1. Kor. 15:29) Jeg sa: "Vet noen av dere hvorfor dette står i Bibelen? Kjenner noen av dere til en kirke i hele verden som vet hvorfor det står i Bibelen?" Så forklarte jeg denne doktrinen for dem.
Jeg siterte Peters ord efter pinsefestens dag hvor han sier til de som var skyld i Kristi død: "og han kan sende den for eder utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenoprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3:20—21)
Dette er ingen reformasjon; det er en gjenopprettelse. Jeg sa: "Det er det jeg har fortalt dere her i to og en halv time, og dere kan ikke se efter Frelserens komme slik Peters løfte sier og slik profetene sier før det har funnet sted en gjenopprettelse, og ikke en reformasjon."
Da jeg var ferdig, sa mannen som ledet: "Herr Richards, dette har vært en av de mest interessante opplevelser i mitt liv." Det var det Esaias mente da han sa: " . . . og dets vismenns visdom skal forgå, og dets forstandige menns forstand skal skjule sig." (Esaias 29:14)
Jeg bærer mitt vidnesbyrd for dere om at det finnes ikke en mann eller en kvinne i denne verden som virkelig elsker Herren av hele sitt hjerte, som ikke ville ha sluttet seg til denne kirke hvis de bare ville ta seg tid til å finne ut hva den står for; for jeg vet at det er Guds evige sannhet. Han har sendt sin budbringer for å forberede veien for sitt komme. Jeg ber om at Gud må velsigne oss og hjelpe oss til å være misjonærer. Jeg gir dere min velsignelse i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Mennesket – et Guds barn

Marion G. Romney

Den sannhet jeg ønsker å understreke, er at vi dødelige vesener virkelig i bokstavelig forstand er Guds avkom. Hvis menneskene forsto, trodde og godtok denne sannhet og levde i pakt med den, ville dette syke og døende samfunn bli reformert og forløst. Da ville menneskene ha fred her og nu, og evig glede siden hen.
Medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige godtar denne forestilling som en grunnleggende læresetning i sin teologi. For dem som har tenkt nok over disse ting til å forstå hva det medfører, har denne forestilling virket som en ledende kraft i deres liv; det gir alle deres tanker og handlinger hensikt og mening. Slik er det fordi de vet at det finnes en universell naturlov i plantenes verden, i dyrenes verden og i menneskenes verden; og denne lov går ut på å gjenskape avkom som vil bli sine foreldre lik når det når full modenhet.
De trekker den slutning at den samme lov er i kraft når det gjelder Guds avkom. Deres mål er derfor en dag å bli sine himmelske foreldre lik.
De trekker ikke bare den slutning; de vet at så kan skje fordi Gud har åpenbart det faktum at det er hans gjerning og herlighet å tilveiebringe dem evig liv (Se Mos. 1:39), og dette er det liv Gud lever.
Adam, det første menneske, visste at han var Guds sønn. Før fallet vandret han i Edens have og talte med Gud. Efter fallet: «Og Adam og Eva, hans hustru, påkalte Herrens navn, og fra veien til Edens have hørte de Herrens røst som talte til dem . . .» (Mos. 5:4-5)
Senere sendte Herren en engel som underviste dem i evangelieplanen, og derefter: «Og Adam og Eva velsignet Guds navn, og de kunngjorde alt dette for sine sønner og døtre.» Videre: «Og Satan kom iblandt dem, sigende: . . . Tro det ikke, og de trodde det ikke, og de elsket Satan mer enn Gud. Og fra den tid av begynte menneskene å bli kjødelige, sanselige og djevelske.» (Mos. 5:12-13)
Fra den tid av har de fleste mennesker, i likhet med Adams efterkommere, «ikke trodd», til tross for at Gud gjentatte ganger har åpenbart det til alle profetene fra Adam til Noah. Likeledes åpen-

barte han det til Abraham og derefter til Moses «en gang da Moses blev ført op på et meget høit fjell.

Og han så Gud ansikt til ansikt og talte med ham, ...

Og Gud talte til Moses og sa: Se, jeg er Herren Gud, den Allmektige, ...

Og nu, du er *min sønn;* ...

Og jeg har et verk for dig, *Moses, min sønn,* og du er i min Enbårnes lignelse, og min Enbårne er og skal være Frelseren, for han er full av nåde og sannhet; ...

Og nu se, denne ene viser jeg dig, *Moses, min sønn;* for du er i verden, og nu viser jeg dig den.» (Mos. 1:1-4, 6-7. Kursiv tilføyet)

I dette korte avsnitt fra Skriften henvender Herren seg tre ganger til Moses med disse ord: «min sønn».

I sin tale på høyden Mars taler Paulus om Gud, og han sier: «... i ham er det vi lever og rører oss og er til, ... For vi er ... hans ætt.» (Ap. gj. 17:28)

Joseph Smith og Oliver Cowdery erklærte: «At han lever!

For vi så ham, ... og vi hørte røsten idet den vidnet ...

At ved ham, og gjennom ham, og av ham, er verdener og var verdener skapt og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud.» (L&p 76:22-24)

«Født sønner og døtre av Gud.» Kan dette være sant når vi ser det i lys av det faktum at vi er født sønner og døtre av våre jordiske fedre? Ja, det er sant fordi menneskesjelen er et dualistisk vesen — en ånd som har tatt bolig i et legeme av kjøtt og ben. Åpenbaringen sier: «... ånden og legemet er menneskets sjel.» (L&p 88:15) Gud er far til menneskets ånd, på samme måte som menneskets jordiske far er far til dets dødelige legeme.

Skriften åpenbarer klart en ånds natur. Et klart bilde av en ånd er formet i ord og nedtegnet i tredje kapitel av Ether i Mormons bok. Her finnes en beretning om Jesu Kristi tilsynekomst, som en ånd, omtrent 2200 år før han ble født av Maria i kjødet. I opptegnelsene står det at Jesus sto frem for Jareds bror i en manns form og lignelse, og han sa:

«Se, jeg er Jesus Kristus ...

... Ser du ikke at du er skapt i mitt bilde? Ja, alle mennesker ble i begynnelsen skapt i mitt eget bilde.

Dette legeme som du nå ser er min ånds legeme, og mennesket har jeg skapt etter min ånds legeme, og slik som jeg viser meg for deg i ånden, vil jeg vise meg for mitt folk i kjødet.» (Eth. 3:14-16)

For å stadfeste denne sannhet, erklærte Jesus så sent som i 1833 overfor Joseph Smith:

«... jeg var i begynnelsen hos Faderen, og er den Førstefødte (som selvfølgelig betyr den førstefødte ånd);

I var også i begynnelsen hos Faderen; det som er Ånd, ...» (L&p 93:21, 23)

Fra det Abraham har nedtegnet om et syn han hadde, lærer vi noe mer om våre ånder i deres førjordiske tilværelse. I dette syn ble Abraham vist en mengde ånder som var samlet i et stort råd i himmelen. Man overveiet der å skape denne jord som et sted der de, åndene, kunne komme og motta legemer av kjøtt og ben, og således bli menneskelige sjeler. Efter å ha gjennomgått en prøvetid i dødeligheten, skulle de — ifølge planen — dø; og det vil si at deres evige åndelegemer og deres forgjengelige jordiske legemer skulle adskilles. Senere hen, i oppstandelsen, skulle de gjenforenes som udødelige sjeler.

Abraham lærte også at hvis de beviste sin trofasthet mens de oppholdt seg her på denne jord, ville de, som oppstandne vesener, få lov til å komme tilbake i vår himmelske Faders nærhet — deres ånders Fader — og nyte evig fremgang. Dette er Abrahams ord:

«Og Herren hadde vist mig, Abraham, de intelligenser som var organisert før verden blev; ...

og Gud så disse sjeler, at de var gode, ... og han sa: Disse vil jeg gjøre til mine fyrster; for han stod iblandt dem som var ånder, ... og han sa til mig: Abraham, du er en av dem; du var utvalgt før du ble født.

Og det stod en iblandt dem som var lik Gud (og dette var Jesus Kristus, den førstefødte ånd), og han sa til dem som var med ham: Vi vil gå ned, for det er rum der, og vi vil ta av disse elementer, og vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo;

og vi vil prøve dem med dette, for å se om de vil gjøre alt hvad Herren, deres Gud, befaler dem;

og de som holder sin første prøvestand, skal forøkes (dette refererer til oss; vi holdt vår første prøvestand og ble forøket ved å motta dødelige legemer); ... og de som holder sin annen prøvestand (det vil si dette liv), skal forøkes i herlighet evindelig og alltid.» (Abr. 3:22-26)

Slik er den åpenbarte sannhet om menneskets høye stand.

Som kontrast, la oss da ta for oss Alexander Popes[1] skildring av den vanskelige stilling menneskene er kommet i fordi de har avvist Guds åpenbarte ord angående hans identitet. Pope skildrer mennesket som et vesen som er —

«Plasert på dette middelstore
neset,
et vesen med svak klokskap og
simpel storhet:
Med for stor kunnskap til å passe
for den skeptiske side,
med for stor svakhet til å passe
for den stoiske stolthet.
Det henger midt imellom, i tvil om
det skal handle eller forholde

seg rolig;
i tvil om det skal anse seg selv som en Gud eller et dyrisk menneske;
i tvil om det skal foretrekke sitt sinn eller sin kropp;
bare født for å dø, og tenker kun for å feile;
og like uvitende resonnerer det som så:
enten det tenker for meget eller for lite —
vil tanker og lidenskaper, alt være forvirring og kaos;
og hele tiden misbruker eller befrir det seg selv.
Det er halvveis skapt til å reise seg og halvveis skapt til å falle;
som stor herre over alle ting, blir det allikevel jaget av alt og alle.
Som eneste sannhetsbedømmer, kastes det rundt i endeløse feiltagelser —
dette vesen som er verdens prakt, og en spøk og en gåte! . . .
Satt fast som en plante på sitt spesielle sted . . .
for å trekke til seg næring, forplantes og gå i forråtnelse . . .
På livets veldige hav seiler vi avsted i forskjellige retninger,
med fornuften som kompass, men med lidenskap som stormvarsel . . .
Og som følge av at vi har en overveldende lidenskap i vårt bryst,
blir det hele oppslukt, slik det gikk med Arons slange.»

«Et essay om mennesket», *Epistel II*

Den teori at mennesket er noe annet enn Guds avkom, har vært en av hovedgrunnene til at mennesket er hindret i sin åndelige vekst og at dets moralbegreper er fordervet. Slik vil det også fortsette å være så lenge man godtar denne teori og handler derefter.

Det var lett å forutsi at det ville bli slik. For dem som er tilhengere av en slik tankegang, vil en hvilken som helst teori i likhet med Popes tvil om hvorvidt man skulle anse det menneskelige vesen «som en Gud eller et dyrisk menneske», avgjøres i det dyriske menneskes favør. Ennvidere vil tvilen om hvorvidt man skal foretrekke «sitt sinn eller sin kropp», falle ut i kroppens favør.

Den forestilling at mennesket er dyrisk, fratar det en følelse av ansvar, og det oppmuntrer til å godta den fatalistiske holdning: «Spis, drikk og vær glad, for imorgen skal du dø.» Mennesket blir i sannhet som Pope sier:

«Satt fast som en plante på sitt spesielle sted,
for å trekke til seg næring, forplantes og gå i forråtnelse . . .
På livets veldige hav seiler vi avsted i forskjellige retninger,
med fornuften som kompass, men med lidenskap som stormvarsel . . .
Og som følge av at vi har en overveldende lidenskap i vårt bryst,
blir det hele oppslukt, slik det gikk med Arons slange.»

Sannheten er, mine elskede brødre og søstre, at mennesket er et Guds barn — en Gud på fosterstadiet. Enhver rettferdig sjel føler med når barna synger:

«Jeg er Guds kjære barn
og han har sendt meg her.
Han ga til meg et jordisk hjem
med mor og far så kjær.

Led meg, før meg, gå du med meg
hjelp å finne vei.
Lær meg alt som jeg kan nå.
Jeg vet Gud elsker meg.»

— Naomi W. Randall

Det faktum at mennesket er et Guds barn, er den viktigste kunnskap som er tilgjengelig for dødelige vesener. For uinspirerte sinn ligger en slik kunnskap utenfor deres forstand. Hverken logikk, videnskap, filosofi eller noen annen form for jordisk lærdom har noen gang vært, eller vil noen gang bli istand til å finne ut dette. De som begrenser sin søken til en slik form for læreteknikk, vil fortsette å være som de alltid har vært: «alltid lærer og aldri kan komme til sannhets erkjennelse». (2. Tim. 3:7)

Den eneste måten hvorved man kan få slik kunnskap, er ved guddommelig åpenbaring. Heldigvis for oss har den, som allerede vist, blitt åpenbart gjentatte ganger fra Adams tid og til idag.

Det er en sannhet at vi er avlet som sønner og døtre av Gud. Den higen, de ønsker og motiveringer som preger dem som har akseptert dette, som tror på det og har fått et vidnesbyrd om det ved Den hellige ånds kraft, avviker fra deres higen som tror noe annet. Forskjellen er like stor som mellom det voksende vintre og den avskårne gren.

Hvis et menneske vet at det er et Guds barn, lurer det ikke på om det skal «anse seg selv som en Gud eller et dyrisk menneske». Dets «tanker . . .» er ikke «forvirring og kaos», og det blir ikke drevet av sine «lidenskaper». Det er ikke «satt fast som en plante på sitt spesielle sted, for å trekke til seg næring, forplantes og gå i forråtnelse». Det tenker med seg selv at det, som Skriften forteller, eier medfødte egenskaper i likhet med andre som får avkom; og at det ved en endelig modenhet kan oppnå den samme posisjon som sine himmelske foreldre og «forøkes i herlighet evindelig og alltid». (Abr. 3:26) Dette er målet.

Et menneske som vet at det er et Guds barn, godtar De ti bud, Bergprekenen, Visdomsordet og enhver annen veiledning og ethvert annet bud som Gud har gitt i form av lov. Det vet at det er uomgjengelig nødvendig å holde disse ting for å kunne nå målet, det mål dets liv er viet til.

Et slikt menneske streber efter å reagere på Mesterens oppfordring:

«Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile!» (Mat. 11:28)
Og det streber for å møte hans utfordring:
«... være fullkomme som jeg er eller eders Fader i himmelen er fullkommen.» (3. Ne. 12:48)
Dette menneske vet at den kloke og riktige reaksjon er å gi akt på Herrens bud, der han sier at «I skal vokte eder og gi flittig akt på det evige livs ord. For I skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn.» (L&p 84:43-44)
Det tror ubetinget på Herrens løfte om at: «Det skal skje at hver sjel som avstår fra sine synder og kommer til mig, og påkaller mitt navn og lyder min røst og holder mine bud, skal skue mitt åsyn og vite at jeg er.» (L&p 93:1)
Det slutter seg til Job når han erklærer: «Men jeg — jeg vet min gjenløser lever, og som den siste skal han stå frem på støvet. Og efterat denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud.» (Job 19:25-26)
Det slutter seg til Alma i hans ønske:
«O, om jeg var en engel og kunne få mitt hjertes ønske oppfylt, så jeg kunne gå ut og tale med Guds basun, med en røst som kunne ryste jorden, og rope omvendelse til alle folk!
Ja, jeg ville forkynne hver sjel omvendelse og forløsningens plan som med en tordenrøst, så de kunne omvende seg og komme til vår Gud, så det ikke mer skulle være noen sorg over hele jorden.» (Al. 29:1-2)
Og til slutt ville dette menneske ta den samme beslutning som Nephi:
«Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han åpner en utvei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.» (1 Ne. 3:7)
Jeg føyer til mitt personlige vidnesbyrd om at jeg vet at jeg er en sønn av Gud, og at dere, mine kjære tilhørere, er Guds sønner og døtre. Jeg bærer ennvidere vidnesbyrd om at hvis vi lar denne kunnskap bli til en realitet i vårt liv, vil den løfte oss tilbake til Guds nærhet ved vår Frelsers, Jesu Kristi sonende offer; og dette mitt vidnesbyrd gir jeg dere i hans navn. Amen.

Hvordan vi foredler vårt kall i prestedømmet

Marion G. Romney

Mine kjære brødre i prestedømmet:
Jeg vil så langt jeg makter, oppmuntre og inspirere hver og en av oss til å foredle vårt kall i prestedømmet.
Da vi ble ordinert til prestedømmet, inngikk vi en pakt med Herren om at vi skulle foredle våre kall. Samtidig inngikk han en pakt med oss om at hvis vi gjør det, skal vi bli «helliggjort av Ånden til fornyelsen av (våre) legemer» og «Abrahams sønner, ja kirken og riket og Guds utvalgte,» og vi skal bli gitt alt som «Faderen har». (Se L&p 84:33-38)
Den konkrete straff for å bryte vår pakt og «helt (vende sig) bort fra den» består i at vi ikke skal «få tilgivelse for (våre) synder i denne verden, ei heller i den kommende verden.» (L&p 84:41)
Herren sa videre til de brødre som var forsamlet da han åpenbarte denne pakten:
«Og nu gir jeg eder et bud at I skal vokte eder og gi flittig akt på det evige livs ord.
For I skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn.» (L&p 84:43-44)
For å kunne foredle vårt kall i prestedømmet, er det minst tre ting vi må gjøre:
Det ene er at vi må ha et begrunnet ønske om å gjøre det.
For det annet må vi granske og studere det evige livs ord.
Og for det tredje må vi be.
Om og om igjen lærer Skriften oss at menneskene mottar fra Herren i henhold til sine ønsker. Alma sa:
«... jeg vet at (Gud) tilmåler menneskene deres del etter deres vilje, enten til frelse eller til ødeleggelse.» (Al. 29:4)
Jesus forfektet det samme prinsipp. I Johannes' pergament-opptegnelse, skrev han:
«... Herren sa til mig: Johannes, min elskede, hvad ønsker du? ...
Og jeg sa til ham: Herre, gi mig makt over døden, så jeg kan leve og bringe sjeler til dig.
Og Herren sa til mig: Sannelig, sannelig sier jeg dig, fordi du ønsker dette, skal du bli inntil jeg kommer i min herlighet, og skal profetere for nasjoner, slekter, tunger og folk.» (L&p 7:1-3)
Ved åpningen av denne siste evangelieutdeling, sa Herren til profetens far: «... Hvis I derfor ønsker å tjene Gud, da er I kalt til arbeidet.» (L&p 4:3)
Og to måneder senere sa han til Joseph Smith og Oliver Cowdery: «... hvad I ønsker av mig, så skal det bli gitt eder ...» (L&p 6:8)
Betydningen av å ha et ønske blir klart fremhevet i følgende sitat fra det 18. kapitel i Lære og pakter:

«Og nu, se, der er andre som er kalt til å forkynne mitt evangelium, både til hedning (gentile) og til jøde;
ja, endog tolv; og de Tolv skal være mine disipler, og de skal påta sig mitt navn, og de Tolv er de som av hele sitt hjerte, skal begjære (ønske) å påta sig mitt navn.
Og hvis de av hele sitt hjerte begjærer *(ønsker)* å påta sig mitt navn, er de kalt...
Og nu, se, jeg pålegger dig, Oliver Cowdery, og også David Whitmer, at I skal utta de Tolv som har det begjær, *(ønske)* jeg har talt om.
Og ved deres begjær *(ønske)* og deres gjerninger skal I kjenne dem.» (L&p 18:26-28, 37-38, uthevelse tilføyet)

Det ønske disse menn skulle ha, var ikke et ønske om å bli kalt til en stilling, men et ønske om å påta seg Kristi navn «av hele sitt hjerte».

Jeg kan huske fra min tid på misjonsmarken at jeg en gang forsøkte å skape interesse hos en motløs misjonær. Til slutt spurte jeg ham: «Er det ikke noe du ønsker?» Og han sa: «Jo, bror Romney, jeg ønsker å bli en apostel.»

Ingen skulle trakte efter å bli utnevnt til et spesielt embede i Kirken. En slik higen er ikke et rettferdig ønske, men egoistisk ærgjerrighet. Vi skulle ha et berettiget ønske om å foredle vårt kall i prestedømmet uansett hvilket kall dette er; og vi skulle vise at vi har et slikt ønske ved å efterleve evangeliet og flittig utføre alt arbeide vi blir kalt til å utføre. En spesiell stilling i Kirken kan aldri frelse noen person. Vår frelse avhenger av hvor godt vi utfører de plikter vi er kalt til å ivareta. Profeten Joseph sa:

«Hvis vi kaster et blikk på de krav som stilles til de Guds tjenere som skal forkynne evangeliet, vil vi oppdage at det ikke engang er mange som er kvalifisert til å være prester, og hvis en prest forstår sin plikt, sitt kall og sin oppgave og forkynner ved Den hellige ånd, vil han føle like stor glede ved dette som om han satt i presidentskapet. Hans tjeneste er nødvendig i organisasjonen, og det samme kan sies om lærere og diakoner.» (*Teachings of the Prophet Joseph Smith* [Deseret Book Co., 1961] s. 112)

Et oppriktig ønske er også noe mer enn en overfladisk nysgjerrighet. Det er ikke uvirksomt, og det er en motiverende overbevisning som fører til handling. En av de ting et slikt ønske driver en prestedømsbærer til å gjøre, er å granske og tenke over det evige livs ord.

Eftersom vi ikke kan «leve ved (de ord som) utgår fra Guds munn» medmindre vi vet hva Gud har sagt, er det maktpåliggende at vi studerer Guds ord. Dette har Herren bedt oss om å gjøre.

Da jødene diskuterte med Jesus fordi han sa at Gud var hans Fader, svarte han skarpt: «Ransak skriften, for i dem tenker I at I har evig liv, og det er dem som vidner om mig.» (Joh. 5:39 KJv)

I forordet til sin bok Budenes Bok, sier Herren: «Ransak disse bud, for de er sanne og troverdige, og profetiene og løftene som er i dem skal alle bli opfylt.» (L&p 1:37)

Vi har mottatt en guddommelig befaling om å «undervise i mitt evangeliums prinsipper som de er i Bibelen og Mormons Bok». (L&p 42:12) Dette kan vi ikke gjøre medmindre vi vet hva som står der.

Til profeten Joseph, Oliver Cowdery og John Whitmer sa Herren: «Se, jeg sier eder at I skal vie eders tid til å granske skriftene,...» (L&p 26:1)

Til de hellige i Kirtland sa han med henblikk på de instruksjoner han hadde gitt dem: «Lytt I til disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Bevar alt dette i eders hjerte, og la evighetes høitidelighet hvile over eders sinn.» (L&p 43:34)

Mens jeg har lest i Skriften, har ordene *meditere* og *reflektere* virket som en utfordring for meg, fordi disse så ofte brukes i Mormons bok. Leksikonet sier at disse ordene, som er synonyme, betyr at man «mentalt sett overveier og bevisst tenker dypere igjennom». Moroni uttrykker seg slik da han avsluttet sin beretning:

«Se, jeg vil råde eder til at når I leser dette... at I tenker over hvor barmhjertig Herren har vært mot menneskenes barn ... og *overveier* det i eders hjerter.» (Moro. 10:3 uthevelse tilføyet)

Jesus sa til nephitene:

«Jeg ser at I er svake, så I ikke kan forstå alle mine ord...
Gå derfor hjem og *tenk over* hva jeg har sagt og be Faderen i mitt navn at I må forstå...» (3. Ne. 17:2-3, uthevelse tilføyet)

Å meditere, eller å reflektere, er efter mitt syn en form for bonn, og den har ihvertfall ved mange anledninger ført vedkommende nærmere Ånden. Nephi forteller oss om en slik anledning:

«Det skjedde, etter at jeg onsket å få kunnskap om de ting min far hadde sett og da jeg trodde at Herren var istand til å tilkjennegi meg dem, at jeg, mens jeg satt og *overveide* dette i mitt hjerte, ble bortrykket i Herrens Ånd, ja til et meget høyt fjell...» (1 Ne. 11:1, uthevelse tilføyet)

Derefter følger Nephis beretning om det store syn han fikk av Herrens ånd fordi han trodde de ord hans far — som var profet — sa, og hadde så sterkt ønske om å få vite mer at han tenkte nøyere igjennom dette og ba om det.

President Joseph F. Smith forteller oss at han «den tredje oktober 1918, satt (jeg) på mitt rom og grunnet over Skriften...» Spesielt tenkte han ved denne anledning over det Peter hadde sagt om at Kristus «gikk... bort og preket for åndene som var i varetekt» (1. Pet. 3:19) mens hans legeme lå i graven.

«Mens jeg *tenkte* nærmere over disse ting som er skrevet,» sier president Smith, «ble mine øyne åpnet, Herrens ånd hvilte på meg, og jeg så de døde hærskarer, både små og store...» Derefter gir han en beretning om sitt store syn om misjonærarbeidet blant de dødes ånder. (*Gospel Doctrine* [Deseret Book Co., 1939] s. 472, uthevelse tilføyet)

Selv så viktig som det er å ha et ønske, å ransake og tenke nærmer over «det evige livs ord», så vil alle disse tre ting ikke være tilstrekkelig uten bønn.

Bønnen er den katalysator vi kan bruke til å åpne døren inn til Frelseren. «Se,» sier han, «jeg står for døren og banker; om nogen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med mig.» (Åp. 3:20)

Helt fra begynnelsen av er vi blitt bedt om å holde bønn. Herren befalte Adam og Eva å «tilbede Herren, deres Gud», og senere sendte han en engel til dem som sa: «Du skal omvende dig og påkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid». (Moses 5:5, 8)
Jesus sa til nephitene:
«Se, sannelig, sannelig sier jeg eder at I må alltid våke og be så I ikke faller i fristelse, for Satan vil gjerne ha eder, så han kan sikte eder som hvete.
Derfor må I alltid be til Faderen i mitt navn.
Be til Faderen i eders familier, alltid i mitt navn, så eders hustruer og barn kan bli velsignet.» (3. Ne. 18:18-19, 21)
I denne evangelieutdeling, ja endog før Kirken ble organisert, sa Herren til profeten:
«Bed alltid, så du må seire, ja at du må seire over Satan, og at du må undslippe Satans tjeneres hender som støtter hans verk.» (L&p 10:5)
Han ba prestene om å «besøke hvert enkelt medlems hjem, og formane dem til å bede lydelig (høyt) og i lonndom . . . (L&p 20:47, 51)
Til Kirkens medlemmer som reiste for å bygge opp Jackson County i Missouri, sa han: «. . . den som ikke til enhver tid opsender sine bønner til Herren, ham skal I komme ihu for mitt folks dommer.» (L&p 68:33)
Og til sist sa han: «. . . bed alltid, så at den onde ikke skal ha makt over eder og føre eder ut av eders stilling.» (L&p 93:49)
Helt til slutt vil jeg be dere om å lytte til den formaning Nephi ga, og jeg håper den virker like sterkt på dere som den gjør på meg. Han sa:
«. . . se, mine elskede brødre . . .
. . . fryd eder ved Kristi ord, for Kristi ord vil fortelle eder alt I skal gjøre.
Og Hvis I ikke forstår disse ord etter at jeg har fortalt eder dem, er det fordi I ikke ber og ikke banker på, derfor er I ikke ført inn i lyset, men må omkomme i mørket.
Mine elskede brødre, jeg merker at I ennå grunner i eders hjerter, og det bedrøver meg, at jeg må tale angående disse ting. For hvis I ville lytte til Ånden som lærer menneskene å be, vil I forstå at vi må be, for den onde ånd lærer ikke menneskene å be, men lærer dem at de ikke må be.
Men se, jeg sier eder at I må be alltid og ikke bli trette, at I ikke må gjøre noe for Herren uten at I først ber til Faderen i Kristi navn at han vil hellige eders gjerning for eder, så den kan bli til eders sjels beste.» (2. Ne. 32:1, 3-4, 8-9)
Det er min ydmyke bønn at Herren vil hjelpe hver enkelt av oss som bærer Det hellige prestedømme til å få et så kraftig og motiverende ønske at vi — ved å ransake og tenke nærmere over det evige livs ord og ved å be om dette, vil bli ledet slik at vi foredler våre kall i prestedømmet og at vi derved kan kvalifisere oss til å motta de velsignelser som er lovet i forbindelse med «den pakt som tilhører prestedømmet», i Jesu Kristi navn, Amen.

Veien til evig herlighet

Delbert L. Stapley

Mine brødre, søstre, venner og alle som lytter til denne konferanse via radio og fjernsyn: Det er alltid vanskelig å tale efter president Romney, fordi hans taler inneholder så meget.
I dag er det mange mennesker i verden som stiller spørsmål ved sin tro på Gud. De tror de har hatt slik fremgang intellektuelt og videnskapelig at de ikke trenger hans veiledning på noen av livets områder. De velger å glemme at han er kilden til all kunnskap, at han har kontroll over alt liv og at alle ting tilhører hans skaperverk.
Mennesket har ikke råd til å forsake Gud og kun støtte seg til sin egen intelligens. En slik kurs kan bare lede til ytterligere forvirring og til sist ødeleggelse. Når mennesket ikke kjenner Guds sinn, vilje og hensikt, har det ikke, uansett sin store kunnskap, hverken tilstrekkelig visdom og dømmekraft eller de riktige svar for å kunne løse alle verdens problemer
Vi må alle med ubetinget tro på våre forfedres Gud, be i ydmykhet og oppriktighet om råd og veiledning.
Profeten Esaias ga følgende formaning til Israels barn: "Søk Herren mens han finnes, kall på ham den stund han er nær! Den ugudelige forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende sig til Herren, så skal han forbarme sig over ham, og til vår Gud, for han skal mangfoldig forlate." (Esaias 55:6—7)
Dette råd er like viktig for oss i dag som det var i fordums tid. De stadig voksende verdensproblemer, som også forsterkes ved at menneskene i økende grad tar avstand fra sanne kristne læresetninger og etiske normer, er advarsler om forestående farer og stor sorg dersom menneskene ikke forsaker sin synd og vender seg til Gud i oppriktig omvendelse. Bare ved å unngå ondskapens snarer og følge Esaias råd, kan vi vente å motta Guds nåde og hans rikelige tilgivelse.
Jesu Kristi evangelium er det eneste sikre grunnlaget for et rettferdig liv. Ingen annen plan, morallov eller trosretning kan måle seg med eller erstatte dets læresetninger. Evangeliet er en samling vise lover, prinsipper og ordinanser som er gitt for å veilede oss og for at alle mennesker skal efterleve dem. Svakhet og tåpelighet gjør at mange av dagens mennesker blir mer interessert i menneskers teorier enn Guds læresetninger som finnes både i gammel og ny hellig skrift. Dødelige menneskers tanker befatter seg desverre for det meste med

dette timelige liv og ikke med det evige liv. Menneskers filosofier kan ikke erstatte eller overgå evangeliets filosofi, som er gitt gjennom åpenbaring fra Gud; heller ikke kan mennenskers videnskap erstatte de sannheter Gud har åpenbart gjennom sine profeter.

Guds veier er ikke menneskers veier, men de er uendelig høyt hevet over menneskers veier. Herren kunngjorde for profeten Esaias:

"For mine tanker er ikke eders tanker, og eders veier er ikke mine veier . . .

som himmelen er høiere enn jorden, således er mine veier høiere enn eders veier, og mine tanker høiere enn eders tanker." (Esaias 55:8—9)

Frelseren har åpenbart følgende rettesnor for å veilede oss mot evig herlighet:

"Sannelig, så sier Herren: Det skal skje at hver sjel som avstår fra sine synder og kommer til mig, og påkaller mitt navn og lyder min røst og holder mine bud, skal skue mitt åsyn og vite at jeg er;

og at jeg er det sanne lys som oplyser hvert menneske som kommer til verden." (L&p 93:1—2)

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige lærer medlemmene å leve mer helt og fullkomment. Hele vårt liv krever at vi stadig strekker oss mot de høye idealer og edle normer som kjennetegner er sant kristent liv. Siste-dagers-helliges tro må ikke avhenge av menneskers visdom, men av Guds kunnskap og makt.

"Far ikke vill!" advarte apostelen Paulus, "Gud lar sig ikke spotte; for det som et menneske sår, det skal han og høste. For den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av kjødet; men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden." (Gal. 6:7—8)

Søk kunnskap ved tro og oppriktig bønn for å lære Herrens sinn og vilje å kjenne. Ha mot nok til å adlyde. Husk at Herren ikke gir menneskenes barn noe bud eller noen lov som han selv ikke adlyder. Lydighet er et kjærlig prinsipp gitt av en rettferdig Gud, og gjennom lydighet kan vi oppnå kraft fra det høye.

I dette liv har vi ikke bare anledning til, men også moralsk forpliktelse til å rette opp våre feil. Vi må omvende oss fra våre onde gjerninger og bekjenne dem for å kunne slå inn på en åndelig kurs. Vi blir rådet til å ha tro på vår evige Fader og hans Sønn, vår Forløser. Vi skulle gjennom et rettferdig levesett søke efter et ønske om nok en gang å dvele hos dem i de himmelske boliger som de har beredt for de trofaste. Følgende skriftsted støtter denne tanken:

"For hvis I vil at jeg gir eder et sted i den celestiale verden, må I berede eder ved å gjøre det som jeg har befalt eder og forlangt av eder." (L&p 78:7)

Det er synd at så mange må lære livets lekse på den harde måten, men hvilken velsignelse det er å ha en evig Fader som bryr seg nok om oss til å lære oss, føre oss til omvendelse og å tilgi oss. Hør disse oppmuntrende ordene Herren uttalte for profeten Esekiel: "Skulde jeg ha behag i den ugudeliges død? sier Herren, Israels Gud — mon ikke heller i at han vender om fra sin vei og lever?" (Esekiel 18:23)

Herren ga uttrykk for stor omsorg for sine barns velferd da han sa til Moses: "For se, dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv." (Mose bok 1:39)

Vi er alle sikret udødelighet gjennom vår Herre og Frelser, Jesu Kristi forsoning. Men å oppnå evig liv er vårt personlige ansvar. Det må vi streve for og være verdig til.

Salmisten David fremhevet menneskenes betydning i denne inspirerte uttalelsen:

"Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til ham!

Og du gjorde ham lite ringere enn Gud, og med ære og herlighet kronte du ham.

Du gjorde ham til hersker over dine henders gjerninger, alt la du under hans føtter." (Salm. 8:5—7)

Menneskets nye videnskapelige og teknologiske resultater, hans ønske og mot til å utforske universet og hans dyktighet på så mange felter vitner om at han er et Gud barn, og han skulle derfor alltid se hen til Gud for veiledning og videre lys og sannhet.

Gud har åpenbart at han ønsker et hele hans folk skal vokse til enhet i tro, forståelse og hengivenhet. Paulus oppmuntret de hellige korintierne slik: "Men jeg formaner eder, brødre, ved vår Herre Jesu Kristi navn at I alle må føre den samme tale, og at det ikke må være splid iblandt, eder, men at I må være fast forenet i samme sinn og i samme mening." (1. Kor. 1:10)

Vi er her for å hjelpe hverandre til å gå fremover, til å inspirere hverandre til kjærlighet og gode gjerninger og ikke for bare å sitte å dømme. Vårt ansvar er å gi oppmuntring til de inaktive og dem som har faret vill. Vi har som plikt å "se til at der ikke er nogen urettferdighet i kirken, uoverensstemmelser, løgn, baktalelse eller ond tale". (L&p 20:54)

Apostelen Peter la vekt på denne læresetningen da han ga sitt råd:

"Vær alle enige, medlidende, kjærlige mot brødrene, barmhjertige, ydmyke, så I ikke gjengjelder ondt med ondt eller skjellsord med skjellsord, men tvertimot velsigner; for dertil blev I kalt, at I skal arve velsignelser." (1. Pet. 3:8—9)

Kirkens virkelige styrke ligger i dens medlemmers karakter og troskap. Apostelen Paulus instruerte korintierne: "Så har også Herren fastsatt for dem som forkynner evangeliet, at de skal leve av evangeliet." (1. Kor. 9:14) Dette rådet kan anvendes på ethvert medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige — at ved å efterleve evangeliet og være et godt eksempel, forkynner vi automatisk dets prinsipper og viser andre den veien de bør følge. Den største gave vi kan gi andre, er det gode eksempels gave.

President Spencer W. Kimball sa: "Vår utfordring i dag er å være et lys for verden . . . hvis Kirkens tre millioner medlemmer ville efterleve evangeliets prinsipper, ville all verdens villfarelse forsvinne. Verden ville komme til oss og vi ville forandre den forvirring som hersker i verden, til den fred som evangeliet kan gi." (*Church News*, 26. feb. 1972, s. 13)

Jeg bønnfaler alle medlemmer av Kirken om aktivt og ærlig å efterleve Kristi evangelium. Vår evige lykke og glede avhenger av det liv vi legger opp til og lever her i dødeligheten. Apostelen Paulus lærte: "I kan ikke drikke Herrens kalk og onde ånders kalk; I kan ikke ha del i Herrens bord og i onde ånders bord." (1. Kor. 10:21) Med andre ord; vi kan ikke

tjene to herrer, for vi vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde oss til den ene og forakte den andre. Vi kan ikkè tjene Gud og mammon. (Se Matt. 6:24)
Enhver som tror at han kan oppnå evige mål på noen andre måter enn de som er beskrevet i Kristi evangelium, skulle huske på at Frelseren betegnet disse som tyver og røvere. (Se Joh. 10:1) Kristus ga denne lignelsen til sine disipler: "Atter er himlenes rike likt en kjøbmann som søkte efter gode perler, og da han fant en kostelig perle, gikk han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte den." (Matt. 13:45—46)
Vi har alle ansvar for å søke efter denne gode perle, himmelens rike, som ifølge Frelserens lignelse, er den kostelige perle. Å oppnå den er verdt enhver anstrengelse og ethvert offer vi måtte gjøre. Den største av alle Guds gaver er å bli frelst i Guds rike, for det finnes ingen større gave enn frelsens gave; og den som har det evige liv, er rik erklærer Herren. (Se L&p 6:13, 7)
De medlemmer som ikke efterlever evangeliet, utfordrer jeg til å gjøre det. Jeg utfordrer dere til å adlyde alle evangeliets krav og komme regelmessig til Kirken i et helt år. Sammerlign så deres liv efter et års kamp for å efterleve evangeliet i trofasthet med deres tidligere levemåte, og spør dere selv om hvilken levemåte dere synes er best. Gi evangeliet en chanse i deres liv ved å efterleve det, for å bevise dets verdi for dere selv og deres familie.
Lev slik at dere er verdig til å bli ledsaget av Den hellige ånd. Hvis dere har hans åndelige innflytelse, vil han gi dere en overbevisning i deres hjerte. Det vil bygge opp vidnesbyrdet og skape et ønske i dere om å elske Herren. Dere vil bevise denne kjærligheten i praksis ved å holde hans lover og bud og ved å tjene ham. Den hellige ånd vil vidne om sannheten av disse læresetningene, og dere vil vite, som apostelen Paulus visste, at Jesu Kristi evangelium er Guds kraft til frelse. (Se Rom. 1:16)
Det vil også gi dere en fullkommen forsikring om at Herrens vei er den eneste vei som fører frem til det rike livet som Frelseren lovte.
Jeg sprer denne utfordringen til alle mennesker over alt som ønsker å kjenne sannheten, og som ikke er tilfredse med det liv og de forhold de lever under nå. Det trengs mot for å kunne akseptere utfordringen om å søke Herren mens han er å finne og rope på ham mens han er nær; men jeg lover dere at hvis dere gjør dette, vil det gi rikelig utbytte i form av fred i sinnet, glede i hjertet, trøst i sjelen, tilfredsstillelse av personlige behov og en kjærlighet som aldri svikter.
Brødre, søstre og venner, jeg vet at Gud lever. Jeg vet at Jesus er Kristus, vår Forløser og Frelser, Guds sønn. Han ofret sitt eget liv på korset slik at vi kan leve evig. Han brøt dødens bånd ved sin oppstandelse, som garanterer hele menneskeheten en oppstandelse. Han kjøpte oss og betalte med sitt eget blod. Vi kan vise vår takknemlighet ved å leve rettferdig og være et godt eksempel for alle mennesker over alt.
Måtte Gud velsigne og veilede oss; måtte vi bli velsignet med den åndelige styrke som må til for å lukke døren til alle onde fristelser og vandre rettskaffent for Herren. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kan selv velge

N. Eldon Tanner

En av Guds største gaver til mennesket er handlefriheten.
På et tidlig tidspunkt på reisen gjennom livet, oppdager mennesket at det befinner seg ved en korsvei. Her må det velge en av to veier — den riktige, som fører til fremgang og glede; eller den gale, der man møter hindring og sorg. Det finnes en evig lov som sier at hver menneskesjel skaper sin egen skjebne ved de valg den foretar. Om vi skal lykkes eller mislykkes, om vi skal oppnå fred eller misnøye, glede eller sorg — alt avhenger av de valg vi foretar hver dag.
Ifølge Skriften, var det første og viktigste spørsmål i forbindelse med individet, spørsmålet om handlefrihet. I et stort råd i himmelen før verden ble til, la Gud Faderen frem sin plan over hvordan han hadde tenkt å organisere og befolke jorden.
Han forklarte at hans åndebarn ville bli satt på jorden, få legemer av kjøtt og blod, bli prøvet og testet i alle ting for å se om de ville holde alle hans bud; og så skulle de forberede seg til å komme tilbake til hans evige nærhet.
Lucifer, morgenrødens sønn, kom frem med sin plan som gikk ut på å frelse menneskeheten ved makt; ikke en eneste sjel skulle gå tapt, og for dette ville han selv ha æren.
Derpå la Kristus frem sin plan, og den gikk ut på å følge Faderens vilje. Menneskene skulle få velge selv, og Faderen skulle ha æren. Kristi plan ble godtatt, og alle som kommer for å bo på jorden i legemer av kjøtt og blod, valgte den gang selv å følge Kristus i det

store råd. Satan gjorde opprør og han påvirket en tredjedel av himmelens hærskarer slik at de fulgte ham.

Ifølge nedtegnelsene som finnes i Moses, sa Gud:

«Derfor, fordi Satan gjorde opprør mot mig, og søkte å ødelegge menneskets handlefrihet, som jeg, Herren Gud, hadde gitt det, og også vilde at jeg skulde gi ham min egen makt, bød jeg at han ved min Enbårnes makt skulde bli kastet ned.

Og han blev Satan, ja, djevelen, all løgnens far, til å bedra og forblinde menneskene, og til å lede dem fanget efter sin vilje, ja, så mange som ikke vilde lytte til *min* røst. (Moses 4:3-4. Kursiv tilføyet)

Den gang forpliktet Satan og hans tilhengere seg til å ødelegge vår handlefrihet og rettferdighetens sak. Han begynte sitt skjendige arbeide i Edens have, der det lyktes ham å friste Adam og Eva til å spise av den forbudte frukt. Gud hadde sagt:

«Du kan fritt ete av ethvert tre i haven,

men av kunnskapens tre om godt og ondt skal du ikke ete, allikevel *kan du selv velge,* for det er gitt dig, ... (Moses 3:16-17. Kursiv tilføyet)

Til tross for at Satan har bestemt seg for å ødeleggs oss, så sier Frelseren: «... dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe menneske udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39)

Han ga sitt liv for at hele menneskeheten skal kunne nyte godt av udødelighet. Gjennom hans evangelium og profetenes lærdommer i gammel og ny tid, har vi fått forståelse av livets hensikt og hvordan vi skal kunne skille mellom riktig og galt; og vi har fått løfter om frelse og opphøyelse for alle dem som holder budene. Men husk at Satan har forpliktet seg til å ødelegge menneskeheten, og han holder stadig på å arbeide for å oppnå dette. Skriften forteller oss:

«Satan opegger dem, forat han kan lede deres sjeler til ødeleggelse.

Og således har han lagt en listig plan, og tror at han kan ødelegge Guds verk ....

Og således går han hit og dit, frem og tilbake på jorden, og søker å ødelegge menneskenes sjeler.» (L&p 10:22-23; 27)

At Satan og den makt og innflydelse han utøver, er en realitet, det har vært tydelig helt fra den første fristelsen i Edens have. Han fikk Kain til å slå sin bror Abel ihjel, og resultatet av dette ble stor lidelse og sorg. Mormons bok er full av eksempler på at individer og grupper ble ødelagt fordi de nektet å følge Herrens læresetninger, og isteden bukket under for Satans innflydelse.

La oss nu ta for oss Bibelen. Her finner vi fortellingen om den store flommen. På grunn av folkets ondskap, var det bare Noah og hans familie som ble spart. Vi vet hva som skjedde med de store byene Sodoma og Gomorra fordi folket valgte å følge Satan. Vi kan lese historien om Romerrikets fall; og det finnes bare så altfor mange beretninger om ødeleggelsen av andre sivilisasjoner, byer og individer som valgte å vende seg vekk fra Herren.

Jenkin Lloyd Jones holdt nylig en gripende tale. Tittelen var: «Hvem er det som klusser med Amerikas sjel?» Han sa at historiens vei er bestrødd med knoklene fra døde stater og falne verdensriker. Han peker på at Roms fall ikke skyldtes dens lave murer, men at Rom selv var lav. Sanseligheten, orgiene og de gradvis svakere fibre i det engang så selvdisiplinerte folk, fikk Rom til å gå under. (En tale holdt for *American Society of Newspaper Editors* [Amerikanske avisredaktørers forening])

Når vi har alle disse eksempler, hvilke flere og større bevis trenger vi for å bli overbevist om at når vi velger det onde istedenfor det gode, da mister vi vår frihet og blir slaver under dem som ønsker å ødelegge oss og berøve oss de velsignelser som er en følge av rettferdighet? Når vi hver dag foretar våre valg, må vi hele tiden tenke på at som vi sår, slik høster vi. Vi kan ikke så en sæd av urettferdighet og høste velsignelser. La meg fortelle en historie for å illustrere dette.

En mann som var på god vei fremover mot suksess, hadde store utsikter til en strålende fremtid. Så en dag da han var tilstede ved en forretningslunch, bestemte han seg for at det å ta en drink til selskapsbruk, ville gjøre ham populær og fremgangsrik. Snart begynte han å se frem til cocktailtimen, og så syntes han at dette ikke ble ofte nok. Til slutt ble han en alkoholiker, mistet sin jobb, sin kone og sine venner. På grunn av et feilaktig valg i avgjørelsens øyeblikk, hadde han mistet alt det han engang hadde håpet slik på og hadde arbeidet så ivrig for å oppnå.

På den annen side har vi andre eksempler, som med Joseph, han som ble solgt til Egypt; Moses, som ledet israelittene ut av fangenskap; Daniel, gjennom hvem Herren ga strålende profetier og forutsigelser, og om hvem det ble sagt da han ble tatt ut fra løvehulen «... fantes det ingen skade på ham, fordi han hadde trodd på sin Gud.» (Dan. 6:24) Disse, i likhet med mange andre, hadde mot til å si nei til fristelsen og velge det rette. Derved frelste de seg selv og sitt folk fra ødeleggelse.

Det er nødvendig å ha selvdisiplin når vi skal foreta riktige valg. Det er mye lettere å drive avsted enn

å ro, å gli nedover fjellsiden enn å klatre oppover. Satan er stadig på ferde; han prøver å trekke oss nedover ved å sette fristelser i vår vei. Fristelsene kan komme i form av alkohol, tobakk, narkotika, pornografi, bedrag, uærlighet og smiger; og Satan står alltid og venter på å kunne gripe oss i våre misgjerninger.

Hvordan skal vi kunne bekjempe det onde som er omkring oss, og som er så utbredt i verden idag? Satan prøver mer enn noen gang før å kreve sjeler til sitt eget rike. Vi må og vi kan motarbeide ham, men dette klarer vi bare ved å velge å følge Jesu Kristi læresetninger og gjøre vår innflydelse til en aktiv og positiv kraft. Som ledere, som foreldre, som lærere, som naboer og medmennesker må vi ta aktivt del i kampen mot de makter som truer oss og setter vårt eget og våre barns velbefinnende i fare. Dette gjelder alle gode mennesker overalt, mennesker som kjemper for frihet og fred, fremgang, lykke og evig liv med vår Fader i himmelen.

La oss ikke bli lurt eller ledet på villspor av den påstand som hersker i verden idag, nemlig at et barns psyke blir ødelagt hvis det må følge regler og vise selvkontroll. De som fremmer et samfunn der det ikke finnes regler og hvor alt er tillatt, de vil at et barn ikke skal straffes når det har oppført seg dårlig. Dette er et falskt grunnlag å bygge på, og vi ville gjøre klokere i å gi akt på det råd Herren ga da han sa:

«Og ennvidere, hvis foreldre i Sion eller i nogen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp ved håndspåleggelse, når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.

Og de skal også lære sine barn å bede og å vandre rettskaffent for Herren.» (L&p 68:25, 28)

Barn lærer ikke av seg selv å skille mellom riktig og galt. Foreldre må avgjøre hvorvidt barnet er istand til å påta seg ansvar, de må finne ut om barnet har evne til å ta kloke avgjørelser, til å vurdere muligheter, samt til å vurdere de eventuelle resultater. Mens vi underviser dem, har vi ansvar for å disiplinere dem og se til at de gjør det som er riktig. Hvis et barn er helt tilsvinet med søle, lar vi det ikke vente til det blir voksent for at det skal bestemme hvorvidt det vil bade eller ikke. Vi lar ikke barnet vente for at det selv skal avgjøre om det skal ta medisinen sin når det er sykt, om det skal gå til skolen eller til Kirken. Ved vårt eksempel, ved overtalelse og ved kjærlighet må vi se til at barnet gjør det vi vet er best for det. Vi kan ikke legge stor nok vekt på eksemplets betydning. Avdøde J. Edgar Hoover[1] sa at hvis fedre og mødre ville *ta* sine barn regelmessig *med seg* til Søndagsskolen og Kirken, da ville de slå et slag som virkelig satt, mot de krefter som medvirker til ungdomsforbrytelser.

Foreldre skulle også ganske tidlig lære sine barn om den strålende læresetning og det faktum at de er Guds åndebarn. De skulle lære dem at bare ved å velge å følge Jesu Kristi læresetninger, kan de nyte fremgang og glede her og evig liv siden hen. Man må lære dem at Satan er en realitet, og at han vil bruke alle de muligheter som står til hans disposisjon for å friste dem til å feile, til å lede dem på avveie, til å gjøre dem til sine fanger, og holde dem borte fra den uforlignelige lykke og opphøyelse de ellers kunne oppnå.

For å kunne møte de problemer vi står overfor i våre respektive samfunn idag, må vi selv være eksempler på dyd og rettferdighet. Vi må idag velge vårt standpunkt når det gjelder de moralske spørsmål som truer oss. Vi ønsker ikke at vår sivilisasjon skal gå i oppløsning og falle fordi vi unnlot å holde den på et høyt åndelig plan og isteden tillot at den sank ned på et nivå som domineres av dyreinstinkter og lidenskaper.

La meg igjen referere til Jenkin Lloyd Jones. Han sa at vi led under de moralske normers sammenbrudd og vår avstumpete evne til indignasjon.

«Kan noen nekte for at filmene er mer skitne enn noen gang før? Men de kaller det ikke skitt. De kaller det «realisme». Hvorfor lar vi dem lure oss? Hvorfor nikker vi lik dumrianer som ser kloke ut, når de forteller oss at slibrighet bare er en vågal form for kunst, at tøylesløshet i virkeligheten er vanlig omgangsform?

... Vi er kommet til det punkt da vi må ta opp til revurdering den bevisste filosofi som sier at alt er tillatt. La oss ikke blande dette med den livsanskuelse som bygger på frihet ...

Tiden er inne til at vi blåser nytt liv i den tanke at det finnes noe som heter synd — grei og gammeldags bevisst synd. Det er på tide at selvdisiplin igjen kommer på mote.»

Det er også på tide at vi blir klar over at alt dette er Satans måter å ødelegge menneskeheten på. Hva må vi så gjøre? Hvis det finnes pornografi eller uanstendighet hos bokhandlerne, på TV eller i radio, eller på underholdningssteder; hvis det er folk som vil gjøre det lett for de unge og uerfarne å få tak i alkohol og lignende onder; og la oss her også nevne promillekjøring, alvorlige ulykker langs veiene, ødelagte hjem; og hvis vi trues av lovvedtak som går på tvers av Guds bud — ja, hvis vi står overfor noen av disse ting som her er nevnt, da er det vår

plikt og vårt ansvar som individer å ta til motmæle, å organisere og forsvare oss selv og vårt samfunn mot slike overgrep. Det er viktig at vi går effektivt til handling mot den umoral og ondskap som hersker i vårt samfunn, og som truer våre barns moralbegreper, ja, selve deres liv.

Mennesker som argumenterer med at de har rettigheter, og som ønsker å bruke det de kaller sin handlefrihet i urettferdig øyemed, misbruker idéen om handlefrihet og fratar andre *deres* rettigheter. Selv om mange av våre problemer forårsakes av dem som med vitende og vilje prøver å fremme sine egne selviske og djevelske interesser, finnes det også en høyrøstet, villedet minoritet som er ansvarlig for andre problemer. Vi må i like sterk grad la oss høre og stå fast i våre anstrengelser for å bevare den kvalitet som våre omgivelser er preget av, der vi kan glede oss over samhold i familien, og dette er enhver nasjons styrke. Vi må ta et fast standpunkt mot de krefter som finnes på mange områder, og som går sammen om å ødelegge familieenheten.

Når vi tenker over disse ødeleggende forhold som florerer på jorden idag — kriger, død, lidelser, fattigdom og forfall — og mens mange spør hvorfor Gud tillater at vi skal plages under slike fortvilete forhold, la oss da huske på at det er mennesket selv som har ansvar for dette. Selv om den uskyldige i mange tilfelle må lide sammen med den onde, så er årsaken til all ufred, strid og ondskap som finnes blant mennesker i landet idag, at mennesket har valgt å følge Satan istedenfor å godta og leve i henhold til Jesu Kristi læresetninger. Helt fra begynnelsen av har vi fått lære at det finnes motsetninger i alle ting, og dette er for at vi skal kunne gå fremover ifølge Guds plan for oss. Igjen vender vi oss til Skriften:

«For det må nødvendigvis være en motsetning i alt. Ellers, . . . kunne ikke rettferdighet eksistere, heller ikke ugudelighet, hverken hellighet eller elendighet, hverken godt eller ondt . . .

Derfor lot den Herre Gud mennesket gjøre som det ville. Men mennesket kunne ikke handle uten å bli påvirket av den ene eller den andre.

Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er gavnlig for menneskene er gitt dem. De har høve til å velge frihet og evig liv gjennom den store forsoning for alle mennesker, eller til å velge fangenskap og død i overensstemmelse med djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å få alle mennesker ulykkelige liksom han selv er.» (2. Ne. 2:11, 16, 27)

Mennesket ble ikke skapt for at det skulle være ulykkelig, for «mennesket er til for å nyte glede». (2. Ne. 2:25) For at vi skal ha hjelp og veiledning når vi velger, for å motarbeide Satans styrker og for å gi oss den glede og lykke vi alle søker efter, har Gud funnet det passende å gjenopprette sin Kirke og sitt rike her på jorden i disse, de siste dager. Gjenopprettelsen har funnet sted gjennom hans Sønn Jesus Kristus, og i denne Kirke finnes det gjengitte evangelium i sin fylde. Han har gjeninnført prestedømmet, som er makten til å handle i Guds navn, og gitt oss en profet gjennom hvem Herren taler direkte til oss. Sammen med tusener av andre vidner jeg for hele verden at bare evangeliet tilbyr den eneste sanne vei til en lykke og fred som gir innsikt og evig liv til alle som vil ta imot det og *holde budene.*

Ja, hver eneste dag i vårt liv bestemmer vi ved våre valg om vi skal høste godt eller ondt, frelse eller undergang, evig liv sammen med vår Fader eller den dypeste fortvilelse ved å bli kastet bort fra hans nærvær. Hver dag velger vi om vi tror på Gud, den evige Fader og hans Sønn Jesus Kristus eller ikke, og om vi vil godta deres læresetninger og *holde budene* eller ikke.

Vi velger om vi vil eller ikke vil anerkjenne president Harold B. Lee som en Guds profet, lytte til hans røst og følge ham, i den sikre forvissning om at han er Guds talerør og leder for Guds barn på jorden idag. Vi velger hvorvidt vi vil være eller ikke være rede til å godta og efterleve trosartiklene og være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige og gjøre godt mot alle mennesker; idet vi viser vår kjærlighet ved å være gode mot vår neste. Velger vi å søke først Guds rike og hans rettferdighet, da vet vi at alle andre ting som er til vårt beste, vil bli gitt oss i tilgift.

Vi kan ikke komme på avveie hvis vi lytter til profetens røst og følger ham, og når vi gjør det, vil vi bli ledet på sannhetens og rettferdighetens vei og glede oss over våre medmenneskers kjærlighet, respekt og tillit — og til slutt vil vi kunne oppnå evig liv med vår Fader i himmelen. Vi kan også nekte å lytte til profetens røst og følge ham, og vi vil da miste alle disse store velsignelser.

«Allikevel kan du selv velge.»

Måtte vi velge klokt, det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Prestedømmets ansvarsområder

N. Eldon Tanner

Jeg undrer meg ofte på om vi virkelig setter pris på hva prestedømmet betyr. President Romney, som står Herren så nær, har gitt oss noen instruksjoner her i kveld som – dersom vi vil følge dem – vi hjelpe oss til å sette pris på prestedømmet og glede oss over de velsignelser som blir dem til del som foredler sitt kall i prestedømmet. Hvis jeg i min tale i kveld bruker uttrykket «foredler prestedømmet», vil jeg gjerne det skal bety at man er i fullstendig harmoni med president Romney, at dere foredler prestedømmet i den stilling dere har, for det er dette vi skulle gjøre, mine brødre. Dette tunge ansvar hviler på oss når vi har mottatt Guds prestedømme.

Hver gang jeg tenker på prestedømmet, tenker jeg på den store heder og det store privilegium vi har til å tale og handle i vår himmelske Faders navn, samt det ansvar dette pålegger oss; og jeg sier ofte: «Hva kommer vi til å gjøre med det? Kommer vi til å forstå hvem vi er, hva vi har og hvilke ansvarsoppgaver vi har?»

Jeg vil gjerne si til vår ungdom: Ha det hyggelig, spill kurvball, spill fotball, tennis, ja, spill hva dere måtte ønske, og gjør alt dere ønsker å gjøre så lenge det er riktig, men hedre prestedømmet uansett hvor dere er slik at dere kan være et eksempel for verden.

Jeg vil gjerne ganske kort ta opp spørsmålet om hvordan vi som prestedømsbærere skulle leve, og jeg vil til å begynne med gjerne si noen få ord om familien. Faren må alltid forstå at familien er det viktigste han har i livet. Han skulle aldri forsømme sin familie. Når han ser efter sin familie, skulle han huske at hvis han vil glede seg sammen med familien nu og gjennom evigheten, da er det viktig at de lever i henhold til evangeliets læresetninger og husker at «ingen annen suksess kan oppveie at man svikter i hjemmet». Husk også på at det er i hjemmet at de mest virkningsfulle læresetninger blir undervist, og det er også der livet til våre barn blir formet.

Hvis faren elsker Gud, elsker sin hustru, elsker sin familie og hedrer sitt prestedømme, da vil han ikke ha stor grunn til å engste seg. Hvis hele prestedømmet ville gjøre dette over hele verden, hvilken stor innflydelse ville så ikke dette ha. Enkelte vil kanskje si: Men hva med pikene, mødrene og kvinnene?» Det samme gjelder også for dem, men jeg taler til prestedømmet om hvordan de skulle oppføre seg.

Hold hviledagen hellig. Hold dere strengt til visdomsordet, be alltid og vær ærlig mot hverandre og mot deres medmennesker. Studér evangeliet. Vit hva som ventes av oss, hvorfor vi er her, at vi bokstavelig talt er Guds åndebarn, at vi som sådan skulle holde oss moralsk rene. Og dette er en ting som vi fedre også skulle lære våre gutter å gjøre.

Når jeg skal snakke om familien og fedre, vil jeg gjerne nevne et eksempel og lese hva søster McKay sa om president David O. McKay: «Jeg er meget, meget stolt av min mann. Han er akkurat like henrivende, oppmerksom, høflig, vennlig og edel i vårt hjem som han er alle andre steder, og jeg er meget stolt av ham. Og jeg er også takknemlig for ham. Jeg kan ikke se noe galt ved ham. Jeg ber at våre brødre vil forsøke å følge hans eksempel på alle måter og i enhver henseende.»

Jeg kan ikke tenke på et bedre råd vi kunne få, brødre.

Som et eksempel på god undervisning, kan jeg huske en ung mann som en gang fortalte meg om sine foreldre og hvordan de ved regelmessig å reise til templet lærte ham betydningen av å reise dit og forberede seg slik at han var verdig til å gå inn i Herrens hus. Mens de forberedte seg på å reise til templet, snakket de sammen om det, hvilke opplevelser de ville få og hvilket stort privilegium det var å reise til templet, og gjøre det regelmessig. Når de kom tilbake fra templet, snakket de sammen om det, og om hvor skjønt det var å se et ungt ektepar som ble viet i templet idet de forsto at de da kunne bli foreldre til Guds åndebarn, og de snakket om hvilket stort privilegium de hadde som kunne være der i templet. Denne gutten kunne nesten ikke vente på at tiden skulle komme da han selv kunne gå igjennom templet og motta sine egne endowments, og han visste hvor viktig det var å forberede seg slik at han kunne være ren og ubesmittet og likeledes at han kunne reise dit og vite at Herren ville ta imot ham.

Personlig vil jeg gjerne fortelle hvor takknemlig jeg alltid har vært for min far. Far lærte oss å be, og det var som om han snakket direkte til Herren da han knelte ned i familiebønn. Han lærte oss å be i lønndom. Han var ærlig og hederlig i all sin ferd. Jeg skulle ønske jeg hadde tid til å fortelle dere om noe av det jeg opplevde og som fikk meg til å forstå at han var ærlig og rettskaffen i sin omgang med sine medmennesker. Han foredlet sitt prestedømme, og han ventet også at vi skulle gjøre det. Han viste alltid stor kjærlighet for mor.

Han tok oss ofte med på jakt eller fisketurer, enda så travelt vi hadde det på gården. Jeg er sikker på at han syntes det var vanskelig å dra avgårde, men han ble med oss, og han reiste aldri avgårde på søndag; det var aldri i hans tanker. Vi var alltid regelmessig tilstede på våre møter sammen med ham. Jeg kan huske en av mine venner som sa: «Jeg skulle ønske jeg hadde en slik far. Det er virkelig en opplevelse å være sam-

men med ham.» Og jeg kan fortelle dere at jeg og mine brødre – tilsammen var vi fire – heller ville være sammen med far enn med noen annen, for han var en god far. Fedre, det er viktig at dere er sammen med guttene deres slik at de kan se hvordan dere lever og at dere kan se hvordan de lever.

Jeg kan huske at far hadde tillit til meg. Vi pleide å arbeide sammen på gården, slik jeg tidligere har nevnt. Han kunne henvende seg til meg om kvelden eller tidlig om morgenen for å diskutere sine planer, sitt program for dagen, og spørre hva jeg syntes om det. Skulle vi gjøre det eller skulle vi gjøre det? Jeg følte at jeg var en del av det. Jeg vet nu at han hadde tenkt nøye igjennom sine planer på forhånd, men han viste meg denne tillit. Og da jeg forsto at jeg var en del av det, arbeidet jeg så hardt jeg kunne for å realisere planene, og jeg elsket min far for det.

Jeg kan huske at han en dag sa til meg: «Vet du hva, gutten min, jeg vil mye heller at *du* skal hjelpe meg enn noen av de folkene jeg har ansatt her. Jeg har full tillit til deg, og du utfører virkelig et godt dagsverk.» Et slikt uttrykk for tillit og takknemlighet får en til å bli mer oppsatt på å utføre det arbeide godt som ventes av en.

Det er meget viktig at vi hjelper våre gutter til å sette seg høye mål, og at de derefter legger i vei for å nå dem. Vi må forstå at Satan er en realitet, slik vi er blitt fortalt to ganger her i kveld, og at han er fast besluttet på å ødelegge oss, gjøre oss motløse, friste oss og lede oss på villspor.

Jeg vil gjerne gjenta en fin opplevelse som jeg selv synes er meget rørende; og jeg håper biskop Featherstone ikke har noe imot at jeg forteller at det er ham jeg snakker om. Dette skjedde like efter at de hadde flyttet hit fra sitt nydelige hjem hvor de hadde mange venner og var svært populære. Han hadde kommet hjem efter arbeidstid og hadde fått på seg fritidsklærne, og den vesle gutten hans Joe sa: «Far, jeg skulle ønske du kunne gi meg en spesiell velsignelse slik at jeg kan greie å tilpasse meg og føle meg hjemme her.»

Hans far gikk ovenpå og tok på seg andre klær. Da han kom ned, sa hans hustru: «Du skal da vel ikke ut i kveld.» Og han svarte: «Jeg skal gi en velsignelse.» Og så sa han: «Joe har spurt meg om jeg vil gi ham en spesiell velsignelse, jeg ville gjerne være påkledd og rede til å hedre prestedømmet og vise Joe hvilken interesse jeg har for ham samt gjøre det mulig for ham å glede seg over velsignelsen gjennom den tro han har på meg og på prestedømmet.»

Dette er den rette ånd å ha, brødre. Og da han fortalte sin hustru dette, kan dere naturligvis forestille dere hva som skjedde. Hun begynte å gråte da hun forsto at hun hadde en mann, far til sin sønn, som gjerne ville være et eksempel og være så interessert i ham at han ville være forberedt på å representere Herren i det prestedømme som han bærer.

Jeg ville gjerne også si litt til biskopene, til de øvrige funksjonærer i ward og staver – inklusive stavspresidentene – og til misjonspresidentene. Vi har et stort ansvar; og biskopen, sammen med sine rådgivere, er spesielt ansvarlig for Det aronske prestedømme. Det er blitt sagt meget om dette her i kveld, men jeg har lyst til å si enda litt. Dere skulle vite fornavnet på alle guttene. Vis interesse for hver enkelt av dem og hold dere nær til dem. Når dere vet fornavnet, så bruk det. Dere husker da Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus viste seg for Joseph og han stilte et spørsmål, da vendte Gud seg til ham og sa: «Joseph», og kalte ham ved navn, «Dette er min elskede Sønn». (Se Joseph Smith 2:17) En gutt liker å høre sitt navn.

La oss alltid huske på at og la oss alltid minne våre gutter om at når de forretter i egenskap av prestedømsbærere, så representerer de Herren. De kan ha det hyggelig hvor som helst ellers og more seg slik de ønsker å gjøre, men når de forretter i prestedømmet, skulle de forstå at de representerer Herren, og være slik kledd, forberedt, og være så ydmyke og ærbødige at de kan representere ham på behørig vis.

Og biskoper, det er viktig at vi hjelper dem til å forstå å sette pris på hva prestedømmet betyr. Da jeg var biskop, hadde jeg seks gutter i mitt ward som var så gamle at de kunne bli ordinert til eldster, men jeg kunne bare anbefale fem, fordi den ene av dem ikke var rede. Vi hadde snakket om det flere ganger og han hadde sagt til meg: «Jeg er ikke verdig.» Han syntes det var meget kjedelig, men han ventet ikke at jeg skulle foreslå ham til stavspresidenten. Hans onkel kom bort til meg og sa: «Du kommer vel ikke til å holde denne gutten tilbake mens hans fem venner går videre.» Og han bønnfalt meg om å la ham få gå videre, og sa: «Du kommer til å drive ham ut av Kirken hvis du gjør det.»

Da var det jeg sa til denne mannen: «Prestedømmet er det mest betydningsfulle vi kan gi denne gutten. Vi deler ikke prestedømmet ut på sølvbrett. Denne gutten og jeg forstår hverandre, og han er ikke rede til å bli ordinert til eldste.» Og han ble ikke foreslått.

Noen få år senere var jeg tilstede ved en generalkonferanse her på tempelplassen da en ung mann kom bort til meg og sa: «President Tanner, du husker kanskje meg. Jeg er den gutten som du ikke foreslo skulle bli ordinert til eldste.» Da han rakte sin hånd frem, sa han: «Jeg vil gjerne takke deg for det. Jeg er nu biskop i California. Hvis du hadde anbefalt meg da jeg ikke var verdig, ville jeg kanskje aldri ha satt pris på hva prestedømmet er og hva som ventes av en person; og jeg ville ganske bestemt aldri ha blitt biskop slik jeg er i dag.»

Biskoper – disse unge menn venter ikke å motta noe gratis. De setter ikke pris på noe de får gratis, og de skulle forstå å sette pris på nøyaktig hva prestedømmet betyr og så bli forberedt til å kvalifisere seg og bli verdige før de blir forfremmet.

Undersøk gjennom et grundig intervju om de er rede til å motta en tempelanbefaling, til å bli forfremmet i prestedømmet, til å reise på misjon eller til hva som helst dere har i tankene for dem, og forviss dere om at de er rede. Det er ganske visst ingen vennlighetsgest å anbefale noen når vedkommende ikke er rede – ja, i virkeligheten gjør man vedkommende en stor bjørnetjeneste, og det skulle aldri gjøres. Hjelp dem til å sette pris

på hva det vil si og hvor viktig det er å være rede og verdig. Gi dem en oppmuntring, la dem vite at du er glad i dem, og gjør alt du kan for å hjelpe dem med forberedelsene. Jeg vil gjerne si, biskoper, at som wardets fedre har dere et stort privilegium, nemlig den glede som består i å lede alle wardets anliggender og hjelpe disse unge menn til å bli unge menn av en slik støpning at de kan være ledere i wardet og i staven og en dag sitte på denne forhøyning. Noen av dem vil ganske bestemt gjøre det. Hjelp dem til å forberede seg, og hjelp dem til å sette pris på at de kan komme til å få ansvarsfulle stillinger. La meg få si dette til dere her i kveld: Det er ikke mulig at alle som bærer prestedømmet, kan bli kalt til ledende stillinger, men det er et stort privilegium å ha Guds prestedømme, det er en stor velsignelse, og bare dette i seg selv — dersom vi hedrer det — vil forberede oss på frelse og opphøyelse dersom vi er rede til å tjene Herren overalt hvor vi blir kalt. Guds prestedømme er noe verden ikke har.

Men dere har enda et ansvarsområde, biskoper. Dere er dommere i Israel, og dere skulle alltid dømme og behandle overtrederen med kjærlighet og tillit, ha et ønske i deres hjerte om å hjelpe ham og ivareta det ansvar dere har når det gjelder å ta saken opp med ham. Stavs- og misjonspresidenter har også dette ansvar. Det er viktig at dere, når dere får vite at en overtredelse er begått, er så vennlige at dere viser interesse for overtrederen og får ham til å omvende seg, for dette er en vennlighetsgest. Vær glad i alle, men tolerér ikke overtredelser. Når noe later til å være galt, er det din plikt å undersøke saken og behandle alle overtredelser i henhold til hvor alvorlig saken er. Ved å handle raskt, kan du greie å forhindre enda flere overtredelser.
Studer Skriften og håndboken og gjør det som foreskrives. Biskoper og stavspresidenter må ikke unndra seg dette ansvaret. Alle som sier at de aldri har irettesatt, aldri har satt noen utenfor fellesskapet, aldri har utelukket noen og at de heller aldri akter å gjøre det, har en fullstendig feilaktig innstilling og kan selv bli holdt ansvarlig.
Herren har sagt: «Hvilket som helst medlem av Kristi kirke som er skyldig i overtredelse eller en forseelse, skal behandles således som skriften bestemmer.» (L&p 20:80)
Og president John Taylor sa følgende: «Videre har jeg hørt om biskoper som har forsøkt å dekke over folks handlinger. I Guds navn sier jeg til dem at de vil måtte ta dette på sin egen kappe og ta sin dom; og jeg sier dere at alle som lettsindig omgås en synd, selv vil måtte påta seg denne synd, og hvis noen av dere ønsker å ta del i de synder dere her nevner, eller sanksjonere dem, vil dere selv måtte bære dem. Hører dere dette, biskoper og stavspresidenter? Gud forlanger dette av dere. Dere er ikke plasert i stillinger for å omgås rettferdighetens prisnipper lettsindig, og heller ikke for å dekke over menneskenes skjensler og fordervelser.» (*Conference Report*, april 1880, s. 78)
Disse saker som skal behandles av Kirken, omfatter blant annet, men er ikke begrenset til hor begått av ugifte, hor begått av gifte, homoseksuelle handlinger, abort eller andre brudd på morallovene; manglende måtehold, kriminelle handlinger med moralsk fordervelse, som for eksempel innbrudd, uærlighet, tyveri eller mord; frafall; åpen opposisjon mot og bevisst ulydighet mot Kirkens regler og retningslinjer; grusomhet mot ektefelle og barn, at man gjør seg til talsmann for eller praktiserer såkalt mangegifte, eller begår en hvilken som helst ukristelig handling som er et brudd på Kirkens lov og orden.

De som er skyldige i overtredelser, blir aldri fornøyd før de bekjenner sine synder og omvender seg. Erfaringene viser at hver eneste overtreder som blir tatt hånd om slik han skulle bli — med kjærlighed, et ønske om å hjelpe og med den riktige disiplin — blir istand til å ta fatt på nytt, og da — og bare da — kan han ha den fremgang som han ellers ikke ville kunne få. Han vil takke deg for dette, og når du forsøker å hjelpe ham, vil Herren velsigne både deg og vedkommende som omvender seg.
Jeg vil gjerne si noen få ord til gutter og unge menn som er prestedomsbærere — og spesielt til de unge menn. Selv har dere fått vite hvilket ansvar dere har. Jeg vil gjerne innprente for dere hvor viktig det er å holde seg moralsk ren. Forbered dere til de store velsignelser som man bare kan få gjennom prestedømmet, som for eksempel templets velsignelser, å reise på misjon samt gjøre andre ting dere kan gjøre i de stillinger dere har. Ingen mann, hverken ung eller gammel, som bærer Guds prestedømme, kan hedre dette prestedømme uten at han hedrer og respekterer kvinnen. Hver ung mann skulle være beredt til å beskytte en kvinnes dyd med sitt liv om nødvendig, og han skulle aldri begjære en kvinne eller gjøre noe som vil degradere henne eller som kan få henne til å miste sin dyd. Enhver ung kvinne har absolutt rett til å føle seg trygg når hun går ut med en ung mann som bærer prestedømmet, idet hun vet at han på alle måter vil respektere og beskytte henne.

Vi vet alle at verdens moral er lav. Selv om vi er *i* verden, må vi ikke være *av* den. Hva enten dine kamerater er medlemmer av Kirken eller ikke, hva enten de er overtredere eller ikke, vil de vente av deg som bærer prestedømmet, at du skal hedre dette prestedømme, og de vil respektere deg hvis du gjør det. I motsatt fall mister de tilliten til deg og de mister respekten både for deg og for Kirken.
Hvis vi hver eneste dag ville leve slik at vi kunne se biskopen, grenspresidenten, stavspresidenten, Kirkens president eller Herren i øynene og si: «Jeg gjør mitt beste for å foredle mitt prestedømme», da ville vi føle oss trygge.
Ingen ung mann som har gjort seg skyldig i alvorlige overtredelser, skulle søke om å få en tempelanbefaling eller vente å bli kalt på misjon eller ønske å bli forfremmet i prestedømmet før han har omvendt seg og er verdig til et slikt kall. Jeg kan ikke tenke meg at noen kan oppleve noe som er mer skuffende, trist og kjedelig enn at man har en misjonær som ikke er verdig, som ikke viser pliktroskap eller gjør seg skyldig i over-

tredelser, og som blir sendt hjem og avløst uten heder, og som enten blir suspendert fra fellesskapet eller utelukket. Dette er en stor skuffelse for hans ledsager, og misjonspresidentens hjerte blør når han må ta seg av en av sine misjonærer som har gjort seg skyldig i overtredelser enten før han kom eller mens han er ute på misjonsmarken, for derefter å ta den vanskelige avgjørelse det er å sende ham hjem igjen. Foreldrene blir ulykkelige, og det plager både biskop og stavspresident og dem han har hatt et så nært samarbeide med. Det er en fornærmelse mot Herren og det griper alvorlig inn i misjonærens liv.

Måtte Herren hjelpe oss til å sette pris på hvem vi er og leve derefter, idet vi forstår at vi bærer Guds prestedømme i Jesu Kristi Kirke og er de eneste menn i verden som har myndighet til å tale i Guds navn. I de forskjellige bygninger her i kveld er representanter for alle Kirkens prestedømsembeder forsamlet, og denne Kirkens fremgang og suksess står og faller med hver enkelt av dere som bærer prestedømmet. Måtte vi vise at vi er verdige, er min ydmyke bonn i Jesu Kristi navn. Amen.

Han tok ham ved hånden

Marvin J. Ashton

På vårt prestedømsmøte i går aftes minnet president Lee om velsignelser som kom fra den nylig avsluttede, store Münchenkonferansen. For meg ble høydepunktet på denne konferansen den hjertevarme uttalelse og ånd fra en vakker ung voksen siste-dagers-hellig dame.

Hun var vakkert kledd og bar hodet en tanke høyere en det er vanlig. Det var fremdeles tårer i øynene hennes efter avslutningen av søndagens kveldsmøte. På sitt beste engelsk — jeg vet for øvrig ikke nå og visste ikke da hvilket land hun kom fra; det gjorde ingen forskjell da og det gjør ingen forskjell nå, hovedsaken er at hun var en av oss — sa hun i det hun trykket hånden min: "President Lee har løftet min sjel til nye høyder. Jeg føler nå at jeg kan gå ved en styrke som er utenfor meg selv."

Denne gripende erklæringen minnet meg om et sitat fra Markus' bok: "... Jesus tok ham ved hånden og reiste ham opp; og han stod opp." (Mark. 9:27)

Sannelig, tiden er her da vi dersom vi vil følge i hans spor, må ta den trette, nedslåtte, ensomme, den fortvilede sjel og den som hungrer efter evangeliet, ved hånden og løfte og hjelpe. Ja, vi må også løfte den uærlige, den selvfordømmende og de som har valgt det behagelige fremfor korrekte prinsipper. Talløse medlemmer i dag vil bli istand til å ta sitt første skritt i riktig retning bare vi er villige til å yte et løft av tillit og oppmuntring og gi dem tilbake den selvrespekt som president Lee talte om på åpningsmøtet i denne konferansen, og hjelpe dem å opprettholde sin selvrespekt.

"For jeg var hungrig, og I gav meg å ete; jeg var tørst, og I gav meg å drikke; jeg var fremmed, og I tok imot meg; jeg var naken, og I klædte meg; jeg var syk, og I så til meg; jeg var i fengsel, og I kom til meg." (matt. 25:35–36)

I dag kan vi med rette fortsette: "Jeg var nedbrutt, og I løftet meg opp. Min sjel var syk, og I trøstet meg. Mine skritt var famlende, og I tok min hånd. Jeg var usikker, og I løftet meg opp til en sikker sti."

Hvor skjønt i Herrens øyne er dette uttrykk for åndelighet, de som har blitt tatt ved hånden, løftet opp og blitt åndelig helbredet. Hvor skjønne de er i Herrens øyne, som tar tid til å løfte de trengendes hånd. Sinnets fred kommer til oss bare når vi er åndelig friske. Sann glede kommer innenfra. Frihet fra en urolig sjel er et verdig mål for alle.

Mange ble fysisk helbredet for skrøpeligheter og lidelser da Frelseren virket på jorden, men virkelig glede og lykke fulgte ikke alltid. Det er mulig for mennesker å bli helbredet uten å bli løftet. Lykke kommer ikke av fysisk, sosial eller økonomisk suksess. " . . . for ingen har sitt liv av sitt gods, om han er nokså rik." (Luk. 12:15)

Ofte advarte Frelseren den som var blitt fysisk helbredet, mot å skryte av sin nye styrke, men heller gå bort i trofasthet og bruke sin nye styrke til å løfte andre. Der er vidnesbyrd om at mange ble helbredet fysisk, men forble udisiplinerte og åndelig syke. " . . . vend(e) tilbake til meg, angre eders synder, og omvende eder, så jeg kan helbrede eder" (3. Nephi 9:13), sa Frelseren.

Helbredelse er ikke gitt for å gjøres til gjenstand for stolthet og skryt. Helbredelse skulle heller brukes til å løfte en selv og andre til nye høyder og mer tjeneste. Kan vi ikke trekke den konklusjon at løftingen oppad kan være mer viktig enn helbredelsen?

Sannelig, det største mirakel i våre dager er når fortvilede sjeler blir løftet opp og helbredet. Åndelig styrke er en uvurderlig egenskap, og den er tilgjengelig for alle som vil gå frem i rettferdighet. Helbredelsen av den fortvilede sjel gir helse og styrke til dem som rettferdigheten var død i. Renhet, tro, håp og nestekjærlighet gjenopprettes og gjør den åndelig syke frisk.

Denne helbredelsen kommer gjennom omvendelse og troskap mot riktige prinsipper. Vi har Skriftens løfte om at Kristus "skal... oppstå fra de døde med legedom i sine vinger, og alle de som tror på hans navn, skal bli frelst i Guds rike". (2. Ne. 25:13)

Åndelig død og åndelig sykdom blir tatt bort fra dem som vil motta helbredelse ved ham og hans forsoningsoffer.

President Lee formante nylig i en tale prestedømmet med disse ord: "I deres hender er betrodd, ikke bare autoritet til å handle i Herrens navn, men også ansvaret for å gjøre dere selv til rene og ekte kar slik at den allmektige Guds kraft kan manifesteres gjennom dere når dere forretter prestedømmets hellige ordinanser." Ja, i våre hender har vi ikke bare kraft og myndighet til å handle, men styrken til å løfte, hvis vi forblir rene og trofaste.

Brødre og søstre, vi må lære å se lenger enn til det kjødelige og oppdage ånden, sjelen, innstillingen, det virkelige mennesket.

La meg få sitere for dere et brev som nylig var offentliggjort i spalten "Dear Abby" (spørsmål- og svar-spalte i avis) og som jeg synes slår fast et punkt angående utseende og verdier.

"Kjære Abby! Det gikk kuldegysninger over ryggen min da jeg leste brevet fra den fortvilte moren hvis datter som var sykepleierske, giftet seg med en krøpling. (Han mistet begge sine ben da han var i Vietnam og kom borti en mine). Moren sa at hennes datter var vakker og uten vanskelighet kunne ha giftet seg med 'en hel mann'. Jeg er sikker på at mange mennesker tenker at min mann kunne giftet seg med

'en hel kvinne' istedenfor med meg. Du skjønner, da jeg var tre år, ble jeg truffet av et rifleskudd. Takket være Gud er jeg likevel i live, men jeg er lam i venstre side. Jeg kan gå og gjøre det meste av det andre kvinner kan. Men det beste av alt er at en god mann syntes at jeg var 'hel' nok til å gifte seg med. Han er kjekk, snill og trofast, og han behandler meg som en dronning. Vi har vært lykkelig gift i ti år, og fremdeles kan jeg nesten ikke tro hvor heldig jeg var. Freddys kone."

"Kjære Freddys kone! Det er mer enn hell. *Du må ha en masse fine egenskaper!* Gratulerer!" Må jeg få gratulere deg også, Abby, for å rekke frem hånden til en person og løfte henne oppad.

I denne store kirken må vi prøve å løfte opp dem som trenger oss økonomisk, sosialt, fysisk og åndelig i det vi samarbeider med Herren i "dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv". (Moses 1:39)

"Men Peter og Johannes gikk sammen opp til templet ved bønnens time, som var den niende.

Og det blev båret frem en mann som var vanfør fra mors liv av, og som de daglig la ved den tempeldør som kalles den fagre, for å be den som gikk inn i templet, om almisse.

Da han så Peter og Johannes som vilde gå inn i templet, bad han om å få en almisse.

Men Peter så skarpt på ham sammen med Johannes og sa: Se på oss!

Han gav da akt på dem, for han ventet å få noget av dem.

Men Peter sa: Sølv og gull eier jeg ikke; men det jeg har, det gir jeg deg: I Jesu Kristi, nasareerens navn — stå opp og gå!

Så grep han ham ved den høyre hånd og reiste ham opp, og straks fikk hans føtter og ankler styrke, og han sprang opp og stod og gikk omkring, og han fulgte med dem inn i templet, og gikk omkring der og sprang og lovet Gud.

Og hele folket så ham gå omkring og love Gud." (Ap. gj. 3:1—9)

Dette skriftstedet er brukt i mange hensikter, for å trekke frem mange poenger, men denne morgenen vil jeg bare nevne dette at denne mannen visste ikke at han kunne gå før Peter tok ham ved hånden og løftet ham opp. Han hverken skjønte eller hadde tro på at han kunne gå ved egen hjelp. Dette at han ble løftet opp, satte ham igang. Peter var istand til å løfte ham opp fordi han var en fremstående Herrens tjener.

Med hensyn til dette å ta ved hånden, er det et skriftsted som synes meg ofte å bli misforstått. Det ble virkningsfullt sitert av president Tanner tidligere på dette møte:

"Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød." (1. Mos. 2:24)

Ja, visst skal en mann som gifter seg, bli hos sin hustru i trofasthet, beskytte, trøste og støtte henne, men med å forlate far, mor og andre familiemedlemmer, er det aldri ment at de skulle oversees, avskrives, unngås eller overlates til seg selv. De er fremdeles en familie, en dyp kilde til styrke, *hvile* og *glede*, og det er *evige bånd som* forener dem. Vise foreldre hvis barn har forlatt hjemmet for å grunnlegge sine egne familier, innser at deres rolle i familien skal vedvare, ikke ved at de dominerer, kontrollerer, regulerer, leder eller straffer, men ved kjærlighet, omsorg og oppmuntring.

Man hører ofte en heltidsmisjonær si: "Jeg fikk noen av de beste brevene da jeg var borte, fra en bestemor, en tante eller en svoger." Andre har sagt: "Min far gikk bort for flere år siden, men min bestefar eller min onkel hjelper meg økonomisk i min misjon." Hele familien tilhører oss og vi dem. Hvilken velsignelse! Hvilken hellig forpliktelse!

Joseph Smith, profeten, så på familien som en stadig strømmende kilde til styrke. Ved mange anledninger bad han med varme om styrket helse for sin aldrende far, så "at jeg kan være velsignet med hans samvær og hans råd, idet jeg ser det som en av de største jordiske velsignelser å få være sammen med foreldre hvis modne år og erfaring har gjort dem istand til å gi de gavnligste råd". (*Documentary History of the Church,* bind 2, s. 289)

Kunne det ikke være formålstjenlig for oss denne morgen å si og minne hverandre om at selv om han var en profet, lærte han av en god families visdom og kjærlighet?

Joseph sa en gang om Hyrum: "Det var bror Hyrum som tok meg ved hånden — en virkelig bror. Jeg sa til meg selv, bror Hyrum, hvilket trofast hjerte du har! Å, må den evige Jehova krone ditt hode med evige velsignelser som lønn for den omsorg du har hatt for min sjel!" (*DHC,* bind 5, s. 107–108)

"Jeg kunne be i mitt hjerte at alle mine brødre lignet min kjære bror Hyrum, som har et lams saktmodighet, Jobs rettskaffenhet, kort sagt Kristi fromhet og ydmykhet; og jeg elsker ham med en kjærlighet som er sterkere enn døden, for aldri behøvde jeg å irettesette ham eller han meg." (*DHC,* bind 2, s. 338)

Ofte får vi den største hjelp til å reise oss opp, fra medlemmer av vår familie. Noen ganger er det de nærmeste hendene vi har mest bruk for. Ofte er de nærmeste hendene de sterkeste. Når vi begynner å forstå dette forholdet familiens medlemmer imellom, er vi i ferd med å forstå grunnlaget for vårt store velferds tjeneste-program som er Jesu Kristi evangelium i praksis. Det er Guds forordning at medlemmer av en familie skal hjelpe familien. Det er Guds forordning at familiens medlemmer skal være en velsignelse for hverandre. Når noen av oss i en motløs sinnstilstand ser på et familiemedlem som uverdig til å rekkes en hånd og løftes opp, må jeg da få minne oss om at når vi fortsetter å løfte uansett synlige resultater, får vi selv større styrke.

Jo mer vi løfter, jo mer blir vi istand til å løfte.

Verdige siste-dagers-hellige ekteskap er evige, og når vi er trofaste mot den som er oss mest dyrebar, er vi berettiget til velsignelser for hele familien. Hele familiens løft vil komme oss til gode. Vi må ta våre familiemedlemmer i hånden og vise dem at vår kjærlighet er virkelig og varig. Når vi tar noen i hånden, vil begge hender bli sterkere. Ingen har noensinne løftet en annen opp uten at han selv har hevet seg et trinn høyere. Vi må knytte våre hjem sterkt sammen og sørge for at båndene omfatter alle familiens medlemmer. Våre hjem skulle være steder hvor våre barn vil ønske å komme.

Hvis vi holder Guds bud og vandrer hånd i hånd med ham i hans spor, er det umulig for Satan å nå oss. Trofaste medlemmer av Kirken behøver ikke gå alene. Den fortvilede sjel er ikke henvist til å finne veien tilbake alene. Guds hånd

er oppnåelig for alle, hvis vi bare vil strekke oss frem og opp " . . . Jesus tok ham (en som var besatt av en ond ånd) ved hånden og reiste ham opp; og han stod opp.
Og da han var kommet inn i et hus, spurte hans disipler ham i enerum: Hvorfor kunne ikke vi drive den ut?
Og han sa til dem: Dette slag kan ikke drives ut uten ved bønn og faste." (Mark. 9:27—29)
Jeg ber at vår himmelske Fader må hjelpe oss så vi kan ha den indre styrke og kraft som må til for å ta dem som er omkring oss, i hånden og løfte dem.

Jeg gir dere mitt vidnesbyrd om at Gud lever. Dette er Jesu Kristi Kirke, opprettet i disse siste dager til gagn for hele menneskeheten. President Harold B. Lee er en Guds profet. Som den vakre unge damen i München og tusener av andre bevidner, har han den Gud-gitte kraft å ta oss alle i hånden og løfte oss til nye høyder hvis vi vil holde hans bud og følge hans råd. Dette erklærer og bevidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Bered eder!

Ezra Taft Benson

Mine brødre og søstre, dere jeg ser og dere jeg ikke kan se; vi er alle brødre og søstre, åndelige barn av den samme Fader. Jeg står foran dere i ydmykhet og takknemlighet i eftermiddag. Jeg har knelt i bønn og faste sammen med medlemmer av min familie for å bli velsignet med Ånden.
Min tekst i dag er fra en åpenbaring fra Herren til Joseph Smith, profeten, på en konferanse i Kirken den 2. januar Min tekst i dag er'fra en åpenbaring fra Herren til Joseph (L&p 38:30)
I kapitel 1 i den storslagne Lære og pakter, som er en moderne samling hellig skrift, leser vi følgende: "Bered eder, bered eder for det som skal komme . . ." (L&p 1:12) Videre i samme åpenbaring finner vi disse advarende ordene: " . . . jeg, Herren, idet jeg kjenner til den ulykke som skulle komme over jordens innbyggere . . ." (L&p 1:17)
Hva er disse ulykker som vi skal berede oss for? I kapitel 29 advarer Herren oss mot " . . . en stor haglstorm for å ødelegge jordens grøde". (L&p 29:16) I kapitel 45 leser vi om " . . . en overveldende plage; for en herjende sykdom skal gå over landet". (L&p 45:31) I kapitel 63 erklærer Herren at han har ". . . besluttet krig på jordens overflate . . ." (L&p 63:33) I Matteus, kapitel 24 lærer vi at det skal være " . . . hunger, pest og jordskjelv . . ." (Matt. 24:7) Herren erklærte at disse og andre ulykker skal komme. Disse profetiene er ubetingede. Herren kjenner i sin viten om fremtiden til at disse tingene vil skje. Noen av dem vil komme som følge av menneskers handlinger, andre ved naturkreftene eller ved naturens Herre, men at de vil komme, synes å være hevet over tvil. Profeti er simpelt hen historie i revers — en guddommelig oppsummering av kommende begivenheter.
Likevel, gjennom alt dette har den Herre Jesus Kristus sagt: " . . . hvis I er beredt, skal I ikke frykte." (L&p 38:30)
Hva er så Herrens måte å hjelpe oss på, så vi kan berede oss til disse ulykker? Svaret på dette kan vi også finne i kapitel 1 av Lære og pakter, hvor han sier:
"Hvorfor jeg, Herren, idet jeg kjenner til den ulykke som skulle komme over jordens innbyggere, kalte på min tjener Joseph Smith, jr., og talte til ham fra himmelen og gav ham bud;
og jeg gav også bud til andre . . . " (L&p 1:17—18) Han har også sagt: "Ransak disse bud, for de er sanne og troverdige, og profetiene og løftene som er i dem, skal alle bli oppfylt." (L&p 1:37)
Her er altså nøkkelen — vend dere til profetene for å få Guds ord som skal vise oss hvordan vi kan berede oss for de ulykker som må komme. For Herren slår i samme kapitel fast: "Hva jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder meg ikke, og skjønt himlene og jorden forgår, skal mitt ord ingenlunde forgå, men skal oppfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme." (L&p 1:38)
Videre advarer Herren de som vil forkaste hans representanters inspirerte ord, og han gjør det med disse ord: " . . . og dagen kommer da de som ikke vil høre Herrens røst, ei heller hans tjeneres røst, ei heller gi akt på profetenes og apostlenes ord, skal bli utryddet ifra folket." (L&p 1:14)
Kirkens velferdsprogram i våre dager ble opprettet gjennom åpenbaring fra Gud til hans talsmann, som er profeten og den jordiske president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det ble innvarslet av Det første presidentskap på en generalkonferanse i Kirken i oktober 1936, for syvogtredve år siden. Det er bemerkelsesverdig at den mann som i et kvart århundre tjente som den første leder for Kirkens hovedvelferdskomite, i dag er Herrens talsmann på jorden, president Harold B. Lee, og at president Marion G. Romney, som stod ham nær i bestrebelsene med det, nå står som rådgiver ved hans side.
På Kirkens generalkonferanse i april 1937 spurte president Reuben Clark, jr. i Det første presidentskap: "Hva kan vi som et folk og som enkeltpersoner, gjøre for å berede oss til å møte den ulykken som nærmer seg og som Gud i sin visdom ikke vil ta bort fra oss?" President Clark satte så frem disse inspirerte grunnleggende prinsipper for Kirkens velferds-

program: "Først, sist og gjennom alt annet, la oss leve rettferdig . . .

La oss sky gjeld som vi skyr pesten; der vi står i gjeld i dag, la oss fri oss fra den, om ikke i dag, så i morgen.

La oss strengt og bestemt leve innenfor rammen av våre inntekter og spare opp litt.

La ethvert familieoverhode se til at hans familie har for hånden nok mat og klær og, så sant det er mulig, også brensel for minst ett år fremover. Dere som har små midler, sett pengene i næringsmidler og klær, ikke i investeringer i forretningslivet.

Dere med rikelige midler tenker vel at dere kan sørge for dere selv, men jeg drister meg til å foreslå at dere ikke må spekulere med pengene. La hvert familieoverhode legge an på å eie sitt eget hjem uten pantelån. La enhver som har en haveflekk, dyrke den og enhver som eier en gård, drive den." *(Conference Report, april 1937, s. 26)*

For den rettferdige har evangeliet advarsel om kommende ulykke, program for krisesituasjoner, ly mot enhver katastrofe.

Herren har sagt at " . . . dagen kommer, brennende som en ovn . . . " (Mal. 4:1), men han forsikrer oss om at "den som betaler tiende, skal ikke oppbrennes . . . " (L&p 64:23)

Herren har forberedt oss på hungersnød, men de rettferdige vil ha lyttet til profetene og lagret minst et års forråd så de kan overleve.

Herren har sendt ut englene for å høste åkrene på jorden (se *Discourses of Wilford Woodruff*, s. 251), men de som holder visdomsordet og de andre befalingene, blir forsikret om "at ødeleggelsens engel skal gå dem forbi, likesom med Israels barn, og ikke slå dem ihjel . . . "(L&p 89:21)

Herren vil at de heilige skal være fri og uavhengige i de kritiske dagene som ligger foran oss. Men intet menneske som er gjeldbundet, er i virkeligheten fri. "Tenk over hva du gjør når du setter deg i gjeld", sa Benjamin Franklin, "du gir en annen makten over din frihet." " . . . betal din gjeld; så kan du . . . leve . . . " sa Elisa (2. Kong. 4:7) Og i Lære og pakter sier Herren, " . . . det er min vilje at I skal betale all eders gjeld." (L&p 104:78)

I over 100 år har vi blitt anmodet om å samle et kornlager. "Husk rådet som er gitt", sa eldste Orson Hyde", "' . . . *Lagre alt deres korn*,' og ta vare på det! . . . Og jeg sier dere at det er nesten like viktig med brød til å opprettholde legemet som det er å få åndelig føde, for begge er nødvendige for at vi skal kunne utføre Guds verk på jorden." *(Journal of Discourses*, bind 5, s 17) Han sa også: "Det er mer frelse og sikkerhet i hvete enn i alle verdens politiske systemer . . ." (*JD*, bind 2, s. 207)

Angående hvilke næringsmidler som skulle lagres, har Kirken overlatt valgene til det enkelte medlem. Utmerkede forslag er tilgjengelige fra Kirkens velferdskomite. "Alt korn er godt til føde for mennesket . . . " (L&p 89:16) slår Herren fast, men han nevner hveten spesielt. Tørre, hele, harde korn som blir forsvarlig lagret, kan holde seg ubegrenset, og dets næringsverdi kan forøkes ved groing før bruk om ønsket.

Det ville være godt om hver eneste familie hadde tilgjengelig korn for minst ett år. Og tillat meg å minne dere om at det som regel kreves flere ganger mer dyrkningsjord for å gi samme matmengde dersom kornet brukes til dyrefor og vi konsumerer kjøttet. La oss være forsiktige med å overdrive kjøttproduksjonen på våre velferdsgårdsbruk.

Sett ut fra matproduksjon i sin helhet, lagringsmuligheter, behandlingsmåte og Herrens råd, skulle hvete gis høy prioritet. Vann er selvfølgelig noe av det viktigste. Av andre livsviktige næringsmidler kunne vi nevne honning eller sukker, bønner og erter, melkeprodukter eller erstatningsprodukter for samme, samt salt. Åpenbaringen om å lagre mat kan komme til å vise seg like nødvendig for vår timelige frelse som det var for menneskene i Noahs dager å gå ombord i arken.

President Harold B. Lee har nylig gitt den ledetråd at "hvis vi lar være å tenke på et års forråd av ting vi i alminnelighet bruker, men isteden tenker på hva vi vil trenge for å holde oss i live i det tilfelle at vi ikke hadde noe annet, ville det kanskje bli svært enkelt å lagre mat for et år . . . bare tilstrekkelig til å holde oss i live hvis vi ikke hadde noe annet å spise. Vi ville ikke bli fete av det, men vi ville leve; hvis dere tenker på et årlig forråd av denne art, istedet for av alle ting dere vanligvis spiser, og som i de fleste tilfelle ville være umulige å lagre, da tror jeg vi ville komme nærmere det president Clark tilrådet i 1937." (Welfare conference address, 1. oktober 1966)

Det er en velsignelse å leve i kontakt med jorden og dyrke sin egen mat, selv om det bare er en dyrket flekk i haven eller et frukttre eller to. Menneskenes materielle velstand skriver seg fra den dyrkede jord og andre naturlige ressurser, kombinert med dets menneskelige energi og mangedoblet ved hjelp av dets redskaper, og velstanden er sikret og utvidet gjennom frihet og rettferdighet. Gunstigst stillet er de familier som er i besiddelse av alle disse betingelsene.

Når det gjelder menneskelig energi, kan vi være takknemlige for visdomsordet, som sier oss at det er mulig å "løpe og ikke bli trette . . . gå og ikke bli matte." (L&p 89:20) Herren har rådet oss til å "gå tidlig til sengs forat I ikke må være trette, stå tidlig opp forat eders legemer og sinn må være i vigør". (L&p 88:124) Han har også anvist oss: "Arbeid ikke hurtigere enn hva du har styrke . . . til . . . " (L&p 10:4)

Sunn mat, passende hvile, tilstrekkelig bevegelse og en ren samvittighet bereder oss til å møte de prøvelser vi har foran oss.

Når det gjelder klær, skulle vi forutse mulige fremtidige behov, så som ekstra arbeidsklær, og varme vinterklær for mulig innskrenkning eller mangel av kraft til oppvarming. Lær og tøy kan lagres og er aktuelt spesielt for familier med barn, som vil vokse fort fra og slite ut klær.

"Den dagen vil komme", sa president Wilford Woodruff, "da vi, som det er sagt oss, skal møte nødvendigheten av å tilvirke våre egne sko og klær og dyrke vår egen mat." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s 166)

I et budskap til de hellige i juli 1970 erklærte president Joseph Fielding Smith at pionerene fikk beskjed av sine ledere om å produsere så meget som mulig av alt de brukte . . . Dette er fremdeles et utmerket råd." (*Improvement Era*, bind 73 [1970] s. 3)

Ved, kull, gass, olje, parafin og til og med stearinlys er ting som kan legges på lager til bruk for oppvarming, matlagning og belysning. Noen av disse kan brukes til alle disse formål, og noen av dem må lagres og behandles med spesiell forsik-

tighet. Det er også nyttig å ha et lager av de almindeligste medisinske preparater, nok for minst ett år.
Menn skulle søke ærlig arbeide og utføre sitt arbeide godt så de kan sørge for seg og sine. Det vil bli voksende behov for menn som kan utføre nyttige ting med sine hender. Altmuligmenn, jordbrukere, bygningsmenn, skreddere, gartnere og mekanikere skal vise seg å være en virkelig velsignelse for sine familier og sine medmennesker.
De hellige er blitt rådet til å ikke oppta lån og til å ha en oppspart kontantreserve. Historien har vist at i vanskelige tider er det fast eiendom som har den største verdi, fremfor penger og papirer hvis verdi kan bli ødelagt av inflasjon. Det er fornuftig å huske at vedvarende statsunderskudd fører til inflasjon, inflasjon brukes som unnskyldning for å føre en ineffektiv priskontroll, priskontroll fører til varemangel, og kunstig frembragt varemangel blir uvegerlig unnskyldningen for en rasjonering.
Når skal vi lære disse grunnleggende økonomiske prinsippene? I alle fall, " . . . når vi får virkelig vanskelige tider", sa president Clark, "da mat er mangelvare eller ikke finnes i det hele tatt, det samme gjelder klær og husvære, er penger av ingen verdi, for det er ikke noe å få kjøpt. Du kan ikke spise penger, du kan ikke samle nok av dem til å brenne for å holde varmen og du kan ikke kle deg med dem." (*Church News*, 21. nov. 1953, s. 4)
Styrken i Kirkens velferdsprogram ligger i at hver familie følger den inspirerte veiledning fra Kirkens ledere så de kan være selvhjulpne gjennom riktig forberedelse. Gud vil at hans hellige skal berede seg "forat Kirken ved mitt forsyn, til tross for de trengsler som skal komme over eder, kan stå uavhengig, over alle andre skapninger under den celestiale verden". (L&p 78:14)
"Hvordan kunne noen på jordens overflate leve lykkelig med sin religion", sa eldste George A. Smith for mange år siden, "når Herren hadde fortalt ham hvordan han skulle berede seg på nødens dag, når han istedenfor å følge rådet hadde sløset bort det som skulle opprettholdt livet hos ham og hans familie." (*JD*, bind 12, s. 142)
Og president Brigham Young sa, "Hvis dere er uten brød, hvordan kan dere skryte av deres klokskap, av hvilken reell verdi er deres evner dersom dere ikke selv kan fremskaffe det nødvendige og sørge for dere selv i knappe tider med det som skal til for å opprettholde deres jordiske liv? . . . Hvis dere ikke kan sørge for deres jordiske liv, hvordan kan dere forvente å få visdom til å oppnå det evige liv?" (*JD*, bind 8, s. 68)
Når skal alle disse ulykkene slå til? Vi vet ikke akkurat tiden, men det er tydelig at det må bli i en ikke særlig fjern fremtid. De som er forberedt nå, har en stadig velsignelse av å ha vært raske til å være lydige, og de er rede. Noah bygde sin ark før flommen kom, og han og familien hans overlevde. De som ventet med å foreta seg noe inntil flommen begynte, var for sent ute.
La oss ikke tillate oss å bli snakket fra å berede oss på grunn av den tilsynelatende velstand eller såkalte fred vi har i dag Jeg har sett inflasjonens herjinger. Jeg skal aldri glemme Tyskland tidlig i 1920—årene. I desember 1923 betalte jeg i Køln seks milliarder mark for en frokost. Det var 15 cent i amerikanske penger. I dag er virkelig inflasjon en sak som vedrører Amerika og en rekke andre nasjoner.
Brødre og søstre, jeg vet at dette velferdsprogram er inspirert av Gud. Jeg har med egne øyne sett hungersnødens herjinger og elendighet da jeg under ledelse av Kirkens president tilbragte et år i det krigsherjede Europa på skueplassen for 2. verdenskrig. Uten min familie var jeg der for å ordne med distribuering av mat, klær og sengetøy til våre trengende medlemmer. Jeg har sett inn i de innsunkne øynene til brødre og søstre som var nær siste stadium av hunger. Jeg har sett trofaste mødre bære sine tre, fire år gamle barn som var ute av stand til å gå på grunn av underernæring. Jeg har sett en hungrende mor si nei takk til mat for en snelle tråd. Jeg har sett voksne menn gråte idet de lot hendene gli gjennom hvete og bønner som var sendt dem fra Sion — Amerika.
Takk Gud for en profet, for dette inspirerte program, og for hellige som ordner sitt forvalterskap så de kan sørge for sine egne og fremdeles dele med andre. Hvilken praktfull måte å bli frelsere på Sions berg!
"Tiden er snart moden", sa president Lee, "til å se kraften og virkningen av Herrens plan som han utarbeidet som 'et lys for verden, og til å være et banner for mitt folk og for hedningene (gentiles) å søke hen til den.'" (*Deseret News*, 20. desember 1941, s. 7; se også L&p 45:9) Må vi alltid huske dette Herrens løfte: " . . . hvis I er beredt, skal I ikke frykte." (L&p 38:30)
La oss leve evangeliet fullt ut, og måtte vi oppdage ufeilbarligheten i Guds inspirerte ord enten vi får det gjennom hans " . . . egen røst . . . " eller " . . . ved mine [hans] tjeneres røst, det være det samme." (L&p 1:38) De dager vi går imøte er alvorlige og utfordrende. Å, måtte vi møte dem åndelig og timelig beredt. Jeg ber om det i Jesu Kristi navn. Amen.

Ha takk for Profeten du sendte

Gordon B. Hinckley

I mer enn et århundre har vi sunget den vidunderlige salmen «Ha takk for profeten du sendte». Den er karakteristisk for oss. Som et folk synger vi enkelte salmer som har kommet fra andre kirkesamfunn, og andre synger noen av våre. Men det er bare vi som med rette kan synge: «Ha takk for profeten du sendte, O Herre, på denne vår dag.»

Salmen ble skrevet for mer enn et århundre siden av en mann som levet i beskjedne kår i Sheffield i England. Han arbeidet på et stålverk og ble oppsagt fordi han sluttet seg til Mormonkirken. Men i sitt hjerte hadde han et mektig og brennende vidnesbyrd, og på grunn av sin overstrømmende takknemlighet festet han disse vidunderlige verselinjer på papiret. For millioner av mennesker over hele jorden har de så blitt et uttrykk for takknemlighet og verdsettelse. Jeg har selv hørt disse linjer bli sunget på en og tyve forskjellige sprog som en ærbødig sang som uttrykker takknemlighet for guddommelig åpenbaring.

Hvor takknemlige burde vi ikke være, mine brødre og søstre, og hvor takknemlige er vi ikke, for en profet som kan råde oss med ord som uttrykker guddommelig visdom, mens vi vandrer på vår vei i denne kompliserte og vanskelige tid. Den solide forsikring vi bærer med oss i hjertet, overbevisningen om at Gud vil gjøre sin vilje kjent for sine barn gjennom sin anerkjente tjener, er det virkelige grunnlag for vår tro og våre gjøremål. Enten har vi en profet, eller så har vi ingenting; og siden vi har en profet, har vi alt.

For tolv år siden fikk jeg anledning til å starte misjonærarbeidet på Filippinene sammen med misjonspresidenten fra Hong Kong. Den 28. april 1961 holdt vi et møte som aldri kommer til å bli glemt av den av oss som var tilstede. Den gang hadde vi ikke noe lokale vi kunne komme sammen i, og vi henvendte oss til De forente staters ambassade og ba om tillatelse til å samles under den vakre overbygningen som utgjorde en del av marmorminnesmerket på den amerikanske militærkirkegård ved Fort McKinley i utkanten av Manila. Vi kom sammen kl. ½7 om morgenen, og på dette hellige sted, hvor man minnes krigens tragedier, begynte vi det arbeide som består i å forkynne fredens evangelium.

Vi kalte på det eneste filippinske medlem vi hadde vært istand til å finne. Han fortalte en historie som jeg aldri har glemt.

Da han var ganske ung, fant han et gammelt og fillete eksemplar av *Det Beste* i en søppelkasse. Det inneholdt en forkortet utgave av en bok som fortalte historien om mormonene. Den talte om Joseph Smith og beskrev ham som profet. Ordet *profet* fikk denne gutten til å tenke. Kunne det virkelig være en profet på jorden? tenkte han undrende. Han mistet siden magasinet, men tanken på at det kanskje fantes en levende profet, forlot ham aldri under de lange, mørke krigsårene.

Endelig var krigen slutt, og De forente staters regjering åpnet Clark Air Base igjen. Denne filippineren, David Lagman, fant seg arbeide på denne flybasen, og han fant ut at den som førte tilsyn med arbeidet hans, en offiser i flyvåpnet, var mormon. Han ville gjerne spørre ham om han trodde på en profet, men han var samtidig redd for å spørre. Til sist, efter mye indre strid, samlet han nok mot til å stille spørsmålet.

«Er De mormon, sir?» spurte den unge mannen. «Ja, det er jeg», lød det endefremme svaret. «Tror De på en profet, har dere en profet i deres Kirke?» spurte han spent.

«Ja, vi har en profet, en levende profet, som presiderer i denne Kirken, og som forkynner Herrens vilje.»

David ba offiseren om å fortelle ham mer, og han ble døpt som en følge av denne undervisningen. Han var den første innfødte eldste som ble ordinert på Filippinene, og idag virker han som president for Nordre Luzon* distrikt i Kirken, og nå er han selv klar over at det virkelig finnes en levende profet på jorden.

Kan noe folk være mer velsignet enn å ha som sitt overhode en som mottar og forkynner Guds vilje angående dem? Vi trenger ikke å se oss så vidt omkring i verden for å vite at «de vises visdom har forgått, og de klokes forstand er blitt gjort til intet» (se L&p 76:9). Den visdom som verden skulle søke, er den visdom som kommer fra Gud; og den eneste forstand eller forståelse som vil redde verden, er guddommelig forståelse.

«For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene.» (Amos 3:7)

Slik var det på Amos' tid, og slik var det i alle de år da Guds hellige menn talte ifølge Den hellige ånds tilskyndelse. (Se 2. Pet. 1:21) Disse fordums profeter varslet ikke bare om ting som ville skje, men — og det er enda viktigere — det var dem som åpenbarte sannheten for folket. Det var disse som anga på hvilken måte menneskene skulle leve hvis de skulle bli lykkelige og finne fred her i livet.

Jeg kom til å tenke på en ung mann jeg kjenner som, som kristen — efter å ha forsøkt hos det ene kirkesamfunnet efter det andre — ikke kunne finne noe som forkynte om en profet. Bare blant det jødiske folk fant han

en ærbødig omtale av profetene, og følgelig aksepterte han den jødiske tro og gikk over til denne.
Sommeren 1964 reiste han til New York og besøkte verdensutstillingen. Han gikk inn i Mormonpaviljongen og så bilder av profetene fra Det gamle testamente. Han ble varm om hjertet da han hørte misjonærene tale med takknemlighet om disse store menn i forgagne tider gjennom hvem Jehova åpenbarte sin vilje. Og da han gikk videre gjennom paviljongen, fikk han høre om nyere tids profeter — om Joseph Smith som ble kalt profet, seer og åpenbarer. Noe begynte å våkne til live i ham. Hans ånd tok imot misjonærenes vidnesbyrd, og han ble døpt. Han var på misjon i Syd-Amerika, hvor han omvendte mange. Han reiste hjem og ble siden et middel til å bringe sin familie og andre inn i Kirken. Det varmer ens hjerte å høre ham bære vidnesbyrd om at Joseph Smith virkelig var en Guds profet, og at alle som har efterfulgt ham, har vært rettmessige efterfølgere i dette høye og hellige kall.
Kan noen som er villige til å lese Joseph Smiths historie uten å være forutinntatt, tvile på at han var dyktig til å forutsi kommende begivenheter? Nesten tredve år før det ble avfyrt ett eneste skudd, forutsa han De forente staters tragiske borgerkrig; og han erklærte at det ville bryte ut krig over alle nasjoner efter denne (se L&p 87). Du og jeg som tilhører denne generasjon, er vidner til at disse bemerkelsesverdige ord går i oppfyllelse.

Videre forutsa han at dette folk, som da bodde i staten Illinois, ville bli drevet ut, ville gjennomgå mange lidelser og ville bli et stort og mektig folk midt i Rocky Mountains i den vestre delen av De forente stater. Vår tilstedeværelse her idag i dette storslagne tabernakel på Tempelplassen i Salt Lake City er et bevis på at disse strålende, profetiske ord er gått i oppfyllelse.

Slik har også tilfellet vært med hans efterfølgere. På en kald vintersdag i 1849, da våre forfedre i Saltsjødalen var sultne og levet av røttene på segoliljen og tisteltopper mens det ble funnet gull i California, sto Brigham Young på den gamle forhøyningen med løvdekket overbygning på denne plassen og talte profetiske ord til dem som følte at de kunne forlate det strabasiøse livet her og reise til grønnere gressganger i California. Han sa blant annet:
«Vi er blitt smidd fra asken til ilden, og fra ilden til midt ut på gulvet, og her er vi og her skal vi bli . . .
Vi skal bygge en by og et tempel til den høyeste Gud på dette sted. Vi skal utvide våre nybyggerområder mot øst og vest, mot nord og syd, og vi skal bygge store og små byer i hundretall, og tusenvis av hellige skal strømme inn fra jordens nasjoner.
Dette skal bli nasjonenes store allfarvei. Jordens konger og keisere, fornemme og kloke, vil besøke oss her . . .»

Hvordan vil noen kunne stå i besøkssentret på Tempelplassen og se de hundretusener, ja, millioner, som kommer hvert år for å besøke oss, og så betvile at Brigham Young talte som en profet? Opp gjennom årene har det vært en veritabel parade av betydningsfulle personer som har funnet veien til Det første presidentskaps kontor for spesielt å møte den mann som vi oppholder som Kirkens president og som vår tids profet. Blant disse finner man ledere fra jordens regjeringer, fra forretningslivet og handelsstanden, fra utdannelsessektoren og fra de forskjellige frie yrker. Disse er blant «jordens . . . fornemme og kloke», som Brigham Young omtalte da vi var et utstøtt folk, isolert i en villmark i fjellene.

For to uker siden reiste vi med fly fra San Francisco til Sydney i Australia. Vi la merke til en ung mann på et sete like i nærheten av oss som leste boken *Joseph Smith, an American Prophet* (Joseph Smith, en amerikansk profet). Da anledningen bød seg, begynte jeg å snakke med ham. Jeg fortalte ham at jeg hadde lest boken, at jeg hadde kjent forfatteren og spurte ham hva han var interessert i. Han sa blant annet at han interesserte seg for profeter, og at spørsmålet om det muligens fantes en nyere tids profet hadde vekket hans nysgjerrighet. Han hadde lånt boken på biblioteket. Vi hadde en lengre samtale, og under denne bar jeg mitt vidnesbyrd om at Joseph Smith virkelig var en profet, og at han ikke bare talte om ting som ville skje, men — og det var enda viktigere — at han også åpenbarte evige sannheter og vidnet om den Herre Jesu Kristi guddommelige misjon. Jeg håper at denne unge mannen, efter hvert som han fortsetter å studere, vil få et lignende vidnesbyrd i sitt hjerte.
Jeg føler meg overbevist om at så vil skje.
Jeg er dypt takknemlig, mine brødre og søstre, ikke bare for Joseph Smith som den profet som tjente som et redskap i Den allmektiges hender når det gjaldt å gjenopprette dette verk, men også for alle dem som har efterfulgt ham. Et studium av deres liv vil åpenbare på hvilken måte Herren har valgt dem, foredlet dem og formet dem med sine evige hensikter for øye. Joseph Smith erklærte ved en bestemt anledning: «Jeg er som en kjempestor, grov sten som ruller ned fra et høyt fjell . . . som hele helvede hugger et hjørne av her og der, og således vil jeg bli en glatt og spiss pil i Den allmektiges kogger.»

Han ble hatet og forfulgt. Han ble jaget og puttet i fengsel, og han ble mishandlet og slått. Når man leser hans historie, vil man se den utvikling som han omtalte. Det utviklet seg en kraft i hans liv, og det fant sted en foredling. Det vokste frem en kjærlighet til andre som endog ble større enn hans kjærlighet til livet. Hjørnene på den grove stenen *ble* hugget av, og han ble en glatt pil i Den allmektiges hånd.
Dette har også vært tilfellet med dem som har efterfulgt ham. Gjennom mange års hengiven tjeneste har de blitt foredlet, siktet, tuktet og formet med Den allmektiges hensikter for øye. Kan noen tvile på dette efter å ha lest om livet til slike menn som Brigham Young, Wilford Woodruff og Joseph F. Smith? Herren trengte inn i deres hjerter og foredlet deres natur for å forberede dem til det store og hellige ansvar som senere ble pålagt dem. Slik har det også vært

med ham som står som Kirkens president idag, vår kjære leder, president Harold B. Lee. Jeg håper han vil unnskylde meg, for jeg ønsker ikke å bringe ham i forlegenhet. Men kan noen som vet noe om hans liv, nekte for at de samme innflydelser gjorde seg gjeldende? Han kom fra forhold som idag ville bli regnet som fattige kår. Han har førstehåndskjennskap til hva det vil si å drive på med hardt kroppsarbeide. Han har vært misjonær og ble avvist av de fleste av dem han kontaktet. Videre har han ydet mangt et offer for å skaffe seg en utdannelse. Han vet hva det vil si å være alvorlig syk, når livet synes å henge i en tråd. Og han har vandret gjennom sorgens dype og mørke daler. Når man ser tilbake på hans livshistorie, ser alt ut til å være en del av et mønster, en foredlingsprosess med det formål at han bedre skulle forstå andres prøvelser, lidelser og sorg. Og allikevel, til tross for alt dette, finnes det hos ham en ukuelig ånd som hever seg over det tragiske og sørgelige og løfter alle dem han gjør inntrykk og øver innflydelse på, opp på et hoyere plan.

Jeg reiste nylig sammen med ham som juniorledsager i misjonene i England og Europa forøvrig, og jeg har sett unge mennesker trenge seg ivrig rundt ham med tårer i øynene og med strålende smil. Jeg har sett misjonærer sitte tryllebundet når han har undervist fra Skriften, idet han talte «som en som hadde myndighet», likesom Jesus. Jeg har sett småbarn sitte nesten urørlige når han har talt i ordelag som var forståelige for dem, og fått dem til å forstå hellige sannheter i forbindelse med nadverden. Jeg har sett eldre menn og kvinner gråte når han velsignet dem. Jeg har sett få ting som har vært mer gripende enn det at en sterk, ung mann omfavnet presidenten og senere sa med øyne som var fuktige av tårer: «Aldri før har jeg vært så nær himmelen.»

Idet jeg er en av dem som Den hellige ånd har båret vidnesbyrd for, kan jeg vidne om hans profetiske kall og føye min stemme til vårt folks stemme over hele jorden og synge: «Ha takk for profeten du sendte, O Herre, på denne vår dag.» Jeg er takknemlig, og jeg er overbevist om at nøkkelen til fred, fremgang og velstand for dette folk ligger i å gjøre Herrens vilje slik hans vilje bli uttalt av hans profet. Hvis vi unnlater å følge hans råd, forkaster vi hans hellige kall. Hvis vi derimot følger hans råd, vil Gud velsigne oss.

«Vi ber for deg stadig, vår kjære
profet,
at Gud deg vil gi oppmuntring og
trøst,
Som årene går og gir furer i pannen
må ditt indre lys skinne like klart
som nu . . .»

(*Hymns,* side 386)

Gud lever og åpenbarer evige sannheter. Jesus Kristus er vår Frelser og står som denne Kirkes overhode. Vi har en profet på jorden, en seer og åpenbarer som kan undervise oss. Måtte Gud gi oss den tro og den selvdisiplin som skal til for å rette oss efter denne undervisning, er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

Av verden eller av riket

Howard W. Hunter

I løpet av den korte tiden jeg står på denne talerstol, er det mitt ønske å bevidne for dere min erkjennelse av sannheten i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges tro og lære.

Vi lever i en tid som er omtalt som den mest opplyste epoke siden jorden ble skapt. Dagens videnskap overvelder menneskesinnet med sine prestasjoner. Vi er klar over at de lover som er tatt i bruk for å utføre disse oppgavene, alltid har eksistert, men først i vår tid har menneskenes kunnskap og forståelse blitt tilstrekkelig til å gjøre bruk av naturlovene for å oppnå den moderne verdens resultater.

Noen få generasjoner tilbake ble nødvendighetsartikler produsert ved hjelp av håndredskaper av naturlig materiale. I våre dager har masseproduksjon med sin overlegne effektivitet og bedre kvalitet, fortrengt de gamle metodene. Dette har skjedd ved menneskets enestående evne og dyktighet og de maskiner de har utviklet.

Jordbruk er næringsgrunnlaget for mer enn halvparten av verdens befolkning. Når vi reiser gjennom distrikter med modernisert gårdsdrift, ser vi aldri mer bønder som pløyer sin jord med hest og plog, en fure ad gangen, eller familier som arbeider sammen på jordene i innhøstningstiden. Dette ser ut til å ha forsvunnet. I dag er det maskinelt utstyr på hundre hestekrefter som pløyer mange furer på en gang. For ikke mange år siden var håndsigden innhøstningsredskapet når kornet var modent. Kornbåndene ble tresket med hånd og kasteskovl og agnene utskilt ved hjelp av vinden. Nå gjør store skurtreskere alt arbeidet i en eneste operasjon mens de ruller frem over åkrene.

Hendelser på fjerne steder kan klart og tydelig sees i vårt eget hjem, et fenomen som generasjonene før vår ville betraktet som et rent mirakel. Vårt moderne liv krever raske kommunikasjonsmidler for hånden så vi raskt kan behandle

og utføre forretninger eller nyte den luksus å besøke fjerne steder uansett hvor langt borte det måtte være. I århundreder var det dyr som sørget for transporten for mennesket, men den er nå overtatt av moderne befordringsmidler med stor fart og høy komfort. Det har alltid eksistert nysgjerrighet for hva som er på den andre siden av havet. Dagens hyppige flyruter har gjort havet lettere å passere enn elven var i tidligere tider, og mennesket har rask adgang til verden omkring. Vi er stolte av våre moderne hjelpemidler — bedre hus og ernæring, større bekvemmelighet, utviklede medisinske hjelpemidler, lett adgang til utdannelse og den høyeste levestandard i verdenshistorien.

Mange av mine forfedre drev det mest opprinnelige yrke i verden, jorddyrking. Noen av dem forlot sin fedrenejord i England og kom til den nye verden hvor de bosatte seg i nybyggerkoloniene i Plymouth og Massachusetts. Det gir meg en varm følelse å lese de rørende beretningene om kamp mot nød og vanskeligheter som møtte disse familiene. Tidlig reiste Kirkens misjonærer til Skottland, Danmark og Norge, hvor andre av mine tidligere forfedre levde. De tok imot evangeliets lære, gav avkall på sikkerheten i hjemlandet og sluttet seg til innsamlingen til Sion. Disse menneskene møtte enda større lidelser på sin vandring over Midtvestens støvete prærie, over Rocky Mountains til de øde fjelldalene, skyvende med seg hele sitt jordiske gods i kjøretøyer de hadde skaffet seg. De vanskelighetene de måtte utholde, bringer tårene frem hos oss som i dag nyter godt av deres kamp.

Historiene om disse menneskene som har gått forut for oss, er beretninger om tro, hengivenhet og troskap. På tross av prøvelser, slit og mangel på bekvemmeligheter som vi betrakter som nødvendigheter i våre dager, har de tydeligvis vært lykkelige ved livet, deres personlige liv og familielivet. I hjemmene deres var det tro og bønn — tro på Herren Jesus Kristus og bønn til Gud om deres behov og takk for hans godhet mot dem. Bibelen ble lest i hjemmene med en dyp og inderlig tillit til dens lære. Livsførselen var enklere, men hvem sier at der er mindre lykke i enkelhet?

Samfunnet har gjort store anstrengelser for å skape en moderne verden med undervisning, kommunikasjon, reisemuligheter, helsestell, samhandel, boligstandard og mange andre ting som høyner levestandarden; men hva har denne sosialisering og modernisering gjort med familien — den grunnleggende bestanddel i samfunnet? Aldri har vi sett større ustabilitet. Antallet skilsmisser er høyere enn noen gang tidligere i historien. Moderniseringen har overflyttet ansvaret for oppdragelse og undervisning fra familien til offentlige institusjoner der moderne tanker kommer i første rekke og moralske prinsipper ikke lenger har gyldighet. Kriminaliteten har øket i alarmerende grad. Narkotikamisbruk, lovovertredelser, økning i tilfeller av veneriske sykdommer og korrupsjon i enhver form synes å bli godtatt. I denne vår moderne tid blir menings- og handlefrihet fremhjulpet og oppmuntret uten at man legger vekt på det ansvar som må følge slik frihet hvis samfunnet skal beholde sin stabilitet. Vi må i sannhet innrømme at familien har blitt påført alvorlig, for ikke å si ubotelig skade i vårt samfunn.

Tidligere inntok kirkene en ledende rolle i å lære menneskene opp til tro på Gud og å utvikle moralsk stabilitet. Hva skjer nå med organiserte kirkesamfunn som stabiliserende faktor i samfunnet? Mange av de største kristne kirker rapporterer nedgang i medlemstall og også på midler til å føre deres religiøse arbeide frem. Igjen skal moderniseringen vise seg å bli kostbar.

Modernisme har blitt en retning innenfor våre dagers religiøse tenkning. Modernister forfekter den oppfatning at tradisjonell lære trenger nye forklaringer fordi utviklingen av skolering og videnskap krever en ny og kritisk fortolkning av Bibelens historie og læresetninger. Uttrykket "modernisme" blir ofte brukt synonymt med "liberalisme". Dens forkjempere påstår at religiøse sannheter konstant er gjenstand for ny tolkning i lys av moderne kunnskap. Av denne grunn er det nødvendig med nye, mer anvanserte begreper for å uttrykke moderne tenkning og fremskritt.

Bibelen har vært gjenstand for modernistenes angrep. Det er de som sier at videnskapen ikke kan godta som virkelighet bibelske beretninger som verdens skapelse, tilblivelsen av livet på jorden, Adam og Eva og Edens have, vannflommen og mange andre av hendelsene fra Det gamle og Det nye testamente. Det som gjør krav på å være den høyeste viten i denne opplyste tid, får mennesker til å se på disse beretningene som legender. Kan en som tror på Kristus, fornekte dem av den grunn? I et forsøk på å gjenvinne tilliten hos tilhengere som ikke vil tro, har mange liberale kirker forkastet den ene læresetning efter den andre. Ja, det er gått så langt at de ikke holder fast ved troen på en eksisterende, personlig Gud. De oppfatter ikke lenger den korsfestede Frelsers oppstandelse som en realitet, og læren om forsoningens offer har mistet sin troverdighet. Hvordan kan de organiserte trossamfunn fylle sin plass som stabiliserende faktor i samfunnet under slike forhold?

I disse dager med stigende kunnskap, høyere tenkning og modernisering av det gamle, blir det enkle oversett og det dypsindige eftertraktet. De grunnleggende, enkle, fundamentale evangeliske sannheter blir oversett. Paulus lærte menneskene i Galatia Jesu Kristi sanne evangelium, og da han hadde forlatt dem, kom falske lærere og vendte dem bort fra hans lære. Dette fikk Paulus til å skrive et brev hvor han i strenge, kritiske vendinger retter anklage mot dem som forvrenger hans lære. Han sa til dem:

"Jeg undrer meg over at I så snart vender eder bort fra ham som kalte eder ved Kristi nåde, til et annet evangelium, skjønt der ikke er noe annet; det er bare noen som forvirrer eder og vil forvrenge Kristi evangelium. Men selv om vi eller en engel fra himmelen forkynner eder et annet evangelium enn det som vi har forkynt eder, han være forbannet!" (Gal. 1:6—8)

Fra den kristne kirkes første dager har falske evangelier vært forkynt — ikke virkelige evangelier, som Paulus slo fast, for det er bare ett Jesu Kristi evangelium. Det er ikke annerledes i dag. Vi er omgitt av forvirring og fremstøt av tanker som reiser spørsmål og tvil. Dette ser ut til å trekke mennesket ned og ødelegge tro og moral. Hvor er da håpet å finne i denne verden av forvirring og moralsk forfall? Det ligger i kunnskap om og forståelse av de sannheter som Mesteren lærte, de som Kristi kirke må lære uten noen avvikelse og som dens medlemmer må tro på og leve ved. Dette er evige sannheter og vil fortsette å være så uavbrutt

og uavhengig av skiftende omstendigheter i samfunnet, oppnåelse av nye videnskapelige bragder eller utvidelse av menneskets kunnskap.
Jeg tror at vi kan være moderne og nyte fruktene av en moderne verden og dens høye levestandard, og jeg tror vi kan dra nytte av moderne skolering og videnskapens fremskritt uten å vende oss til modernistiske teorier. Jeg tror at de evangeliets prinsipper som ble kunngjort av Frelseren i hans personlige tjeneste på jorden, var sanne da de ble gitt og er sanne i dag. Sannhet er evig og uforanderlig og Jesu Kristi evangelium gjelder uansett en verden i forandring.
Den eksplosjonsartede kunnskapsøkning som verden er så stolt av, er ikke skapt av mennesket. Det er mennesket som oppdager deler av den ubegrensede forståelse og kunnskap som Gud besidder. Hvordan vi bruker denne kunnskap, vil avhenge av om vi er av det evige Guds rike eller av verdens stadig vekslende forståelse. Spørsmålet er simpelt hen: Søker vi vår plass på jord i den verdslige tenknings rike eller søker vi vår plass i det uforanderlige Guds rike?
Hvor takknemlig er jeg ikke for medlemskapet og samfunnet i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, som holder en ufravikelig kurs i en verden av forandring. Vi vil være moderne, ja visst, men vi vil ikke underkaste de læresetninger og sannheter som Frelseren kunngjorde, noen efterkontroll og forandring for å uttrykke såkalte moderne tanker og moderne utvikling. Det tar vi avstand fra.
I motsetning til mange modernisters synspunkt vet jeg at Gud, vår evige Fader lever; at Bibelen er inspirert og Mormons bok også er inspirert skrift; at Jesus Kristus, Guds Sønn, er virkelig og at han også lever, at han har utgydt sitt blod for oss og virkelig og bokstavelig er oppstanden. Jeg bærer også vidnesbyrd om at det er en Guds profet på jorden i dag.
Må Herren velsigne oss i vår rettferdige streben for å sky innflydelse som vil lede inn på verdens veier, slik at vi med tro og begeistring kan finne vår plass i Guds rike. I ydmykhet ber jeg om det i Jesu Kristi navn. Amen.

Belønninger, velsignelser og løfter

Spencer W. Kimball

Roy H. Stetler, utgiver av et religiøst tidsskrift i den østlige del av De forente stater, har skrevet følgende historie:
«Det skjedde utenfor borgen Livadia på Krim. Borgen var strålende opplyst. En soldat marsjerte taktfast frem og tilbake og voktet borgen hvor det for øyeblikket ble holdt en meget viktig konferanse. Soldaten var øyensynlig stolt over den oppgave han hadde fått, for hvilken soldat ville ikke like å fortelle til sine barn og barnebarn at han en gang hadde gjort vakttjeneste mens de «tre store», holdt et viktig møte. (Dette møte er også kjent under navnet Jalta-konferansen som ble holdt fra 4. til 11. februar 1945. De «tre store» som deltok her, var Franklin D. Roosevelt, Winston Churchill og Josef Stalin o. a.)
Plutselig — som et spøkelse — kom en skikkelse til syne på veien som førte frem til hovedinngangen. Idet den kom nærmere, sa vakten: «Holdt! Hvem der! Kom hit og fortell hvem du er!» Og efter å ha sagt dette, tok vakten raskt geværet fra skulderen, og la an for alle tilfellers skyld.
Den fremmede sa: «Jeg vil gjerne snakke med disse menn som oppholder seg inne i borgen.»
«Det er jo fullstendig latterlig! sa vakten. Du kan ikke gå inn i borgen. Vet du ikke at de «tre store» sitter sammen i møte der for å fastlegge den kurs som hele verden skal følge? Ingen får komme inn til dem.»
Mannen svarte: «Var det «de tre store», du kalte dem? Hvorfor kalles de for «de tre store»?»
«Det er fordi,» sa vakten, «det er de som skal bestemme hvordan denne verden skal styres.»
Den fremmede stirret intenst på vakten, og øynene hans glødet da han sa: «Men det er jo derfor jeg må komme sammen med dem, fordi jeg kan hjelpe dem. Jeg har en plan som virkelig lar seg gjennomføre og som vil bevare freden i verden, hvis de bare vil ta den i bruk.»
Soldaten lo og sa: «Gå din vei; du har jo ingen akkreditiver (anbefalingsbrev).
Mannen svarte: «Ingen akkreditiver? Nei, kanskje ikke her.» Og han gjorde honnør og gikk. Vakten fikk øye på et stygt arr i hånden hans. Derefter så han på den andre hånden, også der var det er arr.
«Har du vært i kamp?» spurte han litt mer vennligsinnet. Jeg synes du har sår i dine hender?»
Den fremmede snudde seg og sa: «Nei, det har jeg ikke, og jeg trodde ikke du ville ha lagt merke til det; jeg har ikke fått disse sårene i kamp.» Og efter å ha sagt

dette, forsvant han plutselig og ble fullstendig oppslukt av mørket.

Vakten sto og stirret efter ham, meget forundret. «Jeg burde ha kjent ham!» utbrøt han. «Hvis jeg bare hadde latt ham få lov til å komme inn!» Og så sank han sammen i forferdelse.»

Det var han som bragte velsignelser til alle jordens innbyggere. Det var han som talte om dem som ville stille den fremmede følgende spørsmål:

«Hvad er disse sår i dine hender og føtter? Da skal de vite at jeg er Herren; for jeg vil si til dem: Disse sår, er sår jeg fikk i mine venners hus. Jeg er den som blev løfter op. Jeg er Jesus som blev korsfestet. Jeg er Guds Sønn.» (L&p 45:51-52)

Og når vi husker at livet er en tid med både straff og belønninger, så la oss nu en stund se nærmere på de positive sidene, de belønninger som han gir til alle som er lydige.

«Men da han vandret ved den Galileiske Sjø, så han to brødre, Simon, som kalles Peter, og hans bror Andreas, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var fiskere, og han sa til dem: Følg mig, så vil jeg gjøre eder til menneskefiskere!

Og de forlot straks sine garn og fulgte ham.» (Matt. 4:18-20)

Og to andre, Sebedeus' sønner, Jakob og Johannes, fulgte ham også.

Og to brødrepar ble den Herre Jesu Kristi apostler.

Jeg kan forsikre dere om at dette er en av de største av alle velsignelser og en av de største hedersbevisninger som kan bli noen mann til del. Nesten nøyaktig på timen for tredve år siden, den 7. oktober 1943, knelte jeg ned ved president Heber J. Grants føtter og ble ordinert til en Jesu Kristi apostel.

I det 76. kapitel i Lære og pakter, som er kalt for «synet», blir følgende velsignelser utlovet:

«At ved å holde budene kunde de bli tvettet og renset fra alle sine synder, og få den Hellige Ånd ved håndspåleggelse av den som er ordinert og beseglet til denne myndighet;

de som seirer ved tro, og er beseglet ved forjettelsens Hellige Ånd som Faderen utgyder over alle dem som er rettferdige og sanne.

Disse er de som er den Førstefødtes menighet.

Disse er de i hvis hender Faderen har gitt alle ting —

Disse er de som er prester og konger, som har mottatt av hans fylde og av hans herlighet;

og er den Aller høiestes prester efter Melkisedeks orden, som var efter Enoks orden, som var efter den Enbårne Sønns orden.

Derfor, som skrevet er, de er guder, ja endog Guds sønner —

Derfor, alle ting er deres, enten i liv eller død, det nuværende eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, og Kristus er Guds.

Og de skal overvinne alt.» (L&p 76:52-60)

«Disse skal dvele i Guds og Kristi nærvær, evindelig og alltid.

Disse er de som skal komme frem i de rettferdiges opstandelse.

Disse er de som er rettferdige mennesker fullkommengjort gjennem Jesus, den nye pakts midler (mellommann o. a.) som utførte denne fullkomne forsoning gjennom utgydelsen av sitt eget blod.» (L&p 76:62, 65, 69)

«Og Jesus gikk omkring i hele Galilea og lærte folket i deres synagoger og forkynte evangeliet om riket og helbredet . . .

Og meget folk fulgte ham fra Galilea . . .» (Matt. 4:23, 25), og til andre steder,

«Og da han så folket, gikk han op i fjellet, og . . . hans disipler (kom) til ham.

Og han oplot sin munn, lærte dem og sa:

Salige er de fattige i ånden; for himlenes rike er deres.

Salige er de som sørger; for de skal trøstes.

Salige er de saktmodige; for de skal arve jorden.

Salige er de som hunger og tørster efter rettferdighet; for de skal mettes.

Salige er de barmhjertige; for de skal finne barmhjertighet.

Salige er de rene av hjertet; for de skal se Gud.

Salige er de fredsommelige; for de skal kalles Guds barn.

Salige er de som er forfulgt for rettferdighets skyld; for himlenes rike er deres.

Salige er I når de spotter og forfølger eder og lyver eder allehånde ondt på for min skyld.

Gled og fryd eder! for eders lønn er stor i himmelen; . . . (Matt. 5: 1-12)

Det later til at Jesus i sitt hjerte alltid var fylt av velsignelser.

Profeten Joseph har skrevet følgende:

«Og således så vi den celestiale herlighet som overgår alt — hvor Gud, ja endog Faderen regjerer på sin trone evingelig og alltid;

og alt bøier sig for hans trone i ydmyk ærbødighet, og gir ham ære evindelig og alltid.» (L&p 76: 92-93)

«Og den celestiale herlighet er én, likesom solens glans er én.» (L&p 76:96)

Og videre:

«Men store og underfulle er Herrens gjerninger, og hans rikes mysterier som han viste oss, som overgår all forstand i herlighet, og i velde og i herredømme;» (L&p 76:114)

«ei heller er menneske i stand til å kunngjøre dem, for de kan bare bli sett og forstått ved den Hellige Ånds kraft som Gud skjenker dem som elsker ham og renser sig for ham;

hvem han gir dette privilegium å se og vite for sig selv;» (L&p 76: 116, 117)

Denne åpenbaringen fra 1832, som er kjent under navnet «synet», begynner på følgende måte:

«Hør, O I himler, og gi akt O jord, og fryd eder I jordens innbyggere, for Herren er Gud og uten ham er der ingen Frelser.

Stor er hans visdom, underfulle er hans veier, og hans gjerningers utstrekning kjenner ingen.

Hans formål svikter aldri, ei heller er der nogen som kan holde hans hånd tilbake.

Fra evighet til evighet er han den samme og hans år ophører aldri.

For så sier Herren — jeg Herren er barmhjertig og nådig mot dem som frykter mig, og jeg, Herren, fryder mig i å ære dem som tjener mig inntil enden i rettferdighet og sannhet.

Deres lønn skal bli stor, og deres herlighet evig.» (L&p 76:1-6)

Og når han gir en velsignelse, oppfyller han den også; når han gir et løfte, vil også det gå i oppfyllelse. I 1831 sa Herren:

«Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke, og skjønt himlene og jorden forgår, skal mitt ord ingenlunde forgå, men skal opfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.» (L&p 1:38)

Herrens budskap, var kjærlighet og fred.

Da Herren begynte å forberede sine apostler på at han skulle korsfestes, sa han: « . . . Den som tror på mig, han skal også gjøre de gjerninger jeg gjør; og han skal gjøre større enn disse; for jeg går til min Fader.» (Joh. 14:12)

Og vi husker alle historien om Abraham som — mens han oppholdt seg på slettene ved Mamre, fikk besøk av tre personer, og Abraham bøyde seg til jorden. De spurte ham og sa: «Hvor er Sara, din hustru?»

Og de fortsatte:

«Sara, din hustru, (skal) ha en sønn. Og Sara hørte det i teltdøren, for den var bak ham.

Men Abraham og Sara var gamle og langt ute i årene; Sara hadde det ikke lenger på kvinners vis.

Derfor lo Sara ved sig selv og sa: Skulde jeg, nu jeg er blitt gammel, ha attrå, og min mann er også gammel!

Da sa Herren til Abraham: Hvorfor ler Sara og tenker: Skal jeg da virkelig få barn, nu jeg er blitt gammel?

Skulde nogen ting være umulig for Herren? . . . Sara (skal) ha en sønn.» (1. Mos. 18:9-14)

Selvfølgelig er intet umulig for Gud. Hans løfter vil bli oppfylt.

I 1833 ga Herren noen løfter som vi aldri skulle vurdere lettsindig: Han sa: « . . . ødeleggelsens engel skal gå dem forbi . . . og ikke slå dem ihjel,» Og når vi hører dette, tenker vi på det som skjedde i Egypt.

De skal ha god helse, sa han, de skal ha helse i sin navle og marg i sine ben.

Og her er et løfte som kanskje er enda større enn dette: «Og de skal finne visdom og kunnskapens store skatter, ja, skjulte skatter.» (Se L&p 89:18-21)

Alt dette er velsignelser som vil bli alle dem til del som husker hva som er sagt og alle som er lydige.

«Dersom I elsker mig, da holder I mine bud,» sa han stadig til sitt folk. (Joh. 14:15)

Det finnes områder i havdypet som stormen, som feier rasende over overflaten, aldri kommer i berøring med. De som når inn til livets dybder hvor Guds røst kan høres i stillhet, har den stabiliserende kraft som fører dem rolig og avbalansert gjennom vanskelighetens stormer.

Det finnes så mange skjønne løfter. Når vi leser i Skriften og blar om fra side til side, later det til at det utelukkende er belønninger forbundet med å efterleve Herrens bud.

Her er et annet høytidelig løfte som Herren har gitt:

«Og (den som lever rettferdig) skal forandres (forvandles, o. a.) i et øieblikk . . . » (L&p 101:31)

«Lytt til disse ord. Se, jeg er Jesus Kristus, verdens Frelser. Bevar alt dette i eders hjerter, og la evighetens høitidelighet hvile over eders sinn.

Vær edrue. (sindige, nøkterne, o. a.) Hold alle mine bud.» (L&p 43: 34, 35)

Det er også gitt løfte om nok en velsignelse:

«For i min egen fastsatte tid vil jeg komme ned på jorden til dom, og mitt folk skal bli forløst, og skal regjere med mig på jorden.» (L&p 43:29)

Fra Salmenes bok er vi blitt lovet følgende velsignelse:

«Jorden hører Herren til — og alt det som fyller den, jorderike og de som bor der . . .

Hvem skal stige op på Herrens berg, og hvem skal stå på hans hellige sted?

Den som har uskyldige hender og et rent hjerte, . . . Han skal motta velsignelser fra Herren og rettferdighet fra sin frelses Gud.» (Salm. 24:1-5)

I vår egen evangelieutdeling er denne store belønning nevnt:

«For alle som vil motta en velsignelse fra mine hender, skal holde den lov som blev fastsatt for denne velsignelse.» (L&p 132:5)

Derefter snakker han om evighetens velsignelser og han sier om den som holder budene og som lever et verdig liv:

« . . . og de skal passere englene og gudene, som er satt der, og gå til sin ophøielse og herlighet i alle ting, som er blitt beseglet på deres hoder, hvilken herlighet skal

være en fylde og en uophørlig fortsettelse av ætten, evindelig og alltid.

Da skal de være guder, fordi de er uendelige, da skal de være guder fordi de har all makt og englene er dem underdanige . . .

. . . hvis I mottar mig i verden, da skal I kjenne mig, og I skal erholde eders ophøielse, forat hvor jeg er, I skal også være.» (L&p 132: 19-20, 23)

Han talte også til Israels barn og han lover oss dette i dag:

«Og jeg vil vende mig til eder og gjøre eder fruktbare og tallrike, og jeg vil holde min pakt med eder.

Og I skal ha gammel grøde å ete inntil I må føre den bort for den nye grødes skyld.

Og jeg vil sette min bolig midt iblandt eder, og jeg skal aldri forkaste eder.

Og jeg vil vandre midt iblandt eder, og jeg vil være eders Gud, og I skal være mitt folk.» (3. Mos. 26:9-12)

Og før han forlot dem, ga han dem følgende løfte:

«Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder. Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke!» (Joh. 14:27)

Når vi hører alt dette — hva mer kan vi ønske oss eller be om? Alle disse velsignelser og en rekke andre vil bli oss alle til del som er villige til å efterleve budene og være sannferdige og hederlige i all vår ferd.

Jeg bærer vidnesbyrd om at Gud på visse betingelser har gitt oss alle disse og mange tusen andre gode ting. Han har organisert sin Kirke her på denne jord. Dette er hans Kirke. Han har gitt oss hele det program som vil bringe oss fremover mot fullkommenhet; og han har gitt oss profeter som kan lede og veilede oss. Og president Harold B. Lee er i dag den som leder dette rike og dette folk, og han er en Guds profet. Dette vet jeg, og dette bærer jeg mitt høytidelige vidnesbyrd om, i Jesu Kristi navn. Amen.

Når vi forstår hvem vi er, får vi respekt for oss selv

Harold B. Lee

Mine kjære brødre, søstre, og venner; kan jeg nu en liten stund få si noe om en tilstand som er av stor interesse for oss alle i dag. Jeg sikter til den rystende mangel på selvrespekt som gjør seg gjeldende hos så mange mennesker, og som kommer til uttrykk i måten de kler seg på, måten de oppfører seg på, og i den omseggripende eftergivenhet som synes å skylle over verden som en flodbølge.

Rundt omkring oss på alle kanter ser vi mange som efter alt å dømme kvitter seg med anstendighetsnormer og mangler forståelse for betydningen av hevdvunnede ord, ord som helt fra tidenes morgen har hatt reell betydning for våre forfedre; ord som har skapt karakterstyrke, rettferdighet, harmoni, enhet og fred i verden.

Det finnes evige ord som dersom de forstås, undervises og praktiseres, kan bringe frelse til enhver mann, kvinne, gutt og pike som har levd her på jorden, som lever her nu, eller som skal leve her senere.

For enkelte fortoner det seg kanskje noe gammeldags å snakke om dyd og kyskhet, ærlighet, moral, tro og karakter; men dette er de egenskaper som har frembragt store kvinner og menn, og som viser hvilken vei man må følge for å finne lykke her i livet, og evig glede i det neste liv. Det er disse egenskaper som utgjør ankerfester i vårt liv, til tross for prøvelser, tragedier, farsotter og krigens grusomheter med alle de rystende ødeleggelser, og med all den sult og alle de blodsutgydelser som følger i deres kjølvann.

Alle som ikke gir akt på de advarsler som fremsettes av dem som forsøker å undervise i disse prinsipper, og som velger å gå i motsatt retning, vil til sist oppdage at de befinner seg i den ynkverdige tilstand som vi så ofte er vidne til. Profeten Esaias beskrev denne tragiske situasjon på en meget dramatisk måte da han gjentok Guds ord slik han fikk del i dem da han forsøkte å styrke sitt folk mot verdens ugudelighet, og jeg siterer:

« . . . fred, fred for fjern og nær, sier han, og jeg læger ham. Men de ugudelige er som det oprørte

hav; det kan ikke være stille, og dets bølger skyller op skarn og dynd.
Det er ingen fred for de ugudelige, sier min Gud.» (Es. 57:19-21)
Andre profeter har sagt det samme, og med full styrke har de sagt det så det ikke kan misforstås, at «ugudelighet har aldri vært lykke.» (Al. 41:10)
Når jeg med en bønn i mitt hjerte har tenkt over hvorfor noen velger å følge denne kurs som er så dramatisk beskrevet av profeten Esaias — og når en som har veket bort fra den sti som kunne ha gitt ham fred, er som det opprørte hav hvis bølger skyller opp skarn og dynd (skitt og lort, o. a.) — da ser det for meg ut til at alt dette skyldes at det enkelte menneske mangler selvrespekt.
Lytt til disse kloke ord fra dem hvis liv har vist seg verdig å efterligne og som har erfart realitetene i de tidsperioder som de uttaler seg om, og jeg siterer:
«Selvrespekt er hjørnestenen til all dyd.»

— Sir John Frederick William Herschel (Britisk fysiker, 1792-1871)
Andre har sagt:
«Selvrespekt er den edleste kledning et menneske kan iføre seg, og den mest opphøyede følelse et menneske kan bli inspirert av.»
— Samuel Smiles (skotsk forfatter, 1812-1904)
«Alle mennesker setter et verdistempel på seg selv. Den pris vi forlanger for oss selv, får vi av andre — mennesket blir stort eller lite, alt eftersom det selv vil.»
— Johann von Schiller (Tysk dikter, dramatiker og filosof 1759-1805)

En enestående mor som bor i et nabodistrikt, skrev følgende til meg: «Jeg elsker mitt fedreland, jeg elsker min ektemann, jeg elsker mine barn, jeg elsker min Gud, og hvordan kan alt dette være mulig? Jo, fordi, jeg virkelig elsker meg selv.»
Dette er selvrespektens frukter. På den annen side kan man vente seg andre konsekvenser dersom man mangler denne kjærlighet for seg selv, som denne søsteren snakker om. Vedkommende slutter å elske livet, og dersom han gifter seg, vil han slutte å elske sin hustru og sine barn — han er ikke glad i hjemmet, har ingen respekt for det land han bor i, og til slutt har han ingen kjærlighet til Gud. Opprør i landet, uorden og mangel på kjærlighet i familien, barn som er ulydige mot sine foreldre, manglende kontakt med Gud, alt dette skyldes at vedkommende har mistet all respekt for seg selv.
Jeg kan huske en gang jeg ble invitert til å tale til noen menn. De aller fleste av dem hadde ikke blitt forfremmet i Kirken, og grunnen var enten at de ikke ønsket det eller at de ikke hadde den riktige forståelse av hvor viktig det var å rette seg efter de bestemte normer som kreves for å bli forfremmet. Det emne jeg skulle tale over var: «Hvem er jeg?» Mens jeg satt og tenkte på dette, og lette i Guds ord for å forberede meg til denne oppgaven, ble jeg øyeblikkelig klar over at jeg skulle tale om et emne som er like viktig for alle oss andre som det var for disse menn, hvor det utvilsomt befant seg noen som ikke hadde funnet seg selv, og som manglet selve grunnlaget for et solid fundament de kunne bygge sitt liv på.

Når barn er bølleaktige og ungdom i pubertetsalderen er uforbedederlige, er dette som oftest et forsøk på å tiltrekke seg en oppmerksomhet og popularitet som fysisk og mental utrustning ikke gir dem. Og derfor vil den hovmodige pike og den ustelte gutt ofte bare være et speilbilde av et menneske som ved hjelp av et overfladisk ytre eller ved unormal oppførsel (på en eller annen merkelig måte), forsøker å utstyre seg med den egenskap som er så vanskelig å definere, og som de oppfatter som sjarme — et klossete forsøk på å tiltrekke seg oppmerksomhet gjennom en oppførsel som ganske bestemt gjenspeiler en slik indre frustrasjon fordi de ikke forstår hvem de som mennesker virkelig er.
Vel, «hvem er jeg så?» De som har en mangelfull forståelse på dette viktige område, og som følgelig til en viss grad ikke holder seg selv så høyt i ære som de ville gjøre dersom de forsto det, mangler selvrespekt. La meg begynne å besvare dette spørsmålet ved å stille to spørsmål fra Skriften som burde innprentes i hver eneste sjel.
Salmisten skrev:
«Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn, at du ser til ham!
Og du gjorde ham lite ringere enn Gud, og med ære og herlighet kronte du ham.» (Salm. 8:5-6)
Og det neste er det spørsmål Gud stilte Job: «Hvor var du da jeg grunnfestet jorden? Si frem hvis du vet det! . . . mens alle morgenstjerner jublet, og alle Guds sønner ropte av fryd?» (Job. 38:4-7)
Uttrykt i enklere ordelag enn Skriften her gjør, stiller profetene i disse sitatene ganske enkelt følgende spørsmål til oss alle: «Hvor kom du fra? Hvorfor er du her?»
En stor psykolog, MacDougall, har sagt: «Det første som må gjøres for å hjelpe et menneske frem til en moralsk fornyelse, er om mulig å gi det selvrespekten tilbake.» (MacDougall: Britisk/amerikansk psykolog 1871-1938.)
Jeg husker også en bønn som ble fremsagt av en gammel engelsk vever: «O Gud, hjelp meg

så jeg kan holde meg selv høyt i ære.» Slik skulle enhver sjel be; og jeg sikter ikke til en abnormt utviklet selvaktelse som blir til hovmod, innbilskhet eller arroganse, men til en rettferdig selvrespekt som kan defineres som at man har «tro på sin egen verdi, sin verdi overfor Gud, og sin verdi overfor andre mennesker.»

La oss nu se nærmere på de svar som kan gis på disse søkende spørsmål som må etse seg inn i bevisstheten hos alle dem som har kommet på avveie eller som ikke har kommet frem til en riktig forståelse av seg selv i denne kaotiske verden. I den begrensede tid som står til min rådighet, håper jeg at min røst til en viss grad vil greie å heve seg over den dystre ensforminget som preger denne problematiske verden.

Apostelen Paulus skrev: «Dessuten: våre kjødelige fedre hadde vi til optuktere, og vi hadde ærefrykt for dem; skal vi da ikke meget mere være lydige mot åndenes Fader, så vi får leve?» (Hebr. 12:9)

Dette forteller oss at alle som lever her på jorden og som har en far her på jorden, også har en far til sin ånd. Det samme var tilfelle med Moses og Aron, da de falt ned på sitt ansikt og ropte ut: «O Gud, du som er Gud til alt kjøds ånder, vredes du på hele menigheten fordi om én mann synder?» (4. Mos. 16:22, KJv)

Legg merke til hvordan de henvendte seg til Herren, «... Gud (Fader) til alt kjøds (hele menneskehetens) ånder ...»

I de åpenbaringer som er gitt til Abraham, får vi et lite glimt av hvem og hva ånden er:

«Og Herren hadde vist mig, Abraham, de intelligenser som var organisert før verden blev; og iblandt disse var der mange av de edle og store;

Og Gud så disse sjeler, at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sa: Disse vil jeg gjøre til mine fyrster; for han stod iblandt dem som var ånder, og han så at de var gode; og han sa til mig: Abraham, du er en av dem; du var utvalgt før du blev født.» (Abr. 3:22-23)

Her får vi også vite at Herren lovet at de som var trofaste i denne foruttilværelse, ville bli forøket, ved at de fikk et fysisk legeme i denne annen prøvestand som jordelivet er, og dessuten ville de, hvis de holdt de bud Gud ga gjennom åpenbaring, bli «forøket i herlighet evindelig og alltid». (Abr. 3:26)

Det finnes flere dyrebare sannheter i dette skriftstedet. For det første får vi en definisjon av hva en ånd er, sett i relasjon til vårt fysiske legeme. Hvordan så den ut i foruttilværelsen (hvis vi kunne se den adskilt fra vårt jordiske legeme)? En siste-dagers-hellig profet i nyere tid gir oss et inspirert svar:

«... det som er åndelig avbildes i det som er timelig; og det som er timelig avbildes i det som er åndelig; menneskets ånd i dets persons lignelse, og likeledes dyrets ånd og enhver annen skapning som Gud har skapt.» (L&p 77:2)

Den neste sannhet vi lærer av dette skriftstedet, er at du og jeg, som en gang har vært ånder, og som nu har legemer, tilhørte dem som besto den første prøve og fikk anledning til å komme hit til jorden som dødelige mennesker. Hvis vi ikke hadde bestått denne prøven, ville vi ikke ha vært her med dødelige legemer, et slikt privilegium ville da ha blitt nektet oss, og vi ville ha fulgt Satan, eller Lucifer, som er det navn han efterhvert ble kjent under, slik det skjedde med en tredjedel av de ånder som var skapt i denne foruttilværelse og som ikke fikk anledning til å motta et jordisk legeme. Disse er nu iblant oss, men bare som ånder, og de forsøker enda en gang å kullkaste den frelsesplan som vil gjøre det mulig, for alle som er villig til å adlyde den, å få del i den store herlighet det innebærer å komme tilbake til Gud vår Fader som ga oss livet.

Profetene i Det gamle testamente sier derfor med hensyn til døden: «Og støvet (eller med andre ord våre jordiske legemer) vender tilbake til jorden og blir som det var før, og ånden vender tilbake til Gud, som gav den.» (Pred. 12:7)

Det er innlysende at vi ikke kan vende tilbake til et sted hvor vi aldri før har vært, og derfor omtaler vi døden som en prosess som er like mirakuløs som fødselen og som gjør det mulig å vende tilbake til «vår Fader, du som er i himmelen», slik Mesteren lærte sine disipler å be.

En annen sannhet som tydelig fremgår av dette skriftsted (Abr. 3:22-23), er at mange, i likhet med Abraham, var utvalgt før de ble født, hvilket Herren også sa til Moses og Jeremias. Dette ble enda mer meningsfylt da en profet i de siste dager, Joseph Smith, sa: «Jeg tror at enhver person som blir kalt til å utføre et viktig arbeide i Guds rike, ble kalt til dette arbeide og forutbeskikket til det før verden ble til.» Og så føyer han til: «Jeg tror at jeg ble forutbeskikket til det arbeide jeg er kalt til å gjøre.» (Se *Documentary History of the Church*, bind 6, s. 364)

Men her er det grunn til å advare: Til tross for det kall som i Skriften kalles for «forutbeskikkelse», har vi også en annen inspirert uttalelse som sier: «Se, mange er kalt, men få er utvalgt ...» (L&p 121:34)

Dette tyder på at selv om vi her har vår handlefrihet, er det mange som før verden ble til, ble forutbeskikket til en større status enn de har gjort seg beredt til her. Selv om de kan ha vært blant de edle og store som Faderen sa han ville velge sine utvalgte ledere fra, kan de ha sviktet dette kall her i jordelivet. Og så stiller Herren følgende spørsmål: «... og hvorfor er de ikke utvalgt?» (L&p 121:34)

Det ble gitt to svar. For det første: «Fordi deres hjerter begjærer denne verdenes gods ...» Og for det annet, fordi de «trakter efter menneskelig ære». (L&p 121:35)

For å foreta en oppsummering av det jeg nettopp har lest, kan jeg nok en gang stille hver enkelt følgende spørsmål: «Hvem er dere?» Dere er alle Guds sønner og døtre. Deres ånder ble skapt, og dere levde som organiserte intelligenser før verden ble til. Dere er blitt velsignet med et fysisk legeme fordi dere var lydige mot bestemte bud i den førjordiske tilstand. Dere er nu født inn i den familie hvor dere befinner dere, og i den nasjon som dere befinner dere, som en belønning for det liv dere levde før dere kom hit, og dere er født på et tidspunkt i verdenshistorien — slik apostelen Paulus lærte de atenske menn, og slik Herren åpenbarte til Moses — som er betinget av den trofasthet hver enkelt av dere viste før denne jord ble skapt.

La oss lytte til de betydningsfulle ord i den mektige tale «til en ukjent Gud», som apostelen Paulus holdt til dem som i uvitenhet tilba bilder av sten, messing og trevirke, og jeg siterer:

«Gud, han som gjorde verden og alt som i den er, han som er herre over himmel og jord, han bor ikke i templer gjort med hender;

og han lot alle folkeslag av ett blod bo over hele jorderike, (og merk dere dette), og satte dem faste tider og grenseskjell mellem deres bosteder;

forat de skulde lete efter Gud, om de dog kunde føle og finne ham, enda han ikke er langt borte fra en eneste en av oss.» (Ap.gj. 17:24, 26-27)

Nok en gang kaster Herren større lys over dette for Moses slik det er gjengitt i 5. Mosebok:

«Da den Høieste gav folkene arv, da han skilte menneskenes barn, satte han folkenes landemerker efter tallet på Israels barn.» (5. Mos. 32:8)

Jeg vil be dere huske at dette ble sagt til Israels barn før de hadde kommet frem til det «forjettede land» som skulle bli deres arveland.

La oss dessuten se hva som står i neste vers:

«For Herrens del er hans folk, Jakob er hans arvelodd.» (5. Mos. 32:9)

Og derfor synes det helt klart at de som ble født i Jakobs slektlinje, han som senere skulle bli kalt Israel — og hans efterkommere, som ble kjent under navnet Israels barn — ble født i den mest strålende slektslinje som mennesker som kom hit til jorden som dødelige vesener, kunne fødes i.

Det synes som om det var gitt et løfte om eller at alle disse belønninger var forutbeskikket før verden ble til; og det synes klart at disse saker må ha blitt avgjort ut ifra det liv vi hadde levet i den førjordiske åndeverden. Enkelte stiller seg kanskje tvilende til slike tankeeksperimenter, men samtidig vil de uten å blunke akseptere den tro at vi alle — når vi forlater denne jord — vil bli dømt i henhold til det vi har foretatt oss her i jordelivet. Er det ikke i like fornuftig å tro at det vi har mottatt her på jorden, ble gitt til hver og en av oss i henhold til det vi hadde gjort oss fortjent til som følge av den måte vi oppførte oss på før vi kom hit?

Skriften har også gitt oss en annen viktig forståelse. Vi har alle vår handlefrihet, hvilket for enkelte mennesker, som viser en opprørsk mentalitet, betyr at de står fritt og kan gjøre hva de har lyst til, men dette er ikke en riktig forståelse av handlefrihet slik profetene forteller om på de steder i Skriften hvor uttrykket er forklart, og jeg siterer:

«Derfor er menneskene fri i kjødet, og alt som er gavnlig for menneskene er gitt dem. De har høve til å velge frihet og evig liv gjennom den store forsoning for alle mennesker, eller til å velge fangenskap og død i overensstemmelse med djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å få alle mennesker ulykkelige liksom han selv er.» (2. Ne. 2:27)

Apostelen Paulus forteller oss i vektige ordelag hvor hellige våre legemer er, når han sier: «Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder?

Om nogen ødelegger Guds tempel, ham skal Gud ødelegge; for Guds tempel er hellig, og det er I.» (1. Kor. 3:16-17)

Og videre sa han til dem som var blitt døpt, og var blitt medlemmer av Kirken, at de var blitt utstyrt med noe spesielt, med en gave som var kjent under navnet Den hellige ånd, og han sier det på denne måten: «Eller vet I ikke at eders legeme er et tempel for den Hellige Ånd som bor I eder, og som I har fra Gud, og at I ikke hører eder selv til? ... Sørg derfor for at Gud blir forherliget i eders legeme, og i eders ånd, som hører Gud til.» (1. Kor. 6:19-20 KJv)

Hvis vi kan få et menneske til å tenke på hva disse ordene betyr, da kan vi begynne å få en for-

ståelse av hvor betydningsfullt det er det som den kjente psykologen MacDougall sa og som jeg tidligere har sitert: «Det første som må gjøres for å hjelpe et menneske frem til en moralsk fornyelse, er om mulig å gi det selvrespekten tilbake.» Og kan selvrespekten gjenvinnes på noen bedre måte enn ved å hjelpe vedkommende til fullt ut å forstå svaret på dette spørsmål: «Hvem er jeg?»

Når vi ser et menneske som er helt blottet for selvrespekt, og som viser dette i sin oppførsel, i sitt ytre, i sin måte å snakke på og ved overhode ikke å ense de grunnleggende regler for anstendighet, da er vi ganske bestemt vidne til det skremmende bilde av en person som Satan har beseiret, slik Herren sa han ville forsøke å gjøre «til å bedra og forblinde menneskene, og til å lede dem fanget efter sin vilje ... og ødelegge menneskets handlefrihet.» (Se Moses 4:1-4) Dette er den skjebne» som mange som ikke vilde lytte til min røst» (Moses 4:4), lider, slik Herren sa til Moses.

For en del år tilbake leste jeg en rapport over en undersøkelse noen prester hadde foretatt, som hadde sett nærmere på bakgrunnen for at noen studenter hadde begått selvmord. Efter en inngående undersøkelse, kom de frem til denne entydige konklusjon: «Livsfilosofien hos de studenter som tok sitt liv, var så mangelfull at når de kom til en alvorlig krise i livet, hadde de ingenting å støtte seg til, og derfor valgte de kujonens vei ut.»

Og så forferdelig vil situasjone kunne komme til å bli for dem som Mesteren forteller om i en lignelse han brukte for å avslutte sin Bergpreken:
«Og hver den som hører disse mine ord og ikke gjør efter dem, han blir lik en uforstandig mann, som bygget sitt hus på sand;
og skyllregnet falt, og flommen kom, og vindene blåste og slo imot dette hus, og det falt, og dets fall var stort.» (Matt. 7:26-27)
Moses fikk vite hvilken evig hensikt Herren hadde med sin frelsesplan: «For se, dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39)
Det første mål i denne evige plan besto i at vi alle kom hit til jorden og fikk et fysisk legeme, og derefter — efter døden og oppstandelsen som senere ville følge — ville ånden og det oppstandne legeme senere ikke være underlagt døden. Alt dette var en gratis gave til alle levende sjeler slik Paulus sa: «For likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.» (1. Kor. 15:22)
Hva dette betyr for et menneske som dør av en ondartet sykdom eller for en mor som er blitt berøvet for sitt barn, kan illustreres ved at jeg gjengir hva en ung mor sa, som jeg for en del år siden besøkte i et sykehus. Hun sa: «Jeg har tenkt nøye igjennom alt dette. Det spiller ingen rolle om jeg dør nu eller om jeg lever til jeg er sytti, åtti eller nitti. Desto før jeg kan komme til et sted hvor jeg kan være aktiv og gjøre de ting som gir meg evig glede, desto bedre for alle som dette angår.» Hun ble trøstet av den tanke at hun hadde levet et liv så hun kunne være verdig til å komme inn i Guds nærvær, hvilket er det samme som å kunne glede seg over evig liv.
Betydningen av å benytte hver eneste time av den dyrebare tid vi alle har fått tildelt, ble sterkt innprentet for meg ved noe som skjedde i min egen familie. En ung mor kom med sin seks år gamle datter — som hadde et vakkert gyllent hår — til sine besteforeldre. Moren spurte om vi hadde lyst til å høre en vakker, ny barnesang som datteren nettopp hadde lært i sin primærklasse. Mens den lille moren akkompagnerte henne, sang hun:
Jeg er Guds kjære barn, og han har sendt meg her.
Han ga til meg et jordisk hjem, med mor og far så kjær.
Jeg er Guds kjære barn, mitt ønske sterkt og rent:
Hjelp meg så jeg forstår hans ord, ja, før det er for sent.
Jeg er Guds kjære barn. Velsignelser jeg får,
hvis jeg hans vilje gjør hver dag, til ham engang jeg når.
(Refreng)
Led meg, før meg, gå du med meg, hjelp å finne vei.
Lær meg alt som jeg kan nå, jeg vet Gud elsker meg.
Syng med meg, nr. B-76
Hennes besteforeldre hadde tårer i øynene. Lite ante de dengang at den lille moren — nesten før hun hadde fårt anledning til å lære sin lille pike alt hun burde vite for å kunne vende tilbake til sitt himmelske hjem — plutselig ble revet bort, og ansvaret med å besvare denne bønn fra barndomstiden, som besto i å undervise, gi opplæring og lede henne gjennom livets uvisshet, — ble overlatt til andre.
Ville det ikke være temmelig avgjørende om vi virkelig forsto vårt guddommelige slektskapsforhold til Gud vår himmelske Fader, vårt slektsskapsforhold til Jesus Kristus, vår Frelser og eldre broder, og hvilket slektsskapsforhold vi står i til hverandre.
En motsetning til den edle fred den strålende søster følte som jeg besøkte i sykehuset, er den forferdelige tilstand som blir dem til del som ikke, når døden nærmer seg, føler denne store trøst, for Herren har sagt rett ut at: «Og ve dem som ikke dør i mig, for deres død er bitter.» (L&p 42:47)
Det var George Bernard Shaw

som sa at «hvis vi alle forsto at vi alle var barn av samme far, da ville vi ikke skjelle hverandre ut så mye som vi gjør.» (George Bernard Shaw: irsk dramatiker og filosof 1856-1950)
Jeg er nu kommet til slutten av min tale, og jeg håper at jeg har gitt dere, og andre som ennu ikke har lyttet til slike råd, noe som kan stimulere til nøktern tenkning med hensyn til hvem dere er og hvor dere kommer fra; og jeg håper også at jeg kan ha skapt en besluttsomhet hos dere til å begynne nu å vise større selvrespekt og større ærbødighet for Guds tempel — det menneskelige legeme — hvor en himmelsk ånd bor. Jeg utfordrer dere til å si om og om igjen til deres selv, slik Primærforeningen har lært sine barn å synge: «Jeg er Guds kjære barn (sønn eller datter),» og at dere når dere gjør det, begynner i dag å leve nærmere opp til de idealer som vil gjøre livet lykkeligere og mer fruktbart fordi dere har fått en ny forståelse av hvem dere er.
Jeg ber Gud om at alle vi som er her i dag, måtte leve slik at alle som er iblant oss og med oss, måtte se — ikke oss — men det som er guddommelig og som kommer fra Gud. Med tanke på hva de som er kommet på avveie, kan bli, er det min bønn at de må få styrke og bestemme seg for å klatre stadig høyere og høyere oppover og fremover mot det store mål som evig liv er, og at jeg også må kunne gjøre min del for å forsøke å vise, både i ord og gjerning, det beste jeg er i stand til å gjøre.
Jeg bærer nok en gang mitt høytidelige vidnesbyrd om den store sannhet i de dypsindige ord Mesteren uttalte til den hulkende Marta: «Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve.» (Joh. 11:25)
Jeg takker Gud for at også jeg kan si, med den samme ånd som Marta gjorde, hun som bar sitt vidnesbyrd da Ånden vidnet til henne fra dypet av hennes sjel:
«Ja, Herre! jeg (vet også) at du er Messias, Guds Sønn, som (kom) til verden.» (Se Joh. 11:27 KJv)
Og jeg sier dette i vår Herre og Mesters, Jesu Kristi og denne verdens Frelsers navn, Amen.

Tale til prestedømmet under generalkonferansen

Harold B. Lee

Mine brødre i prestedømmet: Vi er en stor forsamling som er kommet sammen her i kveld, men dere er ikke kommet hit for å bli underholdt. Efter alt å dømme er dere kommet fordi dere ønsket å bli undervist og få enkelte retningslinjer. De som har talt tidligere i kveld, har snakket om meget viktige ting som dere kan tenke nærmere over. Jeg gir min tilslutning til alt som er blitt sagt og som dere kan tenke alvorlig over. Det er noen få spørsmål som jeg gjerne vil snakke om før vi avslutter dette møtet.
Vi er nettopp kommet tilbake fra en storslagen områdekonferanse i München i Tyskland. Det var 14.000 sistedagers-hellige forsamlet der fra mer enn åtte europeiske land, blant annet fra Tyskland, Frankrike, Spania, Italia, Østerike, Belgia, Holland og Sveits. Og i tillegg til dette var det også en stor kontingent fra Den tyske demokratiske republikk. En rekke av våre medlemmer fikk tillatelse til å reise igjennom det vi kaller for "jernteppet". Dessuten var det selvfølgelig ganske mange av oss fra Amerika. Alt dette førte til at man måtte gjøre omfattende forberedelser for å oversette til fem forskjellige sprog — ja til seks, når man regner med engelsk. Det var en enorm utfordring, og da vi avsluttet konferansen sa vi følgende: "Vel brødre og søstre, det er umulig for generalautoritetene å lære sytten forskjellige sprog, som er det antall sprog vi underviser evangeliet på i dag. Men hvor enkelt ville det ikke være hvis alle dere kunne forsøke å lære engelsk i tillegg til deres eget morsmål. Dere ville sikkert kunne lære ett sprog — engelsk — istedenfor at generalautoritetene skulle lære sytten forskjellige sprog."
Tilsynelatende var det noen som merket seg dette, for senere har vi hørt at man på faste- og vidnesbyrdmøter i disse landene har reist seg opp og sagt: "Nu har vi fått vite at vi skulle lære engelsk, og derfor er det best vi går igang og gjør noe med det." Og jeg tror det er denne følelse som er blitt skapt. Disse menneskene kom fordi de ville ha klar beskjed om hva de skulle gjøre.
Tenk på de kriger disse landene har deltatt i. På grunn av politiske uoverensstemmelser, har noen av disse landene vært i krig, men nu samler vi dem alle under ett tak. Vi siterte for dem hva apostelen Paulus hadde sagt til galaterne, og hvor det heter: "Her er ikke jøde eller greker, her er ikke træl eller fri, her er ikke mann eller kvinne, for I er alle ett i Kristus Jesus . . . og arvinger ifølge løftet." (Gal. 3:28—29, KJv.)
Og så omskrev vi dette litt og sa: "Dere er hverken engelsk-

menn eller tyskere, hverken franskmenn eller spanjoler, hverken italienere eller østerrikere, hverken belgiere eller hollendere, men dere er alle ett som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Til tross for de politiske uoverensstemmelser som dere har hatt med forskjellige land. må krigen inne i dere nu — fordi dere alle er medlemmer av Jesu Kristi Kirke — slutte forsåvidt angår dere."

Hvis vi kunne forsøke å føle noe av det brorskap vi følte da alle disse forskjellige landene kom sammen, ville vi kanskje fornemme noe av det George Bernard Shaw siktet til da han sa — slik jeg siterte i min første tale under denne konferansen: "Hvis vi alle forsto at vi var barn av den samme far, ville vi slutte med å hakke på hverandre så meget som vi gjør." Vi tilhører alle en stor familie. Og det gjør seg gjeldende, ikke bare i politiske spørsmål, men også i vår omgang med hverandre. Det vi kan gjøre som politikere, eller når vi deltar i en eller annen form for konkurranse, er å si: "Fordi jeg er en prestedømsbærer som bærer den levende Guds prestedømme, er jeg en representant for vår himmelske Fader og bærer det prestedømme som gjør det mulig for ham å arbeide gjennom meg. På grunn av det fellesskap jeg har med Guds prestedømme, kan jeg ikke nedlate meg til å gjøre noe som jeg ellers kunne ha tenkt meg å gjøre."

Den følelsen vi var vidne til der, har gitt oss den oppfatning at vi bør fortsette med disse områdekonferansene. Den første ble avholdt i Manchester i England hvor det var omtrent 14.000 tilstede. Den neste ble avholdt i Mexico City med representanter fra alle landene i Mellom Amerika og i Mexico. Der var det 16.000 tilstede, og det var inspirerende å se hva som hadde skjedd fra vi første gang reiste dit i 1945. Dengang ble mange møter avholdt i hus med jordgulv! Mange av kvinnene kom barbente og bar tydelig preg av å være fattige; og det var meget få ledere. Men å komme tilbake efter disse få år og se forsamlet under ett tak — velkledde, pene ledere som påtok seg sitt ansvar i biskopsråd, stavspresidentskaper, som høyrådsmedlemmer, som misjonspresidenter i stavene — det er rett og slett et mirakel. Verden stiller følgende spørsmål: "Hvordan greier dere å gjøre det?" Og det finnes bare et svar: Nemlig at når vi blir medborgere i Guds rike, da må vi være menn og kvinner som er anderledes og det er dette prestedømsbærerne må si til seg selv: "Vi kan ikke være prestedømsbærere og være likedan som andre menn. Vi må være anderledes, fordi prestedømmet betyr et fellesskap i en kongelig husholdning i Guds rike."

Det er et annet spørsmål som jeg også har lyst til å si et par ord om. I juni i fjor bekjentgjorde vi at det ville bli foretatt enkelte forandringer i organisasjonen GUF. Det aronske prestedømme og Unge piker er nu beregnet på alle i aldersgruppen fra 12 til 18 år, mens Det melkisedekske prestedømmes FFI er beregnet på alle i aldersgruppen fra 18 til 25 år når det gjelder Unge voksne, og for alle over 26 år med hensyn til gruppen Spesielle interesser. Hensikten med denne siste gruppen var å rette søkelyset mot dem som inntil i dag ikke er blitt engasjert. I de senere år har de kommet til oss mange ganger og sagt: "Vi har ingen steder å gå. Vi tilhører ikke Hjelpeforeningen, vi er ikke Unge voksne, vi går til nadverdsmøtet og vi går til Søndagsskolen. Hvorfor kan vi ikke få et program som er tilpasset våre behov?" Og derfor kom denne organisasjonen i stand og den retter først og fremst søkelyset mot hver enkelt person for å få alle til å føle at noen trenger dem; og Kirkens ledere må gå i spissen og sørge for at disse programmene blir tilpasset de behov de menneskene har som tilhører disse aldersgruppene.

Det er meget som tyder på at mange av dem som er engasjert i dette programmet er begeistret, men dessverre får vi også enkelte reaksjoner i Kirken fra noen som har hørt om dette programmet. La meg få lov til å gi et par eksempler på dette, og la meg også få si at hvis dette er representative eksempler, håper jeg vi ikke finner altfor mange av dem.

Her er et brev fra en søster som skriver til oss og sier: "Selv om jeg føler større fred i sinnet, hender det også at jeg av og til blir motløs. Min biskop fortalte meg om gruppen Spesielle interesser i Kirken. Her hvor jeg bor, er programmet fortsatt ganske nytt, og det er mange som ennu ikke har hørt om det. Selv visste jeg ikke at det eksisterte før for ca. en måned siden. Jeg er sikker på det er mange som trenger dette programmet, men de er blitt lurt, for mange av biskopene hvor vi bor er ennu ikke omvendt til programmet, og derfør gjør de ingen energiske fremstøt for å ta ledelsen og sørge for at programmet kommer i gang."

"Den som ønsker å komme inn i den øverste grad av det celestiale rike, må være viet til en verdig ektefelle", skriver en annen søster, "og må dessuten være verdig selv også. Av og til gjør vi feil når vi velger vår ektefelle, og dette resulterer enkelte ganger i skilsmisse. Det hender også at vi kan bli enker, og det forekommer at man rett og slett ikke har funnet den rette ektefelle når man er 25 år gammel."

"Men uansett hva grunnen er", skriver en annen, "er ønsket om at noen 'trenger en', en meget sterk drivkraft. Uten gruppen Spesielle interesser, vil en enslig person efter å ha fylt 25 år være omtrent som femte hjul på vognen. I Kirken handler de fleste talene om en samlet familieenhet. Det er en oppfatning som jeg fullt ut deler, og den bør ganske bestemt stimuleres."

Og her har vi en annen søster som forteller om hva hun har opplevd. Hennes mann avgikk ved døden, og hun skriver: "Efter at begravelsen var over, tok jeg med meg de fem barna mine og reiste hjem, og derefter var jeg henvist til enten å synke eller å svømme. Og jeg sank, og jeg var helt alene. Hvordan skulle jeg greie å ta meg av disse fem barna? Biskopen passet nok på at jeg ikke sultet og at vi ble tatt hånd om, og vi hadde nok å spise og alt det der, men vi trengte noe mer også."

Og så sier hun: "Jeg trenger Spesielle interesser fordi jeg trenger å vite at det er andre mennesker i verden som har de samme følelser som jeg. Jeg har behov for å treffe andre enker som har greid å oppdra barna sine på en tilfredsstillende måte uten å få de problemer som psykologene insisterer på at de vil få. Jeg trenger å vite at enkelte mennesker har større problemer enn jeg selv, slik at jeg kan finne frem til og telle mine velsignelser. Jeg trenger mennesker jeg kan snakke med, som fullt ut forstår hvilke problemer og behov jeg har. Jeg trenger Spesielle interesser fordi jeg må lære hvordan jeg skal takle mine egne problemer. Det første jeg lærte som enke var at ingen hjelper meg før jeg kommer i en krisesituasjon, og enkelte ganger heller ikke da. La meg gjenta at så snart begravelsen var

over, ble jeg overlatt til meg selv og henvist til enten å synke eller til å svømme."

Hun sier videre at "klassene deres som er bygget opp omkring hele familier, hjelper oss ikke det grann, men en klasse jeg deltok i sist høst sammen med Spesielle interesser, viste meg hvordan jeg kan få kontakt med min familie og mine venner. Dere har ingen mulighet til fullt ut å forstå våre behov eller våre problemer hvis dere ikke selv har gjennomgått det. Vet dere hva det vil si at en hustru eller en mann dør fra dere? Det kan ikke sammenlignes med å miste sin far og ikke engang sin datter. Jeg vet det, for jeg mistet dem begge før jeg mistet min mann. Vet dere hva det vil si å komme seg gjennom et helvete av en skilsmisse? Vet dere hva det vil si å være en pike på over 26 år og fremdeles være enslig? Det kan dere ikke vite. Vi trenger hverandre. Noen av oss trenger små gruppeaktiviteter. Andre trenger større gruppeaktiviteter som vi kan gå til og hvor vi snakker med mennesker og slår av en prat. Av og til har vi ikke lyst til å snakke. Spesielle interesser er ikke et byrå for stevnemøter eller ekteskapsbyrå. I så fall ville det bli en fullstendig fiasko. Det finnes kvinner i vår stav som har lyst til å gå ut enkelte steder, men ikke alene. De kommer til våre små aktiviteter og håper at de der kan treffe andre kvinner med lignende interesser som de kan gå ut sammen med. En dame kjøper en sesongbillett til symfoniorkesteret hvert år, og hun leter fremdeles efter en som kan gå sammen med henne.

Vi liker ikke at vi blir invitert til aktiviteter for Unge gifte. For meg er det som å få et slag i ansiktet når Unge gifte eller eldster bekjentgjør et Spesielle interesser er invitert til deres selskap. Jeg vet at dere kanskje ikke forstår hvorfor jeg reagerer så sterkt på dette, men andre som tilhører gruppen Spesielle interesser, som jeg har snakket med — de forstår det, og de fleste ser det på samme måten. Jeg ser det slik at dette nye programmet Spesielle interesser er inspirert av Gud, og det er akkurat dette vi trenger hvis det bare blir gjennomført slik det skulle. Jeg trengte det for åtte og et halvt år siden; og jeg takker Herren for at min president arbeider hardt med det nu for å gjøre sin del. Vil dere betrakte oss som en spesiell gruppe mennesker som lenge er blitt oversett og forsømt og som har spesielle problemer, behov og interesser? Noen av oss oppdrar spesielle barn — gutter uten fedre og piker uten mødre. De har spesielle problemer og spesielle behov. Hvis våre behov ikke blir ivaretatt, blir også noen av deres behov forsømt."

Og nu kjære brødre i prestedømmet, hvis dere visste hva som gikk forut for, og på hvilken måte disse nye programmene så dagens lys, da vil dere forstå at det ikke skjedde som resultat av en gruppediskusjon hvor idéene ble kastet ut og at resultatet er et fantasifoster av et menneskes innbildningskraft. Sluttresultatet kom efter de mest intense bønner og rådslagninger som jeg tror jeg noengang har vært med på. Vi vet, og vi bekjentgjorde da programmet ble lansert, at dette kom fra Herren. Dette viste klart og tydelig at Herren ba oss om å gjøre noe for å ivareta et spesielt behov. Men det bekymrer meg når jeg leser noe av det disse søstrene skriver og hvor de ber oss inntrengende om å forsøke å gjøre noe for å stimulere til økt aktivitet i de tilfeller hvor biskoper og stavspresidenter ikke har forstått hva det hele dreier seg om.

Da velferdsprogrammet var i sin spede barndom, spurte folk meg overalt hvor jeg kom: "Hvordan går det med velferdsprogrammet, bror Lee?" Og jeg pleide å svare: "Like godt som hver enkelt biskop i de enkelte ward sørger for et det går. I enkelte ward er det en fullstendig fiasko, mens det i andre ward har vært meget vellykket. Og det er nøyaktig dette som skjer med det programmet vi nu lanserer.

Enkelte steder kan vi registrere en begeistring; og hvis dere begynte med disse aktivitetene nu, ville dere rive ungdommen med dere, og også de unge enker, fraskilte og alle som ikke har funnet seg en ektefelle. Hvis vi kan få tak i dem mens deres begeistring og forventninger er på topp, vil dere kunne se store resultater; og vi må be dere brødre nu om å huske at disse ting kommer fra en kilde som dere brødre ønsker å motta instruksjoner fra. Vær så snill, jeg bønnfaller dere om ikke å svikte disse menneskene som ber dere inntrengende om at dere lytter til deres ledere og følger de råd som er blitt gitt for aktiviteter i denne gruppen for Spesielle interesser.

Det er en annen sak som jeg også har lyst til å si et par ord om. Vi ser enkelte eksempler på at det også er et sterkt behov tilstede for unge menn som har passert 25 år og som av en eller annen grunn som det er vanskelig å forstå — all den stund de er prestedømsbærere — unndrar seg det ansvar de har som ektemenn og fedre.

President Joseph F. Smith sa: "Herrens hus er et ordens hus og ikke et forvirringens hus, og dette betyr at i Herren er hverken kvinnen noget fremfor mannen eller mannen noget fremfor kvinnen; og at ingen mann kan bli frelst og opphøyet i Guds rike uten at han har en kvinne ved sin side; ei heller kan en kvinne alene oppnå fullkommengjørelse og opphøyelse i Guds rike. Dette er betydningen derav. Gud innstiftet ekteskapet i begynnelsen." (*Conference Report*, april 1913, s. 118)

President Joseph F. Smith sier videre noe som rammer midt i sentrum av det jeg ønsker å fremheve: "Jeg ønsker at alle Sions unge menn skal være klar over at ekteskapets innstiftelse ikke er av mennesker, men av Gud. Det er noe ærefullt, og ingen mann i gifteferdig alder efterlever sin religion om han forblir alene. Ekteskapet er ikke til for mannens eget velbefinnende og for å tilpasse seg hans egne idéer og tanker for at man skal gifte seg og skille seg, godta og forkaste, alt efter eget forgodtbefinnende . . . Ekteskapet bevarer menneskeslekten. Uten ekteskapet ville Guds hensikter forpurres, dyd ville gå til grunne for å gi plass for last og fordervelse, og jorden ville bli øde og tom.

. . . Enhver ungdom i Kirken skulle ha en inngående forståelse av dette. Kirkens ledere og våre forskjellige instansers lærere skulle innprente ekteskapets ukrenkelige hellighet og belære om dets plikt, således som det er blitt oss åpenbart i de siste dager. I denne henseende skulle der bli en reform innen Kirken; det skulle skapes et sinnelag som verdsetter et ærbart ekteskap, og som fraråder enhver ung mann og enhver ung kvinne som er medlemmer av Kirken å inngå ekteskap uten at det skjer i kraft av den myndighet som Gud selv har anerkjent. En mann som er i gifteferdig alder og som bærer prestedømmet skulle ikke forbli ugift . . .

Mange mennesker", fortsetter han, "forestiller seg at det er noe syndig ved ekteskapet, og det er en frafallen tradisjon

som hevder dette. Dette er en falsk og meget skadelig tanke. Stikk i strid med denne tanke, ikke bare anbefaler Gud ekteskap, han befaler det." (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine*, 5. utgave, s. 270—274)

Forleden kveld ble jeg på mitt kontor oppsokt av en nydelig mor med syv barn. Jeg tror jeg er såpass langt borte at ingen sannsynligvis vet hvem jeg sikter til. Hun er en meget talentfull ung kvinne, men hun sa: "Jeg er kommet til et punkt hvor jeg tror jeg må overveie om jeg bør skille meg fra min mann." Dette ga støtet til at jeg begynte å spørre henne ut om hennes mann. Hun besvarte mine spørsmål og sa at han var snill mot henne og han var en god forsørger; men efter at barna nu begynte å bli voksne, hadde ekteskapet begynt å miste noe av sin romantiske glans, og hun hadde nu kommet til et punkt hvor hun hadde begynt å tenke som så at hvis hun var løs og ledig, kunne hun greie seg bedre enn hun var istand til sammen med den mann som var far til hennes barn. Vi snakket sammen om dette lenge og vel, men neste morgen efter at det første konferansemøtet var over, kom denne nydelige unge kvinnen bort til meg og sa mens tårene strømmet nedover kinnene hennes: "Jeg har fått besvart alle mine spørsmål. Dette møtet har forandret mitt liv, og nu er jeg en helt annen kvinne fordi jeg har en forståelse som jeg aldri før har hatt. Jeg kommer til å gå tilbake og kommer til å ta vare på min familie. Jeg kommer til å elske min mann, og jeg kommer til å rette på de feil jeg har, for jeg tror at det er der de fleste problemene er å finne."

Brødre, vi befinner oss på et sted hvor det kan være mange i samme kategori, hvor en mann er kommet til en skillevei i livet slik kvinnene gjør i en bestemt alder, og kanskje er trangen til de mer intime kontakter i ekteskapet begynt å svinne hen. Men her er hun nu, og hun kunne kanskje ha lyst til å si: "Vel, jeg ser ennu ikke verst ut og noe av ungdommen har jeg også i behold. Kanskje jeg skulle rive meg løs og søke annet selskap." Enkelte psykologer kan fortelle at det er slike overfladiske tanker enkelte kvinner går med; men denslags må aldri slå rot i denne Kirke.

For ti til femten år siden viet jeg et par, og ganske nylig fikk jeg et brev fra denne moren. Efter å ha lest noen få linjer tenkte jeg: "Vel, her ryker nok et tempelekteskap." Men så ble tonen i brevet forandret og hun sa: "Da vi trodde at slutten var kommet og at det ikke fantes andre utveier enn å få en skilsmisse, kom vi til å tenke på at vi skulle rådføre oss med vår biskop. Til å begynne med nølte vi, for han var en ganske ung mann. Han var yngre enn oss. Men han var vår biskop, og derfor oppsøkte vi ham, og vi fortalte denne unge biskopen om våre innerste følelser. Han satt stille og lyttet, og da vi ikke hadde mer å si, sa han ganske enkelt: "Vel, min hustru og jeg har også hatt problemer, og vi lærte hvordan vi skulle løse dem." Og mere sa han ikke. Men det var noe som skjedde som følge av det denne unge biskopen hadde sagt. Vi gikk ut fra hans kontor, og vi sa: "Vel, hvis de kan løse sine problemer, hvorfor skulle så ikke vi kunne greie det?"

Lær de som har problemer å gå til wardets far — til sin biskop og be ham om råd. Ingen psykiater i hele verden, og ingen ekteskapsrådgiver kan gi dem som er trofaste medlemmer av Kirken bedre råd enn wardets biskop kan gjøre. Til dere som er biskoper vil jeg si: nøl ikke med å fortelle dem at ekteskapet er Guds lov, det er innstiftet av ham, og i Herren er mann og hustru intet uten hverandre, slik apostelen Paulus sa.

La meg få si enda et par ord om ekteskapet. Kanskje virker det litt påtrengende å oppfordre til ekteskap for dem som er kommet over den gifteferdige alder, men i enkelte land hvor nye konvertitter kommer inn i Kirken, sjokkerer det oss å se at enkelte menn utsetter ekteskapet til slutten av trediveårene eller begynnelsen av førtiårene, og de har aldri snakket om ekteskap. Jeg har tidligere sitert hva en av Kirkens presidenter, president Joseph F. Smith sier om dette, og han har klart og tydelig fortalt oss at den siviliserte verden i dag oversømmes av en flodbølge av synd; og at den altoverveiende årsak til dette er at man unnlater å inngå ekteskap. De aller fleste har tapt ekteskapets hellige karakter av syne. I beste fall betraktes det som en sivil avtale, men svært ofte er det rene tilfeldigheter, en innskytelse eller lysten til å tilfredsstille lidenskaper som har vært den bakenforliggende årsak; og når paktens helligdom overses eller tapes av syne, da enser man ikke lenger ekteskapsløftene som under den moralopplæring som massene får i dag betraktes som helt ubetydelig og som et tåpelig feiltrinn.

Vi må atter tenke på det ansvar vi har som prestedømsbærere, brødre. Jeg har et brev her fra en søster som setter fingeren på enkelte ting som disse pikene gjennomgår; og jeg vil anta jeg kan lese dette uten å røpe noe som er betrodd meg, og uten å avsløre hennes navn. Hun snakker om noe hun selv har opplevet, og andre som hun treffer forteller henne nøyaktig det samme. Hun har en mann som hun har hatt stevnemøte med i mange år, og han kommer spesielt til måltidene. Hun er en 27 år gammel kvinne.

Og her har jeg en annen kvinne som sier: "Jeg er en kvinne på 40 år, og jeg er enslig." Og en annen skriver: "Jeg er en kvinne på 30 år som er enslig." Og så sier de omtrent det samme; og uten å gå i detaljer, går det omtrent ut på ett: "I det siste halvannet år, har jeg hatt stevnemøte med en mann på 33 år. Vi ser hverandre nesten hver eneste dag. Jeg har bedt min biskop om råd, og selv om han har vært meget vennlig, tålmodig og forståelsesfull, vet han egentlig ikke hvordan han skal gi meg råd eller hva han skal si. Jeg har forsøkt å bryte over tvert, men det later til å dra ut. Han vil ikke forplikte seg, og realistisk sett er det også svært små forhåpninger."

Det kunne skrives mange sider om lignende tilfeller som hver for seg er noe forskjellige, men som alle er svært like.

"Han har en jobb, han fortsetter å besøke meg og gir inntrykk av at han vil gifte seg. Men hans levemåte synes å være en tilpasning til verdslige par som lever sammen uten å dra nytte av eller inngå i det forpliktende forhold som ekteskapet er. I mange tilfeller forekommer det kanskje ingen umoral, men det er en fordervelig tilstand som på ingen måte kan forhindre at ondskapen stikker hodet frem. Dessuten er pikene kanskje like skyldige som guttene som tillater at slike forhold få bestå; men de har begrenset adgang til å få istand tilfredsstillende løsninger."

Jeg tror dere med dette har hørt nok om den andre siden av historien av de piker som er skuffet. Alle kvinner har et ønske

om å finne en livsledsager. De ønsker å være hustruer, de ønsker å være mødre, og når menn nekter å påta seg det ansvar som ekteskapet medfører, uten noen som helst gyldig grunn — kan ikke kvinnene gifte seg. Brødre, vi gjør ikke vår plikt som prestedomsbærere når vi passerer den gifteferdige alder og unnlater å inngå i et hederlig ekteskap med disse skjønne kvinner, som forsøker å realisere en kvinnes største ønsker om å få en mann, en familie og et hjem.

Men misforstå meg endelig ikke. Jeg forsøker ikke å oppfordre dere som er unge menn til å gifte dere altfor tidlig, for jeg tror at dette representerer en av dagens farer. Vi ønsker ikke at en ung mann skal tenke på å gifte seg før han er istand til å ta hånd om sin familie, før han har fått seg en jobb, og er uavhengig. Han må forvisse seg om at han har funnet en pike som han setter høyere enn alt annet, at de har gått så lenge sammen at de kjenner hverandre, kjenner hverandres feil og fremdeles elsker hverandre. Jeg har sagt til misjonspresidentene (noen av dem, har vi fått vite, skal ha sagt til misjonærene: "Hvis du ikke har giftet deg seks måneder efter din misjon, da har du sviktet som misjonær"): Slikt må dere aldri si til en av våre misjonærer. Kanskje har de efter seks måneder ikke funnet en hustru; og hvis de tar dere alvorlig, kan de styrte inn i et ekteskap over hals og hode, som kanskje ikke er helt riktig for dem."

Men misforstå endelig ikke hva vi sier; men brødre, tenk mer alvorlig over ekteskapets forpliktelser for dem som bærer Det hellige prestedømme på et tidspunkt hvor alle som forstår sitt ansvar skulle forventes å gifte seg; for husk, brødre, at bare de som inngår i den nye og evige ekteskapspakt i templet for tid og evighet; bare disse vil bli opphøyet i det celestiale rike. Det er det Herren forteller oss.

Vil dere tenke alvorlig over dette, brødre; ta imot dette råd av oss og gjør ikke noe overilet. Ta dere tid, det er så; men forsøm ikke det ansvar og de forpliktelser dere har som bærere av Det hellige prestedømme.

Vi ser hen til at dere brødre løfter banneret høyt for Guds hellige prestedømme. Og hvilken hærstyrke vil ikke dette representere. Anslagsvis 185.000 prestedømsbærere befinner seg innenfor hørevidde av det som blir sagt her i kveld.

Kjære brødre, la oss ha våre øyne stivt festet på de ting som er av evig verdi med øyet ene og alene vendt mot Guds ære. og la hver især si til seg selv at "fra nu av skal Gud være min hjelper. Jeg skal ikke innlate meg på noen aktiviteter medmindre det hjelper meg til å gå ytterligere fremover mot det evige livs mål slik at jeg sist kan vende tilbake til min himmelske Faders nærhet.

Brødre i prestedømmet, når dere som er hjemmelærere oppdager familier som er på nippet til å bli skilt, når dere ser uforbederlige barn som ikke har funnet sin plass, foreldre som tilsynelatende har mistet kontakten med sine barn — brødre i prestedømmet; når dere ser dette, så har dere et ansvar for å holde nær kontakt med disse familier og ikke la dem drive fra hverandre før dere har gjort alt som står i deres makt for å stanse disse tilbøyligheter til skilsmisse.

En av de smertelige ting som sorterer under mitt ansvarsområde er den bølge av søknader om å få opphevet de beseglinger som er inngått av dem som er viet i templet. Dette er forferdelig, brødre, og meget av det skyldes en av de største av alle synder nest efter mord, nemlig hor, som brer seg med voldsom fart i Kirken. Vi må enda en gang bestemme oss for, brødre, at vi vil holde kyskhetsloven, og hvis vi har begått feil, så la oss nu begynne å rette på disse feil. La oss vandre i retning av lyset; og ødelegg for all del ikke den strålende anledning dere har som menn, brødre, som gjør det mulig for dere å gå sammen med Skaperen i å frembringe menneskesjeler, ved at dere innlater dere på ulovlige forbindelser som bare vil bringe dere i vanære og føre til at både deres hustru og deres barn blir sønderknust. Vi ber dere inntrengende, brødre, om å holde dere moralsk rene, og om å vandre på sannhetens og rettferdighetens sti for å høste bifall av en himmelsk Fader hvis sønner dere er.

Jeg vil gjerne bære mitt vidnesbyrd for dere, brødre, og jeg vil dere skal vite hvor høyt vi elsker dere brødre i prestedømmet. Men vi ønsker at dere skal leve opp til det ansvar dere har påtatt dere, brødre, og holde dere på bølgelengde med Herrens ånd. Noe av det tristeste vi er vidne til skjer når en som hadde Herrens ånd har mistet den på grunn av synd; vedkommende befinner seg nu i mørke og blir overlatt til Satans tuktelse for derefter å få oppleve helvedes torturkammere som de nu må leve i og som virkelig er forferdelig slik Herren har varslet oss om. La oss gripe fatt i de menneskene som er på vei nedover, brødre — før de når dette bestemmelsesstedet; og hvis dere ser at de beveger seg i en slik retning, brødre, så lev opp til det ansvar dere har påtatt dere og forsøk å redde denne Kirkens manndom.

Jeg ber dere inntrengende, mine brødre, og jeg gir dere min velsignelse og bærer mitt vidnesbyrd for dere her i kveld, i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Avslutningstale

Harold B. Lee

Hvis Herren vil gi meg kraft og styrke, er det et par ting jeg gjerne vil si dere. Kirkens medlemmer befinner seg i alle deler av verden. Et av de områder hvor situasjonen er spent i dag, er Israel hvor det raser en krig. Foreløpig vet vi ikke svært meget om hvor omfattende den vil bli, men det later til at Egypt og Syria rykker inn på israelsk område.

Vi har en rekke BYU-studenter der, og Kirken har også organisert en gren i Jerusalem. Vi har hatt forespørsler fra engstelige foreldre som har vært spørrende, som har våket og ventet. Vi har fått beskjed om at de alle er i trygghet og at de blir tatt hånd om. Dere kan være forvisset om at vi har hyrder som våker over hjorden, og vi vil fortsette å be sammen med dere slik at ingen vil komme til skade. I Chile har det vært uroligheter og i dette området har vi mange tusen medlemmer av Kirken og nesten to hundre misjonærer. En av de presiderende autoriteter som har vært på besøk her fra Santiago, har fortalt oss at så vidt vi vet er ingen menneskeliv gått tapt. Våre medlemmer har stått urokkelige og har ikke deltatt i politiske opptøyer; de har hevet seg over dette slik det forventes at sanne medlemmer av Jesu Kristi Kirke gjør, og har vist sin troskap til dem som sitter med makten. De ønsker ikke å ta parti, men bøyer sine hoder og viser lydighet mot de politiske myndigheter på de steder hvor de befinner seg.

Vi ber for våre siste-dagers hellige overalt hvor de befinner seg, og vi ber om at de vil holde stand. Men noen av de største fiender vi har, er dem vi har innenfor våre egne rekker. Mesteren beklaget seg da han var vidne til at en av disse utvalgte menn som han under inspirasjon hadde utvalgt til å være en av De tolv, forrådte ham med et kyss og for noen få usle sølvpenger overleverte ham til hans fiender. Derefter sto Judas og betraktet det hele, og da han forsto rekkevidden av det han hadde gjort, grep han til den eneste utvei, og ofret seg selv. Den eneste forklaring Jesus kunne gi var at det befant seg en djevel blant de De tolv, og han siktet til Judas.

Når vi ser at en av våre egne i dag gjør noe lignende, mennesker som har vært anerkjent og hedret som lærere og ledere og som senere faller ved veikanten, krymper vi oss. Men av og til må vi si det samme som Mesteren sa: "Djevelen må ha tatt bolig i dem."

For noen få år tilbake, var det en kvinne som skrev en del sjofle ting om profeten Joseph Smith. (Saken ble dengang nevnt under en generalkonferanse) Kort tid efterpå traff jeg noen på gaten som spurte meg om det hadde vært fremsatt en åpenbaring eller gitt noen uttalelse på den generalkonferanse som nylig var avsluttet som kunne betraktes som profeti. Og til det svarte jeg: "Hørte dere avslutningstalen til president George Albert Smith? I så fall hørte dere en profet som talte, og la meg fortelle dere hva han sa." Tilfeldigvis hadde jeg et utklipp i lommeboken min, og president George Albert Smith sa:

"Mange har forsøkt å nedvurdere Joseph Smith, men alle som har gjort det, vil bli glemt i levningen av moder jord, og stanken av deres skjendige handling vil alltid følge dem, mens den heder, verdighet og troskap mot Gud som Joseph Smith var et eksempel på — og som er knyttet til hans navn — aldri vil dø."

Aldri er noe blitt sagt som er mer sant; og vedkommende falt, nøyaktig slik alle andre vil falle som forsøker å rive ned Herrens verk.

I enkelte tilfeller hører noen av dem som av og til har skrevet i dagspressen med blant dem som har falt ved veikanten. De tilsmusser de hederlige familienavn som de bærer, og de har vanæret de hedersbevisninger vi tidligere har gitt dem. De forsøker å slutte seg til fiendens styrker og gå imot Herrens verk. Til dem kan vi si det samme som president George Albert Smith sa, at "de som gjør dette, vil bli glemt i levningen av moder jord, og stanken av deres skjendige handling vil alltid følge dem, mens den heder, verdighet og troskap mot Gud som Joseph Smith var et eksempel på — og som er knyttet til hans navn — aldri vil dø".

Hver gang jeg hører at slike ting blir sagt av dem som forsøker å rive ned hans verk, tenker jeg alltid på hva Herren har sagt:

"Derfor, gjør eders fiender til skamme; kall på dem til å møte eder offentlig og under private forhold og efter som I er trofaste, skal de bli gjort til skamme.

Derfor, la dem komme frem med sine sterke argumenter mot Herren.

Sannelig, så sier Herren til eder — intet våpen som er rettet mot eder, skal lykkes. Og hvis noe menneske hever sin røst mot eder, han skal gjøres til skamme i min egen beleilige tid. Derfor, hold mine bud, . . . " (L&p 71:7—11)

Det han forsøker å få oss til å forstå er at han vil ta hånd om våre fiender hvis vi fortsetter å holde hans bud. Og derfor sier jeg til dere som er hellige av den aller høyeste Gud, når disse ting kommer, og de vil komme — for det er blitt profetert — da kan dere bare si til dere selv:

"Intet våpen som er rettet mot Herrens verk vil noensinne lykkes, men all den herlighet og majestetiske prakt som henhører til dette verk som Herren ga, vil bli husket lenge efter at de som har forsøkt å tilsmusse sine egne navn og Kirkens navn er glemt, og deres gjerninger vil forgå sammen med dem."

Vi synes synd på dem når vi ser at dette skjer.

Det er enda en ting jeg har lyst til å si litt om. Jeg er sikker på at mange er kommet til denne konferansen med en rekke

spørsmål og vil forsøke å få besvart enkelte som er litt problematiske, og at de gjerne vil vite hva de skal gjøre i en gitt situasjon eller hvordan de skal handle under spesielle forhold. Mens vi nu har lyttet til deres spørsmål, har vi også tenkt på hva Herren sa i forordet til sine åpenbaringer, hvor det heter: "Og Herrens arm skal åpenbares; og dagen kommer da de som ikke vil høre Herrens røst, ei heller hans tjeneres røst, ei heller gi akt på profetenes og apostlenes ord, skal bli utryddet ifra folket." Og han fortsatte og sa: "Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke, og skjønt himlene og jorden forgår, skal mitt ord ingenlunde forgå, men skal opfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme." (L&p 1:14—38)

I en annen stor åpenbaring forklarte han et annet forhold som vi vil at alle siste-dagers-hellige skal huske i dag. Hvor må dere gå for å høre og finne ut hva Herren vil dere skal gjøre i dag? Herren sier videre:

"Og dette er mønsteret for dem, (og han taler nu til dem som er Kirkens ledere) at de skal tale som de blir drevet av den Hellige Ånd.

Og hvad som helst de taler når de er drevet av den Hellige Ånd, skal være hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sinn, skal være Herrens ord, skal være Herrens røst og Guds kraft til frelse." (L&p 68:3—4)

Like efter at Kirken var organisert sa han noe til De tolv som jeg gjerne vil dere skal huske før jeg trekker en eller to konklusjoner på grunnlag av det Herren har fortalt oss. Herren taler her om de åpenbaringer som inntil da var blitt samlet i Lære og pakter.

La meg først få sitere noe som profeten Joseph Smith sa om Mormons bok: "Jeg fortalte brødrene at Mormons bok var den mest korrekte bok på jord, og sluttstenen i vår religion, og at et menneske kunne komme nærmere Gud ved å rette seg efter dens forskrifter enn ved noen annen bok." (*Documentary History of the Curch*, bind 4, s. 461) Og derefter la han til: "Hvis vi ikke hadde Mormons bok og Guds åpenbaringer, ville vi ikke ha noe som helst." (Se *DHC*, bind 2, s. 52)

Mormons bok og åpenbaringene er den grunnvoll som Kirken og Guds rike er bygget på i vår tid, og derfor sa Herren om disse åpenbaringene slik det står å lese i det 18. kapitel i Lære og pakter:

"Og nu taler jeg til eder, de Tolv — se, min nåde er eder nok. I må vandre rettskaffent for mig og ikke synde.

Og jeg, Jesus Kristus, eders Herre og eders Gud, har talt det. Disse ord er ikke av menn eller menneske, men av mig. Derfor skal I bevidne at de er av mig og ikke av menneske. For det er min røst som taler disse ord til eder, for de er gitt eder ved min Ånd, og ved min kraft kan I lese dem for hverandre, og hvis det ikke var ved min kraft, kunde I ikke ha dem." (L&p 18:31, 33—35)

Og derefter føyde han til, og jeg ber dere om å høre godt efter:

"Derfor kan I bevidne (idet han sikter til at en står på talerstolen og leser fra disse åpenbaringene) at I har hørt min røst, og kjenner mine ord." (L&p 18:36) For som jeg allerede har sitert, sa han, " . . . enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme". (L&p 1:38)

Og nu kjære siste-dagers-hellige, jeg tror aldri dere har vært tilstede ved en konferanse hvor dere i løpet av tre dager har hørt flere inspirerte uttalelser om nær sagt hvert eneste emne og problem som dere har engstet dere for. Hvis dere ønsker å vite hva Herren vil at de hellige skal vite, og hvis dere ønsker å bli veiledet og rettledet i de neste seks måneder, så få tak i et eksemplar av referatet fra denne konferansen. Så vil dere ha det siste som Herren har sagt som angår siste-dagers-hellige. Og det samme gjelder også for alle andre som ikke tilhører oss, men som tror at det som er blitt sagt er "Herrens sinn, Herrens vilje, Herrens røst og Guds kaft til frelse". (Se L&p 68:4)

Og som jeg sier, er det meget fryktløst å fremsette en slik påstand. Jeg har tenkt på en stor åpenbaring hvor Herren sa noe om universets skapelse. I det 88. kapitel i Lære og pakter sier Herren:

"Jorden svever på sine vinger, og solen gir sitt lys om dagen, og månen gir sitt lys om natten, og stjernene gir også sitt lys idet de svever på sine vinger i herlighet, i Guds veldes midte.

Hvad skal jeg sammenligne disse riker med, så I kan forstå? Se, alle disse er riker, og hvis noget menneske har skuet nogen av disse, ja, det aller minste, har han sett Gud bevege sig i sin majestet og kraft." (L&p 88:45—47)

Og likeledes sier jeg dere nu når jeg står sammen med dere og ser Herrens styrende hånd blant verdens nasjoner i dag og er vidne til at tidenes tegn går i oppfyllelse slik de er blitt forutsagt av profetene og av Mesteren selv. Vi ser hva som skjer, og de ting som finner sted for våre øyne i vår egen tid. I Kirken har vi vært vidne til enkelte av disse meget dramatiske ting, og jeg kan bære vidnesbyrd om at dere ser det Herren åpenbarer for å ivareta sitt folks behov i dag.

La meg foreta en liten omskrivning av det Herren har sagt i denne store åpenbaring som jeg siterte fra: Og hvis noe menneske har skuet det aller minste av det som skjer blant oss i dag, har han sett Gud i dag bevege seg i sin majestet og kraft. La oss ikke begå noen feil i så måte.

Hvor kan man ellers finne veiledning? Hvor finner man trygghet i verden i dag? Trygghet kan ikke skapes av stridsvogner, kanoner, fly og atombomber. Det finnes bare ett trygt sted, nemlig innenfor det kraftfelt som Den allmektige Gud gir til alle som holder hans bud og lytter til hans røst når han taler gjennom de kanaler han har fastsatt i så henseende.

I det svar han ga til sine disipler da han fortalte dem at han skulle komme igjen, forklarte han dem enkelte viktige ting. Disiplene spurte ham og sa: ". . . Når skal dette skje? Og hvad skal tegnet være på ditt komme og på verdens ende?" (Se Matt. 24:3) I dette spørsmålet finner dere en definisjon på hva som ligger i uttrykket "verdens ende".

Og derefter forteller han sine disipler det vi kan lese om i det 24. kapitel hos Matteus, hvilket kanskje er lettere å forstå ut fra den inspirerte versjon som vi finner i Den kostelige perle. Han sier at når fikentreets "blader begynner å springe ut, da vet vi at sommeren er nær for hånden". (Joseph Smith 1:38)

Og derefter nevnte han bestemte tegn hvorved de kunne vite at hans komme var nær, ja endog ved døren. Jødene og Jerusalems innbyggere vil få oppleve store trengsler "som Gud aldri før har sendt over Israel siden deres rikes begyn-

nelse og inntil da, og som ei heller igjen skal sendes over Israel". (Joseph Smith 1:18)
"Og ble ikke de dage forkortet, da ble intet kjød blant dem frelst; men for de utvalgtes skyld ifølge pakten, skal de dage forkortes.
Se dette har jeg talt til eder angående jødene. Og ennvidere, om noen efter de dages trengsler, de som skal komme over Jerusalem, sier til eder: Se, her er Kristus, eller der, da skal I ikke tro det.
For i de dage skal falske kristuser og også falske profeter stå frem, og de skal vise store tegn og undre, så at endog de utvalgte skal føres vill om det er mulig, de som er utvalgte ifølge pakten." (Og med det mener han medlemmene av denne Kirke)
"Om de da sier til eder: Se, han er ute i ørkenen, da gå ikke der ut; se han er i de hemmelige kammere, da tro det ikke; for som morgenens lys går ut fra øst og skinner like til vest . . . så skal også Menneskesønnens komme være." (Joseph Smith 1:20—22, 25—26)
Og derefter omtaler han de kriger som skal komme: " . . . for folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike; og der skal være hunger og pest og jordskjelv både her og der.
Og ennvidere, fordi urettferdighet skal ta overhånd, skal kjærligheten bli kold hos mange; men den som ikke overvinnes, han skal bli frelst.
Og ennvidere, dette evangelium om riket skal forkynnes over hele jorderiket som et vidnesbyrd for alle folkeslag, og da skal enden, eller de ugudeliges ødeleggelse, komme;
Og straks efter de dages trengsel, skal solen bli formørket og månen skal ikke gi sitt skinn, og stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes.
Sannelig sier jeg eder: Denne slekt, i hvilken dette skal skje, skal ingenlunde forgå før alt det jeg har fortalt eder, skal bli oppfylt.
Men hin dag og time vet ingen, ikke engang Guds engler i himmelen, men alene min Fader.
Men som det var i Noahs dage, således skal det også være ved Menneskesønnens komme.
For det skal være med dem likesom i dagene før vannflommen; for like til den dag da Noah gikk inn i arken, spiste og drakk de, tok til ekte og ga til ekte.
Og de visste ikke av før vannflommen kom og tok dem alle. Således skal også Menneskesønnens komme være.
Da skal det oppfylles som skrevet er, at i de siste dage skal to være ute på marken; en blir tatt med, og en blir latt tilbake.
To skal male på kvernen; en blir tatt med, og en blir latt tilbake.
Og hva jeg sier til en, det sier jeg til alle; våk derfor, for I vet ikke i hvilken time eders Herre kommer." (Joseph Smith 1:29—31, 33—34, 40—46)

Brødre og søstre, vi lever i den tid Herren taler om. Dere ser at tegnene er her. Vær I derfor rede. Brødrene har fortalt hvordan dere skal være rede. Aldri har vi hatt en konferanse hvor vi har fått så mange direkte instruksjoner og så mange formaninger; hvor problemene er blitt beskrevet og forslag til løsninger antydet.
La oss ikke vende det døve øret til nu, men lytte til alt dette som om det er kommet fra Herren og er inspirert av ham, og vi vil være trygge på Sions høyde inntil alt det Herren har i vente for sine barn skal bli fullført.
Og like før vi nu skal avslutte denne konferansen, er jeg blitt påvirket som jeg aldri før er blitt i hele mitt liv. Hvis det ikke var for den forvissning jeg har om at Herren står oss næer, og leder og veileder oss, ville byrden nesten ha vært tyngre enn jeg er istand til å bære, men fordi jeg vet at han er der, at vi kan henvende oss til ham og at vi kan høre ham hvis vi kan motta på den bølgelengde han sender, vil vi aldri bli overlatt til oss selv.
Jeg er takknemlig for sterke menn som president Tanner, president Romney, De tolv, og for alle generalautoriteter som er sterkere forenet enn jeg noen gang før har opplevet. Generalautoritetene er forenet og arbeider sammen, og taler med én røst til verden.
Følg Brødrene, og lytt til Brødrene. Jeg bærer mitt vidnesbyrd som en av dem som Herren har bragt til dette sted, slik bror Gordon Hinckley har sagt, og jeg takker Herren for at jeg kanskje har bestått noen av prøvene; men kanskje må jeg gjennomgå enda noen flere før jeg blir så blankpolert at jeg kan gjøre alt det Herren vil jeg skal gjøre.
Enkelte ganger når sløret har vært meget tynt, har jeg tenkt at hvis jeg hadde arbeidet enda litt til, ville sløret kanskje ha forsvunnet. Jeg står og venter og ber ikke om mer enn Herren ønsker å gi meg, men jeg vet han er der oppe og at han veileder og rettleder.
Jeg gir min velsignelse til dere strålende siste-dagers-hellige. Gå tilbake til deres hjem nu, og fortell deres folk at generalautoritetene elsker dem. Til dem som ikke er medlemmer av Kirken, rekker vi frem vennskapets hånd. Måtte vi nå frem til alle dem som har mistet sin orienteringsevne og — før det er altfor sent — forsøke å vinne dem tilbake til hjorden; for de er alle Guds barn, og han ønkser at vi skal frelse dem alle.
Fred være med dere, ikke den fred som følger av landets lov, men den fred som kommer på den måte som Mesteren sa ved at man overvinner alt som er av verden. Måtte Gud hjelpe oss til å forstå dette, og jeg vil dere skal vite at jeg vet uten skygge av tvil at dette er hans verk, og at han veileder og rettleder oss i dag slik han har gjort det i enhver evangelieutdeling; og jeg sier dette i all ydmykhet og i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

"Gi akt på det"

Bruce R. McConkie

Hvis Herren selv hadde valgt å komme ned, åpne konferansen og tale til de hellige, hva ville han så ha sagt? Hvis han hadde funnet det riktig å komme og tale under dette møtet, hva ville han så ha sagt oss for å velsigne oss, og til beste for vår frelse?

En slik tilsynekomst er ikke fullstendig i det blå. Profeten Joseph Smith sa at hvis vi ville komme sammen, fullstendig uten misunnelse og med en fullkommen tro, da kunne sløret like lett trekkes tilside i dag som noen gang før. (Se L&p 67:10; *Teachings of the Prophet Joseph Smith* s. 9) Jeg tror at da Herren oppholdt seg i Enoks by, talte han helt utvilsomt i deres forsamlinger; og når han i sin tid vil regjere i all sin prakt under tusenårsriket her på jorden, vil han gjøre nøyaktig det samme igjen.

Men vi arbeider også efter det prinsipp at det er det samme om det evige sannhetsord blir gitt ved hans egen røst eller ved hans tjeneres røst. Og da president Lee åpnet denne konferansen i går, og videre da president Romney bar sitt meget overbevisende, sterke og sannferdige vidnesbyrd for et øyeblikk siden, fikk jeg en meget sterk følelse av at hvis Herren selv hadde vært tilstede her, ville han ha sagt nøyaktig det samme som disse menn har uttalt.

Disse brødre, som tilhører Kirkens første presidentskap, er Herrens redskaper og hans representanter. De har nøklene til Guds rike på jorden i vår tid, og fra dem kommer de ord om liv, sannhet og åpenbaring som — hvis vi vil rette oss efter dem — vil gi oss fred i dette liv og evig herlighet siden hen.

Jeg har nu et meget sterkt ønske om at jeg også vil bli veiledet av den ånd som i så rikt monn har inspirert dem som har stått her før meg slik at det jeg sier vil være i overensstemmelse med det Herren ønsker jeg skal si ved denne anledning. Hvis jeg kan bli veiledet i så henseende, ønsker jeg å be de siste-dagers-hellige om å innta en fast og bestemt holdning til forholdene i sitt eget land og i verden forøvrig; og jeg ber dem om å snu ryggen til alt som er ondt og nedbrytende, om å lete efter det som er godt og som bygger opp i alle ting, samt om å lovprise Herren for den godhet og nåde han har vist ved å gi oss de herligheter og undere vi finner i hans evige evangelium.

Sett på bakgrunn av alt som er fremherskende i verden i dag, kan det være lett å konsentrere oppmerksomheten om negative og onde ting, eller å øde våre krefter på saker og virksomheter av betenkelig verdi og tvilsom produktivitet.

Jeg er fullstendig klar over den guddommelige forordning om at vi skulle arbeide ivrig for en god sak, og jeg er også klar over det faktum at ethvert riktig prinsipp som virker til beste for menneskehetens frihet og velsignelse anerkjennes av Herren; jeg er også oppmerksom på behovet for å oppholde og støtte dem som går i bresjen for gode saker og gjør seg til talsmenn for sanne prinsipper — noe vi alle skulle gjøre på den absolutt beste og mest gavnlige måte vi kan. Spørsmålet er — efter min oppfatning — ikke *hva* vi skulle gjøre, men *hvordan* vi skulle gjøre det; og jeg hevder at det nyttigste og mest produktive siste-dagers-hellige kan gjøre for å styrke enhver god og riktig sak, er å efterleve og undervise om prinsippene i det evige evangelium.

Det finnes nok dem som har spesielle gaver og behov for å tjene på andre områder; men for mitt eget vedkommende og med den kunnskap og det vidnesbyrd jeg har, er det ikke noe jeg kan gjøre så lenge jeg befinner meg i denne dødelige prøvestand som er av større betydning enn å bruke alle mine krefter, all min styrke og alle mine evner til å utbre og fullkommengjøre sannhetens og rettferdighetens sak, både i Kirken og blant vår Faders øvrige barn.

Jeg tror de siste-dagers-hellige er sterkt forpliktet til å fryde seg i Herren, til å lovprise ham for hans godhet og nåde, for innerst inne å tenke grundig igjennom hans evige sannheter, og for å stile mot rettferdighet.

Som tekst har jeg valgt disse ord fra Esaias, det ord som han adresserte til oss som er av Israels hus og som er medlemmer av Herrens rike. Det spørsmål han stiller lyder slik:

" . . . Hvem kan bo ved en fortærende ild? Hvem kan bo ved evige bål?" (Es. 33:14)

Eller med andre ord, hvem i Kirken skal få en arv i det celestiale rike? Hvem vil gå dit hvor Gud og Kristus og hellige skapninger befinner seg? Den som overvinner verden, fremmer rettferdighetens sak og med tro og hengivenhet holder ut inntil enden, vil få høre den kjærkomne velsignelse: "Kom og arv min Faders rike."

Esaias svarer:

„Den som vandrer i rettferdighet og taler det som rett er, den som forakter det som vinnes ved urett og vold, den som ryster sine hender så han ikke rører ved bestikkelser, som stopper sitt øre til for ikke å høre på blodråd, og som lukker sine øine for ikke å se på det som ondt er; han skal bo på høie steder, . . ." (Es. 33:15—16, KJv)

Jeg skal nu bruke denne tekst fra Esaias som ble uttalt ved Den hellige ånds kraft og gi noen antydninger om hvordan den kan anvendes på oss og de omstendigheter vi lever under.

For det første: "Den som vandrer i rettferdighet og taler det som rett er." Dette er det samme som å bygge på vår Herre Jesu Kristi sonoffer, og vi må holde budene. Vi må tale sannheten og utføre rettferdige gjerninger. Vi skal dømmes efter våre tanker, ord og gjerninger.

For det annet: ". . . den som forakter det som vinnes ved

urett". Dette betyr at vi må behandle våre medmennesker likt og rettferdig. Det var Herren selv som sa at han, når han kom igjen, ville være et hastig vidne mot den som forholder dagarbeideren hans lønn.

For det tredje: "... den som ryster sine hender så han ikke rører ved bestikkelser". Dette betyr at vi må avstå fra enhver anstrengelse med sikte på å kjøpe innflytelse, og må i stedet behandle våre medmennesker rettferdig og upartisk. Hos Gud er det ingen personsanseelse. Han behandler alt kjød likt, og bare de som holder hans bud, vil bli spesielt begunstiget av ham. Frelsen er gratis; den kan ikke kjøpes for penger; og bare de blir frelst som følger den lov som frelsen er betinget av. Bestikkelser hører denne verden til.

For det fjerde: Den " . . . som stopper sitt øre til for ikke å høre på blodråd og som lukker sine øine for ikke å se på det som ondt er". Dette betyr at vi ikke må konsentrere vår oppmerksomhet om ondskap og ugudelighet. Vi må slutte med å finne feil, og lete efter det gode hos myndigheter og i verden. Vi må følge en bestemt og fast fremgangsmåte i alle ting.

Det er en evig lov, fastsatt av Gud selv før denne verdens grunnvoll ble lagt, at enhver skal høste som han sår. Hvis vi tenker onde tanker, vil vår tunge si urene ting. Hvis vi taler ugudelige ord, vil vi til syvende og sist gjøre ugudelige gjerninger. Hvis vi hovedsakelig er opptatt av verdslighet og av verdens ondskap, da vil verdslighet og urettferdighet fortone seg som den normale livsform. Hvis vi lar tanken på seksuell umoral komme inn i vårt sinn, vil vi snart synes at alle er umoralske og urene, og dette vil bryte ned skansene mellom oss og verden. Slik er det også med alt annet som er unyttig, urent og ugudelig adferd. Dette er grunnen til at Herren sier han hater og avskyr "et hjerte som legger op onde råd . . ." (Ordspr. 6:18)

Hvis vi på den annen side innerst inne tenker på de ting som er rettferdige, da skal vi bli rettferdige, hvis våre tanker alltid er prydet med dyd da skal vi ha større frimodighet for Guds åsyn, og i neste omgang vil han utøse rettferdighet over oss. Visselig er det sant som Jakob sa at " . . . å være kjødelig-sinnet er død, og å være åndelig-sinnet er evig liv". (2. Ne. 9:39) Og Paulus sa: "Far ikke vill! Gud lar sig ikke spotte; for det som et menneske sår, det skal han og høste.

For den som sår i sitt kjød, skal høste fordervelse av kjødet; men den som sår i Ånden, skal høste evig liv av Ånden." (Gal. 6:7—8)

Og Paulus sier også:

"... alt som er sant, alt som er ære verdt, alt som er rettferdig, alt som er rent, alt som er elskelig, alt som tales vel om, enhver dyd, og alt det som priselig er — gi akt på det!" (Fil. 4:8)

For å hjelpe oss til å konsentrere oss om rettferdighet, skulle vi samvittighetsfullt la tanker om frelsende sannheter synke ned i våre hjerter. Bror Packer snakket i går med stor veltalenhet om at vi skulle synge Sions sanger for å konsentrere tankene om nyttige ting. Jeg har lyst til å tilføye at også vi — efter at vi har sunget åpningssalmen — ber oss selv om å holde en tale. Jeg har holdt mange taler mens jeg har ferdes i sterkt trafikerte bygater, eller har trasket avgårde på ørkenstier eller på enslige steder, og jeg har på denne måten greid å konsentrere meg om Herrens anliggender og om de ting som er av rettferdighet. Disse talene tror jeg nok har vært bedre enn de taler jeg har holdt der hvor folk har vært tilstede.

Hvis vi ønsker å utarbeide vår egen frelse, må vi fryde oss i Herren. Vi må tenke på hans sannheter i våre hjerter, og vi må konsentrere vår oppmerksomhet og vår interesse om ham og den godhet han viser oss. Vi må forsake verden og bruke all vår styrke, alle våre krefter og alle våre evner til å fremme hans verk.

Jeg synes at Herrens folk skulle fryde seg i ham og prise hans hellige navn. Hosianna-rop skulle stadig gå ut av vår munn. Når jeg tenker på den kunnskap om ham vi har fått gjennom åpenbaring og at det evige liv består i å kjenne ham; når jeg tenker på den store frelsesplan han har tilrettelagt for oss; når jeg tenker på hans elskede Sønn som kjøpte oss med sitt blod og som gjennom sitt sonoffer bragte liv og udødelighet frem i lyset; når jeg tenker på profeten Joseph Smiths liv og virksomhet, han som bortsett fra Jesus selv har utført mer for menneskenes frelse i denne verden enn noe annet menneske som noensinne har levet, og som kronet sin virksomhet her på jorden med en martyrs dør — ja da fylles min sjel med evig takknemlighet, og jeg ønsker å heve min røst med de himmelske kor for uopphørlig å lovprise ham som bor i det høye.

Når jeg tenker på at Herren har en levende profet som veileder hans jorderike, og at apostler og profeter atter vandrer på jorden, når jeg tenker på at Herren har gitt oss Den hellige ånds gave og kraft slik at vi kan motta åpenbaringer fra himmelen og få kraft til å helliggjøre våre sjeler; når jeg tenker på de utallige velsignelser — gaver, mirakler, løfter om at familien skal fortsette evindelig og alle velsignelser som utøses over oss og som tilbys gratis til alle mennesker overalt i verden — da kjenner jeg en grenseløs trang til å lovprise Herren og forkynne hans godhet og nåde. Og i denne lovprisningens og takksigelsens ånd, som er den samme ånd som ledsaget president Romney da han holdt sin tale tidligere i dag, vil jeg avslutte med disse ord av min egen salme:

Pris I Herren
Pris ham for hans godhet
Pris ham for hans nåde
Hold hans navn høyt i ære og søk hans åsyn —
O pris I Herren.

Velsignet er Herren
Velsign ham for hans barmhjertighet
Velsign ham for hans kjærlighet
Hold hans navn høyt i ære og søk hans åsyn —
O velsignet er Herren.
Pris I Herren

Pris ham som skapte alle ting
Pris ham som forløste alle ting.
Hold hans navn høyt i ære og søk hans åsyn —
O pris I Herren.

Søk I Herren
Søk ham som regjerer fra oven
Søk ham hvis vilje vi kjenner
Hold hans navn høyt i ære og søk hans åsyn —
O, søk I Herren.

Og vi er blitt lovet at hvis vi søker ham av hele vårt hjerte, og holder hans bud og vandrer oppriktig for ham, skal vi virkelig se hans ansikt og til sist bli arvinger med ham til evig liv i hans Faders rike. Jeg bærer vidnesbyrd om dette, og jeg ber om dette for oss alle, i Jesu Kristi navn. Amen.

"Se, det er din mor"

Thomas S. Monson

En sommerdag sto jeg alene i stillheten inne på den amerikanske krigskirkegården på Filippinene. En ærbødig ånd fylte den varme, tropiske luften. På det omhyggelig klipte gresset, mål efter mål, sto støtter med navn på menn, for det meste unge menn, som ga sitt liv i kamp. Mens jeg lot øynene flakke fra navn til navn langs de mange æreskolonner, kom tårene lett og uten forlegenhet. Mens mine øyne fyltes med tårer, svulmet hjertet av stolthet. Jeg tenkte på hvilken høy pris som var betalt for friheten og hvilket stort offer mange var blitt kalt til å gjøre.

Tankene gikk fra dem som tjente så tappert og døde så verdig. Jeg tenkte på hver av de falnes sorgtunge mor mens hun sto med meldingen om sin sønns store offer i hånden. Hvem kan måle en mors sorg? Hvem kan granske en mors kjærlighet? Hvem kan fullt ut forstå en mors edle rolle? Med fullkommen tillit til Gud vandrer hun med sin hånd i hans inn i dødsskyggens dal forat du og jeg kan komme frem og få liv.

Navnet moder.
De edleste tanker i mitt sinn,
de fineste ord på tungen min,
uverdig er å smi det navn
mer hellig enn pagoder.
Som lite barn i kjærlig favn;
som mann det gjør den samme gavn:
Ærbødig hviskes dette navn,
velsignet navn, min moder.
— George Griffith Fetter

La oss i denne ånd tenke på mor. Jeg har fire mødre i tankene: Først moren som ble glemt, derefter moren som ble husket. Den tredje er moren som ble velsignet, og den fjerde moren som ble elsket.

"Moren som ble glemt" ser vi altfor ofte. Gamlehjemmene er overfylt, sykehussengene er belagt, dagene kommer og går — men mor får ikke besøk. Kan vi ikke fatte ensomhetens kval, morshjertets lengsel når hun alene i sin høye alder time efter time stirrer ut gjennom vinduet efter den kjære som ikke kommer på besøk, brevet som postmannen ikke kommer med. Hun lytter forgjeves efter bankingen på døren, efter telefonen som ikke ringer, efter stemmen som hun ikke hører. Hva føler en slik mor når kvinnen ved siden av gleder seg over smilet fra en sønn, en datters omfavnelse eller et barns glade utbrudd: "Hallo, bestemor."

Det er også andre måter å glemme mor på. Hver gang vi faller, hver gang vi gjør mindre enn vi burde, er dette en reell måte å glemme mor på.

Forrige jul snakket jeg med bestyrerinnen på et gamlehjem i Salt Lake City. Fra hallen der vi sto pekte hun på flere eldre kvinner som var samlet i en fredelig stue. Hun bemerket: "Der er fru Hansen. Datteren besøker henne en gang i uken, presis klokken 15 hver søndag. Til høyre for henne sitter fru Peck. Hver onsdag får hun brev fra sin sønn i New York. Det blir lest, lest igjen og derefter tatt vare på som en dyrebar skatt. Men se på fru Carroll: Hennes familie ringer aldri, skriver aldri og kommer aldri på besøk. Tålmodig rettferdiggjør hun denne forsømmelse med ord som ikke kan overbevise eller unnskylde. "De har det så travelt, alle sammen." De skulle skamme seg, alle som på denne måten gjør en edel kvinne til en "mor som er glemt".

"Hør på din far, som gav dig livet", skrev Salomo, "og forakt ikke din mor når hun er blitt gammel!" (Ordspr. 23:22) Kan vi ikke gjøre en glemt mor til en "mor som blir husket"?

Menneskene vender seg bort fra det onde og lar sine bedre egenskaper komme frem i dagen når de husker mor. En berømt offiser fra borgerkrigen, oberst Higgenson, ble en gang bedt om å nevne den begivenhet i borgerkrigen som han anså for å være det største uttrykk for tapperhet. Da sa han at det i hans regiment var en mann som alle likte, en mann som var tapper og edel, som var ren i sitt dagligliv, absolutt hevet over de utsvevelser de fleste av de andre mennene deltok i.

Ved et champagnelag en kveld, da mange begynte å bli beruset, var det en eller annen som for spøk ba denne unge mannen utbringe en skål. Oberst Higgenson sa at han reiste seg, blek, men med fullkommen selvkontroll, og sa: "Mine herrer, jeg vil utbringe en skål som dere kan drikke som dere vil. Jeg vil drikke den i vann. Den skål jeg har å utbringe, er til våre mødre."

Straks kom det liksom en merkelig trolldom over alle de beduggede mennene. De drakk skålen i stillhet. Det ble ingen

latter, ingen sang mer, og en for en forlot de rommet. Minnenes lampe hadde begynt å brenne, og navnet "mor" rørte ved hver manns hjerte.

Jeg husker godt noe som hendte på Søndagsskolen en morsdag da jeg var gutt. Vi ga hver mor en liten potteplante som gave og satt stille og ærbødige mens Melvin Watson, et blindt medlem, sto ved pianoet og sang: "That Wonderful Mother of Mine" (Min strålende mor). Dette var første gang jeg så en blind mann gråte. Selv idag kan jeg i minnet se tårene renne fra de blinde øynene for å danne små bekker og strømme nedover kinnene og tilslutt falle ned på jakkeslaget på den dressen han aldri hadde sett. I gutteaktig forundring lurte jeg på hvorfor alle voksne menn var så stille og hvorfor det kom frem så mange lommetørkler. Nå vet jeg det. Dere skjønner at mor ble husket. Det var som om alle gutter, piker, ektemenn og fedre ga et stille løfte: "Jeg vil huske min strålende mor."

For noen år siden lyttet jeg oppmerksomt mens en mann som selv hadde passert livets middagshøyde, fortalte meg om en episode i hans families historie. Moren som hadde født ham og hans brødre og søstre, og som var enke, var gått bort for å motta sin evige og velfortjente belønning. Familien samlet seg rundt det store spisestuebordet i hjemmet. Det lille metallskrinet som mor hadde oppbevart sine jordiske skatter i, ble åpnet med ærbødighet. En for en ble tingene tatt frem. Der var vielsesattesten fra Salt Lake tempel. "Å, nå kan mor være sammen med far." Så var det skjøtet på det vesle hjemmet der alle barna efter tur hadde gjort sin entre på livets scene. Husets takserte verdi var liten i forhold til den verdi mor hadde gitt det.

Derefter oppdaget de en gulnet konvolutt som var merket av tidens tann. Forsiktig ble klaffen åpnet, og frem kom et valentin-kort.[1] Det enkle budskapet, skrevet av en barnehånd, lød: "Jeg elsker deg, mor." Selv om hun var borte, lærte mor oss noe gjennom det hun satte pris på. Det bredte seg en stillhet i rommet, og alle familiemedlemmene lovet at de ikke bare skulle huske mor, men også hedre henne. For dem var det ikke for sent.

La oss nå når vi har tatt for oss den "mor som ble husket", vende oss til den "mor som ble velsignet". Et av de vakreste og ærbødigste eksempler finner vi i Skriften.

I Herrens nye testamente har vi kanskje ikke noen mer gripende beretning om en "mor som ble velsignet" enn Mesterens ømme omsorg for den sørgende enken i Nain.

"Dagen derefter skjedde det at han drog til en by som heter Nain, og mange av hans disipler gikk med ham, og meget folk.

Da han nu kom nær til byens port, se, da blev en død båret ut, som var sin mors eneste sønn, og hun var enke, og meget folk fra byen var med henne.

Og da Herren så henne, ynkedes han inderlig over henne og sa til henne: Gråt ikke!

Og han trådte til og rørte ved båren, og de som bar den, stod stille, og han sa: Du unge mann! jeg sier dig: Stå op!

Og den døde reiste sig op og begynte å tale; og han gav ham til hans mor." (Luk. 7:11—15)

Hvilken kraft, hvilken ømhet og barmhjertighet vår Mester og vårt forbilde viste ved dette! Også vi kan velsigne hvis vi bare vil følge hans edle eksempel. Anledninger finner vi overalt. Det vi trenger, er øyne som ser den ynkverdige tilstand, ører som hører et knust hjertes stille bønn. Ja, vi trenger også en sjel fylt av barmhjertighet, slik at vi kan kommunisere, ikke bare øye til øye eller munn til øre, med på Frelserens edle måte, hjerte til hjerte. Da vil enhver mor hvor som helst være en "mor som ble velsignet".

La oss tilslutt se litt på den "mor som ble elsket". Et dikt som jeg husker fra barndommen, og som barn liker selv idag, har universell gyldighet. Det heter "Hvem elsket best"?

"Jeg elsker deg, mor", sa lille John,
så tok han på luen med glemsom hånd;
hurtig til leken han sprang avsted
— sprang, og lot moren bære inn ved.

"Jeg elsker deg mor", sa lyse Nell,
"jeg elsker deg mer enn ordet selv."
Halve dagen hun ertet og skrek,
til hun gledet sin mor — løp ut til sin lek.

"Jeg elsker deg, mor", sa lille Fan,
"idag vil jeg hjelpe deg alt jeg kan.
Hvor glad jeg er jeg har skolefri!"
Og hun vugget den lille til søvnens sti.

Hun hentet kosten med lette trinn,
og gjorde rent som en hvirvelvind.
Travel og lykkelig dagen lang,
hjelpsom og glad dette barnet sang.

"Jeg elsker deg, mor", lød et kjent refreng
fra tre søte barn før de gikk i seng.
Hva tror du gledet moren mest;
hvem sa hun elsket henne best?

Joy Allison

En sikker måte alle kan vise ekte kjærlighet til mor på, er å efterleve de sannheter hun så trofast lærte oss. Et så høyt mål er ikke noe nytt for vår generasjon. I Mormons bok leser vi om en tapper, god og edel leder ved navn Helaman som i spissen for 2 000 unge menn marsjerte til et rettferdig slag. Helaman beskrev disse unge menns innsats: " . . . jeg [har] aldri sett så stort mot . . . For . . . sa de til meg: . . . se, vår Gud er med oss, og han vil ikke la oss falle, så la oss gå mot dem. . . . De hadde aldri kjempet, men likevel fryktet de ikke døden, . . . Ja, deres mødre hadde lært dem at hvis de ikke tvilte ville Gud befri dem. Og de gjentok sine mødres ord til meg og sa: Vi tviler ikke på at våre mødre visste det." (Al. 56:45—48)

Da slaget var over, fortsatte Helaman sin beskrivelse: "Men se, til min store glede var ikke en eneste av dem falt til jorden, ja, og de hadde kjempet som med Guds styrke, ja, aldri har man sett menn kjempe med så mirakuløs styrke." (Al. 56:56)

Mirakuløs styrke, mektig kraft — morskjærligheten og kjærligheten til mor hadde møtt hverandre og seiret.

Den hellige skrift og verdenshistorien er full av ømme, gripende og overbevisende beretninger om "moren som ble elsket". Imidlertid står en av dem for seg selv, over alle de andre. Stedet er Jerusalem, og tiden er kjent som tidenes

[1] I USA er det vanlig å sende kort til dem man er glad i på St. Valentins dag den 14. februar. (Overs. anm.)

midte. Tilstede er et mylder av romerske soldater. Hjelmene står for deres lojalitet overfor Cæsar, skjoldene bærer hans merke, og spydene er kronet med romerske ørner. Tilstede er også borgere av Jerusalems land. Svunnet i den stille natt og borte for alltid er de militante og pøbelaktige ropene: "Korsfest! Korsfest!"

Timen er kommet. Guds sønns personlige virksomhet på jorden nærmer seg hurtig sin dramatiske avslutning. Det er ikke mange venner tilstede. Ingen steder kan man se de vanføre tiggere som på grunn av denne mann kan gå, de døve som på grunn av denne mann hører, de blinde som på grunn av ham ser, og de døde som lever på grunn av ham.

Men fremdeles var det igjen noen få trofaste følgesvenner. Under torturen på det grusomme korset ser han sin mor og den disippel han elsket. Han sier: "Kvinne! Se, det er din sønn; derefter [sier] han til disippelen: Se, det er din mor . . ." (Joh. 19:26—27)

Fra den forferdelige natten da tiden sto stille, da jorden bevet og store fjell raste sammen, ja, gjennom historiens annaler, gjennom århundrene og alltid hører vi ekkoet av hans enkle, men guddommelige ord: "Se, det er din mor."

Når vi virkelig lytter til denne vennlige befaling og med glede adlyder dens hensikt, vil hærskarene av "glemte mødre" være borte for alltid. Overalt vil vi finne "mødre som er husket", "mødre som er velsignet" og "mødre som er elsket", og på samme måte som i begynnelsen vil Gud se på sine henders verk og ledes til å si: "Det [er] såre godt." (1. Mos. 1:31)

Måtte hver enkelt av oss sette pris på denne sannhet. Man kan ikke glemme mor og huske Gud. Man kan ikke huske mor og glemme Gud. Hvorfor ikke? Fordi disse to hellige personer, Gud og mor, som er medarbeidere i skapelsen, i kjærlighet og i offer og tjeneste, er som én.

Måtte vi, ved våre tanker og gjerninger, hedre Gud og mor, er min bønn i ydmyket og oppriktighet, i Jesu Kristi navn. Amen.

Inspirerende musikk-verdige tanker

Boyd K. Packer

President Lee avsluttet vår siste konferanse i april med å si at i løpet av sine 32 år som generalautoritet hadde han lært at den mest inspirerte forkynnelse alltid blir ledsaget av vakker, inspirert musikk. Jeg er takknemlig for at jeg idag er blitt oppholdt ved de vakre nummer som koret har fremført.

"Musikk", sa Addison, "er den eneste sanselige tilfredsstillelse menneskeheten kan hengi seg til til overmål uten å skade sine moralske eller religiøse følelser."

Hvis det var sant på hans tid, er det ikke sant i våre dager. Musikken, som en gang var uskyldig, blir nå ofte brukt til onde formål.

I århundrer har det vært klart at musikk som er uskyldig i seg selv, kan forsynes med tekst av verste slag. Onde ord kan bli satt til musikk som ellers er god, og lede mennesker på ville veier.

Det første presidentskap har nylig gjentatt følgende råd:

"Menneskets evne til å uttrykke seg strekker seg gjennom musikken ut over grensene for det talte ord både i raffinement og kraft. Musikken kan brukes til å opphøye og inspirere eller til å bære fornedrelsens og ødeleggelsens budskap. Det er derfor viktig at vi som siste-dagers-hellige alltid anvender evangeliets prinsipper og søker Åndens veiledning når vi skal velge musikken vi omgir oss med." (*Priesthood Bulletin*, august 1973)

I våre dager er musikken blitt fordervet. Ved sitt tempo, sin rytme og sin intensitet kan musikken sløve menneskenes følsomhet.

Avhandlinger om den psykologiske virkning av noe av dagens outrerte musikk, tilsidesetter det som er mest alvorlig i denne forbindelse.

Vår ungdom er blitt flasket opp på en musikk som er larmende og hurtig, som er mer beregnet på å opphisse enn å berolige. Likevel er det en slik bredde innen dagens musikk at noe er tilstrekkelig dempet til å være uskyldig og appellere til vår ungdom, men noe er "hard", og det er der problemet ligger.

Et av tegnene på frafall i de kristne kirkene idag er at prestene er villige til å inngå kompromisser og slippe narkotika- og rocke-kulturens musikk til i det som tidligere har vært de helligste religiøse møter. Slik musikk har få gode egenskaper og fordriver Guds ånd.

Det som er så synd, er at de med sin dårskap ikke har nådd sine mål. Ungdommen blir ikke dratt til dem, slik de ventet og håpet. Isteden oppfinner unge mennesker sine egne såkalte kirker, idet de famler og leter efter noe de forstår mangler i deres liv.

Enkelte har kommet med kritikk når *våre* ledere har vært strenge i forbindelse med hva slags musikk vi vil tillate i Kirkens aktiviteter.

"Ønsker dere å miste ungdommen?" spør de.

Jeg vil minne alle slike kritikere om at de som er kalt som ledere ikke er pliktige til å skyve Kirken omkring som om den skulle gå på hjul, i håp om å få den inn på en slik vei at menneskene eller ungdommen ville være tilfreds med den. President J. Reuben Clark har sagt:

"Vi kan ikke trosse vår plikt og sørge for eller tolerere en usunn forlystelse med den begrunnelse at hvis vi ikke gjør det, vil ungdommen gå et annet sted for å få denne forlystelse. Vi ville neppe sette opp et rulettbord i Kirkens rekreasjonssal for at det skulle gambles der, og unnskylde oss med at hvis vi ikke gjorde dette, ville ungdommen gå til en spillebule. Vi kan aldri virkelig holde på ungdommen på den måten. Det er vår oppgave å hjelpe hjemmet med å plante bedre normer i de unges sinn."

Derfor vil vi anmode foreldrene i Kirken om å vise like stor interesse for hva slags plater og lydbånd deres barn kjøper som for de bøker og tidsskrifter de tar med seg hjem. Det er mange foreldre som ikke et øyeblikk ville tolerere et pornografisk blad i sitt hjem, men som i uvidenhet gir penger til musikk som stort sett er like nedbrytende.

En eller annen sa nylig at ingen musikk kan være nedbrytende, at musikk i seg selv er harmløs og uskyldig.

Hvis dette var tilfelle, måtte det være en forklaring på tilfeller der lokale ledere har skaffet en bygning — kostbar, lys og innbydende — og har samlet et selskap av unge mennesker som er velkledd og velstelt og har gode manerer. Så kommer det en larmende strøm av "hard" musikk, og det strømmer en innflytelse ut i rommet som fordriver Guds ånd.

Kirkens ungdom har for det meste på en fornuftig måte tilpasset seg til dagens mote når det gjelder klær og utseende. Våre unge menn og kvinner kan kle seg sømmelig og anstendig uten å være umoderne eller stikke seg for mye ut. Vi har sagt en god del om klær og personlig utseende gjennom våre ungdomssorganisasjoner og ved Kirkens skoler, og vi har lykkes.

Men derimot tror jeg ikke vi har lagt tilstrekkelig vekt på den musikk våre unge forbruker og gitt dem tilstrekkelig råd i den forbindelse. Og forbruke er et passende ord. Det er meget av dagens musikk de godt kan nyte, hvis de unngår den "harde" musikken.

Foreldre og ledere i Kirken som råder unge mennesker på dette område lærer snart at de må gå meget klokt frem.

Hvis et lite barn tar opp en skarp gjenstand, vil enkelte tåpelige voksne gripe efter den i redsel for at barnet skal skade seg. Instinktivt vil barnet gripe hardere omkring den, og kanskje skade seg. En klok far eller mor vil heller bytte med barnet. En lignende, men ufarlig ting i bytte gjør at barnet villig og uten å felle tårer gir fra seg den farlige gjenstanden. Tenk på dette når dere har et problem med unge mennesker og deres musikk. Det kan ta litt tid og kreve inspirasjon å få den forandret.

I Kirken har vi stor tro på våre unge, og vi har spesielt i de siste par årene, beveget oss i retning av at deres ønsker har fått større plass i våre aktiviteter.

Dette legger et stort ansvar på dere, våre unge. Vær meget omhyggelig med hva slags musikk dere velger til deres aktiviteter.

Det er ikke det at vi ikke har tillit til dere. Kløften mellom verden og det mest ekstreme av dens musikk og Kirken er imidlertid større i vår tid enn noen gang i tidligere generasjoner. Den gylne middelvei går gjennom en helt annen dal nå enn den gjorde for noen få år siden.

Glem ikke, våre unge ledere, at Han er deres Herre, og at det er deres Kirke like meget som det er vår.

Jeg vil anbefale at dere ser gjennom platealbumene og legger tilside de platene som fremmer den såkalte nye moral, narkotika- eller rocke-kulturen. Slik musikk skulle ikke tilhøre unge mennesker som er opptatt av åndelig utvikling.

Hvorfor ikke ta en titt på din samling? Kvitt deg med det verste av det. Behold bare det beste. Vær kritisk når det gjelder det du forbruker og det du produserer. Det blir en del av deg. Hvis du har et musikalsk talent, skulle du utvikle et bredt spektrum av god musikk.

Det finnes så mye herlig og oppløftende musikk som vi kan ha glede av. Vårt folk burde være omgitt av god musikk av alle slag.

Foreldre skulle fremme god musikk i sitt hjem og dyrke et ønske om å la sine barn lære de inspirerende salmer.

Tiden for musikkundervisning synes å komme når en familie med små barn har så mange andre utgifter. Men vi oppmuntrer foreldre til å sørge for at deres barn også får musikalsk opplæring.

På en eller annen måte greide Andrew og Olive Kimball det, og Spencer lærte å spille. På en eller annen måte greide Samuel og Louisa Lee det, og Harold lærte å spille. Når Kirkens ledere nå samles i det øvre rom i templet, synger vi alltid en salme. Ved orglet sitter president Spencer W. Kimball eller president Harold B. Lee.

Hvor praktfull er ikke den musikklærer som lærer barn og ungdom å spille og gjør dem kjent med god musikk i deres utviklingsår, også religiøs musikk. Det er en stor velsignelse å ha slik musikk som en del av sitt liv.

Herren har sagt: "For min sjel fryder seg i hjertets sang, ja, de rettferdiges sang er en bønn til mig, og den skal bli besvart med velsignelser på deres hoder." (L&p 25:12)

Jeg tror jeg gjerne vil fortelle dere unge litt om hvordan slik musikk har vært meget viktig for meg, selv om jeg ikke har lært å spille noe instrument.

Den største utfordring for mennesker av en hvilken som helst alder, spesielt unge mennesker, og det vanskeligste dere vil møte i jordelivet, er kanskje å lære å kontrollere deres tanker. **Som en mann "tenker i sin sjel, så er han". (Ordspr. 23:7) En som har kontroll over sine tanker, har overvunnet seg selv.**

Da jeg var omkring ti år gammel, bodde vi i et hus som lå midt i en frukthave. Det virket som det aldri ble nok vann til trærne. Grøftene som alltid ble opprensket om våren, ble snart fulle av ugress. En dag da jeg hadde ansvaret for vanningssystemet, fikk jeg problemer.

Mens vannet rant nedover langs radene som var fulle av ugress, hadde det en tendens til å ville flomme i alle retninger. Jeg løp alt jeg kunne gjennom sølen og forsøkte å demme opp for det. Så snart jeg fikk tettet et brudd, hadde vannet laget en ny åpning.

En nabo kom gjennom haven. Han så på dette et øyeblikk. Derefter renset han grøftebunnen med et par kraftige spadetak, og fikk vannet til å renne gjennom kanalen han hadde laget.

"Hvis du vil at vannet skal holde retningen, må du gi det et sted å renne", sa han.

Jeg har lært at tankene, på samme måte som vannet, vil holde seg på rett vei når vi gir dem et sted å gå. Ellers vil tankene følge den minste motstands vei og alltid søke efter de laveste steder.

Mens jeg vokste opp, fikk jeg minst hundre ganger høre at tankene måtte under kontroll. Men ingen fortalte meg hvordan jeg skulle gjøre det.
Jeg vil gjerne fortelle dere unge om en måte dere kan lære å kontrollere tankene på, og den har med musikk å gjøre.
Sinnet er som en scene. Teppet er alltid oppe så lenge vi ikke sover. Det foregår alltid noe på denne scenen. Det kan være en komedie eller en tragedie, noe interessant eller noe kjedelig, noe godt eller noe dårlig, men det blir alltid spilt noe på sinnets scene.
Har du lagt merke til at uten at det er din hensikt, kan det midt i enhver forestilling komme en liten tanke krypende inn fra siden og påvirke din oppmerksomhet? Disse forkastelige tanker vil forsøke å distrahere alle og enhver.
Hvis du tillater dem å forsette, vil alle tanker av noen verdi forlate scenen. Fordi du tillot dem, vil dere bli overlatt til innflytelsen fra urettferdige tanker.
Hvis du gir efter for dem, vil de på ditt sinns scene oppføre hva som helst som ligger innenfor grensene av din toleranse. De vil oppføre bitterhetens, sjalusiens eller hatets tema. De kan være vulgære, umoralske, ja, endog fordervet.
Når de dominerer scenen vil de, hvis du gir dem anledning til det, finne på de mest utspekulerte overtalelser for å holde på din oppmerksomhet. De kan gjøre det interessant nok, og endog overbevise deg om at det er uskyldig, for de er jo bare tanker.
Hva gjør dere i en stund som dette, når deres sinns scene domineres av den urene tenknings smådjevler — enten det er de grå som virker nesten rene eller de skitne som ikke efterlater noen tvil?

Hvis dere har kontroll over tankene, kan dere overvinne vaner, ja, selv nedbrytende personlige vaner. Hvis dere kan lære å mestre dem, vil dere få et lykkelig liv.
Det var dette jeg gjerne ville lære dere. Velg dere en yndlingssalme fra Kirkens salmebok, en salme med oppløftende tekst og ærbødig musikk, en salme som får dere til å kjenne noe som ligner på inspirasjon. Husk president Lees råd: Kanskje "Jeg er Guds kjære barn" kunne passe. Gjennomgå den omhyggelig i deres sinn. Lær den utenat. Selv om dere ikke har noen musikalsk utdannelse, kan dere tenke gjennom en salme.

Derefter kan dere la denne salmen være et tilfluktssted for tankene. Gjør den til en sikkerhetsventil. Når som helst når disse mørkets skuespillere lurer seg fra deres tankers sidelinjer og inn på sinnets scene, setter dere liksom på denne platen. Når musikken begynner og ordene former seg i dine tanker, vil de uverdige tankene skamfullt luske bort. Det vil forandre hele stemningen på sinnets scene. Fordi dette er rent og oppløftende vil alle urene tanker forsvinne. Slik dyd avskyr det som er urent, slik kan heller ikke det onde tolerere at lyset er tilstede.
Når tiden er inne, vil dere av og til merke at dere nynner melodien inni dere. Når dere igjen samler tankene, finner dere ut at en eller annen innflytelse fra verden omkring dere oppmuntret en uverdig tanke til å komme frem på deres sinns scene, og musikken startet nesten automatisk.
"Musikk" sa Gladstone, "er et av de kraftigste instrumenter når det gjelder å lede menneskets ånd og sinn."

Jeg er så takknemlig for musikk som er verdig, oppløftende og inspirerende.
Straks dere lærer å fjerne uverdige tanker fra deres sinns scene, må dere holde den opptatt med å lære verdige ting. Skift omgivelser, slik at dere har ting omkring dere som inspirerer til gode og oppløftende tanker. Hold dere opptatt med rettferdige ting.
Unge mennesker, dere har ikke råd til å fylle deres sinn med vår tids uverdige "harde" musikk. Den er *ikke* harmløs. Den kan bringe uverdige tanker inn på deres sinns scene og bestemme takten de danser efter og som du kanskje må rette deg efter.
Du nedverdiger deg selv når du identifiserer deg med alt det som nå synes å omgi slike ytterligheter i musikken, lurvethet, mangel på ærbødighet, umoral og henfallenhet til narkotika. Slik musikk er ikke deg verdig. Du skulle ha selvrespekt.
Du er en sønn eller datter av den allmektige Gud. Han har inspirert en verden full av vidunderlige ting som vi kan lære og gjøre, oppløftende musikk av mange slag som du kan nyte.
Jeg tror koret som avslutning vil synge pionersalmen "Kom, Hellige".
Jeg har en bror som ble brigadegeneral i Luftforsvaret. Under Annen verdenskrig var han bombeflyver og deltok i enkelte av de farligste og mest desperate tokt i Europa. Han vendte tilbake til en stilling i Washington, D. C. omtrent samtidig som jeg ble ferdig med flyverutdannelsen på de samme B-24-bombeflyene og dro til Stillehavs-området. Vi hadde et par dager sammen i Washington før jeg reiste utenlands.
Vi snakket om mot og om frykt. Jeg spurte hvordan han hadde greid å holde ut når han sto overfor alt dette han hadde gjennomgått.
Han sa: "Jeg har en yndlingssalme, 'Kom Hellige', og når jeg var desperat, når det var lite håp om at vi skulle vende tilbake, konsentrerte jeg meg om den, og det var som om flyets motorer sang tilbake til meg:

'Kom, Hellige,
gå frem og frykter ei,
gå med mot — fremad drag!
Om tornestrødd
kan synes denne vei,
Gud er med oss hver dag.'

Salmer og sanger, nr. 5.

På denne måten holdt han fast ved troen, den absolutt viktigste bestanddel i motet.
Det er mange eksempler i Skriften, både fordum og idag, som vidner om innflytelsen fra god musikk. Herren ble selv forberedt til sin største prøve gjennom denne innflytelse, for Skriften sier: "Og da de hadde sunget lovsangen, gikk de ut til Oljeberget." (Mark. 14:26)
Jeg bærer vidnesbyrd om at Gud er vår Fader, at vi er hans barn, at han elsker oss og har gitt oss store og praktfulle ting i dette liv. Jeg vet dette, og jeg takker ham for den oppløftende innflytelse god musikk har hatt i mitt og mine barns liv. Det er meget vi kan gjøre sammen som familie; vi kan nyte god musikk sammen. I Jesu Kristi navn, amen.

"Hva vil et menneske gi?"

Mark E. Petersen

Frelseren brukte mange lignelser i sin undervisning og de er vel kjent. Men han underviste også ved å stille aktuelle og skarpe spørsmål. Et av dem var: "... hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?" (Matt. 16:26)

Dette blir et spesielt viktig spørsmål når vi husker at Herren betraktet evig liv som den største av alle Guds gaver.

Hver og en av oss har en sjel å frelse. Alle har anledningen til å oppnå evig liv. Siden våre sjeler er så dyrebare, skulle vi ikke betrakte noe løft for tungt i våre anstrengelser for å frelse dem.

Frelseren illustrerte denne store sannhet med noen av sine mest kjente lignelser. Han sa for eksempel:

"Atter er himlenes rike likt en kjøpmann som søkte efter gode perler, og da han fant en kostelig perle, gikk han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte den." (Matt. 13:45—46)

"Himlenes rike er likt en skatt som var gjemt i en aker, og som en mann fant og skjulte, og i sin glede gikk han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte akeren." (Matt. 13:44)

Med andre ord, han forteller oss at frelse er den kostelige perle, frelse er skatten i akeren; og dersom vi bare forstod dens verdi, ville vi gi alt vi har for å få den.

Burde vi ikke våkne opp ved denne viktige lekse? Den kommer fra Guds munn, som ikke kan lyve.

Det som er av den største verdi for oss, er å være i Herrens tjeneste.

Dette betyr at vi ikke må la oss forblinde av rikdom eller posisjon, ikke glede oss ved falske stimulanser som synden gir.

Vi må åpne våre øyne og se det faktum at det å tjene Gud, er den største livsstilling man kan ha på jorden.

Å bli frelst og komme til ham er den største gave vi kan få, og å bringe vår familie med oss inn til frelsens glede, er det største vi kan oppnå i livet.

Men vi må forstå at frelsen ikke er noe vi får gratis. Tilbudet er riktignok fritt, ved Frelserens forsoning, men for å få del i det, må det fortjenes, ikke med noen halvhjertet anstrengelse, men ved helhjertet, udelt, konsentrert forpliktelse overfor et utviklingsprogram som heter den Herre Jesu Kristi evangelium.

Hvis vi i det hele tatt tror på udødelighet, må vi også tro på Gud. Og dersom vi tror på ham, skulle vi godta det faktum at det er mulig for oss å bli lik ham. I virkeligheten er det nettopp hva Gud venter av oss.

Han gav oss sin elskede Sønn Jesus Kristus som et mønster å leve efter, og gjennom ham kan vi bli fullkomne, endog Gud lik.

For et praktfullt mål! For en mulighet!

Er det underlig at Skriften kaller det den kostelige perle?

Skulle vi så ikke gjøre enhver anstrengelse for å få den? Men på den annen side; dersom vi ikke gjør dette, hva gir vi til vederlag for vår sjel?

Frelseren sa oss at i hans hus er der mange rom. Apostelen Paulus gav oss videre detaljer om at det i den kommende verden er forskjellige grader av herlighet. Vi vil bli henvist til en av dem på grunnlag av hvor verdige vi er. Vi skal dømmes i samsvar med våre gjerninger.

Belønningene på dommens dag vil være forskjellige som den ene stjernens glans er forskjellig fra en annens. Paulus sa også at det videre er en annen herlighet som han sammenlignet med månens lys i forhold til stjernenes.

Og enda en herlighet blir nevnt av ham — den celestiale herlighet — som er så meget høyere enn de andre som solens stråler er sterkere enn månens og stjernenes.

Åpenbaring i vår tid forteller oss at bare den som er Gud hengiven og lever sitt liv på hans måte, vil oppnå den celestiale herlighet. Bare de som går dit, kan bli ham lik.

Alle andre, de som går til lavere herligheter, blir begrenset på den måte at de aldri kan bli ham lik.

Jeg spør dere her i dag — hvor vil dere tilbringe evigheten? Hvor vil du at din familie skal tilbringe evigheten?

Hvis du visste at du kunne oppnå celestial herlighet fremfor en lavere ved å leve efter evangeliet, ville det ikke være anstrengelsen verd å skaffe seg den?

Hvem ville være tilfreds med en stjernes dempede lys hvis han kunne ha gledet seg ved strålende solskinn?

Hvem ville slå seg til ro med månens reflekterte lys hvis han kunne få solens stråleglans?

Hvem ville bytte det privilegium å bli Gud lik mot de meget tvilsomme og forgjengelige fordeler som denne verden gir?

Hvem ved sine fulle fem ville foretrekke kjødets forgjengelighet, sensuelle gleder og falsk opprømthet ved synd fremfor anledningen til å bli Gud lik, for å ha en inspirert intelligens eller for en dag å kunne utøve noe av den makt som Gud i sin majestet gjør bruk av?

Hvem av oss ville selge sin førstefødselsrett for en rett linser?

Er det ikke tilrådelig at vi stiller oss selv dette Frelserens spørsmål: " . . . hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?"

Enten vi vet det eller ikke, besvarer vi spørsmålet hver dag av vårt liv ved hva vi tenker, sier og gjør. Våre handlinger viser om vi arbeider på å bli som Gud eller som verden.

Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?

Hva vil foreldre betale for sine små barns sjeler, disse små som av den Allmektige er gitt i deres varetekt for at de skal lære dem rettferdighetens prinsipper og lede dem inn på rett spor i livet?

Finnes det foreldre som er villige til å kjøpslå om sine barns

fremtid for en tallerken linsesuppe som de grådig setter til livs? Tør de ofre de smås velferd for å få tilfredsstillet sine egoistiske interesser?
Forsømte barn! Hvor alminnelig er ikke det!
Hva er et lite barns sjel verd?
Hva er en hvilken som helst sjel verd?
Ville dere selge den for litt spenning? Ville du selge den for fremgang i forretning? Ville du selge den for å delta i det offentlige liv, eller for frigjøring fra hjemmet og familien i kvinnesaksbevegelsen? Ville du selge den for et hvilket som helst pengebeløp? Hvor høyt verdsetter dere en sjel?
Enten vi vil innse det eller ikke, foretar vi en slik handel hvis vi setter verdslige ting foran vår religion.
Den eneste måten å frelse våre sjeler på er å sette Gud først i livet.
Hvis vi gjør det motsatte, forviser ham til annen, tredje eller fjerde plass, gjør vi et valg som vi kommer til å sørge over gjennom evighetene. Det er mulig å miste sin frelse på grunn av forsømmelse.
Hvis vi forstår dette, kan vi da forsvare noe annet enn å være aktive i Kirken? Kan vi forsvare å forsømme våre familier? Kan vi forsvare å blande verdslighet og gudelighet når vi meget godt vet at de ikke kan gå sammen og at Jesus sa at vi ikke kan tjene Gud og mammon?
Herren lærer oss at hvis vi ikke er tapre i hans tjeneste, gir vi avkall på vår mulighet til å oppnå celestial herlighet. Å være tapper betyr å være ivrig opptatt av å arbeide for den gode sak. Det betyr å tjene ham med all flid, med hans herlighet for øye og arbeide i hans rike av hele vårt hjerte, makt, sinn og styrke.
Men det må være i *hans* rike, ikke i noen annen gruppe, religiøs eller verdslig.
Så hva vil vi gi til vederlag for vår sjel? Vil vi gi verdslige fordeler, penger fornøyelser eller syndens ødeleggelse, idet vi tenker at gudløsheten gir spenning nok til å kompensere for all dens elendighet?
Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?
Fedre og mødre, hører dere? Hører dere Herrens kall til dere og deres små?
Hører dere hans ord: "Kom til meg, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile! Ta mitt åk på eder og lær av meg! For jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler. For mitt åk er gagnlig, og min byrde er lett." (Matt. 11:28—30)
Og hør også disse ord fra deres Frelser og Gjenløser:
" . . . hvis foreldre i Sion eller i noen av hennes organiserte staver har barn, og de ikke lærer dem å forstå læren om omvendelse, tro på Kristus den levende Guds Sønn og om dåp og den Hellige Ånds gave ved håndspåleggelse, når de er åtte år gamle, skal synden være på foreldrenes hoder.
For dette skal være en lov for Sions innbyggere og for alle hennes organiserte staver.
Og deres barn skal døpes til sine synders forlatelse når de er åtte år gamle, og motta håndspåleggelsen.
Og de skal også lære sin barn å bede og å vandre rettskaffent for Herren." (L&p 68:25—28)
Gjør vi alt dette, foreldre, eller er vi i ferd med å gjøre et bytte som vi senere vil komme til å angre?
Kan dere høre Frelserens ord som han taler gjennom åpenbaring i vår tid og sier: ". . . Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din makt, hu og styrke; og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham." (L&p 59:5)
Gjør vi dette, eller bytter vi det med noe annet . . . ?
Hører dere ham si: "Du skal elske din næste som dig selv . . . ? (L&p 59:6)
Adlyder dere?
Og hører dere ham si . . . Du skal ikke stjele; heller ikke drive hor eller slå ihjel, eller gjøre noget lignende?" (L&p 59:6)
Følger dere opp? Eller skyver dere hans ord til side i bytte for deres personlige lyster? Innbilder du deg et eneste minutt at du kan skille din sjels frelse fra lydighet mot evangeliet?
Et av de største blant budene er Den gylne regel: Gjør mot andre som du vil de skal gjøre mot deg. Gjør vi mot andre som vi vil at andre skal gjøre mot oss? Og hvis ikke, hva slags bytte er det vi gjør?
Hva skal vi si om dem som snyter en liten avisgutt for penger? Hva slags handel er det de gjør?
Og hva med dem som ikke betaler sine legeregninger, men i sin skinnhellighet går i Kirken på søndager og synger lovsanger til Herren?
Og så denne appell fra Herren:
". . . Sions innbyggere skal også iaktta å holde sabbatsdagen hellig." (L&p 68:29)
"Og forat du mer fullkomment kan holde dig ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag." (L&p 59:9)
Hvor mange imøtekommer dette kravet? Det er et bud fra himmelen, gitt til enhver av oss. Hvis vi ikke efterkommer det, har vi til hensikt å bytte bort vår sjels velferd mot verdslige ting som forretninger, fornøyelser eller ferieutflukter på søndagene?
Hva vil et menneske gi til vederlag for sin sjel?
Vi burde innse at Herren mener akkurat hva han sier når han henvender seg til oss. Han tilbyr oss evighetens rikdommer; og mens vi er i dødeligheten, vil han gi oss rikelige kår med fred i sinnet, sann lykke og frihet fra den fornedrende innflydelse av synd.
Men dette kan bli oss til del kun ved lydighet. Hvorfor lydighet? Fordi han vil at vi skal bli ham lik — for vi er hans barn — og fordi vi ikke kan bli fullkomne ved hjelp av ufullkomne midler.
For å bli Kristus-lignende må vi gjøre de ting som Kristus gjorde.
Herren tar intet av vår frie vilje fra oss ved å gi oss dette budet. Han gir oss uendelig og ubegrenset mulighet og frihet til å velge.
Men han gjør det fullstendig klart at uten at vi tjener ham, kan vi ikke få noen lønn.
Bare medlemskap i Kirken kan ikke frelse oss. Åpenbaringen sier til oss:
" . . . den som må befales til å gjøre enhver ting, er en doven og ikke en klok tjener; derfor får han ingen lønn.
Sannelig sier jeg, menneskene skulle arbeide ivrig for en god sak . . .
. . . den som ikke gjør noe før han blir befalt, og mottar et bud med et tvilende hjerte, og er sen til å holde det, er fordømt." (L&p 58:26—27, 29)
Og videre: "Den som mottar min lov og holder den, er min

disippel; og den som sier at han har mottatt den og ikke holder den, er ikke min disippel, og skal bli utstøtt fra eder . . . " (L&p 41:5)
Så dere ser at hva vi gjør og hva vi unnlater å gjøre, bestemmer vår status hos ham.
Han ber oss ikke bare om å bli medlemmer av Kirken. Heller ikke ber han oss om bare å lese Skriften, ikke bare å betale tiende. Det er den helhjertede lydighet og trofasthet som teller.
Valget ligger foran oss — verdslighet eller frelse. Hva velger dere? Det finnes ingen mellomting i denne saken. Lunken lydighet avvises av Herren. Hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?
Frelseren stilte et annet aktuelt spørsmål:
" . . . hva gagner det et menneske om han vinner den hele verden, men tar skade på sin sjel?" (Matt. 16:26)
Det er nødvendig at det er en motsetning i alle ting.
Det er nødvendig at vi har fullstendig frihet til å velge.
Men når vi kjenner til faktum, vil vi så bytte bort den guddommelige velsignelse i både dette og det senere liv for denne verdens tvilsomme ting? Er det virkelig mulig å velge mørke for lys, sorg fremfor glede?
Likevel er dette akkurat hva vi gjør når vi vender oss bort fra aktiv tjeneste i Kirken. Dette er det vederlag vi gir.
La oss aldri glemme at Herren har lovet at hvis vi først vil søke Guds rike og hans rettferdighet, skal alt hva han har, bli vårt.
Og dette er mitt vidnesbyrd til dere i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Evangeliets åpenbare sannheter

LeGrand Richards

Mine brødre og søstre, jeg fryder meg over det privilegium å delta sammen med dere i denne store konferansen. Jeg takker Herren for at han i dette sitt siste dagers rike har gitt oss anledning til å møtes til konferanser hvor vi sammen kan motta det evige livs brød, som vi synger i salmen:

Kom lytt nu til profetens røst
og hør din Herres ord.
Og fryd deg da på sannhets vei
og syng med glede stor.

(*Salmer og sanger*, nr. 7)

Vi har lyttet til profetens ord på denne konferansen. Vi kan gå tilbake til våre arbeidsmarker styrket i vår tro og med et sterkere ønske om å være med å bygge opp hans rike og forberede veien for vår Herre Jesu Kristi komme.
Profeten Esaias så våre dager, han så at menneskene ville dyrke Gud efter menneskers forskrifter, og derfor sa han at Herren ville " . . . bli ved å gå underlig frem mot dette folk, underlig og forunderlig, og dets vismenns visdom skal forgå, og dets forstandige menns forstand skal skjule seg." (Esaias 29:14) Jeg forstår dette slik at det underlige og forunderlige verk kom frem for å rette på menneskenes forskrifter, for Esaias sier at det er av den grunn Han ville frembringe et underlig og forunderlig verk.
Vi har ikke tid nå til å diskutere alle de storslagne rettelser som har kommet gjennom gjengivelsen av evangeliet, som er dette underlige og forunderlige verk. Men likevel, den første og største rettelsen mener jeg var den kunnskap som kom ved at Faderen og Sønnen viste seg for profeten Joseph Smith, som president Marion G. Romney så vakkert talte om i morges. Istedenfor en Gud som er et allestedsnærværende vesen uten legeme, lemmer eller følelser (og dette betyr at han har ikke øyne og kan ikke se, ikke ører og kan ikke høre, ingen stemme og kan ikke tale), viste guddommen seg som to forherligede vesener i likhet med hva vi kan bli efter oppstandelsen. Hvilken stor ting å være blitt gjort kjent med og å vite at vi er hans barn — Gud den evige Faders barn — og at vi har anledning til å leve i hans nærvær og kjenne ham som han er, ham og hans Sønn Jesus Kristus, som oppstod fra de døde og som sonet for verdens synder.
Den neste store rettelsen mener jeg kom i og med organiseringen av Kirken. Bare tenk på prestedømmet i denne Kirken, og på hjelpeorganisasjonene som vi er minnet om på dette møtet idet vi har oppholdt deres ledere. President Lee kunngjorde at prestedømsmøtet i kveld ville bli radio-overført til 850 forskjellige bygninger.
Hvor i hele verden kan dere finne en prestedømsorganisasjon der hver mann og hver manns sønn kan bære Guds prestedømme og derigjennom være med å bygge hans rike på jorden? Gjennom dette samler de skatter i himmelen, hvor møll og rust ikke tærer og hvor tyver ikke bryter inn og stjeler (se Matt. 6:19), og kan utvikle sine gaver og talenter, for nettopp derfor er riket her.
Det er en annen vidunderlig læresetning i Kirken som jeg også gjerne vil si noen ord om, og det er vår tro på evig gyldighet av ekteskapspakten og familieenheten. Det virker usannsynlig at vi, enda så tydelig dette prinsipp er lagt frem i Den hellige skrift, skal være den eneste Kirke som tror på det. For noen år siden skrev en av brødrene en bok med tittelen *Do Men Believe What Their Churches Prescribe*? (Tror folk det som deres kirker lærer?) (Rulon S. Howells, Deseret Book Co., 1932) I boken var en plansje som viste forskjellige doktrinære prinsipper. Han hadde forespurt og fått førstehånds uttalelser fra de viktigste kirkene (ti stykker, vår kirke medregnet) og det var ikke én av de andre ni som trodde på

en evigvarende ekteskapspakt og familieenhet. De mente at ekteskapet var "inntil døden skiller dere ad", hvilket i virkeligheten betyr at inngåelsen av ekteskap er begynnelsen til en skilsmisse. Hvis ekteskapet bare varer til døden skiller oss, hva skal vi så foreta oss efterpå? Hvor er det blitt av de bånd som binder oss sammen, særlig i Kirken hvor vi brødre hele tiden arbeider i prestedømmet mens våre hustruer oppdrar våre familier. Skulle alt dette være bare for å bli skilt når døden kommer?

I den tiden jeg var misjonspresident der nede, talte jeg en gang på et møte i Quitman, Georgia. Jeg siterte det samme utsagnet som jeg nå har referert til, fra plansjen i boken, og efter møtet stod jeg ved utgangen for å ta farvel med forsamlingen efter hvert som de gikk. En mann kom frem til meg og presenterte seg som en forstander i Baptistkirken, og sa: "Jeg vet ikke om jeg oppfattet deg helt riktig, herr Richards, men det er akkurat som du sier. Ikke alle av oss tror det som våre kirker lærer."

Jeg sa: "Du tror ikke på det heller. Hvorfor går du ikke tilbake og forteller sannheten til din menighet? De vil tro det når du sier det, men de er ikke ennå rede til å ta imot det fra mormon-eldstene."

Han sa: "Jeg må treffe deg igjen."

Omkring fire måneder senere var jeg der igjen, og da jeg kom gående opp mot den lille kirken, så jeg den samme baptistforstanderen stå der. Mens vi trykket hverandre i hånden, sa jeg: "Jeg er virkelig interessert i å få vite hva du mener om min tale sist jeg var her." Han svarte: "Mr. Richards, jeg har tenkt på den hele tiden siden. Jeg tror hvert ord av det du sa, jeg skulle bare så gjerne høre resten av det." Dere vet selv hvordan det er, vi blir aldri ferdige når vi begynner å snakke om disse vidunderlige prinsippene som Herren har gitt oss gjennom gjenopprettelsen av evangeliet, gjennom å bringe frem dette underlige og forunderlige verk.

Da jeg var misjonspresident i Altanta, Georgia, gikk jeg og møtte dr. Peter Marshall i hans arbeidsværelse. Han var pastor i den Presbyterianske kirke der og vi hadde en time eller to sammen. Da han døde, var han kapellan i De forente staters Senat. Dere har kanskje lest hans bok, "En mann kalt Peter", eller sett filmen om hans liv. Mange av de tanker og meninger han stod for, hadde han lært av oss nede i Atlanta. Han pleide å sende bud til misjonskontoret for å få GUF-bøkene og annet av Kirkens materiell til sine unge, for han mente vi var i ferd med å stjele dem alle fra ham.

Da jeg satt sammen med ham i kontoret hans, spurte jeg hva hans kirkes standpunkt var til prinsippet om evig ekteskap og evig varighet av ekteskapspakten. Han sa: "Vel, herr Richards, vi har ikke lov til å predike det i vår Kirke, men mine tanker har en del hårdnakkede innvendinger." Og han fortsatte: "Når du tar kattungen fra katten, går det noen få dager og dermed har katten glemt alt om ungen; tar du kalven fra kua, går det noen få dager og kua har glemt alt om kalven; men når du tar barnet bort fra morens favn, vil hun ikke om hun blir hundre år gammel, glemme det barnet hun hadde i sin favn." Han la til: "Jeg finner det vanskelig å tro at Gud skapte en slik kjærlighet for så å la den svinne hen i graven." Takk Gud for at vi vet at han ikke skapte en slik kjærlighet for så å la den svinne hen i graven. Kjærligheten er evig.

Men selv om de andre kirkene altså ikke underviser i dette prinsippet, er der mennesker som tror på det. Som eksempel kan vi ta dette lille verset som Anderson M. Baten skrev til sin hustru om livets mysterier:

Jeg ektet deg for all tid, ikke for nuet,
ikke for denne jordens korte år.
Jeg ektet deg for livet hinsides tårer,
hinsides sorg og mørke horisonter.
Kjærligheten kjenner ingen grav, den skal lede oss, kjære,
når livets flamme flimrer og brenner ned.

Dette er hva vi tror på. Vi tror at ekteskapets bånd er evige. Vi har i konferansen i dag fått sitert hva Herren sa da Adam ble satt i haven. Han sa at "det er ikke godt at mennesket er alene"; og han gjorde ham en make til å være hans medhjelper, og han sa: "de skal være ett kjød" (Moses 3:18, 24), ikke to halvdeler, men ett kjød, for han kunne ikke befolket denne jord uten mannen *og* kvinnen, og det krevdes to for å danne en fullverdig person i den forstand. Og jeg sier dette: "Hvis det ikke var godt for mannen å være alene *før* døden kom inn i verden, vil det sikkert ikke være godt for mannen å være verden, vil det sikkert ikke være godt for mannen å være alene *efter* at vi er oppstandne fra de døde og oppreist til den tilstand Adam befant seg i før fallet.

Det var dette Paulus mente da han sa, " . . . for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus." (1. Kor. 15:22) Dersom det ikke var godt å være uten en hustru før fallet, vil det sikkert nok ikke være godt å være uten en ledsager efter oppstandelsen, og enhver som avviser dette, avviser i virkeligheten selve forsoningen, for i så fall ville Frelseren sonet bare delvis for den skade som kom ved fallet, som både Adam og Eva var ansvarlige for.

Dette er store, evige sannheter som Herren kjente, som han også sa: "Derfor skal mannen forlate sin far og mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Så er de da ikke lenger to, men ett kjød. Derfor, det som Gud har sammenføyet, det skal et menneske ikke adskille." (Mark. 10:7—9) Det kunne ikke sies enklere enn det, kunne det vel? Hva mente han eksakt da han sa at de skulle være ett kjød og aldri adskilles hvis ikke ekteskapets bånd skulle strekkes over på den andre siden av graven?

Paulus sa: " . . . i Herren er hverken kvinnen noe fremfor mannen eller mannen noe fremfor kvinnen." (1. Kor. 11:11, KJv) De kan klare seg her i dødeligheten uten hverandre, men ikke i de kommende evigheter.

Peter sa at ektemannen skulle leve med sin hustru "med forstand . . . som det svakere kar, og vis dem ære, da de og er medarvinger til livets nåde, forat eders bønner ikke skal hindres." (1. Pet. 3:7) Hva betyr nå "medarvinger til livets nåde"? Hvilket liv? Livet her på jorden hadde de allerede, men de må være sammen for å bli arvinger til det evige livs velsignelser. Hvordan kunne det sies tydeligere?

Vi husker også da Esaias så den nye himmel og den nye jord. at lammet og ulven skulle beite sammen og "løven skal ete halm som oksen . . . " (Es. 65:25) Han så også at menneskene „skal bygge hus og bo i dem og plante vingårder og ete deres frukt; ikke skal de bygge og en annen bo, ikke skal de plante og en annen ete; . . . og mine utvalgte skal selv få nyte frukten av sine henders gjerning . . . for de er en ætt velsignet av Herren, og sitt avkom får de ha hos seg". (Es. 65:21—23)

Kunne dere si det tydeligere enn det at de og deres barn med dem vil bebo de hus de bygger?
Dette store, evige prinsipp er en av de sannheter som har blitt åpenbart gjennom gjenopprettelsen av evangeliet. Personlig kunne jeg like godt tro at døden er en endelig utslettelse av både legeme og ånd som å tro at jeg måtte leve evig og alltid uten en fortsettelse av de bånd av kjærlighet som binder meg og min hustru sammen, og likedan vår familie og våre kjære her i livet. Da ville himmelen bare være et speilbilde av vårt liv her.
Vi vil ha nytte av å forstå president David O. McKays ord til råd og veiledning da han sa at ingen suksess i livet kan være erstatning for at vi svikter i hjemmet. President Lee legger vekt på det samme ved å si at vårt største ansvar har vi innenfor veggene av vårt eget hjem, ikke alene fordi hjemmet skulle være et godt sted inntil døden skiller oss, men fordi vi der er i ferd med å bygge fundamentet til det rike som vi vil få det privilegium å presidere over gjennom evighetene hvis vi er trofaste og rettferdige. Og dette er et av de strålende prinsipper i evangeliet som har kommet til oss gjennom gjenopprettelsen her i våre dager og vår tid.
Vi leser i avisene om barn som blir kidnappet og deres foreldre som i enkelte tilfeller har betalt hundretusener av dollar for å få dem tilbake bare så de kunne være sammen med dem dette jordelivet igjennom. Men vi har anledning til å ha våre barn gjennom evighetenes uendelighet gjennom den nye og evige pakt og beseglingsordinansen i det hellige prestedømme, i Guds hellige templer. Herren har gjennom profeten Joseph Smith tilkjennegitt at de skal komme frem i oppstandelsens første morgen og " . . . vokse opp uten synd og til frelse." (L&p 45:58) Se hvilken glede og lykke det er for dem av oss som har måttet følge små barn til graven å tro dette i motsetning til å anta at det ikke er noe familieliv i evigheten.
Brødre og søstre, jeg takker Gud for denne store sannhet som er gitt oss gjennom evangeliets gjengivelse. Det er bare en begynnelse. Til denne store forsamling og alle som lytter til oss i radio og alle som hører på i kveld, alle dem i hvis hjerte Gud har lagt et vidnesbyrd om guddommeligheten i dette verk, vil jeg bære mitt vidnesbyrd. Jeg vet at det er det underlige og forunderlige verk som vår Fader lovet gjennom sin store profet at han ville sende til oss, og jeg gir dere min kjærlighet og velsignelse og mitt vidnesbyrd i den Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Jesus Kristus, vår forløser

Marion G. Romney

Mine kjære brødre og søstre fra fjern og nær, medlemmer av Kirken og ikke-medlemmer:
Den første trosartikkel i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige lyder som følger: «Vi tror på Gud den evige Fader og på hans Sønn Jesus Kristus og på Den hellige ånd.»
Under forrige generalkonferanse talte jeg om «Gud den evige Fader.» I dag vil jeg si litt om «hans Sønn Jesus Kristus», vår Forløser. Eftersom dette er et så hellig emne, innbyr jeg hver enkelt av dere til å være med meg i en bønn til vår himmelske Fader om at han vil hjelpe hver enkelt av oss til å få den dypere forståelse av og sette større pris på hans Enbårne Sønn — vår Frelser.
Kronologisk sett, får vi våre første opplysninger om Jesus fra Skriften, som forteller om et stort råd i forut-tilværelsen hvor Guds åndebarn var tilstede. I dette råd ble Faderens plan for menneskets evige fremgang lagt frem. Og derefter meldte Jesus seg frivillig og ble utpekt til å utføre den nødvendige forsoning som skulle gjøre det mulig for mennesket å bli frelst og opphøyet.
Alle profeter, fra Adam og til vår nuværende profet, president Harold B. Lee, har båret vidnesbyrd om at Jesus Kristus, som var Guds førstefødte Sønn i ånden, på denne måte ble valgt til å være — og fortsatt er — vår Forløser.
De profeter som levde før Jesus her på jorden, bar vidnesbyrd om at han var blitt utvalgt på denne måten og at han ville komme til jorden for å utføre sin misjon.
Helt i begynnelsen, da Adam ofret for å være lydig mot den guddommelige befaling, «. . . viste en Herrens engel seg for (ham) og sa: Hvorfor ofrer du til Herren? Og Adam sa til ham: Jeg vet ikke, men Herren befalte det.
Og da talte engelen og sa: Dette er et forbillede på offeret av Faderens Enbårne . . . » (Moses 5:6-7)
Fra denne tid av og frem til Kristi jordeliv, har alle mennesker som forsto Guds plan for menneskets evige fremgang, ofret det samme offer. Dette forlangte Faderen at de skulle gjøre slik at de stadig skulle bli minnet om Kristi komme og den forsoning han skulle foreta i sin oppgave som Forløser.
Og videre sa Herren til Adam:
« . . . Hvis du vil vende dig til mig og lytte til min røst og tro og omvende dig fra alle dine overtredelser og bli døpt, ja, i vann, i min Enbårne Sønns navn, som er Jesus Kristus, han som er full av nåde og sannhet, det eneste navn som skal gives under himmelen, hvorved frelse skal komme til menneskenes barn, skal du få den Hellige Ånds gave . . . » (Moses 6:52)
«Derfor skal du gjøre alt som du gjør i Sønnens navn, og du skal om-

vende dig og påkalle Gud i Sønnens navn for evig og alltid.
Og Adam og Eva ... kunngjorde alt dette for sin sønner og døtre.» (Moses 5:8, 12)

Fra Adam og ned til tidenes midte, ble jordens innbyggere en rekke ganger minnet om Guds guddommelige program for menneskenes frelse — nemlig Jesu Kristi evangelium. Enok, Noah, Melkisedek, Abraham, Moses, Esaias, Jeremias og andre profeter underviste om dette.

I løpet av de to tusen år som gikk umiddelbart forut for Kristi fødsel, blomstret det opp to store sivilisasjoner i Amerika. Også for dem ble Kristi misjon gjort kjent. Mormons bok forteller at «Herren viste seg for» lederne for en av de kolonier som på guddommelig måte ble ledet til Amerika fra «det store tårn», og han sa:

«Se, jeg er den som fra verdens begynnelse av er utsett til å forløse mitt folk. Se, jeg er Jesus Kristus. ... I meg skal alle mennesker ha evig lys, de som tror på mitt navn, ... Dette legeme som du nå ser er min ånds legeme ... og slik som jeg viser meg for deg i ånden, vil jeg vise meg for mitt folk i kjødet.» (Eth. 3:13-14, 16)

I Mormons bok heter det videre at omtrent 2.200 år senere, natten før Kristus ble født «... (kom) Herrens røst til» en annen profet på det amerikanske kontinent og sa:

«Løft ditt hode og vær ved godt mot, for se, tiden er for hånden, ... og i morgen kommer jeg til verden for å vise verden at jeg vil oppfylle alt det jeg har talt ved mine hellige profeters munn.» (3. Ne. 1:13)

Alle kjenner vi selvfølgelig det budskap englene kom med ute på markene ved Betlehem: «Eder er idag en frelser født, som er Kristus, Herren, i Davids stad.» (Luk. 2:11)

Både Faderen og Sønnen har gjentatte ganger gitt overbevisende vidnesbyrd om at Jesus er vår Forløser. Da Kristus ble født, sa Faderen: «... Du er min Sønn, den elskede; i dig har jeg velbehag» (Luk. 3:22), og senere på Forklarelsens berg: «... Dette er min Sønn, den elskde, i hvem jeg har velbehag; hør ham! (Matt. 17:5)

Det nye testamente forteller gjentatte ganger om at Kristus selv vidner om hvem han er og hvilken oppgave han har. En av de uttalelser av både Faderen og Sønnen som efterlater størst inntrykk, ble gitt til nephitene i Amerika, som Kristus besøkte efter å ha avsluttet sin virksomhet efter oppstandelsen i Jerusalem. For dem presenterte Faderen den oppstandne Jesus med følgende ord:

«Se, min elskede Sønn som jeg finner behag i, og i hvem jeg har forherliget mitt navn — hør ham.» (3. Ne. 11:7)

Og derefter kom Jesus selv — den oppstandne Jesus — ned fra himmelen «... og sto midt iblant dem, ...
... talte til folket og sa: Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden.» (3. Ne. 11:8-10)

«Se, jeg er kommet til verden for å bringe verden forløsning, for å frelse verden fra synd.

Derfor vil jeg motta hver den som omvender seg og kommer til meg som et lite barn; ... Omvend eder og kom til meg, I jordens ender, og bli frelst.» (3. Ne. 9:21-22)

Eftersom det ikke er tid til mer enn ett vidnesbyrd til om at Kristus ble utpekt og om hans misjon som Forløser, ønsker jeg nu å bære mitt eget vidnesbyrd.

Jeg bærer mitt personlige vidnesbyrd om at alle de vidnesbyrd jeg har sitert, er sanne. Jeg bevidner at gjennom den forsoning som ble tilveiebragt av Jesus Kristus, skal menneskene oppstå til udødelighet og — dersom de er lydige mot Jesu Kristi evangelium — til evig liv.

Jeg vet at Jesus Kristus var Gud Faderens førstefødte åndebarn, at han er Guds Enbårne Sønn i kjødet, at han — slik Skriften forteller — i åndeverdenen før denne jord ble skapt støttet Faderens plan om et jordeliv, om død, oppstandelse og menneskets evige liv; at han med myndighet fra Faderen var denne jordens Skaper; Det gamle testamentes *Jehova*, «Adams og Noahs Gud, Abrahams, Isaks og Jakobs Gud, Israels Gud, den Gud på hvis foranledning profetene i alle tidsaldere har talt, alle nasjoners Gud, og (at) han atter skal regjere på jorden som kongenes konge og Herrenes Herre.» (James E. Talmage, *Jesus the Christ*, s. 4)

Han kom til jorden som barnet fra Betlehem, som var avlet av Faderen, født av Maria; og det evangelium han underviste i, er det eneste middel ved hvilket menneskene kan fullbyrde sin skapelses mål. «Hans uklanderlige liv i kjødet», «hans frivillige død som et innviet offer for menneskehetens synder», og hans seier over døden, sikret alle mennesker oppstandelse og udødelighet, og også evig liv på de betingelser som han redegjorde for.

Jeg bærer mitt personlige vidnesbyrd om disse sannheter, og også om det faktum at den samme Jesus Kristus en vårmorgen året 1820 sammen med sin Fader viste seg for Joseph Smith jr. i en lund i nærheten av Palmyra, New York i en av de største tilkjennegivelser som et menneske noensinne har opplevet. Profeten forteller om dette på følgende måte:

«... Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer stående over meg i luften, hvis skjønnhet og herlighet overgår all beskrivelse. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: *Dette er min Elskede Sønn. Hør ham!* (Joseph Smith 2:17)

Som Jesus sa, er han: «verdens liv og lys» (L&p 10:70); «... Jesus Kristus er navnet som er gitt av Faderen, og der er ikke noget annet navn hvorved menneskene kan bli frelst.» (L&p 18:23) Hans «Ånd gir lys til hvert menneske som kommer til verden» og fortsetter å opplyse «hvert menneske i verden som lytter til Åndens røst.

... Og enhver som lytter til Åndens røst, kommer til Gud, ja, Faderen.» (L&p 84:46-47)

Videre er det mitt vidnesbyrd at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige — som for tiden Herrens profet, president Harold B. Lee, presiderer over — er Kristi Kirke som ble grunnlagt efter hans veiledning, som

ble utstyrt med hans myndighet, og som han har bedt om å undervise i sitt evangelium og forrette i dets frelsende ordinanser; og alt dette med det mål for øye at menneskene kan kvalifisere seg til de velsignelser, den glede og herlighet som Jesus Kristus plaserte innenfor deres rekkevidde, han som er deres Herre og Forløser. Jeg bærer mitt vidnesbyrd om alle disse ting i den hellige Forløsers navn — Jesus Kristus, Amen.

Kirkens velferd – noen grunnsetninger

Marion G. Romney

Brødre, dere som var på velferdsmøtet i formiddag, hørte president Tanner fortelle at vi hadde innsatt rundt regnet 1400 nye biskoper siste år. Det er derfor funnet tilrådelig at vi sier noe om grunnsetningene for Kirkens velferd. I denne talen kommer jeg til å sitere fra håndbøker og taler som er gitt tidligere. Kildene er notert i mitt manuskript.

Kirkens velferd er en begynnende tilnærming til loven om innvielse — Herrens fullkomne økonomiske program. Om Enok og hans folk, som gjennomførte dette programmet, står det skrevet:

" . . . Herren velsignet landet og . . . kalte sitt folk SION, for de var av ett hjerte og ett sinn og levet i rettferdighet; og der var ingen fattige blant dem.

. . . og se, i tidens løp ble Sion tatt opp til himmelen . . . " (Moses 7:17—18, 21)

Om de nephitene som overlevde naturkatastrofene som fulgte korsfestelsen av Jesus, sier opptegnelsene:

"Og det skjedde [at] . . . alt folket i hele landet ble omvendt til Herren . . . og der var ingen trette og uenighet blant dem og alle mennesker handlet rettferdig mot hverandre.

De hadde alle ting felles, derfor var det ikke rike og fattige, treller og fri, men alle var frigjorte, og deltagere i den himmelske gave.

. . . og der kunne sikkert ikke være noe lykkeligere folk blant alle som var skapt ved Gud hånd." (4. Nephi 2—3, 16)

Grunnlaget for Guds fullkomne økonomiske program er arbeide. Herren sa til Adam i Eden:

"Fordi du . . . spiste av det tre jeg forbød deg å spise av, idet jeg sa: Du skal ikke spise av det, skal jorden være forbannet for din skyld. Med møye skal du nære deg av den alle ditt livs dager.

I ditt ansikts sved skal du spise ditt brød, inntil du vender tilbake til jorden — " (Moses 4:23, 25)

Dette var ikke en hevngjerrig uttalelse fra Herren, ingen gjengjeldelse mot Adam. Han plasserte simpelt hen Adam i den situasjon at han måtte arbeide for å leve. Jorden ble forbannet slik som det står beskrevet, til beste for Adam, ikke for å skade ham. Hadde Adam og hans efterslekt fått muligheten til å leve uten å arbeide, hadde den menneskelige rase aldri overlevd. Ørkesløshet er av det onde.

Nylig la min sekretær en artikkel på skrivebordet mitt; det var en beskrivelse av et eksperiment utført av National Institute of Mental Health (institusjon for mental helse). "En bitteliten Eden for mus" ble bygget. I den var plassert alt som kunne forekomme i en mus' drøm om paradiset. Mat, byggematerialer — alt fantes i overflod. Fire mus av hvert kjønn ble satt der. Der var plass nok for 4000 mus. Hver 55. dag ble antallet fordoblet. Men da det var blitt litt over 600 mus, begynte det å hende ting. Ikke bare at økningen stagnerte, men det oppstod store problemer i musesamfunnet . . . musene begynte å bli late. Mange så svært ulykkelige ut mens andre virket ytterst forvirret. Deres oppførsel ble absolutt uberegnelig. Færre reder ble bygget. Noen av dem begynte å spise hverandre!

Det planlagte innvånerantall på 4000 ble aldri nådd. De hadde nådd litt over halvveis opp mot det da forplantningen stanset fullstendig opp. Musesamfunnet var forandret til en bande nevrotikere!

Antallet innvånere i muse-Eden har nå sunket til litt over 600. Ingen nye musunger blir født. Musesamfunnet er redningsløst fortapt. Og ikke en eneste mus viser den minste interesse for å redde sitt døende paradis. (Lon Woodrum: *Applied Christianity*, sept. 1973, s. 28—30)

Ørkesløshet er akkurat like ødeleggende for mennesker som det er for mus.

"Gi [menneskene] alt de vil ha uten å kreve noen anstrengelse fra deres side, og de vil degenerere til en unyttig masse." (samme kilde)

All historie lærer oss den samme lekse. "Erfaring har lært meg", sa president Brigham Young, "og det er blitt et prinsipp for meg, at det ingen hjelp er i å gi og gi til menn og kvinner, penger, mat, klær eller noe annet hvis de er ved sin helse så de kan arbeide og tjene det de trenger . . . Det er mitt prinsipp, og jeg prøver å leve efter det. Å følge den motsatte kurs vil ødelegge ethvert samfunn i verden og gjøre menneskene til dagdrivere." (*Discourses of Brigham Young*, 1925, s. 422)

Herren selv sa i en åpenbaring i denne evangelieutdeling:

"Du skal ikke være doven, for den som er doven, skal ikke ete arbeiderens brød eller slite hans klær." (L&p 42:42)

Og til misjonærene sa han: "Du skal ikke forspille tiden . . . " (L&p 60:13)

Han sa også, " . . . Sions innbyggere skal også komme ihu sitt arbeide . . . i all trofasthet; for den dovne skal Herren komme ihu." (L&p 68:30) Og endelig erklærte han: "La enhver være flittig i alt. Og den dovne skal ikke ha plass i kirken, uten at han omvender sig i all sin ferd." (L&p 75:29)

Kanskje kunne det passe å bruke de samme ordene om å overholde denne forordningen, som president Brigham Young uttalte om å betale tiende:

"De beskylder oss for å utelukke fra Kirken mennesker som ikke betaler tiende; det har vi ennå aldri gjort, men de blir lukket ute. Gud har ikke samfunn med dem." (*Discourses of Brigham Young*, 1925, s. 274)

Tenk over det, dere som har vanskeligheter med å betale tiende. "Gud har ikke samfunn med dem."

Ifølge disse prinsipper og instruksjoner må " . . . velferdsarbeiderne lære og inntrengende anmode Kirkens medlemmer om å være selvhjulpne og bruke alle sine krefter på å kunne det. Ingen siste-dagers-hellig, så sant han er fysisk frisk, må legge sin forsørgelsesbyrde over på andre. Så lenge han kan, vil han skaffe til veie sine livsnødvendigheter under inspirasjon av den Allmektige og ved eget arbeide. Dette er prinsipper vi ikke skulle glemme når vi bygger opp Kirkens velferdsprogram.

Det er en selvfølge at ingen skulle ligge samfunnet eller Kirken til byrde dersom vedkommendes slektninger er istand til å ta seg av ham. Enten vi ser det ut fra et synspunkt av godhet, lov og rettferdighet, fellesnytte eller selve humanitetens lov, må dette være et krav. Derfor skal alle som arbeider med Kirkens velferdsprogram, på det mest inntrengende anmode slektninger om å sørge for sine trengende hvis de har tilstrekkelige midler og inntekt til å greie det. Når medlemmer av Kirken, som er økonomisk istand til å gjøre så, avslår å ta seg av sine slektninger, skal saken rapporteres til biskopen i wardet hvor disse slektningene bor." (*Welfare Plan Handbook*, 1952, s. 2)

Denne erklæringen ble godkjent av Det første presidentskap i Kirken for mange år siden. Vi må ikke glemme eller overse våre familieforpliktelser på dette område.

I sitt brev til Timoteus erklærte Paulus, " . . . dersom noen ikke har omsorg for sine husfolk, han har fornektet troen og er verre enn en vantro." (1. Tim. 5:8)

Til Kirken i denne evangelieutdeling gav Herren denne lov: "Kvinner har krav på underhold av sine menn inntil disse blir tatt bort . . .

Alle barn har krav på underhold av sine foreldre inntil de er myndige." (L&p 83:2, 4)

Selv om vi alle således er under guddommelig forpliktelse til å arbeide og sørge for oss selv og våre familier, gjør skiftende omstendigheter i livsvilkår det umulig for alle Kirkens medlemmer og familier å være selvhjulpne til enhver tid.

Før Kirkens organisasjon i vår tid var ett år gammel, gjorde Herren det til overmål klart at slike trengende, altså de som ved egne anstrengelser og familiens hjelp ikke er istand til å underholde seg selv, skal sørges for av Kirken.

" . . . jeg gir eder et bud for eders frelse, [sa han til Kirken] for jeg har hørt eders bønner, og de fattiges klager har jeg hørt, de rike har jeg skapt, og alt kjød hører meg til; hos meg er der ingen persons anseelse.

. . . Jeg sier eder, vær ett, og hvis I ikke er ett, er I ikke mine."

Vi hører dette sitatet og vet ganske riktig at det er mange måter å være *ett* på, men da Herren sa dette, var det de fattige og de rike han talte om. Og han fortsatte:

"Og nu gir jeg et bud til kirken i dette område, at visse menn blant eder skal utnevnes, og de skal utnevnes ved kirkens stemme; og de skal se til de fattige og de trengende og hjelpe dem så de ikke skal lide . . . " (L&p 38:16, 27, 34—35)

Senere har Han igjen og igjen understreket de helliges plikt til å ta seg av de fattige.

I den åpenbaringen som Herren kaller "min kirkes lov", sier han:

" . . . se, du skal komme ihu de fattige og innvie det du har å gi av dine midler til deres underhold . . . Og når I gir av eders midler til de fattige, gjør I det mot meg", (L&p 42:30, 31)

. . . senere sa Herren:

"Se, jeg sier eder at I må besøke de fattige og de trengende, og yte dem hjelp . . . " (L&p 44:6)

"*Når alt kommer til alt, er den virkelige hensikten med å ta vare på de fattige og trengende ifølge Herrens plan . . . å frelse sjeler.*"

Og enda senere:

"Ve eder, I rike, I som ikke vil gi av eders formue til de fattige, for eders rikdommer vil forderve eders sjel; og dette skal være eders klage på hjemsøkelsens, dommens og vredens dag. Høsten er forbi, sommeren er endt, og min sjel er ikke frelst." (L&p 56:16)

Og da han gav instruksjoner med hensyn til den forenede orden, sa Herren:

"Derfor, hvis nogen tar av den overflod som jeg har skapt og ikke gir sin del til de fattige og trengende efter evangeliets lov, skal han med den ugudelige opløfte sine øyne i helvedes pine." (L&p 104:18) (*Church Relief Activities*, 1933, s. 4)

I lys av disse lærdommer synes jeg at ethvert medlem av Kirken, og i særdeleshet alle prestedømsbærere som ønsker seg fred og glede her og evig liv herefter, skulle gi rikelig av sine midler til de trengende.

Mens alle Kirkens medlemmer er anmodet om å gi, er det biskopen som er Herrens befullmektigede representant for å administrere Kirkens hjelp til de trengende. Angående denne siden av Kirkens velferd vil jeg sitere president Clark:

" . . . Ved Herrens ord er mandatet til å sørge for de fattige i Kirken, samt diskresjon og påpasselighet i dette foretagende, overlatt biskopen . . . Det er ene og alene hans ansvar å ta avgjørelser om til hvem, når, hvordan og hvor meget som skal gis til medlemmer i hans ward fra Kirkens fonds eller hjelp fra wardet . . .

Hjelp som blir gitt gjennom biskopen, er noe annet enn hjelp formidlet gjennom andre organisasjoner eller instanser.

Hjelp gjennom sosiale samfunnsinstanser blir gitt først og fremst ut fra politiske, sosiale eller økonomiske forutsetninger. Moralske og åndelige overveielser spiller en sekundær rolle. Statens velferd, ikke utvikling av individene, er hensikten . . .

Hjelp fra private, ikke-kirkelige instanser eller enkeltpersoner har ofte de verdigste motiver . . . Men ved denne formen for å gi blir det snarere lagt mest vekt på giveren, ikke på mottageren . . .

Hjelpen som gis gjennom biskopen er helt forskjellig fra disse [samfunnets eller privatpersoners veldedighet] . . .

For det første er Kirken uttrykkelig og direkte beordret til å ta vare på sine fattige og trengende, og biskopen er bemyn-

diget til å ta ansvaret for å sette det ut i livet og har fått alle rettigheter til å foreta de nødvendige tiltak herunder.

Dernest er måten for denne omsorg omtalt. Biskopen er av Herren anvist å " . . . ta vare på Herrens forrådshus; å motta kirkens midler . . . og å sørge for deres behov . . . " (L&p 72:10, 11) (En ikke offentliggjort artikkel av president J. Reuben Clark jr. om biskopers og Hjelpeforeningens retningslinjer, 9. juli 1941)

Når han administrerer hjelp til de trengende, må biskopen alltid huske på at i dette arbeidet er han Herrens tjener og at Herren sa:

" . . . det er min hensikt å sørge for mine hellige . . .

Men det er nødvendig at det skjer på min måte; og se dette er måten som jeg, Herren, har besluttet å sørge for mine hellige, så at de fattige skal bli ophøyet ved at de rike blir ydmyket." (L&p 104:15—16)

Og biskopene må aldri glemme at den eneste måte de fattige kan bli opphøyet på ved å motta hjelp, er at de får anledningen til å arbeide og at det ventes av dem at de gjør det, i den utstrekning de bare kan, for det de mottar. Verdighet og selvrespekt hos mottageren må beskyttes.

Vi har tatt et langt skritt fremover mot Herrens fullkomne økonomiske program når (1) alle deltar i Kirkens velferd i en ånd som den i fortellingen om enkens skjerv; (2) enhver arbeider for sitt eget livsopphold og ikke ligger familien til byrde; og (3) når alle som får hjelp fra biskopens forrådshus, ønsker og blir hjulpet til den anledning å arbeide, for når alt kommer til alt, er den virkelige hensikten med å ta vare på de fattige og trengende ifølge Herrens plan ikke alene å gi timelig hjelp, men å frelse sjeler.

"Retningslinjene for biskopen i alle slike saker er de samme som retningslinjene for prestedømmet — lede i godhet, nestekjærlighet, kjærlighet [og] rettferdighet." (Ikke offentliggjort artikkel av president J. Reuben Clark jr. om biskopers og Hjelpeforeningens retningslinjer, 9. juli 1941)

"Ingen makt eller innflytelse kan eller bør utøves i kraft av prestedømmet, men kun ved forståelse, ved langmodighet, ved mildhet og ydmykhet og ved opriktig kjærlighet; ved godhet og ren kunnskap som storlig skal utvide sjelen, uten hykleri og uten svik." (L&p 121:41—42)

Gud velsigne oss i utførelsen av denne store tjeneste, ber jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Vi møter motstand forat vi skal bli styrket

Eldred G. Smith

Før denne jord ble dannet, ble planen for jordelivet forklart for oss alle i himmelen. Den gang var vi bare ånder, avkom av vår Fader og Moder i himmelen.

Da fikk vi alle vite at i livet på jorden ville vi få anledning til å gjennomgå de samme erfaringer som de hadde, og så bli som de er

Skriften forteller oss at vi alle ropte av glede over denne nyheten.

Vi fikk også vite at for å nå et så opphøyet mål, måtte vi finnes trofaste og rettferdige i alle ting og motstå prøver og prøvelser som Satan ville føre over oss. På tross av alle advarsler er jeg sikker på at vi var ivrige efter å komme til denne jord.

Adam og Eva var de første som kom. De ble gitt sin fri vilje, men var ikke istand til å kjenne rett fra galt før efter at de hadde smakt frukten av ". . . treet til kunnskap om godt og ondt." (Moses 3:17)

Som en følge av dette, kunngjorde Herren for Adam: ". . . skal *jorden* være forbannet *for din skyld* . . ." (Moses 4:23; uthevelse tilføyd) Ofte hører vi sagt at Adam ble forbannet fordi han åt av den forbudte frukten. Opptegnelsen sier at "jorden" ble forbannet, ikke Adam. Så la Herren til "for din skyld". Dette betyr til hans fordel, også til deres og min fordel.

Adam og Eva hadde vært i et stadium av stagnasjon, ingen fremgang — ingen vekst — ingen formering. Uten en forandring ville de forblitt i denne situasjonen for all tid. Det var nødvendig at det skjedde en forandring. Og forandringen bestod i at Adam og alle hans efterkommere ville bli nødt til å *arbeide* og overvinne hindringer for å skaffe til veie livets nødvendigheter.

Efter at Adam og Eva var drevet ut av Edens have, kom en Herrens engel til dem og forklarte evangeliets plan for dem. Han forklarte planen om liv og frelse. Han fortalte dem om en Frelse som ville komme og forløse menneskeheten så alle kunne komme tilbake til vår Fader i himmelen.

I Mose bok leser vi: "Og Eva, hans hustru, hørte alt dette og ble glad, og hun sa: Var det ikke for vår overtredelse, ville vi aldri ha fått avkom, og ville aldri ha kjent godt og ondt, og gleden over vår forløsning og det evige liv, som Gud gir til alle lydige." (Moses 5:11)

Moderne åpenbaring forteller oss: " . . . det måtte nødvendigvis være så at menneskenes barn skulle fristes av djevelen, ellers kunne de ikke være handlefrie vesener; for hvis de aldri smakte det bitre, kunne de aldri kjenne det søte." (L&p 29:39)

Slik er vår situasjon i dag, vi må også ha det bitre for å kunne kjenne det søte. Noen ganger tenker vi at vi har det bitre, men ikke nok av det søte. Det er som det skal være. Alle har vi vårt livs prøvelser for at vi skal *styrkes*. Hver og en mener at han har de hardeste og vanskeligste prøvelsene. Kanskje dine prøvelser virkelig er de verste, fordi de er de vanske-

ligste spesielt for deg. Diamanten blir gjort vakrere og mer verdifull ved sliping. Stål blir hardere gjennom herdning. På samme måte bygger motgang menneskets karakter.
All fremgang kommer ved å overvinne motarbeidende krefter. Lehi sa til sin sønn Jakob: "For det må nødvendigvis være en motsetning i alt . . . " (2. Nephi 2:11)
"Adam falt for at mennesket skulle bli til, og mennesket er til for å nyte glede." (2. Nephi 2:25)
"Gud . . . skal hellige dine lidelser til ditt gavn." (2. Nephi 2:2)
Motgang er altså til vårt beste så lenge vi ikke oppsøker den for motgangens skyld. Dette minner meg om en av president Lees yndlingsbemerkninger: "Det er i orden at du drar kua opp av myra på søndag, bare du ikke dytter den uti på lørdag kveld."
Stålindustriens Henry Kaiser sa at hvis du vil plukke ut ledere, så legg arbeide på dem, less dem ned i arbeide. På den måten vil du finne frem til lederne.
Kanskje det er akkurat det Herren gjør med oss. Han også prøver å lære opp ledere.
Jeg husker en messingplakett jeg hadde på veggen i rommet mitt da jeg var meget yngre. Den fremstilte en landstryker som klatret over et gjerde. En bit av buksebaken hans manglet. En bulldog med det manglende tøystykket mellom tennene, var like i hælene på ham. Under stod det:

"Lett nok tilfreds
når allting går godt.
Men en virkelig mann
er han som kan smile
når allting går galt."

Det ville vært meget urettferdig av Gud hvis han slapp Lucifer løs på menneskene for å friste dem uten å gi den hjelp som skal til for å overvinne fristelsene. Gud skal ikke tillate Satan å ha makt over dere, til å friste dere ut over den styrke Han vil gi dere hvis dere vil *søke* den og motta Hans hjelp.
I begynnelsen underviste en Herrens engel Adam og Eva. Han informerte dem om alle ting så de skulle kjenne Herrens vilje. Jeg mener det er på samme måte i dag. Vi må studere Skriften, lære hva Guds plan med oss er. Vi må lære hva som er følgene av lydighet og av ulydighet. Han har sørget for profeter og lærere i hver evangelieutdeling til å fortelle oss Guds vilje med oss. Han har sørget for at vi har Skriften — Bibelen, Mormons bok og åpenbaring fra vår egen tid. Han har gjengitt evangeliet med prestedømmets fylde. Han har gitt oss Den hellige ånd til å åpenbare Faderens og Sønnens vilje for oss og for å opplyse oss i all sannhet. Han har gitt oss templer og nøklene til å forrette ordinansene der.
Profeten Joseph Smith har sagt: "Gud skal ved sin Hellige Ånd, ja, ved den Hellige Ånds usigelige gave, gi eder kunnskap som fra verdens begynnelse av ikke har vært åpenbaret før nu;
hvilket våre forfedre lengselsfullt ventet skulle åpenbares i de siste tider, hvortil englene henledet deres tanker og som var holdt tilbake for deres herlighets fylde." (L&p 121:26—27)
Dette betyr at til og med det at våre forfedre kom før oss, er til vårt beste i og med løftet om at vi skulle utføre tjeneste for dem.
Ja, Herren vil hjelpe oss dersom vi vil gjøre vår del. Vi må gjøre noe mer enn akkurat å motstå Satan. Vi må yde tjeneste for våre medmennesker. Gjør du din del?
Gud har sagt: "For se, dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv." (Moses 1:39)
Husk på at denne verden ble skapt og all utvikling og fremgang på denne jord fra Adam til i dag, skjedde for *deg* såvel som for noen annen.
Kristus kom for å sone for *deg*.
Evangeliet ble gjengitt for *deg*.
Herren vil besvare *dine* bønner.
Gud kommer *deg* i hu, for *du* er en sønn eller datter av Gud.
Det er sant at hver har forskjellige vilkår og forskjellige oppgaver som skal fylles. Noen oppgaver kan være mer viktige enn andre, men du — en sønn eller datter av Gud — er like viktig for Gud som noen annen.
Jeg synes at William Claytons salme er like betydningsfull og ansporende for oss i dag som den var for pionerene.

"Kom, Hellige, gå frem og frykter ei,
gå med mot — fremad drag!
Om tornestrødd kan synes denne vei,
Gud er med oss hver dag.
Det bedre er å jage vekk
unyttig kummer, kval og skrekk;
og frydes vil da hver en sjel
Alt er vel, alt er vel!
Mon vi skal gråte om vår lodd er hård?
Nei, å nei, alt er vel!
Hvem kan forvente han belønning får,
som i kamp ei tok del.
Omgjord din lend og tap ei mot!
Gud fører oss på sikker fot;
og frydes vil da hver en sjel —
Alt er vel, alt er vel!

(*Salmer* og *sanger*, nr. 5)

Må Herren velsigne enhver av dere til å nå deres mål i livet. Jeg ber om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Veien til evig liv

Delbert L. Stapley

Jeg er sikker, brødre og søstre, på at vi er takknemlige for det fine og aktuelle budskap som ble gitt av president Lee under møtet i dag morges under denne konferansen. Han oppmuntret og rådet oss alle til å vandre rettskaffent for Herren og til å holde hans lover og bud. Det er den eneste måten hvorpå vi kan finne vår vei til det evige liv som Gud har i vente for de trofaste av sitt folk. Gud ga oss faktisk dette løftet: "Og hvis du holder mine bud og holder ut inntil enden, skal du få evig liv som er den største av alle Guds gaver." (L&p 14:7)

"Se, den som har evig liv, er rik." (L&p 6:7) Det er svært få mennesker som tenker nok over evig liv. Allikevel er det noe som enhver av oss skulle sette høyest i vårt sinn og vårt hjerte. Som Guds barn kan vi ikke greie å glemme vår opprinnelse og skjebne hvis vi ønsker å oppnå riket med celestial herlighet.

Gjennom åpenbaring har Gud gitt evangeliets frelses- og opphøyelsesplan for mennesket til efterlevelse. Evig liv betyr Guds liv, som vi håper å kunne dele med alle hans barn, men vi har vår handlefrihet til å: ". . . velge frihet og evig liv gjennom den store forsoning for alle mennesker, eller til å velge fangenskap og død i overensstemmelse med djevelens fangenskap og makt, for han forsøker å få alle mennesker ulykkelige liksom han selv er." (2. Nephi 2:27)

Det første skritt på veien til evig liv, er dåp. Vår Frelser satte frem eksemplet da han gikk ned i vannet sammen med døperen Johannes, som hadde myndighet fra Gud til å døpe Jesus ved nedsenkning. Dette er det mønster for dåp som alle mennesker må følge.

Apostelen Paulus lærte at der er "en Herre, en tro, en dåp." (Efes. 4:5)

Kristus er den ene Herre, evangeliets plan slik den ble undervist av ham, er den ene tro og hans dåp ved nedsenkning er den ene dåp.

Nephi, en profet fra Mormons bok, sa det på denne måten: ". . . For porten I skal gå igjennom er omvendelse og dåp i vann, så kommer eders synders forlatelse ved ild og ved den Hellige Ånd.

Da er I på den rette, smale sti som fører til evig liv . . ." (2. Nephi 31:17—18)

"Gå inn gjennem den trange port! . . ." sa Herren, "for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den." (Matt. 7:13—14)

Kristus kom med denne direkte uttalelsen: "Jeg er veien og sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved mig." (Joh. 14:6) Hvis vi tror på Kristus og hans misjon, kan vi ikke overse ham og oppnå evig liv. Frelseren ga sitt liv som et sonoffer for verdens synder og åpnet på denne måten døren for mennesket som, gjennom trofasthet, kan oppnå evig liv og opphøyelse.

Omvendelse og dåp er imidlertid ikke tilstrekkelig for at man kan være sikret evig liv. For at et menneske skal kunne motta opphøyelse i Guds rike, må han adlyde den celestiale lov i dens fylde. (Se L&p 76:50—70)

Noen mennesker tror feilaktig at hvis de mottar alle evangeliets ordinanser, og ser bort fra deres overtredelser, vil de arve Guds celestiale boliger. Hvilken sjokkerende oppvåkning venter slike feilaktig-tenkende individer: ". . . for Herren kan ikke se på synd med minste grad av ettergivenhet." (Alma 45:16)

Lytt til Nephis lærdommer angående dette emne: "Ja, det skal være mange som skal si: Spis, drikk og vær glad, i morgen dør vi, og det skal bli vel med oss."

Og det skal også bli mange som skal si: Spis, drikk og vær glad, men frykt Gud likevel — Han vil rettferdiggjøre deg om du gjør en liten synd, ja lyv litt, trekk fordel av én for hans ords skyld, grav en grav for din neste, det er ikke noe galt i det, gjør alt dette, for i morgen dør vi, og hvis vi skulle være skyldige, vil Gud gi oss noen få slag og til slutt blir vi frelst i Guds rike.

Ja, det skal være mange som på denne måte skal lære falske, nytteløse og dumme lærdommer, og de skal bli overlegne i sine hjerter, og tenke dypt for å skjule sine hensikter for Herren, og deres gjerninger skal foregå i mørket." (2. Nephi 28:7—9)

Vi må ikke falle i menneskenes villedende forskrifter og tåpelig bryte Guds lover og således miste vår anledning til å oppnå opphøyelse. Jesus slo fast:

"Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21)

En person som oppriktig søker evig liv, må unngå fristelsens og syndens fallgruber. Han er aldri frelst fra å begå synd uten at han har forberedt seg selv fullstendig og bestemt seg for hvilken kurs han skal følge *før* fristelsen kommer inn i hans liv.

Det er to motstridende styrker som kjemper i verden. Den ene styrken ledes av den onde, og den fratar mennesket dets handlefrihet, ødelegger friheter og gjør den som ikke er tapper, til en Satans følgesvenn, noe som igjen kun kan lede til ulykkelighet i dette liv og evig elendighet. Den andre styrken er Guds styrke. Dette er kraften til å gjøre godt, å leve rettferdig, å nyte valgfrihet og å være modige, trofaste Kristi

følgesvenner gjennom hvem man oppnår frelse og opphøyelse. Vi må bestemme oss for hvilken side vi er på og så ha mot nok, til tross for den ondes overtalelser, til trofast å stå på Herrens side.
Vi kan ikke blande godt og ondt og samtidig komme til vår himmelske Faders boliger. Vår plikt er å stadig gjøre rettferdige gjerninger. Herren har sagt at lys og sannhet, som er Guds ord, skyr det onde. (Se L&p 93:37) Uten lys og sannhet i vårt liv er vi underlagt Satans makt.
Vi må alltid være klar over Satans hærskarer med bedragerske tjenere. Satans krigslist er mangfoldig for å fange menneskeheten i sine mektige klør. Noen av de tydeligste er likegyldighet, selvtilfredshet, umoral, narkotiske stoffer, pengegriskhet, uærlighet og korrupsjon.
Frelseren lærte sine disipler: "Ingen kan tjene to herrer; for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og mammon." (Matt. 6:24)
Dette kan også sies på en annen måte: Du kan ikke tjene både Gud og Satan. Livet er virkelig en utfordring, men velsignet med gudgitt makt, kan vi overvinne enhver strategi og hindring fra Satans side. Veien til evig liv kan ikke være lett med alle de jordiske fristeler vi har rundt oss, men hvis vi betrakter de belønninger og velsignelser vi samler når vi går den trange vei, er det verdt et hvilket som helst offer vi måtte gjøre.
Alma lærte sitt folk at dette livet er tiden da mennesket skal utføre sitt arbeide og forberede seg til evigheten. Han advarte dem som utsatte sin omvendelse: "I kan ikke si, når I har nådd dette fryktelige tidspunkt: Jeg vil omvende meg, jeg vil vende tilbake til min Gud. Nei, I kan ikke si dette, for den samme ånd som er i besittelse av eders legemer på den tid I går ut av dette liv, har makt til å besitte eders legeme i den evige verden.
For se, hvis I har utsatt eders omvendelsesdag like til døden, se da er blitt underkastet djevelens ånd . . . derfor har Herrens Ånd trukket seg tilbake fra eder og har ingen plass i eder . . ." (Alma 34:34—35)
Vi trenger Den hellige ånd som ledsager hele tiden. Uten ham, er vi berøvet for hans åndelige veiledning og mister vår sans for evige verdier og driver videre inn i vantro og onde gjerninger.
Herren har ikke behag i dem som ikke forsaker sine onde gjerninger, deres hjertes stolthet, deres begjærlighet og alle deres avskylige ting som holder dem borte fra det evige liv som han har tilbudt dem. (Se L&p 89:20)
"Men så meget kan jeg si eder, at hvis I ikke passer eder selv, eders tanker, ord og gjerninger, og holder Guds befalinger og holder fast ved troen på det I har hørt om vår Herres komme, like til eders livs ende, må I omkomme. O, menneske, husk nå dette, og omkom ikke." (Mosiah 4:30)
Invitasjonen til evig liv er åpen for alle som er villige til å betale prisen. Herren har sagt: "Ja, velsignet er de som har adlydt mitt evangelium; for de skal få jordens gode ting som lønn . . . og . . . de skal også bli kronet med velsignelser fra det høye . . . de som er trofaste og flittige for mig." (L&p 59:3—4)
Å inngå hellige pakter og forpliktelser med Gud er ikke alt som kreves. Nephi uttalte: "Og nå, mine elskede brødre, etter at I er kommet på den rette, smale sti vil jeg spørre om alt er gjort? Se, jeg sier eder nei, for I kunne ikke ha kommet så langt hvis det ikke hadde vært ved Kristi ord, med urokkelig tro på ham, med full tillit til hans fortjeneste som er mektig til å frelse.
Derfor må I stebe framover med trofasthet i Kristus med et fullkomment klart håp, og kjærlighet til Gud og alle mennesker. Hvis I streber framover, fryder eder ved Kristi ord og holder ut til enden se, så sier Faderen: I skal få evig liv." (2. Nephi 31:19—20)
Vi kan ikke bare stå uvirksomme ved siden av og kun være en interessert iakttaker, istedet for å være et aktivt medlem, og allikevel motta det evige livs velsignelser. Det er vår plikt å oppnå et sterkt vidnesbyrd som vil forandre og forbedre våre liv for godt.
Det evige livs gave kan ikke oppnåes utenfor den Kirke som er grunnlagt av Faderen og Sønnen. Den Kirke som Kristus grunnla i tidens midte, ble frafallen efter apostlenes virke og ble således utvannet med feil ved falske evangeliske læresetninger, forandrede ordinanser og tap av guddommelig myndighet. De samme forhold oppsto under den mørke middelalder, og det ble påkrevet med en ny evangelieutdeling — gjenopprettelsen av Kristi Kirke på jorden. Jeg bærer vidnesbyrd om at denne gjenopprettelse fant sted i året 1830, gjennom profeten Joseph Smith.
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige står urokkelig på den evige sannhets guddommelige prinsipper. Den møter de temporære og åndelige behov hos sine medlemmer. Den liberaliserer ikke sine normer eller Kristi læresetninger. Mormonismen er i vekst på grunn av sin disiplin. De gammeldagse dyder som ærlighet, rettskaffenhet, moral og troskap er gudgitte normer til efterlevelse. Disse karakteregenskaper er dessverre på rask tilbakegang i verden, og ondskapen vokser.
Jeg bærer vidnesbyrd om at det finnes et fremtidig liv som har mye i vente for de trofaste av Guds barn. Tiden er inne for at alle mennesker vender seg fullt og helt til Gud. Vår tillit og tro på ham sikrer oss hans beskyttende omsorg og veiledende innflytelse som, hvis vi er trofaste og sanne, leder oss til hans hellige nærhet.
Jeg håper, brødre og søstre, at vi vil være verdige hans vidunderlige gave og velsignelse. Jeg vet at Gud lever. Jeg vet at dette er Hans Kirke. Jeg vet at den blir ledet ved guddommelig inspirasjon. Vi er rikelig velsignet som har en levende profet i vår kjære Harold B. Lee. Han er en stor personlighet og en vi kan beundre, respektere og se opp til efter undervisning, råd og veiledning. Måtte Gud velsigne oss så vi kan være trofaste og sannferdige mot alle de pakter og forpliktelser vi har inngått med ham. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Inspirerende musikk – verdige tanker

N. Eldon Tanner

Jeg har i dag lyst til å bære mitt vidnesbyrd til verden om at jeg vet at Jesus er Kristus, den levende Guds Sønn som kom og ga sitt liv for oss. Selv om han ga oss frelsesplanen og livets plan, ble han korsfestet. Fordi han oppsto, blir det mulig for oss å arve evig liv. Guds profeter er alltid blitt forfulgt, og mange av dem er blitt drept mens de forkynte Herrens ord. Maner ikke denne alvorlige situasjon til eftertanke!

Jeg har også lyst til å bære mitt vidnesbyrd til dere om at denne Kirke, hvor evangeliet finnes i dets fylde, er blitt gjenopprettet ved en av hans utvalgte profeter; at Jesu Kristi Kirke finnes på jorden i dag; og at Jesus leder sin Kirke gjennom en levende profet, Harold B. Lee. Jeg appellerer til mennesker overalt i verden og ber dem om å lytte til Herrens ord slik det ble gitt til oss ved hans profets røst, og til frelse for hele menneskeheten. Forsøk ikke å overse dette, forsøke ikke å latterliggjøre det, og forsøk ikke å ødelegge det.

Jeg har i dag lyst til å snakke om den rolle kvinnene spiller i denne Kirke, for vi har så mange strålende kvinner — hustruer, mødre og enslige kvinner som er engasjert i Herrens arbeide og er med å tjene sine medmennesker. De er tilknyttet Hjelpeforeningen, som er kvinnenes hovedorganisasjon; til Primærforeningen, hvor våre barn blir undervist, til Søndagsskolen hvor evangeliet undervises til alle medlemmer; til GUF (Gjensidig utdannelsesforening — en organisasjon for ungdom og voksne hvor de kan drive sine aktiviteter og ha selskapelig samvær;) og våre kvinner arbeider også pliktoppfyllende og med dyktighet på forskjellige andre områder.

Efter at jeg forleden dag hadde diskutert forretninger med noen menn, ble samtalen mer personlig og uformell da en av dem sa: «Jeg har verdens mest strålende kone.» Og en annen sa: «Det tror *du*, det. Jeg synes at *jeg* har den beste.» En tredje sa: »Er det ikke en stor velsignelse å ha en kone som du elsker, som elsker deg, som er en god mor, som er dyktig når det gjelder å skape et hjem, som har høye idealer, som tror på Gud og som ønsker å hjelpe sin familie til å ta imot og efterleve de læresetninger vi finner i Jesu Kristi evangelium?»

Kan en kvinne ønske seg større forherligelse og hyldest enn den som kommer fra en takknemlig ektemann? Den hyldest og virak som verden kan gi, blir svært ubetydelig sammenlignet med den kjærlighet og anerkjennelse som dem som står henne nærmest, og som er henne mest kjær, gir uttrykk for — og som kommer fra hjertet.

Helt fra begynnelsen av har Gud gjort det helt klart at kvinnen er noe meget spesielt, og han har også meget klart definert hvilken posisjon, hvilke plikter og hvilken bestemmelse hun har i den guddommelige plan. Paulus sa at mannen er Guds billede og ære og at kvinnene er mannens ære; han sier videre at i Herren er hverken kvinnen noget fremfor mannen eller mannen noget fremfor kvinnen. (Se 1. Kor. 11:7-11) Det er betegnende å legge merke til at Gud nevnes i forbindelse med dette store partnerskap, og vi må aldri glemme at et av kvinnens største privilegier, og noen av hennes største velsignelser og muligheter, består i å være en jevnbyrdig partner med Gud når det gjelder å bringe hans åndebarn inn i verden.

Det er av stor interesse for alle som forstår dette strålende begrep, at Satan og hans medløpere bruker videnskapelige argumenter og en besnærende propaganda for å lokke kvinnene bort fra det hovedansvar de har som hustruer, mødre og husmødre. Vi hører så meget om frigjøring, uavhengighet, seksuell liberalisering, barnebegrensning, abort og annen snedig propaganda som nedvurderer moderskapets rolle; og alt dette er metoder Satan bruker for å ødelegge kvinnen, *hjemmet og familien — samfunnets grunnleggende enhet.*

Noen effektive hjelpemidler er radio, fjernsyn og tidsskrifter hvor pornografien florerer og hvor kvinnene blir nedvurdert og på en vanærende måte brukt som sexsymboler — enkelte kaller det for sex-utnyttelse. Uanstendig påkledning, narkotika, og alkohol krever hver eneste dag svære ofre i form av ødelagt dyd og kyskhet, ja noen må også bøte med livet. På grunn av moderne elektroniske kommunikasjonsinnretninger og rask transport, får langt flere mennesker enn hva som ellers ville være mulig, høre langt

mer fra alle verdens kanter; og dette har en degraderende innflydelse og virkning.
Ja, pornografi, narkotika og alkohol er tilgjengelig for både gammel og ung i foruroligende kvanta, og ødelegger moralverdier samtidig som det bryter ned sinnene og tankevirksomheten hos dem som ligger under for en slik djevelsk svindel.
Dallin Oaks, som er rektor ved Brigham Young University, sa nylig til en gruppe studenter: «Vi blir dynget ned med salgsfremmende litteratur om seksuelle forbindelser utenom ekteskapet, og vi finner dette på trykk, og på lerettet. Unngå dette, for det vil være til deres eget beste. Pornografiske eller erotiske historier og bilder er verre enn uren og forurenset mat. Kroppen har en forsvarsmekanisme som kvitter seg med unyttig mat, men hjernen vil ikke spy ut uhumskheter. Så snart de er registrert, vil de alltid kunne hentes frem igjen, og lyse opp i menneskesinnet med sine fordreide bilder og trekke dere bort fra de sunne ting i livet.»
Hvor viktig er det ikke at våre unger piker holder seg borte fra denne type forurensning. De som er piker i dag, vil være kvinner i morgen, og det er nødvendig at de forbereder seg til denne oppgaven. Kan dere forestille dere hva slags verden vi ville få i fremtiden, hvis de som er piker i dag, blir så svekket moralsk sett at de ikke vil undervise om dyd i sine hjem, og at deres eventuelle barn ikke får sin oppdragelse innenfor fire vegger i hjem som er helliget ved ekteskapets hellige lover?
Ekteskapet er innstiftet av Gud, og vi må gjøre alt vi kan for å styrke de bånd som binder, for å styrke våre hjem, og for å berede oss selv gjennom eksemplarisk livsførsel til å lære våre barn til å vandre på Guds veier, hvilket er den eneste måte hvorved det er mulig for dem å bli lykkelig her og arve evig liv siden hen.
Når vi begynner å regne opp alle de viktige ansvarsområder en kvinne har i forbindelse med sine plikter som hustru, mor, husmor, søster, kjæreste og god nabo, er det innlysende at alle disse krevende ansvarsområder kan tilfredsstille de behov hun har for å gi uttrykk for sine talenter, for sine interesser, for sin skapertrang, plikttroskap og for sine krefter og ferdigheter som så mange forsøker å tilfredsstille utenfor hjemmet. Det er umulig å vurdere den varige innflydelse til det gode som en kvinne kan øve i hver enkelt av disse oppgaver. La meg få minne om hennes primære ansvarsoppgaver.
Som nevnt, er hun først og frems en jevnbyrdig partner med Gud når det gjelder å bringe hans åndebarn inn i verden. For en strålende oppgave! Ingen kan oppnå større heder enn dette. Men med en slik heder følger et enormt ansvar for å elske og ta vare på disse barna slik at de kan få lære hvilke plikter de har som samfunnsborgere og dessuten hva de må gjøre for å kunne vende tilbake til sin himmelske Fader. De må lære og forstå Jesu Kristi evangelium og akseptere og efterleve hans læresetninger. Når de forstår livets hensikt, hvorfor de er her og hvor de går hen, da vil de være motivert til å velge det som er riktig og unngå de fristelser og anslag som kommer fra Satan, han som er svært reell og fast bestemt på å ødelegge dem.
En mor har langt større innflydelse på sine barn enn noen annen har, og hun må forstå at hvert eneste ord hun sier, alt hun gjør, alle hennes reaksjoner, hennes innstilling, ja selv hennes utseende og måte å kle seg på, vil påvirke hennes barns og hele familiens liv. Det er mens barnet oppholder seg i hjemmet at det fra sin mor tilegner seg de holdninger, håp og den tro som vil bli bestemmende for hva slags liv det skal leve, og hvilket bidrag det skal yde til samfunnet.
President Brigham Young ga uttrykk for den tanke at mødre er et bevegelig redskap i forsynets hender og er den mekanisme som virker stimulerende på hele mennesket, samtidig som de leder menneskers og nasjoners liv og bestemmelse her på jorden. Og han fortsetter: «Dersom mødre i alle nasjoner lærer sine barn at de ikke skal krige, da ville disse barna, når de vokser opp, ikke gå i krig.» (*Discourses of Brigham Young,* s. 199)
Da Herren sa: «Det er ikke godt for mennesket å være alene; jeg vil gjøre ham en medhjelp . . . », mente han nøyaktig det han sa, og han ga Eva til Adam. (1. Mos. 2:18) Vi får vite at en mann skal forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, at de to skal være ett kjød, og slik er det forhold som skal bestå mellom mann og hustru, beskrevet. (1. Mos. 2: 24) Det er blitt sagt at bak hver god mann står det en god kvinne, og det er min erfaring at dette som oftest er tilfelle.
Det er interessant å legge merke til at når forretningsledere er på jakt efter nye funksjonærer eller akter å forfremme sine erfarne medarbeidere, vil de alltid vite hva slags hustru mannen har. Det later til at dette er meget viktig. Når menn i Kirken blir vurdert med henblikk på nye stillinger i prestedømmet, melder alltid spørsmålet om hustruens verdighet seg, og om hun kan gi ham sin fulle støtte.
Kvinner, dere er en stor styrke og støtte for deres menn; og av og til trenger de deres hjelp mest når de minst fortjener det. Intet virker mer ansporende på en mann, og intet gir ham større håp og styrke, enn å vite at hans mor, hans kjæ-

reste eller hans hustru har tillit til ham og elsker ham. Og menn skulle arbeide iherdig hver eneste dag for å være verdig til en slik kjærlighet og tillit.

Under en konferanse for Hjelpeforeningen sa president Hugh B. Brown en gang: «Det finnes mennesker som er glad i å si at kvinnen er det svake kjønn, men jeg tror ikke det er riktig; fysisk sett er de kanskje det, men hvilken mann kan åndelig sett, moralsk, religiøst og i tro, måle seg med en kvinne som virkelig er omvendt til evangeliet! Kvinner er villigere til å ofre enn menn er, de er mer tålmodige i lidelser, og mer oppriktige i bønn. De er mennene jevnbyrdige, og ofte er de dem overlegne når det gjelder ukuelighet, godhet, moral og tro.» (Hjelpeforeningens konferanse 29. september 1965)

Og dere som er piker skal ikke undervurdere den innflydelse dere har på deres brødre og kjærester. Når dere lever slik at dere er verdige deres kjærlighet og respekt, kan dere i høy grad medvirke til at de blir rene og dydige, fremgangsrike og lykkelige. Glem ikke at dere kan gå adskillig lenger i livet når det gjelder respekt enn med hensyn til popularitet. Forleden dag leste jeg en rapport om en samtale som hadde funnet sted mellom to unge amerikanske krigsfanger i Vietnam. Den ene sa: «Jeg er luta lei krig, bombefly, ødeleggelser, fangeleirer, alt og alle.»

«Jeg føler det omtrent på samme måten selv,» svarte den andre. «Men jeg har en pike hjemme som ber om at jeg vil komme tilbake. Hun er interessert i meg, og det hjelper meg virkelig til å holde ut alle disse redsler.»

La meg til dere som er mødre, døtre, og kvinner overalt i verden, understreke det faktum at på grunn av de store iboende egenskaper og den store innflydelse til det gode som dere har på oss alle, er Satan fast bestemt på å ødelegge dere. Dere kan ikke gå på akkord med ham. Dere må ha mot, styrke, ønske og beslutsomhet til å leve slik Herren vil dere skal leve — et godt og rent liv. Dere som er piker ber jeg om å holde dere dydige og verdige til en edel ung mann, som også har holdt seg ren, slik at dere sammen kan gå inn i Herrens hus for å bli beseglet i det hellig ekteskapsbånd for tid og all evighet, og forberede et hjem hvor Gud vil finne behag i å sende sine åndebarn. I så fall vil dere kunne møte deres barn med en sikker kunnskap om at det eksempel dere selv viser, er veien til lykke og evig fremgang. Men de har krav på denne arv. Det er min ydmyke bønn at dere lever slik at dere gir dem en slik arv.

Hele hensikten med å skape jorden var å tilveiebringe bosted hvor Guds åndebarn kunne komme og bli iført et jordisk legeme og hvor de, ved å holde sin annen prøvestand, kunne forberede seg til frelse og opphøyelse. Den eneste hensikt med Jesu Kristi misjon var å tilveiebringe udødelighet og evig liv for mennesket. (Se Moses 1:39 o. a.) Hovedhensikten for mødre og fedre skulle være å leve slik at de er verdige til å motta disse velsignelser og kan bistå Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus i deres arbeide. En kvinne kan ikke hedres mer enn ved å bli gitt anledning til å hjelpe til i denne guddommelige plan, og jeg vil gjerne si rett ut at en kvinne vil bli mer tilfreds, finne større glede og yde et større bidrag til menneskeheten ved å være en klok og verdig mor som oppdrar gode barn, enn hun kan yde ved å gå inn i noe annet yrke.

Herren har lovet oss store velsignelser hvis vi vil gjøre vår del i denne guddommelige plan. President Herbert Hoover (i De forente stater) sa følgende: «Hvis vi bare kunne få én generasjon med barn som er født under riktige forhold, får den riktige opplæring og utdannelse og som er sunne og friske, ville tusen andre problemer som myndighetene har, forsvinne; og vi kunne være forvisset om at vi ville bli friskere til sinns å få mer livskraftige legemer som kunne styre vår virketrang fremover mot et høyere prestasjonsnivå.» (Sitert av president David O. McKay, *Conference Report,* april 1930, s. 79-80)

Hvor heldige er vi ikke når Jesu Kristi Kirke er gjenopprettet på jorden i disse siste dager med en Guds profet på jorden som mottar guddommelige åpenbaringer og veiledning for menneskenes barn. Vi er velsignet som kjenner Guds personlighet, hans egenskaper og hans karakteristiske trekk. Vi har fått en plan for livet og vi har fått en frelsesplan. Vi blir stadig fortalt hvordan vi skulle leve slik at vi kan bli lykkelige her og arve evig liv siden hen. Vi har organisasjoner som skal instruere og utdanne oss i alle spørsmål som har tilknytning til vårt timelige og åndelige ve og vel.

Et av de fineste programmer Kirken har lansert, er det vi kaller for familiens hjemmeaften, hvor alle familiemedlemmer kommer sammen én gang i uken. Det er ganske enestående for meg å tenke på at hver mandag kveld, overalt i Kirken, over hele verden, kommer våre familier sammen i sine hjem; og i egenskap av hjemmets overhode, leder faren, der hvor dette er mulig, sin familie i en diskusjon om alle problemer som har tilknytning til deres åndelige og timelige ve og vel; og han bruker en leksebok som det er nedlagt et stort arbeide i og som blir delt ut til alle Kirkens medlemmer. Der hvor disse sammenkomster skjer regelmessig og

på riktig måte, er de av uvurderlig verdi for familien, noe de mange vidnesbyrd vi mottar om dette, bærer bud om. Jeg vil gjerne så innstendig jeg kan oppfordre alle familier til å følge dette programmet, og jeg kan love dere at om dere det gjør, vil dere bli rikelig velsignet i enhet, kjærlighet og hengivenhet; og dere vil kunne glede dere over resultatet. Selvfølgelig vil familiebønn utgjøre en viktig del av denne hjemmeaften, og det samme gjelder for regelmessige familiebønner og personlige bønner hver eneste dag.

Jeg kan ikke tenke meg noe edlere enn et hjem hvor en mann efterlever sin religion, foredler sitt prestedømme og hvor hans hustru støtter ham på enhver måte, hvor kjærlighet og harmoni eksisterer, og hvor de sammen forsøker å oppdra en familie bestående av rettferdige sønner og døtre som de kan ta med seg tilbake i sin himmelske Faders nærvær. Dette lyder kanskje som en umulig drøm, men jeg kan forsikre dere om at det finnes mange tusen slike familier i Kirken, og dette er noe vi alle kan få oppleve dersom vi aksepterer og efterlever Jesu Kristi læresetninger. Hvor heldig stillet er ikke det barn som lever i et slikt hjem og hvor meget vil ikke foreldrene kunne glede seg over sitt avkom!

Jeg gjentar! Satan forsøker å holde oss borte fra den fullstendige glede som blir dem til del som holder Guds bud. Vi må aldri glemme, og vi må lære våre barn å forstå, at Satan lever og at han er fast bestemt på å ødelegge oss. Han vet hvor viktig og betydningsfull familien er. Han vet at hele sivilisasjoner enten har overlevet eller gått til grunn alt eftersom familielivet var sterkt eller svakt. Vi kan holde ham utenfor våre hjem ved at vi selv efterlever, og også lærer våre barn å efterleve, prinsippene i Jesu Kristi evangelium og derved motstår fristelsen når den kommer til oss, for det vil den ganske bestemt gjøre.

Jeg vil be dere som er piker om å forberede dere til å påta dere morens rolle ved at dere tilegner dere kunnskap og visdom i form av god utdannelse. Vi lærer at Guds herlighet er intelligens (L&p 93:36) og derfor må vi alle være klar over hva som foregår rundt omkring oss og være forberedt på å bekjempe Satan i hans forsøk på å lede oss bort fra vår guddommelige bestemmelse. Med kunnskap, visdom, beslutsomhet og med Herrens ånd til å hjelpe oss, kan vi lykkes i dette arbeide.

Vi tror også at kvinner bør engasjere seg i samfunnsspørsmål og i Kirkens hjelpeorganisasjoner, men glem ikke at hjemmet og barna kommer først og ikke må forsømmes. Barna må føle at moren er glad i dem og er meget interessert i deres ve og vel og i alt de foretar seg. Dette kan ikke overlates til andre. Det er gjort mange eksperimenter, og foretatt mange undersøkelser som uten skygge av tvil viser at et barn som kan glede seg over en mors kjærlighet og omsorg, på alle måter gjør atskillig større fremgang enn et barn som blir overlatt til institusjoner eller til andre hvor morens kjærlighet ikke finnes eller ikke kommer til uttrykk.

Og fedrene må også påta seg sin rettmessige oppgave og sitt rettmessige ansvar. Barna trenger begge foreldrene. Mens han oppholder seg i hjemmet, skulle faren, sammen med moren, påta seg de plikter som har tilknytning til små barn, disiplinering og opplæring av eldre barn, og lytte til dem som trenger å diskutere sine problemer eller som ønsker råd og veiledning. Bruk kjærlighet til å opprette et godt forhold og god kommunikasjon med dine barn.

Jeg ber innstendig alle ektemenn, fedre, sønner og brødre om å vise den største respekt og kjærlighet for, og dessuten forsøke å være verdige de kvinner som er våre hustruer, mødre, døtre, søstre og kjærester. Det finnes ingen sikrere vei for en mann til å vise mangel på karakter, på god oppdragelse og på kvalitetsbevissthet, enn når han viser manglende respekt for kvinner eller gjør noe som nedvurderer henne eller bringer henne i vanry. Det er ikke kristen manns fremferd, det er urettferdig, og det er ikke velbehagelig for Gud, når en ektemann påtar seg å spille rollen som diktator og inntar en holdning som sier at han på alle måter er sin hustru overlegen.

På område-konferansen i München, Vest-Tyskland, sa president Lee: «Hvis dere som er ektemann bare kunne huske at den viktigste del av Herrens arbeide som dere noensinne vil utføre vil foregå innenfor veggene i deres eget hjem, da kan dere bevare gode familiebånd ... Hvis dere styrker familiebåndene, har barna i tankene, og påser at hjemmet blir et sterkt sted hvor barna kan komme for å finne den forankring de trenger i vår vanskelige og problemfylte tid, da vil kjærligheten være tilstede i rikt monn og gleden vil bli stadig større.»

Dersom dere som er kvinner, forstår hvilken betydning hjemmet og familien har, og sammen med deres ektemenn holder Guds bud om å formere og oppfylle jorden, elsker Herren og deres neste som dere selv, lærer barna å be og vandre rettskaffent for ham, da vil deres glede bli forøket og deres velsignelser bli så mange at dere knapt vil være istand til å ta imot dem.

Disse velsignelser vil være glede og fryd over et avkom som består av sunne og lykkelige barn, velsignelser som de som forkaster denne livsform, aldri vil få del i.

Det vil bli fred og tilfredshet over de resultater de barna oppnår som lykkes i sine bestrebelser, og som i neste omgang yder sitt bidrag til å gjøre denne verden til en bedre verden for fremtidige generasjoner. For et frydefullt privilegium og for en velsignelse det vil være for de familier som gjennom lydighet og kjærlighet har forberedt seg på å komme tilbake til vår himmelske Faders nærvær, og til hvem det skal bli sagt: «Vel, du gode og tro tjener ... gå inn til din herres glede!» (Matt. 25:21) Måtte vi få del i dette privilegium og i denne velsignelse er min bønn i Jesu Kristi navn, Amen.

Lydighet

N. Eldon Tanner

Jeg føler meg alltid ydmyk, inspirert og ansporet når jeg står foran en stor forsamling av prestedømsbærere. Jeg vet at dere er utvalgt, ordinert og sendt til jorden i vår tid, gitt myndighet til å handle i Herrens navn, for å være lys for verden og for å leve og bruke deres innflydelse til å motarbeide Satans utfall. Det er mange unge gutter i vår prestedømssamling i kveld.

En gang denne uken var det på tale hva man må gjøre for å oppnå spesielle ting, og en av mine barnebarn sa: "Alt det hører til langt inn i fremtiden." Jeg tror at når det gjelder våre plikter i prestedømmet, tenker særlig unge mennesker og dessverre eldre med, at de aldri skal dø, men at de har en meget lang fremtid foran seg. Det ser ut som de mener at de kan leve på sin måte i dag, Herrens måte kan de begynne med i morgen.

Jeg skulle ønske at disse unge mennene lytter til hva jeg har å si, for det er absolutt i deres interesse. Dere er bærere av prestedømmet, dere er blitt utvalgt til å komme til jorden i disse siste dager for å bære Guds prestedømme i den eneste kirke i verden som har dette prestedømmet. Dere har fått anledningen til å utføre ting i hans navn, dere har inngått pakter med Herren om å bruke, ære og utvide deres prestedømme og være med på å bygge Guds rike her på jorden. Dere har fått dette løfte:

"Og alle de som er trofaste og erholder disse to prestedømmer som jeg har omtalt, og ærer sine kall, er helliggjort av Ånden til fornyelsen av sine legemer.

De blir Mose og Arons sønner og Abrahams ætt, ja kirken og riket og Guds utvalgte. . . . derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham." (L&p 84:33, 34, 38)

Legg så merke til det bud som Herren gir alle prestedømsbærere:

„Og nu gir jeg eder et bud at I skal vokte eder og gi flittig akt på det evige livs ord.

For I skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn." (L&p 84:43—44)

Aldri før har deres styrke og innflydelse vært mer nødvendig enn nå i kampen mot det onde i verden slik som det er forutsagt og nedskrevet i Annen Nephi. Idet han taler om våre dager og om djevelen, sier Nephi:

"For se, på den dag skal han rase i menneskenes barns hjerter, og oppegge dem til hat mot det som er godt.

Og andre vil han berolige og lulle dem inn i verdslig sikkerhet så de vil si: Alt er vel i Sion, ja Sion trives, alt er vel — og på den måten bedrar djevelen deres sjeler og leder dem forsiktig ned til helvete. (2. Nephi 28:20—21)

Brødre, vi later til å tenke at dette er langt borte og når vi så dør, vil vi ikke bli vel mottatt uten at vi er istand til å gjøre det Herren har bedt oss å gjøre.

Hvis vi skal utføre det vi er kalt til og satt her for å gjøre, må vi ære vårt prestedømme, fylle vårt kall, og som president Lee har formant, elske Gud og holde hans bud. Å holde budene krever selvdisiplin og lydighet mot loven. Lydiget er himmelens første lov, og det er lydighet mot Guds lover jeg har lyst til å tale om, for disse lover berører ikke alene vår lykke og vår velferd her på jorden, men er av den største betydning for vårt evige liv.

For det første har jeg lyst til å understreke at en av de største gaver Gud har gitt til mennesket, er dets handlefrihet. Dere kan velge måte å leve på og hvem dere vil bli. Men Herren har sagt: "Dersom I elsker meg, da holder I mine bud" (Joh. 14:15), hva enten dere er gutter eller menn.

Jeg har lyst til å lese et lite dikt som de fleste av dere har hørt — noen mange ganger:

"Til alle har vår Herre gitt
den store rett å handle fritt;
husk derfor alltid i ditt sinn,
du tvinges ei i himlen inn.
Gud hjelper, leder en og hver,
velsigner, styrker hver især,
på mange måter styrer han,
men tvinger aldri noen gang.
Det er vår rett å gjøre hva
vi selv har lyst i livets kav.
Men husk da at den lønn vi får,
vi selv opptegnet, som det står." (*Salmer og sanger*, nr. 52)

Vi har lovene og vi kan velge hvordan vi vil gjøre bruk av dem. Hva vi enn velger, må vi være rede til å ta konsekven-

sene av våre valg. Alle Guds lover er til vårt beste, til vårt velbefinnende og vår nytte. Gjennom lydighet blir vi velsignet. Er vi ulydige, må vi lide, selv om følgene noen ganger kommer først efter lang tid. Selvdisiplin er vårt grunnlag for å lykkes. Mennesket har fått forstand til å tenke, overveie og til å forstå og bestemme hva det vil gjøre, og om det er verd det offer og disiplin det krever. Når det gjelder kirken, må det bestemme om det vil ta latterliggjørelse og press fra omgivelsene. Dere er kalt. Dere har mottatt prestedømmet. Dere har mottatt evangeliet. Dere er et eksempel for verden. Vær et godt eksempel.

I hvilken, grad vi lykkes, avhenger av våre valg, våre beslutninger, disiplin og pålitelighet. Men la oss alltid huske at Herren sa:

"Og når vi mottar nogen velsignelse fra Gud, er det ved lydighet mot den lov som forjetter velsignelsen." (L&p 130:21)

Han sa også:

"Jeg, Herren, er forpliktet når I gjør hvad jeg sier; men når I ikke gjør hva jeg sier, har I intet løfte." (L&p 82:10)

Naturlovene er uforanderlige og ubøyelige og riktige. Hvis du av vanvare eller med overlegg berører en varm ovn, brenner du deg; rører du ved en høyspentledning, må du ta følgene av det. Hvis du sa: "Jeg skal trosse tyngdekraften", og hoppet ut fra et høyt hus eller et stup, ville du være halvveis nede før du kunne tenke: "Det skal gå bra."

Tenk på solen, månen, stjernene, tenk på sol- og måneformørkelse. Selv om det går år mellom dem, kan videnskapsmennene si nøyaktig på minuttet når solformørkelse vil forekomme og hvor den best kan iakttas. For en skrekkelig tilstand det hadde vært om vi ikke kunne stole på at solen kom opp hver morgen! Hvor vondt ville det ikke vært for oss om den bare var noen få timer forsinket. Vi ville fryse, lite, om i det hele tatt noe, av livet på jorden ville overleve om solen sa, "Nei, i dag vil jeg ikke".

De som arbeidet i Skylab og Apollo-prosjektene, tenkte aldri på lover som hindringer for det de aktet å gjøre, men de brukte dem som midler til å bestemme hvordan de måtte gjøre det. De og deres medarbeidere brukte år konsentrert om å forsøke å leve og gjøre det som naturlovene tilsa dem. Det er interessant å tenke på dressering av dyr. Vi vil ha dyrene til å gjøre nøyaktig det vi ber dem om og vi må bruke timer, dager, uker og måneder på å trene opp en jakthund, en fårehund eller en hest. Det samme gjør de med sirkusdyr. Sirkusakrobater bruker måneder og år til å øve opp ferdigheter som er nødvendige, idet de underkaster seg lovene og samtidig bruker dem til å perfeksjonere seg i det de ønsker å oppnå.

Slik er det med alt i livet. Vi er villige til å bruke den tid det krever, til å belønne dem når de gjør rett og i motsatt fall straffe dem, men hvis de ikke vil gjøre det vi befaler dem, hvis vi ikke kan få dressert dem, avhender vi dem. Er det ikke meget viktigere at vi tar tid til å øve opp våre barn til å gjøre det som er rett, øve opp oss selv, som Guds barn, til å gjøre det som er rett; at vi tar tid til å forvisse oss om at vi er der vi skulle være, gjøre det vi skulle gjøre for å holde Guds bud og på alle måter være lydige. Når vi gjør dette, kan vi oppnå evig liv. For en stor sannhet dette er!

Prestedømsbærere, så heldig og så velsignet å ha Skriften, Guds ord, til å lede oss. Vi har våre quorum og ledere til å forklare og lære oss riktige prinsipper og oppmuntre oss.

Hvor viktig det er at vi lytter til profetens røst og styrer oss selv og adlyder vår Herre og Frelser Jesu Kristi lære, han som gav sitt liv for oss og gav oss evangeliet til å lede oss. Vi skulle alltid huske hva Joseph Smith, profeten, sa:

"Hva som helst Gud måtte kreve, så er det rett, uansett hva det er, selv om vi kanskje ikke vil forstå hvorfor før den dag da alle ting skal komme for dagen."

Gjennom tidene ser vi ofte at mennesker ikke forstod grunnen til at lover ble gitt, men hvis de var kloke, godtok og holdt de budene.

Adam sa da han ble spurt hvorfor han ofret til Herren: "Jeg vet ikke, men Herren befalte meg det". (Moses 5:6) Det var nok for Adam, og han holdt budene. Forestill deg at du var i Noahs sted da Herren befalte ham å gå og bygge en ark Det regnet ikke og ingen ting virket foruroligende, men han ble bedt om å gå og bygge en ark; og han satte igang å bygge arken og fulgte de direktiver han fikk. Men det var mange mennesker som ikke fulgte ham, de trodde ikke, de tenkte at det gjalt noe langt inne i fremtiden eller at det ikke ville hende, og du kjenner resultatet.

Lehi ble ledet til å forlate Jerusalem, og dere husker at familien hans protesterte. Noen trakk hans forstand i tvil, men han godtok og fulgte Herrens ord og var lydig mot dem, og Herren befalte Nephi å bygge et skip til å bringe dem over vannene.

Jeg undres om noen her vet hvorfor Herren sa at vi skulle døpes ved neddykning. Vi er lydige mot det. Hvorfor håndspåleggelse? Hvorfor kan vi ikke bare si: "Ja, jeg har lyst til å bli medlem av denne kirken" og la det gå med det?

Da visdomsordet ble gitt, var det mange som tvilte på det, og mange godtok det ikke som Herrens ord. Noen sier det ikke er noe bud, men om Herren sa at han ville bli glad om jeg gjorde det, så er det bud godt nok for meg. Jeg har her en artikkel som handler om nikotinbruk. Den ble skrevet 140 år efter at visdomsordet ble gitt. I begynnelsen av artikkelen leser jeg følgende:

"Den angriper lungene, hjertet og hjernen. Den har drept flere mennesker enn de store epidemiene av tyfus, tuberkulose og gul feber."

I avslutningen av artikkelen står det at "alle tyfusepidemiene i det veistlige Europa siden begynnelsen av det 16. åhundre har krevet færre registrerte dødsfall enn det samlede antall ofre for sigaretter i ett år i De forenede stater".

Visste Herren hva han snakket om? Skulle menneskene lytte til hans bud enten de forstår eller ikke hvorfor de ble gitt? Brødre, vi prestedømsbærere og medlemmer av hans kirke og rike her på jorden — og jeg bærer vidnesbyrd om at dette er hans kirke og han leder den gjennom en Guds profet — vi skulle holde budene.

Den samme artikkelen forteller også om en kvinne på obduksjonsbordet: "Hodeskallen er fjernet . . . og det er bare et hulrom der hvor hjernen hennes en gang levde."

Den forteller også om en fremtredende advokat i en storby som døde av en hjertesykdom forårsaket av sigarettrøkning.

Den forteller om dekanen ved en folkehøyskole som begikk selvmord da smertene ved hans røker-emfysem ble for ille til å holde ut.
Og artikkelen fortsetter med å si at nikotinbruk ofte fører videre til bruk av heroin, andre narkotiske midler og alkohol. Stillet ansikt til ansikt med disse fakta og denne informasjon, fortsetter tusener av mennesker å røke sigaretter. Dette er et nytt eksempel på hvor viktig det er å lytte til Guds profet og holde de bud som blir gitt gjennom ham. Herren sier om sin profet:
"Derfor skal I, kirken, gi akt på alle de ord og bud som han skal gi eder efterhvert som han mottar dem, idet I vandrer i hellighet for meg.
For hans ord skal I motta i all tålmodighet og tro, som om de var fra min egen munn.
For ved å gjøre dette skal helvedes porter ikke få overhånd over eder. Ja, Herren Gud vil drive mørkets makter bort fra eder og la himlene ryste til eders gagn og til sitt navns herlighet." (L&p 21:4—6)
Er dette løftet godt nok, brødre?
Angående sabbatsdagen håper jeg at kirkens medlemmer og prestedømsbærere lytter til Herren når han befaler oss å holde den hellig:
"Og forat du mer fullkomment kan holde deg ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag;
for sannelig, dette er en dag som er fastatt for eder til å hvile fra eders arbeide og til å vie eders andakt til den Aller Høyeste." (L&p 59:9—10)
Skulle vi ikke gi en dag til tjeneste for Herren som kom og gav sitt liv for oss? Skulle vi ikke efterkomme Herrens lære når han sier at vi skulle gjøre dette, dyrke ham, uttryke vår glede og takknemlighet for det offer han har bragt? Det ser ut som dette budet stadig hyppigere blir oversett og brutt av menn som har prestedømmet.
Brødre, det er mange, mange områder hvor det er påtide at vi gjør opp med oss selv og gjør det som Herren vil at vi skal gjøre. For ikke mange dager siden sa en mann til meg: "Det er bare det at denne kirken krever for meget av oss."
Jeg sa: „Bror, denne Kirken krever ingen ting av deg. Den bare tilbyr deg en bedre måte å bruke livet på." Han sa: "Men det er så fryktelig vanskelig" og jeg svarte: "La oss se hvor vanskelig det er. La oss få tak i en sigar og ha oss en god røyk. La oss gå og rane en bank og se hva som hender. La oss finne en gjeng å gå på rangel med i kveld." "President Tanner", sa han, "ikke vær latterlig. "Vel", sa jeg, "det er OK for meg hvis du ikke har lyst." Så sa jeg. "Nevn meg et eneste bud som du helst ikke ville holde og som du ville fraråde din sønn å holde." Det kunne han ikke.
Når det gjelder tiende, mine brødre, skulle vi selvsagt være glade for å betale en tiendedel av det Herren gir oss, særlig når vi tar i betraktning at det hele kunne bli tatt fra oss på en eneste natt ved brann eller orkan eller andre ting som kan gjøre ende på det.
Da jeg presiderte over Edmonton gren, kom en mann til meg og sa: "Jeg kan ikke betale full tiende i år. Jeg har hatt tilbygging og modernisering og så videre." Jeg fortalte ham at Herren har sagt at han vil øse ut så mange velsignelser at vi skal ha vanskeligheter med å ta imot. "Likevel er det ikke mulig for meg å gjøre det", sa han. I begynnelsen av året som fulgte, måtte han tilbringe mange dager på sykehus og pådro seg en svær legeregning, og han betalte den. Jeg påstår ikke at han kom dit fordi han ikke betalte full tiende, det jeg vil ha frem, er at muligheten var der for ham til å betale full tiende.
Hvordan ville du like det om Herren regnet ut sine velsignelser til deg på samme grunnlag som du regner ut din tiende? Hvis du var i alvorlige vanskeligheter, hadde fysisk eller mental sykdom, eller din familie sultet og krevde all din tid og omtanke, ville du så like at han sa: "Vel, hvor meget kan jeg nå greie å slippe å gi ham? Hvor snaut kan jeg klare å regne ut velsignelsene til ham?"
Brødre, la oss være lydige mot Guds lover. La oss vise at vi er trofaste, la oss være eksempler for verden, påskjønne det prestedømme vi har og det kall vi er gitt. Vi har fått det store privilegium å bære prestedømmet og det ansvar å bringe evangeliet til verden. Vi kan gjøre det ved påvirkning såvel som ved eksempel, som er meget mer effektivt. Bare når vi lever og holder Guds bud, lydige i alle ting, kan vi fullt ut nyte gleden av livet her og evig liv i den verden som kommer. Bare da kan vi påvirke verden til det gode og være med å bygge opp Guds rike her på jorden.
Måtte vi som medlemmer av Jesu Kristi Kirke gjøre dette og følge den Guds profet som er utvalgt og som Herren taler gjennom, ber jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

April 1974

En avgjørende tid

Marvin J. Ashton

På samme måte som dere har også jeg i de siste månedene tenkt meget på oljekrisen eller energikrisen og hva den har betydd for oss. Vi har måttet gjennomgå noen ubehageligheter. Heldigvis er denne krisen nå på tilbakegang. Idag er mine tanker rettet mot en krise som ikke er over, en krise som er over oss og som jeg føler trenger vår oppmerksomhet. Se for deg, sammen med meg, med ditt indre øye hvis du vil, en kirkebygning hvor det nylig er plassert et skilt hvor det står: "Åndelig drivstoff! — Ingen rasjonering — Ingen kvotefordeling — Kom og forbered dere!" Se videre for dere et hjem med en dørmatte hvor det står følgende: "Velkommen nabo — åndelig olje her — kom inn som du er." Se videre for deg en person med et ansikt som utstråler: "Jeg vet at Gud lever — mitt beger flyter over."

Brødre og søstre, vi lever i en avgjørende tid. Vi lever i en tid med åndelig krise. Vi lever i en tid nær midnatt. Det er tvingende nødvendig at vi besvarer denne verdensomspennende åndelige krise gjennom handling nå. Dette kan vi bare greie ved å yte noe. Utsettelse er et dødbringende våpen som dreper menneskets fremgang. Heldigvis er det ikke behov for en mangel på forberedelsens olje. Den lagres, når det passer deg, dråpe for dråpe når du lever rettferdig.

Jesus, vår Forløser, har gitt oss til vårt bruk idag, en mektig lignelse for å understreke hvor viktig det er å være personlig forberedt til enhver tid. Den er kjent som lignelsen om de ti jomfruer, en advarsel til alle mennesker likegyldig hvor de måtte befinne seg.

"Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen.

Men fem av dem var dårlige og fem kloke;

de dårlige tok sine lamper, men tok ikke olje med sig;

men de kloke tok olje i sine kanner sammen med lampene.

Men da brudgommen gav sig tid, slumret de alle inn og sov.

Men midt på natten lød der et rop: Se, brudgommen kommer! gå ham i møte!

Da våknet alle jomfruene og gjorde sine lamper i stand.

Men de dårlige sa til de kloke: Gi oss av eders olje! for våre lamper slukner.

Men de kloke svarte: Nei; det vilde ikke bli nok både til oss og til eder; gå heller til kjøbmennene og kjøp til eder selv!

Men mens de gikk bort for å kjøpe, kom brudgommen, og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet; og døren ble lukket.

Til sist kom da også de andre jomfruer og sa: Herre! herre! lukk op for oss!

Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg eder: Jeg kjenner eder ikke.

Våk derfor! for I vet ikke dagen eller timen." (Matt. 25:1—13)

Det kan med rette sies at de ti jomfruene representerer folk i Jesu Kristi Kirke og ikke bare folk av verden. De kloke og dårlige jomfruer var alle invitert til bryllupsmåltidet; de visste hvor viktig denne anledningen var. Ingen av dem var hverken hedninger, fordervet eller fortapt, men heller informerte folk som hadde evangeliet til frelse og opphøyelse; de hadde bare ikke gjort det til midtpunktet i sitt liv. De visste veien, men var dårlig forberedt til brudgommens komme. Alle, selv de dårlige, gjorde sine lamper istand da han kom, men oljen var oppbrukt. I det øyeblikk de trengte det mest, hadde de ikke olje til å efterfylle lampene sine med. Alle hadde blitt advart gjennom hele sitt liv.

Idag er tusener av oss i en lignende stilling. På grunn av manglende tålmodighet har vi innstilt forberedelsene. Andre har bysset seg selv i søvn i en selvtilfredshet og rasjonaliserer det bort med at midnatt aldri vil komme. Ansvaret for å ha olje på våre egne lamper er noe som kreves av hver enkelt, og det er en stor anledning. Den åndelige forberedelses olje kan man ikke dele med andre. De kloke var ikke uvennlige eller egoistiske da de nektet de dårlige olje i sannhetens øyeblikk. Den type olje som vi alle trenger for å lyse opp i mørket og lyse opp veien, kan ikke deles med andre. Oljen kunne kjøpes på torget i lignelsen, men i vårt liv lagres den ved å leve rettferdig, en dråpe av gangen.

Hvordan kan man dele med andre velsignelsene som kommer ved å besøke de syke? Hvordan kan man dele med andre velsignelsene som kommer når man hjelper enken eller de faderløse? Hvordan kan man dele et personlig vidnesbyrd med andre? Hvordan kan man dele med andre velsignelsene som kommer ved å være tilstede på en konferanse? Hvordan kan man dele med andre den leksen i lydighet som man lærer ved å efterleve tiendens prinsipp? Det er innlysende at enhver må lagre denne type olje for seg selv. La oss ikke utsette ting. Midnatt er så fjernt unna, men samtidig så nær for dem som har utsatt dette. "Men se, da er eders prøvetid forbi, I har utsatt eders frelses dag til det for evig er for sent og eders ødeleggelse er uunngåelig . . ." (He. 13:38)

Det er tvingende nødvendig for oss på denne dag å forberede oss på Herrens komme. Dere som har lyttet til advarselen og fortsetter med forberedelsene på å lagre rettferdighetens olje på deres lamper, dere vil høste store velsignelser.

Gå nå sammen med meg i dine tanker til den kirkebygningen

som vi snakket om tidligere, den som hadde et skilt hvor det sto: "Åndelig drivstoff her — Ingen rasjonering — Ingen kvotefordeling — Kom og forbered dere!" Vi har uten tvil hver vår bygning i tankene. Kanskje er deres den dere går mest til — deres egen gren eller deres ward.

Den som jeg tenker på idag, er Masterton Ward i Wellington New Zealand stav. Vi hadde anledning til å innvie dette utvalgte tilbedelsens hus i februar. Jeg har aldri vært i noen bygning så ulastelig ren. Den så ny ut. Den luktet ny. Den var vakker i sin hensiktsmessige enkelhet. Den var verdig av utseende til å bli innviet til Herren. Den var bygget av våre folk.

Den var betalt av våre folk. Den var pusset på og gjort ferdig av stolte hender. Den var smakfullt plassert i sine omgivelser og fornuftig konstruert. Ifølge borgermesteren, et ikke-medlem, var den bygget av folk som er lykkelige. Tre uker før vi kom, hadde noen sagt at den umulig kunne bli ferdig til innvielsen. Disse som var tilbøyelig til å tvile, kjente ikke denne gode biskopen og hans wardsfamilie — folk i beskjedne kår, men sterkt engasjert. Vegger ble malt, gulv ble bonet osv. av foreldre efterat de hadde lagt barna i seng for natten. Unge gutter, tilstrekkelig oppmuntret, bar bøtter med vann for å få plenene grønne og blomstene til å blomstre rundt kapellet, for New Zealand hadde vært lenge uten regn. Det ble ikke bare ferdig, det strålte! Her var en gruppe folk som lagret olje på lampene sine, en dråpe av gangen gjennom offer, forberedelse, samarbeide, tro og handling. Mens disse wardsmedlemmene arbeidet sammen for å være forberedt til midnattstimen, fikk deres kjærlighet for hverandre næring. De også strålte i triumf.

I alle våre wards- og stavsbygninger kan man finne åndelig olje. Kom og forbered dere. Kom sammen med medlemmene i wardet. Ta aktivt del. Ikke bare gi — gi av dere selv. Ikke ta uten å ta del. En som tenker på andre og tjener andre, fyller sin lampe med olje. Mens vår verdensomspennende oljekrise ble overvunnet ved hjelp av sparing, blir den åndelige krise avhjulpet gjennom bruk og forberedelse. Jeg erklærer for dere idag at jo mer dere gir, desto flere dråper med åndelig olje vil dere lagre for dere selv.

Jeg tenker nå på et bestemt hjem, hjemmet til en nabo — din venn og min. Han er virkelig en som har et hjem som det passer å beskrive som et hjem som bærer hilsenen: "Velkommen nabo — åndelig olje her — kom inn som du er." Jeg tenker på hjemmet til vår kjære president Kimball. Uansett hvor du er eller hvor du har vært, så er han din venn. Hans hjem er et bønnens hjem. Når han ber, føler vi Herrens kraft tilstede. Tro går forut for hans bønner. De av oss som har den store velsignelse å hver dag være i nær kontakt med president Kimball, har hørt ham bemerke i det siste at for hver dag som går, får bønn en ny dimensjon i hans liv. Bønn er en erfaring som har med læring å gjøre. Bønn er en erfaring av kraft. Bønn er en erfaring av ydmykhet. Bønn er en kilde til åndelig drivstoff. Å be sammen med president Kimball er en åndelig forfriskning.

Gjør vi da ikke rett i å si at selv om han, Spencer W. Kimball er en Guds profet, så lærer han å be ved å be? Han har så klokt fortalt oss: "Tilstedeværelse på nadverdsmøtene gir olje til lampene våre, dråpe for dråpe, år efter år. Faste, familiebønn, hjemmelærervirksomhet, kontroll over kroppslige lyster, det å tale evangeliet, det å studere Skriften — enhver handling i iver og lydighet er en ekstra dråpe til vårt lager. Gode gjerninger, betaling av offergaver og tiende, rene tanker og ekteskap i evighetens pakt — dette er også viktige bidrag til den olje som vi ved midnatt kan ha til å fylle på våre lamper når de slukner." (Spencer W. Kimball, *Faith Preceedes the Miracle*, Deseret Book Co., 1972, s. 256.)

Jeg vitner for dere at Gud lytter til ydmyk bønn. Hvis han ikke gjorde det, ville han ikke si at vi skulle be. Deler av våre verdifulle nødvendige bønner idag kan være en ærbødig stille stund når vi lytter. Gjør vi ikke rett i å si at han som går til troens brønn med urokkelig tro, får daglig inn olje til sin lampe? Det er også mulig gjennom meningsfull meditasjon å bygge opp lageret.

Enda en gang, tenk sammen med meg på de personer i din bekjentskapskrets som utstråler en aktiv hengivenhet for Guds rike. Det er spennende å være sammen med dem. Det er oppløftende å føle deres entusiasme og forberedelse når de arbeider for Hans sak. Jeg tenker nå på søster Ashton, en 22 år gammel vakker ung dame som konverterte for to år siden og som jeg nylig møtte i California. Hun er så begeistret for dette nylig oppdagede og uvurderlige hun har fått — Jesu Kristi evangelium — det er oppløftende å være i nærheten av henne. Det er en oppriktig livsnødvendighet for henne å dele evangeliet med dem hun omgåes med, og da spesielt med sine fine foreldre og sin familie. Mens hun forbereder seg og yter noe, lagrer hun olje til lampen sin. Det er ingen tvil i vår sjel om at hun vet at Gud lever og at Jesus er Kristus. Hennes beger flyter sannelig over med den velsignede kunnskap og overbevisning hun har.

Da hun så forsiktig og samtidig så oppriktig spurte oss om vi kunne avse litt tid til å komme og besøke henne og hennes foreldre i deres vakre hjem, følte vi straks et ønske om å gjøre det. Det var et godt kameratskap i hjemmet og det var ro, enhet og kjærlighet der. "Hvor vidunderlige mine 22 år har vært", sa hun, "Så utfordrende og verdifulle. Mine velsignelser har vært utallige og jeg er svært takknemlig overfor min himmelske Fader. Han velsignet meg med foreldre som jeg virkelig er glad i og med velsignelser som jeg har mottatt sammen med dem. Kirken og evangeliet inspirerer meg til å arbeide meget hardt i alt jeg gjør — spesielt når det gjelder å leve et godt liv og å dele mine mange velsignelser med andre."

Her er en av Guds utvalgte døtre som er klar over hvor viktig det er nå, akkurat nå, og disse sannhetene er nedskrevet i Alma 34:32: "For se, dette liv er den tiden menneskene har fått for å forberede seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen menneskene har til å utføre sitt arbeid."

Brødre og søstre, vi lever i en avgjørende tid. Vi lever i en tid med åndelig krise. Vi lever i en tid nær midnatt.

"Derfor, stå I på hellige steder, og vær urokkelige inntil Herrens dag kommer; for se, den kommer snarlig, sier Herren. Amen."

Jeg ber vår himmelske Fader at han daglig må hjelpe oss i våre forberedelser slik at vi må lagre åndelighetens olje dråpe for dråpe, tanke for tanke og gjerning for gjerning på vår vei fremover. Tegnene er tilgjengelige for oss hvis vi bare vil se.

Takket være Guds barmhjertighet og godhet kan vi si: "Åndelig drivstoff! — Ingen rasjonering — Ingen kvotefordeling — Kom og forbered dere!" Gjennom skikkelig forberedelse og ytelse som begynner innenfor veggene i vårt eget hjem, kan vi si: "Velkommen nabo — åndelig olje her — kom inn som du er."
Til slutt gir jeg dere mitt vitnesbyrd: din lampe kan også flyte over med åndelig drivstoff hvis du bare lar det lagre seg dag for dag, dråpe for dråpe, i rettferdig tjeneste for Gud og mennesker.
Gud lever. Jesus er Kristus. Han er vår Forløser og dette er hans rike her på jorden. Dette bærer jeg ydmykt vitnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen.

Misjonærarbeidet – et stort ansvar

Ezra Taft Benson

Ydmyk og takknemlig står jeg foran dere denne strålende sabbatsdagen. President Kimball, jeg er sikker på at vi alle vil være sammen med våre kjære søstre i Tabernakelkoret og alltid be for deg, du vår profet, slik som de nettopp sang. La meg si til eldste L. Tom Perry, det nye medlem av De tolv; Du er kommet inn i den største forening under himmelen. Vi ønsker deg velkommen i De tolvs råd og i den samme ånd ønsker vi også eldstene J. Thomas Fyans og Neal A. Maxwell velkommen som assistenter til De tolv.
Kjære brødre og søstre, vår kjære profet Harold B. Lees død har gjort sterkt inntrykk på meg, som på tusener av mennesker. Vi har arbeidet sammen i 55 år i dette liv, og jeg er sikker på at vi også var sammen i foruttilværelsen. Jeg er blitt trøstet ved den overbevisning jeg har fått, om at en profet aldri blir tatt bort for tidlig. President Lee hadde tilendebrakt sin imponerende tjeneste her på jorden. Herren har kalt ham til et enda viktigere arbeide i sitt store program, som også går fremover på den andre siden av sløret. Han var en mann som hadde en dyp åndelig innsikt og mange av Kristi egenskaper.
Hans store hensikt var å hjelpe til med å tilveiebringe frelse for menneskenes barn. Herren sa til profeten Joseph Smith:
«Husk at sjeler er av stor verd i Guds øine.» (L&p 18:10)
Dette er Kirkens største interesse — at menneskenes barns sjeler skal oppnå frelse og opphøyelse. President Lee var fremfor alt interessert i dette. Jeg er takknemlig for den inspirasjon han ga Sions ungdom, vår himmelske Faders barn overalt såvel som til den store sannhetens sak over hele verden.
I 30 år har jeg hatt min plass ved siden av president Spencer W. Kimball. Vi kom samtidig inn i De tolvs råd. Jeg kjenner denne store mannen. Jeg er glad i ham. Jeg ærer og respekterer ham. Han er i sannhet en av Guds edle menn — en ydmyk og inspirert Guds profet. Jeg støtter ham av hele mitt hjerte, og på samme måten som han, er også jeg glad i alle vår Faders barn, uansett rase, trosoppfatning, nasjonalitet eller politisk overbevisning.
Jeg gleder meg over det program som president Kimball og hans rådgivere har vært med på å utvikle under ledelse av president Lee. Ingen steder i hele verden finnes det noe program som bedre kan oppbygge menn og kvinner og løse de problemer som foreldre, familier og enkeltindivider står overfor. Under president Kimballs ledelse vil vi fortsette å styrke dette programmet og bygge det opp. Behovet for dette programmet er idag så stort som aldri før.
Verden har nå hørt mormonismens budskap, Jesu Kristi gjenopprettede evangelium, i over 140 år.
I juni 1830 trasket Samuel Harrison Smith nedover landeveien i staten New York på sin første offisielle misjon for den gjenopprettede Kirke. Hans bror, profeten Joseph, hadde beskikket ham. Den første dagen tilbakela denne store misjonær 40 km uten å bli av med ett eneste eksemplar av den nye og underlige boken han bar med seg på ryggen. Trett og sulten søkte han nattely, men da han kort hadde forklart sin misjon, ble han avvist med følgende ord: «Kom deg ut av mitt hus, din løgner. Vi vil ikke ha deg og bøkene dine her ett minutt.» Skuffet og med tungt hjerte fortsatte han, og denne første natten måtte han sove under et epletre.
På denne lite lovende måte begynte den gjenopprettede kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, sin misjon i denne evangelietudeling.
Siden denne ydmyke misjonær dro ut for å bringe frelsens budskap til en forvirret verden, har etthundre og fire og førti år kommet og gått. For å oppfylle det overordentlig viktige gudgitte mandat har dette store verk gått fremover med uforminsket styrke i alle disse år. Det er et dramatisk kapitel i historien om et «underlig folk». Men kristendommens annaler inneholder intet større bevis på mot, offervilje og grenseløs plikttroskap. Menn, kvinner og barn har gjort en heltemodig innsats uten å vente noen materiell belønning.
Som svar på et kall har disse vår Herre Jesu Kristi ambassadører, som de så fullt og fast tror at de er, trasket

gjennom sne og søle, svømt over elver og gått uten slike nødvendige ting som husly og tilstrekkelig med mat og klær. Fedre og sønner har frivillig forlatt sine hjem, familier og stillinger for å dra til alle deler av verden. De har vært utsatt for store fysiske påkjennelser og uforsonlige forfølgelser. Familier er blitt overlatt til seg selv, ofte under de vanskeligste forhold, men villige til å arbeide enda hardere for å underholde «sin misjonær». Og gjennom alt dette har det vært en glede og tilfredsstillelse som har fått familiene til å gi uttrykk for takknemlighet over spesielle velsignelser de har fått, og misjonærer til å omtale denne perioden som «den lykkeligste tid i mitt liv».

Efter forsiktige beregninger har mellom 140.000 og 150.000 fulltidsmisjonærer gitt Kirken sin tjeneste siden 1830, for ikke å snakke om de tusener av lokale menn og kvinner som har utført et helhjertet misjonærarbeide på sine hjemsteder. For øyeblikket utgjør disse mer enn 20.000 mennesker. Disse trofaste sendebud som har reist utenlands, har gitt mellom 98 og 105 millioner dagsverk i misjonærarbeidet. For å gjøre dette, har de gitt avkall på sin personlige inntekt og brukt av sine egne midler. Dette beløper seg til mer enn 420 til 450 millioner dollar, og inkluderer ikke noen transportutgifter til og fra eller på misjonsmarken, administrasjonsomkostninger hjemme eller ute eller utgifter til lokalt misjonærarbeide.

Trolig har ingen folkegruppe i hele verden som vi kan sammenligne oss med, gjort et slikt frivillig offer for å spre rettferdighetens budskap. Og vi må ikke glemme at dette er ikke noe rikt folk, og i tillegg ventes det at vi skal bidra med en tiendedel av vår årlige inntekt til Herrens verk, ifølge den tiendelov som gjaldt i fordums tid såvel som idag.

Hvorfor? Hva er det som får folk til å gi av sin tid og sine midler og ofre bekvemmeligheter og hjemlig lykke? Er det ikke den klippefaste overbevisning om at Gud igjen har åpenbart seg til mennesket på jorden, gjenopprettet sin Kirke med alle de gaver og velsignelser dens medlemmer i fordums dager hadde og gjengitt sitt hellige prestedømme, med myndighet til å bruke det til velsignelse for hans barn? Ja, det er uten tvil det personlige vidnesbyrd om guddommeligheten i dette store siste-dagers verk, tro på Den allmektiges befalinger og vårt ansvar som hans pakts folk. Det er kunnskapen om at Gud lever og elsker sine barn, og overbevisningen om at det er vår oppgave å oppbygge og frelse mennesker overalt.

Når som helst prestedømmet har vært på jorden, fra fader Adams dager til profeten Joseph Smiths og hans efterfølgeres dager, har det største ansvaret vært å forkynne de frelsende, evige prinsipper i evangeliet — frelsesplanen. Fader Adam lærte sine egne barn disse ting. (Moses 5:12) Tenk på Noahs mangeårige misjonærarbeide og alle de gamle profeters forkynnelser. (Moses 8:16-20) Hver av dem ble i sin tid befalt å bære evangeliets budskap til menneskenes barn og kalle dem til omvendelse, den eneste mulighet for å unngå den kommende dom. Mesteren klargjorde fullstendig sine fordums apostlers misjon: « . . . gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler . . . » (Matt. 28:19)

Da den oppstandne Moroni besøkte profeten Joseph Smith, understreket han at profetens navn skulle bli kjent på godt og ondt over hele verden, og at den nye boken med hellig skrift og det gjengitte evangelium, som den inneholdt, skulle bæres ut til all verden «ved mine disiplers munn, som jeg har utvalgt i disse siste dager.» (L&p 1:4)

Over ett år før Kirken ble organisert åpenbarte Herren gjennom profeten at « . . . et vidunderlig verk er ved å komme frem blant menneskenes barn» og at marken var « . . . allerede hvit til høsten . . . » (L&p 4:1-4) De første konvertitter ble pålagt et stort ansvar: «Derfor, se til, O I som inngår i Guds tjeneste, at I tjener ham av hele eders hjerte, makt, sinn og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den ytterste dag.» (L&p 4:2)

Disse første misjonærer fikk store løfter. De fikk vite at « . . . sjeler er av stor verd i Guds øine» og at hvis de «skulde arbeide alle eders dager med å rope omvendelse til dette folk, og kun bringer én sjel til mig, hvor stor skal ikke eders glede være med ham i min Faders rike!» (L&p 18: 10, 15)

De fikk alle disse og mange andre strålende løfter endog før Kirken ble formelt organisert den 6. april 1830.

Like efter organiseringen ble menn og kvinner døpt, og verdige brødre ble ordinert til prestedømmet og beskikket til å rope omvendelse og forkynne det gjengitte evangeliums budskap. Enda større velsignelser ble gitt i de åpenbaringer som kom senere. Mange av dem henviste i utvetydige vendinger til den gjenopprettede Kirkes ansvar for å forkynne Guds ord. Samme høst kom Herrens ord gjennom profeten:

«For sannelig, sannelig sier jeg eder, at I er kalt til å opløfte eders røst som med en basuns lyd, til å forkynne mitt evangelium for en fordervet og forvendt generasjon.

For se, marken er allerede hvit til høsten, og det er den ellevte time, og den siste gang jeg skal kalle arbeidere til min vingård.» (L&p 33:2-3)

Herren gjorde det klart for disse ydmyke ambassadører at de var i ferd med å « . . . berede veien for Herrens annet komme.» (L&p 34:6) De fikk løfte om at så lenge de var trofaste, skulle Den hellige ånd legge ordene i munnen på dem, og det de sa, skulle være Herrens vilje og hellig skrift for folket. I utvetydige vendinger ble de fortalt at de ble sendt «ut for å prøve verden», at deres «sinn skal ikke sløves eller formørkes» og at ikke ett hår på deres hode «skal falle ubemerket til jorden». (L&p 84: 79-80)

Kan man da undre seg over at de gikk frem i kraft og med store personlige offer når de hadde personlige vidnesbyrd om at det var åpnet en ny evangelieutdeling og Herrens gripende løfter; at de gikk frem uten betaling selv om de var få og efter omstendighetene fattige. Føy så til det faktum at erklæringene fra himmelen understreket at dette var siste gang menneskene skulle få evangeliet som et vidne om at de måtte forberede seg på Kristi annet komme og verdens

ende — ondskapens ende. De hadde ansvaret for å advare verden om den forestående dom, på samme måte som dette idag er vårt ansvar. De visste, på samme måten som vi gjør, at Herren har sagt:
«... for en ødeleggende plage skal gå ut over jordens innbyggere, og hvis de ikke omvender sig, skal den vedbli å utøses fra tid til annen, inntil jorden er øde og dens innbyggere er fortært og fullstendig ødelagt ved mitt kommes herlighets lys.
Se, jeg sier dig dette, ja likesom jeg fortalte folket om Jerusalems ødeleggelse; og mitt ord skal bli bekreftet denne gang som det hittil er blitt bekreftet.» (L&p 5:19-20)
I slutten av 1831 kom tiden da de begynte å legge planer for å utgi de åpenbaringer som Herren hadde gitt sin Kirke. Til da var det kommet mange åpenbaringer, og Kirken hadde hatt stor vekst til tross for de onde makters tvang og forfølgelser. På eldstenes konferanse ga Herren gjennom profeten Joseph en stor åpenbaring adressert til sin Kirkes folk og «til alle mennesker, og det er ingen som skal undfly ...» (L&p 1:2) Ingen av de budskap de hittil hadde fått, forklarte den verdensomspennende natur i det gjengitte evangeliums budskap med slik klarhet og kraft. Hvis det før hadde kommet frem spørsmål, var det nå ingen tvil tilbake. Vårt budskap er et budskap for hele verden.
Intet menneske som leser kapitel 1 i Lære og pakter og vet at Kirken aksepterer dette som Herrens ord, vil spørre hvorfor vi sender misjonærer til alle deler av verden. Ansvaret, og det er et viktig ansvar, ligger helt og holdent på Kirkens medlemmer, for, sier Herren, «... advarselsrøsten skal hyde til *alle mennesker* ved *mine* disiplers munn i disse siste dager.» (L&p 1:4, uthevning tilføyet) Så fortsetter Herren med dette store løfte: «Og de skal gå ut, og ingen skal hindre dem, for jeg, Herren, har befalt dem.» (L&p 1:5) Åpenbareren sier videre at alle disse ting har han gitt sine disippel-misjonærer «... å utgi til eder, O jordens innbyggere.» (L&p 1:6) Efter å ha forklart at hans røst er til alle jordens ender, påpeker Herren at han «... idet jeg kjenner til den ulykke som skulde komme over jordens innbyggere, kalte på min tjener Joseph Smith, jr., og talte til ham fra himmelen ...» (L&p 1:17) På samme måten som i alle andre evangelieutdelinger er det gjennom en profet blitt åpenbart hvordan man kan unnslippe. Så understreker Herren at han er «... villig til å gjøre dette kjent for alt kjød», for han «anser ikke personer». (L&p 1:34-35)

Hans siste formaning er en invitasjon til alle sine barn til å «ransak(e) disse bud» som er blitt åpenbart til hele menneskehetens velsignelse, for «... de er sanne og troverdige, og profetiene som er i dem, skal alle bli opfylt.» (L&p 1:37) Selv om himmel og jord skal forgå, «skal mitt ord ingenlunde forgå», sier han, «... men skal opfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme». (L&p 1:38) To dager efter at denne store åpenbaring som jeg har sitert fra, ble gitt, sa Herren til sin Kirke: «Send ut min kirkes eldster til nasjonene langt borte; til øene i havet; send dem ut til fremmede land; kall på alle nasjoner ...» (L&p 133:8)
Og derfor aksepterer vi, som siste-dagers-hellige overalt, med personlige vidnesbyrd om disse ting, ydmykt og takknemlig dette store ansvar som er pålagt Kirken. Vi er lykkelige over å kunne være vår himmelske Faders medarbeidere i det store verk som går ut på å frelse og opphøye alle hans barn. Vi gir villig av vår tid og våre midler forat han skal kunne velsigne oss gjennom opprettelsen av sitt rike på jorden. Vi vet at dette er vår første plikt og vår store anledning. Denne ånd har gjennomsyret misjonærarbeidet i Jesu Kristi Kirke i alle år. Dette har vært et tegn på innvarslingen av evangelieutdelingen i tidenes fylde — vår tid. Overalt hvor det finnes siste-dagers-hellige, finnes også denne uselviske ånd når det gjelder å ofre for den største sak i hele verden. I en erklæring utgitt til hele verden under siste verdenskrig, sier Kirkens første presidentskap: «Ingen av våre eller Kirkens handlinger må noensinne være til hinder for dette gudgitte mandat.» *(Conference Report,* april 1942, s. 91)
Kort sagt innvier vi alt vi har, til Herrens verk, hans rikes opprettelse og fremgang og rettferdighetens utbredelse. Dette er et viktig ansvar. Sist torsdag understreket president Kimball dette store ansvar i en inspirert tale til regionalrepresentantene. Takknemlige mottar vi utfordringen, og vi ber alltid om Herrens nærende kraft mens vi går fremover.
Dette store verk er guddommelig. Det er Herren som leder det gjennom sin Kirke, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Ydmyk og takknemlig bærer jeg mitt vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn, amen.

Et ekteskap som varer

Gordon B. Hinckley

Mine kjære brødre og søstre, jeg er takknemlig for denne åpningsbønnen av bror Kan Watanabe, min venn og medarbeider som jeg har reist sammen med flere tusen mil på kryss og tvers i Japan i Herrens tjeneste. Og jeg er blitt inspirert av sangen til dette kor av prestedømsbærere fra Brigham Young University.

Det er noe rørende og vakkert i deres stemmer. Hvis Den hellige ånd vil lede meg, har jeg lyst til å rette min tale til dem, selv om de sitter bak meg. Når jeg gjør dette, taler jeg også til ungdom over hele Kirken.

Det er vår i denne del av verden, den årstid da «en ung manns sinn... er fylt av kjærlighet.» (Alfred Lord Tennyson: «Locksley Hall») Det er april, og unge menn og kvinner drømmer om bryllup i juni.

La meg som en innledning fortelle om to opplevelser.

Den første hadde jeg for ikke så lenge siden da jeg var i det nye templet i Washington, D. C. Ved denne anledning var det ganske mange pressefolk tilstede. De hadde mange spørsmål om denne vakre bygningen, så forskjellig fra andre kirkebygg — forskjellig i inntrykk, forskjellig i formål og forskjellig når det gjelder hvem som vil få adgang til dens hellige enemerker.

Jeg forklarte at når bygningen er blitt innviet som Herrens hus, er det bare verdige medlemmer av Kirken som får komme inne, men før innvielsen vil man ønske besøkende velkommen og la dem gå gjennon hele bygningen; at vi ikke ønsker å gjemme den for verden, men at vi efter innvielsen betrakter den for å være så hellig at bare de som lever et rent liv og nøye efterlever Kirkens normer, kan komme inn i templet.

Vi snakket om hvorfor vi bygger templer. Jeg forklarte det, og la spesielt vekt på det som appellerer til tenkende menn og kvinner, nemlig ekteskap for tid og evighet. Mens jeg gjorde det, tenkte jeg på noe som hendte under en omvisning før innvielsen av London tempel i 1958.

Ved den anledning sto tusener av nysgjerrige men ærlige mennesker i lange køer for å komme inn i bygningen. En politimann som sto og dirigerte trafikken, bemerket at det var første gang han hadde sett engelskmennene så ivrige efter å komme inn i en kirke.

Turistene ble bedt om å vente med sine spørsmål til efter omvisningen. Om kveldene var jeg sammen med misjonærene og snakket med dem som hadde noe å spørre om. Da et ungt par kom ned trappen på forsiden av templet, spurte jeg om jeg kunne hjelpe dem på noen måte. Den unge kvinnen svarte: «Ja. Hva betyr dette med «ekteskap for tid og evighet» som ble nevnt i ett av rommene?» Vi satt på en benk under en gammel ek like ved porten. Gifteringen på fingeren hennes viste at de var gift, og den måten hun grep sin manns hånd på, viste at de var glad i hverandre.

«La meg besvare ditt spørsmål,» sa jeg. «Jeg går ut fra at dere ble viet av sognepresten.»

«Ja,» svarte hun, «for bare tre måneder siden.»

«La dere merke til at da presten erklærte dere for rette ektefolk å være, ga han dere samtidig skilsmisse?»

«Hva mener du?» svarte hun skarpt.

«Du tror vel at livet er evig?»

«Selvfølgelig,» sa hun.

Jeg fortsatte: «Kan du forestille deg evig liv uten evig kjærlighet? Kan en av dere se for seg evig lykke uten å få være sammen med den andre?»

«Selvfølgelig ikke,» var det kontante svar.

«Men hva sa presten da han erklærte dere for rette ektefolk å være? Hvis jeg husker rett, sa han blant annet: «I sykdom og i helse, i rikdom og i fattigdom, i gode og i onde dager, inntil døden skiller eder ad.» Han gikk så langt som han følte at han hadde myndighet, og det var til døden skiller dere. Jeg tror faktisk at hvis dere skulle spørre ham, ville han benekte at ekteskapet og familien varer på den andre siden av graven.»

«Men,» fortsatte jeg, «vår alles Fader, som elsker sine barn og ønsker å gi dem det beste, har sørget for at dette helligste og edleste av alle menneskelige forhold, ekteskapet og familien, under de riktige omstendigheter skal kunne vare evig.

I den store og gripende samtalen mellom Frelseren og hans apostler erklærte Peter: «Du er Messias, den levende Guds Sønn,» og Herren svarte: «Salig er du, Simon, Jonas' sønn! For kjød og blod har ikke åpenbaret dig det, men min Fader i himmelen.» Så fortsatte Herren og sa til Peter og hans venner: «Og jeg vil gi dig nøklene til himlenes rike, og det du binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og det du løser på jorden, skal være løst i himmelen.» (Matt. 16:13-19)

Ved denne vakre tildeling av myndighet ga Herren sine apostler prestedømmets nøkler, hvis kraft går utover liv og død og inn i evigheten. Denne myndighet er blitt gjengitt til jorden av de samme apostler som hadde den i fordums dager, ja, Peter, Jakob og Johannes.» Jeg fortsatte med å si at efter innvielsen av templet påfølgende søndag ville

disse nøklene tilhørende det hellige prestedømme bli brukt på vegne av de menn og kvinner som kommer inn i dette hellige hus for å inngå ekteskap. De vil bli forenet i et fellesskap som døden ikke kan oppløse og tiden ikke kan ødelegge.
Dette var mitt vidnesbyrd til dette unge paret i England. Dette er mitt vidnesbyrd til dere idag, mine kjære unge venner, og dette er mitt vidnesbyrd til hele verden. Vår Fader i himmelen, som elsker sine barn, ønsker at de skal ha det som bringer dem lykke nå og i evigheten efter dette, og det finnes ikke noen større lykke enn den vi har i det mest betydningsfulle forhold mennesker imellom — fellesskapet mellom mann og kone og mellom foreldre og barn.
For noen få dager siden ble jeg kalt til sykesengen til en mor som hadde en alvorlig sykdom i siste fase. Hun døde like efterpå, og forlot sin mann og sine fire barn, deriblant en liten gutt på seks år. De sørget, dypt, bittert og fortvilet. Men gjennom tårene skinte en vakker visshetens tro på at like sikkert som det nå var en sørgelig adskillelse, ville det engang bli en gledelig gjenforening, for deres ekteskap hadde begynt med en besegling for tid og evighet i Herrens hus og med prestedømmets myndighet.
Enhver mann som virkelig elsker en kvinne og enhver kvinne som virkelig elsker en mann, håper og drømmer om at deres samvær skal vare evig. Men ekteskapet er en pakt som blir beseglet med myndighet. Hvis staten skal utøve denne myndighet, vil ekteskapet bare vare så lenge staten har myndighet, og denne myndighet stopper ved døden. Men legg til statens myndighet kraften i den gave han har gitt som overvant døden, og dette fellesskapet vil vare også efter dette liv såfremt ekteskapspartnerne lever slik at de er verdige til sitt løfte.
Da jeg var mye yngre og mindre skrøpelig enn idag, danset vi til en sang som lød omtrent slik:
Er kjærlighet en blomst
som spirer og gror
og visner og dør
ved høstens første spor?
Det var bare en dansevise, men det er også et spørsmål som er blitt stilt i alle tider av menn og kvinner som har elsket hverandre og som har sett lenger enn sin egen tid og inn i den fremtidige evighet.
Vårt svar på dette spørsmål er nei, og vi bekrefter at under Herrens åpenbarte plan er ikke kjærligheten og ekteskapet en blomst som visner straks høsten kommer. Dette er derimot evige begreper, like sikkert som Gud i himmelen er evig.
Men denne gave, som er dyrebarere enn alle andre, får man bare ved å betale prisen — ved selvdisiplin, ved dyd, ved lydighet mot Guds bud. Dette kan være vanskelig, men det er ikke umulig når man har en forståelse av sannheten.
Brigham Young sa en gang: «Det finnes ikke en ung mann i vårt samfunn som ikke ville være villig til å reise herfra til England for å bli gift på riktig måte hvis han forsto tingene som de er. Det finnes ikke en ung kvinne i vårt samfunn som elsker evangeliet og gjerne vil ha dets velsignelser, som vil gifte seg på noen annen måte.» (*Discourses of Brigham Young,* s. 195)
Mange har reist så langt og enda lenger for å motta tempelekteskapets velsignelser. Jeg har sett en gruppe siste-dagers-hellige fra Japan som hadde nektet seg selv mat for å gjøre det mulig å foreta den lange reisen til Hawaii tempel. I London møtte vi noen som hadde vært uten ting som blir ansett som nødvendige, for å få råd til å ta den 11.000 km lange flyturen fra Sør-Afrika til templet i Surrey, England. De skinnende øynende og smilende ansiktene, sammen med det de sa, bar vidnesbyrd om at det var verd så uendelig mye mer enn det hadde kostet.
Og jeg husker det vidnesbyrdet jeg hørte i New Zealand av en mann fra den andre siden av Australia som var borgerlig gift, og som senere sammen med sin kone og sine barn hadde sluttet seg til Kirken. De hadde reist hele veien over dette store kontinent, så over sjøen til Auckland, New Zealand og nedover til templet i den vakre Waikata-dalen. Såvidt jeg husker, falt hans ord slik: «Vi hadde ikke råd til å reise. Vårt verdslige gods besto av en gammel bil, noen møbler og kjøkkenutstyret. Jeg sa til familien: ‹Vi har ikke råd til å reise.› Da jeg så ansiktene til min vakre kone og våre yndige barn, sa jeg: ‹Vi har ikke råd til *ikke* å reise. Hvis Herren gir meg styrke, kan jeg arbeide og tjene til en ny bil, nye møbler og nytt kjøkkenutstyr, men hvis jeg mister mine kjære, vil jeg bli virkelig fattig både i dette liv og i evigheten.›»
Hvor kortsynt mange av oss er, hvor tilbøyelige vi er til bare å beskjeftige oss med dagen idag unten å tenke på morgendagen. Men morgendagen vil komme, og like sikkert som den, døden og adskillelsen. Hvor godt er det ikke å være sikker, og hvilken trøst får vi ikke ved den fred som følger med kunnskapen om at vi gifter oss rett og lever rett, at forholdet mellom oss vil vedvare, til tross for vissheten om døden og at tiden går. Mennesker kan skrive kjærlighetssanger og synge dem. De kan lengte, håpe og drømme. Men alt dette blir bare en romantisk lengsel hvis det ikke finnes en beseglende myndighet som er sterkere enn tidens og dødens makt.
Fra denne talerstol sa president Joseph Fielding Smith for mange år siden: «Herrens hus er et ordens hus og ikke et forvirringens hus, og dette betyr... at ingen forening for tid og evighet kan gjøres fullkommen utenfor Guds lov og orden som hører hans hus til. Menneskene kan ønske det, de kan gjennomgå en efterlignelse av det her i dette liv, dog vil det være uten virkning om det ikke utføres og godkjennes ved guddommelig myndighet i Faderens, Sønnens og Den hellige ånds navn.» (*Evangeliske læresetninger,* del III, s. 1)
Jeg vil avslutte med å fortelle dere en historie. Den er oppdiktet, men den inneholder et sannhetsprinsipp. Kan dere forestille dere to unge mennesker på et tidspunkt da det er fullmåne og rosene blomstrer og det har utviklet seg et hellig kjærlighetsforhold mellom dem? Johnny sier til Marie: «Marie, jeg elsker deg. Jeg vil at du skal bli min kone og våre barns mor. Men jeg vil ikke ha

hverken deg eller dem for alltid; bare for en kort stund, og så farvel.» Og hun ser på ham gjennom tårer i måneskinnet og sier: «Johnny, du er vidunderlig. Det finnes ingen i hele verden som deg. Jeg elsker deg og vil at du skal bli min mann og far til våre barn, men bare for en stund og så farvel.»

Det høres dumt ut, ikke sant? Men er det ikke dette en gutt og en pike egentlig sier til overandre når de vil gifte seg og har anledning til å inngå i et evig samfunn under «den nye og evige pakt», men heller velger en erstatning som bare kan vare til døden kommer.

Livet er evig. Gud i himmelen har også gjort evig kjærlighet og evige familieforhold mulig.

Gud velsigne dere, mine kjære unge venner, så dere, når dere skal gifte dere, ikke bare ser frem til et givende kameratskap og et rikt og fruktbart familieforhold alle dager i dette liv, men til en enda bedre stilling hvor dere kan oppleve kjærlighet og et rikt samvær under det løfte dere har fått av Gud.

Jeg bærer vidnesbyrd om at den Herre Jesus Kristus lever, han som har gitt oss denne myndighet. Jeg bærer vidnesbyrd om at hans makt, hans prestedømme, er blant oss og blir utøvet i hans hellige hus. Kast ikke vrak på dette hans tilbud. Lev slik at dere er verdige til det og motta det, og la hans prestedømmes innviende kraft besegle deres fellesskap. Disse velsignelser ber jeg ydmykt om på deres vegne mens jeg bærer vidnesbyrd om disse sannheter i Jesu Kristi navn, amen.

Hans siste timer

Howard W. Hunter

Det mangler nu bare noen få år på at to tusen år er gått siden de innledende begivenheter til den viktigste uke i menneskehetens historie begynte å ta form utenfor Jerusalem i nærheten av den lille landsbyen Betania. Jesus fra Nasaret, som hadde virket knapt tre år blant sine landsmenn, forlot hjemmet til sine venner Maria, Marta og Lasarus og vandret resolutt mot Jerusalems porter. Noen av innbyggerne i denne fordums by betraktet ham som en gudsbespotter, en djevel, og en overtreder av jødisk lov. Andre trodde at han var en profet, Messias, og Sønn av den levende Gud. Med uansett hvilken oppfatning de forskjellige mennesker hadde, kjente hele Judea til denne mannen som underviste med kraft og myndighet, enda han hverken var skriftlærd eller fariseer.

«Men jødenes påske var nær,» sier Johannes, «og mange drog før påsken fra landet op til Jerusalem for å rense sig.

De lette da efter Jesus, og talte sig imellem mens de stod i templet: Hvad tror I? Kommer han slett ikke til høitiden?» (Joh. 11:55—56)

Ifølge jødisk lov skulle alle voksne menn være tilstede ved denne den mest hellige av alle Israels minnehøytider. Men medlemmer av Sanhedrin (det jødiske råd) hadde åpenlyst forpliktet seg til å avlive Jesus, og derfor var det mange som tvilte på at han ville vise seg ved en slik offentlig sammenkomst.

Alle følte at han var i fare, men Jesus kom *virkelig* til Jerusalem til påskehøytiden, men han kom hverken med pomp eller prakt, men på et beskjedent esel — symbolet på ydmykhet og fred. En stor menneskeskare dro ut fra Jerusalem for å møte ham, og la palmegrener på veien der han skulle komme mens de ropte: «. . . Hosianna Davids sønn! Velsignet være han som kommer i Herrens navn! . . .» (Matt. 21:9)

Matteus forteller at «hele byen kom i bevegelse og sa: «Hvem er dette?

Men folket sa: Dette er profeten Jesus fra Nasaret i Galilea.» (Matt. 21:10—11)

For alle som hadde kjenneskap til loven, var det denne seierrike måte Israels konge skulle komme på, noe profetene lang tid i forveien hadde forutsagt og som Israels efterkommere lenge hadde ventet på. Menneskeskaren jublet høylydt, mens Jesus forholdt seg majestetisk og rolig. Men da han nærmet seg denne byen som sto så høyt i kurs hos Gud, gråt han for Jerusalem og sa:

«For de dager skal komme over dig da dine fiender skal . . . kringsette dig og trenge dig fra alle sider,
og slå dig til jorden . . . og ikke levne sten på sten i dig,» (Luk. 19:43—44)

Jesus visste også hvilken skjebne han selv snart skulle lide. Han talte i lignelser om korn som måtte dø for å frembringe frukt, og om en utvalgt Sønn som faren sendte til familiens vingård for der å bli drept slik Faderens tjenere før ham var blitt drept. Av og til syntes byrden nesten å være altfor tung å bære.

«Nu er min sjel forferdet,» innrømmet han. «. . . Fader, frels mig fra denne time! Dog nei, derfor er jeg kommet til denne time.» (Joh. 12:27) Hans målbevissthet og urokkelige beslutt- somhet når det gjaldt å gjøre Faderens vilje drev ham fremover.

Da hans fremtid her på jorden begynte å bli håpløs, sa han vennlig: «Jeg er kommet som et lys til verden, forat hver den som tror på mig, ikke skal

bli i mørket.» (Joh. 12:46) Slike uttalelser samlet bare hans fiender mot ham, og allikevel sa han: «For jeg har ikke talt av mig selv, men Faderen, som har sendt mig, han har gitt mig befaling om hvad jeg skal si og hvad jeg skal tale.» (Joh. 12:49)

Idet de håpet å få Jesus til å si et eller annet så de kunne fange ham i en felle, stilte noen av hans skarpeste motstandre ham sinnrike spørsmål om politisk og rabbinsk lov. En gruppe av fariseere og herodianere, stilte ham et meget djevelsk spørsmål:

«. . . Mester, vi vet at du er sanndru og lærer Guds vei i sannhet . . . si oss da: . . . er det tillatt å gi keiseren skatt, eller ikke?» (Matt. 22:16—17) Hvis han svarte ja, ville han med en gang ha blitt anklaget for å ha forrådt sin arv blant Abrahams efterkommere, da hele denne gruppen vaklet på grunn av den undertrykkelse som romersk lov representerte. Hvis han svarte nei, ville han øyeblikkelig bli grepet som en politisk oppvigler. Han svarte ingen av delene, men ba istedet om å se en mynt som vanligvis ble brukt når slike skattepenger skulle betales.

Han holdt mynten opp mot sine anklagere og spurte: «Hvis billede og påskrift er dette?» Selvfølgelig svarte de det samme som et hvilket som helst barn på gaten ville ha gjort: «Det er keiserens». Med dette ene spørsmålet hadde han overtatt føringen av samtalen. Han leverte mynten tilbake og sa: «. . . Gi da keiseren hvad keiserens er.» (Matt. 22:20—21), som om han ville si: «Denne mynten bærer jo mannens navn og bilde, så den må opplagt tilhøre ham. Vennligst lever den tilbake til dens rettmessige eier.»

På en elegant måte hadde han sparket bena under sine motstanderes argumenter, men egentlig hadde han ikke til hensikt eller noe ønske om å gjøre dette. De var også Guds sønner, og var også blant dem han hadde kommet for å frelse. Han var engstelig for dem og elsket dem selv når de var onde. Da de snudde seg for å gå, kom han med en bønn til dem, og han sa: «. . . og (gi) Gud hvad Guds er!» På samme måte som mynten bar Cæsars bilde, bar disse og alle mennesker Gud og sin himmelske Faders bilde. De var blitt skapt av ham efter hans lignelse og i hans bilde, og Jesus skulle åpne veien for dem så de kunne komme tilbake til ham. Men «da de hørte dette, undret de sig, og forlot ham og gikk bort.» (Matt. 22: 21—22)

En liten stund senere la en lovkyndig en teologisk felle for ham og sa: «Mester, hvilket bud er det største i loven?» (Matt. 22:36) Lovkyndige hadde foretatt en så spissfindig oppdeling, oppsplitting og klassifisering av den opprinnelige moseloven at enkelte deler av loven tilsynelatende var direkte i strid med andre deler. Men Jesus ville ikke bli fanget inn av punktumer og kommaer i en debatt om loven. Med et eneste slag, skar han tvers igjennom spissfindighetene og inn til lovens kjerne samtidig som han sammenfattet alle de forskjellige deler til et stort hele og sa: «Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu.

Dette er det største og første bud.

Men det er et annet som er like så stort: Du skal elske din næste som dig selv.» (Matt. 22:37—39)

Pány hadde Jesus vendt et spørsmål som var fullt av gift, misunnelse og lumsk bedrageri til et svar som var fullt av kjærlighet, medlidenhet og høysinn.

Efterhvert som de siste timer av hans jordiske virksomhet ble tilbakelagt, vendte Jesus seg bort fra menneskeskaren og forsøkte bare å styrke sine disipler. Han advarte dem mot det som skulle komme. Han talte om Jerusalems odeleggelse og om den lidelse og det frafall som skulle finne sted før han kom tilbake i de siste dager. Han talte om en konge som dro avgårde til et land langt borte og som efter lang tid kom tilbake for å holde regnskap med sine tjenere, enhver efter de evner og talenter han var gitt når det gjaldt å investere i en god sak. Han talte om en hyrde som ville skille fårene fra gjetene; de førstnevnte var blant dem av hans tilhengere som hadde gitt de hungrige å spise, de tørste å drikke, som hadde kledd de nakne og sett til de vanskeligstilte. Han talte om jomfruene som var tilstede ved et bryllup, noen av dem hadde tilstrekkelig olje på sine lamper, mens de andre så at den sparsomme beholdningen forsvant fordi brudgommen drøyde lenger enn de hadde trodd. På denne måte lærte Jesus sine disipler å våke og be; men han lærte dem også at å våke og be med en bønn i sitt hjerte ikke er det samme som en søvnløs engstelse og at man er unødig opptatt av fremtiden; dette betyr snarere en rolig og jevn oppmerksomhet overfor de oppgaver man har nu.

Da offerets time nærmet seg, trakk Jesus seg tilbake med sine tolv apostler på et fredfylt og avsondret sted, og der forsøkte Mesteren å styrke sine spesielle vidner mot ondskapens snarer ved at han tok av seg sine ytterklær, utstyrte seg med et håndkle og vasket apostlenes føtter.

Dette enestående bevis på kjærlighet og enhet var en fin opptakt til det påskemåltid som senere fulgte. Helt fra den gang de førstefødte blant Israels trofaste barn ble «gått forbi» i forbindelse med den ødeleggelse som ble nedkalt over Egypten på grunn av Faraos uforsonlighet, var påskemåltidet, med alle dets symboler og ritualer, trofast blitt efterlevet av Israels familier. Hvor godt passet det ikke at Jesus i forbindelse med efterlevelsen av denne gamle beskyttelsespakt, tilførte nye symboler på den nye sikkerhetspakt — nemlig det som skulle symbolisere hans eget legeme og blod. Da han tok brødet og brøt det og kalken og velsignet den, fremstilte han seg som *det* Guds Lam som kunne gi åndelig næring og evig frelse.

Med den nye pakt fulgte også et nytt bud. Jesus sa at hans disipler skulle «elske hverandre likesom jeg har elsket eder . . .

Derpå skal alle kjenne at I er mine disipler, om I har innbyrdes kjærlighet.» (Joh. 13:34—35)

Helt til siste slutt av Jesu jordeliv viste han hvor edel hans ånd var og hvilken enorm styrke han var i besittelse av. Selv ikke på et så sent tidspunkt var han egoistisk opptatt med sine egne sorger og tenkte ikke på den nært forestående smerte, men var ivrig opptatt av sine kjære tilhengeres behov nu og i fremtiden. Han

visste at deres egen trygghet, individuelt sett og som kirke betraktet, bare kunne bygges på en uforbeholden kjærlighet til hverandre. Tilsynelatende satte han alle sine krefter inn for å tilfredsstille deres behov, og lærte dem således i gjerning det han hadde undervist om i ord. Han trøstet dem, befalte dem og advarte dem.
«Eders hjerte forferdes ikke!» sa han, for han følte at de var redde og sorgmodige. «I min Faders hus er det mange rum . . . jeg går bort for å berede eder sted . . . Jeg er veien og sannheten og livet; . . . Dersom I beder mig om noget i mitt navn, så vil jeg gjøre det . . . jeg vil bede Faderen, og han skal gi eder en annen talsmann, forat han kan være hos eder evindelig . . . Jeg vil ikke efterlate eder farløse (uten trøst, KJv); jeg kommer til eder . . . I er mine venner dersom I gjør det jeg byder eder . . . Dette byder jeg eder at I skal elske hverandre.» (Se Joh. 14 og 15)
På denne den største av alle netter, og mens den lille gruppen nærmet seg Getsemane, kunne kanskje Jesus spurt sine disipler om de vil be for ham for å styrke ham til den ubehagelige oppgave som lå foran ham. Men i stedet ba Jesus for dem og for deres likesinnede:
«Jeg beder ikke at du skal ta dem ut av verden.» skriver Johannes, som var der og hørte det, «men (jeg ber) at du skal bevare dem fra det onde . . . De er ikke av verden . . . Hellige dem i sannheten . . . Men jeg beder ikke for disse alene, men også for dem som ved deres ord kommer til å tro på mig,
at de alle må være ett, likesom du, Fader, i mig, og jeg i dig, at også de må være ett i oss, forat verden skal tro at du har utsendt mig.» (Joh. kapitel 17)
Efter at han hadde bedt denne storslagne bonn hvor han går i forbønn for oss, dro Jesus avgårde for å lide de frykteligste kvaler på legeme og sjel alene. En apostel av den Herre Jesus Kristus i nyere tid har skrevet:
«Kristi kvaler i Getsemane er helt uransakelige for en begrenset menneskehjerne, både når det gjelder intensitet og virkning . . . I denne smertefulle stund påtok Kristus seg og overvant alle de redsler som Satan kunne påføre . . .
På en eller annen måte som er forferdelig realistisk, om enn ufattelig for mennesket, påtok Frelseren seg hele menneskehetens synder fra Adam og til verdens ende.» (James E. Talmage: *Jesus the Christ,* Deseret Book Co., 1962, s. 613)
Fra denne stund var det bare et spørsmål om timer før han ble anklaget på falske premisser, gjennomgikk en ulovlig rettergang og ble urettmessig korsfestet. Han gjorde noe som ingen annen før har gjort — han sto opp fra sin egen grav på den tredje dag, en grav som nok en gang ble fylt med verdens liv og lys, og han for opp til sin Fader. Jesus fra Nasaret var nu Jesus Kristus for han hadde seiret over døden.
I motsetning til vår travle og oppjagede tid, levde han et enkelt liv. Han levde under beskjedne forhold, og var ikke omgitt av jordens stolte og mektige mennesker men av de fattige, de ydmyke og de som levde i beskjedne kår. Det var intet komplisert over hans liv og lære. Det han sa, har tilknytning til alle slags mennesker — til alle som lyttet på hans tid og til alle som vil lytte i dag.
Historien har i forbausende grad greid å bevare tallrike eksempler på hans død. Like sikkert som jeg vet at han døde, har jeg en stillferdig og allikevel sikker forvissning om at han lever i dag, han som er alle menneskers Frelser, alle som er blitt født eller som kommer til å bli født her på denne jord. Når vi nu går inn i den uke som i fordums tid var påskeuken, la oss da tenke på den oppstandne Kristus, som er den levende Sønn av den levende Gud. La oss i hans navn forene våre hjerter, elske hverandre og holde hans bud er min bønn i Jesu Kristi navn, Amen.

Hvordan vi kan bære frem Guds verk i renhet

Spencer W. Kimball

Mine brodre, søstre og venner. April er kommet nok engang, og med den vår Herre og Frelsers, Jesu Kristi, fødselsdag, som vi feiret den 6. april. Denne helgen avholder vi den 144. årlige konferanse i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
Vår leder ved de tre siste konferanser var president Harold B. Lee, og ham savner vi sårt her idag. Han hadde mange talenter; han var en meget sterk og modig mann, som alltid var fast besluttet på å følge Herrens veiledning.
Siden 26. desember har han ikke vært iblant oss. Han raget opp som en høy topp i en mektig kjede av urokkelige fjell. Han er blitt en viktig del av evigheten.
Søster Jo M. Shaw har skrevet noen linjer til minne om ham. La meg få sitere disse ord, idet jeg ydmykt, men oppriktig uttrykker den kjærlighet og hengivenhet vi føler for president Harold B. Lee. Det gleder oss at vi kan ha søster Lee med oss her idag.

Til minne om en Guds profet
President Harold B. Lee
Profetens grav en skare trakk

av hellige i sorg.
Vi gråt, og himlen gråt; dens regn
slo ned på vintertorg.

Og noen visste aldri hva
hans munn har proklamert,
fordi de aldri visste at
han var en Guds profet.

Og noen fant på avstand trøst,
skjønt stemmen dit ei bar.
De aldri så ham, tok hans hånd,
men visste hvem han var.

Men noen nær profeten sto,
de knelte der i bønn.
De kjente denne edle mann,
vår kjære Faders sønn.

Velsignet, dette kjære navn!
Jeg aldri glemme skal
den dag jeg gråt, og himlen gråt,
en trist desemberdag.

Vi så helst at det ikke var slik, men det eneste vi nå kan gjøre, er å fortsette fremover med stø kurs.

Det er ett spørsmål som alltid blir stilt oss på pressekonferanser: «Herr president, hva vil du gjøre nå når Kirken ledelse ligger i dine hender?»

Jeg har da svart at jeg i de siste 30 år — som medlem av De tolv apostlers råd — har hatt litt å gjøre med planleggingen og iverksettelsen av det omfattende og fullstendige program vi nå har. Jeg regner ikke med noen store forandringer i den nærmeste fremtid, men jeg håper å kunne legge større vekt på noen av de programmer som allerede er satt i verk. Tiden er nå inne til å forene våre anstrengelser, til å gi våre programmer en fastere from og igjen bekrefte den kurs vi har fulgt.

Vi er klar over at vårt største problem er Kirkens hurtige vekst. Tallmessig er økningen enestående, for i det siste er medlemstallet fordoblet i løpet av noen få år. For 30 år siden tellet vi våre medlemmer i hundretusener, og idag er tallet steget til over 3 millioner. I 1943, da jeg for første gang reiste rundt og besøkte stavene, hadde vi 146 staver, mens vi idag har omkring 635. I 1943 hadde vi 38 misjoner, idag 107. I 1943 hadde vi ingen oversjøiske staver (utenfor Amerika, o.a.); idag er det 70. Vi gleder oss over denne makeløse vekst, men den representerer også en enorm utfordring. Tall interesserer oss bare leilighetsvis. Vi er først og fremst opptatt av at alle mennesker skal få evig liv.

Den store utfordringen i 1974 ligger derfor i at vi må skaffe våre hurtig voksende enheter godt kvalifiserte ledere og hjelpe medlemmene til å holde seg ubesmittet av denne verden som de må engang må leve i. La oss så igjen få stadfeste noen viktige saker som ligger oss på hjertet.

For det første: Våre forpliktelser på det offentlige plan. På et tidlig tidspunkt i denne evangelieutdeling gjorde Herren det klart hvilken holdning hans gjenopprettede Kirke skulle innta til sivile myndigheter. I en åpenbaring til profeten Joseph Smith sa han: «Og nu, sannelig sier jeg eder angående landets . . . lov som er konstitusjonell og støtter frihetens prinsipp i å opprettholde rettigheter og privilegier, (at den) tilhører alle mennesker og er forsvarlig for mig.

Derfor, jeg, Herren, rettferdiggjør eder og eders brødre i min kirke i å støtte den lov som er landets grunnlov.» (L&p 98:4—6.)

I overensstemmelse med denne uttalelse antok Kirken senere som en av sine trosartikler: «Vi tror at vi må være konger, presidenter og øvrigheter underdanige, og adlyde, ære og oppholde lovene.» (12. trosartikkel.)

Ved en generalforsamling i 1835 vedtok Kirken enstemmig en «Trosbekjennelse med hensyn til regjeringer og lover i almindelighet», hvor det står:

«Vi tror at alle nasjoner nødvendigvis krever borgerlige embedsmenn og øvrighetspersoner for å håndheve lovene, og at slike som vil opprettholde loven redelig og rettferdig, skulde søkes og understøttes ved folkets stemme hvis det er en republikk, eller regentens vilje.» (L&p 134:3.)

I 1903 sa president Joseph F. Smith: «Kirken (som sådan) beskjeftiger seg ikke med politikk; dens medlemmer tilhører de politiske partier de selv måtte ønske . . .» (The Probable Cause» [Den rimelige grunn], *Improvement Era,* juni 1903, s. 626)

Og ved oktober-konferansen i 1951 sa Det første presidentskap:

Upassende personlige stridigheter som har utviklet seg ved fanatiske politiske feider representerer en trusel mot vår enhet. Kirken reserverer seg retten til å støtte gode prinsipper som skulle ligge til grunn for ethvert styre, likhet, rettferdighet og frihet, embedsmenns politiske integritet, og medlemmenes aktive deltagelse og utføring av sine plikter i offenlige anliggender, men legger ingen bånd på individets rett til å treffe sine egne valg og velge sine forbindelser . . . enhver mann som hevder det motsatte, gjør det i virkeligheten uten myndighet og uten noen som helst rett.» (President Stephen L. Richards, *Conference Report,* oktober 1951, s. 114—115.)

Vi bekrefter at disse uttalelsene gjenspeiler Kirkens holdning idag til offentlige myndigheter og deres politikk.

Enhver siste-dagers-hellig skulle oppholde, ære og adlyde sitt lands grunnlov.

Ved siden av Kirken store vekst er verden så avgjort et stort problem for oss. Jeg tenker ikke på høje fjellkjeder, brede daler, hete ørkener og dype hav, men det livsmønster som så altfor mange av våre folk blir fanget inn i.

«Elsk ikke verden, heller ikke de ting som er i verden.» sier Johannes. «Om nogen elsker verden da er kjærligheten til Faderen ikke i ham;
for alt det som er i verden, kjødets lyst og øinenes lyst og storaktighet i levnet, er ikke av Faderen, men av verden.» (1. Joh. 2:15—16.)

Verdens inngrep i vårt liv er alarmerende! Hvor hardt er det ikke for mange av oss å leve i verden, men likevel ikke være av verden.

Slik lød Herrens ord gjennom Esaias: «Jeg vil hjemsøke jorden for dens ondskap og de ugudelige for deres misgjerning, og jeg vil gjøre ende på de overmodiges stolthet og kue voldsmenns tross.» (Es. 13:11.)

Da Satan tok Herren opp på et meget høyt fjell, lovet han: «Alt dette vil jeg gi dig hvis du vil falle ned og tilbede mig.» (Matt. 4:9.)

«Alt dette» var lastens huler, syndens

kvarterer, fysisk tilfredsstillelse og lidderlige fristelser.

For lenge siden la Herren sine omhyggelige planer og bekjentgjorde dem med disse ord: «For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe menneske udødelighet og evig liv.» (Mos. 1:39.)

Videre sa han: « . . . forat I kan bli helliggjort fra synd og nyte det evige livs ord i denne verden samt evig liv i den tilkommende verden, ja, udødelig herlighet.» (Mos. 6:59.)

Nå er kjødets gjerninger mange, som Paulus sier: « . . . (Det skal) komme vanskelige tider [De er over oss!] For menneskene skal da være egenkjærlige . . . uten naturlig ømhet . . . ukyske . . . » (2. Tim. 3:1–3, KJv.), « . . . [med] skammelige lyster; for både deres kvinner forvendte den naturlige bruk til den unaturlige, og på samme vis forlot også mennene den naturlige bruk av kvinnen og brente i sin lyst efter hverandre . . . oppfinnsomme til ondt . . . » (Rom. 1:26, 27, 30), tyver, drankere, utsugere.

«I utro! (Horkarler og horkvinner, KJv, o.a.) vet I ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den altså som vil være verdens venn, han blir Guds fiende.» (Jak. 4:4.)

Dette er noen av de stygge handlinger og aktiviteter som vi kaller verden.

Like før korsfestelsen ba Herren: «Jeg beder ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.» (Joh. 17:15.)

Dette er bønnen vi stadig ber, og vår største anstrengelse består i å sørge for at Kirkens medlemmer blir helliget ved sin rettferdighet.

Disse stygge overtredelser kalte Paulus «djevlers lærdommer» og deres opphav «forførende ånder». (Se 1. Tim. 4:1.) Disse fordreininger av det normale liv har ikke forandret seg i vårt århundre, men derimot er de kanskje blitt mer skjendige, mer hemningsløse, mer vulgære og mer degenererte.

Derfor ber vi vårt folk over hele verden: «Vær derfor Gud undergitt! Men stå djevelen imot, og han skal fly fra eder.» (Jak. 4:7.)

Vår preken skal bekrefte og berolige. Vi oppfordrer vårt folk til å «stå på hellige steder.» (L&p 45:32.)

Det vi kommer med idag, er ingen ny lære. Den er like gammel som skapelens dag.

Det er kanskje noen som stort sett føler seg urolige på grunn av forholdene i verden og det ondes stadig lengre skygge, men Herren har sagt: «... hvis I er beredt, skal I ikke frykte.» (L&p 38:30), og igjen: «Fred efterlater jeg eder . . . Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke!» (Joh. 14:27.)

Dere er kommet hit fordi dere søker veiledning. Det er deres lederes hensikt å gi dere denne veiledning. Når brødrene taler, vil dere føle vår Herres inspirasjon. Evangeliet gir livet mening.

Det er veien til lykke.

Søster Eliza R. Snow skrev om Herren:

«Han viste vei og gikk den selv,
forklarte hvert et steg
mot lys og liv og himmelhvelv,
hvor Gud har satt sitt preg.»

(*LDS Hymns*, nr. 68, står ikke i den norske sangboken, o. a.)

Familien er grunnlaget. Vi er vår himmelske Faders barn, og på samme måte som han elsker oss, er vi nært knyttet til våre efterkommere. Alle moralbegreper er vevet inn i Kristi evangelium.

Den opplyste vei bringer oss derfor til en normal, ren omgang mellom unge menn og kvinner, som til slutt ender i en moralsk riktig enhet når de står ved alteret og en fullt bemyndiget Guds tjener besegler dem for evigheten. De hellige hebreerne lærte følgende: «Ekteskapet være i akt og ære hos alle, og ektesengen ubesmittet! for horkarler og ekteskapsbrytere skal Gud dømme. (Heb. 13:4.)

Og til de som måte angripe ekteskapet, utsette det eller forby det, talte Paulus fordømmende. Det er vanligvis egoisme, kald og selvisk, som får folk til å holde seg borte fra sitt ekteskapelige ansvar. Det er mange som taler og skriver mot ekteskapet. Selv noen av våre egne utsetter ekteskapet og argumenterer mot det. Vi henstiller inntrengende til alle som er blitt forført av «djevlers lærdommer», at de vender tilbake til det som er normalt. Vi inviterer alle mennesker til å akseptere det normale ekteskap som grunnlaget for sann lykke. Herren ga ikke mennesket sex som et leketøy. Ekteskap og familie går normalt hånd i hånd. Salmisten sa:

«Se, barn er Herrens gave, livsfrukt er en lønn.

Lykksalig er den mann som har sitt kogger fullt av dem ...» (Sal. 127:3,5.)

Det er virkelig synd på enhver som nekter seg selv den ære og glede å bli far eller mor, for denne store glede er grunnlaget for et normalt, fullstendig liv, og vi husker Guds befaling i begynnelsen: «Vær fruktbare og bli mange og opfyll jorden og legg den under eder ...» (1. Mos. 1:28.)

Så fortsetter den som skrev ned beretningen: «Og Gud så på alt det han hadde gjort, og se, det var såre godt ... (1. Mos. 1:31.)

I vår evangelieutdeling heter det: « . . . for (jomfruene) er gitt ham for å være fruktbar og mangfoldig og for å opfylle jorden, ifølge (Guds) bud, ... og for deres opphøyelse i de evige verdener, forat de må frembringe menneskenes sjeler til verden, for herved fortsettes min Faders gjerning, forat han må bli forherliget." (L&p 132:63.)

Vi fordømmer dette at det skal være så mange ødelagte hjem. Enhver mann skulle elske sin kone og verne og beskytte henne hver dag så lenge han lever, og hun skulle elske og ære sin ektemann og sette pris på ham; og vi hører historikeren Moses sitere sin Herre: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød.» (1. Mos. 2:24.)

Paulus sier: «I hustruer! underordne eder under eders egne menn som under Herren!

for mannen er hustruens hoved, likesom Kristus er menighetens hoved ...

I menn! elsk eders hustruer, likesom Kristus elsket menigheten og gav sig selv for den, . . .

Så er mennene skyldige å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker sig selv;

ingen har jo nogensinde hatet sitt eget kjød, men han før og varmer det, likesom Kristus gjør med menigheten.» (Ef. 5:22, 23, 25, 28-29.)

Dette blir ofte misforstått, både av menn og koner. Tenk godt over det, og kjemp eller argumentér ikke mot din himmelske Fader. Når en mann utøver lederskap i sitt hjem, slik Kristus utøver lederskap i sin Kirke, er det lite som mangler.

Analysér de skilsmisser du kjenner til, og du vil se hvor ofte det er egoisme med i spillet.

De fleste skilsmisser er uberettiget og kommer på grunn av svakhet og selviskhet; og ofte resulterer de i stor ulykke for dem som skiller seg, men ogsa uopprettelig skade og forstyrrelser hos de uheldigtstilte barna, som blir opprevet og forstyrret i sin utvikling.

Selviskheten er sannelig nær toppen når uskyldige barn ma lide for sine foreldres synder. Fra skilte mennesker lyder det nesten som «hakk i platen» at det er bedre a la dem vokse opp sammen med den ene av foreldrene enn i et stridens hjem. Svaret pa denne falske tankegang er: Det trenger ikke à være noen foreldre i kamp eller noe stridens hjem.

En eller annen gikk igjennom en lang liste over skilsmisser, og fant ut at årsaken til nesten alle sammen var selviskhet – mennesker som var oppsatt på à fa så mye som mulig og gi så lite som mulig. I denne undersokelsen kom det frem at omkring 90 prosent oppga utroskap fra den ene eller begge parter som grunn for bruddet.

Umoral er fullstendig selvisk. Kan du tenke deg et eneste uselvisk element i denne synd? Folgelig kan to gode mennesker som vil avlegge selviskheten, vanligvis komme godt overens.

Abort er også et voksende onde som vi taler imot. Selvsagt vil det være vanskelig a rettferdiggjore den forferdelige synd som overlagt abort er. Det er nesten utrolig at noen kan begå abort for ikke à tape ansikt eller for a unnga okonomiske vanskeligheter, for á unnga problemer eller ubehageligheter, eller for à unnslippe ansvar. Hvordan kan et menneske underkaste seg en slik operasjon eller pa noen som helst slags måte være med på den ved a finansiere den eller oppmuntre til den? Hvis man kunne rettferdiggjore spesielle sjeldne tilfeller, måtte de sannelig også være sjeldne. Dette setter vi hoyt på listen over synder som vi sterkt advarer menneskene mot.

«Abort må betraktes som en av de mest opprorende og syndige handlinger i vår tid hvor vi er vidne til de skremmende tegn pa lettsindighet som forer til seksuell umoral.»

som forer til seksuell umoral.» (*Prestedomsbulletin*, februar 1973, s. 1.)

Når det gjelder narkotika « ... har Kirken konsekvent vært motstander av uheldig og skadelig bruk av narkotika og andre stoffer under slike forhold som kan fore til avhengighet, fysisk eller mental skade eller en senkning av moralske normer.»

Vi bekrefter denne positive uttalelse. På dette området, som er et av Satans mest odeleggende onder, vil vi på det sterkeste advare hele vårt folk, fra de yngste til de eldste, og oppfordre dem til à være pa vakt mot trelldommens lenker og lidelser og det samtvittighetsnag som folger efter usommelig bruk av vart legeme. Det menneskelige legeme er Guds åndebarns hellige hjem, og uberettiget klussing med eller besudling av dette tabernakel kan bare fore til anger og samvittighetsnag. Vi ber dere inntrengende: Hold dere rene, ubesmittet, ubesudlet.

Judas sier: « . . . i den siste tid skal (det) komme spottere som farer frem efter sine ugudelige lyster!» (Judas 18.)

Vi stemmer i med Peter: « . . . avhold (er) eder fra de kjodelige lyster, som strider mot sjelen.» (1. Pet. 2:11.) La ikke noen usommelig utstilling av pronografi eller andre avvik fà lov til à besudle sjel og sinn! La ingen fikle hverken med sitt eget eller noen annens legeme, og la det ikke være noen seksuelle forbindelser mellom mennesker utenfor det hellige ekteskap. Dette er noe vår Skaper så absolutt har forbudt overalt og til alle tider, hvilket vi bekrefter. Selv innenfor ekteskapet kan det finnes enkelte utskeielser og forvrengninger. Vi kan ikke tilfredsstelle en skuffet Fader i himmelen med argumenter som er ment a bevise det motsatte. Vi vil i denne forbindelse sitere en uttalelse av den kjente amerikanske evangelist, Billy Graham:

« . . . Bibelen lovpriser sex og den riktige bruk av sex, som den sier er skapt av Gud, beskikket av Gud og velsignet av Gud. Den gjor det klart at Gud selv plantet i mennesket den fysiske tiltrekning, og av to grunner: For at den menneskelige rase skulle formere seg, og for a gjore det mulig a uttrykke den kjærlighet mellom mann og kone som virkelig gjor dem til ett. Hans bud til den forste mann og kvinne om a være «ett kjod», var like viktig som budet om a «vær(e) fruktbare og bli mange».

Bibelen gjor det klart at det onde ved sex ikke er bruken av noe som av naturen er fordervet, men det er misbruken av noe rent og godt. Den lærer oss klart at sex kan være en praktfull tjener, men en forferdelig herre – at det kan være en skapende kraft som er sterkere enn noen annen kraft nar det gjelder a fremme kjærlighet, fellesskap og lykke, eller det kan være den mest odeleggende av alle krefter i livet.» (Billy Graham: «What the Bible Says About Sex» (Hva Bibelen sier om sex), *Reader's Digest* [Mai 1970], s. 118.)

Vi bekrefter nok engang vart sterke, uforanderlige standpunkt mot ukyskhet i alle dens mange former.

Våre modre har en hellig oppgave. Folgende er et utdrag av en uttalelse av Det forste presidentskap. Vi gir det vår uforbeholdne stotte:

«Moderskapet er derfor et hellig kall, et hellig troskap for a utfore Herrens planer, en innviet hengivenhet for a fostre og oppdra barn, a nære legeme, sjel og and til dem som holdt sin forste provestand og kom til denne jord, for à gjennomga den annen prove «for à se om de vil gjore alt hvad Herren, deres Gud, befaler dem» (Abr. 3:25) Modrenes oppgave er à lede dem, slik at de kan holde den annen provestand, og «de som holder sin annen provestand, skal forokes i herlighet evindelig og alltid.» (Abr. 3:26.)

Denne moderskapets guddommelige tjeneste er det bare mødre som kan utføre. Den kan ikke overlates til andre. Sykepleiere kan ikke gjøre dette, heller ikke offentlige barnehager eller leiet hjelp — kun mødre, med så meget hjelp som de kan få av kjærlige hender utrakt av fedre, brødre og søstre, kan fullt ut være i stand til å gi den oppmerksomhet og pleie som de små barna har behov for.

Den mor som betror sitt barn til andre slik at hun skal kunne gjøre annet arbeide, enten hun gjør det for penger, for berømmelse eller for å gjøre samfunnsnyttig tjeneste, skulle ikke glemme at «en gutt (et barn, KJv, o.a.) som er overlatt til sig selv, gjør sin mor skam.» (Ordspr. 29:15.) I vår tid har Herren sagt at hvis ikke foreldrene lærer sine barn Kirkens lærdommer, «skal synden være på foreldrenes hoder.» (L&p 68:25.)

Moderskapet er nær det guddommelige. Det er den høyeste og mest hellige tjeneste som kan bli pålagt et menneske. Det plaserer den kvinne som ærer dette hellige kall og utfører tjenesten, nest efter englene i rang. Vi sier til dere mødre i Israel: Gud velsigne og bevare dere, og gi dere styrke og mot, den tro og den kunnskap, den hellige kjærlighet og plikttroskap som kan gjøre dere i stand til å oppfylle deres hellige kall til det ytterste. Til dere som er mødre og dere som skal bli det, sier vi: Vær kyske, hold dere rene, lev rettferdig, slik at deres efterkommere helt til den siste generasjon kan kalle dere velsignet.» («Message of the First Presidency» [Budskap fra Det første presidentskap], *Deseret News Weekly Church Edition*, oktober 1942, s. 5.)

Dette er derfor vårt program: Vi skal bekrefte og uten frykt bære frem Guds verk i renhet og rettskaffenhet, og vi skal bære ut sannhetens evangelium til den verden som så sårt trenger til dette gudlignende liv.

Vårt mål er evig liv. Det kan vi bare oppnå ved å følge den stien Herren har utpekt for oss.

Jeg vet at dette er sant og riktig. Jeg elsker vår himmelske Fader og jeg elsker hans sønn, og jeg er stolt over at jeg får lov til å være et lite redskap som kan fremme dette store og evige verk. Alt dette bærer jeg vidnesbyrd om, ydmykt og oppriktig, og i Jesu Kristi navn. Amen.

Hva hører vi?

Spencer W. Kimball

Mine kjære brødre og søstre, dere som er nær og dere som er langt borte. Idag har vi vært tilstede ved en høytidelig forsamling. De hellige har deltatt i høytidelige forsamlinger helt siden Israels dager. Disse forsamlingene har vært av mange slag, men vanligvis har de vært holdt i forbindelse med innvielsen av et tempel, eller det har vært et spesielt møte for å oppholde et nytt første presidentskap, eller for at prestedømmet skulle gi sin støtte til en åpenbaring, slik som president Lorenzo Snows åpenbaring om tiende. Profeten Joseph Smith nevnte høytidelige forsamlinger:

«Bli I, ja, bli på dette sted og sammenkall en høitidelig forsamling, ja, av dem som er de første arbeidere i dette siste rike.» (L&p 88:70)

Joseph Smith og Brigham Young ble først oppholdt av en forsamling som også omfattet et fullstendig organisert prestedømme. Brigham Young ble oppholdt den 27. mars 1846, og ble av rådet «... enstemmig valgt til president over hele Israels leir ...» (B. H. Roberts: *A Comprehensive History of the Church,* bind 3, s. 52) Han ble senere oppholdt, og man ropte hosanna — ropet.

Kirkens prestedømme har oppholdt alle presidentene til og med president Harold B. Lee, som ble oppholdt den 6. oktober 1972.

Den første høytidelige forsamling ble ledet av Joseph Smith, og da han hadde avsluttet sin tale, ba han alle quorum, fra presidentskapet og nedover, å vise sin vilje til å anerkjenne ham som sin profet og seer og støtte ham som sådan i sine bønner. Dette skulle de gjøre ved å reise seg. Efter tur fulgte alle quorum denne oppfordring. Derefter ba han forsamlingen av hellige om også å vise sin støtte ved å reise seg.

Derefter fortsatte han med å la prestedømsquorumene og derefter hele forsamlingen av hellige reise seg for å vise sin støtte. På denne måten ble Kirkens ledere og Kirkens råd godkjent.

Joseph Smith sa:

«Over det hele var avstemningen enstemmig, og jeg profeterte til dem alle at eftersom de var villige til å støtte disse menn i deres forskjellige stillinger (dvs. de forskjellige quorum i Kirken), ville Herren velsigne dem ... i Jesu Kristi navn skulle himmelens velsignelser tilhøre dem. De skulle bli velsignet hvis de vil motta det vidnesbyrd Herrens salvede skal gå frem og bære for denne generasjon, men hvis ikke, skal Guds dom henge over dem inntil den by eller det hus som forkaster dem, skal bli lagt øde.» Derefter ble det ropt hosanna. (Se *Documentary History of the Church,* bind 2, s. 416-418)

Idag har dere sett Kirken i virksomhet. Dere har sett Herrens mektige arbeide, hvordan alt blir gjort ved felles samtykke og at de som blir ledet, oppholder sine ledere. Dette er en fullmaktsgivende forsamling, og

alle Kirkens medlemmer ble invitert til å være med.

De av oss som dere idag har oppholdt, tar fatt på våre plikter fast besluttet på å gjøre vårt beste. Vi er takknemlige, dypt takknemlige, for deres støtte. Det eneste vi nå vil, er å veilede og råde folket riktig og fullt i samsvar med de råd Herren har gitt i alle generasjoner og evangelieutdelinger. Vi er glad i dere alle og vil at dere skal ha stor fremgang, glede og lykke, og vi vet at dette kan dere bare oppnå hvis dere vil følge de formaninger Gud har gitt gjennom sine profeter og ledere.

Når vi åpner våre hjerter for vår himmelske Fader og hans sønn Jesus Kristus, hører vi himmelske stemmer synge en vakker symfoni, hvor de bekjentgjør fredens evangelium.

Som representanter for folket følger vi den gamle apostel Paulus' forslag, idet han formante de hellige i Kolossæ: «... søk det som er der oppe, der Kristus sitter ved Guds høire hånd!

La eders hu stå til det som er der oppe, ikke til det som er på jorden!» (Kol. 3:1-2)

«La Kristi ord bo rikelig hos eder, så I lærer og formaner hverandre i all visdom med salmer og lovsanger og åndelige viser og synger yndig i eders hjerter for Gud.» (Kol. 3:16)

Og slik er det med denne kjærlighetens melodi i våre hjerter, forenet går vi fremover for å fremme Herrens verk, idet vi vet at det ikke skal bestå kun et århundre eller tusen år, men til evig tid.

Hva hører vi når vi lytter til evighetens vakre melodi?

Vi hører Guds røst som taler til vår fader Adam, ansikt til ansikt, og sier: «Jeg er Gud; jeg skapte verden, og jeg skapte menneskene før de ble til i kjødet.» (Moses 6:51)

Og vår fader Adam ga oss sannheter som hadde vært grunnleggende helt siden verdens grunnvoll ble lagt. Evangeliet er det samme i går, idag og til evig tid. Det er evig. Han erklærte for oss:

«... Guds sønn har sonet den opprinnelige brøde, hvorved foreldrenes synder ikke kan tillegges deres barn, for de er rene fra verdens grunnleggelse av.» (Moses 6:54)

Adam ble døpt og mottok Den hellige ånd.

Adam har lært oss om Sønnens, Jehovas, komme. Han lærte oss om det falne menneskes forløsning fra graven. Vi hører Adam si: «... i dette liv skal jeg ha glede, og i kjødet skal jeg igjen se Gud.» (Moses 5:10)

Dødeligheten gjorde det mulig for dem å få efterkommere, og som et resultat av dette, har jordens familier evigheten innenfor sin rekkevidde. Denne profet og hans hustru «... opphørte ikke med å påkalle Gud.» (Moses 5:16)

«Og således ble alle ting bekreftet for Adam ved en hellig ordinans, og således ble evangeliet forkynt og en forordning utstedt om at det skulle være i verden inntil dens ende. Og således ble det.» (Moses 5:59)

Og derfor er det evig.

Adam mottok prestedømmet og førte sin genealogi i en minnebok.

Og vi takker deg, o Gud, for denne profeten som ga oss en slik god begynnelse.

Og igjen takker vi deg, o Gud, for en annen profet som hjalp til med å trekke opp linjene for oss: Enok, som samtalte med Gud, som sa til ham da han profeterte og underviste i Guds veier:

«Se min Ånd hviler på deg, og derfor vil jeg rettferdiggjøre alle dine ord; og fjellene skal vike for deg, og elvene skal forandre sine løp, og du skal forbli i meg og jeg i deg; derfor, følg meg.» (Moses 6:34)

Denne hellige profet vandret med Gud og så hans skaperverk helt tilbake til begynnelsen og fremover til Kristi og alle menneskers oppstandelse, og i skriften leser vi:

«Og Enok og hele hans folk vandret med Gud, og han dvelte i Sions midte; og det skjedde at Sion ikke var å finne, for Gud tok den opp i sin egen favn ...» (Moses 7:69)

Og igjen, hva hører vi når vi lytter? Røsten til den rettferdige Abraham, en rases far. Vi takker deg, o Gud, for denne profeten Abraham, en hellig og rettferdig mann. Han er vår stamfar. Han sto i nær kontakt med vår Herre, Jehova.

Han ble astronom og ble betrodd utallige av himmelens og universets hemmeligheter og samtalte med ledende videnskapsmenn i Egypt, som var tidens sentrum for astronomi. Abraham ble betrodd historien om foruttilværelsen før jorden ble skapt, og denne profet-patriark ble godt kjent med historien om hvordan denne jorden ble befolket. Han lærte oss den rene tiltro til Gud.

Da han ble bedt om å ofre sin sønn Isak, var han med sin overmenneskelige tro villig til å gjøre dette, selv om han hadde fått det løfte at Isak skulle leve og få mange efterkommere. Abraham hadde en urokkelig tro som gjorde ham sikker på at selv om Isak mistet livet, ville Gud være «... mektig endog til å opvekke fra de døde ...» (Heb. 11:19) Derfor takker vi deg, o Gud, for denne store profet.

Igjen lytter vi, og hva hører vi?

Vi hører røsten til den store profeten Moses. Vi hører ham trygle om at Israel måtte bli befridd fra den trelldom de var blitt forbannet med. Vi ser at Moses ble akseptert av Herren da stemmen fra den brennede tornebusken tiltrakk seg hans oppmerksomhet og bød:

«... dra dine sko av dine føtter! For det sted du står på, er hellig jord.

Jeg er din fars Gud, Abrahams Gud, Isaks Gud og Jakobs Gud ...» (2. Mos. 3:5-6)

Og igjen synger vi: «Ha takk for profeten ...» den store Moses som tente lampene foran Herren.

Igjen lytter vi, og hva hører vi?

Vi hører Jehovas røst tale til sin Kirkes president, Peter, og på spørsmålet: «Hvem sier folk at Menneskesønnen er?» (Matt. 16:13), hører vi den store profet Peter si med en overbevisning som er uten den minste tvil: «Du er Messias, den levende Guds sønn.» (Matt. 16:16) Og igjen hører vi ham bære sitt aldri sviktende vidnesbyrd, idet han tenker tilbake på det han opplevde på forklarelsens berg, og han sa:

«For ikke var det kløktig uttenkte eventyr vi fulgte da vi kunngjørde eder vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øienvidner til hans storhet.

For han fikk ære og herlighet fra Gud

Fader, idet en sådan røst kom til ham fra den ophøiede herlighet: Dette er min sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag,
og denne røst hørte vi komme fra himmelen da vi var sammen med ham på det hellige berg.» (2. Pet. 1:16-18)

Efter korsfestelsen kom et frafall, og i generasjoner var jorden dekket av et stort åndelig mørke. Men da tiden var moden, fulgte en oppvåkning, med syner og åpenbaringer som i de gamle dager.
Vi lytter igjen, og hva hører vi?
Vi hører røsten til en gutt som kneler i skogen og stiller livsviktige spørsmål: Hva er sannheten? Hvilken kirke skal jeg slutte meg til? Og nok en stor profet åpner den siste evangelieutdeling. Vi hører den allmektige Gud, Faderens røst si om ham som sto ved siden av ham i dette alle tiders mest vidunderlige syn: *«Dette er min elskede sønn. Hør ham!»* (Joseph Smith 2:17)
Når vi lytter videre, hører vi en annen røst som sier: «... jeg er Jesus Kristus, Guds sønn ... den første og den siste.» (L&p 11:28; 110:4)
Den unge profeten ble fortalt at han skulle være et redskap i Herrens hånd når det gjaldt å gjenopprette det evige evangelium med alt det som gikk tapt i de tidligste generasjoner. Så fortsatte disse syner og åpenbaringer opp gjennom årene, og Jehovas røst lot seg høre igjen og igjen og gjenga evangeliets sannheter til jorden gjennom denne unge profeten: Guds prestedømme, apostlene, myndigheten og makten og Kirkens organisasjon, slik at åpenbaringene og de evige sannheter igjen finnes på jorden og er tilgjengelige for alle som vil motta dem. Guds programmer er blitt gjenopprettet for at mennesket igjen kan ha sin fulle kraft og ære.
Igjen lytter vi og hører profeten Joseph Smiths røst erklære:

«Brødre, skal vi ikke gå fremad i en så stor sak? Gå fremad, og ikke tilbake. Friskt mot, brødre, og fremad til seier! La eders hjerte fryde sig og vær overmåte glade. Må jorden bryte ut i sang. Må de døde fremføre frydesanger med evig pris til kong Immanuel, som før verden blev til, har beskikket det som vil sette oss i stand til å forløse dem fra deres fengsel; for fangene skal frigjøres.
Må fjellene juble av glede, og alle dalene rope høit, og alle I sjøer og I tørre land fortelle om vår Evige Konges undere! Og I elver og bekker og kilder, bryt frem med glede. Må skogen og alle markens trær prise Herren, og I faste klipper gråt av glede! Og må solen, månen og morgenstjernene synge tilsammen, og alle Guds sønner juble av glede. Og må de evige skapelser erklære hans navn evindelig og alltid! Og atter sier jeg, hvor herlig er den røst vi hører fra himmelen, som proklamerer for våre ører, herlighet, frelse, ære, udødelighet og evig liv; riker, fyrstedømmer og velde!» (L&p 128:22-23)
Disse røster har vi hørt. Disse profeter har talt. Dette er Herrens dag. Vi er i hans hender. Vi har det gjengitte evangelium.
Vi skal tjene dere, vårt folk, og elske dere og gjøre vårt ytterste for å lede dere til deres rettferdige, ærefulle mål. Våre hjerter flyter over av kjærlighet og forståelse for dere.
Med hendene på plogen ser vi fremover; med øynene mot lyset ser vi oppover; vi går inn i vår «Faders tjeneste» med frykt, skjelvende og fulle av kjærlighet. Vi *vet* at vår himmelske Fader lever. Vi *vet* at hans herliggjorte sønn, Jesus Kristus, lever, og vi *vet* at hans verk er et guddommelig verk. Og vi bærer dette høytidelige vidnesbyrd for dere i Jesu Kristi navn, amen.

Planlegg et fullt og rikt liv

Spencer W. Kimball

Jeg er glad for å kunne være sammen med dere på dette prestedømsmøtet i kveld. Det er spesielt gledelig for oss å se fedre og sønner som kommer tidlig til dette prestedømsmøtet lørdag kveld — mange av dem en time eller to før møtet skal begynne for å være sikre på å få en god plass, og tusener av andre, fedre og sønner som skynder seg til tabernaklet og de mange stavs- og wardshus over hele landet. Dette er en gledelig utvidelse av familielivet som vi hoytideligholder og elsker, og som verden begynner å innse er et grunnleggende mønster for familien — dette at fedre og sonner kan være sammen.
Vi er takknemlige over å ha dere med oss; vi verdsetter dere høyt, og vår kjærlighet til dere er oppriktig.
Først vil vi rose dere for deres hengivenhet og trofasthet. Templene er vanligvis fulle. Kapellene fylles, og fremmøtet og hengivenheten øker. Stadig flere familier holder familiens hjemmeaften, og vi er glade for de bevis på tro og kjærlighet som viser seg over hele Kirken. Spesielt glade er vi for at antall medlemmer og effektive aktiviteter øker i de oversjøiske staver og misjoner. Dette er en verdenskirke; vi tror vi er på vei til å bli ansett som en universell Kirke.
Nå vil jeg, brødre, gjøre kjent for dere noen saker som jeg diskuterte med andre ledere sist torsdag. Det første presidentskap og De tolvs råd har godkjent organiseringen av et eldste-

nes quorum i hvert ward og hver uavhengig gren. Eldstene som bor i et ward eller en uavhengig gren, kan, uansett antall opptil 96, danne et eldstenes quorum med presidentskap. Blir det mer enn 96 eldster, skal quorumet deles. Brødrene føler at denne store kraftreserve best kan utnyttes ved å ha sterke, aktive quorum av eldster i de mer lokale myndighetsområdene.

En annen prestedømssak: Med øyeblikkelig virkning kan stavspresidenter ordinere syttier og beskikke presidenter for de sytti i sine staver så snart slike menn på behørig måte er blitt fremstilt og godkjent av De syttis første råd. Dette skulle eliminere mange lange forsinkelser og skape et godt samarbeidsforhold mellom lederne i staven og deres syttier, og vi håper at dette nye eftertrykk vil tjene misjonærarbeidet.

Brødre i ledende stillinger; dere kunne spare mange, mange brev hvis dere vil lese håndbøkene og bulletinene. Vi vil gjerne henlede oppmerksomheten spesielt på intervjuene med dem som vil ha tempelanbefaling, og ber dere henstille til medlemmene å legge sine problemer frem for biskopen.

Vi berømmer dere menn for deres standhaftighet i å undervise deres sønner. Vi holder av dere alle sammen. Vi setter pris på deres tro; vi er stolte av deres fremgang og verdighet. Mange av dere sønner som er gamle nok, har vært på misjon, mens utallige av dere som er yngre, er fremdeles fremtidige misjonærer.

Dere må planlegge livet for å være sikre på at det skal bli fullt og rikt. De planene dere legger mens dere er diakoner, kan sikre dere et rikt liv. Har dere allerede begynt å spare penger til misjonen?

Dere har kanskje ikke ennå valgt yrke eller hvilken vei dere skal slå inn på i livet, men dere kan allerede sette opp mange generelle punkter, selv om dere ikke vet om dere skal bli advokater, leger, lærere eller ingeniører. Enkelte avgjørelser skulle dere, hvis dere ikke allerede har tatt dem, være i ferd med å ta nå. Hva skal dere gjøre i årene som kommer før dere gifter dere? Hva skal dere gjøre for å forberede dere til ekteskapet?

Dere kan nå bestemme dere for å bli en trofast diakon, lærer eller prest. Dette kan dere avgjøre nå med en ugjenkallelig pakt. Dere kan være flinke på skolen, og dere kan bruke tiden godt og effektivt. Hvis dere bruker tiden godt, kan dere være lykkelige resten av livet.

På et tidlig tidspunkt kan dere bestemme dere for å bli gode misjonærer når dere når den riktige alder, og for å oppnå dette, kan dere nå tjene penger som dere sparer og investerer til bruk i misjonen; dere kan studere og tjene og benytte enhver anledning til å forberede deres sinn, hjerte og sjel på denne strålende periode i livet.

Man har ofte spurt: Er misjonærprogrammet en tvang? Selvfølgelig er svaret nei. Enhver har sin handlefrihet. Man har spurt: Skulle enhver ung mann dra på misjon? Kirkens svar er ja, og Herrens svar er ja. For å utvide dette svaret, kunne vi si: Ethvert mannlig medlem av Kirken skulle absolutt dra på misjon, i likhet med at han skulle betale sin tiende, i likhet med at han skulle være tilstede på møtene, i likhet med at han skulle holde sitt liv rent og ubesmittet av verdens styggedommer og arbeide mot et celestialt ekteskap inngått i Herrens tempel.

Han er ikke tvunget til å gjøre noe av dette, men han skulle gjøre det for sitt eget beste.

Vi har ofte sunget:

Til alle har vår Herre gitt
den store rett å handle fritt;
husk derfor alltid i ditt sinn,
du tvinges ei i himlen inn.

Gud hjelper, leder en og hver,
velsigner, styrker hver især,
på mange måter styrer han,
men tvinger aldri noen gang.

Salmer og sanger nr. 52

Evangeliet inneholder ikke tvang på noen som helst måte. Herren sa i 1833: «Se, heri ligger menneskets handlefrihet, og heri ligger menneskets fordømmelse; fordi det som var fra begynnelsen, er tydelig åpenbart for dem, og de mottar ikke lyset.» (L&p 93:31)

Dette betyr at helt fra Adams tid har Herren gitt oss den riktige lære, som vi kan motta eller forkaste, men ansvaret er vårt eget. Det betyr at siden vi har Den hellige ånd som vi fikk da vi ble dopt, kan vi alle skjelne mellom godt og ondt. Samvittigheten hvisker til oss hva som er rett og hva som er galt. Vi kan ikke legge skylden på andre eller på omstendighetene. Vi vet hva som er rett.

Ethvert menneske har sin handlefrihet. Han kan stjele, banne eller drikke; han kan forurense seg selv med pornografi; han kan sløse bort livet sitt, la være å gjøre sin plikt, begå seksuelle synder eller til og med ta liv. Det blir ikke brukt makt, men han må være klar over at synden, før eller senere og absolutt, medfører straff, så den som velger å gjore galt, opptrer dumt.

Alle kan la være å gå på møtene, la være å betale tiende, la være å dra på misjon, eller ignorere sine plikter og privilegier i forbindelse med templet, men hvis han er klok, vil han forstå at det er han selv som taper på det.

Herren besvarer nok engang spørsmålet: «. . . og at enhver må ombinde sine hender med rettferdighet og omgjorde sine lender med trofasthet, og løfte en advarsels røst til jordens innbyggere; og forkynne med ord og ved eders flukt at ødeleggelse skal komme over de ugudelige.» (L&p 63:37) La dere merke til at han sa «enhver» mann — og enhver gutt som skal bli en mann. Selvfølgelig sender vi ikke en ung mann som er nedsunket i urenhet og seksuelle eller andre synder. Han ville først trenge å bli renset ved dyp og ekte omvendelse før han kunne komme i betraktning. Og vi gjentar: Ethvert mannlig medlem av Jesu Kristi Kirke som er verdig og istand til det, skulle dra på misjon.

Derfor må enhver gutt som vil ha et fullt og rikt liv som er rent og åpent, nødvendigvis planlegge sin kurs og gjore en pakt med seg selv og sin himmelske Fader om hva hans liv skal bli til og hva han vil gjore for å foredle det.

En eller annen har sagt følgende om tid (og jeg skal lese det):
«Og i mine drømmer kom jeg til en vakker bygning. Den lignet på en bank, men det var likevel ikke noen bank, for på messingplaten som hang på bygningen, sto det: «Tid til salgs.» Jeg så en mann som andpusten og blek og med store smerter arbeidet seg oppover trappen. Det var tydelig at han var en syk mann. Jeg hørte ham si: «Legen sa jeg kom fem år for sent til ham. Nå skal jeg kjøpe disse fem årene, så kan han reddet livet mitt.»
Så kom det også en annen mann som sa til funksjonæren: «Da det var for sent, oppdaget jeg at Gud hadde gitt meg store evner og talenter som jeg ikke hadde utviklet. Selg meg ti år så jeg kan bli den mannen jeg kunne ha vært.»
Så kom det en yngre mann og sa: «Selskapet har sagt at fra neste måned kan jeg få en høy stilling hvis jeg er rede til å ta den. Men jeg er ikke rede. Gi meg et par års tid så jeg kan forberede meg til å ta den stillingen neste måned.»
Slik kom de, syke, håpløse, fortvilte, bekymrede, ulykkelige; og de gikk smilende derfra. Hver av dem hadde et ubeskrivelig uttrykk av glede i ansiktet, for de hadde det som de trengte og ønsket så desperat, nemlig tid. Så våknet jeg, glad fordi jeg hadde tid, det som disse mennesker manglet og som de aldri kunne få kjøpt. Tid til å gjøre så mye som jeg hadde lyst til å gjøre, som jeg måtte gjøre. Hvis jeg plystret på arbeidet denne morgenen var det fordi mitt hjerte var fyllt av lykke. For jeg hadde ennå tid *hvis* jeg brukte den riktig.» (Ukjent forfatter)

La meg fortelle dere om et av de mål jeg satte meg da jeg bare var en liten gutt. Da jeg på en konferanse hørte en av Kirkens ledere fra Salt Lake City fortelle oss at vi skulle lese i Skriften, og jeg tenkte over at jeg aldri hadde lest i Bibelen gikk jeg samme kveld efter konferansen til mitt hjem et kvartal unna og opp på det lille kvistværelset mitt. Der tente jeg den lille oljelampen som sto på det vesle bordet, og jeg leste de første kapitler av 1. Mosebok. Ett år senere lukket jeg Bibelen efter å ha lest hvert eneste kapitel av denne store og strålende boken.
Jeg fant ut at denne Bibelen som jeg holdt på å lese, inneholdt 66 bøker, og jeg holdt på å legge den bort da jeg så at den besto av 1 189 kapitler, og derefter fant jeg også ut at den inneholdt 1 519 sider. Det virket avskrekkende, men jeg visste at kunne andre gjøre det, så kunne det ikke være umulig for meg.
Det viste seg også at det var visse deler som det var vanskelig for en 14 år gammel gutt å forstå. Det var enkelte sider som jeg ikke syntes var særlig interessante, men da jeg hadde lest 66 bøker, 1 189 kapitler og 1 519 sider, var jeg strålende tilfreds med at jeg hadde satt meg et mål, og at jeg hadde nådd det.

Det er ikke for å skryte at jeg forteller dette. Jeg bruker det bare som et eksempel for å si at når jeg greide det i lyset fra en oljelampe, må dere kunne greie det som har elektrisk lys. Jeg har alltid vært glad for at jeg leste Bibelen fra perm til perm.

Jeg vil gjerne fortelle dere om et annet mål jeg satte meg da jeg ennå var ganske ung.

Jeg hadde hele livet hørt om Visdomsordet og alle de velsignelser jeg kunne få ved å efterleve det. Jeg hadde sett folk tygge tobakk, og det virket motbydelig på meg å se det brune klisset som sivet ut ved munnvikene.

Jeg hadde sett menn kaste bort mye tid med å rulle sine egne sigaretter. De kjopte en eske «karva blad» eller en annen sort og papir, og så stanset de utallige ganger hver dag for å fylle papiret med tobakk, rulle den sammen og feste enden på papiret for de tente sigaretten. Jeg syntes det virket dumt, og at det var å sløse med tid og krefter. Senere, da folk ble «finere», kjopte de ferdiglagde sigaretter. Jeg husker hvor motbydelig det virket på meg da kvinnene begynte å roke.

Jeg husker da jeg som gutt gikk gjennom gatene i den lille hjembyen min for å være med på feiringen av 4. juli (frihetsdagen) og så noen av mennene på veddelopsbanen som spilte på hestene. Jeg la merke til at mange av dem hadde sigaretter i munnen og flasker i lommen, og noen var så fulle at det var stygt å se på. De hadde sløret blikk og bante og svor.

Det tok litt tid å gjøre hestene klare og arrangere løpene, og nesten alltid var det noen som ropte: «Slagsmål! Slagsmål!», og alle mennene og guttene samlet seg der slosskampen foregikk, og det ble slagsmål og blod, hat og forbannelser.
Jeg ble helt kvalm av å tenke på at folk ville fornedre seg slik, og jeg bestemte meg igjen der jeg sto og drakk mitt mineralvann den 4. juli og så på de løpende hestene, at jeg aldri skulle drikke brennevin eller banne og sverge slik som mange av karene i den lille byen gjorde.
Jeg husker at mens jeg ennå var en liten gutt, bestemte jeg meg for at jeg aldri skulle bryte Visdomsordet, og det gjorde jeg uten at noen presset meg. Jeg visste hvor det var å finne, og jeg visste i store trekk hva Herren hadde sagt. Jeg visste også at når Herren hadde sagt det, var det velbehagelig for ham at menneskene avsto fra alle disse ødeleggende elementer, og at det jeg ville gjøre, var å behage min himmelske Fader. Derfor bestemte jeg meg fullt og fast for at jeg aldri skulle røre disse skadelige sakene. Da jeg fast og ugjenkallelig hadde bestemt meg, viste det seg at det ikke var altfor vanskelig å holde det løfte jeg hadde gitt meg selv og min himmelske Fader.
Jeg husker en gang senere da jeg var distrikssjef i Rotary International Service Clubs i Arizona at jeg reiste til Nice i Frankrike til et internasjonalt stevne. Som en del av feiringen var det en overdådig bankett for distriktsguvernørene, og det var dekket til et elegant måltid i den store bygningen. Da vi kom til plassene våre, la jeg merke til at det sto syv glass ved hver kuvert, sammen med massevis av sølvtøy og tallerkener, og alt var det beste som kunne skaffes i Europa.
Efterhvert som måltidet skred frem, kom det en hær av kelnere, syv kelnere til hver gjest, og de slo vin og brennevin i glassene. Syv glass ble fylt ved hver kuvert. Det var farverike drinker. Jeg var langt hjemmefra. Jeg kjente mange av distriktssjefene

og de kjente meg. Men de visste sannsynligvis ikke hvilken religion jeg tilhørte eller hvilket standpunkt jeg hadde angående Visdomsordet. I alle fall var det som om den onde hvisket til meg: «Nå har du chansen. Du er tusenvis av mil hjemmefra. Det er ingen her som følger med hva du gjør. Ingen vil noensinne få greie på det om du drikker det som er i disse glassene. Nå har du chansen!» Og så var det den gode ånd syntes å hviske: «Du har inngått en pakt med deg selv; du har lovet deg selv at du aldri skal gjøre det. Denne pakt har du også inngått med din himmelske Fader, og alle disse årene er gått uten at du har brutt den. Det ville være dumt av deg å bryte pakten efter alle disse årene.» Det er nok å si at da jeg efter en time reiste meg fra bordet, var de syv glassene fremdeles fulle av den farverike væske som var blitt slått opp i dem en time tidligere, men som ikke var blitt rørt.

Mine brødre, jeg husker også en gang i min barndom da politimesteren skremte, eller rettere sagt forskrekket oss da han kom og fortalte at de hadde funnet et stort lager av tyvegods under gulvbordene på verandaen til et hus like borte i gaten. Den unge mannen som bodde der ble betegnet som kleptoman. Han syntes å ha en mani for å stjele, selv ting som han ikke hadde bruk for. Mange i byen hadde meldt fra at kjøresvepene eller kjørekappene deres var blitt borte. De fant dem under verandaen, og denne gutten tilsto til slutt at han hadde stjålet dem. Jeg husker hvor sjokkerte vi guttene var — hvor synd vi syntes på ham fordi han hadde latt denne fryktelige svakheten ta overhånd.

Ralph Waldo Emerson sa: «Enhver mann passer på at ikke naboen lurer ham. Men det kommer en dag da han begynner å passe på at ikke han lurer naboen sin. Da går alt bra. Han har byttet innkjøpsvognen med en solvogn.» (*The Complete Writings of Ralph Waldo Emerson,* New York: Wm. H. Wise and Co., 1929, s. 585)

Denne gutten visste ikke hvordan våre handlinger følger oss, og at vi skal høste det vi sår. Og hver opplevelse vi har, beriker eller forringer vårt liv. Vi kan ikke tenke onde tanker eller gjøre onde ting uten å få gjengjeldelse.

Nylig sto det å lese i avisen om en pike som fant en sjekk på over to millioner dollar. I tankene begynte hun straks å bruke pengene, fortalte hun. Men til slutt leverte hun sjekken til eieren, og avisen fortalte at belønningen var mindre enn hun hadde håpet. Hvorfor skulle hun ønske belønning for å gjøre det som var riktig? Hvorfor skulle hun være skuffet over det beløpet hun fikk? Må folk betales for å gjøre det som er riktig? Ville du vente belønning hvis du ga tilbake noe som en eller annen hadde mistet? Alle dere gutter lærer eller har lært den trettende trosartikkel: «Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker.»

Jeg hadde lyst til å si noen få ord om butikktyverier, men tiden blir for knapp. Det er en stor skam i vårt samfunn at forretninger må avsette en meget stor prosent av sin fortjeneste til dekning før tapene som butikktyveriene påfører dem. Det er forferdelig at slikt skal skje i et sistedagers-hellig samfunn, eller et samfunn hvor i alle fall en del av oss er siste-dagers-hellige.

Jeg vil gjerne avslutte med nok en liten historie. Jeg var i Toquepala i Peru, hvor vi innviet et kirkebygg. Mange av de menn som arbeidet i denne gruvebyen, var amerikanere. Efter innvielsen var det middag i et av hjemmene. Da vi gikk omkring i huset, kom en ung gutt til meg og sa: «Bror Kimball, jeg har tenkt å dra på misjon. Vil du gi meg en velsignelse?»

«Selvfølgelig,» sa jeg, «Jeg ville svært gjerne gi deg en velsignelse, men var det ikke din far jeg traff i det andre rømmet?»

Han sa: "Ja, det var far.»

Da sa jeg: «Nå, hvorfor ber du ikke ham gi deg en velsignelse?»

«Å,» sa han. «Far har nok ikke lyst til å gjøre det.»

Jeg unnskylte meg og gikk. En stund senere traff jeg faren, og jeg sa: «Du har en flott sønn. Jeg tror han ønsker seg en fars velsignelse. Har du ikke lyst til å gi ham en velsignelse?»

«Å,» sa han. «Jeg tror ikke gutten vil at jeg skal velsigne ham.»

Men mens jeg blandet meg med de andre, så jeg litt senere faren og sønnen tett sammen. Jeg forsto at de var kommet sammen for å diskutere det de var opptatt av, og at gutten var stolt av at faren ville velsigne ham, mens faren var henrykt over at han ble spurt.

Jeg håper dere gutter som er kommet hit i kveld, vil huske dette. Dere vet at hver enkelt av dere har den beste far i verden. Han har prestedømmet, og han vil med glede velsigne dere. Han vil gjerne at dere skal spørre ham; og vi vil gjerne at dere fedre skal huske at sønnene deres kanskje er litt sjenerte. De vet at dere er de beste menn i verden, men hvis dere bare tok initiativet, ville dere få oppleve noen strålende øyeblikk.

Kjære brødre, det er vidunderlig å være sammen med dere i kveld. Måtte fred være med dere, og som det er blitt sagt så mange ganger på denne konferansen, er det bare rettferdighet som gir rente. Gud velsigne dere; og jeg bærer mitt vidnesbyrd til dere gutter, og til dere menn, at Gud lever og at Jesus er Kristus. Vi har et stort program for frelse og opphøyelse, og det er den eneste veien. Ingen har noensinne funnet lykke i urettferdighet. Jeg bærer dette vidnesbyrd til dere i Jesu Kristi, vår Herres, navn, amen.

Herren sak er rettferdig og verdig

Spencer W. Kimball

Hvordan vi utfører vår oppgave er i sannhet viktig, men formålet med at vi gjør det er av den største betydning.

Vi er forpliktet til å tjene vår Herre. Vi har en forvissning om at hans sak er rettferdig og verdig. Men fremfor alt har vi kunnskap om at Gud lever og er i sine himler, og at hans sønn, Jesus Kristus, har sørget for en plan for oss som vil gi oss og våre kjære evig liv, dersom vi er trofaste. Et slikt liv vil bli et virksomt og hensiktsfylt liv, med oppgaver som skal fullføres, og med glede og utvikling.

Hvis dere kan tenke dere de største virkelige gleder dere har opplevet i dette liv, forestill dere så det neste liv som en fortsettelse av dette, hvor slike gleder er mangfoldiggjort, forstørret og enda mer ønskverdige. Det dere har opplevet her, har gitt dere utvikling, glede, vekst og lykke. Når livet så tar slutt, skal vi vende tilbake til en livsførsel efter mønster av vårt liv her, bare mindre begrenset, mer herlig og med større glede.

«Alle kan bygge et alter», sa John Henry Jowett, «men det kreves en Gud for å frembringe flamme. *Alle kan bygge et hus; vi trenger Herren (og foreldre) for å skape et hjem.*» (John Henry Jowett: «God in the Home», i *A Treasury of Inspiration,* Ralph L. Woods, red., New York: Thomas Y. Crowell Co., 1951, s. 260.)

Dere har hørt mye om dette grunnleggende bud i Kirken om å få hjemmene til å fungere som de skal, og om å bringe inspirasjon og åpenbaring inn i familiene. De som treffer sine beslutninger ved kun å stole på sin egen dømmekraft og egen viden, kan komme til å begå noen meget alvorlige og kostbare feil.

Det er sagt: «Mange er villige til å holde det gående i både 16 og 20 år, fra de begynner på skolen til de har fått sin doktorgrad, for å lære medisin, teknologi, psykologi, matematikk, sosiologi, biologi. De er rede til å studere, forske, ta kurser, betale studiegebyr, få hjelp av lærere og professorer. Men å lære om Gud, han som er alle tings skaper, forfatter av alt dette, det begrenser de til noen få bønner nå og da og noen svært begrensede studier om ham, og tror så at de kan finne sannheten om Gud.»

Det er derfor Herren bestemt henviste oss til Skriften og til bønn. «I ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv, og det er de som vidner om mig.» (Joh. 5:39) Og så sa han: « . . . I dårer og senhjertede til å tro alt det profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?» (Luk. 24:25-26)

På sin gripende måte talte Paulus til korintierne og sa: «Og jeg, da jeg kom til eder, brødre, kom jeg ikke med mesterskap i tale eller i visdom og forkynte eder Guds vidnesbyrd; for jeg vilde ikke vite noget iblandt eder uten Jesus Kristus og ham korsfestet.

«Og jeg var hos eder i skrøpelighet og i frykt og i megen beven,

«og min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånd og krafts bevis,

«forat eders tro ikke skulde være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.

«Dog, visdom taler vi blandt de fullkomne, men en visdom som ikke tilhører denne verden eller denne verdens herrer, de som forgår.

«for hvem iblandt mennesker vet hvad som bor i mennesket, uten menneskets ånd, som er i ham? Således vet heller ingen hvad som bor i Gud, uten Guds Ånd.» (1. Kor. 2:1-6, 11)

«Men,» sier han, «vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den Ånd som er av Gud, forat vi skal kjenne det som er gitt oss av Gud,

«det som vi også taler om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som Ånden lærer, idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.

«Men et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til; for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig.» (1. Kor. 2:12-14)

«Dog det er menneskets ånd», sa Job, «og den Allmektiges åndepust som gjør forstandig.» (Job 32:8)

«Men da høvedsmannen og de som holdt vakt med ham over Jesus, så jordskjelvet og det som skjedde, blev de såre forferdet og sa: Sannelig, denne var Guds Sønn!» (Matt. 27:54)

Det satt en gang to menn i en buss og diskuterte Kristi vidunderlige liv. En av dem sa: «Jeg

tror det kan skrives en interessant beretning i romanform om ham (Jesus Kristus).» Og den andre svarte: «Ja, og du er den rette til å gjøre det. Få frem et riktig bilde av hans liv og hans person. Få bukt med den oppfatning at han er guddommelig, og beskriv ham som han var — en mann blant menn.»

Forslaget ble fulgt opp, og romanen ble skrevet. Han som kom med forslaget, var løytnant Ingersoll, forfatteren var general Lew Wallace og boken var *Ben Hur*.

Eftersom verket skred frem, fant han at han sto overfor en mann han ikke kunne skildre. Desto mer han studerte hans liv og person, desto klarere sto det for ham at han var mer enn en mann blant menn, inntil han til sist, som høvedsmannen under korset, var tvunget til å utbryte: «Sannelig, denne var Guds Sønn.»

Gjennom drømmer har Herren åpenbart for mennesket mer enn jeg noengang før har forstått eller følt. Mer enn én gang husker jeg dette var omtalt på quorumsmøter for De tolvs råd da George F. Richards var president. Han var den høyt respekterte far av bror LeGrand Richards. Han sa: «Jeg tror på drømmer, brødre. Herren har gitt meg drømmer som for meg er like virkelige og like meget fra Gud som Faraos drøm var det, en drøm som skulle redde en hel nasjon fra sultedøden, eller som Lehis drøm, som førte en hel koloni ut av den gamle verden over det mektige dyp til dette lovede land, eller som andre drømmer vi kan lese om i Skriften.

«Det er helt på sin plass at også vi kan ha viktige drømmer,» sa han. «Og for mer enn 40 år siden hadde jeg en drøm som jeg er sikker på var fra Herren. I denne drømmen var jeg i min Frelsers nærhet der han sto midt i luften. Han talte ikke et ord til meg, men min kjærlighet til ham var så sterk at den ikke kan beskrives med ord. Jeg vet at ikke noe jordisk menneske kan elske Herren slik jeg opplevde kjærligheten til Kristus, medmindre Gud åpenbarer det for ham. Jeg ville ha forblitt i hans nærhet, men det var en makt som trakk meg vekk fra ham.

«Efter å ha hatt denne drømmen, følte jeg det slik at uansett hva som måtte kreves av meg, hva evangeliet enn ville fordre, skulle jeg gjøre det jeg ble bedt om, ja, gi mitt eget liv om så skulle være nødvendig.

«Og vi leser i Skriften hva Frelseren sa til sine disipler: «I min Faders hus er det mange rum; . . . jeg går bort for å berede eder sted . . . forat også I skal være der jeg er.» (Joh. 14:2-3) Ja, der er det jeg også ønsker å være.

«Hvis bare jeg kan få være sammen med min Frelser og ha den samme slags kjærlighet som jeg hadde i drømmen, vil det være min tilværelses mål, mitt livs inderligste ønske.»

Eldste George Q. Cannon, som en gang var i Kirkens presidentskap, sa følgende: Jeg vet at Gud lever. Jeg vet at Jesus lever; for jeg har sett ham. Jeg vet at dette er Guds kirke, og at den er grunnlagt på Jesus Kristus, vår forløser. Jeg vidner til dere om disse ting, som en som vet — for som en av vår Herre Jesu Kristi apostler kan jeg bære vidnesbyrd for dere idag, i Herrens nærvær, at han lever og vil fortsatt leve, og at han vil komme og regjere over jorden og være dens ubestridte hersker.» (Sagt på generalkonferansen i oktober 1896 og trykt i *The Deseret Weekly*, 31. oktober, 1896, bind 53, s. 610)

Brødre og søstre, brødrene har det samme slags vidnesbyrd, og de vet at det er sant. De er sanne tjenere sendt til dere fra vår himmelske Fader.

Brødre og søstre, jeg vil legge mitt eget vidnesbyrd til disse profeters vidnesbyrd og si at jeg vet at han lever. Og jeg vet at vi vil kunne se ham, og at vi kan være hos ham og nyde av hans nærhet for evig hvis vi vil efterleve Herrens bud og gjøre de ting han har befalt oss, og som brødrene også har minnet oss om å gjøre.

Og jeg bærer dette vidnesbyrd for dere, i vår Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

Gud forutbeskikker sine profeter og sitt folk

Spencer W. Kimball

Jeg tror at Spencer W. Kimball ble forutbeskikket til å være president i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, til å være profet, seer og åpenbarer for Herrens folk og til å være Guds talerør på jorden i den tid som ligger foran oss.

Jeg vet at han ble kalt, utvalgt og ordinert til denne virksomhet ved profetiens og åpenbaringens ånd, og jeg var tilstede da Herrens ånd bekreftet for hver og en i De tolvs råd at det var hans hensikt og hans vilje, han som vi vidner om og som vi tjener — at president Kimball nu skulle stå frem og lede hans folk.

Det var som om Herren med sin egen røst hadde sagt: «Min tjener president Harold B. Lee, var trofast og sannferdig i alle ting (L&p 124:13) som jeg ba ham om å gjøre; hans virksomhet blant dere er nu fullført, og jeg har kalt ham til et annet og større arbeide i min evige vingård. Og jeg, Herren, kaller nu min tjener president Spencer W. Kimball til å lede mitt folk og til å fortsette arbeidet med å forberede dem til den store dag da jeg personlig skal komme for å regjere på jorden. Og nu sier jeg om ham som jeg sa om min tjener Joseph Smith: «... skal I, ... gi akt på alle de ord og bud som han skal gi eder efterhvert som han mottar dem, idet I vandrer i hellighet for mig.

For hans ord skal I motta i all tålmodighet og tro, som om de var fra min egen munn.

For så sier Herren Gud: Ham har jeg inspirert til å føre frem til gagn, i mektig kraft, Sions sak; jeg kjenner hans iver, og jeg har hørt hans bønner.» (L&p 21:4-5, 7)

Det later til å være lett å tro på de profeter som er gått bort og anta at vi tror og følger de råd de ga under forskjellige omstendigheter og til andre folk. Men den største prøve vi blir satt på, og slik har det vært i enhver tidsalder Herren har hatt et folk på jorden, er om vi vil gi akt på det hans levende orakler sier, og følge de råd og den veiledning de gir til vår egen tid.

«Vi er Abrahams barn, sa jødene
til Jehova,
vi skal følge vår Fader og arve det
som er skjult.
Men fra vår Herre Jesus kom det en
kraftig irettesettelse:
Dere er barn av ham som dere
lyster å adlyde (Se L&p 29:45
overs. anm.)
Hvis dere var av Abrahams sæd,
da ville dere vandre i hans
fotspor
og komme unna de sterke lenker
som hører vredens fader til.
Vi har Moses seeren, og de gamle
profeter;
og det de sier, skal vi skatte like
høyt som sølv og gull.
Men Jesus vår Herre sa nøkternt
og klart:
Hvis dere holder dere til Moses, da
må dere også gi akt på hans ord.
Først da kan dere håpe på å få
en belønning som er av stor verdi,
for han talte om mitt komme og mitt
verk på jord.
Vi har Peter og Paulus, la oss gå
i deres fotspor,
sier enkelte mennesker når de
tilber sin Gud.
Men så sier han som er Herren
både over levende og døde:
I hendene på de profeter, lærere og
seere som lever på jorden i dag har
jeg lagt nøklene,
og det er dem dere må se hen til,
for å behage den evige Fader.»
— Bruce R.McConkie

Følgelig er det mitt ønske at vi skal ha det helt klart for oss at disse ydmyke menn som presiderer over Guds Kirke og rike på jorden i vår egen tid, kan sammenlignes med de fordums profeter og apostler, og det er dem Gud har utvalgt til å lede og rettlede sitt rike her på jorden i de siste dager. Vi som nesten daglig sitter ved president Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner og Marion G. Romneys føtter, blir slått av undring over den visdom og dømmekraft som preger deres avgjørelser, og vi betrakter dem som rettferdighetens forkynnere på linje med Peter, Jakob og Johannes som utgjorde Kirkens første presidentskap på sin tid.

La meg få si at det ikke er tilfeldig at disse brødrene er blitt kalt til å lede Herrens verk på jorden. Han holder sin hånd over dette verk. Han kjenner enden fra begynnelsen. Han fastla og utarbeidet frelsesplanen, og bestemte at hans evigvarende evangelium skulle åpenbares til mennesket i en rekke evangelieutdelinger som skulle begynne med Adam og fortsette videre til Joseph Smith. Og han — den Allmektige — velger ut profeter og apostler som arbeider i hans navn og presenterer hans budskap for verden i enhver tidsepoke og evangelieutdeling. Han velger og forutbeskikker sine tjenere, han sender dem til jorden til fastsatt tid, han leder og veileder stadig deres forberedelse på jorden, og så kaller ham dem til de stillinger de før jordens grunnvoll ble lagt var forutbeskikket til å motta!

La meg få nevne president Spencer W. Kimball som et eksempel og forbilde på en som ble forberedt, forutbeskikket og kalt til å være en leder blant Herrens folk. Riktignok ble han født i et troens hus. I likhet med Jakob, som arvet åndelige

talenter fra Isak og Abraham, har han også arvet talenter og ferdigheter som forbereder ham til den stilling han nu har som president.

Men det dreier seg her om noe mer enn å bli født på jorden og forberede seg i jordelivet. Det var en grunn til at han ble født i et troens hus, og det var ikke bare i dette liv han ble forberedt til å stå frem og være talsmann for lys, sannhet og frelse for sine medmennesker. Faktum er at han er et Guds åndebarn som ble kalt, utvalgt og forutbeskikket før denne jords grunnvoll ble lagt, og han er nu iferd med å utføre den oppgave som ble lagt frem for ham og som han, i vårt nærvær, fikk løfte om i foruttilværelsen da vi satt sammen med ham i det store råd og Gud selv var tilstede.

Joseph Smiths sa: «Enhver som har et kall til å betjene denne verdens innbyggere, ble utpekt til denne oppgaven i det store råd i himmelen før denne verden ble til.» Og derefter sa profeten om seg selv: «Jeg tror at jeg ble utpekt til dette selvsamme embede i det store råd.» (*Teachings of the Prophet Joseph Smith,* s. 365) President Kimball bærer nu Joseph Smiths kappe, og var delaktig da samme lov om forutbeskikkelse ble gjort gjeldende.

Abraham vår far, som også var tilstede i dette rådet, fikk i et syn anledning til å skue den store skarve av ånder som var i foruttilværelsen. «Iblandt disse,» sa han, «... var der mange av de edle og store;» og han beskrev dem også som «gode». (Abr. 3:22) Abraham så at Gud den evige Fader «sto midt iblandt» disse store ånder og han sa: «Disse vil jeg gjøre til mine fyrster; ... og han sa til mig: Abraham, du er en av dem, du var utvalgt før du blev født.» (Abr. 3:23)

Slik var det med Abraham, og slik er det med alle profetene, og for den saks skyld til en viss grad med hele Israels hus og med alle som er medlemmer av Herrens Kirke her på jorden — alle er delaktige i forutbeskikkelsens velsignelser.

Til Jeremias sa Herren: «Før jeg dannet dig i mors liv, kjente jeg dig, og før du kom ut av mors skjød, helliget jeg dig; jeg satte dig til en profet for folkene.» (Jer. 1:5)

Alle som mottar Det melkisedekske prestedømme i dette liv, ble, som Alma sier, «kalt og beskikket fra verdens grunnleggelse av ifølge Guds forutviten,» fordi de hørte med blant de edle og store i den førjordiske sfære. (Al. 13:3)

Paulus sier at gjennom denne lov om forutbesikkelse, som han kaller læren om utvelgelse, får hele Israels hus del i «adopsjonen og herligheten og paktene og lovgivningen og gudstjenesten og løftene.» (Rom. 9:4, KJv) Han sier at Kirkens trofaste medlemmer, de som «elsker Gud» og «er kalt i henhold til hans hensikt», er forutbeskikket «til å bli likedannet med hans Sønns billede», til å bli «Kristi medarvinger» og få evig liv i vår Faders rike.» (Rom. 8:17, 28, KJv)

Om Kirkens medlemmer sier han også at Gud «har utvalgt oss hos sig før verdens grunnvoll ble lagt, slik at vi skulle være hellige og ulastelige for ham i kjærlighet,» og at vi ble forutbeskikket til gjennom adopsjon å bli Jesu Kristi barn og derved få «tilgivelse for synder» i dette liv og arve evig herlighet i det neste liv. (Efes. 1:7, KJv)

I våre åpenbaringer, både i gammel og nyere tid, finnes det en rekke uttalelser om loven om forutbeskikkelse, både med hensyn til angår hvert individ som blir kalt i henhold til Guds forutkunnskap til å utføre spesielle arbeidsoppgaver i jordelivet, og med hensyn til de velsignelser som er lovet den skare av tapre sjeler som blir født i Israels slektslinje og som hører den gode hyrdes røst og kommer inn i hans fårehjord her på jorden.

Kristus selv er det store forbilde på alle forutbeskikkede profeter. Han ble utvalgt i evighetens rådsforsamling til å være Frelser og Forløser. Det var om ham Peter sa at han var «et ulastelig og lyteløst lam, han som forut var kjent før verdens grunnvoll blev lagt,» (1. Pet. 1:19-20) som den som skulle komme i tidenes midte for å gjennomføre en evig forsoning. I fire tusen år vidnet alle profeter om hans komme, og forkynte hans godhet og nåde.

Maria, som var vår Herres mor «i kjødet» (1. Ne. 11:18); Moses, som var den største profet som noensinne har stått frem i Israel; Johannes åpenbareren, som hadde til oppgave å se verdens ende i forskjellige syner; og Joseph Smith, som var gjenopprettelsens profet og seer, ble alle utpekt ved navn for mange hundre tusen år siden, før de kom hit til jorden, fordi det arbeide de ble forutbeskikket til, var kjent på forhånd.

Det arbeide som skulle utføres av døperen Johannes, av De tolv apostler i fordums tid og av Columbus, var alt sammen kjent og ordnet med på forhånd. Og alt dette er bare illustrasjoner og mønstre, for hele Herrens verk er planlagt og forberedt på forhånd, og de som blir kalt og utvalgt til å utføre arbeidet, mottar sin myndighet og ordinasjon av ham, først i foruttilværelsen, og senere her i jordelivet, dersom de forblir trofaste.

Hva så med vår president, den mann som Herren har utvalgt til sin representant og til å presidere i sitt rike nu og i tiden fremover? Sikkert er det at han er noe mer enn trofaste fedres avkom. Han er i virkeligheten en Guds Sønn, et av den Allmektiges åndebarn. Han bodde sammen med den evige Fader, så hans ansikt, hørte hans røst, og det som er viktigere enn noe annet, han trodde på hans ord og var lydig mot hans lov.

Gjennom lydighet, efterlevelse, gjennom personlig rettferdighet og fordi han valgte å vandre i den utvalgte og elskede Sønns fotspor, hørte Spencer W. Kimball med blant de edle og store i foruttilværelsen. Blant alle sine talenter, utviklet han fremfor alt sin åndelighet, som er det talent som gjør det mulig å tro og godta sannheten, samt å ha et ønske om å utøve rettferdighet.

Han kjente og tilba Herren Jehova, som var «lik Gud» (Abr. 3:24) og han var en venn av Adam og Enok. Han ble rådet av Noah og Abraham, og han kom sammen med Esaias og Nephi. Han arbeidet i det himmelske rike sammen med Joseph Smith og Brigham Young.

Forutværelsen er ikke et fjernt

og mystisk sted. Det er bare noen få år siden vi forlot den evige bolig hos ham hvis barn vi er og i hvis hus vi dvelte. Det er bare et tynt slør som skiller oss fra de venner og medarbeidere som vi arbeidet sammen med for Herrens sak før våre evige ånder tok bolig i våre jordiske tabernakler.
Riktignok er det trukket ned et rullegardin slik at vi ikke kan huske hva som skjedde der. Men vi vet at vår evige Fader har all makt, alt herredømme og all sannhet og at han lever i en familieorganisasjon. Vi vet at vi er hans barn, at vi er skapt i hans bilde, og at vi er utstyrt med kraft og evne til å bli ham lik. Vi vet at han ga oss vår handlefrihet og innstiftet de lydighetslover som gjør det mulig for oss å arve evig liv. Vi vet at vi hadde venner og medarbeidere der. Vi vet at vi ble undervist og fikk opplæring i det mest fullkomne undervisningssystem som noensinne er laget, og at vi ved å være lydige mot hans evige lover utviklet en uendelighet av varianter og forskjellige typer av talenter.
Og dette er bakgrunnen for læren om forutbeskikkelse. Når vi kommer inn i jordelivet, har vi med oss talenter, egenskaper og evner som vi tilegnet oss ved å være lydige mot loven i vår førjordiske eksistens. Mozart komponerte og utga sonater da han bare var åtte år gammel fordi han var født med et musikalsk talent. Melkisedek kom inn i denne verden med så stor tro og så store åndelige evner at «da han var et barn, fryktet han Gud, lukket munnen på løver og slukket ildens raseri» (1. Mos. 14:26, Den inspirerte versjon) På den annen side var Kain, i likhet med Lusifer, en løgner helt fra begynnelsen av. Og i dette liv fikk han vite følgende: «... du skal kalles Fortapelse, for du var også til før verden ble skapt» (Moses 5:24)
Dette er altså læren om forutbeskikkelse, læren om utvelgelse. Dette er grunnen til at Herren har et utvalgt, begunstiget og eiendommelig folk her på jorden, og dette er grunnen til at han sa: «Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem, og de vølger mig;
og jeg gir dem evig liv ...» (Joh. 10:27-28)
Den kunnskap vi har om disse strålende sannheter, pålegger oss en større byrde enn dem som hviler på andre mennesker når det gjelder å følge Kristus, ta hans åk på oss, holde hans bud og gjøre alt som er ham til behag. Og hvis vi elsker og tjener ham, da vil vi gi akt på apostlenes og profetenes ord, og også på alle andre som han måtte sende for å åpenbare og undervise oss om sin vilje.
Det verden i dag trenger mer enn noe annet er ikke at Herren sender en profet for å åpenbare sin vilje og sine hensikter, Han har gjort det; vi har en profet, og vi er veiledet av mange menn som har inspirasjonens ånd. Det vi fremfor alt trenger i dag, er at menneskene låner øre til og gir akt på de ord som utgår fra dem som bærer profetens kappe.
Gud være lovet for at det finnes en profet i Israel!
Måtte vi bønnfalle Gud om at vi kan være lydhøre og gi akt på det hans profet sier!
Vi takker vår Gud for at han har utøst sin ånd over oss slik at vi har kjennskap til det sannferdige og guddommelige i det store sistedagers-verk, og jeg bærer mitt vidnesbyrd om at dette i all evighet er sant, og jeg gjør det i den Herre Jesu Kristi navn, Amen.

De stier Jesus vandret på

Thomas S. Monson

Kjære brødre og søstre, mitt hjerte er fylt til bristepunktet. Denne minneverdige dagen har vi alle hatt del i Jesu Kristi ånd. Dette er hans Kirke. Den bærer hans navn. Hans profet har løftet hver enkelt av oss utenfor jordens lenkers rekkevidde og opp mot de høye himler over oss. Våre opprakte hender er støttet av hjerter som har gitt sitt løfte. Guds rike beveger seg fremover på sin stødige og evige kurs.

En kjølig dag i desember i fjor var vi samlet i dette historiske tabernakel for å vise den siste ære til en mann vi elsket, æret og fulgte — Harold B. Lee. Han var profetisk i sine uttalelser, en mektig leder og en hengiven tjener. President Lee plantet i oss alle et ønske om å bli fullkommen. Han rådet oss: «Hold Guds bud. Følg Herrens veier.»

Dagen efter ble hans efterfølger valgt, oppholdt og beskikket til sitt guddommelige kall i et meget hellig rom i øverste etasje i Salt Lake Temple. Utrettelig i sitt arbeide, ydmyk i sitt vesen og inspirerende i sitt vidnesbyrd anmodet president Spencer W. Kimball oss om å fortsette på den kursen president Lee hadde stukket ut. Han brukte de samme gjennomtrengende ord: «Hold Guds bud. Følg Herrens veier. Gå i hans fotspor.»

Senere denne kvelden. kom jeg til å se på en reisebrosjyre som var kommet i posten noen dager tidligere. Den var trykt i spennende farver og var overtalende dyktig laget. Den inviterte folk til å besøke Norges fjorder og de sveitsiske alper på den samme pakketuren. Et annet tilbud kalte leseren til Betlehem — til Det hellige land — kristendommens vugge. Brosjyrens budskap rundet av med følgende korte, men sterke appell: «Kom og gå der Jesus gikk.»
I tankene vendte jeg tilbake til Guds profeters, president Lees og president Kimballs, råd: «Følg Herrens veier. Gå i hans fotspor.» Jeg tenkte på ordene dikteren skrev:

Jeg gikk idag der Jesus gikk
mens han var her på jord;
spaserte på hver sti han gikk,
ærbødig i hans spor.

Hver liten vei og kronglet sti –
så stemningsfull den er.
Jeg gikk idag der Jesus gikk
og følte han var nær.

Min fot gikk hen til Betlehem
hvor minner frem ble kalt;
til Galileas bakketopp
hvor barnets fotspor falt.

O Oljeberg, du vakre sted
som Jesus kjente godt.
Den samme skjønne Jordans elv,
som fordum, flyter flott.

Jeg knelte ned der Jesus lå
på kne i ensom bønn:
Getsemane, på dette sted
mitt hjerte fikk sin lønn.

Jeg løftet opp min byrde tung,
og han sin hjelp meg bød.
Jeg strevet opp mot Golgata
der han led korstes død!

Jeg gikk i dag der Jesus gikk
og følte ham så nær!

Daniel S. Twohig

Vi trenger ikke å reise til Det hellige land for å føle hans nærhet. Vi trenger ikke å gå ved Genesaretsjøens strender eller i Judeas bakkelandskap for å gå der Jesus gikk.
Når vi vandrer gjennom dødeligheten med hans ord på våre lepper, hans ånd i våre hjerter og hans lærdommer i vårt liv, går vi på en meget realistisk måte der hvor Jesus gikk.
Jeg håper at vi vil gå der han gikk, med tillit til fremtiden, med en vedvarende tro på hans Fader og en ekte kjærlighet til vår neste.
Jesus gikk på *skuffelsens vei.*
Hvordan kan vi forstå å verdsette hans klage over den Hellige Stad? «Jerusalem! Jerusalem! du som slår ihjel profetene og stener dem som er sendt til dig! hvor ofte jeg vilde samle dine barn, likesom en hone samler sine kyllinger under sine vinger! Og I vilde ikke. (Luk. 13:34)
Jesus gikk på *fristelsens vei.*
Den onde samlet sin store styrke, sitt mest forførende sofisteri, og fristet ham som var sulten efter å ha fastet i førti dager og førti netter. Han spottet: «... Er du Guds sønn, da si at disse stenene skal bli til brød!» Og han fikk svar: «Mennesket lever ikke av brød alene ...» Og igjen: «Er du Guds sønn, da kast dig ned! for det er skrevet: Han skal gi sine engler befaling om dig ...» Svaret lød: «... Du skal ikke friste Herren din Gud.» Og atter: «... alle verdens riker og deres herlighet ... vil jeg gi dig hvis du vil falle ned og tilbede mig ...» Mesteren svarte: «Bort fra mig, Satan! for det er skrevet: Herren din Gud skal du tilbede, og ham alene skal du tjene.» (Matt. 4:3-4, 6-10)
Jesus gikk *smertens vei.*

Tenk på hans kval i Getsemane: «... Fader, om du vil, da la denne kalk gå mig forbi! Dog, skje ikke min vilje, men din! ... Og han kom i dødsangst og bad enda heftigere, og hans sved blev som blodsdråper, som falt ned på jorden.» (Luk. 22:42, 44)
Og hvem av oss kan glemme det grusomme korset og hans ord: «... Jeg tørster ... Det er fullbragt ...» (Joh. 19:28, 30)

Ja, vi vil alle komme til å gå på skuffelsens vei, kanskje på grunn av en anledning som gikk tapt, en evne som er blitt misbrukt eller en av våre kjære som vi ikke har undervist. Alle må også passere fristelsens vei. «Og det måtte nødvendigvis være så at menneskenes barn skulde fristes av djevelen, ellers kunde de ikke være handlefrie vesener ...» (L&p 29:39)
På samme måten skal vi også gå på smertens vei. Vi kan ikke komme til himmelen hvis vi pakker oss inn i bomull. Verdens frelser kom dit efter store smerter og lidelser. Vi som er tjenere, kan ikke vente mer enn Mesteren. Korsets tragedie må komme før påskens triumf.

Når vi går på disse veiene som fører oss til bitter sorg, kan vi også gå på de stiene som gir evig glede.
Sammen med Jesus kan vi gå på *lydighetens vei.*
Det vil ikke bli lett. «... således lærte han, skjønt han var Sønn, lydighet av det han led.» (Heb. 5:8) La vårt feltrop være den arv Samuel overlot oss: «... Nei, lydighet er bedre enn slaktoffer, hørsomhet bedre enn fettet av værer.» (1. Sam. 15:22) La oss ikke glemme at resultatet av ulydighet er fangenskap og død, mens lydighetens belønning er frihet og evig liv.
Sammen med Jesus kan vi gå på *tjenestens vei.*

Jesu liv blant menneskene er som et strålende søkelys av godhet. Han ga krøplingens lemmer styrke, den blindes øyne syn, den døves ører ga han hørsel og den døde ble oppreist til livet.
Hans lignelser forkynner kraft. Sammen med den gode samaritan lærte han: «... elsk ... din næste ...» (Luk. 10:27) Han lærte oss barmhjertig forståelse ved den godhet han viste mot kvinnen som ble grepet i hor. I lignelsen om talentene lærer han hver enkelt av oss å forbedre seg og strebe efter fullkommenhet. Han ville forberede oss til å vandre på hans veier. Ellers ville han ikke ha gitt oss følgende råd: «... Gå du bort og gjør likeså!» (Luk. 10:37)
Til slutt gikk han på *bønnens vei.*
Vi kan lære tre gode lekser av tre tidløse bønner. Først fra hans forkynnergjerning: «... Når I beder, skal I si: Fader vår, du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn ... (Luk. 11: 2)
Så fra Getsemane: «... skje ikke min vilje, men din!» (Luk. 22:42)
Og til slutt fra korset: «... Fader forlat dem! for de vet ikke hvad de gjør ...» (Luk. 23:34)
Det er ved å gå på bønnens vei at vi samtaler med Faderen og får del i hans kraft.
Skal vi ha tro, et sterkt nok onske, slik at vi kan gå på disse veiene som Jesus gikk på? Idag har Guds profet, seer og åpenbarer oppfordret oss til å gjore det. Vi trenger ikke å gjore annet enn å folge ham, for dette er den veien han går.
Jeg fikk mitt forste kjennskap til denne profet-leder for 24 år siden da jeg var en ung biskop her i Salt Lake City. En morgen da jeg tok telefonen, horte jeg en stemme som sa: «Dette er eldste Spencer W. Kimball. Jeg må be deg om en tjeneste. I ditt ward, bortgjemt bak et stort hus i Fifth

South Street, er et fattig hjem, en liten campingvogn. Der bor Margaret Bird, en navajo-enke. Hun føler at ingen trenger henne, at hun er uønsket og glemt. Vil du og Hjelpeforeningens presidentskap besøke henne og rekke henne fellesskapets hånd og gi henne en spesielt velkomst?»
Vi gjorde det.
Resultatet var et mirakel. Margaret Bird blomstert opp i sine nye omgivelser. Fortvilelsen ble borte. Den bedrøvede enke hadde fått besøk. Det fortapte får var funnet. Enhver som var med på dette enkle menneskelige drama, ble et bedre menneske.
Den virkelige hyrde var egentlig den bekymrede apostel som forlot de ni og nitti han hadde rundt seg og gikk ut for å lete efter den dyrebare sjel som var blitt borte. Spencer W. Kimball hadde gått på den veien Jesus gikk. Han gjorde det da, og han gjør det nå.
La oss, når vi går på den veien Jesus gikk, lytte efter lyden av sandalkledte føtter. La oss gripe efter Snekkerens hånd. Da skal vi bli kjent med ham. Kanskje kommer han til oss som en ukjent, en navnløs, slik som i fordums tid da han kom til mennene ved sjøen som ikke kjente ham. Til oss sier han de samme ord: «. . . følg du mig . . .» (Joh. 21:22), og gir oss den oppgave som skal utføres i våre dager. Han befaler, og han vil åpenbare seg for dem som adlyder ham, — enten de er kloke eller enkle mennesker — i slitet, konfliktene og lidelsene som de må gjennomgå sammen med ham, og ved egen erfaring skal de lære hvem han er.
Vi vil oppdage at han er mer enn det lille barn i Betlehem, mer enn snekkersønnen, mer enn den største lærer som har levet. Vi skal lære å kjenne ham som Guds sønn. Han laget aldri en statue, malte aldri et bilde, skrev aldri et dikt og ledet aldri en hær. Han bar aldri noen krone og holdt aldri et scepter, og aldri slengte han en kongekappe over skulderen. Hans tilgivelse var uten grenser, hans tålmodighet var uuttømmelig og hans mot umålelig. Jesus forandret mennesker. Han forandret deres vaner, deres meninger og deres ambisjoner. Han forandret deres sinn, deres tilbøyeligheter og deres natur. Han forandret menneskenes hjerter.
Tenk bare på fiskeren Simon, som vi kjenner best som Peter, lederen blant apostlene. Den tvilende, vantro og ubesindige Peter skulle aldri glemme den natten da Jesus ble ført til yppersteprestеn. Der var prestene som mesteren hadde irettesatt for grådighet og selviskhet, eldstene han hadde stemplet som hyklere og de skriftlærde som han hadde avslørt som uvidende. Og så var det sadduseerne, som ble ansett for å være de farligste og mest grusomme motstandere. Dette var natten da menneskemassen «gav sig til å spytte på [Frelseren] og tildekke hans ansikt og slå ham . . . Og tjenerne tok imot ham med stokkeslag.» (Mark. 14:65)
Hvor var Peter som hadde lovet å dø sammen med ham og aldri fornekte ham? De hellige opptegnelser sier: «Og Peter fulgte ham langt bakefter like inn i yppersteprestens gård, og han satt der sammen med tjenerne og varmet sig ved ilden.» (Mark. 14: 54) Dette er natten da Peter, for å oppfylle Mesterens profeti, fornektet ham tre ganger. Midt i all skubbingen, spottingen og slagene, snudde Herren seg i ydmykhetens kval, i sin tause majestet, og så på Peter.
En historiker beskriver forandringen slik: «Det var nok. Peter kjente ikke lenger noen fare, han fryktet ikke lenger døden. Han skyndte seg ut i natten for å møte morgengryet. Denne sonderknuste botferdige synder sto foran sin egen samvittighets domstol, og der ble hans gamle liv, hans gamle skam, hans gamle svakhet og hans gamle selv dømt til den død av gudfryktig sorg som skulle resultere i en ny og edlere fødsel.» (Frederic W. Farrar: *The Life of Christ,* Portland, Oregon: Farrar Publications, 1964, s. 604)
Så var det Saul fra Tarsus, en lærd mann som var godt kjent med de rabbinerskriftene som visse av dagens lærde finner så mye verdifullt i. Av en eller annen grunn dekket ikke disse skriftene Paulus' behov, og han fortsatte å rope: «Jeg elendige menneske! hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?» (Rom. 7:24) Og så en dag møtte han Jesus, og se, alt ble forandret. Fra da av og til sin dødsdag oppfordret Paulus menneskene til å «. . . avlegge det gamle menneske . . .» og «. . . iklæ eder det nye menneske, som er skapt efter Gud i sannhetens rettferdighet og hellighet.» (Ef. 4:22, 24)
Tiden har ikke forandret Frelserens evne til å forandre menneskenes liv. Han sier det samme til deg og meg som han sa til den avdøde Lasarus: «. . . kom ut!» (Joh. 11:43) Kom ut fra tvilens håpløshet. Kom ut fra syndens sorg. Kom ut fra vantroens død. Kom ut til et nytt liv. Kom ut.
La oss, når vi kommer ut og leder våre spor på den vei som Jesus gikk, huske det vidnesbyrd som Jesus ga: «Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden . . . jeg er verdens lys og liv.» (3. Ne. 11:10, 11) «Jeg er den første og den siste, jeg er den som lever, jeg er den som ble ihjelslått; jeg er eders talsmann hos Faderen.» (L&p 110:4)
Jeg vil legge mitt vidnesbyrd til hans: Han lever. Vi har idag oppholdt hans profet, president Spencer W. Kimball. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn, amen.

Vi tror på alt som Gud har åpenbart

Boyd K. Packer

Jeg er sikker på at dere, i likhet med meg, er blitt inspirert av det vår kjære president Romney sa da han i dag forklarte for oss de åpenbaringer som er gitt om Den hellige ånd.

I en ustabil verden takker jeg Gud for den stadige strøm av åpenbaringer som gis til Kirken. Vi har på denne konferansen oppholdt en ny profet, seer og åpenbarer, og jeg er så takknemlig for at vi har en profet som har myndighet til å motta åpenbaring fra Gud.

Jeg er også takknemlig for at det ikke bare er profeten som mottar åpenbaringer, men at også generalautoritetene gjør det samme. Og rundt omkring i verden kan lokale ledere stadig fortelle om den veiledning de får når de har avgjørelser de må ta eller når de trenger mer lys og kunnskap.

Fedre og mødre kan selvfølgelig også motta inspirasjon og åpenbaring gjennom det redskap som bror Romney har fortalt om og derved få hjelp til å lede sine familier, og selvsagt kan vi alle dersom vi lever opp til det, ha åndelig kontakt slik at vi selv kan bli veiledet. Tidligere profeter har skrevet ned sine åpenbaringer, og sammen med den hellige historie som deres tilblivelse er omgitt av, utgjør de Skriften. Bibelen er selvfølgelig det mest kjente eksempel. I Kirken gjør vi noe som svært få mennesker gjør lenger: vi leser i Bibelen.

Og vi er også blitt velsignet med annen hellig skrift, også med bøker som inneholder åpenbaringer: nemlig Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle.

Når vi forteller at vi har annen hellig skrift ved siden av Bibelen, blir vi selvfølgelig stillet følgende spørsmål: Vel, hvor fikk dere tak i disse åpenbaringene? Hvor kom disse bøkene fra?

Når vi skal svare på disse spørsmålene, nevner vi umiddelbart at opptegnelser som ble utarbeidet av profeter i fordums tid er blitt oversatt ved hjelp av Urim og Thummim, vi taler om syner, og om engler som er sendt ut fra Guds nærvær; og uten å nøle taler vi om samtaler med Herren selv. Mange betrakter slike forklaringer som merkelige historier, de vil ikke engang late som de tar dem alvorlig, og de forkaster tanken om at åpenbaringsprosessen, som var et faktum på Bibelens tid, er virksom i dag.

Men ikke desto mindre så har vi disse skriftene. Et eller annet sted må vi ha fått dem fra og vi sier: «Ta dem, les dem og sett dem på prøve. Undersøk selv.» Men dessverre kvier de fleste mennesker seg for endog å undersøke dem.

De minner meg om personene i en lignelse som ble skrevet for noen få år siden av dr. Hugh Nibley og jeg vil gjerne sitere litt fra denne lignelsen:

«En ung mann påsto for lang tid tilbake at han hadde funnet en stor diamant ute på jordet mens han pløyde. Uten å ta betaling for det, stilte han stenen ut så folk kunne se den, og alle dannet seg sin egen oppfatning. En psykolog påviste ved å sitere fra noen berømte undersøkelser som var gjort at den unge mannen led av en velkjent form for vrangforestillinger. En historiker påviste at andre mennesker også har hevdet at de har funnet diamanter ute på jordet, men at de var blitt lurt. En geolog påviste at det ikke fantes diamanter i dette området, bare kvarts. Den unge mannen hadde blitt narret til å tro at kvarts var en diamant. Da han selv ble bedt om å undersøke stenen, avslo geologen med et vantro og tolerant smil, og ristet vennlig på hodet. En engelsk professor påviste at den unge mannen for å beskrive stenen hadde brukt nøyaktig det samme sprog som andre hadde brukt når de skulle beskrive uslepne diamanter, og derfor beveget han seg ganske enkelt i de tankebaner som var vanlig på hans tid. En sosiolog påviste at bare tre av 177 ekspeditører i bomsterforretninger i fire større byer trodde at stenen var ekte. En geistlig skrev en bok for å påviste at det ikke var den unge mannen, men en annen som hadde funnet stenen.

Til sist påpekte en indignert gullsmed ... at eftersom stenen fremdeles fantes og kunne undersøkes, hadde spørsmålet om hvorvidt den var en diamant eller ikke absolutt intet å gjøre med hvem som fant den, hvorvidt finneren var ærlig og tilregnelig, hvem som trodde på ham, om vedkommende kunne se forskjell på en diamant og en gråsten, om det noen gang før var blitt funnet diamanter på et jorde, om folk noengang var blitt lurt av kvarts eller glass, men at spørsmålet ganske enkelt og utelukkende måtte besvares ved at stenen ble underkastet en del velkjente prøver som ville vise om den var en diamant. Diamant-eksperter ble sammenkalt. Noen av dem hevdet at den var ekte. Andre slo det hele bort i en spor og sa at de ikke hadde særlig lyst til å risikere sitt gode navn og rykte ved å hevde at de tok dette altfor alvorlig. For å skjule det dårlige inntrykk som derved ble skapt, var det en eller annen som fremsatte den teori at stenen egentlig var en syntetisk diamant, som var meget dyktig laget, men som tross alt var en efterligning. Til det er å si at det for en bondegutt ville ha vært en enda større bedrift å lage en god syntetisk diamant enn å finne en ekte.» (*Lehi in the Desert and the World of the Jaredites,* Bookcraft, 1952, s. 136–37)

Faktum er at vi *har* disse bøkene. Og,

jeg gjentar, at et eller annet sted må vi ha fått tak i dem.
I årenes løp har det vært gitt mange forklaringer, og det har vært fremsatt mange teorier med hensyn til hvor de kom fra. Disse teoriene, som for det meste er fremsatt av mennesker som aldri har gjort det ringeste forsøk på å lese bøkene, går stort sett ut på at Joseph Smith frembragte dem og at Joseph Smith selv er forfatteren. Derfor er det han som må klandres.

Dette gir ham altfor megen anerkjennelse og gjør altfor meget vesen av ham. Dette kan ikke jeg godta, for det ville gjøre ham til et geni over alle genier. Jeg tror ikke han var det. Å påstå at han frembragte disse skrifter uten hjelp og uten inspirasjon er helt latterlig.
Sannheten er ganske enkelt at han var en Guds profet — intet mer, og slett intet mindre!
Disse skriftene kom ikke så meget fra Joseph Smith som de kom gjennom ham. Han var en kanal som åpenbaringene ble gitt gjennom. Bortsett fra dette var han en ganske almindelig mann, slik profetene var i fordums tid, og slik de er i dag.
Noen har hevdet at disse åpenbaringens bøker er falske, og til støtte for slike påstander hevder de at det er blitt foretatt forandringer i teksten efter at den første utgivelse fant sted. De nevner også hvilke forandringer det dreier seg om, og det finnes mange eksempler på det, som om de selv kom med en avsløring, eller som om de var de eneste som kjenner til dette.

Selvfølgelig har det vært foretatt forandringer og rettelser. Enhver som har foretatt de mest beskjedne undersøkelser vet det. Når dette blir grundig gjennomgått, blir slike rettelser snarere et vidnesbyrd for enn imot bokens sannhet.

Profeten Joseph Smith var en uskolert bondegutt. Når vi leser originalutgaven av noen av hans første brev, ser vi at hans stavemåte, grammatikk og uttrykksform var noe uferdig.
At åpenbaringene kom gjennom ham i en nesten foredlet litterær form, er intet mindre enn et mirakel. At det fra tid til annen skulle bli nødvendig med en finpussing, styrker bare min respekt for dem.
Jeg vil så sterkt jeg kan understreke at de forandringer som er foretatt, stort sett bare er mindre justeringer med hensyn til grammatikk, uttrykksmåte, tegnsetting og klargjøring. Ingen fundamentale forandringer er foretatt.
Hvorfor nevnes ikke dette fra talerstolen? Ganske enkelt fordi det er så ubetydelig og lite viktig at det faktisk ikke er umaken verdt å snakke om det. Når alt kommer til alt, har dette overhode intet å gjøre med om bøkene er sanne eller ikke.
Efter å ha samlet noen av åpenbaringene, sa profeten Moroni:
«Og hvis der finnes feil, er det menneskers feil. Men se, vi vet ingen feil, men Gud vet alle ting, la derfor den som fordømmer ta seg i akt, så han ikke setter seg i fare for helvetes ild.» (Morm. 8:17)
«Og den som mottar denne opptegnelsen og ikke fordømmer den på grunn av de ufullkommenheter som er i den skal få kunnskap om større ting enn disse . . .» (Morm. 8:12)
Et menneske kan ta en sten, og for nøyaktig å klargjøre hva den er laget av, kan han underkaste den en prøve for å finne ut om det er skifer eller sandsten. Efter å ha gjennomført disse prøvene, kan undersøkelsen avsluttes med følgende uttalelse: «Jeg kunne ikke konstatere at det var en diamant.»
Selv om konklusjonen er riktig, sier den ingenting om hvorvidt stenen er en diamant eller ikke og dette kan heller aldri konstateres ved å bruke en feilaktig oppskrift. Man kan foreta tusenvis av prøver og komme frem til samme konklusjon.
Først efter at stenen er blitt underkastet en riktig undersøkelse, kan han være helt sikker. Men inntil så skjer, vil konklusjonen: «Jeg kunne ikke konstatere at det var en diamant» være opplysninger som har forholdsvis liten nytteverdi.
I årenes løp har en uendelig rekke av mennesker undersøkt disse åpenbaringene efter enhver tenkelig formel, bortsett fra den riktige, og de stadfester alle det Paulus sa om at «et naturlig menneske tar ikke imot det som hører Guds Ånd til, for det er ham en dårskap, og han kan ikke kjenne det, for det dømmes åndelig.» (1. Kor. 2: 14)
Disse Skriftens diamanter som her er beskrevet, vil bestå prøven. Like sikkert som et menneske kan avgjøre om en angivelig diamant er ekte ved å underkaste den prøver som er velkjente for diamanter, kan Skriften underkastes prøver som er velkjent for hellig skrift.
Det finnes en meget presis oppskrift. For å ta den i bruk, må man slutte å kritisere og begynne å be om åndelig veiledning.
Det finnes noen som har foretatt en vilkårlig, ja kanskje til og med litt uoppriktige bestrebelser på å sette Skriften på prøve, og det hele har endt med at de ikke har mottatt noe som helst, hvilket er nøyaktig det de kunne vente å ha gjort seg fortjent til.
Hvis dere tror at Skriften vil åpne seg for en lettvint bønn, for en overfladisk nysgjerrighet, eller for velmente, men sporadiske bønner, da tar dere feil. Heller ikke vil den åpne seg for den overspente eller for fanatikeren.
Først når man gjennom hele livet stillferdig hengir seg til oppriktighet og ydmykhet, kan man vite helt sikkert. Mange av sannhetens bestanddeler, blir først tilgjengelige efter at man har forberedt seg et helt liv. Men vidnesbyrdet om dem kan man imidlertid få meget raskt. Avskriv ikke den mulighet at mange ydmyke mennesker, både gammel og ung, kan være i besittelse av et slikt vidnesbyrd. Mange har et vidnesbyrd som langt overgår den kunnskap man kan tilegne seg på det akademiske og videnskapelige felt. Når et ydmykt menneske bærer vidnesbyrd som er bygget på åndelig bønn og rettferdig livsførsel, skal dere være forsiktig med å forkaste vedkommendes vidnesbyrd fordi vedkommende ellers er uskolert.
Mangen akademisk kjempe er samtidig en åndelig dverg, og hvis så er tilfelle, er vedkommende vanligvis også en moralsk svekling. Et slikt menneske kan lett bli et selvbestaltet medlem av et saneringsmannskap som tar sikte på å ødelegge Guds verk.
Vær på vakt mot det vidnesbyrd det

menneske har som er ubehersket, uærbødig og umoralsk, og som river ned uten å ha noe å sette i stedet.
Profeten Nephi sa: «. . . Derfor synes de skyldige at sannheten er hård, for den skjærer dem i hjertet.» (1. Ne. 16: 2)
Denne profet i fordums tid sa at han ikke var «så mektig i skrift som i tale, for når en mann taler ved den Hellige Ånds kraft, fører den Hellige Ånds kraft det inn i menneskenes barns hjerter.
Men se, det er mange som forherder sine hjerter mot den Hellige Ånd, så den ikke får rom i dem, derfor kaster de til side mange ting som er skrevet og anser dem ikke for noe.» (2. Ne. 33:1–2)
Videre sa han at de ord han hadde skrevet, tok sikte på å overtale menneskene til å gjøre godt, og de «taler om Jesus og overtaler dem til å tro på ham, og til å holde ut til enden som er evig liv.
De taler strengt mot synd i overensstemmelse med sannhetens enkelhet, derfor skal ingen bli vred for de ord jeg har skrevet hvis han ikke er av djevelens ånd». (2. Ne. 33:4–5)
Det finnes en advarsel i Det nye testamente som vi bør gi akt på. Peter og de andre apostlene ble fengslet av Sanhedrin (det jødiske råd). De ble befridd av en engel, men nok en gang ble de ført frem for rådet. De bar da sitt vidnesbyrd og sa «. . . vi er hans vidner om disse ting, og likeså den Hellige Ånd, som Gud gav dem som lyder ham.» (Se Ap.gj. 5:32)
Noen i det jødiske råd forsøkte å drepe apostlene, men Gamaliel, som var en lovlærer, sa disse kloke ord: «Israelittiske menn! Se eder vel for hvad I gjør med disse mennesker!» (Ap. gj. 5:34–35)
Derefter nevnte han to eksempler på forkynnere som «blev til intet, og alle som lød (dem) blev spredt.
. . . Hold eder fra disse menn og la dem være i fred!» sa Gamaliel advarende, «. . . for er dette råd eller dette verk av mennesker, da skal det gå til grunne,
men er det av Gud, vil I ikke kunne ødelegge dem. Vokt eder at I ikke må finnes stridende mot Gud.» (Ap. gj. 5:37–39)
Vi fortsetter å motta åpenbaring i Kirken: profeten mottar åpenbaring for hele Kirken, stavspresidenten for sin stav, misjonspresidenten for sin misjon, quorumspresidenten for sitt quorum, biskopen for sitt ward, faren for sin familie, og hvert enkelt menneske for seg selv.
Mange åpenbaringer er mottatt og er et bevis på at Herrens verk ruller fremover. Kanskje vil en dag åpenbaringer som er mottatt og skrevet ned bli offentliggjort, for vi venter forventningsfullt at han «fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike». (Niende trosartikkel)
Jeg vil gjerne få slutte med et vers fra Lære og pakter hvor det finnes både en oppskrift og et løfte:
«Sannelig, så sier Herren: Det skal skje at hver sjel som avstår fra sine synder og kommer til mig, og påkaller mitt navn og lyder min røst og holder mine bud, skal skue mitt åsyn (se mitt ansikt) og vite at jeg er.» (L&p 93:1)
Jeg ber ingen om å søke efter et tegn, men å forberede seg ved å ha et rent sinn, et rent hjerte og et rent legeme. «Derfor», har Herren sagt, «hellige eder så at eders sinn kan ære Gud alene, og de dager vil komme når I skal skue ham, for han vil blotte sitt ansikt for eder, og det skal skje i hans egen tid, og på hans egen måte, og i overensstemmelse med hans egen vilje.» (L&p 88:68)
Jeg bærer vidnesbyrd om at åpenbaringene er sanne. Jeg har satt dem på prøve. På denne konferansen er Kirkens generalautoriteter tilstede, hvorav femten er kalt og ordinert til å være apostler, eller spesielle vidner for den Herre Jesus Kristus. Jeg bærer mitt vidnesbyrd om at han lever. Jeg har et slikt vidnesbyrd, og jeg vidner også om at Jesu Kristi evangelium er en kraft til frelse, og at alle som søker kan få vite om disse diamantene er ekte, i Jesu Kristi navn, Amen.

Bygg opp troens skjold

L. Tom Perry

Takk, president. Dette er en generalkonferanse hvor mine følelser holder på å ta overhånd. Kirkens medlemmer har nettopp oppholdt meg i en overveldende stilling. Under disse omstendigheter håper jeg det er tillatt å være litt personlig når jeg taler til dere.
Jeg vokste opp i et hjem hvor barna ble opplært i kjærlighet til og respekt for Kirkens generalautoriteter. Da jeg for å bli oppflyttet fra Primærforeningen holdt på med å lære meg navnene på medlemmene av De tolvs råd, husker jeg at min far var tålmodig og brukte av sin tid for å lære meg noe om hver enkelt av dem i tillegg til det jeg måtte lære utenat.
Til og med idag tror jeg dere når som helst kan be meg nevne navnene på disse store menn fra Rudger Clawson til Charles A. Callis, og jeg kan gjenta dem hurtig og huske hendelser fra deres liv.
Da jeg tenkte på dette oppdraget, slo det meg at det kanskje er fedre i Kirken som gjerne vil bruke litt tid på en

hjemmeaften til a fortelle om de nåværende medlemmer av De tolvs råd. Tanken skremte meg. Hva ville de i det hele tatt kunne fortelle om meg? Eftersom jeg tenkte over dette, fant jeg ut at det er noe i mitt liv som det kan være verdt å kjenne til, og som jeg tror kan være av verdi for de små barna i deres hjem. Det er dette: Han vokste opp i et hjem hvor foreldrene elsket og satte pris på Jesu Kristi evangelium. De forsto Paulus' formaning til efeserne da han sa: «For ovrig – bli sterke i Herren og i hans veldes kraft!

Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep; . . .

Sa sta da omgjordet om eders lend med sannhet, og iklædd rettferdighetens brynje,

og ombundet på fottene med den ferdighet til kamp som fredens evangelium gir,

og grip foruten alt dette troens skjold, hvormed I skal kunne slukke alle den ondes brennende piler.» (Ef. 6:10-11; 14-16)

Hjemme ble vi hver morgen kledd på, ikke bare hatter og regnkapper og stovler som skulle beskytte oss mot fysisk uvær. Våre foreldre var enda mer påpasselige hver dag med å ikle oss Guds rustning. Når vi knelte ned i familiebonn og horte vår far, en prestedomsbærer, utose sin sjel til Herren i bonn om beskyttelse for familien mot det ondes fryktelige piler, fikk vi lagt et nytt lag på troens skjold. Mens våre skjold ble styrket, var deres alltid tilstede; de var tilstede, og vi visste det.

Hvilken beskyttelse det var å vandre gjennom livet og vite at mine kjære foreldre trofast bygget opp et troens skjold for meg helt fra mitt forste oyeblikk her på jorden!

La meg fa lov til a nevne et lite eksempel pa hvordan dette skjoldet virker. En dag da vi skulle dra på permisjon, fikk jeg et godt tilbud fra noen marinesoldater, mine kamerater. At dette ikke var det beste selskap for meg, oppdaget jeg ikke for vi var underveis. Da oppdaget jeg grunnen til at de hadde invitert meg. De visste om mine normer. De visste at jeg ville være edru når det var tid å vende tilbake til basen, at jeg kunne hjelpe dem tilbake.

Vi befant oss på en trikk i Los Angeles underveis til et dansested. De hadde allerede begynt å drikke litt, og jeg var bestemt på å forlate dem. Her var det at det beskyttende skjoldet overtok, og jeg tenkte på hvordan mine foreldre ba for min velferd. Trikken stanset og tok på flere passasjerer. Pa grunn av de nye passasjerene kom jeg bort fra mine kamerater og ble presset bakover i vognen. Der oppdaget jeg en gruppe fine unge mennesker. Noen av dem satt mens andre sto, og straks de så meg, var det en av dem som sa: «Hei, marinesoldat! Vi er mormoner. Hva vet du om var Kirke?»

«Massevis», svarte jeg. Jeg gikk av trikken sammen med dem og ble med til en tilstelning i et ward.

Som dere forstår, var troens skjold der. Det beskyttet meg mot det ondes fryktelige piler, slik at jeg, da tiden var inne, kunne være verdig til å ta med meg en engel inn i Herrens tempel og ved alteret bli beseglet til henne for tid og evighet.

Av egen erfaring vet jeg hvor verdifullt det er å ha gode foreldre som kan bygge et vernende skjold av tro på vår Herre Jesus Kristus rundt sine barn. Jeg bærer vidnesbyrd om at det virker. Skulle ikke ethvert Guds barn få denne mulighet i livet å starte hver dag med at faren velsigner hjemmet og gir dem det vernende skjoldet av tro for de forlater hjemmet for å ta fatt på sine forskjellige gjoremål?

President Kimball, jeg aksepterer offentlig det kall du har gitt meg til å tjene Herren. Jeg vet at du har et guddommelig kall. Jeg vet at du har den samme egenskap som fikk Egypts Farao til å kjenne den fordums Josef da han erklærte for sine tjenere at Josef var «en mann som har Guds ånd». (1. Mos. 41:38)

Jeg håper og ber at jeg ved mitt arbeide i dette quorum kan være istand til å hjelpe dere med å lofte den store byrde som dere bærer.

President Benson, jeg er glad i deg og setter pris på deg og dine ledeeregenskaper. Jeg vier meg til tjeneste i vår himmelske Faders rike. Bruk meg på hvilken som helst måte jeg kan være til nytte.

Og til mine to gode kolleger som jeg har hatt et så nært samarbeide med, eldste Hanks og eldste Faust, sier jeg at det har utviklet seg et spesielt broderskap mellom oss. De har vært uendelig tålmodige når de har hjulpet meg og gitt meg opplæring i det jeg skal gjore i dette store kall. Jeg vil uttrykke min glede og takknemlighet overfor dere.

Jeg bærer vidnesbyrd til alle dere som horer min rost idag, at Gud lever, at Jesus er Kristus og at Spencer W. Kimball virkelig er en Herrens profet. Kom, slutt dere til oss. La oss hjelpe dere med å bygge opp et troens skjold, slik at dere kan leve med en fredelig forsikring om at det er en sterk forsvarslinje mellom dere og Satans makt. Dette ber jeg om i Jesu Kristi navn, amen.

Og alt folket skal si: Amen

Mark E. Petersen

Under denne konferansen har vi formelt innsatt en ny president i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og det var en betydningsfull anledning.

Bare tolv ganger i vår ett hundre og fire og førti år lange historie har dette skjedd. I tabernaklet i formiddag ble president Spencer W. Kimball oppholdt som Kirkens president, men også som Herrens profet, seer og åpenbarer, og det hele var enstemmig. Den hellige ånd bekreftet også det hele. Alle som var tilstede i det store tabernaklet, følte at denne guddommelige innflydelse gjorde seg gjeldende, hvilket også var tilfelle med dem som fulgte med i radio eller i fjernsynsoverføringene. Og slik tilfellet var på Mose tid, skal «alt folket ... si: Amen». (Se 5. Mos. 27)

Og hvilken strålende mann er ikke blitt valgt. Efter å ha ledet De tolvs råd i en årrekke og efter at han av De tolvs råd ble innsatt som Kirkens president, er han nu blitt oppholdt av Kirkens medlemmer som deres guddommelig utpekte og åndelige veileder som skal kunne tyde Herrens ord og vilje.

Han har tatt imot denne høye stilling med stor ydmykhet. Men selv om han er ydmyk og dette kom uventet, rager han allikevel høyt når det gjelder styrke, han er en meget initiativrik og fremsynt mann, og på alle måter en handlingens mann.

I de mer enn tredve år han har vært apostel, har han overalt i Kirken vært kjent for sin nesten utrolige arbeidskraft, for sin nesten grenseløse entusiasme for Herrens sak, for sin uselviskhet, og for den besluttsomhet han har vist for å legge hele sitt jeg på alteret som sitt bidrag til å bygge opp Guds rike.

Hans plikttroskap kjenner ingen grenser. Han er en tjener for den Herre Jesus Kristus som går fullt og helt inn for sin oppgave, noe han har kunnet gjøre idet han er blitt helbredet på en mirakuløs måte. Hans helbredelse er et av de synlige bevis på at han er guddommelig kalt, for her hadde Gud en finger med i spillet.

Når han bruker de uvanlige krefter som Herren har utrustet ham med, glemmer han aldri hvor de stammer fra, og han forsøker stadig å kjenne og utføre Mesterens vilje.

Men med all sin energi og begeistring, er han ikke desto mindre fullstendig lik Kristus i den vennlighet, barmhjertighet, ymykhet og dype forståelse han viser for andre mennesker og deres problemer, og det ønske han har om å hjelpe dem.

Han har bokstavelig talt tatt mange tusen mennesker som er kommet på villspor ved hånden og ført dem tilbake til frelsens sti idet han har vist dem et nytt lys, gitt dem nytt håp og gjort det mulig for dem å vende tilbake til Herrens vei.

Når det har vært nødvendig å irettesette, og han har forstått dette, er det blitt gjort, men alltid med kjærlighet og vennlighet, med en myk og sympatisk hånd, men allikevel i streng rettferdighet.

Når han støter på vanskelige oppgaver, og den som nu ligger foran ham, er den største han har møtt — viker han aldri unna sine plikter, men går til oppgaven med tro og bønn og med den fulle styrke som hans edle personlighet gir ham. Følgen er at arbeidet alltid blir gjort, og blir utført meget godt.

Selv om han til stadighet er klar over sin egen personlige begrensning, vet han allikevel at dette er Guds verk og at Herren bruker ydmyke mennesker til å utføre sine hensikter.

President Kimball tror fullt og fast på det Nephi sa da han uttalte: «... jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han åpner en utvei for dem så de kan utføre det han befaler dem.» (1. Ne. 3:7) Det er dette han bygger sin tro på, og det er dette som er hemmeligheten med hans suksess.

Herrens program vil skride frem nu slik det alltid har gjort, for den Allmektige vil arbeide gjennom, og daglig veilede, president Spencer W. Kimball. Arbeidet vil aldri slå feil, heller ikke vil det bli overlatt til noe annet folk. (Se Dan. 2:44, overs. anm.)

Da Kirkens medlemmer i dag enstemmig oppholdt vår nye president, påtok de seg ikke bare et stort ansvar da de lovet å følge ham, men de efterlevet også et viktig prinsipp i den Herre Jesu Kristi gjengitte evangelium.

Med oppløftet hånd inngikk de her en pakt med Gud og med alle de mange tusen som var tilstede i tabernaklet eller som fulgte med i radio og fjernsyn.

Når vi oppholder vår president, lover vi å følge den veiledning han gir. Han er Herrens talerør i dag, og dette har en meget stor og vidtrekkende betydning. Da dette spørsmålet kom opp på profeten Joseph Smiths tid, sa Herren følgende idet han talte om sine ledere:

«... de skal tale som de blir drevet av den Hellige And.

Og hvad som helst de taler når de er drevet av den Hellige And, skal være hellig skrift, skal være Herrens vilje, skal være Herrens sinn, skal være Herrens ord, skal være Herrens røst og Guds kraft til frelse.» (L&p 68:3-4)

Når vi som Kirkens medlemmer rekker opp hånden for å oppholde vår nye president, har vi høytidelig inngått en pakt og lovet at vi med

flid vil gi akt på det evige livs ord slik han gir det til oss.

Herrens ord i nyere tid lyder slik:

«... I skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn.» (L&p 84:44)

Og hvordan skal vi motta dette ord? Jo, gjennom hans profet!

Slik har det guddommelige mønster vært helt fra begynnelsen av. Gjennom Amos kom følgende åpenbaring: «For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene.» (Amos 3:7)

Efter dette mønster arbeidet Herren gjennom hele Det gamle testamente; den samme oppskrift ble fulgt på nytestamentlig tid, og gjelder også i dag.

Da Kirken ble organisert for 144 år siden, gjorde Herren dette klart ved at han gjenga det prinsipp som sier at den som leder hans Kirke på jorden, også skal være hans talsmann, hvilket ikke kan sies om en person som har utpekt seg selv med henblikk på å bygge opp sin egen tilhengerskare.

Da Herren den 6. april 1830 talte om Kirkens nyutnevnte president, sa han at hans president også skal være hans talerør.

Efter å ha gjort dette, utpekte Herren ham også som profet, seer og åpenbarer, og så sa han følgende til Kirkens medlemmer:

«Derfor skal I, Kirken, gi akt på alle de ord og bud som han skal gi eder efterhvert som han mottar dem, idet I vandrer i hellighet for mig.

For hans ord skal I motta i all tålmodighet og tro, som om de var fra min egen munn.» (L&p 21:4-5)

Og så fikk vi dette store løfte, hvis vi bare ville være lydige:

«For ved å gjøre dette skal helvedes porter ikke få overhånd over eder. Ja, Herren Gud vil drive mørkets makter bort fra eder og la himlene ryste til eders gagn og til sitt navns herlighet.» (L&p 21:6)

Hva mer kan vi egentlig be om?

Dette fremhever et stor prinsipp som vi gjennom dagens stemmegivning bør lære noe av. Nemlig at det bare kan være ett overhode for Kristi Kirke på jorden om gangen og at han må bli utvalgt og oppholdt slik president Kimball er blitt i dag. Intet menneske tiltar seg selv den ære, men må kalles av Gud likesom Aron. (Se Hebr. 5:4)

Herren tillater heller ikke at noe skjer i hemmelighet i hans verk; for å være gyldig, må alt gjøres offentlig og folk må få anledning til å avgi sin stemme. Frelseren sa: «... det skal ikke bli gitt nogen å gå ut og forkynne mitt evangelium, eller bygge op min kirke, uten at han er ordinert av en som har myndighet *og som kirken vet har myndighet, og som er blitt behørig ordinert av kirkens ledere.*» (L&p 42:11, understrekning tilføyet)

Og så sa Herren: «... alle ting skal utføres med kirkens felles samtykke, ...» hvilket betyr at alle får vite om det og får anledning til å stemme over det. (L&p 26:2)

Og han sa videre: «Ingen person skal ordineres til noget embede i denne kirke hvor der er en behørig organisert gren av samme, uten menighetens samtykke.» (L&p 20:65)

Og videre: «Og et bud gir jeg eder, at I skulde besitte alle disse embeder, og godta disse navn som jeg har nevnt, eller også forkaste dem ved generalkonferansen.» (L&p 124:144)

Dette utelukker kultusdyrkere av ethvert slag, falske lærere og falske ledere i alle avskygninger og gjør Herrens folk oppmerksom på at det i Kirken finnes bare én klar og ledende røst, nemlig røsten til den mann som er profet, seer og åpenbarer, som er blitt behørig utvalgt gjennom åpenbaring og godkjent ved stemmegivning på Kirkens generalkonferanse.

I dag heter denne mannen Spencer W. Kimball.

President John Taylor omtaler den fremgangsmåte som benyttes når vår president blir oppholdt, en frengangsmåte vi har fulgt i dag, og han sa: «Dette er den orden Herren har fastlagt for Sion, slik det også i tidligere tider var i Israel ... Det er grunn til å slå fast at dette er Guds røst, og folkets røst.» (*The Gospel Kingdom*, Deseret Book Co., 1943, s. 143)

President Brigham Young sa om dette: «(Herren) har bare ett talerør som han benytter for å gjøre sin vilje kjent til sitt folk. Når Herren ønsker å gi en åpenbaring til sitt folk, når han ønsker å gi dem nye læresetninger eller refse dem, gjør han det gjennom den mann som han har utpekt til dette embede og kall.» (*Discourses of Brigham Young*, Deseret Book Co., 1925, s. 212) *Og denne mann er Kirkens president!*

Videre sa Brigham Young: «Den Allmektige Herre leder denne Kirke, og dersom dere utfører deres plikter, vil han aldri tillate at dere blir ført på villspor.» (*Discourses of Brigham Young*, s. 212)

Det var president Heber J. Grant som føyde til: «Dere behøver aldri å frykte for at noen mann noensinne vil være overhode for Jesu Kristi Kirke medmindre vår himmelske Fader ønsker å ha ham der.» (*Gospel Standards*, samlet av G. Homer Durham, *Improvement Era*, 1969, s. 68)

Hvilken myndighet har så president Kimball? Som Kirkens president har han alle de nøkler og krefter som englene noensinne har gitt til profeten Joseph Smith da evangeliet ble gjengitt i denne siste evangelieutdeling. Disse krefter har han mottatt ved håndspåleggelse av dem som har myndighet. Jeg gjentar at han har mottatt alle disse krefter ved håndspåleggelse av dem som tidligere hadde dem og som har myndighet til å gi dem videre til president Kimball.

Alle Kirkens presidenter har hatt disse nøkler og krefter, Ingen president i Kirken kan arbeide uten dem. Kirken selv kunne ikke virke uten dem.

Hvis profeten Joseph Smith hadde tatt disse myndighetsnøkler med seg i graven, kunne vi så ha utført vårt arbeide i dag? Dette arbeide kan ikke utføres uten disse nøklene, og det var en nødvendighet at de ble ført videre til alle Kirkens ledere.

Kunne vi ha utført vårt tempelarbeide dersom nøklene til frelse for de døde hadde fulgt Joseph i graven? Kunne vi forkynne evangeliet til alle nasjoner, folkeslag og tungemål og

til ethvert folk uten myndighet til å gjøre det?
Kunne Israel bli samlet, hvis Joseph hadde tatt med seg i graven nøklene til Israels innsamling?
Kunne våre pionerer ha kommet til toppen av fjellene som en oppfyllelse av Esaias' profeti (Es. 2:2) for der å opprette Kirkens hovedkvarter, medmindre de hadde en guddommelig rett til å gjøre det?
Og det vil også finne sted en verdensomfattende innsamlig av Herrens folk før Frelserens annet komme. Kunne dette gjøres uten de innsamlingens nøkler som vi fikk overlevert av profeten Moses som hadde disse nøklene og som ga dem videre til Joseph Smith?
Kunne Kirken organisere staver i fjerntliggende områder uten en guddommelig rett til å gjøre det?
Det er derfor lett å forstå at den makt som englene ga til profeten Joseph Smith, forble i Kirken, og fremdeles er tilstede i Kirken. Denne makt og disse krefter er alltid konsentrert hos én mann, nemlig Kirkens president som er profet, seer og åpenbarer.
Det kunne ikke være anderledes. Dette er Herrens mønster, og det er denne oppskrift han følger når han leder og styrer sitt verk.
Amos talte sant da han sa: «... For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene.» (Amos 2:7)
Eller for å si det med president Wilford Woodruff: «La meg formane alle Israels eldster og alle Guds hellige til å reise seg i sin fulle lengde, ivareta sitt ærverdige kall og til fulle bevise hvilken pakt de har inngått. Vis ved deres gjerninger at dere oppholder dem som har myndighet, nøkler og prestedømmet; for Guds, englenes og menneskenes øyne hviler på dere, og når arbeidet er avsluttet, vil dere motta en rettferdig belønning.» (*Wilford Woodruff*, samlet av Matthias F. Cowley, Salt Lake City: The Deseret News, 1909, s. 657)
Jeg vet at min Forløser lever. Han har latt meg få vite at det jeg har sagt her i dag, er sant. Gud, vår himmelske Fader lever ; denne Kirke er hans Kirke; Jesus vår Frelser leder dette verk, og president Kimball er hans profet. Dette er mitt høytidelige vidnesbyrd ved alt som jeg holder hellig, og i den Herre Jesu Kristi navn, Amen.

«Vær rene I som bærer Herrens kar»

Marion G. Romney

Kjære brødre; emnet for min tale er «Vær rene I som bærer Herrens kar». (L&p 133:5.) Det kunne like godt ha vært: Foredle ditt kall i prestedømmet. Først vil jeg bære vidnesbyrd om at jeg ved Åndens kraft vet at president Kimball er en profet som Herren har kalt til å være hans talsmann, og at president Tanner ved åpenbaring ble kalt til å være hans førsterådgiver. Jeg oppholder dem begge av hele mitt hjerte.
Med hensyn til dere, brødre, føler jeg det samme som Peter uttrykte overfor sine brødre: « . . . I er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap . . . » (1. Pet. 2:9) Vi er de mest ærede av alle menn på jorden.
Som Guds ånde-sønner var vi tilstede ved det store råd i foruttilværelsen hvor vi hørte Faderen legge frem evangeliets plan. Vi hørte ham si at de som holdt sin første prøvestand, skulle forøkes, og at de som holdt sin annen prøvestand, skulle «forøkes i herlighet evindelig og alltid.» (Abr. 3:26.)
Vi vet nå at vi holdt vår første prøvestand, for vi befinner oss her med vår ånd «forøket» med et legeme.
Skal vi skal forøkes i herlighet i all evighet, må vi gjøre to ting mens vi er her. Det ene er å motta prestedømmet, og det andre er å foredle vårt kall i prestedømmet. Herren har sagt at ingen kan oppnå hans herlighet uten prestedømmet. «Og ve alle dem som ikke erholder dette prestedømmet . . . , » sa han. (L&p 84:42)
Vi som har mottatt prestedømmet, vil motta denne større herlighet hvis vi foredler vårt kall i prestedømmet. Nå vil jeg at dere skal høre hvilke ord Herren brukte da han ga oss den pakt som tilhører prestedømmet.
Han sa: «Og alle de som er trofaste og erholder disse to prestedømmer som jeg har omtalt, og ærer sine kall [det er altså ikke bare å motta det, men de som mottar det og ærer (foredler, o. a.) sitt kall] er helliggjort av Ånden til fornyelsen av sine legemer.
De blir Mose og Arons sonner [I forste del av den åpenbaringen jeg siterer fra, kapitel 84, omtaler Herren menn som bærer prestedømmet som Mose sønner ifølge prestedømmets orden, og de som har Det aronske prestedømmet som Arons sønner ifolge Det aronske prestedømmets orden.] og Abrhams ætt, ja kirken og riket og Guds utvalgte. [Vi snakker om å sikre vårt kall og vår utvelgelse. Den eneste måten å gjøre dette på, er å motta prestedømmet og ære det; og da gir Herren oss et løfte:]
Og ennvidere, alle de som mottar dette prestedømmet mottar mig, sier Herren; [Tenk over det. Alle de som mottar prestedømmet og ærer det, «mottar mig, sier Herren.»]

for den som mottar mine tjenere, mottar mig;
og den som mottar mig, mottar min Fader;
og den som mottar min Fader mottar min Faders rike; derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham. [Og dette, evig herlighet og alt som Herren har, har vi fått løfte om.]
Og dette er ifølge den ed og pakt som tilhører prestedømmet.
Derfor, alle de som erholder prestedømmet, mottar ... denne ed og pakt [mottar dette løfte fra Herren] som han ikke kan bryte, ... [Men vi kan, og mange av oss gjør det. Og dette er følgene:]
Men enhver som bryter denne pakt [å ære prestedømmet og foredle sitt kall] efter å ha mottatt den og vender sig helt bort fra den, skal ikke få tilgivelse ... i denne verden, ei heller i den kommende verden ... [Jeg tror ikke nødvendigvis det er den utilgivelige synd han taler om, men jeg sier dere at de av oss som mottar dette prestedømme og forstår hva det går ut på, men ikke foredler vårt kall, vil miste noe som vi ikke kan få tilbake efter dette liv.]
Og nu gir jeg eder et bud [sier Herren] at I skal vokte eder og gi flittig akt på det evige livs ord.
For I [som har mottatt prestedømmet] skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn.» (L&p 84:33-44)
Denne befaling fikk meg til å tenke på Herrens ord angående «Israels leir... nær Council Bluffs, Iowa, den 14. januar 1847», i den store åpenbaringen gitt til Brigham Young. (L&p 136, innledningen)
«... I er ikke rene [sa han]; I kan ennu ikke tåle min herlighet; men I skal se den hvis I er trofaste og holder alle mine ord som jeg har gitt eder, fra Adams dager til Abraham, fra Abraham til Moses, fra Moses til Jesus og hans apostler, og fra Jesus og hans apostler til Joseph Smith [og vi kan tilføye: til president Kimball]... (L&p 136:37)
Når jeg tenker gjennom begrepene i «den ed og pakt som tilhører prestedømmet», som hver og en av oss har påtatt seg, blir jeg fylt med ærefrykt over de enestående velsignelser vi blir lovet. Samtidig blir jeg ydmyk når jeg tenker på hva som kreves av oss for at vi skal kunne motta disse velsignelsene.
Det synes for meg som om det er mange «evige livs ord» som har «utgått fra Guds munn» og som vi må gi mer «flittig akt på» for å oppnå de lovede velsignelser. Et av disse bud lyder slik: «Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.» (2. Mos. 20:8)
Herren har idag, i vår tid, lagt stor vekt på at vi skal helligholde Sabbatsdagen. Første gangen de hellige dro til Independence, Missouri, ga han dem en rekke normer som de som skal bygge opp Sion og bo der, må efterleve. Helligholdelse av sabbatsdagen var en av de ting han la stor vekt på. Han sa:

«Og forat du mer fullkomment kan holde dig ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag;
for sannelig, dette er en dag som er fastsatt for eder til å hvile fra eders arbeid og til å vie eders andakt til den Aller Høieste.
... kom ihu at på denne, Herrens dag, skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Aller Høieste, og bekjenne dine synder for dine brødre og for Herren.

Og på denne dag skal du ikke gjøre noget annet enn å tilberede din føde i hjertets ydmykhet og enkelhet, forat din faste må være fullkommen, eller med andre ord, forat din glede må være fullkommen.» (L&p 59:9-10, 12-13)
Vi lever i et samfunn som misbruker sabbaten, og derfor må vi, hvis vi skal foredle våre kall i prestedømmet, være i verden, men ikke av verden, for Herren har sagt: «... Sions innbyggere skal ... iaktta å holde sabbatsdagen hellig.» (L&p 68:29)
Vi trenger ikke å gjøre innkjøp på sabbatsdagen. I Sions stad vil det ikke bli anledning til å gjøre innkjøp på sabbatsdagen.

Vi trenger ikke å delta i fritidsarrangementer på sabbaten; heller ikke trenger vi å fiske eller gå på jakt denne dagen.
Hvis vi virkelig er innstilt på å foredle våre kall i prestedømmet, vil vi på sabbaten leve innenfor grensene av de instrukser Herren har gitt oss i dette kapitel av Lære og pakter.
Her er noen andre «evige livs ord» som har «utgått fra Guds munn» og som vi må gi mer «flittig akt på» hvis vi skal «forøkes i herlighet evindelig og alltid»:

«... Vær rene I som bærer Herrens kar.» (L&p 133:5; se også 38:42)
«Husk derfor, o menneske, at du blir dømt etter dine gjerninger.
Hvis I altså har søkt å gjøre ondt i eders prøvetid, blir I funnet urene for Guds domstol, og intet urent kan bo hos Gud, derfor må I vises bort for evig.» (1. Ne. 10:20-21) Dette er Nephis ord.
«... se, jeg sier eder, Guds rike er ikke urent og intet urent kan komme inn i Guds rike, ...» (1. Ne. 15:34)
Seks hundre år senere fortalte den oppstandne Jesus sine nephitiske disipler at «Intet urent kan komme inn i hans rike, derfor inngår ingen til hans hvile uten de som har renset sine klær i mitt blod, på grunn av sin tro og omvendelsen fra alle sine synder og sin trofasthet til enden.» (3. Ne. 27:19)
Helt i begynnelsen av denne evangelieutdeling sa Jesus til brødrene som var samlet til konferanse: «Gå I ut fra Babylon. Vær rene I som bærer Herrens kar.» (L&p 133:5)
Disse ord får meg til å tenke på hva Paulus sa til korintierne: «Vet I ikke at I er Guds tempel, og at Guds Ånd bor i eder?
Om nogen ødelegger Guds tempel, ham skal Gud ødelegge, for Guds tempel er hellig, og det er I.» (1. Kor. 3:16-17)

Det er mange urene skikker som har tatt overhånd i dagens samfunn, og disse skikker må vi være på stadig vakt mot hvis vi skal holde oss rene nok til å foredle våre kall i prestedømmet.
Herren advarer oss om noen av dem i Visdomsordet:
«Såfremt nogen blandt eder drikker vin eller sterk drikk, se,» sier han, «det er ikke godt, ei heller er det velbehagelig i eders Faders øine...
... tobakk er ikke [godt] for legemet...
Og ennvidere, hete drikker er ikke for

legemet eller maven.» (L&p 89:5, 8, 9)
Bruken av vanedannende rusgifter av et hvilket som helst slag ødelegger ånden i Visdomsordet og forurenser både kropp og sjel.

Prestedømsbærere som går inn for å foredle sine kall, vil sky som pesten det urene i vårt samfunn som synes å tillate alt, hvor de enn finner det, det være seg i litteraturen, på scenen eller på kino, i fritidssentra eller andre steder. Gud vil ikke slippe et urent prestedømme inn i sin nærhet.

En av de mest ødeleggende laster som har tatt overhånd i dagens samfunn, er ukyskhet. La oss aldri glemme at fra Sinai tordnet Herren: «Du skal ikke drive hor.» (2. Mos. 20:14)

Under Moseloven var straffen for dette døden. Selv om denne generasjon i sin ødeleggende trang til å tillate alt, tolererer dette lovbrudd og ikke straffer det, er dette under Guds lov, som det alltid har vært, en synd som ødelegger sjelen. Den utøver selv sin straff, som er åndelig død. Ingen som har begått hor og som ikke har fått tilgivelse, foredler sitt kall i prestedømmet, og, som president Clark pleide å si, har ikke Herren satt noen «skarp skillelinje . . . mellom utukt og hor» *(Conference Report,* okt. 1949, s. 194). Jeg får kanskje legge til: Heller ikke mellom hor og seksuell perversitet.

Med følgende ord satte Jesus opp de normer vi skulle følge:
«I har hørt at det er sagt: Du skal ikke drive hor.
Men jeg sier eder at hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har alt drevet hor med henne i sitt hjerte.»
Og for å understreke hvor alvorlig synden er, fortsatte han: «Om ditt høire øie frister dig, da riv det ut og kast det fra dig! for det er bedre for dig at ett av dine lemmer går tapt enn at hele ditt legeme blir kastet i helvede.» (Matt. 5:27-29)
Visselig vil vi prestedømsbærere som vil foredle våre kall i prestedømmet slik at vi kan oppnå evig liv og «forøkes i herlighet evindelig og alltid», flittig bestrebe oss på å holde Herrens bud: «Vær rene I som bærer Herrens kar.» (L&p 133:5)
Jeg ber ydmykt om at det må bli slik, i Jesu Kristi navn, amen.

Den hellige ånd

Marion G. Romney

Uansett hvem dere er eller hvor dere er, ber jeg dere – mine kjære brødre og søstre – om å slutte opp om den anmodning som kom frem i åpningsbønnen om at Herrens ånd må få være iblant oss under dette møte. På grunn av det emne jeg har valgt å tale om, må den være med oss mens jeg taler, ellers vil mine ord bare bli et slag i luften.
Den første trosartikkel i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige lyder slik: «Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Sønn, Jesus Kristus, og på Den hellige ånd.»
For et år siden talte vi om Gud den evige Fader. Seks måneder senere talte vi om Jesus Kristus, Guds Sønn. I dag skal vi henlede oppmerksomheten på noen guddommelig åpenbarte sannheter om Den hellige ånd.
I alle våre standardverker finner vi noe om Den hellige ånd, og de kaller ham ofte for trøsteren, Guds ånd, sannhetens ånd eller Herrens ånd.
Ifølge disse skriftsteder er Den hellige ånd en person.
«Faderen har et legeme av kjød og ben, likeså følbart som menneskets; Sønnen likeledes; men den Hellige Ånd har ikke et legeme av kjød og ben, men er en Ånd i persons skikkelse . . . » (L&p 130:22)
Jesus sa at Den hellige ånd var en mann, og uttrykte dette slik for sine disipler:
« . . . Det er til gagn for eder at jeg går bort; for går jeg ikke bort, da kommer talsmannen ikke til eder; men går jeg bort, da skal jeg sende *ham* til eder.» (Joh. 16:7, kursiv tilføyet.)
Og vi leser videre:
«men når *han*, sannhetens Ånd, kommer, skal *han* veilede eder til hele sannheten; for *han* skal ikke tale av sig selv, men det som *han* hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynne eder.
Han skal herliggjøre mig; for *han* skal ta av mitt og forkynne eder.» (Joh. 16:13–14, kursiv tilføyet)
«At Den hellige ånd er i stand til å tilkjennegi seg i et menneskes skikkelse,» skrev dr. James E. Talmage, «fremgår av den strålende samtale som fant sted mellom Ånden og Nephi, hvor han åpenbarte seg for profeten stilte sporsmål om hans ønsker og hans tro, underviste ham om de ting som er av Gud, og talte til mennesket ansikt til ansikt. «Jeg talte til ham som en mann til en annen», sier Nephi, «for jeg så at han hadde en manns skikkelse. Likevel visste jeg at det var Herrens Ånd, og han talte til meg som en mann taler til en annen.» *Discourses on the Holy Ghost,* samlet av N. B. Lundvall, Bookcraft, Inc., 1959 s. 13)
« . . . Det er tre som vidner i himlen,» sier Johannes den elskede, «nemlig Faderen, Ordet og Den hellige ånd, og disse tre er ett» (1. Joh. 5:7 KJv), hvilket selvfølgelig betyr at de er ett

i forståelse og hensikt. Profeten Joseph sa følgende om dem:
« . . . Disse tre er ett, eller de utgjør med andre ord den store uforlignelige, styrende og overlegne makt over alle ting, ved hvem alt er skapt og blitt til . . . , og disse tre utgjør Guddommen og er ett.» (Sitert i Bruce R. McConkie: *Mormon Doctrine,* annen utgave, Bookcraft, Inc., 1966, s. 320).
Som medlem av Guddommen, og fordi han er ett med Faderen og Sønnen, er Den hellige ånd — i likhet med Faderen og Sønnen — også allvitende. Han forstår all sannhet og har «kunnskap om alle ting.» (L&p 93:24)
På samme måte som Kristi lys «utgår fra Guds nærvær for å fylle det uendelige rom» (L&p 88:12), kan Den hellige ånds innflydelse, kraft og gaver tilkjennegis overalt samtidig.
Uttalelser i Skriften som for eksempel «den Hellige Ånd falt på (ham)» (Ap. gj. 11:15), «fylles med den Hellige Ånd» (Luk. 1:15), «den Hellige Ånds gave» (Ap. 2:38), «ta imot den Hellige Ånd (Joh. 20:22) døpt med «ild og den Hellige ånd» (L&p 20:41) viser ikke alltid til hans person, men til hans kraft, innflydelse og gaver.
En av de aller viktigste oppgaver Den hellige ånd har, er å vidne om Faderen og Sønnen. Den selvsamme dag engelen fortalte Adam at det offer han ofret var «et sinnbillede på offeret av Faderens Enbårne, . . . falt den *Hellige Ånd,* på Adam» for å vidne for ham om Faderen og Sønnen. (Moses 5:7, 9 kursiv tilføyet)
Da Jesus ble døpt, bar Den hellige ånd vidnesbyrd om at Kristus var guddommelig ved at han «for ned som en due og kom over ham.» (Matt. 3:16)
Alle som nu vet eller som noensinne har visst, at Jesus er Kristus, har mottatt sitt vidnesbyrd fra Den hellige ånd.
«Derfor kunngjør jeg eder», skrev Paulus til korintierne, «at ingen som taler i Guds Ånd, . . . kan si: Jesus er Herre! uten i den Hellige Ånd.» (1. Kor. 12:3)
Jesus antydet dette da han som svar på Peters uttalelse « . . . Du er Messias (Kristus) den levende Guds Sønn,» sa:
« . . . Salig (velsignet) er du Simon, Jonas' sønn! for kjød og blod har ikke åpenbaret dig det, men min Fader i himmelen.» (Matt. 16:16—17)
Den hellige ånd bærer ikke bare vidnesbyrd om at Faderen og Sønnen er guddommelig, men han bærer også vidnesbyrd om sannheten, og spesielt om evangeliets sannheter.
« . . . når I leser dette, (og det siktes her til de sannheter i evangeliet som finnes i Mormons bok) . . . vil jeg råde eder» skrev Moroni, «til å spørre Gud, den evige Fader i Jesu Kristi navn om det er sant, og hvis I spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og tro på Kristus vil han åpenbare sannheten av det for eder ved den Hellige Ånds kraft.» (Moro. 10:3—4)
Og så legger han til dette store løfte: «Og ved den Hellige Ånds kraft skal I vite sannheten i alt.» (Moro. 10:5)
Mennesker i tusentall har godtatt og vært lydige mot denne utfordring og derefter båret vidnesbyrd — ved Den hellige ånds kraft — om at den er sann.
Den hellige ånd bærer ikke bare vidnesbyrd om sannheten; han er også en stor åpenbarer og lærer om sannheten.
«Dersom I elsker mig, da holder I mine bud» (Joh. 14:15), sa Frelseren til sine disipler.
«Og jeg vil bede Faderen, og han skal gi eder en annen talsmann . . . den Hellige Ånd . . . (og) han skal *lære* eder alle ting, og minne eder om alle ting som jeg har sagt eder.» (Joh. 14:16, 26, kursiv tilføyet)
«Men når de fører eder frem for synagogene og øvrighetene, . . . da vær ikke bekymret for hvorledes eller hvad I skal svare for eder, eller hvad I skal si:
for den Hellige Ånd skal *lære* eder i samme stund hvad I skal si.» (Luk. 12:11—12, kursiv tilføyet)
«Men vi har ikke fått verdens ånd, vi har fått den Ånd som er av Gud,» skrev Paulus til korintierne, «forat vi skal kjenne det som er gitt oss av Gud,
det som vi også taler om, ikke med ord som menneskelig visdom lærer, men med ord som *Den hellige ånd lærer,* idet vi tolker åndelige ting med åndelige ord.» (1. Kor. 2:12—13, KJv, kursiv tilføyet)
Det er Den hellige ånd vi har å takke for vår hellige skrift. Ikke bare åpenbarte han de sannheter om evangeliet vi der finner, men det var han som ga profetiens ånd til profetene.
« . . . intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning,» sa Peter.
«for aldri er noget profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd.» (2. Pet. 1:20—21)
Opptegnelsen sier at helt i begynnelsen «falt Den hellige ånd på Adam . . . (Og han) priste Gud og ble fylt (av Den hellige ånd) og begynte å profetere angående alle jordens slekter . . . » (Moses 5:9—10)
Slik har det alltid vært. Lukas forteller at Sakarias, som var far til døperen Johannes, «blev fylt med den Hellige Ånd og talte profetiske ord . . . » (Luk. 1:67)
Det løfte Herren har gitt i denne siste evangelieutdeling om at «Gud skal . . . ved den Hellige Ånds usigelige gave gi eder kunnskap» (L&p 121:26) reiser spørsmålet om hvordan man kan motta denne usigelige gave.
Den foreskrevne måte er ved håndspåleggelse efter at man har vist *tro* på den Herre Jesus Kristus, har *omvendt* seg fra sine synder, og blir *døpt* ved nedsenkning til syndenes forlatelse.

Det var på denne måte Den hellige ånd ble overdratt i den apostoliske kirke.

«. . . Da nu apostlene i Jerusalem fikk høre at Samaria hadde tatt imot Guds ord, sendte de Peter og Johannes til dem;
disse kom ned og bad for dem, forat de skulde få den Hellige Ånd;
(for Ånden var ennu ikke falt på noen av dem, de var bare døpt til den Herre Jesu navn.)
De la da sine hender på dem, og de fikk den Hellige Ånd.» (Ap. gj. 8:14—17)
disipler der, «sa (han) til dem: Fikk I
Da Paulus kom til Efesus og fant noen
den Hellige Ånd da i kom til troen?
De svarte ham: Vi har ikke engang hørt om den Hellige Ånd er kommet.
Han sa da: Hvad dåp blev I da døpt med? De sa: Med Johannes' dåp.
Da sa Paulus: Johannes, han døpte

med omvendelses dåp, idet han sa til folket at de skulde tro på den som kom efter ham, det er på Jesus.
Da de hørte dette, lot de sig døpe til den Herre Jesu navn,
og da Paulus la hendene på dem, kom den Hellige Ånd over dem, og de talte med tunger og profetiske ord.» Ap.gj. 19:2–6)
I en beskrivelse av hvilke plikter eldstene har i hans Kirke i de siste dager, har Herren blant annet sagt at de skal «bekrefte de som er døpt i kirken, ved håndspåleggelse for dåpen med ild og den Hellige Ånd, ifølge skriftene.» (L&p 20:41)
Da han kalte flere av brødrene til å utføre misjonærarbeide, sa han:
« . . . gir jeg eder et bud, at I skal gå blandt dette folk, og si til dem, som Peter, min fordums apostel sa:
Tro på den Herre Jesu navn . . .
omvend eder og bli døpt i Jesu Kristi navn, ifølge det hellige bud, til syndenes forlatelse;
og den som gjør dette, skal ved håndspåleggelse av kirkens eldster motta den Hellige Ånds gave.» (L&p 49:11–14.)
Den hellige ånds gave er ensbetydende med å utruste et menneske med noe som gir vedkommende rett til å bli opplyst, ledsaget og veiledet av Ånden og dessuten bli påvirket av Den hellige ånd så lenge vedkommende retter seg efter Guds bud.
Viktigheten av å motta Den hellige ånds gave kan ikke uttrykkes med ord. Det er det samme som å bli døpt med ild, som Johannes kaller det. (Se Luk. 3:16), og det er det samme som å bli født av «ånd» som Jesus sa til Nikodemus:
« . . . Sannelig, sannelig sier jeg dig: Uten at nogen blir født av vann og Ånd, kan han ikke komme inn i Guds rike.» (Joh. 3:5)
Å motta Den hellige ånd er den terapi som tilveiebringer tilgivelse og helbreder den syndbefengte sjel.
Det som særpreger Kristi Kirke, som skiller den ut fra alle andre kirkesamfunn og trossamfunn, har alltid vært at dens medlemmer mottar Den hellige ånds gave.
Det er dette som skiller Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige fra alle andre organisasjoner.
Efter et intervju med president Van Buren, skrev profeten Joseph Smith og Elias Higbee i 1839 et brev fra Washington D. C., til Hyrum Smith, hvor de sa:
«I vårt intervju med presidenten spurte han oss på hvilket område vår religion skilte seg fra datidens øvrige religioner. Bror Joseph sa at vi skilte oss ut når det gjaldt dåpsmåte, og med hensyn til Den hellige ånds gave ved håndspåleggelse. Vi mener at Den hellige ånds gave rommet alt det andre . . . » *(Documentary History of the Church,* årgang 4, s. 42)
Og slik er det, fordi Den hellige ånd er en åpenbarer. Den hellige ånds gave «er åpenbaringens ånd; (den) er, sa Herren, «den ånd hvorved Moses førte Israels barn på tørr grunn gjennem det Røde Hav.» (L&p 8:3)
Den hellige ånd vidner for de enkelte medlemmer av Kirken om at Gud lever, at Jesus Kristus er hans Sønn vår Frelser og Forløser; at hans evangelium er den frelsesplan og den vei som fører til evig liv; og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er hans Kirke som har myndighet til å forkynne evangeliet og forrette dets frelsende ordinanser (se 5. trosartikkel) og dette gir Kirken livskraft, styrke og makt.
Uansett hvem dere er og hvor dere er, bærer jeg frem for dere – mine brødre, søstre og venner – mitt personlige vidnesbyrd om sannheten av alt det jeg her har talt om.
Den hellige ånd har åpenbart for meg at dette er sant. Ved hans kraft vet jeg at Gud lever, at vi er hans avkom, at Kristus lever, at dette evangelium er sant, at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er hans Kirke, at president Spencer W. Kimball er en profet som Herren har kalt til å presidere over sin Kirke, at Den hellige ånd er en åpenbarer og et vidne om disse ting, og at hver og en av oss ved hans kraft, slik Moroni sa, kan vite sannheten i alt». (Moro. 10:5)

I all ydmykhet og oppriktighet innbyr jeg dere alle til å tro på den Herre Jesus Kristus, til å omvende dere og bli døpt i hans navn og motta Den hellige ånds usigelige gave ved håndspåleggelse av eldstene i hans Kirke, og derefter innbyr jeg dere til å følge hans veiledning.

Alle som gjør dette, skal være forberedt til å møte Frelseren når han kommer, for han har sagt:

« . . . på den dag, da jeg kommer i min herlighet, skal lignelsen opfylles som jeg fortalte om de ti jomfruer. For de som er kloke og har mottatt sannheten, og har antatt den Hellige Ånd som sin veileder, og ikke er blitt ført vill – sannelig sier jeg eder, de skal ikke bli hugget ned og kastet i ilden, men skal utholde dagen.

Og jorden skal bli gitt dem til en arv; og de skal formere sig og bli sterke, og deres barn skal vokse op uten synd og til frelse.

For Herren skal være i deres midte, og hans herlighet skal være over dem, og han vil være deres konge og deres lovgiver.» (L&p 45:56–59)

Det er min ydmyke bønn at vi alle, ved å følge Den hellige ånds veiledning, er beredt til å «utholde» denne store dag, og jeg sier dette i Jesu Kristi navn, Amen.

Tre dager i graven

Eldred G. Smith

I fjor vår hadde min hustru og jeg en strålende anledning til å besøke Det hellige land. Siste dag vi oppholdt oss i Jerusalem, forlot vi hotellet tidlig om morgenen og gikk til Jesu grav. Til vår store glede var vi alene i haven, og våre hjerter ble fylt av ærefrykt. Vi stirret opp mot Golgata eller Hodeskallestedet. (Mark. 15:22, overs. anm.) Vi kunne se for oss de tre korsene der og innskriften: «Dette er Jesus — jødenes konge» over Kristi forpinte legeme. (Se Matt. 27:37) En tanke melder seg: «Er vi verdige alle de lidelser han har gjennomgått for oss?»

Derefter gikk vi til graven som ifølge historien var Josef fra Arimateas eiendom. Josef og Nikodemus la ham her, hjulpet av kvinnene. Disiplene hadde forlatt ham. Stenen ble rullet foran åpningen og alle gikk sin vei — alle bortsett fra Maria Magdalena og den andre Maria. (Se Matt. 27:60-61) De satt tett sammen like ved graven.

Derefter ble en vakt plasert ved graven. Skriften forteller oss at en stor ødeleggelse fant sted i Jerusalem, templets forheng «revnet i to stykker» (Matt. 27:51). Imidlertid var ødeleggelsene langt større på dette (det amerikanske) kontinent. Store forandringer av jordoverflaten fant sted. I løpet av tre timer ble byer slettet med jorden, noen ble begravet, og noen brant ned. Fjell kom til syne der hvor byer før hadde ligget. Det blåste opp til storm som økte i styrke og hele landet ble innhyllet i et tett mørke. Efter tre timer med ødeleggelser, og mens det ennå var mørkt — et mørke som varte i tre dager. — hørte de en røst, ja bare en røst. Røsten fortalte at han var Jesus Kristus, og han sa:

«Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Sønn. Jeg skapte himmelen og jorden og alt som er i dem. Jeg var hos Faderen fra begynnelsen av. Jeg er i Faderen, og Faderen i meg, og i meg har Faderen forherliget sitt navn.

Jeg kom til mine egne, og mine egne mottok meg ikke. Og skriftene angående mitt komme er oppfylt.» (3. Ne. 9:15-16)

Han fortalte dem at ødeleggelsene hadde kommet på grunn av deres ugudelighet og at bare de mest rettferdige var blitt spart. Idet han muliges forberedte dem på sitt besøk efter oppstandelsen, ba han dem om å omvende seg slik at han kunne ta imot dem.

Røsten fortalte dem at Moseloven var blitt oppfylt i ham. «I skal ikke mer ofre til meg ved blodsutgytelse, ja, eders offer og brennoffer skal avskaffes, for jeg vil ikke anerkjenne noen av eders offer eller brennoffer.»

I skal ofre et knust hjerte og en angrende ånd . . .» (3. Ne. 9:19-20)

Under sin virksomhet her på jorden sa han ved to forskjellige anledninger: « . . . Jeg vil ha barmhjertighet, og ikke offer . . . » (Matt. 9:13 og 12:7, KJv)

En annen viktig gjerning han utførte mens hans legeme lå i graven, var å besøke åndene til dem som var døde. Ved én anledning sa han: «Sannelig, sannelig sier jeg eder: Den time kommer, og er nu da de døde skal høre Guds Sønns røst, og de som hører, skal leve.» (Joh. 5:25)

Mens han hang på korset, sa han til den fordømte røveren som trodde: « . . . Sannelig sier jeg dig: I dag skal du være med mig i Paradis.» (Luk. 23:43)

Peter forteller oss følgende: «For også Kristus led en gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss frem til Gud, han som led døden i kjødet, men blev levendegjort i ånden,

og i denne gikk han og bort og preket for åndene som var i varetekt,

de som fordum hadde vært gjenstridige, dengang da Guds langmodighet ventet i Noahs dager, mens arken blev bygget i hvilken nogen få — åtte sjeler — blev frelst ved vann.» (1. Pet. 3:18-20)

Dette er ett av evangeliets store prinsipper. På denne måten får hele menneskenheten en anledning til å høre og motta evangeliet og også fortsette videre fremover efter døden.

Peter sier også at «for derfor blev evangeliet forkynt også for de døde at de visstnok skulde dømmes som mennesker i kjødet, men leve således som Gud i ånden.» (1. Pet. 4:6)

Og derfor var det to strålende ting som skjedde mens Kristi legeme lå i graven. For det første hørte menneskene på dette kontinent hans røst da han talte til dem og sa at offer ved blodsutgytelse ikke lenger er akseptert. Husk at han ennå ikke var oppstanden. Efter oppstandelsen kom han tilbake, viste seg for menneskene og underviste dem. Og for det annet forkynte han for de ånder som var i varetekt.

På den tredje dag kom en engel og rullet vekk stenen som lå foran graven. Mens vi spaserte omkring i haven i denne morgenstund, kunne min hustru og jeg lett forestille oss stenen som var plasert der. Inngangen til graven gikk vinkelrett på terrenget (høyden). Det var en liten dør, og foran denne døren var det en fordypning hvor det var plass til en sten som kunne stenge inngangen.

Vi husker at Maria Magdalena og de

andre kvinnene kom tidlig om morgenen på den første dag i uken, og hadde med seg salver for å preparere legemet, da de oppdaget at stenen var rullet vekk. Da de så inn, fortalte en engel dem at Han var oppstanden. Han ba dem gå til disiplene og fortelle dem at Han var oppstanden. Maria fant Peter og Johannes og fortalte det til dem. De kom løpende, Johannes som var yngst, kom først frem og så inn i graven, men gikk ikke inn før Peter hadde gått inn. Legemet var borte, men linklærne var lagt pent sammen. Peter og Johannes gikk derefter hjem igjen. «For de forstod ennu ikke Skriften, at han skulde opstå fra de døde.» (Joh. 20:9)

«Men Maria stod utenfor ved graven og gråt. Som hun nu gråt, bøide hun sig og så inn i graven, og hun fikk se to engler sitte i hvite klær, en ved hodet og en ved føttene, der hvor Jesu legeme hadde ligget.

Og de sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hun sier til dem: De har tatt min herre bort, og jeg vet ikke hvor de har lagt ham!

Da hun hadde sagt dette, vendte hun sig om og så Jesus stå der; og hun visste ikke at det var Jesus.

Jesus sier til henne: Kvinne, hvorfor gråter du? Hvem leter du efter? Hun trodde at det var urtegårdsmannen, og sa til ham: Herre! dersom du har båret ham bort, da si mig hvor du har lagt ham, så vil jeg ta ham!

Jesus sier til henne: Maria! Da vender hun sig om og sier til ham på hebraisk: Rabbuni! det er mester.

Jesus sier til henne. Rør ikke ved mig! for jeg er ennu ikke faret op til Faderen; men gå til mine brødre og si til dem: Jeg farer op til min Fader og eders Fader, og til min Gud og eders Gud!» (Joh. 20:11-17)

De andre kvinnene som var kommet til graven, hadde av engelen blitt bedt om å gå og fortelle disiplene at han var oppstanden. Jesus møtte dem underveis og sa: «Fred være med eder! Men de gikk frem og omfavnet hans føtter og tilbad ham.» (Matt. 28:9)

Også de ble bedt om å gå og fortelle det til hans brødre.

Han viste seg for alle disiplene, bortsett fra Tomas, og Judas som hadde hengt seg. Senere viste han seg for alle disiplene, deriblant også Tomas.

Jesus sier til ham: «Fordi du har sett mig, tror du; salige er de som ikke ser og dog tror.» (Joh. 20:29)

Ikke bare viste han seg for sine disipler ved flere anledninger og for fem hundre mennesker i Galilea, men han viste seg også for mennesker på *dette* kontinent. Beretningen om dette finner vi i Mormons bok.

Vi var helt alene Jeanne og jeg da vi spaserte omkring i haven, og vi gikk inn i graven. Der følte vi en fredens ånd, slik han selv uttrykte det: «Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder. Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke!» (Joh. 14:27)

Der og da fikk vi et vidnesbyrd om det som han sa til Marta: « . . . Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve.» (Joh. 11:25)

Gjennom hans oppstandelse er evig fremgang for hele menneskeheten blitt mulig. Han åpnet veien slik at vi kan fortsette videre evindelig og alltid.

Jeg fikk den samme følelsen da jeg første gang besøkte Den hellige lund i den vestlige del av New York. Da jeg tidlig en morgen gikk inn i denne lund helt alene, fikk jeg det vidnesbyrd at Faderen og Sonnen virkelig hadde vist seg for gutten Joseph Smith på samme måte som Kristus viste seg for Maria i haven.

Han lever virkelig, og han har atter opprettet sitt rike her på jorden for å forberede sitt komme i herlighet da han skal regjere på jorden.

Måtte Gud gi oss kunnskap og forståelse så vi kan kjenne hans vilje og gi oss ønske og styrke til å leve efter hans læresetninger, er min bønn i Jesu Kristi navn, Amen.

Frelserens misjon

Delbert L. Stapley

Mine kjære brødre, søstre og venner. Frelseren sa: «Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden.» (3. Ne. 11:10) «Jeg er verdens lys; den som følger mig, skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys.» (Joh. 8:12)

Det er meget som er skrevet og mange taler er holdt om Kristus — hans misjon, hans læresetninger, mirakler, sonoffer, oppstandelse og om at han fór opp til himmelen til evig herlighet. Han er virkelig vår Herre, Frelser og Forløser, og han er vår Gud. Han sa: «. . . jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje men for å gjøre hans vilje, som har sendt mig.» (Joh. 6:38) «Jeg er kommet forat de skal ha liv . . . ha et rikere liv.» (Joh. 10:10 KJv) «Og . . . jeg kommer igjen og vil ta eder til mig, forat også I skal være der jeg er.» (Joh. 14:3)

Hensikten med Frelserens virksomhet her på jorden er altså at vi skal kunne få evig liv og bo i himmelen sammen med ham og vår himmelske Fader.

Hans læresetninger ble gitt forat vi skulle kunne kjenne veien til evig liv. Alle de mange mirakler han utførte, ble gjort som et vidnesbyrd om at han virkelig er Guds Sønn. Hans sonoffer, det at han ga sitt liv, viser hvor høyt han elsker hele menneskeheten. Han sa: «Ingen har større kjærlighet enn denne at han setter sitt liv til for sine

venner.» (Joh. 15:13) Han har bevist at han er vår venn. Men har vi gjennom studium og bønn tatt oss tid til å lære vår Frelser å kjenne og til å bli en venn for ham? J. G. Small skrev disse ord:

Jeg fant en venn, og hvilken venn,
så god, så full av sannhet;
så kloke råd han gir til meg
— oppholder meg i landet.

Jeg fant en venn, og hvilken venn;
for meg han led og døde.
Han ga meg liv, men mye mer
— sitt eget liv til føde.

Jeg fant en venn, og hvilken venn;
all makt han har i vrimlen.
Han fører meg på livets kurs
som leder trygt til himlen.

Forsøk å plaser dere — om dere vil — blant alle de menneskeskarer som Jesus talte til: et vanført barn, en døv mann, og en blind kvinne. For en overstrømmende kjærlighet de hadde til Frelseren, og han til dem. De gråt gledestårer da han talte til dem og rørte ved deres hjerter. Likeledes følte han deres ånd og fikk medlidenhet og barmhjertighet med dem. Da han så utover forsamlingen sa han: «Er det noen syke blant eder? Bring dem hit. Har I noen som er lamme, blinde, halte, krøplinger, spedalske, som har sott eller er døve eller lider på noen måte? Bring dem hit, og jeg vil helbrede dem, . . .

. . . for jeg ser at deres tro er tilstrekkelig til at jeg kan helbrede eder.» (3. Ne. 17:7—8)

Og så kom de frem med sine syke og sine lidende, sine lamme, blinde og stumme, og han helbredet dem alle sammen. Og alle som var tilstede, både de som var blitt helbredet og de som var friske, bøyde seg ned for å lovprise og takke ham. (Se 3. Ne. 17:10)

Derefter samlet Jesus barna om seg og ba hele mengden om å knele ned på marken. Selv knelte han også ned og ba til Faderen. Opptegnelsen sier: «Og ingen tunge kan uttale, heller ikke noe menneske skrive, eller noe menneskehjerte fatte så store og vidunderlige ting som vi både så og hørte Jesus uttale. Ingen kan fatte den glede som fylte vår sjel da vi hørte ham be til Faderen for oss.

. . . da Jesus hadde avsluttet sin bønn til Faderen reiste han seg, men forsamlingens glede var så stor at de var overveldet.

Men Jesus . . . bød dem reise seg opp.

. . . og han sa til dem: Velsignet er I for eders tros skyld. Se, min glede er fullkommen.

Og da han hadde sagt dette gråt han, og forsamlingen bærer vitnesbyrd om det, og han tok deres små barn, en for en, og velsignet dem, og ba til Faderen for dem.

Og da han hadde gjort dette, gråt han igjen.» (3. Ne. 17:17—22)

Føler vi den fine ånd hos de mennesker som var forsamlet og den store kjærlighet Kristus viste disse gode og trofaste mennesker? Mesteren over alle lærere ga her en stor leksjon i bønn. Han viste i handling hvordan det går an å være så interessert i andre at han ber for dem, og ber for deres konkrete og individuelle behov. Han formante dem og sa: «Derfor må I alltid be til Faderen i mitt navn.

Be til Faderen i eders familier, . . . så eders hustruer og barn kan bli velsignet . . .» (3. Ne. 18:19, 21)

Forstår vi hva det er Kristus sier? Han forteller oss at på samme måte som han ba til Faderen og helbredet de syke og velsignet barna, har vi også rett til å be for dem som har behov for det og til å velsigne våre egne familier. Dette er ikke bare en velsignelse for oss, men også en beskyttelse for familielivet, og ved hjelp av en slik åndelig innflydelse kommer vi hverandre nærmere i kjærlighet og harmoni.

La meg gjenta et skriftsted: «Velsignet er I for eders tros skyld. Se, min glede er fullkommen.» (3. Ne. 17:20)

Kristi glede er fullkommen når vi omvender oss, er trofaste og holder Guds bud.

»Derfor vil jeg motta hver den som (omvender seg og) kommer til meg som et lite barn, for av slike består Guds rike. Se, for slike har jeg nedlagt mitt liv og tatt det igjen. Omvend eder og kom til meg, I jordens ender, og bli frelst.» (3. Ne. 9:22) Og «. . . den som omvender seg fra sine synder . . . og ønsker å bli døpt i mitt navn, skal I døpe på denne måten . . .» (3. Ne. 11:23)

Her finner vi evangeliets skjønnhet, muligheten til å omvende seg, til å få tilgivelse og arve evig liv, og således blir Frelserens sonoffer meningsfylt.

«Således gjennomfører Gud sine store og evige hensikter som var beredt fra verdens grunnleggelse av. Og således kommer menneskenes frelse og forløsning og likeledes deres fordervelse og elendighet.

Derfor . . . kan hvem som helst som vil, komme og fritt nyte av livets vann. Men den som ikke vil komme blir ikke tvunget til det, men på den siste dag skal han gjengjeldes for sine gjerninger.» (Al. 42:26—27)

Det er således vi som har anledning til å velge: hvis vi gjør det som er godt, vil det gode vende tilbake til oss, hvis gjør det som er ondt, vil elendighet blir vår belønning. Herren ønsker å frelse oss alle, men han vet at enkelte ikke vil gi akt på hans formaninger. Hvilke kvaler han lider, fremgår tydelig når han sier: «Jerusalem! Jerusalem! . . . hvor ofte vilde jeg ikke samle dine barn, likesom en høne samler sine kyllinger under sine vinger! Men I vilde ikke.» (Matt. 23:37)

Andre profeter har også ropt omvendelse til folket og bedt dem om å lytte til Herrens røst:

«O, I som gjør urettferdighet, I som er oppblåste av verdens verdiløse ting, I som har sagt at I kjenner rettferdighetens vei, men likevel har gått vill som får uten hyrde, trass i at en hyrde har kalt på eder og fremdeles kaller på eder, men I vil ikke lytte til hans røst!» (Al. 5:37)

Gjennom sin kjærlighet og barmhjertighet har Jesus, den gode hyrde, påkalt oss alle. De som har syndet, tilgir han, og han fryder seg når menneskene blir frelst.

Vi kan aldri fullt ut tilbakebetale Frelseren for det offer han ga for å hjelpe oss til å bli frelst og opphøyet. Det sømmer seg for oss alle å granske vårt hjerte og vårt liv og tenke nærmere over hvor god og nådig vår Herre har vært. George Herbert sa: «Du som har gitt oss så meget, gi oss

du enda en ting... et takknemlig hjerte.»
I forrige uke mottok jeg et brev hvor en kvinne skrev: »Vi elsker... vår himmelske Fader av hele vårt hjerte ... Selv om jeg skulle arbeide hvert eneste minutt resten av mitt liv, kunne jeg ikke tilbakebetale Herren den dyrebare gave som hans evangelium er.»
I en tale til sitt folk, sa kong Benjamin: «Og igjen sier jeg til eder... at etter som I er kommet til kunnskap om Guds herlighet... og har fått tilgivelse for eders synder... så skulle ... I... huske... Guds storhet og eders egen ubetydelighet, hans godhet og langmodighet mot eder... og ydmyke eder...påkalle Herrens navn og stå trofaste i troen på det som skal komme...
... jeg sier eder... hvis I gjør dette, skal I alltid glede eder og fylles med Guds kjærlighet... og I skal vokse i kunnskapen om hans herlighet som skapte eder...
Og I vil ikke ha lyst til å skade hverandre, men til å leve i fred og gi hvert menneske det som tilkommer ham.
Og I vil ikke la eders barn gå sultne eller nakne, heller ikke vil i tillate at de overtreder Guds lover...
Men I vil lære dem å vandre på sannhetens og dydens vei, I vil lære dem å elske hverandre og tjene hverandre.» (Mos. 4:11–15)
I vår streben efter å gjøre det som er riktig, blir vi av og til hjemsøkt av trengsler og prøvelser, men Herren gir oss denne trygge forvissning: «Kom til mig, alle I som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi eder hvile!
Ta mitt åk på eder og lær av mig! for jeg er saktmodig og ydmyk av hjertet; så skal I finne hvile for eders sjeler.» (Matt. 11:28–29)
«Jeg er verdens lys og liv. Jeg er Alfa og Omega, begynnelsen og enden.
Se, jeg er kommet til verden for å bringe verden forløsning, for å frelse verden fra synd.» (3. Ne. 9:18, 21)
«Og... jeg kommer igjen og vil ta eder til mig, forat også I skal være der jeg er.» (Joh. 14:3)
Nu er tiden inne for oss å forberede oss til å bli verdige så dette store løfte kan gå i oppfyllelse. Mange mennesker har ikke lenger riktige verdinormer og trakter efter rikdom på bekostning av åndelig vekst. Enhver oppgave, enhver plikt og ethvert oppdrag skal først vurderes med utgangspunkt i hvordan Guds Sønn ville ha utført det. Vår Herre og Frelser Jesus Kristus har vist oss at den måte vi lever på, åpner veien til evig lykke. Vi må alle stole på hans fortjenester når det gjelder vår frelse og vår herlighet.
Fordi jeg er en av dem som er ansvarlig for å bevidne at Kristus virkelig er en realitet i Guds store plan for liv og frelse, bærer jeg mitt høytidelige vidnesbyrd om disse sannheter, og jeg føyer også til at menneskets ånd aldri dør, og at livet fortsetter efter vår eksistens her på jorden.
Det er mitt ydmyke vidnesbyrd at Gud lever, at Jesus, hans Sonn, lever, og at det evangelium som vi forkynner, er sant. Jeg bærer også vidnesbyrd om det guddommelige kall vår kjære president Spencer W. Kimball har. Jeg har stor kjærlighet, respekt og beundring for ham. Jeg vil stotte ham, jeg vil oppholde ham og følge ham, for jeg vet at han er Herrens salvede for hans folk i dag. Måtte Gud velsigne oss alle så vi kan være trofaste mot de pakter vi har inngått med Herren, er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

Den høytidelige forsamling

N. Eldon Tanner

Fremgangsmåten for oppholdelse av president Spencer W. Kimball, for reorganiseringen av Det første presidentskap og for oppholdelse av alle de andre generalautoritetene og øverste embedsmenn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
Presentert av
president N. Eldon Tanner
Førsterådgiver i Det første presidentskap

Brødre og søstre, dette er en meget høytidelig anledning. Vi kommer hit med en høytidelig følelse, og vi vil lede møtet i denne ånd. Det vil vare en god stund; men hvis vi har den rette åndelige innstilling, er jeg sikker på at det ikke vil bli kjedsommelig.
Vi er samlet i tabernaklet på Tempelplassen i Salt Lake City, i en formell høytidelig forsamling av Kirkens medlemmer for å uttrykke Kirkens stemme i den første oppholdelse av en ny president for Kirken. Denne fremgangsmåte er ifølge Kirkens praksis fra den første oppholdelse av president John Taylor under en generalkonferanse. Slik har det vært til dags dato.
Kirkens prestedømme, i den utstrekning tabernaklet kan romme dem, sitter samlet efter hvilket quorum de tilhører.
Det første presidentskap, De tolvs råd med deres assistenter, Kirkens patriark, presidentene for De syttis første råd og Det presiderende biskopsråd har inntatt sine vanlige plasser på forhøyningen i tabernaklet.
De tolvs *regionalrepresentanter* og De tolvs *misjonsrepresentanter* og De syttis første råd sitter på venstre og høyre side av forhøyningen, både på de nederste plassene innenfor rekkverket og plassene nederst på forhøyningen og de fremste plassene i salen.
Patriarkene sitter langt fremme i salen.
Kirkens *høyprester*, inkludert stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådsmedlemmer, quorumspresidentskap og

quorumsmedlemmer og wardenes biskopsråd sitter midt i bygningen i hovedsalen så langt bakover som til galleriet.
Syttiene sitter på venstre side i salen under nordre galleri.
Eldstene sitter på høyre side i salen under galleriet.
Det aronske prestedømme (prester, lærere og diakoner) sitter i salen rett bak høyprestene under det bakre galleriet.
Kirkens *øvrige medlemmer* opptar resten av bygningen.
Mange er samlet i Assembly Hall, Salt Palace og i sine hjem; og hvor dere enn er, kan Kirkens medlemmer delta i stemmegivningen.
Stemmegivningen vil bli foretatt av prestedømmets forskjellige quorum først og derefter av konferanseforsamlingen.
Quorumene og gruppene vil avgi sine stemmer i følgende rekkefølge:

1. Det første presidentskap
2. De tolvs quorum
3. Patriarkene
4. Høyprestene, inkludert assistenter for De tolv, regionalrepresentanter og misjonsrepresentanter, stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådsmedlemmer, quorumspresidentskap, quorumsmedlemmer, Det presiderende biskopsråd og biskopsrådene i de forskjellige ward.
5. De sytti
6. Eldstene
7. Det aronske prestedømme (prester, lære og diakoner)
8. Hele den tilstedeværende forsamling, innbefattet prestedømmet.

Stemmegivningen vil foregå på følgende måte:
Idet hvert quorum eller hver gruppe blir ropt opp, vil de bli bedt om å oppholde den foreslåtte embedsmann. De vi avgir vår stemme for, vil reise seg når de blir ropt opp. Når så den bekreftende stemmegivning ønskes, vil de som avgir sin stemme, rekke opp sin høyre hånd for å bevise for Herren at de støtter den embedsmann de stemmer for. Så vil de som er imot, bli bedt om å rekke opp sin høyre hånd som et vitne for Herren om at de ikke er villig til å støtte den embedsmann de blir bedt om å støtte.
Når så både de bekreftende og de negative stemmer er avgitt, vil quorumsmedlemmene sette seg igjen.
Alle quorum vil stemme på denne måten.
Enhver er fullstendig fri til å stemme som han selv ønsker. Det finnes ingen form for tvang i denne stemmegivningen. Når dere stemmer bekreftende, inngår dere en høytidelig pakt med Herren om at dere vil oppholde, det vil si gi deres fulle lojalitet og støtte uten unnvikelse eller reservasjon, den embedsmann dere stemmer for.
Efter at alle quorum har stemt på denne måte, vil det bli avkrevet en stemme fra hele forsamlingen, de som bærer prestedømmet og de som ikke bærer prestedømmet. Alle skal reise seg. De som stemmer for å oppholde, rekker opp høyre hånd som et vitne for at de vil støtte de embedsmenn de stemmer for. Efter at de har avgitt sin stemme, vil de som er imot få avgi sin stemme ved å rekke opp høyre hånd.
De embedsmenn det skal avgis stemme for av quorumene, er følgende.
Kirkens president;
Kirkens presidents førsterådgiver;
Kirkens presidents annenrådgiver;
presidenten for De tolvs quorum;
De tolvs råd;
Kirkens patriark;
Oppholdelse av rådgiverne i Det første presidentskap, De tolvs råd og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere for Kirken.
Efter quorumenes oppholdelse av disse embedsmenn, vil resten av generalautoritetene, Kirkens øverste embedsmenn og Kirkens øverste embedsmenn for hjelpeorganisasjonene bli oppholdt ved avstemning slik det foregår under vanlige generalkonferanser. Dette er i overensstemmelse med den fremgangsmåte som president John Taylor satte opp.
Vær vennlig å være klare til å begynne avstemningen. Bare medlemmer av Kirken har anledning til å avgi stemme.
Bare ett quorum eller èn quorumsgruppe, slik det også vil forekomme, vil reise seg av gangen. Hvert quorum eller hver quorumsgruppe vil være vennlig å reise seg når de blir bedt om det og bli stående til de blir bedt om å sette seg igjen.
Måtte Herren veilede oss og måtte hans Ånd være tilstede sammen med oss idet vi utfører denne høytidelige handling, grunnlagt av Herren for at hvert medlem i hans Kirke kan avgi sin stemme for å oppholde dem som han har kalt til å presidere over den og lede dens arbeide til menneskehetens frelse og opphøyelse.
Først skal nå quorumene stemme for å oppholde Kirkens president og hans rådgivere.

STEMMEGIVNING FOR DET FØRSTE PRESIDENTSKAP

Det første presidentskap vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åpenbarer, og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det første presidentskap vil nå sette seg igjen.
De tolvs quorum vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
De tolvs råd vil nå sette seg igjen.

Kirkens patriarker som er samlet her, inkludert Kirkens patriark, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer, og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens patriarker vil nå sette seg igjen.
Kirkens høyprester som er samlet her, inkludert assistentene for De tolv, De tolvs regionalrepresentanter, De tolvs misjonsrepresentanter og De syttis første råd, stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådsmedlemmer, quorumspresidentskaper, quorumsmedlemmer, Det presiderende biskopsråd og biskopsråd i wardene, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer, og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens høyprester vil nå sette seg igjen.
Kirkens syttier som er samlet her, inkludert presidentene for De syttis første råd, presidentskaper for andre quorum av syttier og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd: de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens syttier vil nå sette seg igjen.
Kirkens eldster som er samlet her, inkludert quorumspresidentskaper og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer, åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dett, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldom Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Eldstene i Kirken vil nå sette seg igjen.
Det aronske prestedømme i Kirken som er samlet her, inkludert presidentskaper for lærernes og diakonenes quorum og medlemmer av prestenes, lærernes og diakonenes quorum, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det aronske prestedømme i Kirken vil nå sette seg igjen.
Hele forsamlingen i Kirken som er samlet her, alle medlemmer av Kirken, de som bærer prestedømmet og de som ikke bærer det, vil være vennlig å reise seg. Vi foreslår at alle som sitter i Assembly Hall, i Salt Palace og hvor som helst ellers, reiser seg og deltar i avstemningen, og likeledes de som lytter på radio eller ser på fjernsyn.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Woolley Kimball* som profet, seer og åpenbarer og president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Nathan Eldon Tanner* som førsterådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Marion George Romney* som annenrådgiver i Kirkens første presidentskap.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Forsamlingen vil nå sette seg igjen.
President Kimball, så vidt vi kan se, var den siste avstemningen og alle de andre før den enstemmig.

STEMMEGIVNING FOR PRESIDENTEN FOR DE TOLV APOSTLER OG DE TOLV APOSTLERS QUORUM

Vi skal nå stemme for å oppholde presidenten for De tolvs quorum og derefter for å oppholde alle medlemmene i quorumet.

Det første presidentskap vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det første presidentskap vil nå sette seg igjen.
De tolvs quorum vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
De tolvs quorum vil nå sette seg igjen.
Kirkens patriarker som er samlet her, inkludert Kirkens patriark, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkes patriarker vil nå sette seg igjen.
Kirkens høyprester som er samlet her, inkludert assistentene for De tolv, De tolvs regionalrepresentanter, De tolvs misjonsrepresentanter og De syttis første råd, stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådene, quorumspresidentene, quorumsmedlemmene, Det presiderende biskopsråd og biskopsråd i wardene, vil nå være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkes høyprester vil nå sette seg igjen.
Kirkens syttier som er samlet her, inkludert presidenten for De syttis første råd, presidentskaper for andre quorum av sytti og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens syttier vil nå sette seg igjen.
Kirkens eldster som er samlet her, inkludert quorumspresidentskaper og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.

Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp høyre hånd, de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Eldstene i Kirken vil nå sette seg igjen.
Det aronske prestedømme i Kirken som er samlet her, inkludert presidentskaper for lærernes og diakonenes quorum og medlemmer av prestenes, lærernes og diakonenes quorum, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Pertersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.

De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det aronske prestedømme i Kirken vil nå sette seg igjen.
Hele forsamlingen i Kirken som er samlet her, alle medlemmer av Kirken, de som bærer prestedømmet og de som ikke bærer det, vil være vennlig å reise seg. Vi foreslår igjen at de som sitter i Assembly Hall, i Salt Palace og hvor som helst ellers, reiser seg og deltar i avstemningen, og likeledes de som lytter på radio eller ser på fjernsyn.
Det er foreslått at vi oppholder *Ezra Taft Benson* som president for De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som medlemmer av De tolv apostlers quorum i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie og L. Tom Perry.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Forsamlingen vil nå sette seg igjen.
Ifølge våre notater, var denne avstemningen enstemmig bekreftende.

STEMMEGIVNING FOR KIRKENS PATRIARK

Den neste vi skal oppholde, er Kirkens patriark.
Det første presidentskap vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det første presidentskap vil nå sette seg igjen.
De tolvs quorum vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
De tolvs quorum vil nå sette seg igjen.
Kirkens patriarker som er samlet her, inkludert Kirkens patriark, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens patriarker vil nå sette seg igjen.
Kirkens høyprester som er samlet her, inkludert assistentene for De tolv, De tolvs regionalrepresentanter, De tolvs misjonsrepresentanter og De syttis første råd, stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådsmedlemmer, quorumspresidentskaper, quorumsmedlemmer, Det presiderende biskopsråd og biskopsråd i wardene, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens høyprester vil nå sette seg igjen.
Kirkens syttier som er samlet her, inkludert presidenten for De syttis første råd, presidenter for andre quorum av sytti og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens syttier vil nå sette seg igjen.
Kirkens eldster som er samlet her, inkludert quorumspresidentskaper og quorumsmedlemmer, vil nå være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Eldstene i Kirken vil nå sette seg igjen.
Det aronske prestedømme i Kirken som er samlet her, inkludert presidentskap for lærernes og diakonenes quorum og medlemmer av prestenes, lærernes og diakonenes quorum, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det aronske prestedømme i Kirken vil nå sette seg igjen.
Hele forsamlingen i Kirken som er samlet her, alle medlemmer av Kirken, de som bærer prestedømmet og de som ikke bærer det, vil nå være vennlig å reise seg. Igjen vil de som sitter i Assembly Hall, i Salt Palace og hvor som helst ellers, de som hører oss over radio og de som ser på fjernsyn, reise seg og delta i avstemningen.
Det er foreslått at vi oppholder *Eldred G. Smith* som Kirkens patriark.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Forsamlingen vil nå sette seg igjen.
Denne avstemningen var også enstemmig bekreftende.

STEMMEGIVNING FOR PROFETER, SEERE OG ÅPENBARERE

Vi skal så avgi vår stemme for å oppholde Kirkens profeter, seere og åpenbarere.
Det første presidentskap vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap. De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det første presidentskap vil nå sette seg igjen.
De tolvs quorum vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
De tolvs quorum vil nå sette seg igjen.
Kirkens patriarker som er samlet her, inkludert Kirkens patriark vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presi-

dentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens patriarker vil nå sette seg igjen.
Kirkens høyprester som er samlet her, inkludert assistentene for De tolv, De tolvs regionalrepresentanter, De tolvs misjonsrepresentanter og De syttis første råd, stavspresidenter og deres rådgivere, høyrådsmedlemmer, quorumspresidentskaper, quorumsmedlemmer, Det presiderende biskopsråd og biskopsråd i wardene, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens høyprester vil nå sette seg igjen.
Kirkens syttier som er samlet her, inkludert presidenter for De syttis første råd, presidentskaper for andre quorum av sytti og quorumsmedlemmer, vil nå være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Kirkens syttier vil nå sette seg igjen.

Kirkens eldster som er samlet her, inkludert quorumspresidentskaper og quorumsmedlemmer, vil være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Eldstene i Kirken vil nå sette seg igjen.
Det aronske prestedømme i Kirken som er samlet her, inkludert presidentskaper for lærernes og diakonenes quorum og medlemmer av prestenes, lærernes og diakonenes quorum, vil nå være vennlig å reise seg.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Hele forsamlingen i Kirken som er samlet her, alle medlemmer av Kirken, de som bærer prestedømmet og de som ikke bærer det, vil nå reise seg. Nok en gang anmoder vi dem som sitter i Assembly Hall, i Salt Palace og andre steder, og også dem som hører over radio og ser på fjernsyn om å delta i avstemningen.
Det er foreslått at vi oppholder rådgiverne i Det første presidentskap, De tolv apostler og Kirkens patriark som profeter, seere og åpenbarere.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Forsamlingen vil nå sette seg igjen.

President Kimball, ifølge våre notater var avstemningen for disse forslag enstemmig bekreftende.
Vi følger den fremgangsmåte som ble benyttet av president John Taylor når vi skal stemme for å oppholde de andre generalautoritetene, de av Kirkens øverste embedsmenn som ikke tidligere er oppholdt her og lederne for hjelpeorganisasjonene, ved å gjøre det slik det blir gjort under vanlige generalkonferanser. Forsamlingen blir sittende under avstemningen; alle medlemmer stemmer samtidig ved å løfte opp høyre hånd. Vi foreslår at også de som sitter i Assembly Hall, hører radio eller ser fjernsyn, er med og avgir sin stemme.
Det er foreslått at vi oppholder som assistenter for De tolv: Alma Sonne, ElRay L. Christiansen, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Alvin R. Dyer, Franklin D. Richards, Theodore M. Burton, Bernard P. Brockbank, James A. Cullimore, Marion D. Hanks, Joseph Anderson, David B. Haigth, William H. Bennett, John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, James E. Faust, J. Thomas Fyans, Neal A. Maxwell.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder *Spencer Wooley Kimball* som formynder (Trustee-in-Trust) for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som De syttis første råd: Seymour Dilworth Young, Milton R. Hunter, Albert Theodore Tuttle, Paul H. Dunn, Hartman Rector Jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder som Kirkens presiderende biskopsråd:
Victor L. Brown, presiderende biskop
H. Burke Peterson, førsterådgiver
Vaughn J. Featherstone, annenrådgiver
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder alle regionalpresentanter for De tolv apostlers quorum og alle misjonsrepresentanter for De tolv apostlers quorum og De syttis første råd slik de nå er innsatt.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
Det er foreslått at vi oppholder de personer som vi nå skal nevne og som virker i følgende avdelinger, kommitéer og hovedorganisasjoner i Kirken.
Historisk avdeling
Howard W. Hunter og Bruce R. McConkie, veiledere
Alvin R. Dyer, administrerende direktør
Joseph Anderson, vise-direktør
Earl E. Olson, assisterende direktør
Leonhard J. Arrington, Kirkens historiker
Donald T. Schmidt, Kirkens bibliotekarkivar
Avdeling for velferdstjenesten
Marvin J. Ashton, veileder
Victor L. Brown, formann

Robert L. Simpson, administrerende direktør for sosialtjenesten
Junior Wright Child, administrerende direktør for Kirkens velferd
Dr. James O. Mason, sjef for helsetjenesten
Komitéen for familiens hjemmeaften
Boyd K. Packer, veileder
James A. Cullimore, administrerende direktør
Prestedømmets misjonærkomité
Ezra Taft Benson, formann i den utøvende komité
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson og Bruce R. McConkie, viseformenn
Loren C. Dunn, administrerende direktør
Det melkisedekske prestedømmes komité
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie
Komitéen for militære saker
Boyd K. Packer, veileder
David B. Haight, administrerende direktør
Prestedømmets genealogiske komité
Mark E. Petersen og Howard W. Hunter, veiledere
Theodore M. Burton, administrerende direktør
Musikkavdelingen
Mark E. Peterson og Boyd K. Packer, veiledere
O. Leslie Stone, administrerende direktør
Tabernakelkoret
Isaac M. Stewart, president
Richard P. Condie, dirigent
Jay E. Welch, assisterende dirigent
Alexander Schreiner, hovedorganist
Robert N. Cundick, organist
Roy M. Darley, organist
Avdeling for fast eiendom
Marvin J. Ashton, veileder
John H. Vandenberg, administrerende direktør
Avdeling for Kirkens informasjonstjeneste
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton og Bruce R. McConkie, veiledere
J. Thomas Fyans, administrerende direktør
Avdeling for offentlig kommunikasjon
Mark E. Petersen og Gordon B. Hinckley, veiledere
Wendell J. Ashton, administrerende direktør
Kirkens undervisningsutvalg
Spencer W. Kimball
Nathan Eldon Tanner
Marion G. Romney
Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. Mc Conkie
L. Tom Perry
Alvin R. Dyer
Marion D. Hanks
A. Theodore Tuttle
Paul H. Dunn
Victor L. Brown
Belle S. Spafford
Neal A. Maxwell, sjef for Kirkens skoleverk
Kirkens finanskomité
Wilford G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
Lee S. Bickmore
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
James A. Norberg, Kirkens revisor
Det melkisdekske prestedømmes FFI
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton og Bruce R. McConkie, veiledere
James E. Faust, administrerende direktør
Marion D. Hanks, assisterende direktør
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
Det aronske prestedømmes GUF
Under ledelse av Det presiderende biskopsråd
Victor L. Brown, H. Burke Peterson og Vaughn J. Featherstone
Det aronske prestedømmes GUF (UM)
Robert L. Backman, Unge menns generalpresident
LeGrand R. Curtis, førsterådgiver
Jack H. Goaslind, Jr., annenrådgiver
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
Det aronske prestedømmes GUF (UK)
Ruth Hardy Funk, Unge kvinners generalpresidentinne
Hortense H. Child, førsterådgiver
Ardeth G. Kapp, annenrådgiver
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
Hjelpeforeningen
Belle Smith Spaffort, presidentinne
Marianne Clark Sharp, førsterådgiver
Louise Wallace Madsen, annenrådgiver
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
Søndagsskolen
Russel M. Nelson, generalpresident
Joseph B. Wirthlin, førsterådgiver
Richard I. Warner, annenrådgiver
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
Primærforeningen
LaVern Watts Parmley, presidentinne
Naomi Ward Randall, førsterådgiver
Florence Recce Lane, annenrådgiver
med alle utvalgets medlemmer slik de nå er innsatt.
De som er enige i dette, vil vise det ved å rekke opp sin høyre hånd; de som er imot, viser det ved samme tegn.
President Kimball, efter det jeg har sett, var avstemningen i hvert tilfelle enstemmig bekreftende.

Bønnens betydning

N. Eldon Tanner

For bare halvannet år siden ble jeg, i vår høytidelige forsamling, bedt om å oppholde en ny president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, som profet, seer og åpenbarer – president Harold B. Lee – sammen med de øvrige generalautoriteter og andre funksjonærer og embedsmenn på generalplanet.

President Lee var en fremragende dynamisk leder, som var elsket og respektert av alle, og meget ble utrettet i løpet av den korte tid han presiderte over Kirken. Vi var alle sjokkert og sørgmodige over hans bortgang, men vi forstår at Herren har kalt ham hjem for å gi ham en stor belønning og for å gi ham et annet oppdrag. Efter hans bortgang ble vår kjære president Spencer W. Kimball kalt, beskikket og ordinert til profet, seer og åpenbarer, og også som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Jeg vil gjerne bære mitt vidnesbyrd om at president Kimball ble utpekt og forutbeskikket av Herren til å presidere over Kirken i denne spesielle tid. Det har skjedd mirakler med ham for å gjøre det mulig for ham å være her sunn og frisk for å motta sitt høye kall og påta seg det tunge ansvar som er lagt på ham. Med begeistring er han blitt oppholdt av stavene på deres stavskonferanser, og her i vår høytidelige forsamling i dag. Det er virkelig en heder, et privilegium og en velsignelse for meg å være kalt til å være hans rådgiver, og jeg håper og ber at Herren vil gi meg visdom, dømmekraft, inspirasjon og dyktighet og også beslutsomhet til å arbeide under hans ledelse på en måte som er akseptabel for ham og Herren når det gjelder å medvirke til å bygge opp Guds rike her på jorden.

Jeg ber alle Kirkens medlemmer overalt i verden om å gå sammen og akseptere og støtte ham som Gud har kalt til å være profet, seer og åpenbarer, apostel for Jesus Kristus og president for hans Kirke og rike, og dessuten påta seg sitt individuelle ansvar for å hjelpe til med å fremme rettferdighetens sak og med å utarbeide sin egen frelse og opphøyelse.

Herren har sagt:

«Derfor skal I . . . gi akt på alle de ord og bud som han skal gi eder efterhvert som han mottar dem, idet I vandrer i hellighet for mig.

For ved å gjøre dette skal helvedes porter ikke få overhånd over eder. Ja, Herren Gud vil drive mørkets makter bort fra eder og la himlene ryste til eders gagn og til sitt navns herlighet.» (L&p 21:4–6)

Det er nøyaktig 144 år siden Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert under Herrens ledelse. Profeten Joseph Smith ble av ham kalt til å være den første president i hans Kirke i disse de siste dager, og medlemmene fikk de instruksjoner som jeg nettopp har sitert. Vi har alle et ansvar for å streve og arbeide for å bygge opp Guds rike og for å fremme rettferdighetens og sannhetens sak og bringe sjeler til Kristus.

Vi blir også minnet om at vi i neste uke skal feire den dag da vår Herre og Frelser ved oppstandelsens store mirakel brøt dødens bånd og sto opp fra graven som et oppstandent vesen. Det er naturlig, riktig og passende at kristne mennesker overalt på jorden av hele sitt hjerte og sinn viser takknemlighet for alt det Jesus Kristus, Sønn av den levende Gud, ofret, han som ga sitt liv for deg og meg og for hele menneskeheten slik at våre synder kan bli tilgitt og slik at vi kan oppstå og glede oss over udødelighet og evig liv, for det var han som sa: « . . . Dette er min gjerning og min herlighet å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39)

Han sa også: « . . . dette er det evige liv at de kjenner dig, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.» (Joh. 17:3)

Som det står i Johannes-evangeliet: «Jesus sa . . . Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve,

og hver den som lever og tror på mig, skal aldri i evighet do . . . » (Joh. 11:25–26)

På denne konferansen er meget blitt sagt – og jeg er sikker på enda mer vi bli sagt – om Jesu Kristi offer, oppstandelsens store mirakel og det budskap han ga til verden. Det er ved og gjennom ham alene at vi har håp om oppstandelse og liv efter døden. Gjennom sine profeter og i sin egen lære ga han oss planen for liv og frelse, som – hvis den aksepteres og efterleves – vil gi oss den største glede, fremgang og lykke mens vi ferdes her på jorden, og evig liv siden hen. Mens han var her, lærte han oss hvor viktig det er å be, og hvordan vi skal be, og det er om dette jeg har lyst til å si noen ord til dere.

Han sa:

«Og når I beder, skal I ikke være som hyklerne; for de vil gjerne stå og bede i synagogene og på gatehjørnene for å vise seg for menneskene . . .

Men du, når du beder, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør og bed til din Fader, som er i lønndom, og din Fader, som ser i lønndom, han skal lønne dig i det åpenbare.

. . . skal I ikke ramse op mange ord . . . (bruke tomme gjentagelser, o. a.)

Derfor skal I bede således: (Og han kunne like gjerne ha sagt: « Derfor skal I leve således») Fader vår du som er i himmelen! Helliget vorde ditt navn;

komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden;
gi oss idag vårt daglige brød;
og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere;
og led oss ikke inn i fristelse; men fri oss fra det onde. For ditt er riket og makten og æren i evighet. Amen.» (Matt. 6:5—7, 9—13)

Denne bønnen kalles ofte for Herrens bønn (eller Fadervår) og tanken med dette er at den skulle gjentas regelmessig og ordrett, mens det han egentlig sa var dette: «Derfor skal I bede således,» og han siktet da til at de ting som var nevnt i denne bønnen skulle være i våre sinn og hjerter, men en bønn er en direkte personlig kontakt hvor vi anerkjenner vår Fader i himmelen, den må være oppriktig, og vi må ganske enkelt og med våre egne ord gi uttrykk for en følelse av takknemlighet og be om veiledning og om å bli velsignet med det vi har behov for.

For det første må verden — slik Herren sa — stenges ute, slik at vi kan konsentrere oss om det vi sier til vår himmelske Fader. La oss analysere betydningen av de ord Herren brukte i den enkle bønn han har gitt oss.

Han sa: «Fader vår du som er i himmelen.» Med disse ordene erkjenner vi at Gud er vår Fader, hele menneskehetens Fader; og alle mennesker, uansett hvem de er og hvor de befinner seg, blir bedt om å påkalle ham som sin Fader som er i himmelen. Er det ikke strålende å forstå og vite at vi kan gå til vår himmelske Fader uten å ha noen avtale, at vi i all vår enkelhet og tro kan legge vår sjel åpen for ham, å vite at han er til og både kan og vil høre og besvare våre bønner. Vi vet at han er en levende Gud som er i himmelen, at vi er hans åndebarn og at hans Sønn Jesus Kristus har bedt oss — uansett hvem vi er — om å påkalle Gud og erkjenne at han er vår Fader.

Videre sa han: «Helliget vorde ditt navn.» Hvor viktig er det ikke at Guds navn skulle helliges i våre daglige gjøremål, og spesielt når vi tilber ham. Den beste måte å hellige Guds navn på er ved å hedre og respektere hans navn og hjelpe andre til å gjøre det samme. Vi skulle hedre hans navn ved å vise kjærlighet og ærbødighet, påkalle ham i tilbedelse og gjøre alt dette som vil kaste glans over ham.

Når vi tenker på dette: «Komme ditt rike; skje din vilje, som i himmelen, så og på jorden;» må vi forstå at det bare finnes én måte dette kan realiseres på, og det er ved å akseptere at han er vår Gud og ved å efterleve hans bud og hjelpe til med å bygge opp hans rike her på jorden. Hans Kirke og rike er blitt opprettet her på jorden i dag, og det kan bare bygges opp når vi godtar hans læresetninger, efterlever dem og gir dem videre til verden.

Da Herren talte til profeten Joseph Smith i 1931, sa han: «Guds rikes nøkler er overgitt mennesket på jorden, og fra dette sted (Sion) skal evangeliet rulle frem til jordens ender, lik stenen som blev hugget ut av fjellet, men ikke med hender, og rulle frem inntil det har fylt hele jorden . . . Påkall Herren at hans rike må ha fremgang på jorden, at dens innbyggere må motta det og være beredt for de dager som skal komme, da Menneskesønnen skal komme ned i himmelens skyer, iklædd sin herlighets glans, for å møte Guds rike som er oprettet på jorden.

Derfor må Guds rike ha fremgang så at Himmelens rike må komme, forat du, O Gud, må bli herliggjort i himmelen så og på jorden, forat dine fiender må bli dig underlagt; for din er æren, makten og herligheten for evig og alltid. Amen.» (L&p 65:2, 5—6)

Hvis vi ber om at hans vilje skal skje, må vi være beredt til å gjøre vår del. Min far sa til meg da jeg var en gutt: «Hvis du vil at dine bønner skal besvares, da må du komme deg på bena og sette igang,» Det har ingen hensikt å be om at riket skal komme og at hans vilje skal skje medmindre vi er beredt til å gjøre noe med det.

Når vi tenker nærmere over ordene: «Gi oss i dag vårt daglige brod», kunne vi like gjerne si «våre daglige behov», fordi vi skulle innse at vi fullt og helt er avhengig av Herren for alt vi har. Han er vår Skaper, og han har gitt oss alle ting. Han har gitt oss en hjerne som vi kan bruke til å tenke, resonnere og lære med; han venter at vi skal bruke vår kunnskap og de ferdigheter vi utvikler så vi kan ha rik tilgang på alle ting, kan dekke vårt eget behov og dele med vår neste. Vi blir formanet om å be om alle våre personlige behov og om alt som henhører til vårt ve og vel. Hvor viktig er det ikke å være verdig til å påkalle vår himmelske Fader, be om hans hjelp og gi uttrykk for den takknemlighet vi føler for livets rikdom og alle hans strålende velsignelser. Når vi ber, skulle vi bestemme oss for å bruke disse velsignelser klokt til beste for oss selv og andre, for å fremme Herrens verk og for å forherlige hans navn. Først når vi gjør Guds vilje, anerkjenner vi hans suverentit.

Når vi analyserer ordene: «led oss ikke inn i fristelse; men fri oss fra det onde.» skulle vi forstå at han har gitt oss den hellige skrift og har sendt oss profeter for å undervise oss, og når vi aksepterer disse læresetninger, vil vi bli ledet bort fra, og ikke inn i fristelse. Når vi holder budene og følger Jesu Kristi læresetninger, vil vi få styrke til å motstå fristelser og vi vil bli befridd fra det onde fordi vi ikke plaserer oss selv i en situasjon hvor vi blir fristet til å gjøre det som er galt.

I Markus-evangeliet leser vi: «Våk og bed, forat I ikke skal komme i fristelse! Ånden er villig men kjødet er skrøpelig.» (Mark. 14:38) Vi må be om mot og styrke, om ønske, besluttsomhet og evne til å være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige og å gjøre det mot andre som vi vil at andre skal gjøre mot oss. Når vi med en bønn i vårt hjerte stadig soker efter sannheten, skulle vi søke efter alt som er dydig, skjont, prisverdig og godt. Når vi lever slik, hjelper vi Herren til å besvare vår bønn. «Led oss ikke inn i fristelse,» så vil vi bli befridd fra det onde.

La oss se nærmere på uttrykket: «Forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere». Det er interessant å sammenligne det Matteus har skrevet med det Lukas og Markus sier. Lukas sier: «og forlat oss våre synder, for også vi forlater hver den som er oss skyldig . . . » (Luk. [illegible])
Markus sier det på denne [illegible]
«Og når I står og bede[illegible]
get imot nogen, [illegible]

forat eders Fader i himmelen skal forlate eder eders overtredelser!
Men dersom I ikke forlater, da skal heller ikke eders Fader i himmelen forlate eders overtredelser.» (Mark. 11:25–26)
Herren har sagt: «Jeg Herren, vil tilgi den jeg vil tilgi; men av eder fordres det at I skal tilgi alle mennesker.» (L&p 64:10) Vi blir også oppfordret til å tilgi mange ganger, ja endog sytti ganger syv. Vi skulle stanse opp og spørre om vi er beredt til å be Herren om å tilgi oss for våre synder og overtredelser på samme måte som vi tilgir våre venner og medmennesker. Hvor strålende ville det ikke være om vi alle kunne tilgi og elske vår neste. Da vil det bli langt lettere for oss å be Herren om å tilgi oss for alle våre feilgrep; og når vi omvender oss og bærer frem de frukter som er omvendelsen verdig, da kan vi vente å få del i Guds tilgivelse og barmhjertighet.
Skriften er klar når det gjelder denne form for tilgivelse. Vi leser: «For dersom I forlater menneskene deres overtredelser, da skal eders himmelske Fader også forlate eder;
men dersom I ikke forlater menneskene deres overtredelser, da skal heller ikke eders Fader forlate eders overtredelser.» (Matt. 6:14–15)
Og videre: «Derfor sier jeg eder at I skal tilgi hverandre; for den som ikke tilgir sin bror hans overtredelser, står fordømt for Herren; for på ham hviler en større synd.» (L&p 64:9)
Vår Herre ga oss et eksempel på tilgivelsens sanne ånd da han fra korset sa følgende: « . . . Fader, forlat dem for de vet ikke hvad de gjør.» (Luk. 23:34) Vi leser også om den trofaste disippel Stefanus som ble forfulgt og stenet til døde. «Og han falt på kne og ropte med høi røst: Herre, tilregn dem ikke denne synd! Og som han hadde sagt dette, sov han inn.» (Ap.gj. 7:60)
Hvor viktig er det ikke at vi i livet anvender omvendelsens og tilgivelsens store prinsipper. La oss alltid huske at det er den som bærer nag eller har dårlige følelser overfor sin neste og som ikke tilgir, som blir ille til mote, ulykkelig og utilpass, og dersom vedkommende fortsetter på denne vei, vil sjelen bli fordervet og han vil begå en større synd. Det finnes tallrike eksempler med lykkelig utfall hvor personer som har båret nag eller gått med dårlige følelser mot hverandre, har mot og styrke til senere hen å gå for å be om unskyldning, de har vist kjærlighet og har forsonet seg, og dette har ført til et edelt og nytt forhold hvor begge er meget lettet og lever lykkelig sammen.
La oss nu tenke nærmere over disse ord: «For ditt er riket og makten og æren i evighet, Amen.» Nok en gang blir vi minnet om at Gud er vår Fader, vi erkjenner at det rike vi søker er hans rike og at alt godt blir utført, ikke av og ved oss selv, men ved hans kraft og til hans ære. Vi må takke ham for alt vi mottar og forstå betydningen av å gi uttrykk for vår takknemlighet ved den måte vi efterlever og tjener ham og våre medmennesker på.
Måtte vi alltid huske og erkjenne at Jesus Kristus, Guds Sønn og denne verdens Frelser kom og ga sitt liv for deg og meg, og måtte vi godta hans læresetninger som den vei som fører til liv og frelse og være beredt til å leve slik at vi kan bli funnet verdige hans offer mens vi forbereder oss til å nyte udødelighet og evig liv. Når vi gjør dette, forherliger vi hans navn og bringer frelse til oss selv.
«Amen» er et avslutningsord som brukes for å gi uttrykk for en høytidelig bekreftelse eller for å tilkjennegi at vi innerst inne godkjenner det som er blitt sagt. Måtte vi i sannhet mene dette og vise det ved det vi sier og gjør.
Når vi ber, la oss så huske den bønn Jesus Kristus ba i Getsemane:
«Da kom Jesus med dem til et sted som heter Getsemane, og han sa til disiplene: Sett eder her mens jeg går bort og beder.
Og han tok Peter og de to Sebedeus' sønner med sig og begynte å bedrøves og engstes.
Da sier han til dem: Min sjel er bedrøvet inntil døden; bli her og våk med mig!
Og han gikk et lite stykk frem, falt på sitt ansikt og bad og sa: Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå mig forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vil!» (Matt. 26:36–39)
Hvor viktig er det ikke at vi er beredt til å si: «Ikke som jeg vil, men som du vil.»
La oss lytte til hva Herren har sagt i nyere tid:
«Hør, O I, min kirkes folk, til hvem riket er gitt; lytt I og hør på ham som la jordens grunnvoll, som skapte himlene og alle deres hærskarer, og ved hvem alle ting blev skapt, som lever og har en tilværelse.
Og igjen sier jeg, lytt til min røst før døden kommer, og det i en time når I fremdeles tror sommeren er her — høsten er forbi, og eders sjel er ikke frelst.
Lytt til ham som er talsmannen hos Faderen, han som taler eders sak for hans åsyn —» (L&p 45:1–3)
Jeg bærer mitt vidnesbyrd om at Gud virkelig lever og at han er rede til å høre og besvare våre bønner gjennom Jesus Kristus vår Frelser. Først når vi efterlever hans læresetninger og holder hans bud, kan vi forherlige hans navn og hjelpe til med å bygge opp hans rike som er opprettet her på jorden. Måtte vi gjøre dette, er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn, Amen.

Guds utvalgte

N. Eldon Tanner

Mine kjære brødre, bærere av Guds prestedømme — alle som er samlet på så mange steder (nesten 200 000 er tilstede ved dette møte i kveld). Dette er en kongelig hær, det største broderskap og den største makt i hele verden. Hvor heldige vi er som kan ha prestedommet blant oss og være medlemmer av dette store broderskap i Jesu Kristi av Siste Dagers Hellige!

I kveld har vi fått veiledning og inspirasjon; vi har fått styrket vår tro og vårt vidnesbyrd, og vi har lyttet til den vakre sangen fra dette koret. Om noen få minutter vil vi få den store velsignelse som det er å lytte til en Guds profet, som er president for Jesu Kristi Kirke og Hans talerør på jorden idag. Måtte vi lytte når han taler og ha ører til å høre med, og ha besluttsomhet til å følge denne store leder, Spencer W. Kimball.

Jeg har hatt det store privilegium og den velsignelse å tjene fire av Herrens utvalgte profeter som rådgiver, og bærer vidnesbyrd om at de i sannhet er Guds profeter. Jeg vil gjerne tale til dere om hvordan Herren har utvalgt, ordinert og beskikket lederne i sin Kirke, og hvor knirkefritt det går når den ene skal efterfolge den andre.

Da Jesus var på jorden, gikk han inn i sitt embede og organiserte sin Kirke, og han «kalte ... sine disipler til sig, og han valgte sig ut tolv av dem og gav dem navnet apostler.» (Luk. 6:13.) Han sa til sine apostler: «Sannelig sier jeg eder: Alt det I binder på jorden, skal være bundet i himmelen, og alt det I løser på jorden, skal være løst i himmelen.» (Matt. 18:18.)

Dette gjør det klart at han ga hver av dem det fulle og hele apostelskap, med tilhørende nøkler og myndighet, slik at hver enkelt, hvis det skulle bli nødvendig, kunne gjøre tjeneste som seniorapostel eller president for Kirken. Peter, Jakob og Johannes ble beskikket som Kirkens øverste ledere som skulle virke som Det første presidentskap når Kristus var borte.

Det samme prinsipp er grunnlaget for Kirken i disse siste dager. Efter at Herren hadde utvalgt Joseph Smith, kom Peter, Jakob og Johannes og overdro Det melkisedekske prestedømme til ham og Oliver Cowdery og ordinerte dem til Jesu Kristi apostler.

I Lære og pakter leser vi at Joseph Smith jr. ble kalt til den første eldste i Kirken. Herren sa: «... du (skal) kalles en seer, en oversetter, en profet, en Jesu Kristi apostel, en eldste i kirken ved Gud Faderens vilje og din Herre Jesu Kristi nåde,
og du er inspirert av den Hellige Ånd til å legge kirkens grunnvoll, og å bygge den op i den helligste tro.» (L&p 21:1-2.)

Selv om det i juni 1829 ble gjort kjent for profeten og Oliver Cowdery — før Kirken ble organisert — at det skulle være tolv apostler og måten de skulle velges på, ble ikke De tolvs råd utnevnt før i 1835. Da fikk de tre vidner til Mormons bok, under Herrens ledelse gjennom profeten Joseph Smith, i oppgave å velge ut de tolv som skulle ordineres til apostler. *(Documentary History of the Church,* bind 2, s. 186-87; L&p 18.)

Disse menn ble utvalgt og ordinert til apostler under ledelse av profeten Joseph Smith, og de fikk den samme myndighet som Paulus og de andre apostlene hadde på Jesu Kristi tid. Det er nedskrevet: «Og de danner et kvorum som i myndighet og makt er likestillet med de tre før nevnte presidenter» (L&p 107:24), hvilket vil si Kirkens første presidentskap.

Videre leser vi i *Documentary History of the Church:* «President Smith begynte derefter å forklare de tolvs plikter og deres myndighet, som er nest efter det nåværende presidentskap, ... De tolv er heller ikke underlagt noen andre enn Det første presidentskap, dvs. meg, ... Sidney Rigdon og Frederick G. Williams, som nu er mine rådgivere; og hvor jeg ikke er [dvs. når han dør], er det ikke noe første presidentskap over de tolv.» (*DHC,* bind 2, s. 373-74.)

President Wilford Woodruff sa: «Jeg sier til de siste-dagers hellige at nøklene til Guds rike er her, og de skal fortsette å være her inntil Menneskesønnens komme. La hele Israel forstå det ... Ingen mann som noensinne har smakt livet, kan ha disse nøkler til Guds rike og lede folket på gale veier.» (*Discourses of Wilford Woodruff,* G. Homer Durham, comp., Bookcraft, Inc., 1946, s. 73-74.)

Efter profeten Josephs død sammenkalte Brigham Young til et møte med følgende ord: «Jeg vil gjerne se disse menneskene, med de forskjellige quorum i prestedømmet, samlet til en spesiell konferanse ... » Og på dette møtet sa han: « ... Jeg står frem for å virke i mitt kall sammen med De tolvs quorum, som Jesu Kristi apostler i denne generasjon — apostler som Gud har kalt ved åpenbaring gjennom profeten Joseph, som er ordinert og salvet til å holde nøklene til Guds rike i hele verden.»

Så spurte han: «Ønsker Kirken, og er det deres eneste ønske, å oppholde De tolv som dette folks første presidentskap?» Ifølge opptegnelsene ble det en enstemmig avstemning. Derefter ba han om mot-stemmer, men ingen rakte opp hånden.

Det går klart frem at Brigham Young ville at den stemmegivning som ble foretatt av prestedømmets quorum, skjedde i ordnede former, i likhet med den måte dette ble gjort på i den høytidelige forsamling i dag morges, for han sa: «Denne [avstemning] erstatter det andre spørsmål, prøvet i hvert quorum.» (*DHC,* bind 7, s. 230, 232, 240.) Han forklarte derefter at de tolv skulle forbli i sine stillinger og virke der, og at de hadde rikets nøkler, slik at de kunne ta seg av Kirkens anliggender og lede alle ting på rett vis inntil De første presidentskap

igjen ble organisert. Denne fremgangsmåte er alltid blitt fulgt efter Joseph Smiths død. I dette tilfelle fortsatte de tolv å lede Kirken i tre og et halvt år før Det første presidentskap ble organisert og Brigham Young ble Kirkens president.

Da president Wilford Woodruff ble spurt om han kjente noen grunner til at noen andre enn presidenten for de tolv ikke skulle kalles til å presidere over Kirken, sa han at han kjente flere grunner. «For det første, hvem har den presiderende myndighet over Kirken når presidenten dør? Det er De tolv apostlers quorum, ordinert og organisert ved åpenbaring fra Gud og ingen annen. Hvem er så Kirkens president mens De tolv apostler presiderer over Kirken? Det er presidenten for De tolv apostler, og han er i realiteten like mye Kirkens president mens han presiderer over de tolv som når Det første presidentskap er organisert og han presiderer over to menn.» Denne informasjon er hentet fra et brev som ble skrevet til eldste Heber J. Grant den 28. mars 1887, signert av Wilford Woodruff. Nå er dette prinsippet blitt fulgt i mer enn hundre år.

Gjennnom hele Kirkens historie har det vært tydelig at den mann som blir valgt til Kirkens president, har vært forutordinert og at han har vært den rette mann for sin tid. Ifølge opptegnelsene sa profeten Joseph første gang han møtte Brigham Young at Brigham Young en dag skulle bli Kirkens president. Når vi tenker over den bemerkelsesverdige kombinasjon av hendelser som gjorde Brigham Young til president for De tolv og derefter Kirkens president, er det klart at han var forutordinert og utvalgt lenge før han ble født, på samme måten som Jeremias og andre.

Da profeten Joseph døde, så det for alle ut som ingen var rede og forberedt til å påta seg ansvaret som Kirkens president. Joseph hadde fått den spesielle begavelse å motta åpenbaring for Kirken, og han mottok en høyere grad av inspirasjon enn mange profeter. Han var spesielt skikket til sin store misjon. Men efter hans død viste det seg at Brigham Young, som ble Kirkens president, var den riktige mann på dette tidspunkt. Han var også i besittelse av særegne gaver og evner som gjorde ham istand til å utføre det som var nødvendig på den tiden. Brigham Young var en stor leder, kolonisator og organisator. Han var visselig den rette til å lede Kirken og grunnfeste den i Klippefjellene, slik som profeten Joseph hadde forutsagt.

Ved å legge merke til hvordan president John Taylor ble bevart, får vi en gjentatt forsikring om dette. Man kan kanskje si at han var en martyr, eftersom han tok med seg i graven sår som han hadde fått da profeten Joseph ble drept. Hans administrasjon har gitt oss tydelige eksempler på at han virkelig var den mann som Kirken trengte på den tiden. Det samme kan vi si om dem som efterfulgte ham som Kirkens presidenter.

Vi må være klar over at selv om president Lee fikk så kort tid som president for Kirken, ble det gjort stor fremgang under hans ledelse; det ble utført meget arbeide, og grunnlaget ble lagt for videre utvikling og vekst i Kirken.

Nå har Kirken en ny president som Herren har utvalgt og forutordinert. Som apostel er han blitt prøvet, testet og opplært i over 30 år, og ved tre forskjellige anledninger er han blitt spart på en mirakuløs måte for å kunne overta denne høye og hellige stilling.

Som vi leser i *Profeten Joseph Smiths lærdomme:* «Hver eneste mand, som har et kald til at betjene verdens indbyggere, ble ordineret til selve denne opgave i det store råd i himlen, før denne verden blev til» (s. 442 dansk utg.).

Vi må alltid huske, som det så ofte er blitt sagt, at Herren kaller sine profeter og Herren avløser sine profeter. Ingen annen makt kan kalle eller avløse dem. Når Kirkens president dør, overtar De tolvs quorum, som jeg før har påpekt, og den som har vært medlem lengst, eller De tolvs president, blir den som presiderer.

Det er viktig å legge merke til at det var nettopp det som skjedde da Harold B. Lee døde. President Romney ble budsendt til hospitalet, og mens de snakket sammen, sa president Lee, som skjønte at han kunne bli satt ut av virksomhet for en tid: «President Tanner er borte, og jeg vil at du skal overta og ivareta Kirkens anliggender.» President Kimball, som kom dit senere, tilbød president Romney sin tjeneste. Men umiddelbart efter at president Lees død var bekjentgjort, henvendte president Romney seg til president Kimball og sa: «Som president for De tolvs quorum, har du nu ansvaret. Jeg står til din disposisjon og er beredt til å gjøre hva jeg kan for å hjelpe.»

Dette var fullstendig i samsvar med Kirkens orden, og er et godt eksempel på at Kirken aldri blir stående uten et presidentskap, og på hvor knirkefritt ansvaret overdras fra den ene til den andre. President Kimball ble umiddelbart, som president for De tolv, Kirkens presiderende myndighet.

Jeg har lyst til å fortelle dere litt om hvordan han ble utnevnt til Kirkens president og ordinert til dette embede. Men la meg først sitere hva president Kimball sa på konferansen den 4. april 1960, for 14 år siden:

«Hvilken mor som med et ømt blikk ser på sitt lille barn, forsøker ikke å tenke seg at dette barnet blir Kirkens president eller nasjonens leder! Mens barnet ligger trygt forvart i hennes armer, ser hun ham for seg som en statsmann, en leder, en profet. Enkelte drømmer blir oppfylt. Én mor gir oss en Shakespeare, en annen en Michelangelo, en tredje en Abraham Lincoln, og en fjerde en Joseph Smith.

Mens teologer raver omkring og snubler, når munnen sier noe annet enn vedkommende tenker, når menneskene i sine hjerter løper «omkring og søke(r) efter Herrens ord, men . . . ikke finne(r) det» (Amos 8:12) — når det er nodvendig å splitte feiltagelser, trenge igjennom det åndelige mørke og åpne himmelen, da blir et lite barn født.» Hvor profetisk denne uttalelse er! (*Conference Report,* apr. 1960, s. 84.)

Nettopp et slikt barn ble født i Salt Lake City den 28. mars 1895, og han fikk navnet Spencer Wooley Kimball. I *Lys over Norge,* juli 1974 vil dere

finne en meget interessant oversikt over denne store manns liv, fra han ble født til idag, meget vakkert skrevet av eldste Boyd K. Packer.

Da Wilford Woodruff var Kirkens president, sa han at det var Herrens vilje at det ikke skal ta noen tid fra presidenten dør til Det første presidentskap blir reorganisert. Derfor var det bare fire dager efter president Lees død, den 30. desember 1973, at president Kimball, som da var president for De tolv, kalte De tolvs råd sammen i templets øvre rom for å diskutere reorganiseringen av Det første presidentskap og utføre det de måtte bli enige å gjøre. De som hadde vært presidentens rådgivere, dvs. president Romney og jeg, inntok sine respektive plasser i De tolvs quorum.

President Kimball uttrykte sin store sorg over president Lees bortgang og sin følelse av utilstrekkelighet, og ba medlemmene av De tolv efter ansiennitet uttrykke sin personlige mening om reorganiseringen av presidentskapet.

Hver enkelt av De tolv uttrykte en følelse av at tiden var inne til å reorganisere Det første presidentskap og at president Spencer W. Kimball var den mann Herren nu ønsket skulle presidere. Herrens gode ånd var i rikt monn tilstede, og brødrene var en fullstendig enhet både i tanker og ord. Det eneste ønske de hadde, var å gjøre Herrens vilje, og ingen av dem var i tvil om at det var Herrens vilje som var kommet til uttrykk.

Eldste Ezra Taft Benson fremsatte så det formelle forslag om at Det første presidentskap skulle reorganiseres og Spencer W. Kimball oppholdes, ordineres og beskikkes som Kirkens president, profet, seer, åpenbarer og ansvarlig leder. Dette forslag fikk støtte, og ble enstemmig vedtatt.

President Kimball gikk ydmykt frem og sa at han mottok dette kall. Han ba om at Ånden og Herrens velsignelser måtte være med ham, slik at han kunne være istand til å utføre Herrens vilje. Han sa at han alltid hadde bedt om at president Lee måtte beholde sin helse, energi og styrke, og om at Herrens velsignelser måtte være med ham i hans stilling som Kirkens president. Han understreket at han sammen med sin kjære kone, Camilla, hadde bedt oppriktig om at han aldri måtte få denne stillingen, og at han hadde følt seg temmelig sikker på at han ville dø før president Lee.

Ved denne anledning tenkte jeg på Frelseren som ba i Getsemane: «Min Fader! er det mulig, da la denne kalk gå mig forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vil!» (Matt. 26:39.) Og dette aksepterte han også.

Derefter valgte og utnevnte president Kimball N. Eldon Tanner som sin førsterådgiver og Marion G. Romney som sin annenrådgiver. Begge uttrykte seg i ydmykhet og forpliktet seg til å støtte og oppholde ham som Kirkens president, og å virke i sitt embede efter beste evne, og de ba om at Herren måtte velsigne dem.

Efter dette ble president Benson oppholdt som president for De tolvs råd. President Kimball tok derefter plass midt i rommet, og da alle de tilstedeværende la hendene på hans hode, følte vi at Herrens ånd i sannhet var med oss, og denne gode ånd fylte våre hjerter. President Benson var den som førte ordet. Han uttalte en vakker bønn og velsignelse, og slik ble nå Spencer Wooley Kimball ordinert og beskikket til profet, seer og åpenbarer og som president for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Det er mitt vidnesbyrd til dere og til verden at Kirkens plan og orden er blitt fulgt, og at Spencer W. Kimball er Herrens profet og president i hans Kirke og rike her på jorden. På stavskonferanser efter utnevnelsen, og i den høytidelige forsamling idag har folk av hele sitt hjerte oppholdt ham. Hver og en av oss har den store ære, det store privilegium og ansvar å godta og støtte president Kimball som en Guds profet og under hans ledelse gjøre alt som står i vår makt for å hjelpe til med å bygge opp riket, til å fremme rettferdighetens sak og forberede verden på vår Herre og Frelsers, Jesu Kristi, annet komme.

Men i likhet med tilfeller fra tidligere tider, er det også idag enkelte som stiller seg tvilende til valget av president og fremgangsmåten forbundet med det; og det er også én som skriftlig har gitt uttrykk for sin mening ved å si at det var *han* som skulle vært Kirkens president. Men la meg minne dere om at Kirkens metoder og Jesu Kristi lærdommer ikke er underlagt forsøksvirksomhet, og at vi har det store privilegium og ansvar og den velsignelse det er å være medlemmer av hans Kirke og rike og kunne godta og oppholde profeten, og det er opp til oss selv å vise oss verdige til det medlemskap og prestedømme vi har.

La oss alltid huske at Kirkens ledere står ansvarlige overfor Herren, og det er han som skal ordne opp med dem hvis de tar gale veier, og avløse dem når de har utført sin misjon. Vi er gjentatte ganger blitt advart mot å gjøre opprør mot den myndighet som Gud har innsatt for å lede Kirken, og hvis vi ikke omvender oss, vil han ta sin ånd bort fra oss.

Kjære brødre, hvis vi ønsker å bli ledet av Herrens ånd og nyte hans velsignelser, må vi være lydige mot ham som er blitt valgt til vår leder og aldri murre, klage eller finne feil eller føle at det egentlig er en annen som skulle hatt hans stilling. Menn i høye embeder, selv en av de tre vidner, Oliver Cowdery, som hadde mottatt prestedømmet fra himmelske vesener, og Sidney Rigdon, rådgiver i Det første presidentskap, falt bort fra Kirken på grunn av at de kritiserte og satte spørsmålstegn ved Guds profet.

Jeg ber om at vi alle må være faste i troen og støtte, oppholde og følge ham som Gud har valgt til å være vår leder. Når vi gjør dette, vil vi bli velsignet, og Herrens ånd vil være med oss og våre familier når vi underviser dem og oppmuntrer dem til å være aktive og trofaste. Intet kan hindre at Guds verk fullføres og at hans vilje skjer. Herren har sagt om sin profet:

«For hans ord skal I motta i all tålmodighet og tro, som om de var fra min egen munn.

For ved å gjore dette skal helvedes porter ikke få overhånd over eder. Ja, Herren Gud vil drive mørkets makter bort fra eder og la himlene ryste til eders gagn og til sitt navns herlighet.

For så sier Herren Gud: Ham har jeg inspirert til å føre frem til gagn, i mektig kraft, Sions sak; . . .» (L&p 21:5-7.)

I Jesu Kristi navn. Amen.

Fortvil ikke!

Ezra Taft Benson

Ydmyk og takknemlig gir jeg meg i kast med dette hellige ansvar.

Det er mitt håp og min bønn at det jeg kommer til å si, vil være til hjelp både fysisk og åndelig i de vanskelige dager som ligger foran oss.

Vi lever i en tidsalder da, slik Herren forutsa, menneskenes hjerter svikter dem, ikke bare fysisk, men også åndelig. (Se L&p 45:26) Mange mister motet i livets kamp. Selvmord står øverst på listen over dødsårsaker blant college-elever. Mens oppgjøret mellom det gode og det onde nærmer seg med de påfølgende prøvelser og trengsler, forsøker Satan stadig sterkere å overvinne de hellige med fortvilelse, mismodighet og depresjon.

Likevel burde vi som siste-dagers-hellige være det mest optimistiske og minst pessimistiske blant alle folkeslag. For mens vi vet at "fred skal bli borttatt fra jorden, og djevelen skal ha makt over sitt eget herredømme", er vi også forsikret om at "Herren skal ha makt over sine hellige og skal regjere i deres midte." (L&p 1:35—36)

Med den forsikring at Kirken skal forbli intakt med Guds ledelse gjennom de vanskelige tider som skal komme, blir det vårt individuelle ansvar å påse at hver og en av oss forblir trofast mot Kirken og dens læresetninger. "Men den som forblir trofast og ikke overvinnes, skal bli frelst." (Joseph Smith 1:11) For å hjelpe oss fra å bli overvunnet av djevelens mønster av fortvilelse, mismodighet, depresjon og håpløshet, har Herren sørget for minst et dusin fremgangsmåter som vil oppløfte vår ånd og la oss vandre jublende videre dersom vi følger dem.

Først og fremst: omvendelse. I Mormons bok leser vi at "fortvilelse kommer av ugudelighet". (Moro. 10:22) "Når jeg gjør godt, føler jeg godt", sa Abraham Lincoln, "og når jeg gjør ondt, føler jeg ondt." Synd trekker et menneske nedover mot håpløshet og fortvilelse. Selv om et menneske kan ha midlertidig glede av synd, er resultatet sorg. "Ugudelighet har aldri vært lykke." (Al. 41:10)

Synd skaper disharmoni med Gud og er ødeleggende for ånden. Derfor gjør et menneske klokt i å undersøke seg selv for å finne ut om han er i harmoni med Guds lover. Enhver lov som holdes, bringer en spesiell velsignelse. Enhver lov som brytes bringer en spesiell ødeleggelse. De som bærer tunge byrder av fortvilelse, skulle komme til Herren, for hans åk er gagnlig, og hans byrde er lett. (Se Matt. 11:28—30)

For det annet: bønn. Bønn i nødens time er en stor velsignelse. Fra enkle prøvelser til vår egen Getsemane, kan bønner sette oss i kontakt med Gud, vår største kilde til trøst og råd. "Bed alltid, så du må seire" (L&p 10:5) — uavlatelig bønn. "Jeg anvendte imidlertid all min styrke til å anrope Gud om å befri meg," er de ord den unge Joseph Smith bruker for å beskrive den metode han brukte i Den hellige lund for å holde fienden fra å ødelegge ham. (Joseph Smith 2:16) Dette er også en nøkkel til hvordan vi kan hindre at depresjonen ødelegger oss.

For det tredje: tjeneste. Å glemme deg selv i rettferdig tjeneste for andre kan opplate dine øyne og få ditt sinn bort fra personlige problemer, eller i det minste sette dem i det rette lys. "Når du merker at du er en tanke trist til sinns", sa president Lorenzo Snow, "så se deg omkring og finn noen som befinner seg i en dårligere forfatning enn deg selv; gå til vedkommende og finn ut hva problemet hans er, forsøk så å fjerne det med den visdom Herren skjenker deg; derefter vil det første du merker, være at din tristhet er borte, du føler deg let til sinns, Herrens ånd hviler på deg og alt synes lysere." (*Conference Report*, 6. april 1899, s. 2—3)

En kvinne hvis liv er engasjert i rettferdig oppdragelse av sine barn, har bedre chanse til å holde motet oppe enn den kvinne som bare har sine egne personlige problemer å tenke på.

For det fjerde: arbeide. Jorden ble forbannet for Adams skyld. Arbeide er vår velsignelse, ikke vår straff. Gud har et arbeide å gjøre, og det skulle også vi ha. Det å slutte å arbeide har gjort mangt et menneske nedtrykt og påskyndet døden. Det er blitt sagt at selv djevlene fletter tau av sand heller enn å møte det helvete som kjedsommelighet er. Vi skulle arbeide med å ta vare på de åndelige, mentale, sosiale og fysiske behov hos oss selv og hos dem vi har til oppgave å hjelpe. I Jesu Kristi Kirke er det nok av arbeide å gjøre slik at en kan fremme Guds rike. Hvert medlem en misjonær, familiegenealogi og tempelarbeide, hjemmeaftener, motta oppdrag i Kirken og foredle det er bare noen få nødvendige oppgaver.

For det femte: helsen. Det fysiske legemes tilstand kan påvirke ånden. Derfor ga Herren oss Visdomsordet. Han sa også at vi skulle gå tidlig til sengs og stå tidlig opp (se L&p 88:124), at vi ikke skulle løpe fortere enn vi har styrke til (se L&p 10:4) og at vi skulle vise måtehold i alle ting. Generelt sett vil det være sunnere for oss å spise mest mulig mat i sin naturlige form og minst mulig mat som er raffinert. Mat kan påvirke sinnet, og underernæring når det gjelder enkelte stoffer kan bevirke mental depresjon. En grundig legeundersøkelse med jevne mellomrom er en sikkerhet og kan lokalisere problemer som kan rettes på. Hvile og mosjon

er vesentlig, og en tur i frisk luft kan friske opp ånden. Sunn avkobling er en del av vår religion, og innimellom er det nødvendig å sette ned farten, og selv forventningen kan oppløfte ånden.

For det sjette: lesing. Mangt et menneske har i prøvelsens time vendt seg til Mormons bok og har blitt opplyst, gjenopplivet og trøstet.

Salmene i Det gamle testamente er spesiell balsam for en sjel i nød. I våre dager er vi velsignet med Lære og pakter, åpenbaring fra nåtiden. Profetenes ord, i særdeleshet Kirkens presidents ord, er betydningsfull lesning og kan gi veiledning og trøst i tider da man føler seg nedtrykt.

For det syvende: velsignelse. I en tid med spesielt store påkjenninger eller i påvente av en kritisk begivenhet, kan man be om en velsignelse ved håndspåleggelse av prestedømmet. Selv profeten Joseph Smith søkte og fikk en velsignelse under Brigham Youngs hender, og mottok trøst og veiledning for sin sjel. Fedre, lev slik at dere kan velsigne deres hustru og barn. Å motta, og derefter stadig og bønnfullt studere sin patriarkalske velsignelse kan gi hjelpende innsikt, særlig i nødens time. Nadverden vil "velsigne . . . de sjeler" (L&p 20:77, 79) som villig tar del i den, og derfor skulle den tas ofte, selv av sengeliggende.

For det åttende: faste. Et spesielt slag onde ånder lar seg ikke drive ut uten gjennom faste og bønn, forteller Skriften oss. (Se Matt. 17:21) Faste med jevne mellomrom kan hjelpe til med å klarne sinnet og styrke legemet og ånden. Den vanlige faste som vi blir bedt om å delta i på fastesøndager, er fireogtyve timer uten mat eller drikke. Noen mennesker som har følt behovet for det, har fastet lenger idet de ikke har spist, men tatt til seg den nødvendige væske. Man skulle utøve visdom, og fasten skulle brytes med lett føde. For å gjøre fasten så fruktbringende som mulig, skulle den forbindes med bønn og meditasjon; fysisk arbeide skulle begrenses til et minimum, og det er en velsignelse om man kan studere Skriften og tenke over grunnen til fasten.

For det niende: venner. Samkvem med virkelige venner som kan lytte til det du har å si, dele dine gleder med deg, hjelpe deg å bære dine byrder og gi riktige råd, er uvurderlig. For et menneske som har vært i depresjonens fengsel, får Joseph Smiths ord spesiell betydning: "Hvor skjønn er ikke en venns stemme; ett tegn på vennskap fra en hvilken som helst kilde vekker og kaller til handling enhver følelse av sympati." *(Teachings of the Prophet Joseph Smith, s. 134)*

Idéelt sett skulle din familie være dine nærmeste venner. Men det viktigste er å søke å være vår himmelske Faders og vår bror Jesu Kristi venn. Hvilken velsignelse å være sammen med dem som oppbygger deg. For å ha venner, må man være vennlig. Vennskap skulle begynne i hjemmet og så utvides til å omfatte hjemmelærer, quorumsleder, biskop og andre av Kirkens lærere og ledere. Det kan holde hjertet oppe å møte sammen med de hellige og glede seg over fellesskapet med dem ofte.

For det tiende: musikk. Inspirerende musikk kan fylle sjelen med himmelske tanker, bevege en til rettferdige handlinger eller tale fred til sjelen. Da Saul ble plaget av en ond ånd, spilte David for ham på sin harpe, og Saul ble fornyet og den onde ånden forsvant. (Se 1. Sam. 16:23) Eldste Boyd K. Packer har viselig foreslått at vi lærer noen av Sions inspirerende sanger utenat og da, når sinnet er hjemsøkt av fristelser, synge dem høyt for å huske de inspirerende ord og på den måten trenge ut de onde tankene. (Se *Ensign*, jan. 1974, s. 28) Dette kunne også gjøres for å trenge ut svekkende og deprimerende tanker.

For det ellevte: utholdenhet. Da George A. Smith var meget syk, besøkte hans fetter, profeten Joseph Smith, ham. Den hardt rammede mann fortalte: "Han (profeten) fortalte meg at jeg aldri skulle bli mismodig uansett hvilke vanskeligheter som kom til meg. Hvis jeg sank ned i den dypeste avgrunn i Nova Scotia og hadde hele Rocky Mountains over meg, skulle jeg ikke miste motet, men henge i, utøve tro og holde motet oppe og jeg ville ende på toppen av haugen." (*George A. Smith Family*, samlet av Zora Smith Jarvis, Provo, Utah; Brigham Young University Press, 1962, s. 54)

Det hender at man ganske enkelt må klynge seg til rettferdighet og utholde djevelen helt til hans ødeleggende ånd forlater en. Som Herren fortalte profeten Joseph Smith: " . . . din motgang og dine lidelser skal kun vare et øieblikk;
og så, hvis du er utholdende, skal Gud ophøie dig i det høie." (L&p 121:7—8)

Å presse på i hederlig bestrebelse, selv når man er omgitt av depresjonens sky, vil til sist føre deg ut i solskinnet på toppen. Selv vår Mester, Jesus Kristus, fortsatte med å utføre sine oppgaver for menneskenes barn da han sto overfor den store prøve det var å bli midlertidig forlatt av vår Fader under korsfestelsen, men kort tid efter ble han forherliget og mottok en fylde av glede. Når du gjennomgår din prøvelse, kan du huske dine tidligere seire og telle de velsignelser du har med et sikkert håp om at større velsignelser vil komme hvis du er trofast. Og du kan ha den sikre forvissning at når tiden er inne, vil Gud tørke bort alle tårer og at "Hvad øie ikke så og øre ikke hørte, og hvad ikke opkom i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem som elsker ham." (1. Kor. 2:9)

Og for det tolvte: mål. Ethvert av Guds ansvarlige barn må sette seg mål, kortsiktige og langsiktige. Et menneske som arbeider seg fremover for å nå verdige mål, kan snart legge håpløsheten under sine føtter, og så snart et mål er nådd, kan andre settes opp. Noen av målene vil være varige. Hver uke når vi deltar i nadverden, forplikter vi oss til de mål å påta oss Kristi navn, alltid huske ham og holde hans bud. Skriften fastslår om Jesu forberedelse til sin misjon at han "gikk frem i visdom og alder og yndest hos Gud og mennesker". (Luk. 2:52) Dette omfatter fire hovedområder for mål: åndelig, mentalt, fysisk og sosialt. "Hva slags menn burde I altså være?" spurte Mesteren, og han svarte: "Sannelig sier jeg eder: Likesom jeg er." (3. Ne. 27:27) Det finnes et mål for hele livet — å vandre i hans fotspor, å bli fullkomne i enhver dyd slik han ble, å søke å se hans åsyn og arbeide for å gjøre vårt kall og vår utvelgelse sikker.

"Brødre", sa Paulus, " . . . ett gjør jeg: idet jeg glemmer det som er bak, og strekker mig ut efter det som er foran,
jager jeg mot målet, til den seierspris som Gud har kaldt oss til der ovenfra i Kristus Jesus." (Filip. 3:13—14)

La deres sinn være fylt av målet å bli Herren lik, og dere vil jage bort deprimerende tanker når dere ivrig søker efter å

kjenne ham og gjøre hans vilje. "La dette sinn være i eder", sa Paulus. (Filip. 2:5) "Se hen til mig i enhver tanke", sa Jesus. (L&p 6:36) Og hva vil følgene være hvis vi gjør det? "Den som har et grunnfestet sinn, ham lar du alltid ha fred." (Esaias 26:3)
"Frelse", sa profeten Joseph Smith, "er hverken mer eller mindre enn å seire over alle våre fiender og legge dem under våre føtter." (*Teachings of the Prophet Joseph Smith*, s. 297)
Vi kan heve oss over fiendene, fortvilelse, depresjon, mismodighet og håpløshet ved å huske på at Gud sørger for rettferdige alternativer som jeg har nevnt noen av. Som Bibelen fastslår: "Eder har ingen fristelse møtt som mennesker ikke kan bære; og Gud er trofast, som ikke skal la eder fristes over evne, men gjøre både fristelsen og dens utgang, så I kan tåle den." (1. Kor. 10:13)
Ja, livet er en prøve, en prøvetid, og siden vi er borte fra vårt himmelske hjem, føler vi oss kanskje noen ganger som hellige menn i eldre tider har følt, at "de var fremmede og pilegrimer på jorden". (Se L&p 45:13)
Noen av dere vil huske fra den storslagne boken *Pilgrim's Progress* av John Bunyan at hovedpersonen Christian forsøkte å kjempe seg frem for å få adgang til den himmelske by. Han nådde sitt mål, men for å kunne gjøre det, måtte han overvinne mange hindringer. En av dem var å unnslippe kjempen Fortvilelse. For å oppløfte vår ånd og sende oss av sted på gledens vei, kan djevelens mønster av fortvilelse, mismodighet, depresjon og håpløshet overvinnes på et dusin måter, nemlig: omvendelse, bønn, tjeneste, arbeide, helse, lesing, velsignelse, faste, venner, musikk, utholdenhet og mål.
Måtte vi bruke dem under vanskelige tider som ligger foran oss slik at vi kristne pilegrimer kan ha større glede her og gå videre mot en fylde av glede i de høyeste riker i de celestiale kongedømmer er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvem taper?

Marvin J. Ashton

En varm aften i sommer så søster Ashton og jeg en profesjonell baseballkamp. Under første del av kampen ble vaå oppmerksomhet avledet fra spillet av en som kom for sent. Da han gikk forbi, fikk han øye på meg, og spurte: "Hvem taper?" Jeg svarte: "Ingen av dem." Efter at jeg hadde svart, la jeg merke til at han så på poengtavlen til høyre, så at resultatet ikke var uavgjort hittil og gikk videre, uten tvil mens han undret seg over meg.
Få sekunder efter ga han seg ivei mot en plass et godt stykke unna. Søster Ashton sa: "Han kjenner deg ikke særlig godt, gjør han vel?" "Hva får deg til å si det?" svarte jeg. Hun svarte med å si: "Hvis han gjorde det, ville han vite at du ikke tror på at noen vil tape. Noen er foran, og noen er bak, men ingen taper. Stemmer ikke det?" Jeg smilte min godkjennelse med en varm førelse inne i meg.
Vi vil alle, unge og gamle, gjøre klokt i å være klar over at det er viktigere å delta enn å vinne. Å ønske er viktigere enn å vinne. Fremdrift er viktigere enn å vinne. Den retning vi beveger oss i, er viktigere enn stilling eller sted.
Sannheten "For som [et menneske] tenker i sin sjel, så er han", (Salomos ordspr. 23:7) passer like godt idag som til en hvilken som helst annen tid i historien. Jeg husker at jeg for mange år siden møtte en ung mann som hadde tatovert ordene "DEN FØDTE TAPER" på kroppen. Jeg tror ikke dere vil bli overrasket over å få vite at jeg møtte ham i et statsfengsel.
Jeg husker også at jeg en gang spurte to gutter om de kunne svømme. Den ene sa: "Nei", og den andre: "Jeg vet ikke, jeg har aldri prøvet." Uten at de kanske visste det, kom deres holdninger frem gjennom deres bemerkninger.
Riktige holdninger i denne krisedominerte verden er et uvurderlig eie. Aldri før har det vært viktigere for oss alle å bevege oss fremover med overbevisning. Vi kan være langt bak, men vi taper ikke hvis vi beveger oss i riktig retning. Gud vil ikke bedømme det vi har gjort før på slutten av reisen. Han som skapte oss, venter at vi skal seire. Han står oss bi og er ivrig efter å besvare vårt rop om hjelp. Det er sørgelig, men sant at mange idag ligger efter i sin kontakt med Gud og oppmuntrer til nedbrytende holdninger overfor seg selv og sine medmennesker. Vi trenger å lede med godt humør, optimisme og mot hvis vi skal bevege oss fremover og oppover.
Sannhetene "gi takksigelse for alt" (L&p 98:1) og "Du skal takke Herren din Gud for alt" (L&p 59:7) og "den som mottar alle ting med takknemlighet, skal bli herliggjort" (L&p 78:19) er ikke bare anbefalte måter å vise takknemlighet på, men mektige retningslinjer for hvilke holdninger vi skal ha som fører til givende holdningsmønstre. Tenk på den personlige utfordring om å takke Gud for alle ting. Hvis vi takker ham for alt, vil vi ikke tillate oss selv å henge efter. Hver dag må vi arbeide for å overvinne gårsdagens prestajoner, ikke en annens, men våre egne. Med hans hjelp kan vi fullføre alle ting og virkelig være vinnere på vei mot evigheten.
Vi må strebe efter en rotfestet holdning av selvtillit som vil la oss tro på oss selv. Hvor viktig er det ikke hele vårt liv å utvikle en riktig balanse mellom selvtillit og ydmykhet. Riktig selvtillit lar ethvert menneske vite at det finnes en gnist av guddommelighet inne i oss som venter på å næres i meningsfylt vekst. Riktige holdninger gjør oss istand til å leve i harmoni med våre muligheter.
Vi må vokte oss for stolthet. En egoist vil aldri komme noen vei i denne verden fordi han tror at han allerede er der. En

eller annen har sagt at egoisme er den form for bedøvelse som lindrer smerten av dumhet. Egoisme kan være som kreft for sjelen.

Den holdning vi møter hver dag med, kontrollerer resultatet. Vi må være mer oppmerksomme på hva vi gjør med de ting som skjer oss enn hva som egentlig skjer. En riktig holdning til seg selv er noe vi aldri må slutte å strebe efter. En positiv personlig holdning vil insistere på at vi gjør vårt beste selv om det kan synes tilstrekkelig med mindre for øyeblikket. Riktige holdninger krever at vi er realistiske, strenge og selvdisiplinerende mot oss selv. La meg dele et vers med dere av en skribent fra det nittende århundre, Josiah Gilbert Holland. Dr. Hollands byste finnes i et museum, og under den finnes dette mektige vers som han har kalt "Efterlyst".

Gud gi oss menn. En tid som denne
krever

Sterke sinn, store hjerter, sann tro
og hender som er rede
Menn som ikke er ødelagt av
lyst på makt
Menn som ikke lar seg
bestikke
Menn som har meninger og vilje
Menn som elsker ære, menn som ikke vil lyve.

Riktige holdninger er en forutsetning for at det skal bli høy standard på våre prestasjoner. Vi trenger menn med mot til å sette riktige holdninger ut i praksis. Vi trenger flere menn i dag med tålmodighet og besluttsom utholdenhet. Vi trenger flere menn med fryktløs overbevisning som for eksempel Joseph Smith, Harold B. Lee, Spencer W. Kimball. Vi imponeres over Joseph Smiths modige og fryktløse holdning i sine skrivelser, og jeg vil gjerne dele disse linjer med dere. Hans majestet og hans holdninger viser seg gjennom dem:

"Således var det også med meg. Jeg hadde virkelig sett et lys, og midt i dette lys så jeg to personer, og de talte virkelig til meg. Og skjønt jeg ble hatet og forfulgt fordi jeg sa at jeg hadde hatt et syn, var det likevel sant. Og mens de forfulgte meg og spottet meg, og med urette talte ondt om meg på alle måter, fordi jeg hadde sagt dette, ble jeg ledet til å si i mitt hjerte: Hvorfor forfølge meg fordi jeg forteller sannheten? Jeg har virkelig hatt et syn, og hvem er jeg at jeg kan stå Gud imot? Og hvorfor forsøker verden å få meg til å fornekte hva jeg virkelig har sett? For jeg hadde hatt et syn, det visste jeg, og jeg visste også at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det, ei heller våget jeg å gjøre så. Jeg visste i det minste at ved å gjøre så, ville jeg krenke Gud og komme under fordømmelse." (Joseph Smith 2:25)

En annen viktig ingrediens i riktige holdninger er elastisitet, evnen til å hanskes med forandringer. Tilpasningsevne demper slaget av forandring eller skuffelse. Kjærlighet kan være en stor lindring når vi tilpasser oss prøvelser og tragedie.

Vi trenger stadig å bygge opp håp i oss selv og dem omkring oss. Vi må personlig gjøre mørke dager lyse. Er det ikke en glede, en oppmuntring og et lys å se noen med tunge utfordringer og byrder bevege seg fremover mot seier i den eneste kamp som virkelig har noe å si. Håpet gjør det mulig for oss å vite at selv efter midlertidige feilgrep og tilbakesteg er det alltid en neste gang, endog en morgendag.

En av vår tids største tragedier er Guds barn — du og jeg — som lever og handler på en dårligere måte enn vi har evne til. Styrke og mot kommer når vi forstår at ordene "kom så og følg mig" (Matt. 19:21) ble uttalt av en kjærlig Frelser i håp og tillit som utvidet denne invitasjon til å gjelde oss uten hensyn til hvor vi er eller har vært. Han var det fullkomne eksempel. Han hadde fullkomne holdninger til alle ting. Han levet et fullkomment liv. Han ville være sann mot sitt kall uansett hva det ville koste. Hans gjerninger, hans liv og hans læresetninger er kostelige. Våre stier er klart oppmerket takket være hans fotspor. Hans erfaringer er vår styrke. Jeg har ofte sagt til våre misjonærer: "Det er ikke så viktig for en ung mann å virke som misjonær som det er for selve misjonen å virke på den unge mannen."

Selv om han, Jesus, var en Sønn travelt engasjert i sin Faders anliggender, var han aldri for opptatt til å hjelpe en bekymret mor, et sykt menneske, en venn eller et lite barn. Men disse holdninger, disse tjenester var bare ytre bevis på indre storhet. Når vi også lærer å tjene slik han gjorde, lærer vi å leve rikt. Riktige holdninger hjelper oss til å finne Gud gjennom å tjene hans barn.

Nasaret var en liten by uten prestisje. Den ble heller latterliggjort. Ingen historiske begivenheter hadde funnet sted der. Ingen vinnere var kommet derfra: "Kan det komme noget godt fra Nasaret?" (Joh. 1:47) Hans holdninger, hans gjerninger og hans liv løftet den lille byen ut av dunkelheten. "Jesus fra Nasaret" kalte verden ham senere og hedret den en gang foraktede byen.

Selv om han ble forkastet av sine egne, viste hans vilje, levemåte og gjerninger at han var kongenes Konge og herrenes Herre. Han erfarte hån, latterliggjørelse og mishandling, men han seiret og triumferte fordi han var travelt engasjert i gode gjerninger. Til dem som ville ødelegge, beseire og ta motet fra andre og seg selv, lærte han at sannheten skal triumfere. Til dem som ville vanhellige hans templer, erklærte han fryktløst: "Mitt hus skal kalles et bedehus. Men I gjør det til en røverhule." (Matt. 21:13) Hans ord og handlinger ved disse omstendigheter var bare et annet bevis på karakter, overbevisning, mot og riktige holdninger. Enhver person i verden som setter pris på modige prestasjoner og riktige holdninger, skulle lese de avsluttende kapitler om hans liv flere ganger. Denne Fredsfyrste levet i sann majestet. Hans hjemby hånet det han gjorde. Noen av hans disipler hadde vendt seg bort. Hans fiender var ved å triumfere (trodde de). Hvilke holdninger hadde han? Klaget han, fant han feil, slo han igjen, følte han nederlag? Aldri! Hans majestetiske ord var: "Eders hjerte forferdes ikke", (Joh. 14:1) og "jeg har overvunnet verden". (Joh. 16:33)

De siste ukene i hans liv vendte ropene seg fra "Hosianna" til "Korsfest". Urokkelig mot bar ham videre oppover i triumf. De ærlige av hjertet ville likevel vite hva han sto for og hvorfor han måtte dø. De siste scener fra hans jordiske livs siste uke utfolder en lekse av storartede holdninger for oss. Lær sammen med meg mer om hans mot og guddommelighet som vi ser ham fortsette trofast til enden i de [illegible] dager. Husk sammen med meg Det siste måltid [illegible] med [illegible]-

plene, et besøk til Getsemane have for hellig samvær med sin Fader (" . . . la denne kalk gå mig forbi! Dog, ikke som jeg vil, men som du vil" [se Matt. 26:39], et tegn på seier som fulgte efter slaget og synet av korsfestelsen med soldater rundt ham. Da de modig møtte ham, forberedt på motstand og opprør, ble de hilst med: "Hvem leter I efter? . . . Det er mig." (Joh. 18:4, 5) Han svarte med stolthet. På en gold høyde ikke langt utenfor bymuren ble han naglet til korset. Da han led sin grusomme korsfestelse, var det uten tvil vitner og tilskuere som med sitt begrensede perspektiv fastslo: "Han taper. Han er slått. Han har sine begrensninger." Hvor feil de tok, og hvor feil de tar. Jesus fra Nasaret en taper? Aldri! Han er vår Frelser, vår Forløser, en vinner, en Guds Sønn.

Denne dag ønsker han at vi for alltid skal tilegne oss de overbevisende og forpliktende holdninger som så vakkert kommer til uttrykk i det fjerde verset i vår salme: "Så sikker en grunnvold":

Den sjel, som til Jesus sin lit kun har satt;
jeg vil ei forlate i mørkhetens natt.
Den sjel, om all helved imot den mon stå,
formedelst min nåde skal salighet få.

Salmer og sanger, nr. 163

Hvilken glede det er for meg, brødre og søstre, å bære et spesielt vidnesbyrd om at han er virkelig, om hans styrke, guddommelighet og hensikter på jorden. Dette er hans Kirke. Dette er hans evangelium. Dette er hans plan for dem som vil beseire seg selv, fortsette å være trofaste og seire. Jeg bærer vidnesbyrd om disse sannheter i Jesu Kristi navn. Amen.

En by som ligger på et fjell

Gordon B. Hinckley

Mine kjære brødre og søstre! Jeg ber om Den hellige ånds veiledning, slik at jeg kan si noe som vil styrke deres tro. Jeg har nylig hatt en strålende opplevelse. I nesten en hel uke har jeg, sammen med andre, stått i inngangen til Washington tempel som vert for spesielle gjester. Blant gjestene var hustruen til De forente staters president, høyesterettsdommere, senatorer og kongressmenn, ambassadører fra forskjellige nasjoner, prester, pedagoger og forretningsmenn. Efter denne uken for spesielt innbudte, har over 300.000 andre besøkere kommet for å se denne hellige bygning.

Et stort antall aviser og ukeblader har viet templet stor spalteplass, og radio og fjernsyn har ført dets historie vidt og bredt. Jeg tviler på at noen nyere bygning på De forente staters østkyst har fått så stor oppmerksomhet.

Så godt som alle har vært positive og ærbødige. Mange var dypt rørt. Fru Ford sa da hun gikk ut av templet: «Dette har virkelig vært en storartet opplevelse for meg . . . Det er en inspirasjon for alle.»

Da jeg, sammen med andre, sto i denne hellige bygning dag efter dag og tok mange av dette lands og verdens hedrede og respekterte personer i hånden, fløy to tanker gjentatte ganger gjennom mitt sinn. Den første gjaldt tidligere tiders historie. Den andre gjaldt nåtiden og fremtiden.

Da jeg så fru Ford bli fotografert sammen med president Spencer W. Kimball, gikk mine tanker 135 år tilbake i tiden. Vårt folk befant seg da i Commerce i Illinois. De var hjemløse og uten midler og en hård vinter sto for døren. De hadde blitt drevet ut av Missouri og hadde krysset Mississippi og søkt asyl i Illinois. Der hvor elven gjør en stor sving hadde de kjøpt et landområde. Det lå vakkert til, men det var så myrlendt at en flokk hester ikke kunne krysse det uten å bli sittende fast. Dette område skulle gjennom fantastiske anstrengelser og stort offer bli den vakre Nauvoo. I 1839 var det imidlertid Commerce, et møtested for tusenvis av hjemløse som var blitt drevet fra sine hjem. De hadde måttet forlate resultatet av mange års arbeide — hus og fjøs, kirker og offentlige bygninger og hundrevis av blomstrende bondegårder. Dessuten efterlot de seg sine kjære som hadde blitt drept av pøbelen. De lå begravet i Missouris jord. De var nå uten midler, fordrevet og uten muligheter til å få oppreisning, og bestemte seg derfor for å overlevere en klage til De forente staters president og kongress. Joseph Smith og Elias Higbee fikk i oppdrag å reise til Washington.

De forlot Commerce den 20. oktober 1839 i en lett vogn trukket av hester. Fem uker senere kom de til Washington. Det meste av deres første dag i byen gikk med til å forsøke å finne et losji som de hadde råd til. De skrev følgende i et brev til Hyrum Smith: «Vi fant det billigste losji som det er mulig å oppdrive i denne byen.» *(History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints 4:40)*

De besøkte De forenede staters president, Martin Van Buren, og la frem sitt ærend. Han svarte: «Mine herrer, dere fører en rettferdig sak, men jeg kan ikke gjøre noe for dere . . . Hvis jeg støtter dere, mister jeg Missouris stemmer.» *(History of the Church* 4:80)

De appellerte så til kongressen. I de vanskelige ukene som fulgte vendte Joseph Smith tilbake til Commerce. Det meste av veien red han på hesteryggen. Dommer Higbee ble igjen for å føre deres sak, for til

slutt å få høre at kongressen ikke ville gjøre noe.

Hvor langt er ikke Kirken kommet når det gjelder offentlige tjenestemenns respekt og tillit mellom 1839 da Joseph Smith fikk avslag i Washington og 1974 da president Spencer W. Kimball blir ønsket velkommen og hedret. Dette var stort sett de første og siste kapitler av mine tanker under disse strålende dager i Washington tempel.

Mellom dette første og siste kapittel løp det en tråd gjennom andre kapitler som fortalte om Josephs og Hyrums død en trykkende dag 27. juni 1844, ødeleggelsen av Nauvoo, lange vogntog som krysset elven over til Iowa territorium, om leirplasser i snø og søle den skjebnesvangre våren 1846, Vinterkvarteret ved Missouri, difteri, feber og pest som herjet voldsomt og tynnet ut rekkene, oppfordringen til alle menn om å slutte seg til hæren, utstedt av samme regjering som tidligere hadde vendt det døve øre til for deres bønner, om veien over Elkhorn, Platte og Sweetwater (elver i Nebraska og Wyoming), videre over South Pass (det høyeste punktet på veien) og til slutt til denne dalen; om de ti tusener som forlot Øststatene og England for å komme denne lange veien. Om noen som dro håndkjærrer og noen som døde under vinteren i Wyoming, om hvordan man grov kilometerlange grøfter for å lede vannet til den tørste jorden, om rop og skrik i årevis efter oss på grunn av religiøs forblindelse, om tap av borgerrettigheter under lover som ble vedtatt i samme Washington og gjennomført av politimestere som ble sendt ut fra regjeringens sete. Disse er med i kapitlene om denne storslåtte historie.

Takk Gud, for at disse vanskelige dager hører fortiden til. Takk til dem som forble trofaste gjennom denne prøvelsens ild. Hvilken pris, hvilken fryktelig pris fikk de ikke betale; en pris som vi drar nytte av. Det er best at vi aldri glemmer dette, mine brødre og søstre. En takk vil jeg også rette til dem som siden, gjennom sitt liv, har skaffet dette folk ny respekt. Takk for bedre dager, hvor Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige møter større forståelse og en mer positiv holdning.

Dette var mine tanker mens jeg håndhilste på mange av de tusener som kom til Washington tempel av nysgjerrighet og forlot det med takknemlighet, noen med tårer i øynene. Disse tankene dreide seg stort sett om fortiden. Jeg hadde også andre tanker om nåtiden og fremtiden. En dag da jeg kjørte på den trafikerte motorveien så jeg med forundring, som alle må gjøre som kjører på de blinkende spir på Herrens hus denne veien, på de blinkende spir på Herrens hus som strekker seg mot himmelen fra en høyde i skogen. Jeg husket ord fra Skriften som Herren talte da han sto på fjellet og underviste folket. Han sa:

«En by som ligger på et fjell, kan ikke skjules;

en tender heller ikke et lys og setter det under en skjeppe, men i staken; så skinner det for alle i huset.

La således *eders* lys skinne for menneskene, forat de kan se eders gode gjerninger og prise eders Fader i himmelen.» (Matt. 5:14-16, kursiv tilføyet)

Ikke bare Washington tempel, men hele vårt folk har blitt som en by som ligger på et fjell og som ikke kan skjules.

Vi tar av og til anstøt når vi får høre at et medlem av Kirken er innblandet i en kriminell handling og pressen er rask til å si at vedkommende er mormon. Vi sier til hverandre at hvis vedkommende hadde vært medlem av en annen kirke, hadde man ikke nevnt det.

Er ikke en slik praksis et indirekte kompliment til vårt folk? Verden venter seg noe bedre av oss, og når et av våre medlemmer vakler, er pressen snar til å bemerke det. Vi har i sannhet blitt som en by på fjellet som verden kan se. Hvis vi skal bli slik som Herren vil at vi skal bli, må vi bli «et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat (vi) skal forkynne hans dyder som kalte (oss) fra mørke til sitt underfulle lys.« (1. Pet. 2:9)

Medmindre verden forandrer sin kurs (og dette er lite sannsynlig) og hvis vi på den annen side fortsetter med å følge profetenes læresetninger, vil vi mer og mer bli et eiendommelig og anderledes folk som verden vil legge merke til. Efterhvert som familien smuldrer bort under verdslig press, vil vårt syn på familiens ukrenkelighet bli mer iøynefallende og en større kontrast hvis vi har tro nok til å holde fast ved vår overbevisning.

Efterhvert som den tiltagende frie innstillingen til sex fortsetter å spre seg, vil Kirkens læresetning som vi har holdt fast ved i over hundre år stadig bli mer enestående, og til og med høres underlig ut i manges ører.

Efterhvert som alkoholmisbruket stadig øker under vårt samfunns press og lokkende reklame, vil vår stilling som ble fastslått av Herren for over hundre år siden, bli mer uvanlig i verdens øyne.

Efterhvert som regjeringen i stadig større grad påtar seg å møte alle menneskets behov, vil den uavhengighet som vår sosialhjelp forfekter og den læresetning som ligger bak denne innstilling, bli mer og mer enestående.

Efterhvert som sabbaten mer og mer blir en dag som man bruker til å handle, vil de som holder loven som Herren skrev med sin finger på Sinai og som er blitt styrket gjennom moderne åpenbaring, virke mer og mer anderledes.

Det er ikke alltid lett å leve i verden og ikke være en del av den. Vi hverken kan eller vil leve bare sammen med våre egne eller for oss selv. Vi må omgås med andre. Ved å gjøre dette, kan vi være imøtekommende, og ikke vekke anstøt. Vi kan unngå en selvrettferdig ånd eller holdning. Men vi kan holde fast ved våre normer. Den naturlige tendens er anderledes, og mange har bukket under for den.

Da vi i 1856 stort sett var alene i Saltsjødalen, trodde enkelte at vi var på trygg avstand fra [illegible]
snakk, svarte Heber [illegible]
elskede presi[illegible]

ønsker å si dere, mine brødre, tiden vil komme da vårt folk vil bli blandet med andre i denne fredelige dalen i en slik grad at det vil bli vanskelig å skjelne mellom en hellig og en fiende til Guds folk. Da, brødre», fortsatte han, «må dere vente på den store adskillelsen, for det vil komme en stor siktetid og mange vil falle. For jeg sier dere at det kommer en prøve, en *prøve,* en PRØVE, og hvem vil bli stående?» (Orson F. Whitney: *Heber C. Kimballs liv,* Bookcraft, 1945, side 446)
Jeg vet ikke akkurat hva denne prøven vil bestå i, men jeg er tilbøyelig til å tro at tiden er inne og at prøven består i å vise vår evne til å efterleve evangeliet i stedet for å rette oss efter verden.
Jeg er ingen talsmann for at vi skal dra oss unna samfunnet. Vi er tvert imot ansvarlige for og oppfordret til å innta vår plass i forretningslivet, innen videnskapen, regjeringen, den medisinske verden, utdannelsesvesenet og innen alle andre verdifulle og oppbyggende områder. Vi er forpliktet til å lære opp våre hender og vårt sinn til å bli dyktige i verdens arbeide til velsignelse for hele menneskeheten. For å kunne gjøre dette, må vi arbeide sammen med andre. Dette krever imidlertid ikke at vi oppgir våre normer.
Hvis vi vil følge våre lederes råd, kan vi opprettholde familiens ukrenkelighet. Når vi gjør dette, vil folk omkring oss med respekt legge merke til det og bli ledet til å spørre oss om hvordan dette er mulig.
Vi kan motarbeide pornografiens og vellystens strøm som ødelegger nasjonen. Vi kan unngå å nyte alkoholholdige drikker og være solidariske med lover som begrenser salg og bruken av slikt. Når vi gjøre dette, vil vi oppdage at andre har samme mening og vil gå sammen med oss i denne kampen.
Vi kan mer helhjertet ta oss av våre egne som trenger hjelp i stedet for å overføre denne byrde på regjeringen, og derved bevare deres uavhengighet og verdighet som må ha og er berettiget til hjelp.
Vi kan la være å handle på sabbaten. Det er ytterligere seks dager i uken, og ingen av oss behøver å kjøpe møbler på en søndag. Ingen av oss behøver å kjøpe klær på en søndag. Med litt mer omhyggelig planlegging, kan vi med letthet unngå å handle matvarer på en søndag.
Hvis vi retter oss efter disse og andre av Kirkens normer, vil mange i verden respektere oss og få styrke til å følge det som de også vet er riktig.
Og, som Esaias sier: «Mange folkeslag skal gå avsted og si: Kom, la oss gå op til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier!» (Es. 2:3)
Vi behøver ikke inngå noe kompromiss, og vi må ikke gjøre det.
Det lys som Herren har tent i denne tidsutdeling (se Matt. 5:15), kan bli et lys for hele verden, og andre som ser våre gode gjerninger kan begynne å forherlige vår Fader i himmelen og efterleve det eksempel vi viser dem.
En av vårt lands ledere sa da han gikk fra Washington tempel forleden kveld og så opp på dets spir: «Denne vakre bygning er et symbol på de dyder som har gjort oss til en stor nasjon og et stort folk. Vi trenger slike symboler.»
Vi kan få mange flere slike symboler som Washington tempel og til og med mer imponerende symboler. Ved å begynne med deg og meg, kan vi få et helt folk som gjennom det liv vi lever i vårt hjem, på vår arbeidsplass, ja, til og med under fornøyelser kan bli som en by på et fjell som menneskene kan se på og lære av, og et banner for nasjonene (Es. 5:26) som jordens folk kan hente styrke fra. Jeg bærer mitt vidnesbyrd om ham som er vår levende Gud. Jeg bærer mitt vidnesbyrd om ham som er vår Frelser og Forløser. Jeg bærer mitt vidnesbyrd om sannheten i dette deres verk i vår Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Å kjenne Gud

Howard W. Hunter

Dette er den årstid da vi kommer sammen til Kirkens generalkonferanse i dette store historiske tabernakel, bygget av tidlige pionerer og nybyggere i det som en gang var en vill dal i de uutforskede fjellene i vest. Folk fra hele verden har kommet til denne konferansen — folk fra mange, mange land. Det er vidunderlig å beskue denne store forsamling. Noen bærer hodetelefoner for å høre talene på sitt eget sprog. Selv om vi taler på engelsk, blir det vi sier oversatt direkte for dem som snakker andre sprog slik at vi får en forståelig kommunikasjon.
For bare noen få år siden, var ikke denne simultanoversettelsen mulig i en så stor og sammensatt forsamling; det var heller ikke mulig å reise fra verdens fjerne steder i løpet av de få timer det har tatt oss å komme hit. Vi undrer oss over slike moderne bekvemmeligheter og den fremgang videnskapen har i dag. Mennesket når i sin søken inn i det som var ukjent i tidligere år og blir herre over jordens elementer og naturkreftene.
Videnskapens hurtige fremskritt som bringer vår moderne verdens oppnåelser inn i allmen bruk, lamslår det menneskelige sinn selv om vi vet at det er resultater av anvendelse av naturlovene — Guds lover. Mange av den moderne viten-

skaps fremskritt virker mirakuløse og forbløffende på oss, ja, vi synes til og med at de overgår miraklene vi får gjenfortalt i Det gamle og Det nye testamente. Hvor storartede noen av disse moderne oppdagelsene enn kan virke, så kommer de raskt inn i vår daglige bruk og blir akseptert som helt alminnelige.

Menneskets kunnskap har øket raskt og vitenskapelig forskning har øket i omfang i en grad vi aldri før har opplevet i verdens historie. Dette har skjedd ved konsentrert virksomhet innen områder som forretning, industri, regjering og utdannelsesinstitusjoner. En stor del av verdens velstand og inntekt blir viet til denne jakten, og hundretusener av menn og kvinner rundt om i verden vier tid og anstrengelser til utvidelsen av menneskets vitenskapelige kunnskap og forståelse gjennom forskning. Jakten på kunnskap om universets lover, som vi vet alltid har eksistert, har nådd nye høyder, og investeringene fortsetter å øke i denne søken efter sannhet. Vitenskapen utarbeider vidunderlige ting for å gi mennesket i denne moderne verden komfort og velvære, og den forårsaker den høyeste levestandard som noensinne har vært kjent. Kan vi på grunn av at alle våre behov og luksusbehov i livet blir tilfredsstillet, vende oss bort fra Gud, religionens læresetninger eller Jesu Kristi evangelium? Den økende kunnskapsmengden har ført med seg at menneskene stoler på vitenskapelige prinsipper om bevis og som en følge av det, er det noen som ikke tror på Gud fordi hans eksistens ikke kan stadfestes ved slike bevis. I virkeligheten er vitenskapelig forskning en streben for å forsikre om sannheten, og de samme prinsipper som anvendes i den jakten, blir brukt også i søken efter å grunnfeste religionens sannhet.

Da Jesus talte til mengden på berget, sa han til dem:

"Bed, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes op for eder!

For hver den som beder, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes op." (Matt. 7:7—8)

Dette virker som å være en formaning om å søke med beslutsomhet og å gjøre en ærlig forespørsel om sannhet. Det er like anvendelig i religion som det er i vitenskap — prosessen er den samme i begge tilfeller. Søken kan kreve at man et helt liv undersøker det nødvendige utstyr, forkaster det som viser seg å være falskt og isolerer sannheten når den blir funnet.

Hvor viktig vitenskapelig forskning enn er, så er den største søken søken efter Gud — å bestemme hans realitet, hans personlige egenskaper og å sikre seg kunnskap om hans Sønns, Jesu Kristi evangelium. Det er ikke lett å finne en fullkommen forståelse av Gud. Søken krever vedvarende anstrengelser, og det finnes noen som aldri gjør noe for å jakte på denne kunnskap. I stedet for å kjempe og anstrenge seg for å forstå, følger de den motsatte kurs, som ikke krever noen anstrengelser og fornekter hans eksistens. En forfatter har uttalt det på denne måten:

"Det er musikere, men de fleste av oss er ikke musikere; noen mangler musikalske talenter, men de fleste mangler sannsynligvis lyst. Men av de som har musikalske talenter, er det ingen som blir store musikere uten årelange bestrebelser og vedvarende arbeide. Store utøvere fortsetter med timelange øvelser selv om de har et internasjonalt renommé . . .

Ingen idrettsmann blir fremragende, ingen mekaniker blir utlært, ingen fysiker blir ekspert, ingen taler blir stor og ingen advokat blir kjent uten vedvarende øvelse og mange, mange timer med hardt arbeide . . . Så dumt det ville være av meg om jeg lukket øynene og sa at det ikke fantes musikere fordi jeg ikke hadde talenter til å bli musiker, at det ikke finnes noen "Edisoner" fordi jeg ikke kan bli en oppdager eller at det ikke finnes kunstnere fordi jeg ikke har talenter eller lyst til å bli kunstner. Er det ikke innlysende at det er like dumt av en person å erklære at det ikke finnes noen Gud fordi han ganske enkelt ikke har oppdaget ham? . . .

Den som ikke gjør noe for å finne ut om det eksisterer en guddommelig vilje i dette liv, finner heller ikke ut at det finnes en guddom. Men hans uvitenhet skremmer ham ikke fra å erklære at det ikke finnes noen Gud." (Joseph F. Merrill, *The Truth-Seeker and Mormonism*, Deseret Book Co., s. 76—77)

Enten man søker efter kunnskap om vitenskapelige sannheter eller man søker å oppdage Gud, så må man ha tro. Det er utgangspunktet. Tro er blitt definert på mange måter, men den mest klassiske definisjon ble gitt av forfatteren av hebreerbrevet i disse betydningsfulle ordene: "Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees." (Hebr. 11:1) Med andre ord, så gjør troen oss sikre på det vi håper på og overbeviser oss om det vi ikke ser. Vitenskapsmennene ser ikke molekyler, atomer eller elektroner; allikevel vet de at de eksisterer. De ser ikke elektrisitet, stråling, magnetisme, men de vet at disse tingene er usette realiteter. På samme måte ser ikke de som oppriktig søker Gud, ham, men de vet at han er en realitet ved tro. Det er noe mere enn håp. Tro gjør det til en overbevisning — et bevis på usette ting.

Forfatteren av brevet til hebreerne fortsetter: "Ved tro skjønner vi at verden er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees, ikke blev til av de synlige." (Hebr. 11:3) Tro blir her beskrevet som å ha tro på eller være overbevist om at verden ble skapt ved Guds ord. Man kan ikke oppreise vitner som kan bevise dette faktum, men troen gir kunnskap om at det vi ser i jordens undre og i hele naturen, ble skapt av Gud. Det er like sannsynlig å tro på en usett Gud, en bokstavelig oppstandelse eller de mirakler som knytter seg til åndelige ting, som det er å tro på noen av oppdagelsene som kan bevises av videnskap om fysikk. Troen er det primære redskap i religionens rike, og det er også vitenskapens redskap. Kristus forklarte under sin virksomhet måten man kan vite sannheten om Gud på. Han sa: "Vil nogen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av mig selv." (Joh. 7:17) Mesteren forklarte også Faderens vilje og det største bud på denne måten: "Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu." (Matt. 22:37) De som vil strebe efter å gjøre Guds vilje og holde hans bud, vil motta personlig åpenbaring om hvordan guddommeligheten i Herrens verk bærer vitnesbyrd om Faderen.

Jakobs ord forklarer til dem som ønsker forståelse hvordan den kan oppnåes: "Men dersom nogen [illegible] eder mangler visdom, da bede han Gud, han som [illegible]

onde ord, og den skal gis ham." (Jak. 1:5) Det synes ikke som om Jakob henviste til realitetsbetont kunnskap i vitenskapelig betydning, men snarere til den åpenbaring som kommer fra det høye som svar på menneskets spørsmål, som et resultat av å følge denne formaningen om å be.

Lytt oppmerksomt til disse Herrens ord: "Jeg Herren er barmhjertig og nådig mot dem som frykter mig, og jeg, Herren, fryder mig i å ære dem som tjener mig inntil enden i rettferdighet og sannhet." Så kommer det løftet han gir til dem som tjener ham inntil enden i rettferdighet og sannhet:

"Deres lønn skal bli stor, og deres herlighet evig.

Og for dem vil jeg åpenbare alle mysterier, ja, alle mitt rikes skjulte mysterier fra eldgamle dager av, og i tider som kommer vil jeg tilkjennegi dem min behagelige vilje angående alle ting som henhører til mitt rike.

Ja, endog evighetens undere skal de forstå og det tilkommende vil jeg vise dem, ja, det som angår mange generasjoner.

Og deres visdom skal bli stor, og deres forstand rekke til himmelen; og for dem skal de vises visdom forgå, og de klokes forstand skal bli til intet.

For ved min Ånd vil jeg oplyse dem, og ved min kraft vil jeg tilkjennegi for dem min viljes hemmeligheter — ja, endog hvad intet øie har sett og intet øre har hørt og som ikke har trengt inn i menneskets hjerte." (L&p 76:5—10)

Således har vi formelen for søken efter Gud og de redskaper vi må bruke for å fullføre vår søken — tro, kjærlighet og bønn. Vitenskapen har gjort vidunderlige ting for mennesket, men den kan ikke utføre de ting man selv må gjøre, hvor det største er å finne ut av Guds realitet. Oppgaven er ikke enkel; arbeidet er ikke lett, men som det ble uttalt av Mesteren: "Deres lønn skal bli stor, og deres herlighet evig." (L&P 76:6)

Jeg har en sterk overbevisning om at Gud er en realitet — at han lever. Han er vår himmelske Fader og vi er hans åndelige barn. Han skapte himmelen og jorden og er opphavsmannen til de evige lover som universet styres ved. Disse lovene blir oppdaget bit for bit efter hvert som mennesket fortsetter sin søken, men de har alltid eksistert og vil forbli uforandret i evighet. Jeg bærer dette vitnesbyrd om at Jesus er Kristus, den levende Guds Sønn, vår Frelser og Forløser på grunn av hans sonoffer for å gi evig liv til alle mennesker. Måtte Herren velsigne oss med ønsket om en oppadstrebende søken mot det åndelige — å kjenne Gud, å finne ham og ha beslutsomhet til å tjene ham og holde hans bud. Dette er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

«Jeg, Herren, vil ikke la meg spotte»

Spencer W. Kimball

Mine kjære brødre, søstre og venner, det gleder oss meget å se at dere er tilstede her under denne konferansen, dere som er medlemmer og ledere; og vi håper at dere vil bli inspirert av det som skal foregå under denne konferansen.

På de pressekonferanser vi er tilstede ved, blir vi ofte stilt følgende spørsmål: «Hvilken tilstand befinner Kirken seg i?» Og vi svarer: «Kirken har det bra, den vokser og er sterk og sunn. Takk som spør.»

Vi har idag 661 staver. Da jeg kom til Kirkens hovedkvarter i 1943, hadde vi bare 148. Vi hadde ingen staver utenlands, og vi skulle måtte vente i mange år før Kirken begynte å ta seg over havet til de store landområdene der. Siden president Romney organiserte en stav i Auckland på New Zealand i mai 1958, har vi fått 86 staver i oversjøiske land. Vi har nå 112 misjoner, pluss 661 misjoner i staver, og vi har i dag ca. 18.000 misjonærer, mens det i 1943 var en forholdsvis liten gruppe. Vi gleder oss meget over Kirkens vekst som er konstant og som fortsatt er stabil. Og når vi blir spurt hvorfor vi er et så lykkelig folk, svarer vi: «Fordi vi har alt: livet med alle de muligheter det gir, død uten frykt, og evig liv med vekst og utvikling evindelig og alltid.»

Med 3.3 millioner medlemmer fra mange folkeslag, hjemmehørende i en rekke forskjellige land i nord, syd, øst og vest, setter vi snart sluttstrek for nok et fremgangsrikt år.

Folk går på sine møter og invaretar sine personlige ansvarsoppgaver. Vi får stadig flere templer, og det arbeide som utføres i templene, bærer bud om stor åndelighet. Utdannelsesprogrammet er i godt gjenge, idet vi har universiteter og collegeå, institutter og seminarer, og dessuten Kirkens øvrige religiøse organisasjoner som alle er engasjert i undervisning. Kunnskapen øker og vidnesbyrdene styrkes.

Byggeprogrammet blir stadig mer omfattende, og mens mange kirkebygninger rundt omkring i verden forvandles til barer, eller slåen blir satt på døren og bygningene blir forlatt, bygger vi nesten daglig ferdig nye kirkebygg over hele verden som fylles med lykkelige og trofaste mennesker.

Vi er ikke fullt ut tilfreds, og vi skryter ikke, men ha stadig klart for dere hva Frelseren har sagt til oss:

«Dersom I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler,

og I skal kjenne sannheten, og sannheten skal frigjøre eder.» (Joh. 8:31-32)

Vi må ikke glemme Herrens store bønn:

«Jeg beder ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde.

De er ikke av verden, likesom jeg ikke er av verden.
Hellige dem i sannheten! ditt ord er sannhet.» (Joh. 17:15-17)
Og nå, brødre og søstre, har vi lansert en opprydningskampanje. Vi er et folk som kaster fra oss en rekke ting. Søppelhaugene vokser langt hurtigere enn befolkningen øker. Og nå ber vi dere om å rydde opp i deres hjem og på gårdene deres. «Mennesket skal ta vare på jorden, og er ikke dens eier.»

Ødelagte gjerder skulle repareres eller fjernes. Låvebygninger som ikke brukes, skulle repareres, man skulle legge tak på dem, de skulle males, eller fjernes. Løer og innhegninger skulle repareres og males, eller fjernes. Grøftekanter fulle av ugress skulle lukes og ryddes. Fraflyttede hjem kunne sannsynligvis rives ned. Vi ser frem til den dag da det i alle bosetningsstrøk, både i byer og i landdistrikter, vil bli satt igang en altomfattende og kontinuerlig aksjon for å rydde opp, reparere og male låver og løer, lage fortauer og luke grøftekanter, slik at våre eiendommer kan bli en pryd for øyet.

Vi har bedt ledere for ungdom, hjelpeorganisasjoner og prestedømsquorum om å støtte opp om denne forskjønnelseskampanje.
Herren har sagt:
«Jorden hører Herren til og alt det som fyller den.» (Salm. 24:1)

«Og jeg, Herren Gud, tok mennesket (Adam) og satte det i Edens have til å dyrke og vokte den (ta vare på den).» (Moses 3:15)
Derfor oppfordrer vi dere alle til å dyrke og ta skikkelig vare på den eiendom dere har hånd om.

Vi advarer også mot såkalte polygamikulter som vil lede dere på villspor. Husk at Herren bragte dette programmet til opphør for mange tiår siden gjennom en profet som forkynte denne åpenbaring til verden. Det finnes mennesker som vil bedra dere, og det vil forårsake mye sorg, anger og selvbebreidelse å følge disse. Ha ikke noe med dem å gjøre som vil lede dere på villspor. Det er feilaktig og syndig å overse Herren når han taler. Og han *har* talt — klart og tydelig.
Vi ber dere inntrengende om å lære deres barn heder, rettskaffenhet og ærlighet. Kan det tenkes at noen av våre barn ikke vet hvor syndig det er å stjele? Det er helt utrolig hvor meget hærverk og tyveri som begås, og hvordan det røves og stjeles. Beskytt din familie mot dette gjennom riktig undervisning.
Brødre og søstre, vi lærer hele vårt folk å være lojale; «Vi tror at vi må være konger, presidenter og øvrigheter underdanige (innordne oss under dem) og adlyde, ære og oppholde lovene» (Den 12. trosartikkel). Vær lojale og sannferdige.

Et av Kirkens mest markante trekk er kanskje det faktum at dens medlemmer avstår fra alkohol, te, kaffe og tobakk. Selvfølgelig finnes det noen som åpenbart ikke er modige nok eller har det nødvendige vidnesbyrd til å følge dette program, men det finnes adskillige tusener som følger det til punkt og prikke.
En av de mange åpenbaringer Gud har gitt gjennom en levende profet finner vi i det 89 kapitel i Lære og pakter som er kjent under navnet Visdomsordet. I 141 år har vi nå praktisert den store sannhet vi finner i denne åpenbaring hvor det sies av vi skal avstå fra vin og sterke drikker, at te og kaffe ikke er for legemet, at vi ikke skulle bruke tobakk i noen som helst form og at den bare er nyttig til urvortes kvestelser og til alt sykt kveg. (Se L&p kapitel 89:8)
Nylig hørte vi om et lokalsamfunn i Minnesota som satte i gang en «aksjonsdag» hvor de gjennom alle sine organer forsøkte å overtale folk til å slutte å røke. På denne aksjonsdagen, som fant sted den 7. januar, kunne de rapportere at 271 røkere hadde lagt vekk sin tidligere vane. Vi roser er slikt våkent lokalsamfunn og dets ledere.
Efter alle disse årene, er det mange i medisinske yrker, og også andre, som er enige om at en rekke sykdommer skyldes at menneskene bruker slike ting. Jeg kan huske at jeg sto ved siden av sengen til en av mine gode venner som var innlagt på sykehus, og jeg så ham dø av kreft. Hans lege sa det skyldtes bruk av tobakk. Jeg har vært med og begravet mennesker som er blitt drept av alkoholens djevelskap, og mange andre uskyldige mennesker har mistet livet på grunn av en beruset sjåfør.
Bruk av alkohol har ført til at mange uskyldige mennesker har mister livet, har lidd meget, har sørget og har måttet tåle smerte. Enkelte som drikker i selskaper, hevder at de aldri vil bli alkoholikere, men hvor sikre kan de være på det?
De som bryter Visdomsordet, har merkelige unnskyldninger for å bruke slike motbydelige ting. Hvordan kan noen ignorere de åpenbaringer som er gitt gjennom en levende profet? Herren gjentok dette gjennom en annen profet og gjorde det til et ufravikelig bud.

Vi beklager den praksis som mange firmaer og andre bedriver hvor alkohol inngår som et ledd i festlighetene ved spesielle selskapelige sammenkomster. Og spesielt bekymrer det oss at mange i julen feirer Jesu Kristi vår Herres hellige fødsel med et selskapelig samvær av en slik art at det ganske bestemt må være en fornærmelse mot ham. Er det ikke trist å betrakte mennesker som må drikke for å ha det morsomt, eller som må ta et stimulerende middel for å få krefter eller selvtillit?
Vi håper at vårt folk vil fjerne alle former for medikamenter fra sitt liv så langt dette er mulig. Det er altfor mange som blir avhengige av medikamenter i form av beroligende midler og sovepiller, som ikke alltid er nødvendige.
Og sikkert er det at en rekke unge mennesker er blitt skadet eller ødelagt ved å bruke marijuana og andre dødelige former for narkotika. Vi beklager dette dypt.
Vi vil også henlede oppmerksomheten på den vane mange har med å kjøpe sine varer på søndag. Mange mennesker som må arbeide, ville kunne få hvile og dyrke Gud på sabbatsdagen hvis vi ikke gjorde våre innkjøp da. Det brukes en rekke unnskyldninger og bortforklaringer for å gjøre sine innkjøp på sabbatsdagen. Vi ber dere alle om å [illegible]

holde hviledagen og ikke foreta noen innkjøp på søndager.
Vi håper at alle trofaste siste-dagers-hellige ikke vil benytte seg av kortstokker som brukes i spilleøyemed (gambling), hva enten dette er hensikten eller ikke. Når det gjelder spill (gambling) i forbindelse med hesteveddeløp, fotballkamper eller andre idrettsarrangementer, fraråder vi denslags på det mest bestemte.
På velferdsmøtet i morgen tidlig vil meget bli sagt om velferdsprogrammet. Vi beklager at så mange mennesker flytter det ansvar foreldrene har over til institusjoner.
Enkelte er blitt overfladiske når det gjelder å ha et års lager av matvarer. Vi håper det kan være tilstrekkelige midler og varer i Kirkens program så vi kan sørge for mennesker som kommer opp i kritiske situasjoner, og vi henstiller til alle om å gjøre noe konstruktivt for å yde vederlag for det de mottar. Vi oppfordrer våre biskoper til å være kloke når de yter hjelp, at de hverken er knipete eller altfor gavmilde, og at de mennesker som trenger midlertidig hjelp, vil være ærlige, rettferdige og kloke.
Dersom vi skulle få dårligere tider, ville mange sikkert ønske at de hadde fylt alle sine saftflasker og hadde dyrket opp sine haver og plantet noen få frukttrær og bærbusker, samt sørget for andre nødvendige varer.

Herren planla det slik at vi skulle være uavhengige av andre mennesker, men vi har registrert at selv mange gårdbrukere kjøper melk fra meieriet og at mange som eier sine egne hjem kjøper have-grønnsaker i forretningen. Og dersom lastebilene ikke lenger kommer og fyller opp i forretningenes hyller, ville mange komme til å gå sultne.

Vi har tro på viktigheten av å arbeide. Vi husker det tredje av De ti bud hvor det står: «Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning» (2. Mos. 20:9), og vi føler oss ikke sikre på at den raskt avtagende arbeidsuke er til gavn for menneskene. Vi tror Herren visste hva han talte om. Det ser ut til at vi i meget stor grad er innstilt på fornøyelser og reiser, og det later til at vår økonomi er tilpasset reiselystne, spillelystne og drikkelystne mennesker.
Vi er også opptatt av det store sløseri som foregår i våre hjem, i forretninger, restauranter og på annen måte. Efter et vanlig selskap bæres det så store kvanta ut i avfallsdunken at mange munner i mindre heldigstilte land kunne ha vært mettet. Det er mange som sulter, og vi kaster meget og sløser meget.
Vi har alltid oppmuntret Kirkens medlemmer til å eie sitt eget hjem. Det later til at de som eier sine egne hjem er mere stabile. Økonomiske eksperter hevder at det pány kan komme vanskelige tider. Og vi er litt usikre på hva folk vil gjøre som har brukt opp all sin inntekt og mere til. Hvis beskjeftigelse og inntekt blir redusert, hva så? Lever dere over evne? Skylder dere så meget at dere ikke kan betale hvis det kommer vanskelige tider? Er støtdemperne i en slik forfatning at de kan fange opp et støt?
Matvareprisene er høye, det er noe vi alle vet, men ville dere være bedre stillet hvis beskjeftigelsen opphørte eller inntektene ble drastisk redusert.
Når vi oppsøker underholdningssteder og blander oss med andre mennesker, blir vi sj•kkert over den gudsbespottelse som efter alt å dømme blir akseptert der. I budet heter det: «Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn.» (2. Mos. 20:7) Bortsett fra våre bønner og i våre taler, må vi ikke ta Herrens navn i vår munn. Gudsbespottelse har tidligere vært en forbrytelse som ble straffet med store bøter. Banning er den hjelpeløses måte å understreke sine argumenter på.

Vi håper at våre foreldre og ledere ikke vil tolerere pornografi. Dette er virkelig et avfallsprodukt, men i dag bys det frem som normal og tilfredsstillende føde for sinnet, og mange forfattere synes å fryde seg over å kunne forurense atmosfæren med dette. Efter alt å dømme kan dette ikke stanses gjennom lovgivning. Det er en forbindelse mellom pornografi og nedrige seksuelle drifter og perversiteter. Vi lever i et samfunn hvor slike ting som orgasme, å løpe naken (streaking), kone-bytte og lignende sinnsvake ting er satt i høysetet. Hvor lavt kan menneskene synke! Vi ber til vår Herre om at vi ikke må være av verden. Det er trist at anstendige mennesker kastes inn i en skitten atmosfære av mental og åndelig forurensning, og vi ber alle våre medlemmer om å gjøre alt som står i deres makt for å mostå denne heslige moralske revolusjon.
Det er latterlig å hevde at pornografi er uten virkning, for det er en klar forbindelse mellom pornografi og forbrytelser. Mord, overfall, voldtekt, prostitusjon og andre kommersialiserte laster henter sin næring fra denne umoral. Ifølge statistiske oversikter later det til å være en forbindelse mellom forbrytelser og pornografi.
Pornografi har overhodet ingen sosial verdi, og vi oppfordrer våre familier til å beskytte sine barn på enhver tenkelig måte. Vi lever i en lettsindig og eftergivende verden, og vi må forvisse oss om at vi ikke blir en del av denne eftergivende verden, denne verden i forfall. Vi er rystet over hvor dypt enkelte mennesker i denne verden er villig til å synke for å fremheve sin frihet. Vi er redde for at eftergivenhet og lettsindighet i retning av umoral nedbryter det moralske stoff som vår generasjon er bygget på.

Guvernør Reagan i California har sagt: «I vårt humanitære samfunn har vi beskyttet tiltaltes rettigheter. Intet virker mer oppskakende enn muligheten for å straffe en uskyldig. Men nu har vi drevet dette så langt at vi har fått en overdreven omsorg for den skyldige. Vi kaller ham ikke lenger for en forbryter; han er syk. Dette er samfunnets skyld, mener man, og eftersom samfunnet ikke kan saksøkes for sin forbrytelse, hvorfor skulle forbryteren så klandres?»
Øyensynlig kvier vi oss for å straffe forbrytere, ja til og med våre egne barn. I De forente stater sies det at forbrytelser øker nesten ni ganger så raskt som befolkningen. Ifølge en statistisk oppgave over en to-årsperiode var en tredjedel av de førstefødte barn i De forente stater født

utenfor ekteskap. I løpet av ett år ble det anslagsvis født 400.000 barn utenfor ekteskap i De forente stater; og mange andre land kan oppvise lignende tall. Omtrent halvparten av kvinnene som sluttet i skolen (high school) før avgangseksamen, var gravide. Og de dystre utsikter fortsetter: Over en million amerikanske kvinner benytter seg hvert år av ulovlig abort. Dette er en av de aller mest avskyelige synder, nemlig å avlive et ufødt barn for å unngå å komme i forlegenhet, for å redde ansikt eller for å unngå det ubehagelige. Det er anslått at nærmere 8.000 kvinner dør hvert år som følge av slike inngrep. Og videre, ifølge rapportene, er selvmord dødsårsak nummer én blant universitetsstudenter i USA. En populær forfatter har sagt: «På grunn av sin moralske strenghet, virker ikke Jesus Kristus appellerende i dag på folk flest. På alle adferdstrinn bevirker Kristi moralske strenghet at man tar avstand fra ham.» Han irettesetter oss fordi vi elsker det behagelige, og for vår «la-det-skure-mentalitet». Han irettesetter oss for vår moralske slapphet. Han irettesetter oss fordi vi stoler på makt og forkaster kjærligheten og for vårt overdådige levesett. Vi lever i et samfunn som liker å ha det behagelig, og vi setter likhetstegn mellom komfort og sivilisasjon. Priset være vår himmelske Fader og hans Sønn for at programmet er strengt.

Paulus sier det slik:

«Alt er rent for de rene; men for de urene og vantro er intet rent; både deres sinn og deres samvittighet er urene.

De sier at de kjenner Gud; men de fornekter ham med sine gjerninger, for de er vederstyggelige og ulydige og uduelige til all god gjerning.» (Tit. 1:15-16)

Det er i hjemmet undervisningen skal foregå. Hver far skal snakke til sin sønn, og enhver mor til sin datter, for derved skulle de overhodet ikke kunne unnskylde seg om de skulle la være å gi akt på det råd de har fått.

Vi er rystet over hvor mange foreldre som kommer på villspor. Antall skilsmisser og oppløste hjem som helt eller delvis skyldes utroskap, bringer oss tilbake til vårt hovedtema slik det er gjengitt i Lære og pakter:

«Du skal ikke . . . drive hor . . . eller gjøre noget lignende.» (L&p 59:6)

Vi sier til alle: Vær rene på legeme og sjel, og la intet lede dere inn på sidespor som vil volde dere stor sorg og ødeleggelse. Herren har sagt:

«I har hørt at det er sagt: Du skal ikke drive hor.

Men jeg sier eder at hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har alt drevet hor med henne i sitt hjerte.» (Matt. 5:27-28)

Når hjertet begjærer, øynene begjærer og legemet begjærer, fører dette til at en større synd begås. Enhver mann skal holde seg hjemme med sin kjærlighet, og enhver kvinne skal støtte sin mann og holde sitt hjerte der hvor det hører hjemme — nemlig sammen med sin familie. La enhver ungdom holde seg borte fra de fristelser som fører til at han gjør de degraderende og yhyre skadelige erfaringer som seksuell urenhet representerer. Omvendelsen må skje på et tidlig stadium og være fullstendig og vedvarende.

Enhver form for homoseksualitet er synd. Pornografi er et trinn på vei mot denne overtredelse, og det finnes intet mellomstandpunkt.

Enkelte mennesker er uvitende eller ondskapsfulle og forsøker åpenbart å bryte ned den oppfatning man har om hva som er maskulint og hva som er feminint. Flere og flere piker kler seg, steller seg og opptrer som menn. Og flere og flere menn kler seg, steller seg og opptrer som kvinner. Livets edlere hensikter blir skadelidende under teorien om et felleskjønn, som stadig får større innpass. Gud skapte mennesket i sitt eget bilde, mann og kvinne skapte han dem. Bortsett fra de relativt få uhell naturen har, blir vi født som menn og kvinner. Herren visste dette best, og sikkert er det at de menn og kvinner som forsøker å forandre sitt kjønn, vil måtte stå til ansvar for sin Skaper.

Vi håper at vi med dette har blåst i basun nok en gang. President J. Reuben Clark jr. sa: «Hele vår sivilisasjon er basert på kyskhet, respekt for ekteskapet og for at hjemmet er hellig. Ødelegg dette, og det kristne menneske blir et dyr.» (*Conference Report*, oktober 1938, s. 137)

Kjære brødre og søstre, deres tro settes på prøve. Vil dere lytte til deres ledere?

Det er ikke bare ungdommen som begår alle de synder som begås i denne lettsindige verden. Nylig ble jeg sjokkert da jeg leste i et filmmagasin hvor en mann omtalte ekteskapet som en byrdefull kontraktinngåelse og sa: «Det skulle avskaffes. Uten det sosiale press vi har her til lands, ville den være en utopi.» Han stilte et spørsmål til kvinnen, som svarte: «Ekteskapet burde avskaffes. Jeg kjenner allerede mennesker som lever stillferdig sammen uten å være gift, men jeg har ennå ikke sett hvilken virkning det har på de barn som vokser opp i et slikt samfunn.»

Og dette er ikke de eneste som er ivrige forkjempere for at man kan leve sammen uten ekteskap. Vi henleder våre medlemmers oppmerksomhet på dette, og vi gjør det så sterkt vi bare kan.

Vi understreker påny at vi som er medlemmer av Kirken, vi gifter oss. Alle normale mennesker skulle gifte seg. (Det finnes bare noen få unntagelser.) Alle normale ektepar som er gift, skulle gå inn for å bli foreldre. Vi husker hva Skriften sier:

«Den som forbyder ekteskap, er ikke kalt av Gud, for ekteskap er gitt mennesket av Gud.

Derfor er det ifølge min lov at mannen skulde ha én hustru, og de to skal være ett kjød, og alt dette forat jorden måtte tilsvare målet for dens skapelse.» (L&p 49:15-16)

Jorden er ikke berettiget til og kan heller ikke fortsette sitt liv uten ekteskap og familie. Seksuelle forbindelser utenom ekteskapet, hva enten det dreier seg om ung eller gammel, er en avskyelighet for Herren, og det er ytterst uheldig at mange mennesker har lukket øynene for disse store sannheter.

Vi har mange ganger sett nærmere på de verdslige og fordervelige ting, og la meg raskt og bestemt nevne et par andre ting som vi må holde oss borte fra dersom vi vil at Herren skal velsigne oss.

Menn og hustruer skulle elske og verne om hverandre. De må ikke rive opp sine hjem med skilsmisser, og spesielt ikke gjennom utroskap og umoral.

Stadig flere barn vokser opp sammen med bare den ene av foreldrene. Dette er ganske bestemt ikke slik Herren vil ha det. Hans hensikt er at en far og en mor begge skal oppdra sine barn, og de som berøver sine barn for den ene av foreldrene, vil måtte komme til å besvare noen meget kinkige spørsmål. Herren brukte ordet foreldre, og sa at hvis barna ikke fikk skikkelig opplæring «skulle synden være på (begge) foreldrenes hoder». (L&p 68:25) Ut fra dette er det temmelig vanskelig å rettferdiggjøre oppløste hjem. Tallrike skilsmisser er et resultat av egoisme. Dommens dag nærmer seg, og de foreldre som forlater sine familier, vil komme til å oppdage at unnskyldninger og bortforklaringer neppe vil tilfredsstille Den store dommer.

La oss gjenta: Gjennom seksuelle utskeielser kan menn og kvinner aldri «bli mange og oppfylle jorden» (se 1. Mos. 1:28), og dette er så avgjort en synd hvor det ikke nytter å komme med bortforklaringer, og hvor unnskyldningene står meget svakt; Gud vil ikke tolerere dette.

Når det gjelder abort er vi dypt rystet over den beregning som går ut på at mange millioner ufødte barn vil miste livet i år. Sikkert er det at de kvinner som griper til denne avskyelige synd, og til den synd som ofte var foranledningen, samt alle dem som bistår dem — bør huske at de vil måtte ta sin straff, det behøver ingen å være i tvil om.

Vi gifter oss for evigheten, og vi tar dette meget alvorlig. Vi blir foreldre og setter ønskede barn til verden som vi oppdrar og lærer opp i rettferdighet. Vi er sjokkert over unge mennesker som foretar kirurgiske inngrep for å begrense sin familie, og vi er rystet over det store antall foreldre som oppmuntrer til denslags. La oss ikke glemme at Herrens komme nærmer seg, og at den guddommelige Dommer vil komme til å stille enkelte spørsmål som det ikke vil bli lett å besvare, og at han blir vanskelig å tilfredsstille med tåpelige forklaringer og unnskyldninger. Dere kan være forvisset om at han vil felle en rettferdig dom.

Hvorfor legger vi hele vår skjebne og fremtid utelukkende i våre egne hender? Helt fra menneskehetens første bolig ble bygget, har hjemmet og familien dannet sentrum for en ekte sivilisasjon. Enhver ødeleggelse av det gudgitte program vil få skjebnesvangre konsekvenser. Familiene arbeidet sammen, moret seg sammen, og dyrket Gud sammen.

Kan det tenkes at mange av oss, i likhet med en kork i en stri strøm, er kommet på avveie på grunn av falske oppfatninger, farefulle veier, og djevlers læresetninger? Hvem er det som lokker oss? Har vi slått oss til ro med et lettvint levesett, har vi dreiet av fra den «rette og smale» og slått inn på den lette, komfortable og brede vei som fører til fortapelse? (Se Matt. 7:13-14) Vi vet bedre enn våre handlinger tilsier. Vil dere lytte, og vil dere følge de råd deres ledere på lokal- og generalplan gir? Eller vil dere velge å gå deres egne veier selv om de fører dere inn i en mørk ørken?

Måtte Gud velsigne dere, vårt elskede folk. Lytt til de ord som kommer fra himmelen. Gud er sannferdig og rettferdig. Han er en rettferdig dommer, men rettferdigheten går foran sympati, tilgivelse og barmhjertighet.

Husk at Gud bor i sine himler. Han visste hva han gjorde da han organiserte jorden. Han vet også hva han gjør i dag. De av oss som bryter hans bud, vil komme til å lide angerens bitre kvaler. Gud vil ikke la seg spotte. Mennesket har sin handlefrihet, det er så, men glem ikke: «Jeg Herren vil ikke la mig spotte». (Se L&p 63:58)

Vårt råd til dere er derfor at dere holder dere strengt til vår himmelske Faders lover, og jeg sier dette i Jesu Kristi navn, Amen.

Davidene og Goliatene

Spencer W. Kimball

Mine brødre, det er godt å være her sammen med dere ikveld, vi er omkring 195.000. Vi er meget glad for at dere er kommet, og vi setter stor pris på dere alle.

For mange år siden da jeg var i stavspresidentskapet i St. Joseph stav i Arizona, var jeg en søndag ute på et oppdrag i Eden ward. Bygningen var liten, og de fleste kom ganske tett opptil oss der vi satt på forhøyningen, en halv meter over gulvet i salen.

Under møtet ble jeg oppmerksom på syv små gutter på første rad i kapellet. Jeg gledet meg over å se syv små gutter på denne wardskonferansen. Jeg noterte meg at de var der, og lot så min interesse fange av andre ting. Men snart var min oppmerksomhet rettet mot de syv små guttene igjen.

Det virket så underlig at alle syv samtidig oftet høyre ben og la det over det venstre kne, og så et øye-

blikk senare skiftet de ben og la det venstre over det høyre kne. Det var jo noe uvanlig, men jeg prøvde å overse det.

Ikke lenge efter tok alle, i skjønn forening, sin høyre hånd og lot den gli gjennom håret, så lente alle syv seg lett mot ankelen og støttet ansiktet i hånden for derefter å gå over til å sitte med korslagte ben igjen.

Det virket så pussig alt sammen, og jeg satt og funderte på dette samtidig som jeg prøvde å tenke over hva jeg skulle si på møtet. Og så gikk det plutselig et lys opp for meg. Guttene apte efter meg!

Den dagen lærte jeg en av livets store lekser — at vi som har myndighetsembeder virkelig må være forsiktige, for andre iakktar oss og finner i oss sitt eksempel.

Eksempel er et viktig trekk i guttens liv. Generelt sett er det mange som følger efter og få som leder. Det er derfor viktig at alle dere unge gutter oppøver lederskapsevner og ser til at dere setter gode eksempler.

Dere vil erfare at det er slik. Hvis dere har yngre brødre, må dere huske at de vil iakkta dere og høre på dere, og de vil sannsynligvis bjøre det dere gjorde og si det dere sa.

Jeg håper dere vil ha dette i tankene når dere kommer i tenårene. Husk at det som regel er slik at hvis dere er tilstede på møtene og gjør deres plikt, da er det sannsynlig at småbrødrene deres vil følge i deres fotspor, men det motsatte vil skje hvis dere og omvendt hvis dere unnlater å gjøre dette.

Dette gjelder også for misjonærarbeide. Hvis småbrødrene deres ser at dere er trofaste i seminar- og instituttprogrammet, at dere har den riktige holdning, og at dere forbereder dere til å dra på misjon, vil også de bli opptatt av det samme.

Det var Terence (romersk dramatiker 190-159 f. Kr.) som sa: «Jeg bød ham se inn i menns liv som i et speil, og fra andre ta et eksempel for seg selv.»

Og i Æsops fabler sier Æsop: «Sett du eksemplet, så skal jeg følge deg.»

Eksempel er bedre enn formaning, og Samuel Johnson (engelsk forfatter 1707-1784) sa at «Eksempel har større virkning enn formaning.»

Jeg minner dere gutter om at uansett hvor gamle dere er nå, så er dere i ferd med å bygge deres liv; det kan bli av snusket og dårlig kvalitet, eller det kan bli verdifullt og godt; det kan være fylt av konstruktiv, eller av nedbrytende virksomhet; det kan være fylt av glede og lykke, eller av elendighet. Det kommer alt an på dere og den holdning dere har, for det er den holdning man har og den reaksjon man viser i bestemte situasjoner, som er avgjørende for hvor høyt man greier å klatre.

Husk at når dere bestiger en fjelltopp i Sveits, ved Banff i Kanada eller Mount Timpanogos i Utah, gjør dere det sammen med mennesker som ønsker å utvide sin horisont, og som ikke sier nei til en utfordring. De har overvunnet de samme vanskeligheter som dere selv.

Husk at de som klatret seg opp til høye posisjoner, ikke alltid hadde det like lett. Vi får høre at da Abraham Lincoln (1809-1865) var ung, satte han igang en valgkampanje i Illinois, men ble grundig slått.

Dernest forsøkte han seg i forretningslivet og mislyktes. Det tok ham 17 år å bli kvitt all gjeld som var stiftet av en unyttig kompanjong. Han ble forelsket i en pen ung pike, og ble forlovet med henne, men så døde hun. Han kom med i politikken, tok peiling på kongressen, men ble grundig slått. Han prøvde å få en stilling ved De forente staters tinglysningskontor, men greide det ikke. Han ble kandidat til De forente staters senat, men ble igjen grundig slått. I 1856 ble han endelig visepresidentkandidat og ble slått av Douglas, men till tross for alle disse nederlag oppnådde han tilsist det høyeste verdslige embede og et navn som aldri vil dø. Dette var den Abraham Lincoln som ble. De forente staters president. Dette var den Abraham Lincoln det er blitt skrevet tallrike bøker om. Dette var den Abraham Lincoln som brøt sin egen suksess frem av vanskelighetenes fjell.

Igjen kan vi si at man gjør sitt liv til hva man ønsker det skal bli.

En anonym forfatter sa følgende: «Vær glad for at det er store hindere i livet, og fryd dere over at de er høyere enn det de fleste vil forsøke seg på. Vær glad det er mange av dem. Det er de hindere som gir dere en sjanse til å bane dere vei til forreste rekke. De er deres venner, for var det ikke for høye hindere, ville mange kunne løpe fra dere.»

La mag fortelle dere en historie som skjedde for lenge siden, den handler om hva én gutt gjorde med sitt jordiske liv.

For ca. 3.000 år siden da Saul var Israels konge, og han viste seg uverdig til denne høye stilling, sendte Herren profeten Samuel for å fine en efterfølger. Profeten dro til Isais hjem, og denne Isai var far til åtte sønner. Profeten kalte sønnene til seg for å tale med dem. Da den stolte faren presenterte Eliab, den eldste sønnen, sa han til seg selv: «Det blir sikkert ham».

«Men Herren sa til Samuel: Se ikke på hans utseende og på hans høie vekst! For jeg har forkastet ham; jeg ser ikke på hvad mennesket ser på, for mennesket ser på det utvortes, men Herren ser på hjertet.» (1. Sam. 16:7)»

Den stolte faren kalte så på den andre sønnen, men ham ble det heller ikke. Syv flotte, kjekke sønner kom inn en efter en til profeten Samuel, som sa til Isai, faren: «Var dette alle de gutter du har?» Og så svarte Isai: «Ennu er den yngste tilbake; han vokter småfeet.» Og Samuel sa: «Send bud efter ham!» (Se 1. Sam. 16:11)

Den yngste sønnen kom så inn, han var rødkinnet og fager og hadde et vinnende vesen, kanhende var han også blitt brun av solen, for han var gjeter og var for det meste ute i frisk luft sammen med sauene. Herren inspirerte Samuel, og han sa: «Ham er det.» (1. Sa. 16:12) Og mens faren og sønnene samlet seg rundt ham, tok Samuel oljehornet og salvet David til Israels konge.

Nå skjedde også det at filistrene, en bitter fiende av Israel, hadde dratt avsted for å underlegge seg Israel, og de samlet seg ved [illegible] på den ene siden, og Isra[illegible] seg ved

fjellet på den andre siden, så de hadde en liten, dal mellom seg. Da hærene vendte seg mot hverandre før slaget, kom en stor kjempe som het Goliat frem på nøytralt land og utfordret israelittene ved å si:

«Hvorfor drar I ut og fylker eder til strid? Er ikke jeg filisteren og I Sauls træler? Velg eder en mann og la ham komme ned til mig!

«Hvis han kan stride med mig og feller mig, så skal vi være eders træler; men hvis jeg får bukt med ham og feller ham, så skal I være våre træler og tjene oss.» (Se L. Sa. 17:8-9) Han la så til: «Idag har jeg hånet Israels fylking; kom hit med en mann, så kan vi stride med hverandre!» (1. Sam. 17:10)

Denne mann var altså en kjempe, han var fryktinngytende. 3 meter høy raget han over dem alle; han hadde en hjelm av messing på hodet og en tung metallbrynje. Med messingskinner på leggene og messing over akslene var rustningen fryktelig tung. Spydet hans var så langt som e veverstang, og sverdet så skarpt som en barberkniv. Han hadde en mann til å bære skjoldet. (Se 1. Sam. 17:5-7. Kong Jakobs versjon)

Det var utvilsomt en skrekkinngytende kjempe. Ikke rart at krigerne på Israels side fryktet ham. Det så ikke ut som noen hadde mot, eller dumdristighet nok til å ta imot denne utfordringen, så det var forståelig nok at alle de israelske soldatene trakk seg tilbake og skalv av frykt.

På dette avgjørende tidspunkt skjedde det at Isai, faren, ble bekymret for sine tre eldste sønners velferd, de var nemlig opptatt i Sauls hær. Og mens disse sønnene var ute for å forsvare Israel, falt det tydeligvis i Davids, den yngstes, lodd å gjete sauene.

Den snille faren kalte David inn til seg fra marken og ga ham en del ristet korn og noen brød og sendte ham avsted til militærleiren så han kunne få gitt dette til grødrene og ti oster til kapteinen.

David sto tidlig opp og tok fatt på reisen til Elah. Han ordnet mednoen som skulle se efter farens sauer slik at de ikke ville bli drevert bort, ødelagt eller spist opp av ville dyr.

Da David kom frem til slagmarken, var hæren akkurat i ferd med å fylke seg til kamp og utstøtte krigsropet.

David overlot vognen til ham som hadde tilsyn med den og sprang frem til stridsmennene og bort til brødrene.

Igjen ropte filisteren ut sin utfordring, slik han hadde gjort de siste 40 dager i krigstilstand.

Da David kom inn blant rekkene, sa mennene til ham: «Har du sett den mann som kommer for å håne Israel; den som dreper Gobiat vil kongen gi stor rikdom og la hans familie bli fri.» (Se 1. Sam. 17:25)

David ble ikke så val mottatt hos sine eldre brødre, de var sinte på ham og sa: «Hvorfor er du kommet her ned, og til hvem har du overlatt de to-tre får der i ørkenenö? Jeg kjenner ditt overmot og ditt hjertes ondskap; det er for å se på striden du er kommet her ned.» (Se 1. Sam. 17:28)

David virket såret over brorens utfall mot ham og sa: «Hvad har jeg gjort nu? Er det ingen grunn til hvorfor jeg kom?» (Se 1. Sam. 17:29) Han visste at det var inspirasjon som hadde ført ham dit i en god hensikt for å frelse Israel.

Davids inspirasjon eller åpenbaring ble gjentatt for kong Saul, som kalte den unge gutten til seg, og David sa: «Ikke tap motet på grunn av denne slosskjempen. Jeg vil gå og sloss mot ham.» (Se 1. Sam. 17:32) Men Saul ble rystet og sa til David:

«Du kan ikke . . . stride med ham (denne filister); for du er ung, og han er en krigsmann . . .

«Men David svarte Saul: Din tjener voktet småfeet for sin far; kom det da en løve eller en bjørn og tok et får av hjorden,

«sprang jeg efter den og slo den og rev fåret ut av gapet på den; og reiste den sig så imot mig, tok jeg fatt i dens skjegg og slo den og drepte den.

«Både løve og bjørn har din tjener slått ihjel, og det skall gå denne uomskårne filister som dem, fordi han har hånet den levende Guds hær.» (1. Sam. 17:33-36)»

Igjen sa han: «Herren, som har fridd nig av mig av løvens og bjørnens vold, han skal også fri mig av denne filisters vold. De sa Saul til David: Gå! Herren skal være med dig.» (Se 1. Sa. 17:37)»

Saul satte kongens rustning på David, men den var så tung at han ikke orket å ha den på seg, så han lot den være.

«Jeg kan ikke gå med dette, for jeg har ikke prøvd det før», sa David. (Se 1. Sam. 17:39)

Da han gikk over bekken, stoppet den unge David, bøyde seg ned, plukket ut fem små stener og la dem i hyrdetasken sin. Slyngen holdt han i hånden, og så gikk han mot filisterkjempen.

Den store kjempen ble tydeligvis sint og krenket over en slik motstander. Han så denne unge gutten, rødkinnet, ung og fager å se til, og i sinne og avsky sa filisteren:

«Er jeg en hund, siden du kommer mot mig med kjepper? Og filisteren bante David . . . og . . . sa til (ham): Kom hit til mig, så skal jeg gi ditt kjøtt til himmelens fugler og markens dyr.» (1. Sam. 17:43-44)

Da rettet David seg opp og sa til filisteren:

«Du kommer mot mig med sverd og lanse og kastespyd; men jeg kommer mot dig i Herrens, hærskarenes Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger — han som du har hånet.

«På denne dag skal Herren gi deg i min hånd, og jeg skal slå dig ihjel og skille ditt hode fra din kropp, og jeg skal på denne dag gi likene fra filistrenes leir til himmelens fugler og til jordens ville dyr, og all jorden skal få se at Isræl har en Gud.

«Og hele dette folk skal få se at det ikke er ved sverd og spyd Herren frelser; for Herren råder for krigen, og han skal gi eder i vår hånd.» (1. Sam. 17:45-47)»

Filisteren og gjetergutten nærmet seg hverandre, begge med stor tro på seg selv:

«Og David stakk sin hånd i tasken og tok frem av den en sten; den slynget han ut og traff filisteren i pannen, og stenen trengte dypt inn i hans panne, og han falt på sitt ansikt til jorden.» (Se 1. Sam. 17:49)»

Jeg lurer på hvor mange av dere gutter noengang har eid og brukt en slynge. Da jeg var liten, lagde vi selv våre slynger, vi fant selv våre stener og blinker, og vi ble efterhvert ganske dyktige til å slynge stenene. Vi pleide å ta en skinnbit omtrent på størrelse med det dere ville ha brukt til en sprettert, omtrent 5 cm lang, og ellipseformet. I endene lagde vi et lite hull, og så festet vi en lang lærrem i hver ende. Nederst på den ene remmen lagde vi en hempe som vi kunne stikke en finger gjennom. Med en sten i slyngen veivet vi den rundt og rundt over hodet til den hadde fått stor nok fart, så slapp vi den ene remmen, og stenen for dit den skulle.

Vi pleide å lage alle lekene og spillene våre; slynger, fløyter, baller, og vi lærte å bruke dem vel.

«Således vant David over filisteren med slyngen og stenen, og han slo filisteren og drepte ham, enda David ikke hadde noget sverd i sin hånd (bare en slynge): (1. Sam. 17:50)»

Alt han brukte var en liten sten og en slynge ved siden av inspirasjon og åpenbaring. Han hadde mot, han hadde styrke, han hadde tro på seg selv, men spesielt tro på sin Himmelske Fader, som han ba sine bønner til.

40 dager med utfordring, innbilskhet og skryt endte med døden for denne filister!

David gikk bort til det falne legeme som lå der på bakken og hogg hodet av ham, tydeligvis for å sette skrekk i fienden. Denne handling så ut til å ha den ønskede virkning. Fienden flyktet, og således overvant en inspirert gutt en hel krigshær. Israels hær forfulgte de flyktende filistre og vant slaget.

Kongen spurte seg for hvem den gutten var som hadde utført et slikt mirakel, og så sa Jonatan: «David bar seg klokt at i alt han tok seg fore, og Herren var med ham.» (1. Sam. 18:14)

Husk så, mine unge brødre, at alle Davider har en Goliat de må felle, og alle Goliater kan felles. Han er kanhende ikke noen kjempe som sloss med nevene eller med sverd eller skytevåpen. Det er ikke engang sikkert han er av kjøtt og blod. Han er kanskje ikke 3 meter høy, eller kledd i rustning, men hver eneste gutt har sin Goliat. Og han har også sin slynge og kan finne en bekk med glatte stener.

Dere vil møte Goliater som truer dere. Om Goliat er en bølle i nabolaget, en fristelse til å stjele, ødelege eller rane, en hensynsløs ødeleggelsestrang, en fristelse til å begjære og synde eller et påtrykk om å blåse i Kirken; ja, hva Goliaten enn måtte være, så kan dere overvinne ham. Men husk at hvis man skal seire, må man følge den vei David gikk:

«David bar sig klokt at i alt han tok sig fore, og Herren var med ham.» (1. Sam. 18:14)

David var pålitelig og sørget for farens sauer. Han gikk ikke ifra dem uten å finne noen som kunne overta for ham mens han selv utførte et annet oppdrag for faren.

David var ansvarsbevisst. Sauene var overlatt ham; han drepte bjørnen og han drepte løven for å redde farens sauer, enda han måtte utsette seg selv for stor fare. Han tok det lille lammet ut av gapet på udyret og la det tilbake hos moren. David tok fem stener for å drepe Goliat. Han trengte bare én. David var rettskaffen og hadde tro på sin Himmelske Fader, og han fryktet ikke noe menneske så lenge han hadde tillit til Herren. Han hånte filisterkjempen og sa: «Du kommer mot mig med sverd og lanse og kastespyd; men jeg kommer mot dig i Herrens, hærskarenes Guds navn, han som er Gud for Israels fylkinger — han som du har hånet.» (Se 1. Sa. 17:45)

For en tid siden rev jeg ut en annonse i en av dagens magasiner. Der sto det:

«Fra tid til annen føler vi alle motgangens kalde vind. Ett menneske flykter fra den, og faller til jorden som en drage hvor tauet er røket. Et annet gir ikke efter en eneste centimeter, og den vind som ville ødelegge ham, løfter ham isteden opp til nye høyder. Vi blir ikke formet efter de prøvelser vi møter, bare efter dem vi overvinner.»

Annonsen for rørledninger lød så: «Hverken elver, fjeller eller hav kan stoppe vårt rørledningsnett. Det de ikke kan gå gjennom, det går de over, under eller omkring.»

En av kjepphestene i denne Kirke, og hos alle dens medlemmer, er misjonærarbeide, som bror Tuttle har vært inne på ikveld. Herren befalte sine apostler å gå ut i all verden og predike evangeliet for all skapning. (Se Matt. 28:19-20) Dere ser et vakkert bilde av dette borte i Kirkens kontorbygning. Får vi minne dere unge gutter om det igjen, at det er deres plikt å reagere positivt på dette kall. Og hvis dere mottar et kall fra Herren gjennom deres biskop og stavspresident, er det deres privilegium, men også deres forpliktelse, å fullføre dette kall på en førsteklasses måte. Og når dere så vil sette dere som mål å fullføre en misjon, da må dere huske at det koster penger å reise til de forskjellige deler av verden og predike evangeliet. Husk derfor at det er deres privilegium å begynne å spare penger nå.

Jver gang dere får penger mellom hendene, enten det er gaver eller penger dere selv har tjent, setter dere i hvert fall av en del av det på en sparekonto dere har til deres misjon. Alle gutter vil gjerne være uavhengig og skaffe penger til sin misjon selv, istedenfor å be sine foreldre om å gjøre det for seg. Hver eneste gutt i hvert eneste land i hele verden som er blitt døpt og har mottatt den Hellige ånd, vil være ansvarlig for å bringe evangeliets budskap til menneskene her i verden. Og dette er også en fin anledning dere får, som dere vil vokse meget på.

Jeg liker noen verselinjer av Edgar A. Guest (amerikansk dikter 1881-1959), som han har kalt «Utrustning».

Se det i tankene for deg, min venn
Du har alt det de store menn har hatt,
To armer, to hender, to øyne, to ben
Og hjerne som gjør deg klok,
om du vil.

Med denne utrustning begynte
de alle
A klatre mot toppen og si «Jeg kan».
Ta en titt på de vise og store,
De spiser sin mat av en vanlig
tallerken,

Og bruker de samme gafler og kniver,
De knyter sin sko med den samme lisse
De betraktes av verden som tapre og flinke,
Men du har alt de hadde da de gikk igang.
Du kan seire og nå de store høyder.
Du kan bli stor hvis du bare vil.
Du er vel utrustet for den kamp du velger,
Du har ben og armer og hjerne intakt,
Og den mann som er kjent for sitt råd og sin dåd
Begynte sitt liv med det samme som du.
Du er det handicap du må mestre,
Du selv må bestemme hvor du vil gå,
Du må si hvor du vil hen,
Hvor mye du vil granske den sannhet du kjenner.
Gud har gitt deg det utstyr du trenger,
Men selv må du avgjøre hva du vil bli.
Mot må komme fra sjelens indre,
Vilje til å vinne må mennesket finne,
Så se det i tankene for deg, min venn,
Du ble født med alt det de store har hatt,
Med din utrustning begynte de alle
Så mist ikke motet, men si:
«Jeg kan».
Collected Verse of Edgar A. Guest,
Chicago: Reilly and Lee, 1934, s. 666

La meg henlede deres oppmerksomhet på en annen av Goliat-kjempene som kanskje vil komme i deres vei og utfordre dere. Hans navn er denne gang pronografi og skittent prat. Hør bare:

Når du forteller en rå historie,
stopper du noengang da og tenker
på tilhørernes inntrykk av deg?
Tror du gutta liker det?
Tror du at fordi de ler
Har du grunn til å være stolt?
Vet du at alt du sier og gjør
er et bilde av din sjel?
Når tungen din former slibrige vitser,
blottlegger den din urenhet,
forkynner den din uvettighet
og fyller alle skikkelige gutter med avsky
fordi de foretrekker real moro.
Tror du at du ved det viser
at du eier sunn fornuft?
Nei, tilhørerne merker sjelens råskap.
Vet du at du også vanærer
både foreldre og dine venner?
Tenk over det, gutt, så vil du forstå.
Vær kresen når du velger dine ord;
Vær fin i ditt sprog,
Dersom du ønsker andres respekt,
Vil det gi det et fortrinn
Fremfor dem som velger
Å gå gjennom livet i skitt og slam og synd.

Disse verselinjene leste jeg da jeg var liten gutt, og de gjorde et sterkt inntrykk på meg. Jeg håper at de vil gjøre det samme på dere.

Da jeg, som liten, bodde i Arizona, hadde nesten alle bøndene små jordlapper hvor de dyrket meloner, og noen av dem regnet da også med å tjene litt penger på dette. Av og til var det noen gutter som sto opp midt på svarte natten, dro avsted bort til disse jordlappene og skar ned alle de melonene de greide med lommeknivene sine. De var ikke interessert i å spise melonene, de var besatt av en stygg ødeleggelsestrang. Jeg forsto ikke hvorledes de kunne gjøre dette, heller ikke kunne jeg forstå hvordan noen kunne sette fyr på ting, knuse vinduer, rive i filler ting eller foreta seg andre slike pøbelstreker, som ikke hadde annet formål enn å ødelegge.

David ville ikke ha vært med på oe slikt. Han drepte en løve med bare nevene, men det var for å redde lammet. Han drepte Goliat, men det var for å redde Israel. Han drepte en bjørn med bare nevene, men igjen var det for å redde farens saueflokk.

Jeg håper at hvis dere treffer noen som er besatt av ødeleggelsestrang, at dere vil prøve å dempe dem og fraråde dem, spesielt fra å gjøre slikt som ikke vil innbringe dem noe som helst, men bare lage brister i deres karakter.

Vil dere huske hva Mormon sa:
«Vær vise i eders prøvelses dager. Befri eder for all urenhet, be ikke om noe som I vil fortære det i eders vellyst, men be med urokkelig standhaftighet at I ikke må gi etter for noen fristelse, men at I må tjene den sanne og levende Gud.» (Mormon 9:28)

Kanskje disse linjer av Henry Van Dyke vil interessere dere:
Menneskene har sløvet sine øyne med synd,
Og dempet himmelens lys med tvil,
Og bygd sine tempelmurer for å lukke deg inne,
Og fastslått sin jernhårde tro for å lukke deg ute.
«Tilegnet Den frie naturs Gud»

Og dere, mine kjære, unge gutter, må ikke være som alle de andre. Deres liv må være rent og befridd for alle onde tanker og handlinger- lyv ikke, stjel ikke, unngå raseri, ha tro, unnlat ikke å gjøre det som er rett, begå ikke noen form for seksuell synd neen gang.

Dere et hva som er rett, og hva som er galt. Dere har alle mottatt den Hellige ånd efterat dere var blitt døpt. Dere trenger ikke noen til å stemple en handling eller tanke som gal eller riktig. Dere vet det selv gjennom Ånden. Dere maler deres eget bilde, hugger ut deres egen skulptur. Det er opp til dere å gjøre det godt.

Må Gud velsigne dere, våre kjære unge menn. Jeg vet at deres Himmelske Fader er en sann venn. Alt han ber dere gjøre, er riktig og vil gi dere velsignelser, gjøre dere mandige og sterke. «Og David bar sig klokt at i alt han tok sig fore, og Herren var med ham.» (1. Sam. 18:14)

Må Gud velsigne dere, ber jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Havstrømmer og familiens innflydelse

Spencer W. Kimball

Jeg kan huske det som det var igår, første gang jeg så et isfjell. Det var første gang søster Kimball og jeg krysset Atlanterhavet med båt, og vi reiste fra Montreal i Canada nedover St. Lawrence-elven og kom ut i Nord-Atlanteren.

En dag efter at vi var kommet langt til havs, ble det stort oppstyr ombord. Man hadde fått øye på et isfjell, og de fleste passasjerene stimlet sammen på dekk for å ta det i øyesyn. Langt ute i det fjerne kunne vi se noe stort og hvitt som avtegnet seg klart mot den mørke vannflaten og den azur-blå himmelen.

Der lå det og fløt rolig i vannet, som en topp i en høy fjellkjede og var vakkert å skue. Hele mitt liv hadde jeg hørt om disse isfjellene, men dette var første gang jeg fikk anledning til å betrakte et av dem med mine egne øyne.

Dette fikk oss til å tenke på dampbåten Titanic — som tilhørte White Star-rederiet, og som på sin jomfrutur fra England til Amerika forliste på en så tragisk måte. Sent en kveld den 14. april 1912, kolliderte dette store nye skipet med et isfjell. Femten hundre og tre personer, hvorav mange var fremstående mennesker i Storbritannia og De forente stater, druknet da skipet sank, og bare 703 mennesker ble reddet.

Da vi for fire år siden fløy fra England til De forente stater, passerte vi over Grønland, og fikk øye på disse isfjellene igjen. Det meste av turen fløy vi over skydekket, men da vi passerte over Grønland, var det ingen skyer, og solen skinte fra klar himmel. Det er sjelden vi som mennesker får anledning til å beskue slik skjønnhet og storslått natur. Så langt øyet rakk, kunne vi se den store øya som var dekket av et flere kilometer tykt lag med is. Vi så de kolossale isbreene som ség langsomt nedover dalene mot havet, hvor de «kalvet», og slik oppsto isfjellene. Fjordene var fulle av fjell som fløt omkring på vei mot havet. Det var her de kom fra, alle de mange isfjell som vi hadde sett et av 33 år tidligere.

De isfjellene som skilles ut fra grønlandsisen, følger en kurs som ikke er vanskelig å forutsi. Labrador-strømmen, som stille og rolig går sydover, gjennom Baffin-bukten og Davis-stredet, tar med seg disse kjempemessige isfjellene og er helt upåvirket av vindretning, bølger og tidevann. Strømmen har langt større evne til å kontrollere kursen enn overflatevinder.

Og vi foretok en sammenligning mellom de motstridende faktorer som jordens krefter representerer på den ene side, og på den annen side resultatene i vårt eget liv når den «havstrøm» som vårt eget liv er, og som utformes og utvikles i en familie gjennom den rettferdige undervisning foreldrene gir sine barn, ofte vil være bestemmende for hvilken kurs barna slår inn på, til tross for alle de tallrike bølgeslag og vindkast som drar i motsatt retning i en verden som er på villspor.

Utenfor vårt synsfelt, og under havets bølger, finnes det enorme krefter som vi må regne med, og vi har også tilgang til slike enorme krefter i vårt eget liv.

Elven Mississippi er bare for en bekk å regne sammenlignet med de store havstrømmene. En av de mest betydelige sies å være Labrador-strømmen. Den nest kraftigste er Golfstrømmen som fører med seg varmt vann fra den østlige del av Den meksikanske golf nordover langs østkysten av De forente stater og tvers over Atlanterhavet hvor den varmer opp Europas strender. Golfstrømmen fører like store vannmasser som tusen Mississippi-elver. Selv om Labrador-strømmen ikke er så stor, fører den år efter år tusenvis av isfjell nedover fra det sted hvor de blir skilt ut fra grønlandsisen, og jevnt og sikkert flyter de sydover inntil de går i oppløsning eller smelter i Golfstrømmen som har høyere temperatur. Det var i det området hvor Labrador-strømmen flyter sammen med Golf-strømmen, at Titanic møtte sin skjebne.

Det er med oss mennesker som med isfjell, at den kurs vi holder, i stor utstrekning avgjøres av krefter som vi bare delvis forstår. Men det er også riktig at vi mer kan sammenlignes med skip enn med isfjell. Vi har vårt eget fremdriftsmaskineri; og hvis vi kjenner strømmene, kan vi dra nytte av dem.

Følgelig kan vi i vår[illegible] egne familier skape en [illegible] som flyter mot [illegible]

oss, nemlig et rettferdig liv; og sammen med våre barn kan vi føres fremover til tross for den motvind som vanskeligheter, skuffelser, fristelser og moteretninger representerer.

Ungdom og voksne er utsatt for så mange kastevinder at vi av og til kan undre oss over om de vil greie å overleve. Motenes vinder feier med seg alle som er utrygge og som gjerne vil føle at de blir akseptert av det brede lag. De vinder som blåser i form av seksuelle fristelser, fører til at enkelte lar sitt ekteskap gå i oppløsning, spolerer lyse fremtidsutsikter, og bryter ned seg selv. Dårlige kamerater, vanedannende stoffer, den arroganse som banning utgjør og pornografiens myrhull, alt dette og meget mer er krefter som vi vil bli påvirket av dersom vi ikke blir ført fremover av en sterk og fast strøm mot et rettferdig liv. Det er det liv vi lever som foreldre og sammen i familien som skal være retningsgivende og styrke den underliggende strøm i vårt liv.

Vi bærer alle i oss spiren til å bli en gud — ren, hellig, sannferdig, innflydelsesrik, mektig, og uavhengig av jordiske krefter. I Skriften lærer vi at vi alle som én er evige, og at vi i benynnelsen var hos Gud. (Se Abr. 3:22) En slik forståelse gir oss en enestående pekepinn om hvor ærverdig et menneske er.

Av og til har jeg sett at barn som kommer fra gode familier, gjør opprør, setter seg opp, kommer på villspor, synder, ja de kjemper faktisk mot Gud. Med en slik oppførsel bringer de sorg over sine foreldre som har gjort sitt beste for å sette en strøm i bevegelse for å undervise og være eksempler. Gjentatte ganger har jeg også sett at mange av de samme barn — efter å ha flakket hvileløse omkring i mange år — er blitt mer modne og forstår at de har begått en feil, de omvender seg og yder store bidrag til samfunnets åndelige liv. Når slikt kan skje, tror jeg årsaken er at disse menneskene, til tross for all den motvind de har vært utsatt for, og langt mer enn de selv var klar over — har blitt påvirket enda mer av livsstrømmen i det hjem de har vokst opp i. Når de senere i livet lengter efter å skape den samme atmosfære i sine egne familier som de selv kunne glede seg over som barn, da er det store chanser for at de vil vende seg til den tro som var meningsfylt for deres foreldre.

Selvfølgelig har man aldri noen garanti for at rettferdige foreldre vil greie å holde på sine barn, og det skal være sikkert og visst at de kan miste dem hvis de ikke gjør alt som står i deres makt. Barna har jo også sin handlefrihet.

Men hvis vi som foreldre unnlater å påvirke våre familier, og ikke sørger for at de kommer inn på den «rette (strake) og smale vei», da vil ganske sikkert fristelsenes og ondskapens bølgeslag og vindkast føre vårt avkom vekk fra stien.

«Lær den unge den vei han skal gå! Så viker han ikke fra den, selv når han blir gammel.» (Ordspr. 22:6) Det vi faktisk vet, er at rettferdige foreldre som strever for å øve en gunstig påvirkning på sine barn, vil stå uklanderlige på den ytterste dag, og at de vil lykkes i å redde de fleste av sine barn, om ikke alle.

Den konkurranse våre sjeler er utsatt for, er beskrevet i Mosiahs bok:

«Det naturlige menneske er en fiende av Gud, og har vært det siden Adams fall, og vil evig og alltid være det, med mindre det underkaster seg den Hellige Ånds veiledning og avlegger det naturlige mennesket og blir en hellig ved den Herre Kristi forsoning og blir som et barn, lydig, saktmodig, ydmyk, tålmodig, full av kjærlighet, villig til å bøye seg for alt det Herren finner gavnlig ved å pålegge det, liksom et barn bøyer seg for sin fars vilje.» (Mosiah 3:19)

Det «naturlige menneske» er det samme som det «jordiske menneske» som har tillatt at åndelige tilbøyeligeheter blir overskygget av simple dyriske lidenskaper.

For noen år tilbake da jeg var på besøk i et land hvor barna i de offentlige skoler blir bombardert med propaganda som går imot religion, spurte jeg Kirkens ledere hvordan de var istand til å holde sine barn nær til Kirken og sørge for at de ikke mistet sin tro. Til det svarte de: «Vi gir våre barn en meget samvittighetsfull opplæring i hjemmet slik at de kan kjenne sannheten fra feiltagelser, og slik at de gudløse filosofier som de blir utsatt for når de begynner på skolen, ganske enkelt preller av uten å sette spor efter seg. Våre barn elsker oss og stoler på oss, og er trofaste mot sin tro.» Måtte Gud velsigne slike uselviske og trofaste foreldre.

En begynnelse er et trygt ekteskap hvor man forplikter seg til å foreta de personlige justeringer som skal til for å leve sammen evindelig og alltid. Med en slik solid grunnvoll vil våre barn ha en følelse av fred.

Forskere som gransker vår moderne tid, påpeker at i en verden hvor forandringene skjer raskt, blir folk utsatt for et slags sjokk fordi de mister noe av samhørighetsfølelsen. Det faktum at vårt samfunn er meget mobilt, betyr at våre barn ofte flytter fra sted til sted og mister kontakten med resten av familien: med be-

steforeldre, onkler, tanter, kusiner og med naboer som de har hatt i lengre tid. Det er viktig at vi også i våre familier utvikler en forståelse for at vi tilhører hverandre i evigheten, og at uansett hvilke forandringer som skjer utenfor vårt hjem, så finnes det fundamentale sider ved vårt slektskapsforhold som aldri vil forandre seg. Vi burde oppmuntre våre barn til å bli kjent med sine slektninger. Vi må snakke om dem, anstrenge oss for å korrespondere med dem, besøke dem, slutte oss til familieorganisasjoner, osv.

Hvor lenge er det siden du sist tok dine barn — uansett hvor gamle de er — i dine armer og fortalte dem at du er glad i dem og gleder deg over at de kan tilhøre deg i all evighet? Hvor lenge er det siden mann eller hustru kjøpte en rimelig gave for å overraske sin ektefelle, eller rett og slett for å glede vedkommende? Hvor lenge er det siden du sist hadde med deg en rose hjem, eller lagde en spesiell rett, eller gjorde noe annet for å lyse opp i tilværelsen med litt ekstra varme og kjærlighet?

Hvis det skal ydes et bidrag til byggefondet, til Røde Kors, eller man lørdag formiddag skal være sammen med eldstenes quorum for å male enkens hus, så forviss deg om at barna er oppmerksom på hva som foregår; og hvis det lar seg gjøre, kan du la dem delta i beslutningsprosessen og i å sette avgjørelsen ut i livet. Hele familien kan være tilstede når en av familiemedlemmene blir døpt, bekreftet eller ordinert. Hele familien kan heie på en sønn som spiller på et eller annet lag. Alle kommer sammen regelmessig til familiens hjemmeaften, til måltider, og når de skal be sammen. Kanskje kunne alle i familien betale tiende sammen, slik at alle både i ord og gjerning kan lære om dette vakre prinsipp.

Hjemmet ville være et sted hvor man har for vane å stole på Herren, og hvor dette ikke er reservert for spesielle anledninger. En måte å få istand dette på, er ved å holde regelmessige og oppriktige bønner. Det er ikke nok bare å be. Det er viktig at vi virkelig taler med Herren, og har tro på at han vil åpenbare til oss som foreldre det vi trenger å vite og gjøre for å ivareta vår families ve og vel. Det er blitt sagt om enkelte menn at når de ba, var bønnen så personlig og direkte at et lite barn ble fristet til å åpne øynene for å se om Herren virkelig var tilstede.

Et barn som reiser hjemmefra for å gå på skole eller for å utføre en misjon, en hustru som føler seg stresset, et familiemedlem som skal gifte seg eller som ønsker å bli veiledet når en viktig avgjørelse skal tas — alt dette er situasjoner hvor faren i egenskap av patriark kan velsigne sin familie. Og vi skal heller ikke se bort fra at en mor, og spesielt når far er fraværende, kan be sammen med barna og nedkalle Herrens velsignelser over dem. Hun handler ikke i kraft av det prestedømme hun har fått, men i kraft av det ansvar Gud har gitt henne når det gjelder å styre sitt hjem i rettferdighet.

På et viktig område adskiller vi oss fra isfjell. Vi har vårt eget fremdriftsmaskineri og er derfor — i likhet med skip — istand til å bevege oss med egen kraft når og i hvilken retning vi selv ønsker å bevege oss. Hvis vi er klar over hvilke strømmer som finnes, kan vi benytte oss av dem. Mange store oljetankere og malmbåter som går fra Syd-Amerika til havner på Atlanterhavskysten, seiler bokstavelig talt med Golf-strømmen, omtrent på samme måte som fly seiler på den jetstrøm som går høyt oppe i atmosfæren.

Hvis vi ønsker å kjempe imot strømmen, kan vi nok greie å gjøre det, men strømmen vil allikevel uvegerlig ha sin virkning. Det fortelles at da admiral Peary var på vei mot Nordpolen, befant han seg på et isflak som var så stort som en øy, og mens han beveget seg nordover mot polen med hundespann, ble det isflak han befant seg på ført enda raskere i sydlig retning.

Mine kjære brødre og søstre, det er hjemmet som er noe for seg selv — det er hjemmet og familien som er vår grunnvoll. Og under store deler av denne konferansen har vi hørt om familien, om livet i hjemmet, om barn og foreldre som er glad i hverandre og som er avhengige av hverandre. Det var på denne måten Herren planla at vi skulle leve.

Før vi går til avslutning av denne store konferansen som har vart i tre dager og har gitt oss meget å tenke på, vil vi velsigne de brødre som har deltatt, alle dem som har talt, og som har gitt oss kunnskapens skatter, mange opplysninger og meget inspirasjon.

Når vi nå reiser tilbake til våre hjem, brødre og søstre, håper jeg at vi ikke lukker døren til denne konferansen for godt. Ta den med oss, ta den med oss hjem. Fortell våre familier om den, kanskje kan en eller annen fortelle om den på et nadverdsmøte. Ta den med til deres familier og la dem føle enhver inspirasjon som dere måtte ha hatt og en hver beslutning om å forandre deres liv så dere blir mer antagelige for deres himmelske Fader.

Når vi nå skal gå til avslutning av denne konferansen, vil vi velsigne dere, og vi overbringer vår himmelske Faders [illegible]

dere. Brødre og søstre, jeg vet at dette er Herrens verk. Dere har ikke reist så langt til ingen nytte. Den er ment å skulle gi næring til eders sjeler.
Jeg vet at Herren lever — den Gud som var sammen med Adam, den Gud som kom til bredden av elven Jordan og sa: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Matt. 3:17), for å presentere sin Sønn for en verden som ville bli så fullstendig avhengig av ham. Jeg vet at det var den Gud vi nå tilber som viste seg på forklarelsens berg og atter en gang sa til sine tjenere Peter, Jakob og Johannes at detil tross for sine ufullkommenheterskulle føre Herrens verk videre: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag» (Matt. 17:5), jeg vet at det var den samme Gud — og vi vet at han lever og er til — som viste seg i staten New York og sa det samme som han allerede hadde sagt til nephitene — og som han nå sier til en verden som i lang, lang tid har ferdes i mørke: «Dette er min elskede Sønn. Hør ham.» (Joseph Smith 2:17)
Jeg vet at Jesus er Kristus, den levende Guds Sønn. Jeg vet dette. Jeg vet at det evangelium vi forkynner, er Jesu Kristi evangelium og at den Kirke vi tilhører, er Jesu Kristi Kirke; den forkynner hans læresetninger, hans retningslinjer og hans programmer. Jeg vet at dersom vi alle vil efterleve det program han har gitt og vil fortestte å gi, vil vi få del i alle velsignelser som er lovet. Måtte Gud velsigne dere alle, og vi gir dere hans velsignelser samtidig som vi vil fortelle hvor glad og takknemlig vi er for dere, i hans Sønn Jesu Kristi navn. Amen.

Vær tapper i troens kamp

Bruce R. McConkie

Fra Paulus penn får vi følgende oppfordring:
«Men du, Guds menneske, . . . jag efter rettferdighet, gudsfrykt, tro, kjærlighet, tålmodighet, saktmodighet! Strid troens gode strid, grip det evige liv.» (1. Tim. 6:11-12)
Slik skrev vår medapostel til dem som hadde godtatt Guds sønn som sin Frelser, som hadde påtatt seg Kristi åk og som hadde inngått en pakt i dåpens vann om å tjene ham og holde hans bud. Og det samme sier vi idag til alle dem som på samme måte har påtatt seg Kristi navn, og som har vervet seg for sannhetens og rettferdighetens sak: Vær tapper. Strid den gode strid. Stå trofast. Hold budene. Overvinn verden.
Paulus sa, idet han talte om seg selv og den store krig mot verden som han hadde vunnet:
«Jeg har stridt den gode strid, fullendt løpet, bevart troen.
Så ligger da rettferdighetens krans rede for mig, den som Herren, den rettferdige dommer, skal gi mig på hin dag, dog ikke mig alene, men alle som har elsket hans åpenbarelse.» (2. Tim. 4:7-8)
Som medlemmer av Kirken er vi midt oppe i en mektig konflikt. Vi er i krig. Vi har vervet oss for Kristi sak for å kjempe mot Lucifer og alt som er liderlig, sanselig og ondt i verden. Vi har sverget å kjempe på våre venners side og mot våre fiender, og vi må ikke være usikre når det gjelder å skjelne venner fra fiender. Som en annen av våre tidligere medapostler skrev: «. . . vet I ikke at vennskap med verden er fiendskap mot Gud? Den altså som vil være verdens venn, han blir Guds fiende.» (Jakob 4:4)
Den mektige krigen som raser på begge sider, og som dessverre resulterer i mange ofre, enkelte skjebnesvangre, er ikke av ny dato. Det var krig endog i himmelen, da ondskapens makter søkte å ødelegge menneskets handlefrihet, og da Lucifer søkte å lede oss bort fra fremgangens og utviklingens sti, slik den var trukket opp av en evig vis Fader.
Denne krigen fortsetter på jorden, og djevelen er fremdeles vred på Kirken og går frem «for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vidnesbyrd.» (Åp. 12:17)
Og det er slik nå som det alltid har vært, at de hellige kan kun seire over ham og hans hær «i kraft av Lammets blod og det ord de vidnet», og dersom de ikke har «sitt liv kjært, like til døden.» (Åp. 12:11)
Det eksisterer ikke noen nøytral part i denne krigen, det kan det heller ikke gjøre. Hvert eneste medlem av Kirken er enten på den ene eller på den andre siden. De soldater som kjemper i denne krigen, vil enten som Paulus sier, komme seirende ut av den og vinne «en rettferdighetens krone», eller de vil, med Paulus ord, «lide straff, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn og fra hans makts herlighet», på den dag da han skal komme for å ta «hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium.» (2. Tess. 1:9, 8)
I denne krigen vil alle de som ikke står tappert og modig frem, stå på fiendens side. «De som ikke er for meg er mot meg, sier vår Gud.» (2. Ne. 10:16)
Enten er vi for Kirken eller så er vi det ikke. Enten tar vi dens parti eller vi tar følgene. Vi kan ikke overleve

åndelig med én fot i Kirken og den andre i verden. Vi må treffe et valg. Og valget er enten Kirken eller verden. Det finnes ingen middelvei. Og Herren elsker modige mennesker som kjemper åpent og tappert i hans hær.

Til noen av medlemmene i den fordums kirke, sa han:

«Derfor, da du er lunken, og hverken kold eller varm, vil jeg utspy dig av min munn.» (Åp. 3:16) De som bare er tapre når alt er solskinn, trekker seg når kampen raser omkring dem. De vil aldri oppnå seierskronen. Verden har overvunnet dem.

De medlemmer av Kirken som har et vidnesbyrd og som lever et rent og rettskaffent liv, men som ikke er modige og tapre, kommer ikke til det celestiale rike. De arver det terrestriale rike. Om dem sier åpenbaringen: «Disse er de som ikke er tapre i Jesu vidnesbyrd, derfor, de opnår ikke Guds rikes krone.» (L&P 76:79) Jesus sier det slik: «Ingen som legger sin hånd på plogen og ser sig tilbake, er skikket for Guds rike.» (Luk. 9:62)

Hva er Jesu vidnesbyrd? Og hva må vi gjøre for å være tapre i dette vidnesbyrd?

«Skam dig derfor ikke ved vår Herres vidnesbyrd», skrev Paulus til Timoteus, «... men lid ondt med mig for evangeliet i Guds kraft.» (2. Tim. 1:8) Og til den elskede Johannes kom dette guddommelige budskap: «For Jesu vidnesbyrd er profetordets ånd.» (Åp. 19:10)

Vår Herres vidnesbyrd! Jesu vidnesbyrd! Hvilke herlige og vidunderlige ord! De åpner døren til herlighet og ære sammen med Faderen og Sønnen for evig! Jesu vidnesbyrd er å tro på Kristus, å motta hans evangelium og efterleve hans lov.

Jesus er Herren. Han er Guds egen sønn som kom til verden som løsepenge for oss mennesker slik av vi kunne forløses fra den timelige og åndelige død som var kommet over oss ved Adams fall. Jesus har kjøpt oss med sitt blod. Han er oppstandelsen og livet. Han «tilintetgjorde døden og førte liv og uforgjengelighet frem for lyset ved evangeliet.» (2. Tim. 1:10) Han er vår Frelser, vår Forløser og vår talsmann hos Faderen. «For det er én Gud og én mellemmann imellem Gud og mennesker, mennesket Kristus Jesus.» (1. Tim. 2:5)

Frelsen er i Kristus. Dette er det eneste navn gitt under himmelen ved hvilket denne ubetalelige gave kan vinnes. Uten ham ville det ikke vært noen oppstandelse, og alle mennesker ville ha vært fortapt for evig. Uten ham ville det ikke vært noe evig liv, ingen mulighet til å vende tilbake til en nådig Faders nærhet, ingen celestial trone for de hellige.

Ingen tunge kan uttale, ingen sjel kan skue, intet hjerte kan fatte alt som er blitt oss til del på grunn av ham. «Verdig er Lammet, som er slaktet, til å få makt og rikdom og visdom og styrke og ære og pris og velsignelse!» (Åp. 5:12)

Det fullkomne vidnesbyrd om Kristi guddommelige stilling som Guds sønn og hans frelsende godhet vil ikke bli oss til del før vi mottar hans evangeliums fylde. Et vidnesbyrd om evangeliet kommer ved åpenbaring fra Den hellige ånd. Når Den hellige ånd taler til den ånd som er i oss, vil vi få en klar overbevisning om at det åpenbarte budskap er sant.

Et vidnesbyrd er å vite ved åpenbaring at Jesus er Kristus, at Joseph Smith og hans efterfølgere er åpenbarere av kunnskapen om Kristus og om frelse for vår tid og at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er Guds rike på jorden, det eneste sted hvor frelse er å finne.

Jesus vidnesbyrd er profetiens ånd. Det er en Åndens gave. Det kommer i fullt mål bare til dem som er trofaste medlemmer av Kirken. Det er reservert for dem hvis rett det er å ha Den hellige ånd som en stadig ledsager. Det er den åndelige gave som innsetter en mann som profet ifølge oppfyllelsen av Moses bønn: «Gid alt Herrens folk var profeter, gid Herren vilde legge sin Ånd på dem!» (4. Mos. 11:29)

Hva betyr det så å være tapper i Jesu vidnesbyrd?

Det er å være frimodig og djerv, å bruke all vår styrke, energi og evne i krigen mot verden, å kjempe troens gode strid. «Vær ... frimodig og sterk!» befalte Herren Josva, og forklarte så nærmere at denne styrke og dette mot var en følge av eftertanke og overholdelse av alt som er skrevet i Herrens lov. (Se Josv. 1:6-9) Tapperhetens store hjørnesten i rettferdighetens byggverk er lydighet mot hele loven i hele evangeliet.

Å være tapper i Jesu vidnesbyrd er å komme «til Kristus og bli fullkomne i ham»; det er å fornekte oss selv «all ugudelighet» og «elske Gud» av hele vår «makt, sinn og styrke». (Moro. 10:32)

Å være tapper i Jesu vidnesbyrd er å tro på Kristus og hans evangelium med urokkelig overbevisning. Det er å ha kunnskap om Herrens verks guddommelighet og sannhet her på jorden.

Men dette er ikke alt. Det er mer enn å tro og å vite. Vi må være ordets gjørere og ikke bare dets hørere. Det er mer enn tale; det er ikke bare å bekjenne Frelserens guddommelighet med sine lepper. Det er lydighet og standhaftighet og personlig rettferdighet. «Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje.» (Matt. 7:21)

Å være tapper i Jesu vidnesbyrd er å «strebe framover med trofasthet i Kristus med et fullkomment klart håp, og kjærlighet til Gud og alle mennesker.» Det er å «holde ut til enden». (2. Nep. 31:20) Det er å efterleve vår religion, å praktisere det vi forkynner, å holde budene. Det er «sann religion» manifestert i menneskers liv; det er å se til «farløse og enker i deres trengsel» og holde oss selv «uplettet av verden». (Jak. 1:27)

Å være tapper i Jesu vidnesbyrd er å tøyle våre lidenskaper, kontrollere våre lyster og heve oss over smuss og ondskap. Det er å overvinne verden slik han gjorde som er vårt forbilde, og som selv var den mest tapre av alle vår Faders barn. Det er å være moralsk ren, å betale vår tiende og våre gaver, å respektere sabbaten, å be av et oppriktig hjerte og å kunne ofre alt dersom vi skulle bli kalt til det.

Å være tapper i Jesu vidnesbyrd er å ta Herrens parti i alle ting. Det er å stemme slik han ville gjort det. Det er å tenke det han t[illegible]er, å tr[illegible] det han tror, å si de[illegible] [illegible] sa[illegible]

gjore det han ville gjort i samme situasjon. Det er å ha Kristi sinnelag og være ett med ham slik han er ett med Faderen.
Vår lære er klar; anvendelsen av den synes enkelte ganger å være vanskeligere. Kanskje det ville hjelpe på granske seg selv litt nærmere? For eksempel:
Er jeg tapper i Jesu vidnesbyrd dersom min oppmerksomhet og interesse her i livet forst og fremst er å samle seg verdslige skatter istedenfor å bygge opp riket?
Er jeg tapper hvis jeg har mer av denne verdens goder enn mitt rettferdige behov og onske tilsier, og jeg ikke gir av min overflod til misjonærarbeidet, bygging av templer og omsorg for de trengende?
Er jeg tapper dersom min interesse for Kirken og dens lære kun er av intellektuell art, hvis jeg er mer opptatt av å ha en religiøs diskusjon om dette og hint enn jeg er i å få en personlig, åndelig opplevelse?
Er jeg tapper hvis jeg er sterkt opptatt av Kirkens stilling når det gjelder hvem som kan og hvem som ikke kan motta prestedømmet og mener at det trengs en ny åpenbaring om denne læresetning?
Er jeg tapper dersom jeg reiser ut med båt, drar avsted til en hytte eller på lignende måte søker avkobling i helgen, slik at jeg ikke får ivaretatt mine åndelige forpliktelser?
Er jeg tapper dersom jeg driver hasardspill, spiller kort, går på pornografiske filmer, handler på søndager, bruker uanstendige klær eller gjør noe av det som er godtatte normer blant menneskene i verden?
Hvis vi skal oppnå frelse, må vi sette de ting som henhører til Guds rike, først i vårt liv. For oss må det være Guds rike eller intet. Vi er kommet ut av mørket; det vidunderlige Kristi lys er blitt oss til del. Vi må vandre i lyset.
Jeg vil ikke late som jeg kan lese inn i fremtiden, men jeg har en meget sterk følelse av at forholdene i verden ikke kommer til å bedre seg. De kommer til å forverre seg like til Menneskesønnens komme, når verdens ende blir et faktum og de onde skal ødelegges.
Jeg tror verden vil forverre seg, og at i hvert fall den trofaste del av Kirken vil forbedre seg. Dagen kommer da vi mer enn noen gang før vil være forpliktet til å velge om vi vil stå frem for Kirken og holde oss til dens forskrifter, læresetninger og prinsipper, og følge de råd vi får av de apostler og profeter som Gud har innsatt til å belære om hans bud og bære vidnesbyrd for verden. Dagen kommer da dette blir enda viktigere enn det noensinne har vært før i vår tid eller på noe annet tidspunkt i vår evangelietutdeling.
Dette er virkelig Herrens verk. Det er Guds verk. Det er vår Faders sak. Hans hånd virker i den. Det er intet annet i denne verden som i viktighet på noen måte kan sammenlignes med vår Herre Jesu Kristi evangelium. Det er Guds kraft til frelse, og hvis vi vil vandre i evangeliet, efterleve det, være det, bevege oss i det, puste og tenke det for evig og alltid, så vil vi få fred, glede og lykke i dette liv, og så kan vi gå videre inn i en evig herlighet i det tilkommende liv.
Vi belærer og vi vidner. Vi har her idag lært evige sannhetsprinsipper. Og når vi taler med Den hellige ånds kraft, blir det vårt privilegium å bære vidnesbyrd om at den lære vi har forkynt, er sann, og at hvis menneskene vil efterleve den og innordne seg efter den, vil de få alle de velsignelser en nådig Fader ønsker de skal få.
Jeg bærer vidnesbyrd om at de læresetninger jeg har forkynt, er sanne. Og jeg vidner påny om at Jesus er Herren, at frelsen er i ham og at dette er det eneste navn under himmelen ved hvilket vi kan bli frelst i Guds rike.
Måtte Gud skjenke oss den visdom, fremsynthet, besluttsomhet, tapperhet og det mot som er nødvendig for å kjempe mannsterkt i hans hær, og så vi kan stå «på Herrens side av frontlinjen», slik president George Albert Smith så slående uttrykte det. I Jesu Kristi navn. Amen.

Mitt personlige minnemuseum

Thomas S. Monson

President Kimball, når denne konferanse nå raskt nærmer seg slutten, synes det som om apostelen Peters ord avspeiler følelsene hos alle dem som har vært tilstede ved konferansen eller som har lyttet til den eller sett den.
Efter sin erfaring på Forklarelsens berg, sa Peter til Jesus: "Herre! Det er godt at vi er her." (Matt. 17:4) President Kimball, det har vært godt for oss alle å være her.
Jeg ber om at den samme gode ånd som har rådet, vil forsette å være tilstede når jeg bruker denne anledning til å tale til dere.
En klar vinterdag kjørte jeg sammen med en venn langs den motorveien som forbinder bykjernen Manhattan, New York, med forstaden Westchester. Han pekte ut flere historiske minnesmerker for meg som det er mange av i dette område hvor menneskene så kritikkløst har konstruert et nettverk av motorveier gjennom disse historiske steder.

Plutselig fikk vi øye på Yankee stadion som om det skulle være en gammel venn. Her var det — de kjempendes stadion, min ungdoms helters hjem. Hvilken gutt har ikke forgudet dem som, før de ble tiljublet av tusener, spilte så ypperlig baseball.
Siden det var vinter, var parkeringsplassen rundt stadion øde. Borte var folkemassen, peanøttselgerne og billettselgerne. Men minnene om Babe Ruth, Lou Gehrig og Joe DiMaggio var der fremdeles. Minnene om deres dyktighet og evner er bevart for alltid — de er blitt utvalgt til den fornemme baseballsportens minnemuseum.
Det er med livet som med baseball. Inne i vår bevissthet har hver av oss et privat minnemuseum reservert utelukkende for de virkelige ledere som har hatt innflydelse på den retning vårt liv har tatt. Forholdsvis få av de mange mennesker som får innflydelse over oss fra barndommen av og gjennom det voksne liv, består prøven som gir adgang til denne æresliste. Denne prøve har svært lite å gjøre med den ytre makt eller overflod på verdens gods. De ledere som vi tillater å komme inn i dette vårt private allerhelligste av vår tankefulle meditasjon, er vanligvis dem som setter vårt hjerte i brann med hengivenhet for sannheten, som får lydighet mot plikter til å synes som kjernen i manndom, som setter dagligdagse foreteelser i perspektiv og som får oss til å se den person vi streber efter å være.
Hver av oss kunne kanskje et øyeblikk være den kvalifiserte dommer som hadde det avgjørende ord når det gjelder hvem som får innpass i dette minnemuséet. Hvem ville du utnevne til fremtredende stillinger der? Hvem ville jeg utnevne? Det er mange kandidater — konkurransen er hard.
Jeg utnevner Adam til å inngå i mitt minnemuseum, det første menneske som levet på jorden. Moses gir ham hederlig omtale: "Og Adam var lydig mot Herrens bud." (Moses 5:5) Adam kvalifiserer seg.
For tålmodig utholdenhet må det nomineres en fullkommen og rettskaffen mann. Denne mann var Job. Selv om han ble plaget som ingen annen, erklærte han: "Selv nu har jeg mitt vidne i himmelen og i det høie en som kan stadfeste mine ord.
Stadig spotter mine venner mig; mot Gud skuer gråtende mitt øie." (Job 16:19—20) "Jeg vet min gjenløser lever." (Job 19:25) Job kvalifiserer seg.
Enhver kristen ville nominere mannen Saul, bedre kjent som apostelen Paulus. Hans prekener er som manna for ånden, hans liv i tjeneste et eksempel for alle. Denne fryktløse misjonær erklærte for verden: "For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; for det er en Guds kraft til frelse." (Rom. 1:16) Paulus kvalifiserer seg.
Så har vi en mann ved navn Simon Peter. Hans vidnesbyrd om Kristus rører hjertet:
"Men da Jesus var kommet til landet ved Cesarea Filippi, spurte han sine disipler og sa: Hvem sier folk at Menneskesønnen er?
De sa: Nogen sier døperen Johannes, andre Elias, andre igjen Jeremias eller en av profetene.
Han sa til dem: Men I, hvem sier I at jeg er?
Da svarte Simon Peter og sa: Du er Messias, den levende Guds sønn." (Matt. 16:13—16) Peter kvalifiserer seg.
Fra en annen tid og et annet sted husker vi Nephis vidnesbyrd: "Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han åpner en utvei for dem, så de kan utføre det han befaler dem." (1. Ne. 3:7) Nephi fortjener sannelig en plass i minnemuséet.
Det er enda en som jeg velger å nominere — profeten Joseph Smith. Hans tro, hans tillit og hans vidnesbyrd gjenspeiles i hans egne ord da han gikk til Carthage fengselet og sitt martyrium: "Jeg går som et lam til slakterbenken; men jeg er rolig som en sommermorgen; min samvittighet er ren for Gud og alle mennesker." (L&p 135:4) Han beseglet sitt vidnesbyrd med sitt blod. Joseph Smith kvalifiserer seg.
La oss også ta med heltinner i vår samling av helter. Først det edle eksempel på trofasthet — Rut. Idet hun følte sin svigermors sorg efter tapet av sine to gode sønner og merket den fortvilelses smerte og ensomhet som plaget No'omis sjel, ytret Rut de ord som har blitt klassiske hva lojalitet angår: "Søk ikke å overtale mig til å forlate dig og vende tilbake! For dit gu går, vil jeg gå, og hvor du blir, vil jeg bli; ditt folk er mitt folk, og din Gud er min Gud." (Rut 1:16) Ruts handlinger demonstrerte oppriktigheten i hennes ord. Det finnes plass til hennes navn i minnemuséet.

Skal vi ikke nevne ennå en annen, en efterkommer av den hedrede Rut? Jeg taler om Maria fra Nasaret, trolovet med Josef, utvalgt til å bli mor til det eneste menneske som har vandret på jorden uten synd. Hennes godtagelse av dette hellige og historiske kall viser hennes ydmykhet: "Se, jeg er Herrens tjenerinne; mig skje efter ditt ord!" (Luk. 1:38) Maria kvalifiserer seg virkelig.

Vi kunne stille spørsmålet: "Hva gjør disse menn til helter og disse kvinner til heltinner?" Jeg svarer: Urokkelig tillit til den allmektige himmelske Fader og et varig vidnesbyrd om en guddommelig Frelsers misjon. Denne visshet er som en gylden tråd vevet inn i deres liv.
Hvem er denne herlighetens Konge, Forløseren som slike helter og heltinner trofast tjente og frivillig døde for? Han er Jesus Kristus, Guds sønn, vår Frelser.
Hans fødsel var forutsagt av profetene; engler forkynte budskapet om hans jordiske virke. Til hyrdene på marken kom den strålende kunngjøring:
"Forferdes ikke! For se, jeg forkynner eder en stor glede, som skal vederfares alt folket!
Eder er idag en frelser født, som er Kristus, Herren i Davids stad." (Luk. 2:10—11)

Denne samme Jesus "vokste og blev sterk(t) og full(t) av visdom, og Guds velbehag var over ham". (Luk. 2:40) Idet han ble døpt av Johannes i elven Jordan, begynte han sin jordiske forkynnergjerning blant menneskene. Han vendte ryggen til Satans falskhet. Han vendte sitt ansikt mot den plikt som var gitt ham av hans Fader, han pantsatte sitt hjerte og ga sitt liv. Og hvilket syndfritt, uselvisk, edelt og guddommelig liv han levet. Jesus arbeidet. Jesus elsket. Jesus tjente. Jesus gråt. Jesus helbredet. Jesus underviste. Jesus vitnet. På et kors led han en grusom død. Fra en lånt grav sto Jesus opp til det evige liv.
Navnet Jesus fra Nasaret — det eneste navn [illegible] en

gitt menneskene hvorved vi kan bli frelst — har en særlig og hedret plass i vårt minnemuseum.

Noen vil kanskje spørre: "Men hva er vitsen med en slik storslagen liste over helter, eller et privat minnemuseum?" Jeg svarer: Når vi adlyder som Adam gjorde, er utholdende som Job, underviser som Paulus, vidner som Peter, tjener som Nephi, gir av oss selv som profeten Joseph, er lydhør som Rut, ærer Gud som Maria og lever som Kristus, er vi født på ny. All makt blir vår. Vårt gamle jeg blir kastet overbord for alltid, og sammen med det nederlag, fortvilelse, tvil og troløshet. Vi begynner på et nytt liv — et liv i tro, håp, mot og glede. Ingen oppgave synes for stor. Intet ansvar føles for tungt. Ingen plikt er en byrde. Alt blir mulig.

Hvis vi ønsker et eksempel, behøver vi ikke nødvendigvis vende oss til forgangne år eller mennesker som levet for lenge siden. La meg få illustrere dette. Idag presiderer Craig Sudbury over et ward her i Salt Lake City, men la meg skru tiden tilbake bare noen få år til den dagen da han og hans mor kom til mitt kontor før Craig skulle reise på misjon til Melbourne, Australia. Fred, Craigs far, var ikke tilstede. Femogtyve år tidligere hadde Craigs mor giftet seg med Fred, som ikke delte hennes kjærlighet til Kirken og heller ikke tilhørte den.

Craig betrodde meg sin dype og varige kjærlighet til sine foreldre. Han fortalte meg om sitt innerste håp om at faren en gang, på en eller annen måte ville bli rørt av Ånden og åpne sitt hjerte for Jesu Kristi evangelium. Han ba meg inntrengende om forslag til hvordan dette kunne oppnås. Jeg ba om inspirasjon angående hvordan et slikt ønske kunne belønnes. Jeg fikk denne inspirasjon, og sa til Craig: "Tjen Herren med hele ditt hjerte. Vær lydig mot ditt hellige kall. Skriv brev til dine foreldre hver uke og nå og da spesielt til din far og fortell ham at du er glad i ham og at du er takknemlig for at du er hans sønn."

Han takket meg, og sammen med moren forlot han kontoret. Jeg så ikke Craigs mor på atten måneder. Da kom hun til kontoret, og i setninger avbrutt av gråt, sa hun til meg: "Det er nesten to år siden Craig reiste på misjon. Hans trofaste tjeneste har kvalifisert ham til ansvarsfulle stillinger på misjonsmarken, og han har skrevet til oss hver eneste uke. For ikke lenge siden sto min mann, Fred, opp under et vidnesbyrdmøte og sa: "Dere vet alle at jeg ikke er medlem av Kirken, men det har hendt noe med meg siden Craig reiste på misjon. Hans brev har rørt ved min sjel. Jeg vil gjerne dele ett med dere:

'Kjære far. Idag underviste vi en alle tiders familie om frelsesplanen og opphøyelsens velsignelser i det celestiale rike. Jeg tenkte på vår familie. Mer enn noe annet i verden ønsker jeg å være sammen med deg og mor i dette rike. For meg ville det ikke være et himmelsk rike hvis du ikke var der. Jeg er takknemlig over å være din sønn, far, og jeg vil at du skal vite at jeg er glad i deg. Din misjonærsønn, Craig."

Derefter kunngjorde Fred: "Min hustru vet ikke hva jeg har planlagt å si. Jeg elsker henne og jeg elsker vår sønn Craig. Efter seksogtyve års ekteskap har jeg bestemt meg til å bli medlem av Kirken, for jeg vet at evangeliets budskap er Guds ord. Jeg antar at jeg har kjent til denne sannhet i lang tid, men min sønns misjon har beveget meg til handling. Jeg har ordnet det slik at min hustru og jeg kan møte Craig når han er ferdig med sin misjon. Jeg skal være hans siste dåpskandidat i hans tid som heltidsmisjonær for Herren.'"

En ung misjonær med urokkelig tro hadde samarbeidet med Gud i et mirakel i vår tid. Hans utfordring om å kommunisere med en han elsket var blitt vanskeligere på grunn av den hindring tusener av mil utgjorde mellom ham og hans far. Men kjærlighetens ånd strakte seg ut over denne lange strekningen over det blå Stillehavet, og hjerte talte til hjerte i en guddommelig dialog.

Ingen helt har stått så rank som Craig da han i det fjerne Australia sto med sin far med vann til midjen og løftet sin høyre arm og uttalte de hellige ord: "Fred Sudbury, med myndighet fra Jesus Kristus døper jeg deg i Faderens, og i Sønnens, og i Den hellige ånds navn."

En mors bønn, en fars tro, en sønns tjeneste frembragte et Guds mirakel. Mor, far, sønn — hver av dem kvalifisert til minnemuséet.

Måtte de og hver enkelt av oss leve slik at vi gjør oss fortjent til den himmelske erklæring:

"Jeg Herren er barmhjertig og nådig mot dem som frykter mig, og jeg, Herren, fryder mig i å ære dem som tjener mig inntil enden i rettferdighet og sannhet.

Deres lønn skal bli stor, og deres herlighet evig." (L&P 76:5—6)

Vår plass i et evigvarende minnemuseum vil således være sikret. Dette er min oppriktige bønn når jeg efterlater dere mitt vidnesbyrd om at Jesus fra Nasaret er vår Frelser og Forløser, vår talsmann hos Faderen. I Jesu Kristi, vår Herres navn. Amen.

Av dem som er meget gitt, skal meget kreves

Boyd K. Packer

Jeg håper i dag å informere dem som ennå ikke er medlemmer av Kirken, og samtidig minne alle oss som er medlemmer om det ansvar vi har for å dele evangeliet med andre.

For tre uker siden befant jeg meg i New York City og ventet på et fly som skulle til Europa, da en av flyselskapets kvinnelige funksjonærer forlot plassen sin ved skranken, kom bort til meg og sa:

«To av mine nevøer er blitt medlem av Deres Kirke, og det er nesten helt utrolig hvor meget deres liv er blitt forandret.» I løpet av den korte samtalen, spurte jeg hva hennes søster syntes om at hennes sønner var blitt medlemmer av Kirken.

«Hun er helt overlykkelig», sa hun, og forklarte hvorfor familien hadde hatt god grunn til å engste seg for de unge guttene. De var to av de omstreiferne som president Tanner hadde snakket om. «Det er ikke til å tro hvilken forandring som er skjedd med dem», sa hun. «De har klippet håret sitt, og har forandret seg tvers igjennom», som hun uttrykte seg.

Senere, da jeg reiste meg for å gå ombord i flyet, takket hun meg igjen og sa: «Jeg forstår ikke hvordan dere greier det.»

La meg først som svar på hennes spørsmål, si at for det første holder vi fast ved høye oppførselsnormer. Evangeliets prinsipper er solid og trygt forankret. Noen av programmene og metodene forandrer seg fra tid til annen, men normene forandrer seg ikke. Det finnes megen trygghet og beskyttelse i dette.

Vi strever stadig for å dele evangeliet med andre, men vi kan ikke servere det i utvannet form for å tilfredsstille deres smak. Det er ikke vi som har satt opp normene. Det er det Herren som har gjort, og dette er hans Kirke.

Vi ber dem av dere som ennu ikke er medlemmer av Kirken om å være tålmodige med oss dersom vi synes å være altfor ivrige efter å dele det vi har med dere. Hvis vi ikke gjør det, kan vi komme til å miste det. Dette er et av de krav som stilles dersom vi ønsker å beholde det. Derfor er misjonærarbeidet ikke noe som kan utføres med en overfladisk mine, men må gjøres med stor beslutsomhet.

Som dere kanskje vet, har vi for tiden mer enn 18.000 heltidsmisjonærer rundt omkring i verden, og av disse er det mindre enn fem prosent som er 21 år eller eldre.

Dette er grunnen til arbeidets store levedyktighet og den store tiltrekning det har på unge mennesker. Den ungdom må virkelig være overbevist som skal gi avkall på to års spennende ungdomstid og betale sine egne omkostninger for å forkynne evangeliet.

Det er ikke til å undres over at de lykkes i sitt arbeide, for de underviser om sannheten! Dette er hans Kirke, og ifølge hans egne ord er det «den eneste sanne og levende kirke på hele jordens overflate.» (L&p 1:30)

Men til tross for vår store iver med hensyn til proselytteringsarbeide, er det ikke lett å bli medlem av Kirken. For gjennomsnittsmennesket vil det bety at det nærmest må forandre hele sin livsførsel fullstendig. Selv om enhver forandring kunne sies å være en fornuftig forbedring for hvem som helst, hva enten de er medlemmer av Kirken eller ikke, blir dette for enkelte en stor utfordring. Eksempelvis må du for å bli medlem av Kirken forsake enhver form for umoral. Ektemenn inngår en pakt og blir bedt om å være trofaste mot sine hustruer, og hustruene mot sine menn. Ungdommen blir bedt om å avstå fra å bruke de livgivende krefter før de går inn i ekteskapet.

Ansvarsbevisst medlemsskap i en familie er et stort ideal i Kirken.

Måtehold forlanges også. Kirkens medlemmer avstår fra alkoholholdige drikkevarer i enhver form og til en hver tid. Det samme gjelder for tobakk. Og som om dette ikke var nok, bruker man heller ikke vanedannende stimulanser som te og kaffe. Ut fra dette vil dere selvfølgelig forstå hvilken innstilling vi har til narkotika; det skulle være helt klart.

Dessuten må man forbedre seg på andre områder — som for eksempel ydmykhet, ærlighet, ærbødighet, helligholdelse av hviledagen, og alt sammen med sikte på å gjøre hver og en av oss til anstendige mennesker.

Til tross for vår store misjonæraktivitet, er det som nevnt ikke lett å bli medlem av denne Kirken. Det er heller ikke lett efter at man er blitt medlem. Hvis det er en lettvint kirke dere er ute efter, og hvis det er dette som er mest betydningsfullt, er dere kommet til feil adresse.

For flere år tilbake presiderte jeg over en av våre misjoner. To av våre misjonærer underviste en fin familie som hadde ytret ønske om å bli døpt, men så plutselig begynte de å få kalde føtter. Faren hadde fått høre om tiende, og avbrøt all videre kontakt med misjonærene.

To triste eldster måtte fortelle

grenspresidenten, som selv nylig var blitt omvendt, at han ikke ville få denne fine familien i sin gren.
Noen få dager senere spurte grenspresidenten eldstene om de ville bli med ham for å besøke familien nok en gang.
«Såvidt jeg forstår», sa han til faren, «har De bestemt Dem for ikke å bli medlem av Kirken.»
«Det er riktig», svarte han.
«Eldstene forteller meg at De er litt skeptisk med hensyn til tiende.»
«Ja», svarte faren. «De hadde ikke fortalt oss om det, og da jeg fikk vite om det, sa jeg: «Nei nu går de for langt. Vår egen kirke har aldri bedt oss om noe slikt.» Vi synes det er å gå for langt, og vi vil ikke bli medlemmer.»
«Fortalte de dere om fasteoffer?» spurte han.
«Nei», svarte mannen. «Hva er det?»
«I Kirken faster vi hver måned og gir motverdien av to innsparte måltider til hjelp for de fattige.»
«Det fortalte de oss ikke», sa mannen.

«Nevnte de byggefondet?»
«Nei, hva er det?»
»I Kirken yder vi alle vårt bidrag til bygging av kapeller. Hvis du blir medlem av Kirken, vil du sikkert ønske å delta i dette arbeidet, både med din arbeidskraft og med penger. For øyeblikket holder vi akkurat på å bygge et nytt kapell her», sa han.
«Det er merkelig at de ikke fortalte meg om det», sa han.
«Forklarte de velferdsprogrammet for dere?»
«Nei», sa faren. «Hva er det for noe?»
«Vel, vi tror det er riktig å hjelpe hverandre. Hvis det er noen som har behov for det, som er syk, som er arbeidsledig eller er i vanskeligheter, er hjelpearbeidet planlagt, og det vil bli ventet av deg at du yder din skjerv.
«Fortalte de at vi ikke har noe profesjonelt prestedskap? Vi bidrar alle med vår tid, våre talenter, våre midler og vi drar ut på reiser — alt sammen med sikte på å hjelpe arbeidet fremover. Og vi blir ikke betalt for dette med penger.»
«Dette fortalte de oss ikke noe om», sa faren.
«Vel», sa grenspresidenten, «Hvis dere snur ryggen til oss på grunn av en liten ting som tiende, er det innlysende at dere ikke er rede til å gå inn i denne Kirken. Kanskje har dere allikevel tatt en riktig avgjørelse og bør ikke bli medlemmer.»
I det samme de skulle til å gå, fikk han en plutselig innskytelse, snudde seg og sa: «Har dere noensinne undret dere på hvorfor folk gjør alt dette frivillig? Jeg har aldri mottatt regning på tiende. Ingen har noensinne kommet for å kreve den inn. Men vi betaler den — og alt det andre også — og betrakter det som et stort privilegium å kunne gjøre det.
«Hvis du kan finne ut *hvorfor*, da ville den kostelige perle (se Matt. 13:45) være innenfor rekkevidde, den kostelige perle som Herren sa at kjøpmannen var villig til å selge alt han hadde for å få tak i. «Men», sa grenspresidenten, «det er *dere* som må ta avgjørelsen. Jeg håper bare dere vil be om det.»
Noen få dager senere kom mannen til grenspresidentens hjem. Nei, han ville ikke ha noen ny avtale med misjonærene. Det ville ikke bli nødvendig. Han ville gjerne vite når han og hans familie kunne bli døpt. De hadde bedt ærlig, oppriktig og inntrengende.
Hver eneste dag opplever vi at de høye normene virker tiltrekkende og ikke frastøtende på enkeltpersoner og hele familier.
Vi har det største som overhode finnes her på jorden i vår varetekt. Og dersom noen stiller spørsmålet, ja, da akter vi å holde Herrens bud, alle hans bud. Den eneste ulempe disse høye normene har ført til er den raske og stadige vekst Kirken har. Dette fører til at vi ustanselig er opptatt av å sørge for at Kirken er organisert i små effektive enheter, som kan gavne den enkelte.
Selv de medlemmer som har vanskeligheter med å efterleve normene (og det finnes slike mennesker), vil stort sett forsvare disse normene. Både blant gamle og nye medlemmer må det drives fellesskapsfremmende arbeide, og de må få opplæring slik at de, så snart de kommer inn i Kirken, med én gang trer ut av verden.
Atter er himlenes rike likt en kjøpmann som søkte efter gode perler, og da han fant en kostelig perle, gikk han bort og solgte alt det han hadde, og kjøpte den.» (Matt. 13: 45-46)

Men for at ikke noen av dere skal tro at det er mer smertelig å gi avkall på ting og legge om sine vaner enn det virkelig er, vil jeg gjerne fortelle noe Lady Astor har sagt (Lady Astor: britisk politiker 1879—1964)
Hun hadde gruet seg for alderdommen. Da den endelig kom, sa hun filosofisk: «Jeg har alltid gruet meg for å bli gammel fordi man da ikke kan gjøre alt man har lyst til, men det er ikke så ille allikevel, for du har ikke lyst til så meget.»
Til dere som ikke er medlemmer, må jeg si at selv om dere ikke behøver å motta evangeliet, må vi gi dere et tilbud om å gjøre det. Det er meget viktig både for dere og for oss at vi har gitt dere et tilbud og en chanse om å motta det. Evangeliet er like sant for dem som forkaster det som for dem som mottar det — begge vil bli dømt på grunnlag av det.
Men for å minne oss medlemmer om at vi er forpliktet til å dele evangeliet med andre, skal jeg for-

telle noe som er hentet fra Kirkens historie.

På slutten av 1850-tallet, var det mange konvertitter fra Europa som strevde hardt for å komme frem til Great Salt Lake Valley. Mange var altfor fattige, og hadde ikke råd til å kjøpe de åpne og overdekkede vognene, og de måtte derfor gå på sine ben mens de dro med seg det vesle de eide på håndkjerrer. Noen av de mest gripende og tragiske øyeblikk i Kirkens historie ble utspilt i disse håndkjerrekompaniene.

Et slikt kompani sto under ledelse av bror McArthur. Archer Walters, en konvertitt fra England som reiste sammen med denne gruppen, skrev i sin dagbok datert 2. juli 1856 følgende:
«Bror Parkers vesle gutt på seks år ble borte, og faren gikk tilbake for å lete efter ham.» (LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen: *Handcarts to Zion,* Pioneers Ed. Glendale, California, The Arthur H. Clark Co., 1960, s. 61)
Gutten Arthur var den nest yngste av Robert og Ann Parkers fire barn. Tre dager tidligere hadde gruppen slått leir i hui og hast da de plutselig ble overrasket av tordenvær. Det var da gutten ble borte. Foreldrene trodde at han lekte sammen med de andre barna.
Det var noen som husket at de hadde sett den lille gutten som satt og hvilte seg i skyggen av noen busker da de stanset for å ta en hvil tidligere på dagen.
De fleste av dere har sikkert små barn, og vet hvor fort en trett liten seksåring faller i søvn på en lummer sommerdag; og dere vet sikkert også at han kan sove så hardt at han ikke engang blir vekket av vogntoget som drar videre.
I to dager ble gruppen holdt tilbake, og alle mennene lette efter ham. Men den 2. juli hadde de ikke noe valg, og kompaniet ble beordret vestover.
Ifølge dagboken, dro Robert Parker alene tilbake for å lete enda en gang efter sin lille sønn. Da han forlot leiren, la hans hustru et lyst sjal rundt skulderen hans og sa følgende:

«Hvis du finner ham død, så legg dette sjalet rundt ham før du begraver ham. Hvis du finner ham i live, kan du bruke det for å signalisere til oss.»
Så tok hun de andre barna med seg, grep fatt i håndkjerren og dro videre sammen med de andre.
Men hver eneste kveld holdt Ann Parker vakt ute på sletten. Ved solnedgang den 5. juli satt de og speidet utover sletten da de fikk øye på noe som nærmet seg fra øst. Og i skjæret fra solnedgangen, så hun at det glimtet i det lyserøde sjalet.
I dagboken står det å lese: «Ann Parker seg sammen og ble liggende i sanden; og for første gang på seks døgn falt hun i søvn.»
Den 5. juli skrev bror Walters:
«Bror Parker kom inn i leiren med den lille gutten som hadde vært savnet — til stor glede for alle. Morens glede lar seg ikke beskrive.» (Hafen and Hafen: *Handcarts to Zion*, s. 61)

Vi kjenner ikke alle detaljene. En skogsarbeider uten navn — jeg har ofte undret meg på hvor usannsynlig det var at en skogsarbeider skulle befinne seg der — fant den lille gutten og sa at han var syk og helt forpint av redsel, og han tok seg av ham inntil faren fant ham.
Og her slutter denne historien, som var en dagligdags foreteelse på den tiden; men jeg har lyst til å stille et spørsmål. Hvordan ville du i Ann Parkers sted ha følt overfor denne navnløse tømmerhuggeren som hadde reddet din lille sønn? Ville din takknemlighet noensinne ha tatt slutt?

I en slik situasjon ville du kanskje ha en liten fornemmelse av den takknemlighet vår Fader må føle overfor hvem som helst av oss som redder et av hans barn. Dette er en takknemlighet som er høyt skattet, for Herren har sagt: «Og om det så skulde være at I skulde arbeide alle eders dager med å rope omvendelse til dette folk, og kun bringer én sjel til mig, hvor stor skal ikke eders glede være med ham i min Faders rike!» (L&p 18:15) Og jeg kunne ha lyst til å tilføye at hva om denne sjel var vår egen.
Og derfor ber vi alle om å komme. Vi ber dere om å komme fra alle verdens kanter, og vi gjør det mer ut fra det dere kan gi enn det dere kan få. Vi trenger dere her. Kom i hele familier om dere kan, eller alene om dere må det.
Her kan alt som Faderen har bli gitt dere, men ikke gratis: «For hver den som meget er gitt, av ham skal meget kreves.» (Luk. 12: 48)

Dette er Hans Kirke. Som medlemmer av denne Kirke vil dere ikke bli godtatt av mennesker utenfor Kirken. Mange, ja kanskje de aller fleste vil betrakte dere som rare. Enkelte av læresetningene er ikke lette å forstå eller godta. Budene er ikke lette å efterleve. Og jeg vil

gjenta at normene er høye, men dere kan begynne der hvor dere i oyeblikket befinner dere.
Mange av dere er tynget ned, dere er ulykkelige, dere engster dere og dere har en skyldfølelse. Mange av dere kjemper og treller under nedbrytende vaner eller kjemper med ensomhet, skuffelse og fiasko. Noen av dere har fått erfare hva oppløste hjem, oppløste ekteskap, og sønderknuste hjerter vil si.
Vi blir overhodet ikke støtt over slike ting. Alt dette kan settes tilside og kan overvinnes. Uansett hvem du er og hva du er, rekker vi fellesskapets hånd til deg slik at vi kan høyne hverandre og høyne andre.
Jeg kan bekrefte at dette er Hans Kirke. Jesus er Kristus; og han lever. Den gjengse oppfatning er at han bare er en innflydelse i verden. Men jeg vet at han er Jesus Kristus, Guds Sønn, og Faderens Enbårne. Jeg bærer vidnesbyrd om at han har et legeme av kjød og ben. Dette er hans Kirke, og dette er mitt vidnesbyrd til dere i Jesu Kristi navn. Amen.

"Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre"

L. Tom Perry

For ikke lenge siden hadde jeg anledning til å vende tilbake til skolen, i det minste for en periode på fem dager. Jeg var invitert til å delta ved en skole for databehandling. Efter den vanlige tilpasningsprosess for å finne meg til rette i klasseromssituasjonen, ble jeg fengslet av de siste vidundere menneskeheten har utviklet. Jeg ble begeistret over å se at en av instruktørene sendte noen få symboler gjennom et instrumentbord og dermed kunne gjøre bruk av et kartotek 4800 kilometer borte. I løpet av bare fem sekunder hadde han svaret på skjermen.
Vi ble vist en ny liten konsollfjernskriver, ikke den store raske typen. Denne var svært alminnelig av utseende og lignet på vanlige fjernskrivere som er på markedet idag, bortsett fra det faktum at denne var meget mer effektiv enn noen jeg hadde sett tidligere. Når fjernskriveren begynte å arbeide, funksjonerte den normalt og skrev fra venstre mot høyre; men så, for å spare tiden det tok å vende tilbake til begynnelsen av neste linje, begynte den baklengs på neste linje fra høyre mot venstre. Jeg var imponert over hurtigheten, nøyaktigheten og de tydelige fordeler denne maskinen hadde fremfor tidligere modeller.
Mens jeg undersøkte menneskehetens siste teknologiske nyvinninger, gikk mine tanker tilbake til første gang jeg så en kontormaskin som fem- eller seks-åring. Det var en gammel manuell regnemaskin min far brukte til sine sekretæroppgaver som biskop. Jeg tenkte på hvilken fantastisk utvikling som hadde funnet sted i løpet av mitt liv bare på forretningsmaskinenes område.
I dette korte øyeblikk da jeg betraktet vår fremgang, fikk jeg også en tvingende trang til å se fremover idet jeg forsto hvor mange teknologiske utviklingsfaser som ennå ligger foran oss. Jeg ble igjen fylt av ærefrykt for Herrens byggekunst mens jeg betraktet hans skapelsesprosesser. Her har han forsynt oss med alle råmaterialer som kan ivareta våre behov fra skapelsens begynnelse til enden, når jorden vil bli celestial.
Det er i øyeblikk som dette jeg tenker på hvor stort det skriftsted er som vår profet siterte i morges:
"Jorden hører Herren til — og alt det som fyller den, jorderike og de som bor der." (Salm. 24:1)
Det har alltid interessert meg å legge merke til at når Herren taler om rettferdighet, hører vi ham samtidig forkynne overflod, fylde og velstand. Mangel og knapphet kommer ikke fra ham, men er forårsaket av mennesker fordi vi ikke klarer å følge hans opprinnelige instruksjoner om å "vær(e) fruktbare og bli mange og opfyll(e) jorden og legg(e) den under . . . (oss)" (1. Mos. 1:28)
For å gjøre våre muligheter maksimale, har han gitt oss direktiver fra begynnelsen av angående vår oppførsel mens vi oppholder oss på jorden som dødelige vesener. Han har bedt oss om først og fremst å elske ham ved å tro på hans ord, og dernest elske våre neste høyt nok til å hjelpe dem til å få en forståelse av og et vidnesbyrd om ham. Da en lovkyndig stilte Kristus dette spørsmålet: "Mester! hvilket bud er det største i loven?" svarte han:
"Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu.
Dette er det største og første bud.
Men det er et annet som er like så stort: Du skal elske din næste som dig selv.
På disse to bud hviler hele loven og profetene." (Matt. 22:36—40)
Utfra dette svar Frelseren ga, har vi fått kunnskap om de to store grunnleggende bud. Jeg vil gjerne på nytt understreke disse for dere i et forsøk på å oss til å sette større pris på dem og forstå dem bedre.
Det første kan illustreres ved en hendelse som fant sted mellom en far og en sønn slik den står skrevet i Mormons

bok. Alma var høyprest for folket og levet på dette kontinent mindre enn 150 år før Frelserens tid. Han må ha vært en far med stor kjærlighet til sin sønn, for han kalte ham ved sitt eget navn. Men da Alma den yngre vokste opp, vendte han seg fra farens undervisning. Skriften forteller:

"Han ble en meget syndig og avgudsdyrkende mann. Han var en veltalende mann og talte meget smigrende til folket, derfor fikk han mange av dem til å delta i sine synder." (Mosiah 27:8)

Efter at faren flittig hadde forsøkt å forandre Alma den yngres oppførsel, men til ingen nytte, gikk han (Alma) til Herren og ba om at Alma (sønnen) måtte få et syn slik at han kunne få vite hvor gale hans gjerninger var og slik at han kunne vises den rette vei han skulle følge. En høyst bemerkelsesverdig begivenhet fant sted i Alma den yngres liv, for en engel sto for ham og kalte ham til omvendelse.

Efter at dette store syn var over, falt Alma til jorden, så stor var hans forbauselse. Han ble stum og kunne ikke tale, og svak og kunne ikke stå. De som var sammen med ham, bar ham og la ham hjelpesløs foran hans far. Og faren frydet seg over det som hadde hendt, for han visste at det var på grunn av Herrens kraft. Han kalte prestene sammen og ba om at de måtte faste og be sammen med ham i to dager og to netter for at Alma skulle få igjen sin styrke. Alma kom seg og sto foran dem og begynte å tale til dem idet han bød dem å være ved godt mot. Han sa:

"Jeg har omvendt meg fra mine synder, og er blitt forløst av Herren, se, jeg er født av Ånden.

Herren sa til meg: Bli ikke forundret over at alle mennesker, ja, menn og kvinner, alle nasjoner, slekter, tungemål og folk må bli født påny, ja, født av Gud, forandres fra sin kjødelige og falne tilstand til en rettferdig tilstand, idet de blir forløst av Gud og blir hans sønner og døtre.

Således blir de nye skapninger, og uten at de gjør det kan de på ingen måte arve Guds rike." (Mosiah 27:24—26)

Almas ord ble et vidnesbyrd til hver av oss om hva som må finne sted i vårt liv hvis vi skal finne den givende og oppfyllende erfaring å bli omvendt til Herrens veier.

Nå er ikke omvendelse en avslutning, men en begynnelse til en ny måte å leve livet på. La meg igjen få bruke en annen stor personlighet fra Skriften som eksempel for å illustrere det andre store bud vi må følge efter omvendelsen. Det nye testamente forteller om en som var blant de første til å følge Frelseren under hans jordiske virke. Skriften sier:

"Men da han vandret ved den Galileiske Sjø, så han to brødre, Simon, som kalles Peter, og hans bror Andreas, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var fiskere;

og han sa til dem: Følg mig, så vil jeg gjøre eder til menneskefiskere!

Og de forlot straks sine garn og fulgte ham." (Matt. 4:18—20)

For Peter representerte fisket hans rikdom eller hans mulighet til å skaffe seg de ting som var av verden. Dere vil legge merke til at Peter helt fra begynnelsen av ble bedt om å velge mellom det som hører verden til og Guds krav. Peter hadde anledning til å omvende seg som få andre som har levet på jorden fordi han vandret sammen med Frelseren. Skriften forteller om det store vidnesbyrd som ble gitt ham da han, sammen med Jakob og Johannes, ble tatt opp på et høyt fjell borte fra resten av verden: "Og han (Frelseren) blev forklaret for deres øine, og hans åsyn skinte som solen, og hans klær blev hvite som lyset." (Matt. 17:2)

Selv efter et slikt bemerkelsesverdig vidneprov ser vi at Frelseren stadig minner Peter om hans forpliktelser og ansvar:

"Simon! Simon! se, Satan krevde å få eder i sin vold for å sikte eder som hvete;

men jeg bad for dig at din tro ikke måtte svikte, og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." (Luk. 22:31—32)

Peter fikk så det privilegium å være vidne til den største av alle gaver Frelseren har gitt menneskeheten, for han var vidne til sorgen ved korsfestelsen og fikk se den oppstandne Herre. Men selv efter å ha vært vidne til oppstandelsen, synes det som om Peter fremdeles ikke hadde oppfattet betydningen av hans omvendelse. Efter den strålende erfaring da han fikk se den oppstandne Frelser, da disiplene igjen var alene efter at Frelseren hadde forlatt dem, var Peters første tanke å vende tilbake til de ting som var av verden.

Og han sa til dem som var sammen med ham: "Jeg går avsted for å fiske. De sier til ham: Vi går også med dig. De gikk avsted og steg i båten; men den natt fikk de intet.

Da det alt led mot morgenen, stod Jesus ved stranden; men disiplene visste ikke at det var Jesus.

Jesus sier da til dem: Barn! har I fisk? De svarte ham: Nei.

Men han sa til dem: Kast garnet på den høire side av båten, så skal I få! De kastet det da ut, og nu var de ikke i stand til å dra det op, så meget fisk var der." (Joh. 21:3—6)

Her lærer Frelseren Peter en god lekse. Det som hører Gud til, er over det som hører mennesker til. Herren har makt til å skaffe fisk som hører verden til, men dette kommer i annen rekke i hans verk.

Så til sist blir Peter undervist i denne store lekse om Frelserens misjon mens de spiser sammen:

"Jesus sier til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn! elsker du mig mere enn disse? Han sier til ham: Ja Herre! du vet at jeg har dig kjær. Han sier til ham: Fø mine lam!" (Joh. 21:17)

Han stilte samme spørsmål for annen og tredje gang. Og til slutt svarte Peter bedrøvet: ". . . du vet alt, du vet at jeg har deg kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!"

Til sist forsto Peter: "når du engang omvender dig" — en tilstand som medfører en forpliktelse til å gjøre noe med denne omvendelse, å fø Frelserens lam. Den virkelige verdi av vår omvendelse er når den blir omsatt i handling, når det blir resultater av det som har hendt efter at vi har fått kunnskap om Herren.

Hos mange av våre store ledere i Kirken i denne evangelieutdeling har vi sett denne omvendelsesprosess omsatt til et mektig ønske om å styrke deres brødres liv. Ett eksempel som alltid har gjort sterkt inntrykk på meg, er historien om John Taylor. Evangeliet ble først presentert for bror Taylor og hans familie i Toronto, Canada av eldste Parley P. Pratt i april 1836. På den tid var John Taylor prest og undersøkte omhyggelig de ting eldste Pratt underviste. Han skrev ned åtte prekener eldste Pratt hadde holdt og sammenlignet dem med Bibelen for å se om han kunne finne noe som ikke stemte med Skriften. I tre uker studerte han regelmessig Kirken; da var han fornøyd og ble døpt.

Omtrent et år senere besøkte John Taylor Kirtland, Ohio. Frafallets mørke hang over byen, og sørgelig nok påvirket denne uoverensstemmelse Parley P. Pratt da han vendte tilbake fra sin misjon i Canada. Eldste Pratt forsøkte å vise bror Taylor hvorfor han mente profeten Joseph tok feil. Til dette svarte John Taylor fast:

"Jeg er forbauset over å høre deg tale slik, bror Parley. Før du forlot Canada, bar du et sterkt vidnesbyrd om at Joseph Smith var en Guds profet, og om sannheten i det arbeide han har innledet; og du sa at du visste disse ting gjennom åpenbaring og Den hellige ånds gave. Du påla meg strengt at selv om du eller en engel fra himmelen erklærte noe annet, skulle jeg ikke tro det. Nå, bror Parley, jeg følger ikke mennesker, men Herren. De prinsipper du underviste meg i, førte meg til ham; og jeg har nå det samme vidnesbyrd som du da frydet deg i. Hvis dette verk var sant for et halvt år siden, er det også sant idag; hvis Joseph var en profet da, er han en profet nå." (B. H. Roberts, *Life of John Taylor*, Bookcraft, 1963, s. 39—40)

Parley P. Pratt forsto at han hadde tatt feil, ble styrket og gikk til profeten Joseph med tårer i øynene og ba ham om tilgivelse og forsikret på nytt sin troskap mot Kirkens ledende profet. Den omvendte John Taylors ord hadde visselig en inspirerende virkning på bror Parley P. Pratt.

"Når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." (Luk. 22:32) All overflod, fylde og velstand på denne jord ble gitt oss av Gud for at vi kunne glede oss i rettferdighet. Det ventes av oss at vi elsker ham; at vi omvender oss til ham og hans veier og før hans lam; at vi blir mange og oppfyller jorden og styrker våre brødre. Jeg ber om at vi må gripe tanken bak hva omvendelse betyr og konsentrere oss om å bygge opp Guds rike her på jorden; at vi må kunne sammenlignes med Alma, Peter eller president John Taylor og de andre store profeter og ledere i Kirken som øynet dette vidunderlige verk i denne tids evangelieutdeling og gikk frem og innviet sitt liv for dets skyld.

Får jeg føye til mitt vidnesbyrd under denne konferanse om at Gud lever, at Jesus er denne verdens Frelser, at Spencer W. Kimball, som leder dette konferansemøte her idag, er en profet. Tenk på det — en Herrens profet på jorden idag! Får jeg komme med dette vidnesbyrd siden jeg vet dot, i Jesu Kristi navn. Amen.

Evig samhørighet

Mark E. Petersen

Jeg vil i denne stund gjerne få uttrykke den store takknemlighet jeg føler, og som jeg er sikker på også dere føler, for president Kimballs strålende lederskap. Han begeistrer oss; han begeistrer meg, og jeg er sikker på at han begeistrer dere. Han er en mektig Guds mann, og allikevel så ydmyk. Han har evnen til å få kontakt med alle; vi er så inderlig glad i ham. Og jeg er sikker på at jeg taler på vegne av dere alle når jeg idag forteller ham hvor takknemlige vi er for hans lederskap, og at vi oppholder og støtter ham av hele vårt hjerte og hele vår sjel. Vi er takknemlige for ditt lederskap, president Kimball!

Jeg har en venn som heter Kenneth. Han har en kjekk kone og fire små barn, er en bra borger og skjøtter sitt arbeide vel.

Det er et godt samhold i familien. De gjør ting sammen, drar forskjellige steder sammen, har det moro sammen. Enkelte ville kanskje lure på hva mer de måtte ønske seg. Men de mangler noe — og det er en alvorlig mangel. De har ikke det som kunne gjøre deres lykke og samhørighet evigvarende.

De er *så* tilfredse med tingenes tilstand at de aldri har tenkt over muligheten av at alt en dag kan ta slutt, og at deres lykke, samhørighet og den glede de idag nyter, kanhende ikke er mer enn et rikt minne imorgen.

Kenneth og hans kone, Liv, er bra mennesker, ærlige og rettskafne. De går ikke i Kirken, riktignok, de synes de kan være gode og snille nok uten å gjøre det. De lærer sine barn å være ærlige og dydige og sier til seg selv at noe mer kan heller ikke Kirken gjøre for dem.

De pukker på at de trenger helgene til avkobling sammen med familien. Lørdag og søndag er de eneste dagene Kenneth har fri fra arbeidet, så Kirken ville da ha kommet i veien for dem og hindret dem i deres planer for helgen — slik resonnerer de.

Jeg vil nå gjerne henvende meg til Kenneth og hans familie og til alle andre familier i lignende situasjoner. Skal vi så prate litt sammen noen minutter, Kenneth.

Vi vet at din kjærlighet til familien er virkelig sterk. Men den kan bli enda sterkere. Du vet at livet er usikkert, og at de goder du nyter nå, sannsynligvis ikke kan vare evig. Husker du Rolf Stensen som arbeidet på samme sted som du nå er ansatt? Husker du den ulykken som gjorde ham til krøpling, og som tilsist kostet ham livet? Hva har skjedd med samhørigheten i hans familie? Hva har skjedd med deres søndagsutflukter? Ja, jeg vet at du ikke liker å snakke om slike ubehagelige ting. Men du er jo realist og vant til å se tingene

i øynene. Hvorfor ser du ikke på din families situasjon på samme måte?

For ikke lenge siden kjørte jeg forbi en vakker stenkirke. På forsiden sto det en kjekk liten opplagstavle, hvor det var angitt hva presten skulle tale over neste søndag, og hvor man stillet spørsmålet: «Hvor skal du tilbringe evigheten?»

Det fikk meg til å stoppe og tenke, for det minnet meg om noe som skjedde for noen år siden da jeg var på en stor flyplass sammen med eldste Richard L. Evans. Vi iakttok folk som hastet forbi, noen løp for å rekke fly, andre for å få tak i drosje eller finne venner som skulle ta dem med til et annet sted.

Bror Evans så på dem og så på meg og sa: «Jeg lurer på hvor de tror deres virkelige mål er.»

Men i likhet med deg, Kenneth, ofret de ikke det en tanke. Og nå spør jeg deg: Hvor er ditt virkelige mål? Hvor blir det av din familie? Kommer dere til å ha det moro sammen bestandig? Kommer dere alltid til å være sammen slik dere er nå? Tenker du noengang på evigheten?

Vi pleide å synge en salme på Søndagsskolen, hvor ordene lød slik:

Vi kjemper for Guds rike,
til seier går vi frem;
for Herren er vår styrke,
vår Konge og vår venn!
Den snevre sti vi vandre,
vil nå til himlens hjem,
hver god og kjærlig gjerning,
et skritt oss føre frem.
«Vi kjemper for Guds rike»
Salmer og sanger nr. 87

Det er en god, gammel sang, og den gjorde at vi hadde vår oppmerksomhet henvendt nettopp på de ting du idag ser ut til å ha glemt.

Det finnes virkelig en evighet, Kenneth. Jeg er sikker på at du egentlig tror det, også. Og det finnes en Gud i himmelen som er vår evige Fader. Det tror du også. Men hva gjør vi for å sikre oss en bra plass i denne evighet?

Jeg tror vi alle må godta at selv om Gud er en yttersk barmhjertig Fader, og det uendelig, så er han også en rettferdig Gud. Og husker dere hva han ønsker av oss? Han håper at vi alle vil bli lik ham, slik Frelseren befalte oss i sin Bergpreken. (Se Matt. 5:48) Som Guds barn er det nedlagt en evne i oss til å bli lik ham. Er det ikke naturlig for barn å bli lik sine foreldre? Men vi kan ikke bli lik ham bare ved ønsketenkning, ikke engang ved å være det vi selv måtte kalle gode mennesker.

Han har fastsatt sin egen plan for oss som vi skal følge, og det er den alene som kan gi oss det ønskede resultat. Den er nøkkelen til fremgang både i dette og i det tilkommende liv. Følger vi ikke den, begrenser vi oss selv. Slik er det også på alle andre områder, ikke sant? Husker du da du leste kjemi på skolen? Hva skjedde hvis du ikke fulgte formelen i et laboratorieeksperiment? Husker du også at du måtte følge pensum på skolen hvis du skulle få noen eksamen? Slik er det også med evigheten. Vi må følge Herrens formel, nemlig evangeliet.

Hvis vi gjør det, kan vi få beholde denne samhørigheten som dere nå har i familien, og hverken død eller oppstandelse kan bryte den. Vil du ikke at det skal være slik?

Men Herren vet at fullkommenhet ikke erholdes ved ufullkomne midler, derfor gir han oss sin fullkomne formel med en advarsel — slik vi også fikk på skolen — at dersom vi ikke følger den, dersom vi ikke fullt ut godtar hans plan, da kan vi heller ikke motta velsignelsen.

La oss tenke over noe av det han har sagt og ha det klart for oss at han ikke kan gå utover sine egne regler. Storhet omfatter også lydighet. Det er bare sunn fornuft å efterleve en guddommelig lov.

La oss lese noe av det han har sagt til oss om lydighet. Frelseren sa til nephitene:

«Kom derfor til meg og bli frelst, for sannelig sier jeg eder at hvis I ikke holder budene som jeg nå har befalt eder, skal I ikke på noen måte komme inn i himmelens rike.» (3. Nep. 12:20)

Stopp og tenk over hva disse ord kan bety for deg og din familie. Studer dem. Grunn på dem. De er meget alvorlige — «hvis I ikke holder budene som jeg nå ha befalt eder, skal I ikke på noen måte komme inn i himmelens rike.»

I vår kirkes tidligste historie ga Frelseren en åpenbaring hvor han stort sett sa det samme: «Hold alltid mine bud . . . Og uten at du gjør dette, hvor jeg er, kan du ikke komme.» (L&p 25:15)

Kenneth, du har mottatt prestedømmet. Til dem som er ordinert på denne måten, gir Herren store løfter for fremtiden, men han setter en betingelse for det med disse ord: «For I skal leve ved hvert ord som utgår fra Guds munn.» (L&p 84:44)

Forstår du ikke at hvis vi skal tilbringe evigheten sammen måd Herren, må vi gjøre oss fortjent til dette privilegium ved å gjøre det han ber oss om? Hvis vi skal tilbringe evigheten sammen med ham, må vi bli lik ham og det må våre hustruer og våre barn også. Men vi blir bare det ved å holde hans bud, ved å være i hans kirke og følge hans ord. Forstår du ikke at Kirkens virksomhet virkelig er frelsesplanen, hvor vi lærer å utvikle de Kristus-lignende karaktertrekk som gjør oss lik ham? Hvis vi ikke var lik ham, og det allikevel var mulig for oss å være i hans nærhet, tror du ikke vi da ville føle oss fullstendig malplassert? Men det er selvsagt umulig å komme til ham på en slik måte.

Det er ikke gjort uten anstrengelse å utvikle slike karaktertrekk som han har. Vi må forstå at dette er en vekstprosess som kun finner sted når vi gjør evangeliet til vår livsform. Vi kan ikke være halvhjertet når det gjelder dette. Vi må tjene ham av hele vårt hjerte, makt, sinn og styrke. Og vi må også huske at å være aktiv i Kirken er en del av hans evangelium. Herren sa uttrykkelig: «Enhver person som tilhører denne Kristi kirke, skal efterleve og holde alle kirkens bud og pakter.» (L&p 42:78)

Vi har fått vite at som vi sår, skal vi høste. Dette er innhøstningens lov. Hvis vi sår hvete på vår gård her på jorden, høster vi hvete. Dersom vi i vår karakteroppbygging sår rett-

ferdighetens frø, vil også høsten bli derefter. Som Herren selv har sagt: «. . . som I sår, skal I også høste. Hvis I derfor sår godt, skal det bli eders lønn å høste godt.» (L&p 6:33) Man kan også si det på en annen måte. Herren sa: «For dersom I forlater menneskene deres overtredelser, da skal eders himmelske Fader også forlate eder.» (Matt. 6:14) Og han la til: « . . . med den samme dom som I dømmer med, skal I dømmes, og med det samme mål som I måler med, skal eder måles igjen. (Matt. 7:1-2)

Hvis vi, med andre ord, her og nå planlegger å holde sammen som en familie i det tilkommende liv, vil vi også oppnå det når vi engang kommer dit. Men hvis vi ikke gjør noen innsats i den retning, mister vi også velsignelsen.

Får jeg spørre deg om en ting. Kenneth: Hvor vil du at din kone skal tilbringe evigheten? Hva med dine barn? Vil du ha dem hos deg for evig? Eller regner du med at dere engang skal skilles?

Vil du at din kone skal tilbringe evigheten uten mann og barn fordi du unnlot å gjøre bestemte ting i dette liv?

Vil du at dine barn skal tilbringe evigheten som foreldreløse, uten familiebånd til far og mor, fordi du unnlot å gjøre bestemte ting i dette liv?

Forstår du ikke at det du gjør, virker inn på både din kones og dine barns evige liv? Du vet at barna som regel følger foreldrenes eksempel. Ditt eksempel kan være avgjørende for om de skal tro på Gud, om de skal tjene ham og om de vil få rene eller urene vaner. På samme måte vil også de, når den tid kommer, påvirke sine egne barn, dine barnebarn. Så du forstår at det du gjør nå, kan virke inn på dine efterkommere i de kommende generasjoner.

Hva er det du ønsker for dem? Det beste, eller noe som er mindre enn det?

Er ikke tiden nå inne for deg til å styrke ditt forhold til Gud — for din egen skyld, for din kones skyld og for dine barns og barnebarns skyld? Vi ønsker alle et lykkelig familieliv, men det finnes ingen lykke i ulydighet, heller ikke i å vende seg bort fra Gud. Hvorfor skal vi følge verden? Den vil aldri gi oss tilfredshet i sjelen. Og den kan være kostbar også.

For å oppnå den evige samhørighet som vi taler om, kreves det tempelekteskap. Det er skremmende å tenke på alternativet, for hvis vi avviser et slikt ekteskap, sier Herren at vi ikke kan forøkes i den kommende verden, men må forbli enslige og ugifte, uten familiesamhørighet, i all evighet.

President Spencer W. Kimball talte om dette en gang og sa blant annet: «Er du villig til å sette din evighet, din store fortsatte lykke, og din anledning til å se Gud og bo i hans nærvær på spill? Er du på grunn av manglende undersøkelser, studium og eftertanke, fordommer, misforståelser og manglende kunnskap villig til å forspille disse store velsignelser og privilegier?

Er du villig til å bli en enke i evigheten eller en enkemann evindelig og alltid — et enslig og adskilt individ som lever alene og tjener andre? Er du villig til å gi avkall på dine barn når de dør, eller når du selv forlater dette liv, og gjøre dem foreldreløse? Er du villig til å gå igjennom evigheten enslig og alene mens alle de største gleder du noensinne har hatt her i livet, kunne bli forøket, forsterket, mangedoblet og foreviget? Er du . . . . villig til å neglisjere og forkaste disse store sannheter?»

Og så sa vår store president: «Jeg ber dere som er våre venner om ikke å ignorere dette kall, og jeg ber dere inntrengende om å åpne øyne og ører så dere kan se og høre.» (*Lys over Norge*, januar 1975, s. 6)

Og så vil jeg stille deg enda et spørsmål, Kenneth: Sier lignelsen om de ti jomfruer deg noe? Halvparten av dem var kloke, og halvparten dårlige. De kloke forberedte seg for fremtiden; de dårlige gjorde det ikke, og ble utelukket fra Herrens nærhet, mens de kloke som hadde forberedt seg, fikk komme inn til ham.

Sammen med president Kimball oppfordrer jeg deg, Kenneth, og alle Kennether hvor de enn måtte befinne seg, og deres familie, til å ta imot Herrens befaling, tjene ham, og gjøre dere for tjent til en plass hos ham i evigheten.

Frelserens løfte er stort hvis vi gjør så, for han sa:

«og den som mottar mig, mottar min Fader;

og den som mottar min Fader mottar min Faders rike; derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham.» (L&p 84:37-38)

Og at dette må bli vårt lykkelige privilegium, ber jeg inderlig om i vår Herre Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Efter døden – hva så?

LeGrand Richards

Jeg er lykkelig, mine brødre og søstre, over det privilegium å få oppleve denne strålende konferanse sammen med dere. Jeg har virkelig gledet meg over musikken under alle sesjonene, såvel som over mine brødres taler. Jeg vil gjerne i deres nærvær idag gi ydmykt uttrykk for min kjærlighet til min Fader i himmelen og hans Sønn, Jesus Kristus, som ga sitt liv som et sonoffer for oss, og også for hans gjengitte evangelium som gir oss et slikt strålende mønster å leve efter og et slikt håp for kommende evigheter efterat vi har fullført vårt arbeide her på jorden. Jeg vil gjerne gi uttrykk for den kjærlighet jeg føler til de hellige som jeg treffer når jeg reiser omkring og besøker Kirkens misjoner og misjonshjem og føler folkets tro. Vi takker Gud for at han utgyter sin Ånd i så sterk grad, noe som resulterer i Kirkens strålende vekst og utvikling over hele verden. Jeg takker ham for våre edle ledere, president Kimball og hans rådgivere. Jeg elsker dem og folket elsker dem fordi de i sannhet er vår Faders tjenere.

Jeg har tenkt å rette det jeg skal si idag til de foreldre hvis barn døde før de ble voksne og kunne inngå en ekteskapspakt og få egne barn her på jorden. Jeg tror ikke at det er mange familier som ikke har opplevd dette.

Jeg tenker på tusenvis av våre unge gutter som har mistet livet for sitt land på slagmarken. Jeg tenker på de av våre gutter som har dødd på misjonsmarken. Da jeg var president for Den nederlandske misjon, holdt jeg en av disse strålende misjonærer i mine armer da han forlot dette livet og gikk inn til evig herlighet.

Jeg tenker på de mange strålende, trofaste kvinner som ikke får anledning til å gifte seg mens de er i dødeligheten, fordi de ikke er villige til å kaste bort sitt liv på menn som ikke er verdige til å føre dem til det celestiale rike. Mange av dem har fullført en misjon og arbeider flittig på å bygge opp vår Faders rike og oppdra Sions ungdom. De er strålende kvinner.

Jeg vil gjerne bruke min egen familie for å illustrere det jeg har i tankene. Da søster Richards og jeg var på misjon sammen i Holland, fikk vi en liten datter som døde efter at vi hadde vært hjemme i noen år. Min hustru har mange ganger fortalt meg at hun syntes hun så en engel som ga henne denne ånden da hun ble født. Og allikevel er hun borte. Jeg tenker også på hennes fire søstre. Dere har idag oppholdt en av dem som rådgiver i Hjelpeforeningens generalpresidentskap. Hennes andre tre søstre er like edle og strålende, selv om deres talenter kanskje går i en litt annen retning.

Når jeg tenker på den lille som vi la bort da hun var tre og et halvt år gammel, takker jeg Gud for min tro på at han regjerer i himmelen og på jorden, og at den lille til slutt vil inngå til sin herlighet på samme måte som sine fire søstre som ble igjen her på jorden for å oppdra sine familier. Jeg takker Gud for følgende uttalelse av apostelen Paulus: «Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkverdigste av alle mennesker.» (1. Kor. 15:19) I den korte periode som dødeligheten utgjør, ville det ikke være mulig for Gud å fullføre alt han har til hensikt å fullføre for alle sine barn som er sanne og trofaste.

Jeg tenker på følgende uttalelse av Moses som står i Den kostelige perle: «For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Mos. 1:39) Jeg lurer av og til på om vi noengang stopper opp og analyser denne uttalelsen. Jeg tror vi kan forstå hva «å tilveiebringe mennesket udødelighet» betyr, nemlig at vi aldri kommer til å dø igjen efter at vi er kommet frem i oppstandelsen, slik president Romney påpekte imorges. Men hva med evig liv? Jeg tolker det dit hen at alt som Gud har planlagt for sine barn som er trofaste og sanne skal gis dem i hans egen beleilige tid.

Vi leser i Mormons bok at vi ikke blir født samtidig alle sammen (og dette spiller heller ingen rolle), og at vi ikke dør samtidig. (Se Al. 40:8) Jeg tenker på Abrahams ord da han så åndenes plasering her på jorden, og fikk vite at Herren ville prøve dem for å se om de ville gjøre alt han befalte dem. Så legger han til: «Og de som holder sin første prøvestand, skal forøkes.» (Abr. 3:26) Vår første prøvestand var i åndeverdenen før vi kom inn i dødeligheten. «De som holder sin annen prøvestand, skal forøkes i herlighet evindelig og alltid.» (Abr. 3:26) Vår lille pike holdt sin annen prøvestand så langt hun efter sin alder var istand til.

Jeg tenker også på følgende uttalelse av Herren til profeten Joseph Smith: «Guds gjerninger, planer og hensikter kan ikke forstyrres, ei heller kan de tilintetgjøres.» (L&p 3:1) Ingen kan med andre ord hindre Gud i å oppnå det han har bestemt for sine barn. Her er nok en uttalelse i Lære og pakter hvor Herren sier: «Hans formål svikter aldri, ei heller er der nogen som kan holde hans hånd tilbake. Fra evighet til evighet er han den samme.» (L&p 76:3-4)

Vi har også følgende ord av Herren til profeten Nephi: «For mitt verk er ennå ikke fullført, heller ikke skal det bli det, hverken så lenge menneskene lever, eller siden, i all evighet.» (2. Ne. 29:9) Dette skulle hjelpe oss til å fatte og forstå at Gud aldri vil opphøre med å utføre sitt arbeide som vi lesser i Den kostelige perle går ut på å tilveiebringe den herlighet som i all evighet vil bli hans verdige barn tildel.

For å gå tilbake til vår familie, fikk vi fire døtre før vi fikk en gutt som vokste opp og ble en vakker ung mann. Vi mistet ham imidlertid i en ulykke nede på stranden i California mens jeg var stavspresident der. Han hadde nettopp fylt seksten og var like høy som sin far. Og så må jeg tenke på hans brødre som er her; de har familie og en av dem har nettopp virket som regionalrepresentant for De tolv. Jeg kan ikke tro at denne gutten vil bli mindre opphøyet i evigheten enn sine brødre som har levet her i dødeligheten. Da han døde, kom rektor ved den skole han gikk på hjem til oss (han var ikke medlem av Kirken), og fortalte søster Richards at vår sønn var den beste gutt han noensinne hadde i sin skole, og vi syntes også at han var en bra gutt.

Jeg tenker også på vårt lille barnebarn som døde i samme alder. Hennes foreldre og brødre og søstre er her idag. Efter bare noen dagers sykdom, gikk hun bort bare seksten år gammel; en vakker, liten kvinne. Å tro at ikke hun tilslutt vil få alt som våre andre barn som har forblitt i dødeligheten vil få, ville svekke den pris jeg setter på min Fader i himmelen og hans fullkomne plan.

Jeg tenker på følgende lignelse som Jesus ga oss:

«For hvem av eder som vil bygge et tårn, setter sig ikke først ned og regner efter hvad det vil koste, om han har nok til å fullføre det med,
forat ikke, når han har lagt grunnen og ikke er i stand til å fullføre det, alle de som ser det, skal begynne å spotte ham.» (Luk. 14:28-29)

Hvis Gud begynte på en plan som gikk ut på å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv og ikke ordnet det slik at han kunne fullføre den, ville han være som en som begynner å bygge og ikke klarer å fullføre det byggverk han har begynt på.

For å gå tilbake til familien igjen, tenker jeg på min kones søster som døde for kort tid siden. Hun fullførte en misjon for Kirken, hun virket i hjelpeorganisasjonene og hun var en edel karakter. Hun giftet seg aldri, men jeg kan ikke tro at Herrens plan ikke er fullkommen og at hun ikke til slutt vil få alle de velsignelser som hennes søster (min kone) har fått gjennom sin strålende familie. «Hans formål svikter aldri, ei heller er der nogen som kan holde hans hånd tilbake.» (L&p 76:3)

Jeg takker Gud for tusenårsriket. Du verden, hvor meget arbeide som må gjøres i denne tiden. Jeg har ikke tid til å fortelle dere så meget om dette, men jeg tenker på Esaias' ord. Han fikk et glimt at det. Han så den dag da vi ville få en ny himmel og en ny jord, da ulven og løven ville ligge sammen og løven ville ete gress som oksen. Hans folk skulle bygge hus og bo i dem og skulle plante vingårder og spise frukten. De skulle ikke bygge hus for at andre skulle bo i dem. De skulle ikke plante for at andre skulle spise det de plantet, for alle skulle glede seg over sine egne henders arbeide. (Se Es. 65:17-25 og 11:6-9) Så tillegger han: «For de er en ætt velsignet av Herren, og sitt avkom får de ha hos sig.» (Es. 65:23) Dette høres ut som en bekreftelse på at familien fortsetter, ikke sant?

Jeg takker også Gud for følgende uttalelse av apostelen Paulus: «Dog, i Herren er hverken kvinnen noget fremfor mannen eller mannen noget fremfor kvinnen.» (1. Kor. 11:11) Hvis dette er sant, må Herren ha en plan for hvordan disse barn til slutt kan få glede seg over denne store velsignelse.

Jeg vil så lese en uttalelse av Herren med hensyn til tusenårsriket. Han har sagt: «Og der skal ikke være nogen sorg, da der ikke er nogen død.

På den dag skal et spebarn ikke dø, men leve til det blir en oldning; og dets levetid skal være som et tres alder;
og når det dør, skal det ikke sove, det vil si i jorden, men skal forandres i et øieblikk, og skal bli tatt op og dets hvile skal være herlig.» (L&p 101:29-31)

Så det skal leve til det oppnår et tres alder og så forandres på et øyeblikk.

Jeg vil lese en ting til som Herren har sagt til profeten Joseph Smith: «Og jorden skal bli gitt dem til en arv; og de skal formere sig og bli sterke *(og de kan ikke formere seg medmindre de inngår et forhold som mann og kone)*, og deres barn skal vokse op uten synd og til frelse.
For Herren skal være i deres midte, og hans herlighet skal være over dem, og han vil være deres konge og deres lovgiver.» (L&p 45:58-59)

Jeg tenker også på den åpenbaring som er gitt angående dem som vil arve det celestiale rike. Herren sier: « . . . hvilken herlighet skal være en fylde og en uophørlig fortsettelse av ætten, evindelig og alltid.» (L&p 132:19)

Jeg venter derfor at jeg en dag vil få se den brud som min sønn har valgt i åndeverdenen. Hvis han kan finne en som er like edel som hans lille niese som jeg har nevnt (mitt barnebarn), så tenk hvilken strålende dag det vil bli. For at vi skal forstå dette riktig, vil jeg gjerne lese to uttalelser, en av president Brigham Young om hva som vil skje under tusenårsriket og en av president Wilford Woodruff.

President Young har sagt: «For å kunne fullføre dette arbeide, er det ikke nok å ha bare ett tempel; vi må ha tusenvis av dem, og ti tusener av menn og kvinner vil gå inn i disse templer og forrette for mennesker som har levet så langt tilbake som Herren vil åpenbare.» *(Journal of Discourses* 3:372) Tenk dere bare, hvis vi kommer til å ha tusenvis av templer og ti tusener av mennesker vil gå inn i dem, så vil dette gi dere en liten idé om hva Herren har i vente for disse ånder som må få

utført tempelarbeide for seg.
Profeten Wilford Woodruff har sagt: «Når Frelseren kommer, vil man bruke tusen år til dette forløsende arbeide, og det vil bli bygget templer over hele Josefs land — Nord- og Syd-Amerika — og også i Europa og andre steder.» (*JD* 19:230)
Jeg avslutter mine bemerkninger idag i den tro at Herren vet hva han gjør og at han har en plan for dem som har gått foran, slik at de vil slippe å lide. Jeg vil derfor avslutte med apostelen Paulus ord, han som ble opptatt til den tredje himmel og Guds paradis. Han så ting som han ikke fikk tillatelse til å skrive, men han sa følgende: «Hvad øie ikke så og øre ikke hørte, og hvad ikke opkom i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem som elsker ham.» (1. Kor. 2:9) Dette er min tro på min Gud, og jeg gir dere min velsignelse i Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

Hvordan mennesker kan bli frelst

Marion G. Romney

Mine kjære brødre, søstre og venner, jeg innbyr dere til å gå sammen med meg i en bønn om at jeg må ha Herrens ånd med meg mens jeg taler, og at dere som lytter, også må ha del i den samme ånd. Jeg har tenkt å tale om noen svært grunnleggende ting i Jesu Kristi evangelium som er av stor betydning, og jeg vil bruke mange sitater fra Skriften som vi trenger åndens hjelp til for å forstå fullt ut.
Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige sier i sin tredje trosartikkel: «Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser», og jeg akter nå å ta for meg noen av de synspunkter Jesu Kristi Kirke har når det gjelder dette emne.
Frelst — slik ordet er brukt her — betyr at man er oppstanden, er vendt tilbake som en herliggjort, celestial og udødelig sjel og dveler i Guds nærvær hvor man vil fortsette sin evige fremgang evindelig og alltid.
For å få et lite innblikk i hva dette betyr, må man ha kunnskap om Guds og menneskets vesen og natur og dessuten hvilket forhold de står i til hverandre.
Mennesket er en sjel, det vil si det er et sammensatt vesen, dvs. en ånde-person som er iført et følbart legeme av kjød og ben. Gud er en fullkommengjort og frelst sjel som har arvet evig liv. Han er både udødelig og opphøyet til den høyeste herlighet. Han har del i en velsignet tilstand som mennesket også kan oppnå ved å være lydige mot evangeliets lover og ordinanser.
Den allmektige er ikke alene i sin evige herlighet, men er sammen med myriader av andre frelste sjeler. De lever sammen i et familieforhold, åndebarn fødes her, våre ånder blir født der. Åpenbaring i nyere tid bekrefter det faktum at alle jordens innbyggere er «født sønner og døtre av Gud». (L&p 76:24) Gud vår himmelske Fader er réelt sett far til våre ånder. Vi er «hans avkom» (Ap.gj. 17:28, KJv) slik Paulus sa i sin store tale på Areopagus. (Ap.gj. 17:19, 22) Gud Faderen er en udødelig sjel. Mennesket er ennå ikke en udødelig sjel, men er et menneske og en dødelig sjel som er underlagt døden.

Når mennesket dør, vil legemet vende tilbake til den jord som det utgikk fra, og menneskets ånd — hvordan går det med den? Mange mennesker har fundert over dette meget viktige spørsmål. Shakespeare stilte og kommenterte dette spørsmål og gjorde Hamlet til sitt talerør da han holdt sin berømte tale: «Å være eller ikke være» («To be, or not to be»).

Å være eller ikke være: det er
spørsmålet . . .
å dø, å sove —
. . . å se at søvnen slukker all
hjertekval,
de tusen plager kjødet er arving til.
Hvor inderlig man higer mot denne
slutt:
Å dø, å sove.
Sove og kanskje drømme.
Ja, se der er låsen. (usikkerheten,
overs. anm.)
Hva vil vi drømme om i dødens
søvn, når vi har kastet disse
støvets lenker?
Den tanken stanser oss, og det er
den som gjør elendighetens liv
så langt.
Hvem ville orke tidens hugg og hån,
tyrannens overgrep, den stoltes
frekkhet,
det knustes hjertes kvaler, lovens
treghet og embedsmannens
hovmod, alle spark som
langmodig
ånd vil få av åndløsheten, — hvem
orket dette, hvis han selv
formådde å fri seg fra det med en
liten dolk?

Hvem ville bære denne byrde,
stønne og svette under livets åk,
hvis ikke vi følte angst for noe
efter døden, et uoppdaget land
som ingen vandrer er vendt tilbake
fra?

Det lammer viljen så vi vil heller
bære gamle sorger
enn går til nye som vi ikke kjenner.

Hamlet, 3. akt, Aschougs utgave 1959, s. 109 i gjendiktning ved André Bjerke

Shakespeare stiller på en dramatisk måte spørsmålet om hva som skjer med menneskets ånd efter døden, men spørsmålet blir stående ubesvart. Han visste ikke at Herren har gitt et klart svar på dette spørsmålet.
Ca. 75 år f.Kr. levde det i Amerika en Guds profet ved navn Alma som var så opptatt av hvordan det ville gå med menneskets sjel efter døden at han gikk til Herren i bønn med så stor tro at Herren sendte en engel til ham, som åpenbarte for ham at «alle menneskers ånder, så snart de blir adskilt fra dette jordiske legemet, . . . blir tatt hjem til Gud som ga dem liv.
Og da skal det skje at deres ånder som er rettferdige blir mottatt i en lykkens tilstand som kalles paradis, en hvilens tilstand, en fredens tilstand hvor de skal hvile fra all sin motgang, fra all bekymring og sorg.
Og da skal det skje, at de ugudelige ånder, . . . skal kastes ut i det ytterste mørke . . .
Dette er de ugudelige ånders tilstand, ja, i mørke og en grusom, fryktelig forventning av Guds vredes brennende harme over seg. Således blir de i denne tilstand så vel som de rettferdige i paradis til oppstandelsen." (Al. 40:11-14)
Kirken aksepterer dette skriftsted som en meddelelse av faktum. Det Alma her sier, vidner om en altomfattende oppstandelse som bokstavelig talt skal finne sted, det samme som Paulus omtaler i sitt brev til korintierne:
«For likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)

Kirken tror på den lære Skriften forteller om at Jesus Kristus gjennom sin seier over døden åpnet graven, ikke bare for seg selv, men for hele menneskeheten. Kirken tror også at oppstandelsen er et ufravikelig skritt på den vei som fører til frelse.
Kirken aksepterer også den lære vi finner i Skriften om at alle mennesker efter oppstandelsen — når de er blitt en udødelig sjel — vil bli fremstilt for Guds domstol og motta en endelig dom som er bygget på hvordan de har levet her i denne jordiske prøvetilstand, og utgangspunktet for kjennelsen vil bli om man har vært lydig eller ulydig mot evangeliets lover og ordinanser. Hvis disse lover og ordinanser er blitt efterlevet her i jordelivet, vil de spor synden har efterlatt seg, bli fjernet gjennom Jesu Kristi forsonende blod, og vedkommende vil bli frelst i Guds rike og motta evig liv sammen med Gud. De som ikke har efterlevet evangeliets lover og ordinanser, vil få en mindre belønning.
Alma omtaler den endelige dom på følgende måte:
«Og da skal de rettferdige skinne i Guds rike.
Men se, en fryktelig død kommer over de ugudelige, . . . og de drikker en bitter kalk til siste dråpe.» (Al. 40:25-26)
Ca. 550 år f.Kr. tok en profet på det amerikanske fastland opp hele emnet om hvordan «hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser» (3. trosartikkel), og han gjorde det på en så mesterlig måte at jeg har valgt å avslutte min tale med et temmelig langt sitat fra det han skrev. Det vil ta ca. seks minutter å høre på dette, men det vil være vel anvendt tid.

«For jeg vet at mange av eder har søkt meget etter å forstå ting som skal skje, derfor vet jeg at I vet at vårt kjød må tæres bort og dø, men likevel skal vi i våre legemer se Gud.
Ja, jeg vet at I vet at han skal vise seg i legemet til dem i Jerusalem som vi kom fra, (som jeg nevnte sa han dette seks hundre år f.Kr.) for det er hensiktsmessig at det skal skje blant dem, for det sømmer seg den store Skaper selv å bli mennesket underdanig i kjødet, og dø for alle mennesker for at alle mennesker kan bli ham underdanige.
For liksom døden er kommet til alle mennesker, må der nødvendigvis være en kraft til oppstandelse for å oppfylle den store Skapers barmhjertige plan, og oppstandelsen må nødvendigvis komme til menneskene som følge av fallet, og fallet kom som følge av en overtredelse, og fordi menneskene falt, ble de utelukket fra Herrens nærhet.
Derfor må det nødvendigvis være en altomfattende forsoning, (idet han siktet til den forsoning som Kristus skulle gjøre for menneskenes overtredelser) for hvis det ikke skulle være en altomfattende forsoning, kunne ikke denne forkrenkelighet ikle seg uforkrenkelighet, og den første dom som kom over mennesket måtte nødvendigvis ha vart i evighet.
Og hvis så var, måtte dette kjød legges ned for å råtne og smuldre hen i sin morder jord for aldri mer å oppstå.
O Guds visdom, nåde og barmhjertighet! For se, hvis kjødet ikke skulle oppstå mer, måtte våre ånder bli den engel underdanig som falt fra den evige Guds nærhet og ble djevelen, for aldri mer å oppstå.
Og våre ånder måtte bli lik ham, og vi måtte bli djevler, en djevels engler og bli utelukket fra Guds nærhet for å bo hos løgnens far, i elendighet som han selv . . .
Og på grunn av Guds, Israels Helliges vei til befrielse, skal . . . den timelige død, som er graven, oppgi sine døde.
Og den død som . . . er den åndelige død som er helvete (det er en interessant definisjon at helvete bokstavelig talt er det samme som å bli utestengt fra Guds nærvær), skal oppgi sine døde. Derfor må døden og helvete oppgi sine døde, og helvete må frigi sine fangne ånder og graven må frigi sine fangne legemer, og menneskenes legemer og ånder skal forenes med hverandre, og dette skjer ved Israels Helliges oppstandelses kraft.

O, hvor stor er ikke vår Guds plan! For på den andre siden må Guds paradis oppgi de rettferdiges ånder og graven oppgi de rettferdiges legemer og ånden og legemet er gjenforenet, og alle mennesker blir uforkrenkelige og udødelige, og de er levende sjeler som har en fullkommen kunnskap liksom oss i kjødet,

unntatt at vår kunnskap skal bli fullkommen.
For vi skal ha en fullkommen kunnskap om all vår skyld og vår urenhet og våre nakenhet, og de rettferdige skal ha en fullkommen kunnskap om sin glede og rettferdighet, og være ikledd renhet, ja endog med rettferdighets kappe.
Og det skal skje, at når alle mennesker skal ha gått fra denne første død til liv, så er de blitt udødelige, da må de komme fram for Israels Helliges domstol, så kommer dommen, og da må de dømmes etter Guds hellige dom.
Og så sikkert som Herren lever, . . . skal de som er rettferdige fremdeles være rettferdige, og de som er urene skal fremdeles være urene . . . og deres pine er som en sjø av ild og svovel, hvis luer stiger opp fra evighet til evighet og tar ikke slutt.
Men se, de rettferdige, Israels Helliges hellige, de som har trodd på Israels Hellige, de som har båret verdens kors og foraktet dens skam, de skal arve Guds rike som var beredt for dem siden verdens grunnleggelse, og deres glede skal alltid være fullkommen.
O, hvor stor er ikke vår Gud, Israels Helliges barmhjertighet! For han befrir sine hellige fra det grufulle uhyre, djevelen og døden, helvete og sjøen av ild og svovel som er evig pine.
O, hvor stor er ikke Guds hellighet! . . .
Og han kommer til verden for å frelse alle mennesker hvis de vil lytte til hans røst. For se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver levende skapnings smerter, både menns, kvinners og barns som tilhører Adams slekt.
Og han lider dette for at oppstandelsen må komme alle mennesker til gode, så alle kan stå for ham på den store dommens dag.
Og han befaler alle mennesker å omvende seg, og bli døpt i hans navn når de har fullkommen tro på Israels Hellige, ellers kan de ikke bli frelst i Guds rike." (2. Ne. 9:4-9, 11-16, 18-23)
På den annen side skal alle som vil «omvende seg og tro på hans navn, og bli døpt i hans navn og bli trofaste til enden», bli frelst. (2. Ne. 9:24)
Slik mine kjære brødre, søstre og venner, er den vei som Herren har trukket opp, hvor alle, ved å være lydige mot evangeliets lover og ordinanser, kan bli frelst gjennom Kristi forsoning.
Jeg gir dere mitt personlige vidnesbyrd om at dette er en sann lære og vidner dessuten om at Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er den Kirke Kristus har opprettet og som han har gitt myndighet til å undervise om og administrere i evangeliets frelsende prinsipper og ordinanser for hele menneskeheten.
I all ydmykhet, med vennlighet, kjærlighet og oppriktighet innbyr vi dere til å lytte oppmerksomt og undersøke vårt budskap med en bønn i deres hjerte. Hvis dere det vil gjøre, vil dere motta det samme vidnesbyrd og begynne å vandre på den vei som fører til frelse, hvilket betyr å bli frelst i Guds rike. Det er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn at dette må vederfares oss alle, Amen.

Hederlighet

Marion G. Romney

Mine elskede brødre i prestedømmet, jeg synes det er en stor ære at jeg er blitt bedt om å si noen få ord til dere, og det er også et stort ansvar. Jeg stoler på at Herren vil velsigne oss mens jeg taler til dere. Jeg håper jeg skal ha noe å si som vil være til hjepl både for det aronske og det melkisedekske prestedømme.
Jeg har bestemt meg for å si noen ord om hederlighet.
En av definisjonene på hederlighet lyder slik: Det å ha sunne moralske prinsipper: rettskaffenhet, ærlighet, oppriktighet.
For å skille mellom hederlighet, redelighet, ærlighet, oppriktighet og sannferdighet sier ordboken at «hederlighet vil si en ukrenkelig sunnhet av moralsk karakter, slik det spesielt kommer til uttrykk når man viser seg verdig til tillitsbevis.»
Det hersker vel stort sett enighet om at verden idag sårt trenger hederlige menn. Dette kommer til uttrykk i allslags lesestoff, i radio og på filmer.
«Gi oss en hederlig mann», sier S.P. Stanley, «en vi vet vi kan fullt ut stole på: som vil stå fast når andre faller: en venn, sann og trofast: en rådgiver, ærlig og fryktløs: en motstander, rettferdig og verdig, ja, et ekte bilde av Verdens klippe, Jesus Kristus.»
Selve vår siviliasjon står i fare. Den må reddes, og det må gjores av hederlige menn.
Herren har kalt sitt prestedomme til å gjennomfore denne enorme oppgave. Det vil si deg og meg og alle med-bærere av prestedømmet, både det aronske og det melkisedekske.
Herren har [illegible]

helligste tillit som kan vises mennesket. Vi må ikke svikte ham. Vi må være hederlige og prinsippfaste gutter og menn. Vår personlige opphøyelse står og faller med at vi kan bevise for Herren at vi er verdige den tillit han har vist oss, under alle forhold og farer som måtte oppstå. (Se *Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges historie,* 3:380)

Profeten Joseph Smith lærte at absolutt hederlighet må gå forut for løftet om evig liv. Han sa:

«Når en person har tro på Kristus, omvender seg fra sine synder, blir døpt til syndenes forlatelse og mottar den Hellige ånd, . . . la ham da fortsatt ydmyke seg for Gud, hungre og tørste efter rettferdighet og leve ved hvert eneste Guds ord, og da skal Herren si til ham: Sønn, du skal bli opphøyet.»

Men dette løfte gis kun efterat «Herren grundig har prøvet ham og finner at dette menneske er fast bestemt på å tjene ham under alle forhold.» (*Kirkens Historie*, 3:380)

Vi har blant våre ledere i Kirken, i alle kall innen prestedømmet, fra diakoner til apostler, eksempler på brødre som er levende forbilder på slik hederlighet og prinsippfasthet.

President Kimball, for eksempel. I alle år har han vært et møster på hederlighet og prinsippfasthet. Ingen tror at han vil gå på akkord med den hellige tillit Herren har vist ham, om det så skulle være på hans livs terskel.

Det samme med president Tanner. Ja, hans opptreden i forretningslivet og i det politiske liv, hvor han har gjort en utmerket innsats, har vært så fin og så fryktløs at hans medarbeidere omtaler ham som «Herr Hederlighet».

Jeg vil så ta for meg noen historier hvor hederlighet og prinsippfasthet står i brennpunktet. Dette er en fortelling som dere, bærere av det aronske prestedømme, kan legge dere på sinne:

«Fire gutter i Kirken dro avsted fra en by i Utah. De skulle på langtur og hadde spart alle pengene sine det siste året på high school for å få penger til turen. Da så eksamen var over, stappet de koffertene ned i bagasjerommes på bilen og sa adjø til bekymrede foreldre og misunnelige venner. Det ble feiret stort at de krysset grensen for Utah stat og kjørte inn i en annen stat. De kjørte inn til kanten av motorveien og gikk ut for å kjenne hvordan det føltes å være på nye trakter. Temmelig forventningsfulle var de alle. Reisen hadde eventyrets spenning over seg, og de pratet ivrig sammen.

«De hadde bestemt seg for å sende foreldrene et kort annenhver dag så de visste hvor de befant seg, og de hadde lovet å sende et felles telegram hvis de skulle komme ut i vanskeligheter. En av guttene sa han syntes det var deilig å stå på egne ben og ikke være nødt til å få samtykke til hvert eneste skritt han tok. En annen skjøt inn at de måtte oppføre seg som reisevante folk og ikke la folk tro at de var bondegutter som var hjemmefra for første gang. Videre foreslo han at de glemte alt med å være mormonere under denne turen. De andre tre spurte for bauset hva det skulle være godt for, og han mente at de nå kunne tillate seg å slakke av litt på kravene og nyte litt av de gleder andre folk hadde, de som ikke gikk i mormonkirken. «Egentlig», sa han, «spiller det jo ingen rolle. Ingen her ute i verden kjenner oss eller bryr seg om hvilken kirke vi tilhører.»

«Forventningen og spenningen avgjorde det hele, og de valgte å gjøre et forsøk. De bestemte seg for å fortelle verden at de var studenter fra øststatene som hadde gått på skole i Utah en kort stund. Nummerskiltet deres gjorde en slik forklaring nødvendig.

«Ved kveldstid den første dagen av turen befant de seg på et berømt turiststed, og de innstallerte seg på en campingplass i nærheten av dette stedet. Efter aftens gikk de sammen avsted til det store hotellet for å more seg. Ikke før var de kommet dit, før anføreren blant guttene foreslo at de straks fant ut hvilke ting de så lenge var blitt nektet av strenge foreldre og lærere. Det første de fikk øye på, var et stort neonskilt i enden av rommet. Det sto «Bar — øl — cocktails». De mente at dette måtte være et passelig skritt i retning av «å bare synde litte grann», og ble enige om å gå inn i baren og bestille et glass øl til hver. Det lå et nervøst drag over dem alle da de gikk inn i den strålende opplyste baren og satte seg ved bardisken som var overfylt av spennende brennevinsflasker. Han om hadde fått oppgaven å bestille, mistet stemmen ved første forsøk og måtte svelge hardt for å få presset frem et forståelig «Fire glass øl, takk».

«Hva ølet manglet i smak, oppveide atmosfæren og spenningen så absolutt. De ble modigere og begynte å snakke om hvilket nytt eventyr de skulle oppleve. Samtalen begynte å utarte seg da en velkledd mann plutselig kom inn i baren og gikk rett imot deres bord. Uttrykket i den fremmedes ansikt og hans målbevisste skritt skjøt hjertet opp i halsen på guttene.

«Da mannen kom bort til bordet der guttene satt, rakk han ut hånden mot en av dem og sa: «Unnskyld, men er ikke du George Redfords sønn fra Utah?» Fingrene til gutten frøs til is der de holdt rundt stetten på ølglasset, og han svarte stammende: «Ja, det er jeg». «Jeg syntes jeg kjente deg igjen da du kom inn i foyeren», fortsatte den fremmede. «Jeg er Henry Paulsen, visepresident for det firmaet din far arbeider i. Jeg traff deg og din mor ifjor vinter under en firmafest på Hotel Utah. Jeg glemmer ikke hvordan du forklarte ditt mormonprestedømme for en av de andre sjefene i firmaet som spurte deg hvordan det var å være mormongutt. Jeg må si jeg var litt forbauset over å se deg gå inn i baren, men det er vel slik med mormonere som det er med andre gutter at de gjerne vil slå seg løs når de kommer på egenhånd.»

«Disse guttene fikk en preken de aldri ville få høre gjentatt på noen talestol. De følte seg kvalme, skamfulle og lamslått. Da de lot de halvfulle glassene bli stående igjen og gikk ut i foyeren, hadde de følelsen av at alle stirret på dem. Mørket var deres venn da de vandret utover mot campingplassen. «Kan ikke vinne

bestandig», sa den gutten som hadde foreslått at de skulle glemme hvem de egentlig var, han prøvde å lette stemingen. «Jeg er ikke sikker på det», svarte han som den fremmede hadde snakket til. «Hvis vi har noe vett igjen, kan vi gjøre denne opplevelsen til den største lekse i vårt liv.»

Og så en annen historie, den er opplevd av president Joseph F. Smith og fortalt av president Charles W. Nibley den yngre. Jeg tror dere unge eldster kan ha nytte av å høre den:

«Jeg hørte ham fortelle om en annen opplevelse», sier bror Nibley, og mener president Joseph F. Smith, som var Kirkens president og far til vår senere president Joseph Fielding Smith. «Den viser hans mot og prinsippfasthet, og det skjedde under hjemreisen fra sin misjon til Sandwich Islands, Hawaii, høsten 1857. Han kom hjem via Los Angeles og tok den ruten som ble kalt Southern Route. Det var det året Johnston's Army marsjerte mot Utah, og det hersket naturligvis harme og bitterhet mot «mormonene». Da det lille vogntoget slo leir i Syd-California, efter å ha reist et ganske lite stykke, kom flere banditter og antimormonere ridende inn i leiren på hesteryggen, de bannet og sverget og truet med hva de ville gjøre mot mormonene. Joseph F. var et stykke fra leiren og samlet kvist til bålet, men han så at hans egne reisefeller hadde trukket seg inn i buskene nede ved bukten, ute av syne. Da han så dette», sier bror Nibley, «forteller han at det var en tanke som slo ham: ‹Skal jeg løpe fra disse karene? Hvorfor skulle jeg frykte dem?› Dermed marsjerte han med armene fulle av kvist bort til leirbålet, hvor en av bandittene fremdeles sto og bråkte og bannet om mormonene med pistol i hånden. Med høy røst ropte han til Joseph F.:

««Er du mormon?»

«Og svaret kom kjapt: Javisst, og dertil fullstendig kompromissløs og lojal.»

«Dermed grep banditten ham i hånden og sa:

««Javel, men du er den . . . . . . kjekkeste mann jeg noengang har møtt! La meg få ta deg i hånden, unge mann. Jeg er glad for å se en mann som står ved sine meninger.›» (Joseph F. Smith: *Gospel Doctrine*, Deseret Book Co., 1939 utg., s. 518)

Abraham Lincoln beviste sin absolutte prinsippfasthet med sin berømte «House-divided»-tale. John Wesley Hill sier i sin bok *Abraham Lincoln — Man of God:* Lincoln viste sin selvstendighet og målbevissthet da han skrev sin tale hvor han godtok nominasjonen til De forente staters senat . . . Den er kjent som «The House divided against itself»-tale. Her finner man den historiske erklæring om at unionen ikke kunne eksistere som «halvveis slave og halvveis fri». Til sin venn, Jesse K. Dubois, sa Lincoln:

«Jeg avslo å lese avsnittet om «The House divided against itself for deg, fordi jeg visste at du ville be meg om å forandre eller modifisere på det, og det var jeg fast bestemt på ikke å gjøre. Jeg hadde villet det slik, og var, om nødvendig, villig til å tape på det . . . Jeg ville heller se meg slått med denne uttalelse . . . enn å seire foruten den.»» (*Abraham Lincoln — Man of God,* New York og London: G.P. Putnam's Sons, 1927, s. 151)

Det krevdes virkelig mot til å la setningen om «halvveis slave og halvveis fri» bli stående i talen. Han var en streber, og det så ut til at Senatet måtte bli hans vei til presidentembedet, men det politiske klima på den tid var ikke rede for det standpunkt han tok i denne sak. Høyst sannsynlig ville denne uttalelse forhindre ham fra å komme inn i senatet, og slik skulle det også gå. Alt dette visste Lincoln godt; allikevel gikk han ikke på akkord med sin overbevisning. Selv om denne hans kurs lukket døren til senatet, åpnet den senere døren til presidentembedet, til alt hell for landet.

President J. Reuben Clark, Jr. var et like så prinsippfast og hederlig menneske. Som ung presiderte han en kort stund over Southern Branch of the State Normal College i Cedar City, Utah. Han fikk sterk interesse for denne institusjon.

«To år senere . . . anmodet man om hans bistand i forbindelse med en søknad om pengebevilgning til skolen, og man håpet da at han kunne tale skolens sak for myndighetene.»

Han svarte prå brev hvor han «forklarer ærlig og oppriktig at han ikke kan støtte denne . . . søknaden» på 500.000 kroner.

«‹ . . . Oppriktig talt tror jeg dere ber om for mye . . .», sa han.

«‹ . . . Jeg har tenkt meget nøye gjennom saken, og har ikke sett noen mulighet til at jeg ærlig kan stå frem og anmode deres representanter om den bevilgning . . . dere søker . . .

«‹Hvis dere sier dere vil gå fra de 500.000 og isteden anmode om 270.000 kroner, kan dere regne med mitt aktive samarbeide så langt mine stakkars evner rekker. Men hvis dere fremdeles står fast ved det høyeste beløp, forstår dere nok det er best at jeg tier stille; og det lover jeg dere også at jeg skal gjøre.»

«Oppriktigheten i dette brev skulle bli et særpreget trekk ved (president) Clarks korrespondanse og forbindelse med mennesker under hele sitt lange virke. Selv om hans anbefalinger og innstillinger mange ganger ikke krevde hva andre hadde håpet å få, vant allikevel hans likefremhet og fullstendige ærlighet menneskenes tillit. De visste at de kunne stole på at han sa det han virkelig tenkte.» (David H. Yarn Jr.: *Young Reuben*, Brigham Young University Press, Provo, Utah, s. 113-14)

Menn i prestedømmet, hvor vidunderlig hadde det ikke vært om vi alle var like hederlige og prinsippfaste som en president Kimball, en Nathan Eldon Tanner, en Joseph F. Smith, en Abraham Lincoln eller en J. Reuben Clark Jr. Herren venter det av oss, hans prestedømsbærere.

Gud hjelpe oss at vi må tenke på hva hederlighet og prinsippfasthet virkelig betyr, og til å leve et sådant liv, jeg ber ydmykt og i Jesu Kristi navn. Amen.

Ikke utsett noe!

Eldred G. Smith

En ung gutt på snaut 18 år fikk besøk av en himmelsk budbringer som sa at han var utsendt fra Guds nærhet. Denne budbringer, Moroni, var den siste profet i Mormons bok. Den unge gutten var Joseph Smith.

Moroni siterte mange skriftsteder, hvorav de fleste erklærte at tiden var kommet for å berede veien for Jesu Kristi komme i sin herlighet. Han siterte Malakias: «Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel, Herren som I søker, paktens engel som I stunder efter; se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud.» (Mal. 3:1)

Dette understreker det faktum at når Herren kommer igjen, kommer han «til sitt tempel», hvilket betyr at det må være et tempel på jorden som han kan komme til.

Moroni siterte også det femte og sjette vers av kapitel 4, som er en tanke forskjellig fra Bibelen:

«Se, jeg vil åpenbare prestedømmet til deg, ved Profeten Elijahs hånd før Herrens store og forferdelige dag kommer . . .»

« . . . Og han skal plante i barnas hjerter de forjettelser han gav til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til fedrene. Hvis det ikke var så, ville hele jorden bli lagt øde ved hans komme.» (Joseph Smith 2:38-39)

Det synes for meg å være av stor betydning at blant de *første* instrukser som ble gitt profeten under gjengivelsen av evangeliet, ble dette arbeide gitt, altså alt som dreier seg om templer og de ordinanser som utføres i dem. Dette må være svært grunnleggende og vesentlig i Jesu Kristi evangelium.

For å oppfylle kravene i dette budskap må det finnes et tempel. Elijah må komme med prestedømmets myndighet, og det må være levende medlemmer av Kirken som samler opptegnelser om sine forfedre og får arbeidet utført, for å oppfylle det løfte de har fått om at deres beseglinger også ville bli tatt hånd om.

Gud selv innstiftet den første familie, nemlig Adam og Eva. Familien er ikke en institusjon mennesket har etablert og som blir umoderne og kastet vrak på ifølge menneskehetens utvikling. Alt det som ligger vårt hjerte nærmest, og som er av størst verdi for oss, er knyttet til vår familie. Her har kjærligheten sin høyborg, og der kjærligheten er, der finner vi også lykken. Det er i sannhet ikke godt for mennesket å være alene. I sin visdom har Herren skaffet tilveie en måte hvorpå menneskene kan være lykkelige her på denne jord og ha den samme glede med seg i all evighet. Den storste glede og lykke kommer gjennom familieenheten. Slik har det vært gjennom hele den jordiske tilværelse, så hvorfor skulle det ikke være slik i det neste liv?

Denne familieenheten er så viktig at Herren har gjort det kjent for oss at før slutten av tusenårsriket kommer, må hele Adams avkom som har mottatt evangeliet, bli beseglet til hverandre som én familie ved prestedømmets kraft. Dette er den kraft som kan besegle på jorden, og det skal besegles i himmelen, og til å binde på jorden, og det skal være bundet i himmelen. (Matt. 16:19)

Ethvert individ som kommer hit ned på jorden, må få anledning til å motta alle de velsignelser som er knyttet til disse beseglinger, dersom han ønsker det, en eller annen gang før tusenårsrikets slutt. Ellers hadde det ikke vært en rettferdig Gud.

Disse beseglingsvelsignelser mottar man første gang ved dåpsordinansen inn i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Derpå blir hustruen beseglet til sin mann for tid og all evighet, og de barn som ikke er født under ekteskapspakten, må bli beseglet til sine foreldre, slik at de kan motta alle velsignelser som om de var født under *den nye og evige pakt.* (L&p 132:6)

De som er døde uten denne lov, kan få anledning til å motta disse velsignelser ved stedfortreder. Det er *der vårt* ansvar ligger. Vi må først forkynne evangeliet for de levende. Så må vi samle opptegnelser om dem i vår familie som døde uten denne lov, og få utført dette store og viktige arbeide for dem.

Løftet ble gitt våre forfedre at når evangeliet ble gjengitt i de siste dager, skulle «barnas hjerte . . . vendes til fedrene.» (L&p 2:2) Dette betyr at vi må oppfylle det løfte som ble gitt våre forfedre og gjøre ordinansarbeide for dem. Gjør vi ikke det, kan vi sette vår egen frelse på spill.

Det er ikke bare dåpsordinansen, men også beseglingen av familiene til hverandre som en evig enhet, som må utføres på jorden. Følgelig må vi utføre disse ordinanser for oss selv først, og så som stedfortreder for våre forfedre som er gått over i åndeverdenen. Disse ytterst hellige ordinanser må utføres i et hellig tempel som er oppført og innviet til Herren for dette spesielle formål.

I moderne åpenbaring befalte Herren profeten Joseph Smith å «bygge et hus til mitt navn, hvori den Aller Hoieste kan dvele».

«For der finnes intet sted på jorden hvor han kan komme og gjengi det som blev tapt for eder, eller som han har tatt bort, nemlig prestedømmets fylde.» (L&p 124:27-28)

Disse templer blir bygget for et spesielt og meget viktig formål. Her kan de levende motta sine ytterst hellige ordinanser og familier bli beseglet til hverandre for all evighet. Familieenheten er den eneste evige organisasjon. Templene er vakre bygninger, og med rette, men er ikke til bare for beskuelse. De er den eneste mulighet rettferdige mennesker, levende og døde, har til å motta opphøyelsens velsignelser. De levende kommer først. Efterat de så har utførst disse hellige ordinanser, skulle de vende seg til sine forfedre og stedfortredende åpne veien for dem til å motta de samme velsignelser.

Det er derfor man må drive familiegranskning. Mange utvalgte ånder er blitt holdt tilbake så de kunne komme på jorden i denne tid da de kan motta evangeliet og utføre tempelarbeide for sine forfedre. Om og om igjen ser jeg at det blant konvertittene ofte er slik at enten mannen eller hustruen, eller mann og hustru, er de eneste i familien som er medlem av Kirken. I de fleste tilfeller har de, eller noen i deres familie, en bra opptegnelse om familiens genealogi. Enkelte er ivrige og sender disse opptegnelser inn til templene for å få arbeidet gjort. Men mange har navn på navn liggende som ikke er sendt inn. Vi må ikke utsette dette! Tiden blir kortere og kortere. Med flere templer som blir bygd, kan mer arbeide bli gjort. Med hvert nytt tempel kan man klare ca. 3.000 flere navn pr. dag. Hold ikke disse opptegnelser tilbake. Fyll ut de regulære skjemær, og send dem inn til tempelet.

Selv om Herren har inspirert mennesker til å bevare disse opptegnelser gjennom tidene, vil djevelen kunne lykkes i å holde Herrens verk tilbake, dersom han kan få overtalt oss til å utsette og ikke få gjort vårt tempelarbeide. Det fortelles en historie om at Satan kalte sammen et råd av sine medhjelpere og spurte hvorledes de ville bekjempe rettferdighetens kraft. En sa: «Jeg vil gå og si til dem at det ikke er sant.» «Nei,» sa Satan, «det går ikke». Den andre sa: «Jeg vil si til dem at det er bare halvveis sant». «Nei,» sa Satan, «det er ikke nok». Den tredje sa: «Jeg vil gå og fortelle dem at det er sant alt sammen, men det har ingen hast». «Gå», sa Satan, «slik skal vi vinne dem for oss». Lucifer kan ikke vinne. Vi må gjøre Herrens arbeide for våre forfedre, ellers skal «hele jorden bli lagt øde ved hans komme». (Joseph Smith 2:39) Det ser ut til at denne jords skjebne avhenger av om vi får gjort tempelarbeide eller ikke.

Evangeliet er gjengitt i disse de siste dager for aldri mer å bli tatt bort fra jorden, og for å bringe frelsens og opphøyelsens velsignelser til alle de Guds barn som viser seg verdig ved sin trofasthet. Hensikten med denne jord og vårt liv her nede er å gi hver og én av Adams avkom anledning til å ende dette liv som en familieenhet for all evighet.

Jeg vidner om at dette er Jesu Kristi evangelium, gjenopprettet i disse de siste dager med hele prestedommets myndighet og kraft som kan gjøre familieenheten evigvarende for enhver av oss, i Jesu Kristi navn. Amen.

Vårt ansvar overfor overtredere

N. Eldon Tanner

Mine kjære brødre, jeg står foran dere ikveld i all ydmykhet og ber om at Herrens ånd og velsignelser fortsatt vil være hos oss mens jeg taler til dere. Hvilket storslagent privilegium det er å bære Guds prestedømme — fra den nyeste diakon i den minste og mest avsidesliggende gren i Kirken til høypresten som bærer Kirkens høyeste embede. Som sådanne har vi inngått visse pakter med Herren og er berettiget til mange velsignelser han har lovet oss dersom vi holder de pakter vi har inngått og vandrer rettskaffent for ham.

Forleden dag snakket jeg med en begeistret hjemvendt misjonær som bare hadde vært medlem av Kirken i fem år, og han fortalte meg følgende historie, som jeg syntes var meget interessant:

Han fortalte at han vokste opp i et godt hjem hos gode foreldre med høye idealer; men, som han så, han hadde aldri tenkt på eller blitt fortalt om mange av de ting Kirken lærer, slik som en Guds profet på jorden idag, en oppstandelse i ordets rette betydning, hvor sjel og legeme blir gjenforenet efter døden og lever videre i evigheten. Spesielt nevnte han den strålende kunnskap om at han var Guds åndebarn. Han hadde aldri fått høre om evangeliets gjenopprettelse, at det fantes en levende, personlig Gud, og at Jesus Kristus, verdens Frelser, lever; at han i ordets rette forstand var Guds sønn i kjødet.

Han arbeidet en sommer på en forlegning hvor en del andre unge mennesker også var ansatt. Alle likte seg tydeligvis godt der, men han la merke til tre unge gutter som ikke blandet seg så mye med de andre. De var ikke med når de andre røkte, drakk alkohol, brukte narkotika osv. De efterlevde høye idealer på alle måter og syntes å være moralsk rene.

Han sa: «Jeg kontaktet dem og begynte å prate med dem for å finne ut hvorfor de var anderledes. De fortalte at de var mormoner, at de overholdt et Visdomsord, som de forklarte hva innebar, og at Herren har sagt: «Du skal ikke drive hor» (2. Mos. 20:14), likeledes at seksuell overtredelse ble av Kirken ansett som en av de alvorligste synder.»

Han sa videre: «Jeg ble svært knyttet til disse unge guttene og likte det de lærte og den måten de oppførte seg på. De fortalte meg fritt om Kirken. De virket stolt av den og skammet seg ikke over at de ikke levde på samme måte som de andre ungdommene. Men de gjorde meg også oppmerksom på at enkelte av de unge guttene som bodde i leiren, var medlemmer av Kirken, men som ikke efterlevde evangeliets prinsipper.»

Jeg tenkte på hvor trist det var at disse andre medlemmene ikke levde slik de skulle, at de hadde gitt efter for fristelse og ikke var sterke nok til å stå for det de visste var rett. Hvis de hadde omvendt seg og *ikke* skammet seg over Kristi evangelium og dets lære, kunne de også ha påvirket andre i positiv retning og forandret deres liv som en forberedelse for de kommende velsignelser som er lovet de trofaste.

Min venn fortsatte: «En av de tre unge guttene var en hjemvendt misjonær. Eftersom jeg ble mer og mer interessert, underviste han meg om evangeliet på samme måte som han hadde gjort i misjonsmarken. Jeg skrev til mine foreldre og fortalte dem hva jeg hadde funnet. De ble svært skuffet og ulykkelige. Men da jeg kom hjem og fortalte dem det hele, og de så hvor positivt dette hadde virket inn på mitt liv, og hvordan det hadde forandret mine vaner til det bedre, ga de meg tillatelse til å bli døpt, noe jeg var svært takknemlig for.»

Han var akkurat fylt 19 år da han ble medlem av Kirken. Han fortsatte med å fortelle hvilken stor opplevelse det var for ham å få Det aronske prestedømme og kunne administrere og dele ut nadverden til minne om Herrens korsfestelse. Han sa det gjorde ham meget ydmyk og han følte denne ordinansens hellighet, og han prøvde alltid å være verdig og velpleid og oppføre seg som om Herren sto like ved hans side.

Han følte seg storlig velsignet da han, som prest, fikk det privilegium å døpe nye medlemmer, og en forståelse av at han dermed hadde fått den samme rettighet og myndighet som døperen Johannes hadde, han som døpte Frelseren. Og mens han satt der og fortalte, ønsket jeg at hver eneste ung gutt kunne føle og forstå nettopp hvor viktig det er, og hvilken stor anledning det er, å kunne utføre disse ordinanser og vite at Herren stoler på alle oss som lever verdig til det prestedømme vi bærer, og som foredler det.

Så fortalte denne unge gutten hvor glad han var et år senere da han ble intervjuet for å dra på misjon, at han kunne si til sin biskop og stavspresident at han holdt Visdomsordet fullt ut, holdt hviledagen hellig, betalte sin tiende og sine ofringer, holdt seg moralsk ren på alle måter og at han virkelig satte kvinnen så høyt at han aldri oppførte seg anderledes mot en venninne enn han ville en ung gutt skulle oppføre seg mot hans søster. Han følte så godt inni seg og var så glad for at han kunne gå ut i misjonsmarken som en Herrens ambassadør og vite at Herren godkjente ham som sin representant. Han fortalte om den strålende opplevelse det var for ham da han døpte og bekreftet sitt første medlem.

Dette var opplevelser som gjorde ham ydmyk, sa han, det samme var det da han ble kalt på for å besegle Det melkisedekske prestedømme på en mann og ordinere ham til eldste. Han forsto hvor viktig det er at man er verdig disse anledninger til å handle i Herrens navn og at den mann han ordinerte, var like mye en eldste som hvis Kirkens president hadde ordinert ham. Han følte seg ytterst ydmyk og takknemlig overfor Herren.

Han sluttet med å fortelle meg at han snart skulle gifte seg, og ansiktet strålte da han uttrykket sin takknemlighet og glede over at han og hans kjæreste var rene og verdige til å dra til tempelet, hvor de kunne bli beseglet for tid og all evighet.

Så sa jeg til ham: «Det hviler ikke noe større privilegium eller ansvar på noen ung gutt enn å motta Guds prestedømme, Guds kraft til å handle i hans navn. Og nå vil du i tillegg motta alle de velsignelser og rettigheter som er forbundet med å bli beseglet ved Det hellige prestedømme i Guds tempel.»

Altfor mange unge gutter idag som er vokst opp i Kirken, ser ut til å ta prestedømmet for gitt og synes det er deres rett til å motta det istedenfor et privilegium. Mange ser ut til å synes det er tøft å bryte Visdomsordet og glemme sin moral. Jeg må understreke at Herren ikke ser på dette med blide øyne. Det er meget viktig at de unge guttene lever sitt prestedømme verdig. De skal ikke avansere før de er verdige.

De må også være rede og verdige før de mottar et kall til å dra ut på misjon. Jeg kan ikke tenke meg at en leder i et stort firma velger u og overdrar myndighet til en person som skal representere firmaet og inngår kontrakter hvis ikke vedkommende har bevist at han har tillstrekkelig innsikt og anlegg og har vist seg verdig til oppgaven. Det må være en person som lederen fullstendig kan stole på.

Enda viktigere er det at en som representerer Herren og taler i hans navn, er fullt ut verdig. Jeg er sikker på at Herren er meget tilfreds med alle dem som er rede til å gjøre alt de kan for å bli verdig. Han gleder seg over dem som er rede til å stå opp og bli lagt merke til og forsvare Kirken og Jesu Kristi evangelium ved å bære sitt vidnesbyrd om sannheten og fordømme synd og urettferdighet. Like skuffet og bedrøvet er han når de som har inngått pakter med ham, ikke greier å holde dem, slik som han også sørger over hvert eneste av sine barn som glir vekk.

Jeg vil gjerne overbevise hver eneste ung gutt om at når vi holder våre pakter, blir vi lykkelige, får mer fremgang, bli mer elsket og respektert, selv av dem som kanskje ler av oss. De venter at vi skal holde

våre pakter og våre forpliktelser, at vi skal stå opp for vår tro og at vi skal være anderledes. Dette har vist seg så tydelig hvis et medlem av Kirken har vært skyldig i en forbrytelse. Man peker da på at vedkommende er mormon, eller medlem av mormonkirken, men nevner aldri noe om hvilken religiøs tilknytning andre av de impliserte har.

La meg understreke for våre le dere at det er vårt ansvar og vårt privilegium å stå i nær forbindelse med disse prestedømsbærere og med fremtidige sådanne. Ved vårt ord, eksempel og vidnesbyrd må vi hjelpe dem til å forstå evangeliet og hvilke forpliktelser de har, likeledes betydningen av å efterleve evangeliets lære.

La guttene få vite at du er glad i dem og vil gjøre alt som står i din makt for å hjelpe dem så de kan lykkes og bli tilfreds. Men husk alltid at ingen ung gutt kan vente å avansere i prestedømmet eller få tempelanbefaling eller et kall til å reise på misjon hvis han ikke lever verdig og er rede til fortsatt å leve verdig det evangelium han har mottatt og virke i det prestedømme han bærer. Man er ikke snill om man lar *noen* avansere i prestedømmet gir dem tempelanbefaling hvis ikke de er verdige eller sender dem på misjon forat de der skal omvende seg og tilpasse seg. Nei, hver og én må vise seg verdig før han blir kalt. Herren vil ha verdige representanter.

La meg nok en gang si til de unge guttene at det er ytterst viktig at de er ærlige på enhver måte. Noen har løyet for sin biskop og stavspresident for å komme ut på misjonsmarken eller til tempelet. Disse er selvfølgelig ikke verdige slike privilegier. Herren lar seg ikke spotte.

Ledere, finn ut hva den vordende misjonær mener Herren ønsker av ham som sin representant. Vær ikke redd for å gå i detaljer under et slikt intervju, slik at du vet om han er verdig eller skyldig i en eller annen overtredelse, og vet hva han synes om et misjonkall. Snakk så sammen om hva Herren måtte mene om dette, og ta følgene av det.

Det er faktisk ikke realt mot noen å sende en ung gutt ut på misjonsmarken hvis ikke han er kvalifisert og verdig til det. Han vil ikke få ånden av sin kallelse. Og når han kommer på misjonsmarken, blir han en byrde for misjonspresidenten og til hindring for misjonærarbeidet. Jeg vet hvor hardt det går inn på en misjonspresident om han må utelukke og sende en misjonær hjem på grunn av overtredelse.

Hvis en ung mann er skyldig i overtredelse, la ham da forstå at du er glad i ham, og at du gjerne vil hjelpe ham på alle mulige måter for å få ham tilbake på den rette vei. Husk at Satan har det travelt, hans mange efterfølgere sliter av all makt for å lede disse unge menn og kvinner på avveie. Vær alltid villig til å oppmuntre, veilede og hjelpe disse unge menneskene til å efterleve evangeliet prinsipper. Vær fast bestemt på at ingen gutt eller pike skal gå tapt fordi du har sviktet.

Og så, når det gjelder overtredere: Misjonspresidenter, stavspresidenter og biskoper har alle sine instrukser når det gjelder å granske og behandle alle saker eller overtredelser. En som er skyldig i en alvorlig overtredelse, kan ikke gå fremover, og er ikke lykkelig så lenge skyldfølelsen ligger over ham. Han er som lenket så lenge han ikke har tilstått og omvendt seg. Den overtreder som får sin sak tatt opp, med kjærlighet og rettmessig disiplin, vil senere uttrykke sin takknemlighet for din deltagelse, din interesse og ditt lederskap. Når så hans sak er blitt skværet opp, har han anledning til å omvende seg og bli fullt ut aktiv igjen. *Men hans sak må gjøres opp.*

Vær oppmerksom på dem som ikke er aktive i Kirken, og hvis du føler at noe er galt, eller at noen er skyldig i overtredelse, da er det din plikt å gå til vedkommende på en kjærlig måte og finne ut av det. Han vil sette pris på det, og handler du raskt, vil du kunne forhindre ytterligere overtredelser. Redd det menneske som har et problem, og før vedkommende tilbake til flokken.

Jeg har fått vite at enkelte biskoper og endog stavspresidenter har sagt at de aldri har utelukket eller refset noen, og at de heller ikke akter å gjøre det. Denne holdning er fullstendig feilaktig. Dommere i Israel har plikt til å sette seg til rettferdig doms der hvor det er nødvendig. La meg lese fra det tyvende kapitel i Lære og pakter, det er en viktig påminnelse til dem som har ansvaret for å dømme: «Hvilket som helst medlem av Kristi kirke som er skyldig i overtredelse eller i en forseelse, skal behandles således som skriften bestemmer.» (L&P 20:80)

Brødre, jeg ber dere studere skriften og håndboken og følge de anvisninger dere der finner, samt refse Kirkens medlemmer når det er nødvendig. Husk at det ikke er snilt gjort av den lokale autoritet å overse eller se gjennom fingrene med overtedelser et medlem har begått, heller ikke å prøve å dekke over det.

La meg lese et sitat av president John Taylor hvor han kommer inn på dette: «Ennvidere, jeg har hørt om enkelte biskoper som har søkt å dekke over menneskers misligholdelse. Jeg sier dem, i Guds navn, de skal komme til å måtte bære byrden av disse overtredelser. Og hvis noen av dere ønsker å ta del i menneskers synder, eller støtte dem, vil dere måtte bære dem. Hører dere det, biskoper og presidenter? Gud vil kreve det av deres hender. Dere er ikke i noen posisjon til å endre på rettferdighetens prinsipper, ei heller til å dekke over menneskers vanærende og korrupte gjerninger.» (*Conference Report,* april 1880, s. 78)

Dette er meget sterke ord, brødre, og de ble uttalt av en Kirkens president, en Guds profet. George Q. Cannon uttaler seg også tydelig om dette: «Guds ånd ville antagelig gremmes så sterkt at den ikke bare ville forlate dem som er skyldig i disse handlinger, men også trekke seg bort fra dem som tillater at noe slikt forekommer i vår midte, uten å stoppe og irettesette vedkommende.»

Vi må leve i verden, men vi må ikke bli en del av den. Vi er ikke som verden. Vi kan ikke akseptere dens moteluner eller livsnormer. Vi har fått Jesu Kristi evangelium åpenbart til oss, og det er dette evangelium som klart fastsetter våre normer. Vi

har fått prestedømmet gjengitt og beseglet på oss. Vi må være eksemplariske på alle måter. Det er mange skriftsteder i Lære og pakter som sier hvorledes vi skal behandle overtredere og hvilke forpliktelser vi som prestedømsbærere har. La meg spesielt nevne det følgende:

«Derfor, må enhver lære sin plikt, og med all flid virke i det embedet som han er blitt kalt til.

«Den som er doven, skal ikke være verdig til å bestå, og den som ikke lærer sin plikt og ikke er til Guds behag, skal ikke være verdig til å bestå.» (L&p 107:99-100)

Det går tydelig frem av skriften at de saker Kirken *skal* ta seg av, er: utukt, hor, homoseksuelle handlinger, abort, eller andre krenkelser av moralsk karakter; kriminelle handlinger som er sterkt betont av moralsk forfall, som f.eks. innbrudd, uærlighet, mord, apostasi; åpen opposisjon og forsettlig ulydighet mot Kirkens regler og forordninger; grusomhet mot ektefelle eller barn; oppfordring til, eller praktisering av såkalt mangegifte, samt enhver ukristelig oppførsel som går imot Kirkens lov og orden. Kirkens ansvarsområde kan selvsagt også utvides utover dette.

Hvis dere ledere gjør det som Herren formaner dere til, vil han velsigne dere, styrke dere og lede dere, og dere vil finne stor glede i hans tjeneste. Det er imidlertid ytterst viktig at når en person blir utelukket, enten av fellesskapet, eller av Kirken, då må dere vise stor kjærlighet og interesse for vedkommende og sette alt inn på å få ham eller henne til å gjøre opp for sine overtredelser og vende tilbake til fullt fellesskap i Kirken.

Vi leser i Lære og pakter:

«Se, den som har omvendt sig frå sine synder, er tilgitt, for jeg, Herren, kommer dem ikke mer ihu.

Ved dette kan I vite om et menneske omvender sig fra sine synder — se, han vil bekjenne dem og avstå fra dem.» (L&p 58:42-43)

La meg understreke for alle som hører på, hvor dere enn måtte befinne dere iaften, at det er vårt ansvar å frelse sjeler. Vi, som ledere, må gjøre alt som står i vår makt for å lede våre medlemmer på de rette stier og holde dem sterke i troen; vi må la dem forstå at vi er glad i dem, at enhver sjel er stor i Guds øyne, at vi er vår himmelske Faders åndebarn og at han er rede til å velsigne oss. Vi har ansvar for å arbeide i nær kontakt med foreldre og deres barn og se til at de holder seg moralsk rene, er moralsk sett verdige til Guds rike og forbereder seg til himmelens rike. Men kom aldri på en unødvendig fortrolig fot med det motsatte kjønn.

Om få minutter vil vi få høre fra Kirkens president, en Guds profet. Jeg bærer vidnesbyrd om at han er en Guds profet, at Gud virkelig lever og at hans sønn, Jesus Kristus, er verdens frelser, som kom og ga sitt liv slik at vi kan oppstå og oppnå udødeligehet og evig liv. Vi blir idag ledet av Herren gjennom en Guds profet, president Spencer W. Kimball, et menneske det er et stort privilegium og en stor ære og velsignelse å arbeide sammen med. Hvis vi følger ham, kan vi ikke komme på avveie.

Måtte vi virke i vårt prestedømme og motta Herrens velsignelser, og, som president Romney sa: «bevise vår redelighet», ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Hvorfor flakker min sønn omkring ikveld

N. Eldon Tanner

Når jeg skal tale til dere denne vakre sabbatsmorgen, ber jeg om at Herrens ånd vil velsigne oss nå og alltid. Jeg husker godt at jeg har sunget sangen «Hvor er min flakkende sønn i kveld?», og kanskje har dere også vært med på det. Vår kjære president og profet, Spencer W. Kimball, sang denne sangen med slik følelse at mange fikk tårer i øynene. Teksten er slik:

Hvor er min flakkende sønn i kveld,
den gutten jeg elsker, har så kjær,
min sønn, han som ga meg gledens
vell, som alltid i tanken er?
Engang så klar som morgendugg
mens han ba ved sin moders kne;
et hjerte så godt, så lys en lugg,
så ren som den hvite sne.
Å, hvor er min sønn i kveld, hvor er
min sønn i kveld?
Mitt hjertesår tror jeg gutten forstår.
Å, hvor er min sønn i kveld?
— Anonym

I dag vil jeg gjerne omskrive spørsmålet og stille det slik: «Hvorfor flakker min sønn omkring ikveld?» og la det gjelde for alle som er på vandring.

Ifølge et leksikon betyr *flakking* det å bevege seg, gli urolig hit og dit, uten plan, mål eller mening. (På engelsk betyr *wander* også å avvike i oppførsel, ha en annen mening, overs. anm.).

På bakgrunn av disse definisjonene vil jeg idag ta for meg spørsmålet: «Hvorfor flakker så mange omkring idag?»

Det virker som jordens folk ned gjennom tidene alltid har flakket fra sted til sted, og mange blir borte i villmarken. Leksikonet beskriver *villmark* som en øde, uryddet, uvei-

som landstrekning, ethvert veiløst øde, en forvirrende mengde eller masse. De som flakker omkring gjennom livet uten mål, forvirret og usikker, kaster bort den verdifulle tiden de har til disposisjon til å prøve seg selv i denne del av sin eksistens.

Jeg regner med at vi alle en eller annen gang i livet har følt oss litt forkommen, usikker på hvor vi var iferd med å gå, eller, på et vis, flakkende omkring i villmarken. La oss se litt på hva som kan føre til slik flakking.

Satan og hans følgesvenner, onde og beregnende mennesker inkludert, er opptatt av å få mennesket til å fortsette flakkingen i villmarken slik at det til slutt kan ødelegges og dermed Herrens verk forpurres.

Adam og Eva var de første som flakket omkring efter at de lyttet til Satan istedenfor Herren. De ble kastet ut av Edens have og flakket omkring en tid før de forpliktet seg til å holde Guds bud.

Kain valgte å følge Satan, og resultatet var at han drepte sin bror Abel. Også han ble kastet ut og måtte på grunn av sine overtredelser flakke omkring i villmarken. Slik gikk det også med mange andre mennesker, ja, endog store grupper av mennesker som vi leser om i Skriften. Sodoma og Gomorra ble ødelagt på grunn av folkets ondskap, og der fantes ikke nok rettferdige innbyggere til å redde byene. Dere husker historien om Noah og arken, hvor alle verdens mennesker, med unntak av åtte sjeler, ble ødelagt fordi de ikke ville ta Herrens lærdommer eller advarsler til følge.

Noen flakker omkring fordi de ikke forstår og nekter og ta til seg lærdommene og lære seg hvor viktig det er å holde Guds bud, noe som vil sikre oss en trygg reise gjennom livet og hjelpe oss tilbake til vår himmelske Faders rike. De blir narret og, som Peter sa, de forstår ikke:

«Men det opstod også falske profeter blandt folket, likesom det og blandt eder skal komme falske lærere, som skal lure inn vrange lærdommer som leder til fortapelse, idet de endog nekter den Herre som kjøpte dem, og fører over sig selv en brå fortapelse.

Og mange skal følge dem efter i deres skamløshet, og for deres skyld skal sannhetens vei bli spottet». (2. Pet. 2:1-2)

Enkelte slår inn på forbudte veier fordi de gjerne vil være populære i vennekretsens øyne. De kan gå så langt som til å gjøre noe de vet er galt. De tåler ikke å bli kritisert eller latterliggjort og vil ikke ta et fast standpunkt mot det å gjøre galt. Og så har vi det press som utøves av enkelte i omgangskretsen og av voksne mennesker som flakker omkring og også fra onde og beregnende mennesker som er ansatt på heltid i Satans tjenerstab.

Da Frelseren var på jorden, fantes det også slike omflakkende mennesker. Johannes forteller:

«Allikevel var det mange som trodde på ham, også av rådsherrene, men for fariseernes skyld bekjente de det ikke, forat de ikke skulde bli utstøtt av synagogen;

for de vilde heller ha ære av mennesker enn ære av Gud.» (Joh. 12:42-43)

De flakker omkring på grunn av sin svake karakter. Ånden er villig, men kjødet er skrøpelig (se Matt. 26:41). De flakker om i en skuffelsens og misnøyens villmark. De kjenner loven, men for en kort nytelse gir de efter for fristelsen for å tilfredsstille sin grådighet og sitt begjær.

Hykleriets villmark krever også mange offer. Hyklerne flakker selv bort fra den smale sti. De bekjenner seg til én lære, men følger en annen, og dermed tar de med seg mange unge og uskyldige sjeler som på grunn av den uærlighet og mistillit de finner overalt, lett mister troen på mennesket og ikke vet hvor de skal vende seg.

Vi burde lese det 23. kapitel hos Matteus ofte. Der stempler Frelseren fariseerne og de skriftlærde som hyklere. I vers 13 leser vi:

«Men ve eder, I skriftlærde og fariseere, I hyklere, I som lukker himlenes rike for menneskene! for selv går I ikke der inn, og dem som er i ferd med å gå der inn, tillater I ikke å gå inn.»

Mange befinner seg i villmarken fordi de følger lederes dårlige eksempler i hjem og samfunn. Resultatet av dette er stor forvirring som gir en mangfoldighet av utslag. I dagens verden er pornografi, hor, ekteskapsbrudd og homoseksualitet tillatt og blir praktisert i et slikt omfang at vi sikkert kan sammenligne det med Sodoma og Gomorra. Det er for mye korrupsjon i verden. På alle områder trenger vi sterke og karakterfaste ledere — ledere som kan stå som eksempler på rettskaffenhet, pålitelighet og rettferdighet.

Mange flakker omkring på andre sørgelige og forbudte veier fordi de ikke holder Visdomsordet, som vi har fått ved åpenbaring. En synd leder til en annen, til stadig mere spenning, og så videre til ødeleggelse. Når vi alle kjenner til alkoholens, tobakkens og narkotikaens dårlige virkninger, lurer jeg på hva det er som får så mange på avveier.

Foreldrenes dårlige eksempel i hjemmet er en hovedgrunn til at de unge kommer bort fra prinsippene i Jesu Kristi evangelium. De som bruker tobakk og alkohol i hjemmet, gir barna grunn til å gjøre det samme og også gi efter for andre rusgifter og stimulerende midler. Resultatet er altfor ofte at de tar sekken på ryggen og forlater hjemmet for å haike rundt på måfå, uten noe bestemt mål, bare bort fra sannhetens og rettferdighetens smale vei. De er egentlig ikke lenger fri. Mens de påstår at de søker frihet, blir de slaver av sine egne dårlige vaner, og det blir meget vanskelig for dem å komme ut av villmarken og tilbake til det lys og den kjærlighet som de trenger så sårt.

Verden er full av umoral til tross for at Herren fordømmer den. Den sikreste måten å komme bort i villmarken på, er ved å gi efter for umoralen. Herren har sagt: «Du skal ikke drive hor.» (2. Mos. 20:14) Den som begår en synd eller overtredelse, er ikke den eneste som blir hjemsøkt av sorg og smerte. Offeret og mange andre blir også rammet.

Nylig leste jeg følgende historie i en avis. Den viser en mors sorg og bekymring. Mange timer hadde hun utvilsomt brukt til å vente på og be for sin omflakkende sønn.

«Politiet forteller at moren til en 16 år gammel gutt som var anklaget for voldtekt, takket dem efter at en politimann hadde skutt hennes sønn, som var bevæpnet.
Ifølge politiet ble gutten drept da han rettet en pistol mot politimannens hode.
Hans mor . . . sa efter skytingen: ‹Jeg er glad dere tok ham. Nå trenger jeg ikke være bekymret for ham lenger.›» (*Deseret News*, 26. juli 1974)
Ja, det finnes ting som er verre enn døden.
Noen flakker omkring på grunn av stolthet og hovmodighet og fordi de er seg selv nok. De har ikke ennå lært at de har slektskap med Gud og er avhengige av ham. Skriften formaner oss:
«Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!
Tenk på ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.» (Ordspr. 3:5-6)
Den vandreren som kanskje er lengst borte, er den som er mislykket på grunn av mangel på besluttsomhet eller ønske om å disiplinere seg. Hans villmark er virkelig mørk og øde, og han vil stadig snuble og falle inntil han greier å mestre seg selv.
Da Vinci sa engang: «Det finnes ikke noe større eller mindre herredømme enn det du har over deg selv. Målestokken for en manns suksess er hans selvbeherskelse, dybden i hans fiasko er hans selvoppgitthet . . . og hans lov er et uttrykk for evig rettferdighet.»

For å sitere Salomo: «Den som styrer sitt sinn, er bedre enn den som inntar en by.» (Ordspr. 16:32)
Kristus ga oss kanskje det beste svar på hvordan vi skal unngå å flakke omkring.

«Gå inn gjennom den trange port! for den port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den;
for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.» (Matt. 7:13-14)
Det er virkelig sant at det er de som holder seg på den smale vei og forstår at omveier er meget farlige, som lykkes og har fremgang og suksess i livet. De som avviker og tar omveier, befinner seg snart på veier som fører til fiasko og ødeleggelse.

Jeg vil gjerne fortelle to historier som jeg nylig har hørt, om to omflakkende mennesker. Den første handler om en mann som kom fra en velstående familie som var vel ansett i samfunnet. Han hadde gode evner, gjorde det godt på skolen og utmerket seg i maskinteknikk. Alt lå tilrette for at han skulle få en god karriere og et godt liv. Men underveis gjorde han som så mange av dagens mennesker med en liberal holdning:

Han begynte å vanke sammen med noen som fulgte sine egne innskytelser.

Han ble advart mot farene ved dette, men fortsatte likevel på de forbudte veier og eksperimenterte med alkohol, narkotika og det søte liv. Til slutt forlot han hjem og familie og reiste til en annen kant av landet hvor han slo seg ned på et sted med «nomader», eller en gruppe omflakkende mennesker som vi kan kalle dem. De var ikke ansvarlige overfor noen; de kunne komme og gå når de måtte ønske; de hadde intet ansvar og syntes å føre det bekymringsfrie liv som de innbilte seg at de ønsket.

Nesten alle historier jeg har hørt om dem som kommer bort fra den smale vei, har en trist slutt. En slik tragedie endte livet til den unge mannen jeg snakker om. En sen kveld han var ute og kjørte motorsykkel med sine venner og var påvirket av alkohol og narkotika, kjørte han gjennom rekkverket på en bro og ble drept. Ifølge en slags pakt han skulle ha inngått med sine venner, foretok de en begravelse uten å kontakte foreldrene. Liket ble kremert og asken strødd ut over stedet der han døde.
Tenk dere foreldrenes og familiens sorg som ikke engang kunne få gitt ham en skikkelig begravelse! Tenk på de mange foreldre og familiemedlemmer som daglig sørger over en av sine som har valgt å flakke omkring og kaste bort livet på leting efter det ukjente.

En kveld så jeg en film på fjernsynet hvor faren bønnfalt sin datter om å komme tilbake til familien og bryte med dem som førte henne på den onde ødeleggelsens vei. Da hun trakk seg tilbake og sa: «Jeg har rett til å leve mitt eget liv,» svarte han: «Du skader ikke bare deg selv, men hele familien.»
Kristus led og døde *en* gang for å frelse oss fra våre synder, men når vi forkaster hans lærdommer og hans plan med oss både her og i evigheten, er det sikkert at det påfører ham en *stadig* lidelse. Hvorfor vil vi ikke forstå at han har lovet oss uanede rikdommer hvis vi bare velger å følge ham, og ikke Satan som bare vil føre ødeleggelse over oss?
Den andre historien jeg vil fortelle, er om en annen fortapt sønn i lignende omstendigheter som kom sammen med kamerater som overtalte ham til å forlate hjemmet og familien til fordel for den såkalte frihet fra lenkene til det de kaller det etablerte samfunn. Han tok også skrittet fullt ut — alkohol, tobakk, narkotika og umoral.

Forskjellen på disse historiene ligger i avslutningen. Det var noe innerst i guttens hjerte som fikk ham til å holde kontakten med familien. Han husket de ting han hadde lært i sin barndom. Hver gang han tok kontakt med familien, anstrengte de seg til det ytterste for å hjelpe ham og vise ham at de var glad i ham, så til slutt gikk han motstrebende med på å være tilstede ved en familiesammenkomst som skulle holdes en gang han besøkte hjemmet. Han kom, ubarbert, ustelt, med langt hår og det hele.

Selv om de ikke godkjente hans nye levemåte, gjorde de alt for å vise at han var velkommen. Gutten kunne føle at de var glad i ham, og han visste at dette var noe annet enn de overfladiske uttrykk for vennskap som han fikk fra dem han holdt seg sammen med. Senere ble han med familien til Kirken, og der traff han en søt pike som viste interesse for ham. Snart begynte han å vaske og barbere seg, fikk orden på håret og begynte et nytt og bedre liv.
Det er ved å hedre våre foreldre og holde oss til et velordnet og gudfryktig samfunns normer at vi kan unngå å komme på villspor. Stort sett er vår oppførsel i samsvar med

utseendet og vår måte å snakke på. Hvis vi vil tilhøre en ren og ordentlig gruppe eller organisasjon, må vi godta dens regler og normer.

På en eller annen måte vil alle som kommer bort fra sannhetens og rettferdighetens vei, høste anger og straff, mens lydighet mot Guds lover fører til velsignelser og lykke. Så enkelt er det: Som vi sår, skal vi høste. (Se Gal. 6:7)

Det er av største betydning at vi ikke venter til et barn eller en annen vi er glad i, begynner å flakke omkring før vi gjør alt vi kan for at de forbudte veier skal bli så lite tiltrekkende som mulig og rettferdighetens vei uimotståelig. Dette må vi gjøre med kjærlighet og påbud og ved å vise et godt eksempel.

Når vi kjenner og forstår budene og holder dem, og når vi lærer og efterlever lærdommene i Jesu Kristi evangelium, vil vi holde oss på den rette og smale vei og ikke være på en trist og ensom omflakking i villmarken. Vi har fått et strålende løfte:

«Og alle hellige som kommer ihu og efterlever disse ord og vandrer i lydighet mot budene, skal erholde helse i sin navle og marg i sine ben;

og skal finne visdom og kunnskapens store skatter, ja, skulte skatter;

og de skal løpe og ikke bli trette, og skal gå og ikke bli matte.

Og jeg, Herren, gir dem et løfte, at ødeleggelsens engel skal gå dem forbi, likesom med Israels barn, og ikke slå dem ihjel. (L&p 89:18-21)

Alle som flakker omkring og som streber efter å finne ut av den veiløse villmarken og inn i de blomstrende og solfylte haver, hvor veien er rett og leder til evig liv, vil jeg sterkt oppfordre til å vende seg til kilden til alt lys og all kunnskap, ja, Gud og hans sønn, Jesus Kristus. Lær av dem, og hold de bud som de har gitt oss! Jeg bærer vidnesbyrd om at de lever, at deres ord er sannhet og at gjennom dem går den eneste veien til lykke og evig liv.

Jeg vidner også høytidelig om at Jesus Kristus har gjenopprettet sin Kirke her på jorden med evangeliet i sin fylde og med en Guds profet som president. Den gir oss en sikker vei ut av villmarken og inn i lyset. Vi innbyr alle mennesker overalt til å undersøke Kristi Kirke og slutte seg til de andre som har funnet den. Den tilbyr oss evig liv. I Jesu Kristi navn. Amen.

Nå er tiden

Marvin J. Ashton

Da jeg nylig hilste på en gammel bekjent og spurte hvordan det sto tıl, fikk jeg til svar: "Hvis jeg bare kan komme gjennom denne måneden, tror jeg alt skal gå bra." Denne bemerkning fikk meg til å tenke på at i årenes løp har dette vært en vedvarende innstilling hos denne mannen. Jeg har aldrı hørt ham uttrykke noen glede eller tilfredshet over nuet eller dagen idag.

Denne korte assosiasjon fikk meg til å tenke på en oppfatning som er vanlig hos mange, nemlig at det beste av livet ligger like forut, over den neste bakketoppen, noen få år borte, når jeg går av med pensjon, imorgen, i neste måned, når jeg blir 16, eller neste sommer. Vi går så aktivt inn for å venne oss selv til å tro at lykke og oppnåelse alltid ligger et sted inne i fremtiden. Det råder en innstilling som består i å finne seg i dagen idag og så se fremover i forventning av en bedre morgendag.

Kanskje kommer det aldri noen bedre fremtid for mennesker med denne innstilling. En god fremtid tilhører dem som bruker dagen idag riktig. Vi trenger å se det gode ved livet hver dag. Hvordan kan vi bli lykkelige imorgen hvis nuet er fylt med selvforskyldte ubehageligheter og ukloke utsettelser? I det store og hele har de som har for vane å telle sine daglige velsignelser, mer å telle, for de hjelper til med å gjøre mer mulig efter som de lærer seg takknemlighet. Hvis vi konstant venter på en lysere fremtid, kan dette få oss til å tape den vakre dagen idag. Noen bruker så meget tid på å gjøre seg klar til å leve for en ukjent fremtid, at de for sent oppdager at det er ingen tid igjen til å leve. I vår iver efter fremtidens gleder løper vi svært ofte vekk fra nettopp de ting vi ønsker og trenger idag. En passende undersøkelse av øyeblikket vil vise at det fører til evigheten. Vi trenger hele tiden å minne oss selv om at evigheten foregår nå.

Da det kloke råd: " . . . menneskene skulde arbeide ivrig for en god sak, og gjøre mange ting av egen fri vilje, og utøve megen rettferdighet" (L&p 58:27) ble gitt, refererte tidsbegrepet bare til nuet, dagen idag, uten utsettelse. Så ukloke de er som ønsker å utsette omvendelse til imorgen. For hver dag som går, blir det en vanskeligere oppgave å utføre. De fleste krenkelser og misforståelser kunne oppklares hvis vi tok oss av dem idag istedenfor å vente på at de skal forsvinne imorgen.

Det er visdom å leve fullt ut hver time og få mest mulig ut av hver dag. Hvor uklokt det er av oss å kaste bort dagen idag når det er den som bestemmer våre morgendager. Vi bør leve en dag om gangen på en klok måte, fordi den er alt vi har. Mens vi har våre familier hos oss, må vi ta oss tid til å utvikle enighet, enhet og karakter. Dagens piker er morgendagens kvinner. Dagens gutter er morgendagens menn. Hva slags menn og kvinner vi frembringer for fremtiden, avhenger av hvordan de blir opplært til å bruke dagen idag. Hvor heldig et barn er som blir oppdradd i et hjem hvor man hver dag viser kjærlighet, respekt, ære, rettskaffenhet og forpliktelse. Mødre og fedre, vi innbyr dere til å nyte fruktene av et bedre forhold mellom foreldre og barn; dette starter nå. Mødre og fedre som klassifiseres som virkelig strålende av takknemlige barn, har fortjent denne klassifisering ved det de daglig har utført, heller enn ved trusler, somling eller å "kjøpe" barna. Vi hjelper aldri våre barn med å utvikle seg når vi gjør alt for dem uten å forlange noe av dem.

Hvis vi har god helse, skal vi glede oss over det. Hvis vi ikke har god helse, bør vi ivrig begynne nå å forbedre den. Så spennende det er å se mennesker rundt omkring som oppnår noe, beseirer og overvinner vanskeligheter ved riktige daglige handlinger, ved selvdisiplin og fullstendig besluttsomhet. Fremgang og oppnåelse tilhører dem som har lært å benytte øyeblikkets anledning. Våre fremskritt idag vil bestemme hvor vi befinner oss imorgen. La meg fortelle dere et eksempel på resultater av daglig besluttsomhet og handling.

I 1960 ble de olympiske leker holdt i Melbourne, Australia. Der sto en dag en vakker, høy, blond amerikansk pike i lyset på seierstribunen. Hun ble overrakt en gullmedalje, symbolet på førsteplassen i en verdensomfattende konkurranse. Mens hun sto der, var det noen gutter som plystret, og man kunne høre andre si: "Der er en pike som har alt."

Tårer rant nedover kinnene hennes mens hun mottok æresbevisningen. Mange trodde hun var rørt over seiers-seremonien. Det de fleste av tilskuerne ikke kjente til, var historien om hennes beslutning, selvdisiplin og daglige handling. Da hun var fem år, fikk hun poliomyelitt. Da sykdommen ga seg, kunne hun ikke bruke armer og ben. Hennes foreldre tok henne daglig med til et svømmebasseng, hvor de håpet at vannet ville hjelpe henne med å holde armene oppe mens hun prøvde å bruke dem igjen. Da hun klarte å løfte armen opp av vannet ved egne krefter, gråt hun av glede. Så var hennes mål å svømme tvers over bassenget, så å svømme bassengets lengde, så flere lengder. Hun fortsatte med å forsøke, å svømme, å holde ut, dag efter dag, inntil hun vant gullmedaljen i butterfly — noe av det vanskeligste innen svømming — i Melbourne, Australia.

Hva hadde skjedd om Shelly Mann, i en alder av fem år, ikke hadde blitt oppmuntret til å oppnå noe, til å fortsette og til å overvinne noe? For et enormt aktivum det var med

foreldre som hjalp henne til å forstå betydningen av å forberede seg nå og idag på imorgen.

Når vi minnes noen av Frelserens velkjente læresetninger, kan vi passende tilføye ordet *nå* for å understreke deres betydning. "Dersom I elsker mig, da holder I mine bud" ... NÅ. (Se Joh. 14:15) "Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for all skapningen!" . . . NÅ. (Se Mark. 16:15) "Kom så og følg mig!" . . . NÅ. (Se Luk. 18:22) Ja, hvis vi elsker Gud, vil vi tjene ham . . . NÅ.

Det finnes dem blant oss, skjønt de ville benekte det, som lengter efter fellesskap og aktivitet i Kirken idag. De trenger oss, og vi trenger dem. Det er vår plikt og velsignelse å hjelpe dem til å finne veien nå. Vi og de er Guds får, og vi blir best fødd og ledet sammen. Idag er det tid for å la dem vite at vi bryr oss om dem, og at Herren elsker dem. Han er ivrig efter å tilgi og ønske velkommen i omvendelsens prosess. Gud gir oss mot til å handle nå.

Idag er det et påtrengende behov for oss alle til å ha tid for Gud. De er kloke som vil benytte Guds måter for å sikre seg hans evige vennskap imorgen. Tiden for å bli kjent med og kjenne Gud er idag. For å oppnå sann rikdom, må man leve livet en dag om gangen i Guds nærhet.

Ingen tid for Gud

Ingen tid for Gud?
Hvilke tåper vi er som fyller vårt liv
med de ubetydelige ting
og stenger ute fra vårt hjerte
livets Herre og livet selv —
vår Gud.
Ingen tid for Gud?
Du kan like godt si ingen tid
til å spise, sove, elske eller dø.
Ta deg tid for Gud,
ellers vil du ødelegge din sjel,
og når dødsengelen
kommer og banker på din dør,
vil det være en stakkars, forkrøplet ting
som skrider inn i evigheten.

Norman L. Trott, *Best Loved Religious Poems* (New York: Fleming H. Revell Co, 1933), s. 65.

Når vi tar oss tid for Gud, blir vi mer lik ham. Robert Louis Stevenson (1850—1894, skotsk forfatter) er tillagt æren for å ha sagt: "Helgener er syndere som fortsatte med å prøve." Det var vår Frelser Jesus Kristus som sa: "Dersom I blir i mitt ord, da er I i sannhet mine disipler." (Joh. 8:31)

Brødre og søstre, budskapet er klart og tydelig. Hvis vi arbeider, tjener, forbedrer oss nå — vil hver time, hver dag lede oss videre og oppover til en betydningsfull morgendag i hans fotspor. Idag er tiden for å ta avgiørelser. Nå er tiden for handling. Tro meg når jeg sier dere at Gud er svært fornøyd når han ser oss bruke vår tid klokt.

Det er noen han ikke er helt fornøyd med fordi de er redde for å være ivrig engasjert i hans fotspor. Noen av oss som er villige til å lytte til en profets røst, ja nettopp president Spencer W. Kimball, skuffer Gud når vi mangler mot til og ønske om å anvende det råd vi får, nå, ja idag. Vi begår en stor feil når vi tillater oss å tro at det vil bli lettere å starte imorgen istedenfor idag.

En av de letteste veier tilbake er å gå sammen med andre Noen av de største gleder vi kan ha, er å yde spesiell menneskelig tjeneste med forsett idag, og så la den bli oppdaget tilfeldigvis en eller annen gang imorgen. Ved å anvende denne livsførsel vil våre venner virke oppløftende på oss hver dag når vi ser deres nye holdning, deres prestasjoner, og gleder oss over vennskapet.

Bare for idag

Herre, for morgendagen og dens behov
ber jeg ei.
Bevar meg, min Gud, fra syndens pletter,
bare for idag.
La meg flittig arbeide
og be til deg.
La meg være god i ord og gjerning,
bare for idag.
La meg nøle med å gjøre min vilje,
men raskt adlyde deg.
Å, bevar meg i din kjærlige omsorg,
bare for idag.
La intet ondt eller ubetenksomt ord
unnslippe meg.
Sett du et segl på mine lepper
bare for idag.
Så for morgendagens og dens behov
ber jeg ei.
Men bevar meg, led og elsk meg, Herre,
bare for idag.

Sybil F. Partridge, "Just for Today" (sang), (New York: Sam Fox Co.)

Disse utvalgte ord av Sybil F. Partridge bør være en inspirasjon for oss alle. For en velsignelse det ville være for så mange hvis vi "bare for idag" kunne se hen til Gud istedenfor gull, hvis skriket om makt, eiendom, fordeler og verdslig status "bare for idag" kunne erstattes av jakt på evige verdier. Når vi har planer eller tendenser som har med penger å gjøre, og gleder oss til det vi kan kjøpe for penger, er det på tide å stoppe opp og spørre om vi i denne jakten mister de ting vi ikke kan kjøpe for penger. I vår daglige tilknytning til penger og vår opphopning av verdslige goder og vårt bifall til "å sikre en lykkelig fremtid" kan det tenkes at vi ved vår daglige oppførsel går forbi de ting vi prøver å finne. Noen som savner kvalitet og innhold i livet, kan komme til å miste alt dette.

Husk, imorgen er forbundet med idag, og det vi gjør med dagen idag, bestemmer morgendagen. Jeg leser for dere fra Alma, kapitel 34, versene 32 og 33:

"For se, dette liv er den tiden menneskene har fått for å berede seg til å møte Gud. Ja, se, denne livsdag er dagen menneskene har til å utføre sitt arbeid. Og nå, . . . ber jeg eder om ikke å utsette eders omvendelsesdag . . . " Det beste i livet er ikke like rundt hjørnet, når jeg drar på misjon, efter at jeg har giftet meg, når jeg har betalt huset, efter at jeg har trukket meg tilbake eller når barna er blitt voksne. Det beste i livet er nå. Idag er tiden for virkelig å begynne å leve. Idag er tiden for å få en god start på morgendagen. Fremtiden tilhører dem som vet hvordan de skal leve nå. Det fins ingen uviktige dager for dem som er ivrig engasjert

Det er en tendens hos mange over hele verden idag til å utsette handling og engasjement til verdenssituasjonen skal roe seg. Til dem som har slike tilbøyeligheter, vil jeg si at "Hans verk" må og skal gå fremover. Det kjenner ingen grense. Det kjenner ikke til noen tidsbarrierer. Tid og sted for handling er nå. Det er absolutt nødvendig at vi støter frem med vår sigd og forbereder jorden for hans hensikter.

Brødre og søstre, lytt igjen sammen med meg til hans evige oppfordring, ja, til hans mesterlige ordelag: "Og da han gikk forbi ved den Galileiske Sjø, så han Simon og Andreas, Simons bror, i ferd med å kaste garn i sjøen; for de var fiskere;

og Jesus sa til dem: Følg mig, så vil jeg gjøre eder til menneskefiskere!

Og de forlot *straks* sine garn og fulgte ham." (Mark. 1:16—18, uthevelse tilføyet.)

Måtte Gud hjelpe oss til å slutte med å nøle og følge ham straks. Nå er det tid for å tjene Herren. Jeg bærer vidnesbyrd for dere om at jeg kjenner disse sannheter bedre idag enn jeg gjorde igår, og jeg gir dere mitt vidnesbyrd nå i Jesu Kristi navn. Amen.

Mormons bok er Guds ord

Ezra Taft Benson

Jeg skal idag ta for meg et meget viktig emne. Som medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tror vi «at Mormons bok er Guds ord» (8. trosartikkel). Gud har sagt at så er tilfelle, likeledes dens forfattere og bokens vidner; og det samme har alle som har lest den og som har mottatt en personlig åpenbaring fra Gud om at boken er sann.

I kapitel 20 i Lære og pakter sier Herren at han ga Joseph Smith «kraft fra det høie . . . til å oversette Mormons Bok, som inneholder . . . Jesu Kristi evangelium i dets fylde . . .; som blev gitt ved inspirasjon». (L&p 20:8-10)

Nephi, som var en av de profeter som var med og forfattet Mormons bok, bærer vidnesbyrd om at boken inneholder «Kristi ord» (2. Ne. 33:10), og bokens siste forfatter, Moroni, bekrefter «at det er sant». (Moro. 7:35)

Som en engel sendt fra Gud viste den samme Moroni disse gamle opptegnelsene til tre vidner i vår egen tid. Deres vidnesbyrd om opptegnelsen finner vi foran i Mormons bok hvor det står: «Og vi vet også at de er blitt oversatt ved Guds gave og kraft, for hans røst har erklært oss det, hvorfor vi vet med visshet at verket er sant.»

Og profeten Joseph Smith som var det redskap Gud brukte for å oversette denne opptegnelsen, bærer vidnesbyrd og sier at «Mormons bok var den mest korrekte bok på jorden, sluttstenen i vår religion, og at et menneske ved å adlyde dens retningslinjer ville komme nærmere Gud enn han kunne gjøre ved å følge noen annen bok.» (*History of the*

Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 4:461)

Mormons bok ble skrevet for oss som lever idag. Gud er bokens forfatter. Den er en opptegnelse om et fallent folk, samlet av inspirerte menn for at vi som lever idag skal kunne bli velsignet. Menneskene som levde dengang, hadde aldri denne boken — den var beregnet på oss. Profeten Mormon som levde i fordums tid, og som boken er oppkalt efter, forkortet opptegnelser som spente over mange hundre år. Gud, som kjenner enden fra begynnelsen av, fortalte ham hva han skulle ta med i sin forkortelse og som vi ville trenge i vår tid. Mormon overleverte opptegnelsene til sin sønn Moroni som var den siste som skrev; og Moroni som skrev for over femten hundre år siden, men som taler til oss i vår tid, sier: «Se, jeg taler til eder som om I skulle være til stede, men likevel er I ikke. Men se, Jesus Kristus har vist meg eder, og jeg kjenner eders gjerninger.» (Morm. 8:35)

Hensikten med Mormons bok finner vi på tittelsiden hvor det står at den er skrevet for å «overbevise jøde og ikke-jøde (gentiler) om at Jesus er Kristus, den evige Gud.»

Nephi, som var den første profet som skrev i Mormons bok, sier: «For hele min hensikt er å tilskynde menneskene til å komme til Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og bli frelst.

Derfor skriver jeg ikke det som behager verden, men det som behager Gud og dem som ikke er av verden.

Jeg skal derfor gi mine etterkommere befaling om ikke å fylle disse platene med noe som er uten verdi for menneskenes barn.» (1. Ne. 6:4-6)

Det er to grunnleggende måter som Mormons bok bringer mennesker til Kristus på. For det første forteller den i enkle ordelag om Kristus og hans evangelium. Den bærer vidnesbyrd om hans guddommelighet, om nødvendigheten av en forløser og nødvendigheten av at vi setter vår lit til ham. Den bærer vidnesbyrd om fallet, om forsoningen, og om evangeliets første prinsipper, blant annet om nødvendigheten av å ha et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og den forteller om åndelig gjenfødelse. Den sier også at vi må holde ut til enden i rettferdighet og leve et moralsk liv som er en siste-dagers-hellig verdig.

For det annet blottstiller Mormons bok Kristi fiender. Den tilintetgjør falske læresetninger og avskaffer strid. (Se 2. Ne. 3:12) Den styrker Kristi ydmyke tilhengere mot ondskapens påfunn, renkespill og mot de læresetninger djevelen bruker i vår tid. Den type mennesker i Mormons bok som faller fra, har mye til felles med dem som faller fra i vår tid. Med sin uendelig store forutkunnskap sammensatte Gud Mormons bok slik at vi kan se feilene og vite hvordan vi skal bekjempe falske og uriktige oppfatninger i undervisning, i politikk, i religion og i filosofi i vår egen tid.

Men Gud venter at vi skal bruke Mormons bok på flere forskjellige måter. Vi skal lese den på egenhånd — grundig og med en bønn i vårt hjerte — og når vi leser den, skal vi tenke nøye over om denne boken stammer fra Gud eller fra en ulærd ungdom. Efter at vi har lest hele boken, gir Moroni oss en formaning og ber oss om å sette det på prøve på følgende måte:

«Og når I mottar dette vil jeg råde eder til å spørre Gud, den evige Fader i Jesu Kristi navn om det er sant, og hvis I spør av et oppriktig hjerte, med ærlig hensikt og tro på Kristus, vil han åpenbare sannheten av det for eder ved den Hellige Ånds kraft.» (Moro. 10:4)

Jeg har gjort som Moroni formaner, og jeg kan bære vidnesbyrd til dere om at denne boken er fra Gud og følgelig også er sann.

Vi skal bruke Mormons bok som fundament for vår undervisning. I kapitel 42 av Lære og pakter sier Herren: «Og ennvidere skal denne kirkes eldster, prester og lærere undervise i mitt evangeliums prinsipper som de er i . . . Mormons bok, hvor evangeliet finnes i sin fylde.» (L&p 42:12)

Når vi leser og underviser, må vi overføre skriftstedene i Mormons bok på oss «forat de (kan) være oss til gavn og undervisning». (1. Ne. 19:23)

Vi skal bruke Mormons bok for å tilbakevise innvendinger mot Kirken. Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus åpenbarte seg for Joseph Smith i et strålende syn. Efter denne strålende begivenhet fortalte Joseph Smith til en prest hva han hadde opplevet, men han ble overrasket da han hørte presten si at det ikke fantes noe slikt som syner og åpenbaringer i disse dager, og at alle slike ting hadde opphørt. (Se Joseph Smith 2:21)

Denne bemerkningen er typisk for praktisk talt alle innvendinger som noensinne er blitt fremsatt mot Kirken, av ikke-medlemmer og av medlemmer med avvikende oppfatninger. De tror nemlig ikke at Gud åpenbarer sin vilje til Kirken i dag gjennom Guds profeter. Alle innvendinger, enten de dreier som om abort, mangegifte, helligheldelse av den syvende dag osv., dreier seg i bunn og grunn om hvorvidt Joseph Smith og hans efterfølgere var og er Guds profeter som mottar guddommelig åpenbaring. La oss se nærmere på hvordan vi kan imøtegå de fleste innvendinger ved å benytte oss av Mormons bok.

For det første må vi forstå hva innvendingen går ut på.

For det annet bygger vi vårt svar på åpenbaring.

For det tredje viser vi at riktigheten av vårt svar egentlig vil bero på om vi mottar åpenbaring i vår egen tid gjennom siste-dagers profeter.

For det fjerde forklarer vi at hvorvidt vi har profeter og åpenbaringer i nyere tid, i virkeligheten står og faller med om Mormons bok er sann.

Det eneste problem vedkommende derfor må løse, er om Mormons bok er sann. For hvis Mormons bok er sann, da er Jesus Kristus, Joseph Smith var hans profet, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er sann, og den blir ledet idag av en profet som mottar åpenbaringer.

Vår hovedoppgave består i å forkynne evangeliet og å gjøre det effektivt. Vi er ikke forpliktet til å imøtegå enhver innvending. Ethvert men-

neske vil til syvende og sist komme til et punkt hvor han bare har sin tro og falle tilbake på, og så må han ta kampen opp. «Og hvis det ikke er Kristi ord, døm selv», sa Nephi, «for Kristus vil vise eder med kraft og stor herlighet på den siste dag at det er hans ord, og I og jeg skal stå ansikt til ansikt for hans domstol, og I skal vite at jeg har fått befaling fra ham om å skrive disse ting.» (2. Ne. 33:11) Enhver må selv ta en avgjørelse idet han vet at Gud vil holde ham ansvarlig.

Mormons bok skal brukes som «et banner for mitt folk som er av Israels hus,» sier Herren, og dens ord «skal hvisle fram til jordens ender». (2. Ne. 29:2) Vi som er medlemmer av Kirken, og fremfor alt misjonærene, må sørge for at vi «hvisler» eller forteller og bærer vidnesbyrd om Mormons bok til jordens ender.

Mormons bok er det store banner vi skal bruke. Og den viser at Joseph Smith var en profet. Den inneholder Kristi ord, og dens store misjon består i å bringe mennesker til Kristus. Alle andre ting kommer i annen rekke. Det gyldne spørsmål om Mormons bok lyder slik: «Ønsker du å lære mer om Kristus?» Mormons bok egner seg bedre enn noe annet til å finne en god undersøker. Den inneholder ikke slike ting som «behager verden» (1. Ne. 6:5), og derfor vil de verdslige ikke være interessert i den. Den virker som et stort sold.

Alle som flittig har forsøkt å tilegne seg de læresetninger Mormons bok inneholder og har brukt dem samvittighetsfullt i misjonærarbeidet, vet av hele sin sjel at dette er det beste redskap Gud har gitt misjonærene for å overbevise jøder, ikkejøder (gentiler) og lamaniter om at vårt budskap er sant.

Vi har ikke brukt Mormons bok slik vi skulle. Våre hjem blir ikke sterke medmindre vi bruker den for å bringe våre barn til Kristus. Våre familier kan bli fordervet av verdslige tendenser og læresetninger medmindre vi vet hvordan vi skal bruke boken for å blottstille og bekjempe de falske påstander som finnes i sosialisme, organisk utviklingslære, rasjonalisme, (fornuftslære) humanisme, osv. Våre misjonærer er ikke effektive nok medmindre de «hvisler frem» bokens ord. Konvertitter som er fundamentert på sosiale, etiske, kulturelle eller utdannelsesmessige prinsipper, vil ikke overleve i kampens hete medmindre røttene når ned til evangeliets fylde slik vi finner det i Mormons bok. Og våre klasser i Kirken blir ikke like åndelige medmindre vi holder den opp som et banner. Vår egen nasjon vil fortsette å forfalle medmindre vi leser og gir akt på de ord som er uttalt av dette lands Gud, Jesus Kristus, og samtidig slutter med å bygge opp og støtte hemmelige forbund som Mormons bok forteller oss førte til at begge de to foregående amerikanske sivilisasjoner gikk til grunne.

I kapitel 84 i Lære og pakter ble noen av de første misjonærer, efter at de kom hjem, irettesatt av Herren fordi de ikke hadde gitt tilstrekkelig akt på Mormons bok; og som følge av dette var deres sinn blitt formørket. Herren sa at denslags behandling av Mormons bok bragte hele Kirken under fordømmelse, ja endog alle Sions barn. Og Herren gikk videre og sa: «Og de skal forbli under denne fordømmelse inntil de omvender sig og kommer ihu den nye pakt, ja, Mormons bok.» (Se L&p 84:54-57) Er vi fremdeles under denne fordømmelse?

Å lese Mormons bok, er en av de ting som mer enn noe annet overtaler menn til å reise på misjon. Vi trenger flere misjonærer. Men vi trenger også misjonærer som er bedre forberedt og som kommer fra ward, grener og hjem hvor de kjenner og elsker Momons bok. En stor utfordring og prøvetid ligger foran misjonærene når det gjelder å stifte bekjentskap med Mormons bok og bruke den i sin undervisning. Vi trenger misjonærer som kan måle seg med vårt budskap.

Den måte vi tar imot Mormons bok på, vil få alvorlige konsekvenser. «De som mottar det (den), sa Herren, «i tro og øver rettferdighet, skal få det evige livs krone.

Men for dem som forherder sine hjerter i vantro, og forkaster det, skal det være til deres egen fordømmelse —

For Herren Gud har talt det.» (L&p 20:14-16)

Er Mormons bok sann? Ja.

Hvem er den beregnet på? På oss.

Hva er hensikten med den? Å bringe mennesker til Kristus.

Hvordan gjør den det? Ved å vidne om Kristus og avsløre hans fiender.

Hvordan skal vi bruke den? Vi må få et vidnesbyrd om den, vi må bruke den i vår undervisning og vi må holde den frem som et banner og «hvisle den frem».

Har vi gjort dette? Ikke slik vi skulle og heller ikke slik vi må.

Vil den måte vi tar imot denne boken på, få evige konsekvenser? Ja, enten til vår velsignelse eller vår fordømmelse.

Hver eneste siste-dagers-hellig skulle studere denne boken hele livet. Hvis ikke bringer han sin sjel i fare og forsømmer det som kunne sveise hans liv sammen åndelig og intellektuelt sett. Det er forskjell mellom en konvertitt som er bygget på Kristi klippe gjennom Mormons bok og som holder fast ved denne jernstangen, og en som ikke gjør det. For mer enn et kvart århundre siden, satt jeg her i dette tabernakel og lyttet til følgende ord: «For noen få år tilbake da jeg begynte å praktisere som advokat, var det mange i min familie som var litt engstelige. De var redde for at jeg ville miste min tro. Jeg ønsket å praktisere som advokat, men jeg hadde et enda høyere ønske om å beholde mitt vidnesbyrd, og derfor bestemte jeg meg for å følge en fremgansmåte som jeg anbefaler dere. En halv time hver morgen før jeg tok fatt på dagens arbeide, leste jeg i Mormons bok . . . og ved å bruke en liten stund hver dag, leste jeg Mormons bok en gang hvert år i ni år; og jeg vet at i den utstrekning jeg greide å holde meg på bølgelengde med Herrens ånd, var det dette som var årsaken.» (*Conference Report*, april 1949, s 36) Den vil holde oss nærmere til Herrens ånd enn noe annet jeg vet om. Det var president

Marion G. Romney som sa dette, og jeg gjør hans ord til mine.
Hva skal vi så si om Mormons bok? Jeg bærer vidnesbyrd om at den virkelig er sann. Jeg vet det like sikkert som at jeg lever, og vi slutter oss til profeten Joseph Smith som sa: «Jeg fortalte brødrene at Mormons bok var den mest korrekte bok på jorden, sluttstenen i vår religion, og at et menneske ved å adlyde dens retningslinjer ville komme nærmere Gud enn han kunne gjøre ved å følge noen annen bok.» (*History of the Church*, 4:461)
Måtte vi kjenne og bruke denne sluttsten og komme nærmere Gud, er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

Symbolet på Kristus

Gordon B. Hinckley

Vi holdt åpent hus i Arizona tempel i mars 1975. Efter at denne bygning hadde gjennomgått en fullstendig fornyelse, så nesten en kvart million mennesker dens vakre interiør. Prester fra andre religionssamfunn ble invitert til den første dag under åpningen, og flere hundre tok imot innbydelsen. Jeg hadde det privilegium å tale til dem og besvare deres spørsmål efter omvisningen. Jeg sa til dem at vi ville være glad for å besvare alle de spørsmål de måtte ha, og mange ble stilt. Blant disse var det ett som kom fra en protestantisk prest.
Han sa: «Jeg har vært gjennom hele denne bygningen, dette tempel som har Jesu kristi navn på sin fasade, men ingen steder har jeg sett noen avbildning av korset, symbolet på kristendommen. Jeg har lagt merke til deres bygninger andre steder og funnet at det ikke er noe kors. Hvordan kan dette ha seg når dere tror på Jesus Kristus?»
Jeg svarte: «Jeg ønsker ikke å fornærme noen av mine kristne brødre som bruker korset på spiret på sine katedraler og på alterne i sine kapeller, som bærer det på sine messedrakter og trykker det på sine bøker og annen litteratur. Men for oss er korset symbol på den døende Kristus, mens vårt budskap er en erklæring om den levende Kristus.»
Han spurte så: «Når dere ikke bruker korset, hva er så symbolet på deres religion?»
Jeg svarte at vårt folks liv må være det eneste meningsfylte uttrykk for vår tro, og derfor faktisk symbolet på vår gudsdyrkelse.
Jeg håper han ikke syntes at jeg var selvgod eller selvtilfreds i mitt svar. Han hadde rett i sin observasjon av at vi ikke bruker korset, bortsett fra våre feltprester som bruker det på sine uniformer som identitetstegn. Vårt standpunkt kan kanskje ved første øyekast synes som en selvmotsigelse til vår bekjennelse om at Jesus Kristus er nøkkelfiguren i vår tro. Kirkens offisielle navn er Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Vi tilber ham som Herre og Frelser. Bibelen er vår skrift. Vi tror at Det gamle testamentes profeter som forutsa Messias's komme, talte under guddommelig inspirasjon. Vi gleder oss over beretningene til Matteus, Markus, Lukas og Johannes, som fremlegger begivenhetene rundt Jesu fødsel, forkynnervirksomhet, død og oppstandelse, denne Guds sønn, Faderens enbårne i kjødet. Som Paulus i gammel tid skammer vi oss «ikke ved evangeliet; for det er en Guds kraft til frelse.» (Rom. 1:16) Og som Peter stadfester vi at Jesus Kristus er det eneste navn «gitt blandt mennesker, ved hvilket vi skal bli frelst.» (Se Ap.gj. 4:12)
Mormons bok, som vi betrakter som Den nye verdens vidnesbyrd, idet den fremsetter læresetninger fra profeter som levde på denne vestlige halvkule i gammel tid, vidner om ham som ble født i Betlehem i Judea, og som døde på høyden Golgata. For en verden som vakler i sin tro, er den et annet og mektig vidne på Herrens guddommelighet. Allerede forordet, skrevet av en profet som vandret på det amerikanske kontinent for et og et halvt tusen år siden, fastslår kategorisk at den ble skrevet «for å overbevise jøde og ikke-jøde om at *Jesus* er *Kristus,* den *Evige* Gud, som åpenbarer seg for alle nasjoner.»
Og i vår bok med nyere tids åpenbaring, Lære og pakter, har han erklært om seg selv disse bestemte ord: «Jeg er Alfa og Omega, Kristus, Herren, ja, jeg er ham, begynnelsen og enden, verdens Forløser.»
I lys av slike erklæringer og et slikt vidnesbyrd kan mange ha grunn til å spørre slik min venn, presten i Arizona, spurte: «Når dere bekjenner tro på Jesus Kristus, hvorfor bruker dere ikke symbolet på hans død, korset fra Golgata?»
Til dette må jeg først svare at intet medlem av denne Kirke må noensinne glemme den fryktelige pris vår Forløser betalte da han ga sitt liv for at alle mennesker skal få leve — kvalen i Getsemane, den bitre spott under hans rettergang, den hånende tornekronen som trengte gjennom huden, ropet om blod fra mobben foran Pilatus, den ensomme byrden i hans tunge vandring på veien til Golgata, den forferdelige smerte da store nagler gjennomtrengte hans hender og føtter, de feberaktige smerter fra hans legeme da han hang på korset den tragiske dag, og da Guds sønn ropte ut: «. . . Fader, forlat dem! for de vet ikke hvad de gjør. . .» (Luk. 23:34)
Dette var korset, hans torturinstru-

ment, den fryktelige innretning konstruert for å ødelegge Fredsfyrsten, den onde belønning for hans mirakuløse arbeide med å helbrede de syke, få blinde til å se og oppvekke døde. Dette var det kors hvor han hang og døde på Golgatas ensomme topp.

Vi kan ikke glemme det. Vi må aldri glemme det, for her ga vår Frelser, vår Forløser, Guds sønn seg selv som et stedfortredende offer for enhver av oss. Men den dystre stemning ved denne mørke aften før den jødiske sabbat, da hans livløse legeme ble tatt ned og hurtig lagt i en lånt grav, fikk endog håpet til hans mest ivrige og kyndige disipler til å briste. De var alene tilbake, idet de ikke forsto det han hadde fortalt dem tidligere. Død var den Messias som de trodde på. Han var borte den Mester som de hadde satt all sin lengsel, sin tro og sitt håp til. Han som hadde talt om evig liv, han som hadde oppvekket Lasarus fra graven, han var nå død like så sikkert som alle mennesker før ham var døde. Nå var slutten på hans sorgfulle, korte liv kommet. Det liv som Esaias for lenge siden hadde forutsagt: «Foraktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom;...

... han er såret for våre overtredelser, knust for våre misgjerninger; straffen lå på ham, forat vi skulde ha fred, ... (Esaias 63:3, 5) Nå var han borte.

Vi kan bare tenke oss til de følelser de som elsket ham, hadde mens de grublet over hans død i løpet av de lange timer i den jødiske sabbat, lørdag på vår kalender.

Så grydde ukens første dag, den vi har lært å kjenne som Herrens sabbat. Til dem som kom til graven, nedtrykt av sorg, erklærte den engel som var tilstede der: «... Hvorfor søker I den levende blandt de døde?» (Luk. 24:5) «... han er ikke her; han er opstanden, som han sa: ...» (Matt. 28:6)

Her var det største mirakel i menneskets historie. Tidligere hadde han sagt til dem: «... Jeg er opstandelsen og livet; ...» (Joh. 11:25) Men de hadde ikke forstått. Nå visste de. Han hadde lidd døden i elendighet og smerte og ensomhet. Nå, på den tredje dag, oppsto han i kraft og skjønnhet og liv, førstegrøden av alle hensovede, forsikringen for mennesker i alle tider om at «... likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.» (1. Kor. 15:22)

På Golgata var han den døende Jesus. Fra graven steg han frem som den levende Kristus. Korset hadde vært den bitre frukt av Judas forræderi, sluttsummen av Peters fornektelse. Den tomme grav ble nå vidnesbyrd om hans guddommelighet, forsikring om evig liv, svar på Jobs ubesvarte spørsmål: «Når en mann dør, lever han da op igjen?...» (Job 14:14)

Efter sin død kunne han ha blitt glemt, eller i beste fall husket som en av mange store lærere, hvis liv sammenfattes i noen få linjer i historiebøkene. Nå, da han var oppstått, ble han Livets herre. Nå kunne hans disipler synge med sikker tro med Esaias: «... og han kalles under, rådgiver, veldig Gud, evig fader, fredsfyrste.» (Esaias 9:6)

Jobs forventningsfulle ord var oppfylt: «... jeg vet min gjenløser lever, og som den siste skal han stå frem på støvet.

Og efterat denne min hud er blitt ødelagt, skal jeg ut fra mitt kjød skue Gud,

han som jeg skal skue, mig til gode, han som mine øine skal se og ikke nogen fremmed — mine nyrer tæres bort i mitt liv.» (Job 19:25-27)

Maria hadde god grunn til å rope: «Rabbuni!» (Joh. 20:16) da hun første gang så den oppstandne Herre, for nå var han virkelig mester i gjerning, mester og herre ikke bare over liv, men over selve døden. Dødens brodd var borte, gravens seier brutt.

Den fryktsomme Peter ble forvandlet. Endog den tvilende Tomas erklærte i alvor og ærbødighet og tro: «Min Herre og min Gud!» (Joh. 20:28) «... vær ikke vantro, men troende!» (Joh. 20:27) var Herrens uforglemmelige ord ved den strålende anledning.

Senere viste han seg for mange, iberegnet, som Paulus forteller, «... mere enn fem hundre brødre på én gang ...» (1. Kor. 15:7)

Og på denne vestlige halvkule var det andre får som han hadde talt om tidligere. Og folket der «... hørte en røst, og det var som om den kom fra himmelen ... og den sa til dem: Se, min elskede Sønn som jeg finner behag i, og i hvem jeg har forherliget mitt navn — hør ham.

... og se, de så en mann stige ned fra himmelen, og han var kledd i en hvit kledning, og han kom ned og sto midt iblant dem, ...

Og det skjedde at han rakte ut sin hånd, talte til folket og sa:

Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden ...

Stå opp og kom fram til meg, ...» (3. Ne. 11:3, 6-10, 14)

Så følger det i denne vakre beretning mange ord om den oppstandne Herres virke blant folket i det gamle Amerika.

Og nå endelig har vi nyere tids vidner, for han kom tilbake for å åpne denne utdeling, tidenes fyldes husholdning som det var blitt profetert om. I et strålende syn viste han — den oppstandne, levende Herre — og hans Fader, himmelens Gud, seg for en profet, en gutt, for på ny å gjengi gammel sannhet. Det fulgte en veritabel «sky av vidner» (Heb. 12:1), og han som hadde vært mottageren — Joseph Smith, den nyere tids profet — erklærte med klare ord:

«Og nu, efter de mange vidnesbyrd som er gitt om ham, er dette vidnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!

For vi så ham, ja ved Guds høire hånd, og vi hørte røsten idet den vidnet om at han er Faderens Enbårne —

At ved ham, og gjennem ham, og av ham, er verdener og var verdener skapt og deres innbyggere er født sønner og døtre av Gud.» (L&p 76:22-24)

Til dette kan man føye de millioners vidnesbyrd som, ved Den hellige ånds kraft, har båret og nå bærer høytidelig vidnesbyrd om at han virkelig lever. Det vidnesbyrd har vært deres trøst og styrke.

Og derfor, fordi vår Frelser lever, bruker vi ikke symbolet på hans død som symbolet på vår tro. Men hva skal vi bruke? Ikke noe tegn, ikke noe kunststykke, ingen avbildning er tilstrekkelig for å uttrykke den levende Kristi herlighet og under. Han fortalte oss hva som skulle være vårt symbol da han sa: «Dersom I elsker mig, da holder I mine bud.» (Joh. 14:15)

Som hans tilhengere kan vi ikke gjøre noe simpelt eller tarvelig eller anstøtelig uten å tilsmusse hans bilde.

Heller ikke kan vi gjøre noe godt og elskverdig og storsinnet uten at vi får symbolet til å skinne klarere, symbolet på ham hvis navn vi har påtatt oss. Og derfor må vårt liv gi uttrykk for noe betydningsfullt, det må være symbolet på vår erklæring om vårt vidnesbyrd om den levende Kristus, den levende Guds evige sønn.

Det er så enkelt, mine brødre og søstre, og så dypt, og det er best at vi aldri glemmer det.

Tro – det første skritt

Howard W. Hunter

Kristne over hele verden har nettopp feiret den begivenhet som de anser for å være den største hendelse som noensinne har funnet sted i den skrevne historie — begivenheten da Herren og Mesteren sto opp fra graven for igjen å leve efter å ha blitt drept på korset. Denne hendelsen har blitt feiret hver vår i mere enn 1900 år. Når dagen kommer, blir vi minnet om at den kalde og mørke vinteren er over og at hele naturen er klar til å livne til igjen.

Efter at sneen har smeltet, skyter trær og busker nye skudd, knopper springer ut og hele jorden blir en symfoni av varme og farge som forsikrer oss om nytt liv. Forandringen som skjer i naturen hvert år når den kommer til live igjen fra vinterens kulde til vårens skønnhet, får oss til å minnes Getsemanes mørke og fortvilelse som ble forandret til den vidunderlige begivenhet, oppstandelsen. Stenen ble rullet vekk og kunngjøringen lød: "Han er ikke her, han er oppstanden." (Luk. 24:6)

Virkeligheten ved oppstandelsen har dyp betydning for enhver som har mot til å tro. Er det sant? Er Jesus Kristus en realitet? Kom han virkelig til jorden, forkynte sitt evangelium og ga sitt liv for menneskeheten? Er det sant at han oppstod fra graven for å gjøre det mulig for deg og meg å leve igjen efter døden og få evig liv? Hvilke bevis har vi for disse tingene? Hvordan kan vi oppnå kunnskap om sannheten av dem hvis vi ikke vet?

Jeg vil gjerne fortelle dere at jeg tror på disse ting av hele mitt hjerte. Jeg vet at de er sanne. Jeg vet at Gud lever og bokstavelig talt er vår himmelske Fader; at Jesus Kristus er hans Sønn, verdens Forløser, og at alle mennesker som lever på jorden, har levet eller kommer til å leve på jorden, gjennom hans sonoffer vil oppstå efter døden for å leve igjen. Jeg har fått min tro med hensyn til dette på samme måte som andre som tror. Alle mennesker kan få denne forståelse ved å følge den enkle åndelige formaning:

"Bed, så skal eder gis, let, så skal I finne, bank på, så skal det lukkes op for eder!

For hver den som beder, han får, og den som leter, han finner, og den som banker på, for ham skal det lukkes op." (Matt. 7:7—8)

I sitt brev til Israel skriver Jakob formaningen med ord som har samme betydning:

"Men dersom nogen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.

Men han bede i tro, uten å tvile, for den som tviler, ligner havsbølgen som drives og kastes av vinden." (Jakobs brev 1:5—6)

Det er noen som tror og andre som tviler, men spørsmål kan bli besvart og kunnskap kan oppnås hvis vi vil følge disse enkle instruksjonene fra Skriften. De som mangler et ønske om å vite og som drives og kastes av vinden, vil selvfølgelig aldri forstå de ting som henhører til Gud og hans guddommelige plan. En profet ga oss denne meningsfylte uttalelse: "Det som hører Gud til, er av største betydning; og tid, erfaring og kun omhyggelige, dype og høytidelige tanker kan finne ut av dem. Hvis du, o menneske, skal lede en sjel til frelse, må ditt sinn strekke seg så høyt som de ytterste himler og søke inn i og betrakte den mørkeste avgrunn og evighetens brede utstrekning – du må ha nær forbindelse med Gud." (Joseph Smith: *History of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 3:295)

Evangeliet, slik det ble brakt til jorden av Frelseren, er de gode nyheter om frelse; derfor er frelsesplanen Jesu Kristi evangelium. Han sa: "Husk derfor det jeg har sagt eder.

Se, jeg har gitt eder mitt evangelium, og dette er det evangelium jeg har gitt eder — at jeg kom til verden for å gjøre min Faders vilje fordi min Fader sendte meg.

Og min Fader sendte meg for at jeg skulle bli løftet opp på korset, og etter at jeg var blitt løftet opp på korset for at jeg skulle dra alle mennesker til meg, og liksom jeg har vært oppløftet ved mennesker så skulle mennesker oppløftes ved Faderen for å stå for meg og dømmes etter sine gjerninger, enten de er gode eller onde." (3. Nephi 27:12—14)

Når vi studerer Skriften omhyggelig, får vi forståelsen av at evangeliets grunnelementer eller prinsipper slik de ble forkynt av Mesteren, består av følgende skritt:

1. Vi må utvikle en tro på Jesus Kristus i oss selv og på at han er Guds Sønn og verdens Frelser.
2. Vi må omvende oss fra våre uriktige gjerninger og være villig til å følge hans læresetninger.
3. Vi må bli døpt ifølge instruksjonen for å få tilgivelse for tidligere begåtte synder.

4. Vi må motta Den hellige ånd ved håndspåleggelse.
5. Vi må fortsette å leve et rettferdig liv helt til slutten av vårt jordiske liv.

Det første skrittet er tro, ikke bare en generell tro, men en spesiell tro — tro på den Herre Jesus Kristus. For å kunne vite om Jesus Kristus er en realitet aller ikke, eller om det er sant at han er Guds Sønn og kom til jorden for å forkynne sitt evangelium, gi sitt liv og utføre en oppstandelse slik at alle mennesker kan leve igjen, må vi få et ekte ønske i vår sjel om å få kunnskap om sannheten. Når et slikt ønske blir sterkt nok, blir vi drevet til å undersøke tegnene.

Det finnes ikke noe håndgripelig, konkret bevis på Guds eksistens eller Mesterens guddommelighet i juridisk forstand, men ikke alle forespørsler om tro resulterer i virkelige eller åpenlyse bevis. Det er uholdbart å argumentere med at fordi det ikke finnes noe åpenlyst bevis på Guds eksistens, så tilsier det at han ikke eksisterer. Eftersom vi ikke har de beviser som synes nødvendige for den vitenskapelige verden. må vår søken føre oss inn i de indirekte bevis' rike. Vi kunne bruke flere tımer på å beskrive de undere som skjer i universet, jorden, naturen, menneskets legeme, nøyaktigheten i de fysiske lover og tusen andre ting som alt forteller en sannhetssøkers samvittighet at det er en skaper og en som styrer over universet.

Hva ville skje hvis Guds eksistens kunne bevises ved håndgripelige bevis? Hva ville skje med troen som er evangeliets første skritt eller prinsipp? En av byrdene ved Mesterens læresetninger var å fremheve viktigheten av tro. Tro er det element som bygger broen i mangel av konkrete bevis. Dette er akkurat det forfatteren av epistelen til hebreerne snakket om da han henviste til troen som "full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees". (Hebr. 11:1) Med andre ord, tro er overbevisning om at det eksisterer en sannhet, selv om det ikke er bevist eller ikke kan bevises ved synlige tegn.

Anta at alle ting kunne bevises ved håndgripelige bevis. Hvordan ville det så gå med troen? Det ville ikke være nødvendig med tro og den ville bli eliminert; og det ville igjen ha reist følgende spørsmål: Hvis tro er evangeliets første skritt eller prinsipp og er eliminert, hva skjer da med evangeliets plan? Da ville ethvert grunnlag smuldre bort. Jeg tillater meg å mene at det er en guddommelig grunn til at ikke alle ting kan bevises ved håndgripelige tegn.

De som tviler, spør vanligvis efter bevis eller et tegn slik at de kan tro. Profeten Alma talte til sitt folk om dette emnet og sa til dem: "Ja, det er mange som sier: Hvis du vil vise oss et tegn fra himmelen, da skal vi vite med sikkerhet, da skal vi tro.

Nå spør jeg, er dette tro? Se, jeg sier eder nei, for hvis et menneske vet en ting har det ingen grunn til å tro, for det vet det." (Alma 32:17, 18)

Alma talte så om troens prinsipp til folket og sammenlignet det med et frø som, efter å ha blitt sådd, trenger omsorg og stell. Ønsket om frukt forårsaket at frøet ble sådd, og den som plantet, hadde tro på at det ville spire og vokse. Alma fortsetter med å beskrive troens frø:

"Og se, etter som treet tar til å vokse vil I si: La oss pleie det med stor omsorg så det kan vokse opp og bære frukt for oss. Og se nå, hvis I pleier det med stor omsorg vil det slå røtter og vokse opp og frambringe frukt.

Men hvis I forsømmer treet, og ikke har tanke for dets trivsel. se da vil det ikke slå rot, og når solens hete kommer og angriper det, visner det bort fordi det ikke har noen rot, og I rykker det opp og kaster det ut.

Nå hendte ikke dette fordi frøet ikke var godt, heller ikke fordi dets frukter ikke ville bli behagelige, men det er fordi eders jord er ufruktbar, og I ikke ville gi treet næring, derfor kan I ikke nyte dets frukt.

Slik er det også hvis I ikke vil pleie ordet, og se fremad til dets frukt med troens øyne, kan I aldri høste frukten av livets tre." (Alma 32:37–40)

På denne måten blir tro første skritt i enhver handling og må være det første skrittet til forståelse av evangeliet. Tro på den Herre Jesus Kristus fører oss til en kunnskap om virkeligheten i hans sonoffer. Vi trenger å bli undervist i og forstå dette første prinsipp.

I de siste to versene i Matteus-evangeliet finner vi beretningen om da Mesteren for siste gang viste seg for de elleve apostler på et fjell i Galilea. Hans avskjedsord legger vekt på viktigheten av hans læresetninger og overdrar oppdraget om å undervise alle mennesker, til andre i disse enkle og lettfattelige ordene:

"Gå derfor ut og gjør alle folkeslag til disipler, idet i døper dem til Faderens og Sønnens og den Hellige Ånds navn,
og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder. Og se, jeg er med eder alle dager inntil verdens ende!" (Matt. 28:19, 20)

Vekten er lagt på ordene *døpe* og *lære.* Kirkens misjonærer, både gamle og unge, følger denne formaningen fra Skriften og er i verden og underviser i troen på den Herre Jesus Kristus og andre av evangeliets prinsipper for alle som vil høre. Dette er i overensstemmelse med det mønster som Mesteren selv satte opp, slik vi finner det nedskrevet av Markus: "Og han kalte de tolv til sig og begynte å sende dem ut, to og to." (Mark. 6:7) De gikk frem og vitnet om hans guddommelighet i de dager, for over 1900 å siden, og hengivne utsendinger i dag bærer det samme vitnesbyrd idet de går ut i verden "to og to".

Verdens nasjoner vil bli velsignet av evangeliets budskap som de bærer, og ethvert menneske som har et oppriktig ønske om å finne sannheten, vil lære å kjenne den sanne og levende Gud og få vite at Jesus er Kristus, hele menneskehetens Forløser ved sitt sonoffer, hvis det vil gi akt på budskapet. Jeg ber i ydmykhet om at troen i hver av oss må bli styrket ved en samvittighetsfull streben, i Jesu Kristi navn. Amen.

«Hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?»

Spencer W. Kimball

I forrige uke feiret vi påskeuken. I Skriften leser vi:

«Men ved enden av sabbaten, da det lysnet mot den første dag i uken, kom Maria Magdalena og den andre Maria for å se til graven.

Og se, det kom et stort jordskjelv; for en Herrens engel for ned fra himmelen og trådte til og veltet stenen fra og satte sig på den.

Og han var som et lyn å se til, og hans klædning var hvit som sne;

og av frykt for ham skalv de som holdt vakt, og de blev som døde.

Men engelen tok til orde og sa til kvinnene: Frykt ikke! jeg vet at I søker efter Jesus, den korsfestede;

han er ikke her; han er opstanden, som han sa; kom og se stedet hvor han lå!

Og gå avsted i hast og si til hans disipler at han er opstanden fra de døde. Og se, han går i forveien for eder til Galilea; der skal I se ham. Se, jeg har sagt eder det!» (Matt. 28:1-7)

«Historien er hengslet på døren til en stall i Betlehem.» (Ralph Sockman) Navnet Jesus Kristus og alt det står for, har slått så dype røtter i verdenshistorien at røttene aldri kan fjernes. Kristus ble født den 6. april. Fordi han var en Guds Sønn og Faderens Enbårne, er hans fødsel av enorm betydning.

Intet i hele verden kommer tilnærmelsesvis opp mot de tre livsviktige år da Jesus virket her på jorden.

Korsfestelsen fant sted. Han måtte dø slik at han kunne åpne gravene for alle mennesker slik hans egen grav ble åpnet. Uten det dype mørke i korsfestelsens stund kunne den vår som oppstandelsen fra graven var, ikke ha funnet sted. «For likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.» (1. Kor. 15:22) Dette er grunnen til at vi fryder oss idag og sier: «Død, hvor er din brodd? Død, hvor er din seier?» (1. Kor. 15:55)

De elleve apostlene fulgte Kristus til toppen av Oljeberget, og i vår hellige skrift står det skrevet hva som skjedde der da de to engler sa:

«I galileiske menn! hvorfor står I og ser op mot himmelen? Denne Jesus som er optatt fra eder til himmelen, skal komme igjen på samme måte som I så ham fare op til himmelen.» (Ap.gj. 1:11)

«Men forkynnes det om Kristus at han er opstanden fra de døde, hvorledes kan da nogen iblandt eder si at det ikke er nogen opstandelse av døde?» (1. Kor. 15:12)

Hensikten med denne konferansen er at vi kan fornye vår tro, styrke vårt vidnesbyrd og lære Herrens vilje av hans rettmessig utpekte og bemyndigede tjenere. La oss derfor benytte denne anledningen til å minne hverandre om hvilke pakter vi har inngått og hvilke løfter og forpliktende tilsagn vi har gitt.

Alle medlemmer er blitt døpt ved nedsenkning i vann og har mottatt Den hellige ånd ved håndspåleggelse av menn med den riktige myndighet og som bærer Det hellige prestedømme. Vi er alle ved dåp blitt innlemmet i Jesu Kristi Kirke efter at vi har ydmyket oss for Gud, har ønsket å bli døpt, har stått frem med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og efter at vi har bevist overfor Kirken at vi virkelig har omvendt oss fra våre synder, er villige til å påta oss Jesu Kristi navn, er fast besluttet på å tjene ham inntil enden og således gjennom våre gjerninger har tilkjennegitt at vi har mottatt Kristi ånd til forlatelse for våre synder.

Sammen med noen av brødrene (generalautoritetene) er vi nettopp kommet tilbake fra generalkonferansene i Sao Paulo i Brasil og i Buenos Aires i Argentina. I denne sydlige del av Sion fortalte vi dem at Sion innbefattet både Nord- og Syd-Amerika, som en stor ørn med utstrakte vinger hvor den ene vinge representerte Nord-Amerika og den andre Syd-Amerika.

Kirken vokser og går fremover i dette område. Folk er lykkelige og inspirerte, og ungdommen ler og danser samtidig som de vokser opp for å bli ledere.

«Israels innsamling» skjer når disse fjerntliggende land aksepterer evangeliet og forblir i sine hjemland. Israels innsamling for meksikanerne foregår i Mexico; I Skandinavia for dem som bor i de nordlige land, innsamlingsstedet for tyskerne er i Tyskland, for polynesierne er innsamlingsstedet på øyene, for brasilianerne i Brasil, for argentinerne i Argentina. Vi takker vår himmelske Fader for hans godhet når vi leder et folk på tre og en halv million mennesker som stadig vokser, og som stadig blir mer uavhengige, og også mere trofaste.

I dag er det nærmere 19.000 misjonærer som forkynner evangeliet. «Marken er allerede hvit til høsten» (L&p 4:4), og misjonærene og medlemmene bringer mange til kunnskap om evangeliet.

Vi sender misjonærer til jordens fire hjørner og til verdens ender, og ser frem til den dag da vi skal bringe dette opphøyede budskap til alle steder i nord, i syd, i øst og i vest, og til øyene i havet. Vi tilhører nå virkelig en verdenskirke med nesten 700 virksomme staver, nærmere 7.500 ward og grener, og med omtrent 150 misjoner. Vi er iferd med å fylle jorden med evangeliet, likesom

vannet dekker havets bunn. (Se Es. 11:9)

Kirken er sunn og frisk, og stort sett er dens medlemmer trofaste og lykkelige. Nylig stilte en fremstående leder, som kom fra øststatene i USA, meg følgende spørsmål: «Hvorfor er dere mormoner så lykkelige?» Og til det svarte jeg: «Det er fordi vi har alt — Jesu Kristi evangelium, lyset, prestedømmet, kraften, løftene, paktene, templene, våre familier, og vi har sannheten.» Vi har innviet et storslagent tempel i Washington D.C., og vi har bekjentgjort at nok et tempel skal bygges i Sao Paulo i Syd-Amerika.

På en tidligere konferanse henledet vi deres oppmerksomhet på at Herren hadde skapt denne vakre verden for oss og at han befalte vår Fader Adam om å dyrke jorden, ta vare på den og gjøre den beboelig. Denne befalingen går videre til oss. Vi vil foreslå for alle mennesker at det ikke skjer noen forurensning som kan unngås, at jorden blir tatt vare på og holdt ren, produktiv og vakker. Han ga oss «urtene og de gode ting som kommer av jorden, enten til føde eller til klær eller for hus eller låve eller for frukthaver eller for haver eller for vingårder.

Ja alt som kommer av jorden i sin egen årstid er til for menneskets beste og til dets behov, både til øiets fryd og til hjertets glede;

ja, til føde og til klær, til smak, til lukt, til å styrke legemet og til opplivelse av sjelen.

Og det behager Gud at han har gitt alle disse ting til mennesket; for i denne hensikt blev de til for å nyttes med måte.» (Se L&p 59:16-20)

Vi er bekymret når vi ser at ugresset tar overhånd omkring bolighus og at all slags søppel og avfall hoper seg opp i grøftekanter. Vi gremmer oss når vi ser ødelagte gjerder, fallefer-dige låver, skakke og skjeve grinder og skur, og hus som står umalte. Nok en gang vil vi be våre medlemmer om å ta hånd om sine egne våningshus og eiendommer.

Det fortelles at president Brigham Young efter å ha oppfordret folk i bestemte områder til å pynte og rydde opp på sine eiendommer, nektet å reise tilbake for å tale til dem, og at han sa omtrent følgende: «Dere hørte ikke på meg da jeg ba dere om å rydde opp på eiendommene deres. De samme dørene henger fremdeles skjevt på hengslene, de samme låvebygningene står fortsatt umalt, og de samme gjerdene har delvis falt ned.»

Følgende utdrag er hentet fra et velkjent tidsskrift:

«Nesten hver eneste have har det hver eneste person trenger, nemlig et middel til å hjelpe til med å bremse inflasjonen og samtidig lette verdens matvaresituasjon.

Det vi her sikter til, er «jord», og det skal ikke så svært meget til før det hjelper ganske betraktelig.

Kan hende er det en lekeplass hvor ingen leker lenger, en solrik flekk bak garasjen eller en tre meter bred stripe nederst på tomten eller på tilstøtende tomt som ble kjøpt for å brukes til å spille ball på.

Alt dere behøver å gjøre for at denne flekken kan senke matvareomkostningene er at dere dyrker grønnsaker til eget bruk der.

Beregninger som nylig er foretatt, viser at en haveflekk på 5 x 7 meter i løpet av et halvt års tid kan gi en avkastning i form av friske grønnsaker og andre matvarer til en verdi av ca. 1500 kr. Besparelsene er derfor ikke ubetydelige.

Det gleder oss at mange mennesker sår i havene sine og planter frukttrær og kjøper hermetiseringsutstyr. Myndighetene her i byen og også mange enkeltpersoner dyrker opp små jordflekker slik at de i dag har noe i likhet med de «seiershaver» vi hadde under den annen verdenskrig. Vi gratulerer de familiene som lytter og som handler.

Vi anstrenger oss meget for å passe på våre egne medlemmer, og vi lærer dem at de skal være sparsommelige og ha et års forbruk av de viktigste varer på lager.

Vi lærer våre medlemmer at de skal efterleve sunnhetslovene, noe som vil gi rikt utbytte i form av lengre og sunnere liv.

En undersøkelse som er foretatt av forskere ved et universitetssenter, viser at «antall tilfeller av kreft i lunger og spiserør blant medlemmer av «mormonkirken», prosentvis ligger adskillig lavere enn gjennomsnittet.» En kjent lege sa at de er sunnere og klokere fordi de hverken røker eller drikker. Han antydet at det er en nær sammenheng mellom alkoholforbruk og kreft i spiserøret, og han sier videre: «Antall dødsfall som skyldes hjerteanfall, ligger 25 prosent lavere blant Utahs befolkning sett under ett enn hos amerikanere i sin almindelighet, noe som kan ha sammenheng med mindre røking.»

Vi er rystet over aller rapporter om uærlighet som kommer inn fra mange deler av vårt land, at de tap som påføres forretningsdrivende gjennom butikktyverier og andre beslektede former for uærlighet løper opp i mange milliarder dollar bare her i landet.

Herren fortalte Adams efterkommere, og risset det inn på stentavler, at: «Du skal ikke stjele.» (2. Mos. 15) Alle foreldre skulle lære sine barn opp til ikke å gjøre denslags fordi det kan ødelegge deres karakter. Ærlighet er sosialt og kulturelt riktig. Løgnere og bedragere er både uærlige og uforenelige med vår kultur. Uærlighet av enhver art er helt forkastelig. «Du skal ikke stjele.» Vi henstiller til alle Kirkens tre og en halv millioner medlemmer om å være ærlige, rettskafne, betale for det de bruker, og bare ta det de har betalt ordentlig for. Vi må lære våre barn heder og rettskaffenhet.

Helt fra begynnelsen av har vi blitt advart mot alle former for hasardspill (gambling). Uansett om vedkommende som deltar i dette, vinner eller taper, vil han svekkes og bli skadelidende fordi han forsøker å få noe uten motytelse, å få noe uten innsats, å få noe uten å betale full pris.

For ikke lenge siden sto det i tidsskriftet *U.S. News and World Report* en liste over de viktigste former for forbrytelser i Amerika og hva disse enkeltvis kostet samfunnet på årsbasis. Tap på grunn av hasardspill inntok en suverén førsteplass og beløp seg til fem ganger den regning som betales for narkotiske

midler, den var tyve ganger høyere enn utgiftene i forbindelse med flykapringer, fire ganger høyere enn de tap som påføres samfunnet på grunn av underslag, svik og falskneri tilsammen; ti ganger høyere enn ran, innbrudd, simpelt tyveri og butikktyverier; fem og tyve ganger høyere enn vandalisme og brannstiftelser, og det beløp seg til mer enn det dobbelte av hva det koster å drive USAs samlede politistyrker på alle plan samt vårt fengselsvesen og det rettsapparat som tar hånd om forbrytere.

Og hva koster det så å spille hasard? Jo tredve milliarder dollar pr. år!

Allikevel er det enkelte delstater som innfører lotterispill som et middel til å øke sine inntekter. Enkelte klubber — ja endog enkelte religiøse samfunn — tyr til hasardspill.

Tenk hva som kunne gjøres dersom disse pengene ble brukt til nyttige formål! Hva kunne man gjøre med tredve milliarder dollar pr. år for å hjelpe mennesker som sulter?

Vi er dypt ulykkelige når vi leser i avisene at stadig flere kvinner og tenåringer begynner å røke og at stadig flere kvinner får lungekreft. Ca. 80 prosent av alle tilfeller av lungekreft forekommer blant sigarettrøkere, men dette er bare begynnelsen av problemet. Sigarettrøkning kobles også sammen med emfysém, luftveissykdommer og hjertesykdommer. Dette er kostbare sykdommer som er årsak til store lidelser og som fører til at mennesker blir revet bort altfor tidlig. I en hellig åpenbaring i 1833 fortalte Herren noe som senere tids forskning har vist, nemlig at «hete drikker er ikke for legemet», hvilket vil si te og kaffe. «Tobakk er ikke for legemet . . . og er ikke godt for mennesket . . . vin eller sterk drikk er ikke godt, ei heller er det velbehagelig i eders Faders øine.» (Se L&p 89:5-9)

Herren visste da disse ting ble oppdaget, at stadig røkning kunne føre til kreft og at konstant drikking kunne føre til mange ulykker og sykdommer.

Dette er et bud til alle hans medlemmer, og når vi ser at enkelte medlemmer bruker disse forbudte ting, undrer vi oss over hvordan denslags gjøremål lar seg forene med en uttalelse av den Herre Jesus Kristus da han sa: «Men hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6:46) Vi håper inderlig at Kirkens medlemmer vil gi akt på dette.

To forskere ved University of Utah har gitt oss bevis: Denne Kirke har lav dødshyppighet. Delstaten Utah hvor i 1971 omtrent 72 prosent av befolkningen var medlemmer av Kirken, hadde den laveste dødshyppighet i samtlige av USAs forente stater. Og det fantes eksempler på delstater med nesten den dobbelte dødshyppighet.

Undersøkelsen viser at dødsfall som skyldes sykdommer i forbindelse med hjerte, kreft og lever, som er tre av de ti hyppigste dødsårsaker i Amerika, hadde sammenheng med røking og drikking og at disse sykdommene er mindre utbredt i Utah enn i De forente stater i sin almindelighet. Dødsstatistikken blant Kirkens medlemmer har således sammenheng med Visdomsordet.

Og derfor spør vi alle dem som overser denne loven: Hvorfor? Hvorfor? Herren sa: «Ikke enhver som sier til mig: Herre, Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje.

Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?

Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett.» (Matt. 7:21-23)

Det er et alvorlig spørsmål å efterleve Herrens bud, også når vi av og til innlater oss på å overse dem.

I de første dager efter skapelsen sa Herren til Enok: «Se disse dine brødre, de er mine egne henders verk, og jeg ga dem deres kunnskap den dag jeg skapte dem, og i Edens have ga jeg mennesket dets handlefrihet.» (Moses 7:32) Vi har ikke til hensikt å berøve våre venner eller verdens øvrige mennesker deres handlefrihet når det gjelder å bruke disse forbudte ting. Men vi tror at Herren da han ga Visdomsordet, henvendte seg til alle jordens nasjoner.

Vi frykter at menneskene i verdenshistorisk perspektiv har gjort langt flere knefall for begjærets gud enn for gullkalver og bilder av tre, sten og metall. Verden synes å drukne i denne avgudsdyrkelse som samtidig også ødelegger legeme og sinn. Vi registrerer også det store antall skilsmisser og tar avstand fra disse. Vi beklager dem dypt og innser at hvis det finnes noen som er berettiget, så er de meget få. Skilsmisse skyldes vanligvis egoisme fra den ene av partene, vanligvis fra begges side. Det er lite tiltalende og vanligvis svært ødeleggende for de mennesker det gjelder, fordi de mister noe, de blir nedbrutt, ensomme, skuffet, og spesielt gjelder dette alle barna som går glipp av så meget. Det er lett å rettferdiggjøre og bortforklare en skilsmisse, men den undersøkelse vi sikter til, avslører det faktum at altfor ofte skyldes skilsmisse umoral og tilbedelse av begjærets gud.

Det skal meget til å rettferdiggjøre det faktum at i en liten by som ikke ligger lang herfra, resulterte 341 inngåtte ekteskap i 272 skilsmisser.

Når menn og kvinner på en uselvisk måte er sine ektefeller hengivne, da kommer de nærmere opp til det ekteskapsbilde som Herren beskrev da han sa: «Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød.» (Moses 3:24)

Når menn er trofaste mot de pakter de har inngått med sine hustruer og er lojale og uselviske, vil antall skilsmisser vise en nedadgående tendens. Paulus ga følgende formaning: «I menn! elsk eders hustruer, likesom Kristus elsket menigheten og gav sig selv for den . . . Så er mennene skyldige å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker sig selv; ingen har jo nogensinne hatet sitt eget kjød.» (Efes. 5:25, 28-29)

Og når kvinnene ikke lenger er smål-

ge og egoistiske, men innordner seg under sine egne rettferdige ektemenn som under Herren, og underordner seg sine ektemenn slik Kirken forventes å underordne seg Kristus, da vil skilsmissehyppigheten avta, familiene vil vokse og barna vil bli lykkelige og smilende barn. Gud skapte mann og kvinne med spesielle talenter og krefter, og ga dem spesielle ansvarsområder og evner til å utføre sine spesielle oppgaver.

Når mennene kommer hjem til sine familier og kvinnene ofrer seg for sine barn, da vil den oppfatning atter slå rot at det største yrke hun kan ha i livet, er å være mor. Hun er en partner med Gud. Ingen annen skapning har en stilling med så stor kraft og innflydelse. I sine hender holder hun nasjonenes skjebne, for hun har ansvaret for og mulighetene til å forme nasjonenes borgere.

I en stav i California hørte jeg en mor som holdt følgende tale: «Jeg er takknemlig for at jeg er en kvinne. Jeg er takknemlig for at jeg er en hustru. Jeg er takknemlig for at jeg er en mor. Jeg er takknemlig for at jeg er en siste-dagers-hellig.» Dette syntes jeg var en tale med stor kraft. Det største av alle yrker er å være mor.

Meget er blitt sagt både i pressen og fra talerstolen om abort. Denne Kirke, Jesu Kristi Kirke, går imot abort og råder alle sine medlemmer til *ikke* å underkaste seg eller delta i noen form for abort, hverken av bekvemmelighetshensyn eller med henblikk på å skjule en synd.

Abort må betraktes som en av de mest opprørende og syndige handlinger i en tid da vi er vidne til skremmende eksempler på eftergivenhet som fører til seksuell umoral. Vi inntar det høytidelige standpunkt at all lettsindig omgang med livets kilde er meget alvorlig, både moralsk, mentalt, psykologisk og fysisk. Å gripe inn i formeringsprosessen på noen som helst måte er ensbetydende med å bryte et av Guds aller helligste bud som sier at vi skal «bli mange og oppfylle jorden.» (1. Mos. 1:28)

De av Kirkens medlemmer som har hatt noen som helst befatning med abort, må underkaste seg disiplinære forføyninger av Kirkens domstoler eftersom omstendighetene tilsier. Vi husker at De ti bud er blitt gjentatt av Herren i vår egen tid da han sa: «Du skal ikke stjele; heller ikke drive hor eller slå ihjel, eller gjøre noget lignende.» (L&p 59:6) Vi ser enkelte likhetspunkter.

Vi avskyr pornografi, som synes å oversvømme landet. Lovgivningen forsøker å få bukt med den, men den beste måte å stanse dette på er å sørge for at menn og kvinner sammen med sine familier bygger opp skranker mot den. Og vi spør dere: «Ønsker dere som er gode samfunnsborgere, at slike heslige laster skal forderve både deres egne og andres familier?»

Moses kom ned fra Sinai som lå innhyllet i røk og som var rystet av jordskjelv, og han hadde med seg De ti bud til Israels barn som var på vandring — fundamentale regler for livsførsel. Imidlertid var ikke disse budene av ny dato. Adam og hans efterkommere hadde kjent dem, og helt fra begynnelsen av var de blitt bedt om å efterleve dem, slik at dette bare var en gjentagelse fra Herren til Moses. Ja, budene gikk til og med enda lengre tilbake enn til jordelivet, og utgjorde en del av den prøve for mennesker i jordelivet som ble fastsatt i rådet i himmelen.

I det første av De ti bud blir det forlangt at menneskene bare skal tilbe Herren og i det tredje bud blir sabbatsdagen satt opp som en spesiell dag for tilbedelse: «Du skal ikke ha andre guder foruten mig . . . Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig! Seks dager skal du arbeide og gjøre all din gjerning. Men den syvende dag er sabbat for Herren din Gud; da skal du intet arbeid gjøre.» (2. Mos. 20:3, 8)

Når menneskene unnlater å holde hviledagen hellig, er dette et bevis for at menneskene unnlater å leve opp til den individuelle prøve som ble fastsatt for hver enkelt av oss før denne jord ble skapt «for å se om de vil gjøre alt hva Herren, deres Gud, befaler dem.» (Abr. 3:25)

Vi oppfordrer alle vår medlemmer til å foreta alle sine innkjøp på vanlige ukedager. Og atter sier vi: «Men hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6:46)

Da Herren sa: «Kom hviledagen i hu så du holder den hellig», tror vi han mente nøyaktig det han sa.

Vi er rystet over de bevisste anstrengelser mange mennesker i denne verden gjør når de angivelig påtar seg å forandre godt fundamenterte mønstre på sosial adferd fastlagt av Herren, og spesielt innenfor områdene ekteskap, kjønnsliv og familieliv. Vi føler trang til å si: «De vises visdom skal forgå, og de forstandige menns forstand skal skjule seg.» (Se Es. 29:14, KJv.)

Måtte Gud velsigne dere brødre og søstre i deres arbeide for å ivareta alle deres forpliktelser og efterleve budene. Vi velsigner dere i deres bestrebelser på å bli lik vår Herre, slik at dere efterhvert kan *bli* mer lik ham. Måtte Gud velsigne dere rikelig i deres hjem, i deres familier, og i deres personlige liv, er min bønn i Jesu Kristi navn, Amen.

Å være verdig til å bære prestedømmet

Spencer W. Kimball

Mens jeg har sittet her og hørt på disse fire brødres strålende taler, har jeg ønsket at hver eneste gutt og mann i denne verden kunne få høre slike taler slik at de ville få noen begreper, ideer og normer å arbeide efter. Hvor heldige er ikke vi som menn og gutter i Kirken som blir instruert og inspirert på denne måten i vårt privatliv og i vårt arbeide i Kirken.

Jeg vi gjerne rette noen ord til våre utøvende funksjonærer, spesielt våre biskoper og stavspresidenter, som er «dommere» i Israel. (L&p 107:74)

Jeg vil lese noen ord for dere av Kirkens profeter i forrige århundre. President John Taylor har sagt:

«Ennvidere, jeg har hørt om enkelte biskoper som har søkt å dekke over menneskers misligholdelse. Jeg sier dem, i Guds navn, de skal komme til å måtte bære byrden av disse overtredelser. Og hvis noen av dere ønsker å ta del i menneskers synder, eller støtte dem, vil dere måtte bære dem. Hører dere det, biskoper og presidenter? Gud vil kreve det av deres hender. Dere er ikke i noen posisjon til å endre på rettferdighetens prinsipper, ei heller til å dekke over menneskers vanærende og korrupte gjerninger.» (*Conference Report*, april 1880, s.78, se også *Lys over Norge*, mars 1975, s. 36)

Jeg siterer videre fra George Q. Cannon, som var medlem av Det første presidentskap:

«Guds ånd ville antagelig gremmes så sterkt at den ikke bare ville forlate dem som er skyldig i disse handlinger, men også trekke seg bort fra dem som tillater at noe slikt forekommer i vår midte uten å stoppe og irettesette vedkommende; og fra Kirkens president ned gjennom prestedømmets rekker ville det bli et tap av Guds ånd, en tilbaketrekning av hans gaver og velsignelser og hans makt fordi de ikke tar de nødvendige skritt for å bringe synden frem i dagen og stoppe den.» (*Journal of Discourses*, 26:139)

Vi kunne sitere mange av de andre brødrene når det gjelder samme sak.

Vi er bekymret over at det alt for ofte hender at en leder som intervjuer et medlem, i sin personlige sympati for overtrederen, og kanskje på grunn av sin kjærlighet for hans familie, er tilbøyelig til å se bort fra de disiplinære tiltak som overtredelsen krever.

Det hender alt for ofte at en overtreder får tilgivelse og at man ser bort fra all straff når vedkommende skulle ha vært suspendert fra fellesskapet eller utelukket. Det hender også alt for ofte at en synder blir suspendert fra fellesskapet når han eller hun skulle ha vært utelukket.

Husk at president Taylor sa at dere vil måtte bære denne synden selv. Er dere villige til å gjøre dette, brødre?

Husker dere hva profeten Alma sa? «Nå», sa han, «kunne ikke omvendelse komme til menneskene hvis der ikke var en straff.» (Al. 42:16)

Tenk over dette. Har dere forstått det? Man kan ikke få tilgivelse uten sann og fullstendig omvendelse, og det kan ikke skje noen omvendelse uten straff. Dette prinsipp er like evig som sjelen selv.

En annen tanke: Presidenten eller biskopen tar avgjørelsen og rådgiverne eller høyrådet godtar eller forkaster hans beslutning. Men de foretar ingen avstemning, som man ville gjøre i mange andre tilfeller.

Vær så snill å husk dette når noen som har brudt Guds lover, kommer til dere.

Det er så lett å la seg rive med av sin sympati; men når en mann har begått synd, må han lide. Dette er et absolutt krav — ikke fra biskopens side — men fra selve naturen såvel som fra menneskets side. Denne tukt gjelder spesielt voksne og gifte personer og i enda større grad dem som har vært i templet. De må forstå at de ikke kan eksperimentere med Guds hellige lover.

En annen ting som jeg ble gjort oppmerksom på forleden, er en del av et sitat av Wilford Woodruff om Joseph Smith. Vi finner av og til medlemmer som har en overdose av falsk stolthet. De vil ha sin vilje igjennom, ellers går de sin vei. Har dere noengang sett en eller annen forlate wardet og aldri mer komme tilbake på grunn av en liten uoverensstemmelse med biskopen eller en annen person?

Vi har ingen grunn til å blåse oss opp i vårt hjertes stolthet», sa profeten, «når det gjelder den stilling vi besitter. Hvis Kirkens president eller en av hans rådgivere eller apostlene eller noen annen mann i sitt hjerte tror at Gud ikke kan klare seg uten ham og at han er spesielt betydningsfull når det gjelder å fortsette Herrens verk, står han på løs grunn. Jeg hørte Joseph Smith si at Oliver Cowdery, som var den annen apostel i denne kirke, sa til ham: «Hvis jeg forlater denne kirke, så faller den.» Han svarte: «Prøv, Oliver.» Oliver prøvde og han falt. Men Guds rike falt ikke. Jeg har kjent til andre apostler i min tid som har vært av den mening at Herren ikke kunne klare seg uten dem, men Herren har fortsatt sitt verk uten dem. Jeg sier til alle mennesker — jøde og ikke-jøde, stor og liten — at Herren den Allmektige har kraft i seg selv og er ikke avhengig av noe menneske for å få utført sitt verk, men når han kaller menn til å utføre hans verk, må de stole på ham.» (Wilford Woodruff: «*Discourse*,» Deseret Weekly, 6. april 1890, 40:559-60)

Og nå, mine brødre i prestedømmet. Det ligger noe spesielt i det å komme

sammen på dette prestedømsmøte under hver konferanse hvor far og sønn er sammen og kommer reisende langveisfra for å delta i konferansens program.
Jeg ser mange fine, unge menn blant dere, og jeg er glad for å se disse knopper som om ikke så lenge vil bli fedre og ledere, biskoper, stavspresidenter og misjonærer.
Jeg er klar over at det foran meg sitter mange hundre unge menn, og at mange av dem er diakoner. Jeg husker da jeg var diakon. (Det er forresten lenge siden.) Jeg syntes det var en stor ære å være diakon. Min far tok alltid hensyn til mitt ansvar og lot meg alltid få ta hesten og vognen når jeg skulle samle inn fasteoffer. Mitt ansvar omfattet den del av byen som vi bodde i, men det var nokså langt å gå mellom de forskjellige hjemmene, og en sekk mel, et glass med frukt eller grønnsaker eller et brød ble ganske tungt å bære på. Det var derfor bra å ha vognen. Vi har gått over til å betale fasteoffer i kontanter, men i min tid betalte man med varer. Det var en stor ære for meg å utføre dette for min himmelske Fader, og selv om tidene har forandret seg og man vanligvis betaler med penger i stedet for med varer, er dette fremdeles en stor ære å få lov å gjøre.
Jeg er en diakon, og jeg er alltid stolt over å være det. Når jeg ser apostlene gå opp på forhøyningen under et høytidelig møte for å velsigne nadverden, og andre generalautoriteter gå opp til nadverdsbordet for å hente brødet og vannet og ydmykt dele det ut til alle som er forsamlet for siden å gå tilbake med sine tomme brett, er jeg meget stolt over å være en diakon, og en lærer og en prest.

Når våre generalautoriteter kommer frem til nadverdsbordet for å velsigne og dele ut nadverden på våre spesielle møter i templet, begynner igjen mitt hjerte å banke så det høres, og jeg er takknemlig over å bære Det hellige aronske prestedømme som gjør det mulig for meg å dele ut nadverden.

Da husker jeg at det var Jesus Kristus selv som brøt brødet og velsignet det og delte det ut til sine apostler, og jeg er stolt over at jeg kan gjøre det samme. Jeg anbefaler dere å gjøre som president Tanner, og også de andre brødrene, nettopp har sagt med hensyn til å være ærbødige og verdige til å dele ut nadverden.
For dere, fedre, vil jeg gjerne sitere fra en artikkel av Walter Mac-Peek: «Gutter trenger mange helter som Lincoln og Washington, men de trenger også helter som står dem selv nærmere. De trenger å kjenne en mann som er i besittelse av stor styrke og rettskaffenhet. De trenger å møte ham på gaten, dra på tur med ham, se ham i hjemmet i dagligdagse situasjoner og føle seg så nær knyttet til ham at de kan stille spørsmål og snakke med ham som mann til mann.» (Ukjent kilde)

Jeg håper at hver enkelt far har et så nært forhold til sin sønn. Jeg håper at hver enkelt far holder hjemmeaften med sin familie, noe som gir alle sønner og døtre anledning til å uttrykke seg, hjelpe til med å legge planer for familien, holde familiebønn og ellers ta del i familiens hjemmeaften. Det er en virkelig hensikt med livet, gutter. Deres himmelske Fader har hjulpet dere ved å skape en verden for dere og et liv for dere. Dere kan leve et meningsfylt eller et dårlig planlagt liv. Det er opp til dere. Når dere så er tolv år eller eldre, blir det ventet meget av dere. Dere lever ikke på lykke og fromme; dere lever et liv fylt av anstrengelser og planleging. Det er sagt at innen den jødiske lov får en gutt på tolv år nesten en voksens status. Jeg antar at det var grunnen til at Jesus Kristus ble igjen i templet da hans familie tok ham med dit og at han førte en intelligent samtale med samfunnets ledere og de lærde.
Når en sønn har en slik hengiven far er det opp til ham selv å begynne å forme sitt liv slik at hans himmelske Fader, hans jordiske far og mor og alle han kommer i kontakt med blir fornøyd med ham. Dere får mange muligheter i oppveksten til å utvise mot, som president Romney så fint har forklart i kveld.

«Du er ung og har livet foran deg», sa skipspresten på et synkende skip. «Her, ta denne», sa han videre, og med disse ordene rakte han sin redningsvest til en menig. Noen få minutter senere gikk han ned med skipet. Det var den 3. februar 1943. Det amerikanske troppetransportskipet *Dorchester* ble torpedert. Skipspresten var en av fire som alle sa omtrent det samme og ga andre sine redningsvester og ofret sitt liv. En var katolikk, to var protestanter og en var jøde.
Det er ikke nødvendig å vente til man når myndighetsalderen før man begynner å planlegge sitt liv. Dette skulle man begynne med i barndommen.
Det er interessant å legge merke til at Jesus Kristus bare var 12 år gammel da han var med til templet, og bare 33 år gammel da han ble korsfestet. Det er også interessant å legge merke til at profeten Joseph Smith fikk sin guddommelige åpenbaring før han hadde fylt 15 år. Han var bare 18 år da Moroni besøkte ham og fortalte ham om platene. Han var bare 22 år da han mottok gullplatene og ble pålagt det store ansvar dette medførte. Han var bare 24 år gammel da han utga Mormons bok og litt over 24 år da han organiserte Guds rike på jorden i henhold til åpenbaring.

Det er også meget interessant å kjenne til at hans første apostler var relativt unge menn i alderen 29 til 36 år. Det er nesten utrolig hvor unge de var og allikevel så voksne, sterke og modne.
Når det gjelder å gjøre en mann av en gutt, har dere alle sett misjonærene - ti tusener av dem - reise ut på misjonsmarken. Misjonærarbeidet gjør en gutt til mann hvis han vil gå inn for det. Hvor ofte har vi ikke sagt adjø til en gutt på 19 år som skulle reise på misjon og to år efter møtt en mann som var høyreist og sterk og hadde en hensikt i livet.
Lederen for et stort firma fikk følgende spørsmål: «Hvordan gjør dere en mann av en gutt?» Spørsmålet var formet noe anderledes: «Hva er det som gjør en mann til en mann?» Jeg liker det svar han ga:
«Det er mange ting, men det viktigste er kanskje den indre stemme han lyttet til som ung gutt. Vi kaller den stemmen for samvittighet, og det er den som styrer våre tanker. Det man tenker kan gi seg uttrykk i handlinger. Siden handlinger som gjentas, lett blir til vaner, kan de tanker du tenker og

det du gjør i dette øyeblikk, gi en pekepinn på hva slags mann du kommer til å bli.
Hvis jeg ble spurt om hva en gutt må gjøre idag for å bli en mann som er verdig sitt navn i morgen, ville jeg svare: «Lyv aldri, og bedra aldri. En løgner er en svekling. En bedrager er både en svekling og en tyv. Ved å ha mot til å holde sannheten i ære i alt, er du på vei til å mestre deg selv.
Arbeid hardt. Ditt sinn er et lagerrom og det er du som fyller hyllene i det. Fyll dem med kvalitetsvarer. Husk at de vaner du danner idag når det gjelder arbeide og studier, er de vaner du vil efterleve i morgen.
Ha det morsomt. Delta i aktive leker som krever utholdenhet og god sportsånd. Rett deg efter de regler som gjelder, og krev at andre gjør det samme.
Hedre din Skaper. Gud er kilden til alt godt. Du kan best gi uttrykk for din kostelige arv gjennom å leve efter følgende motto: Plikt, heder, fedreland og Gud.
Hvis du gjør dette og gjør ditt beste, i alt, vil du utvikle en virkelig manns sinn, hjerte og sjel.» (J. Edgar Hoover, fra ukjent kilde.)
Det er hvordan man står som teller. Hvis man vil bli høy, begynner man ved å strekke seg opp mot himmelen. Hvis man vil bli edel, setter man på seg sin edle drakt. Hvis man vil fly, må man få vinger. Hvis man vil være rettferdig, må man ta på seg rettferdighetens kappe.

Det fortelles en historie om en lord som het George Hall og som levde for lenge siden. Historien er en myte. Dete får tro på den eller ei, men dere kan i det minste lære en lekse av den hvis dere finner at den inneholder en. Lord George hadde levd et dårlig liv. Han hadde vært en drukkenbolt og hasardspiller, og han hadde vært uærlig i forretninger. Han ansikt gjenspeilte det liv han hadde levd. Det var et ondskapsfullt ansikt.

En dag ble han forelsket i en enkel bondepike som han fridde til. Jenny Mere sa til ham at hun aldri kunne gifte seg med en mann med et ansikt som var så frastøtende og ondskapsfullt. Hun sa også at når hun giftet seg, så ville det bli med en mann som hadde et ansikt som en helgen, for ansiktet var den sanne kjærlighetens speil.
Ifølge tidens skikk reise Lord George ned til hr. Aeneas på Bond Street i London. Aeneas laget voksmasker til folk, og han var så dyktig at en person fullstendig kunne skjule sin sanne identitet bak en av hans masker. Det sies som et bevis på hans dyktighet at de debitorer som bar hans masker, fritt kunne omgås med sine kreditorer uten å bli gjenkjent. Aeneas gikk ut på lageret og hentet en maske som han varmet over en lampe og tilpasset efter Lord George's ansikt. Da Lord George så seg i speilet hadde han et ansikt som en helgen, og det utstrålte kjærlighet. Hans utseende var så forandret at han snart var gift med Jenny Mere.

Han kjøpte en liten hytte ute på landet. Den lå nesten skjult i en rosenlund og hadde en liten have. Fra nå av ble hele hans liv forandret. Han ble interessert i naturen; han så «taler i stener, bøker i bekker og noe godt i alt». Tidligere hadde han vært apatisk og, livet hadde vært uten interesse for ham; nå var han opptatt med å vise vennlighet og vår interessert i verden omkring seg.
Han var ikke tilfreds med kun å begynne et nytt liv; han forsøkte også å rette på det gale han tidligere hadde gjort. Gjennom en advokat betalte han konfidensielt tilbake penger som han hadde snytt til seg. Hver ny dag bidro til å forfine hans karakter og plante nye, vakre tanker i hans sinn.
Ved en tilfeldighet oppdaget hans tidligere venner hans nye identitet. De besøkte ham i haven og oppfordret han til å vende tilbake til sitt tidligere ugudelige liv. Da han avslo, ble han angrepet, og masken løsnet fra hans ansikt.

Han bøyde hodet. Dette var slutten på alt; det var slutten på hans nye liv og hans drøm om kjærligheten. Mens masken lå i gresset ved hans føtter, og han sto med bøyd hode, kom hans kone løpende gjennom haven og kastet seg på kne foran ham. Hva tror dere hun så da hun så opp på ham? Jo, linje for linje og trekk for trekk hadde ansiktet fått samme utseende som masken. Det hadde vakre linjer og regelmessige trekk.» (Ukjent kilde.)
Det er ingen tvil om at det liv vi lever og de tanker vi tenker tydelig gjenspeiler seg i vårt ansikt.
Jeg har kanskje tid til å lese noen linjer fra en artikkel som jeg tenkte kanskje ville være av interesse for dere:

Ryktessmeden

I hver en by og ved hver en vei,
hvor man enn befinner seg,
smyger en liten djevel seg inn
med et flir på kinn.
Den kryper opp så du kan høre
og hvisker inn ditt øre
et rykte om en annens skam.
Lille «Ryktessmeden» kalles han.
Han påstår aldri at et rykte er sant,
men har hørt at en er kommet på kant.
Så bringer han det videre til deg
i håp om at det skal spre seg.
Et falsk rykte som surrer lenge nok,
vil snart passere som troverdig
og godt.
Den lille nissen sier ikke at han vet,
nei, han påstår aldri det.
Han hvisker bare ryktet til deg
for å få bragt det videre i en fei.
Før solen derfor synker
har han spredt sine falske rykter,
og tonen er blitt mindre fri og glad
i deres fredelige nabolag.
Se opp for «Ryktessmeden» som
kommer snikende
og be om bevis for alt han har å
komme med.
Ja, be om navn, dato og sted.
Sier han at han kun har hørt sitt
sladder,
så svar at du ikke tror et ord av slikt
pladder.
Si også at du ikke vil spre slikt prat
under et annet menneskes tak.
Selv om ryktessmeden kan både
smile og smiske,
så la deg ikke til hans djevelske
arbeide friste.
Omarbeidet efter «Shell Happytime»

Brødre, jeg lurer på om noen av dere noengang har sunget i et mannskor med 212 stemmer om synger så vakkert som det vi har hørt i kveld. Det har vært en strålende opplevelse å komme sammen med dere. Det er fantastisk å tjene Herren på denne måten.

Hvor priviligiert er vi ikke som bærer dette dyrebare prestedømme som er større enn den myndighet konger og keisere har. Hvor strålende er det ikke for hver enkelt gutt å inneha dette privilegium sammen med sin far og sine brødre. Måtte Gud velsigne dere alle slik at det som er blitt sagt på dette møte i kveld vil synke dypt i vårt hjerte, og at vi alle må ha gavn av det.

Dette er Herrens verk. Jeg ønsker at dere gutter og menn skal vite det. Dette er Herrens verk. Jeg vet det, og jeg ønsker at dere skal vite at jeg vet det. Jeg tror også at *dere* vet det, og sammen kan vi fortsette mot vårt strålende bestemmelsessested. Gud velsigne dere, i Jesu Kristi navn. Amen.

Rop omvendelse til dette folk

Spencer W. Kimball

Elskede brødre og søstre, vi nærmer oss slutten på denne årlige konferanse som vi har vært med på og forhåpentligvis gledet oss over.

Under denne konferanse har dere hørt mange vakre vidnesbyrd og mektige taler. Vi håper at de millioner av lyttere må ha lyttet med rene hjerter og mottagelige sinn, og at noen av dem måtte ønske å slutte seg til oss i denne store forsamling som nå teller flere millioner.

Vi vet at evangeliet er sant. Vi vidner om det til hele verden. Vi håper at de må legge vekk alle fordommer de måtte ha hatt, alle misoppfattelser, og at de må komme inn i Jesu Kristi fold hvor evangeliet er rent og ubesmittet.

Brødrene har talt over mange emner under denne konferanse, og har i det store og hele dekket de grunnleggende prinsipper i Jesu Kristi evangelium.

Under en pressekonferanse for noen få dager siden ble jeg spurt av journalistene: «Hva er De mest bekymret over i dagens samfunn?» Vi hadde allerede snakket om problemer i forbindelse med Kirkens vekst, for vi vokser så hurtig at det er litt vanskelig å få lederskapet til å ligge forut for folket. Men heldigvis går det bedre efterhvert.

Jeg tenkte raskt over spørsmålet og prøvde å besvare det. Jeg tenkte på dengang verdens ledende sentrum var i Assyria og Babylonia. Jeg husker historien om Belsasar i Det gamle testamente som president Romney talte om på prestedømsmøtet igår kveld. Han var sønn av, og efterfølger efter, den kjente Nebukadnesar, konge i Babylon, og den siste regjerende konge før Cyrus den stores erobring. Vi husker Nebukadnesars skammelige tyveri da han skjendet Salomos hellige tempel i Jerusalem og tok med seg mange av tempelets kostbare og viktige gjenstander. Jeg tenkte også på det store gjestebudet Kong Belsasar holdt for sine tusen stormenn. Han drakk vin foran de tusen og sammen med de tusen. Og det er ikke småtterier som skal til for å mette tusen mennesker under en middag.

Men Belsasar var ikke fornøyd med tyveriet av gull — og sølvkarene som faren hadde tatt fra det hellige tempel, og som allerede var innviet til Herren og hans tjeneste. Belsasar tok de stjålne kar og fylte dem med berusende drikk og inviterte til sitt palass ikke bare de tusen stormenn, men også sine prinser, hustruer og konkubiner. Gjestene åt og drakk og skålte vel for gudene av gull, sølv, bronse, jern, tre og sten. (Se Dan. 5:1-4)

Jeg undret på om historien holdt på å gjenta seg da jeg tenkte over tilstanden i vår egen verden idag og hva man tillater seg. I avisene og massemediene idag mener jeg å finne slående og skremmende likhetspunkter mellom de to tidsaldere. Jeg leser om store fester rundt omkring, om samfunnets ledere, innflytelsesrike personer i hopetall. Jeg leser om lokale stormenn, deres hustruer og elskerinner. Jeg leser om alkoholforbruk, drukkenskap, overdådighet og umoral — om deres skam — og da kommer det for meg at historien gjentar seg.

Jeg kvier meg for å snakke for mye om den moralske tilstand i vår verden. Men jeg leser i Lære og pakter hvor Herren sa: «Tal ikke om annet enn omvendelse til denne generasjon; hold mine bud og yd eders hjelp i å fremme mitt verk ifølge mine bud, og I skal bli velsignet.» (L&p 6:9)

Og så sa han: «Og hvor stor hans glede er over den sjel som omvender sig!

Derfor er I kalt til å rope omvendelse til dette folk.» (L&p 18:13-14) Da de første hellige gikk inn i Missouri, kom Herrens ord til lederne:

«La dem forkynne underveis, og på alle steder bære vidnesbyrd om sannheten, og formane både lave og høie, rike og fattige å omvende sig.

Og la dem oprette menigheter, såfremt jordens innbyggere vil omvende sig.» (L&p 58:47-48)

Og idag tror jeg, og frykter jeg, det er en omvendelsens dag — en dag for mennesket til å gjøre opp regnskap over sitt liv og forandre det om nødvendig.

Budet kom til lederne i vår tid på samme måte som det kom direkte fra

Herren til Simon Peter i gammel tid: «Derfor gir jeg eder et bud, at I skal gå blandt dette folk og si til dem, som Peter, min fordums apostel sa.» (L&p 49:11) Jeg synes apostel Peter ustanselig formanet menneskene til å rense sitt liv og omvende seg fra sine overtredelser.

«I elskede! jeg formaner eder som fremmede og utlendinger at I avholder eder fra de kjødelige lyster, som strider mot sjelen,
så I lar eders ferd iblandt hedningene være god, forat de mens de baktaler eder som ugjerningsmenn, kan se eders gode gjerninger og for deres skyld prise Gud på besøkelsens dag.» (1. Pet. 2:11-12)

Jeg leser hvor vanlig det er med intime forhold mellom menn og kvinner som ikke er gift; de hevder urokkelig og i høye toner at ekteskap ikke lenger er nødvendig. Og tydeligvis uten skam lever de sammen i et seksuelt forhold utenfor ekteskapet. Har Gud forandret sine lover? Eller har det ubetydelige, uansvarlige og overmodige menneske våget å forandre Guds lover? Hører synden fortiden til? Var det kun i en fjern fortid at djevelen regjerte i menneskenes hjerter?

Abraham visste at byene på slettene, Sodoma og Gomorra og andre steder, var ondskapens byer, og at de onde, ugudelige menneskene som bodde der, sa som Kain: «Hvem er Herren, at jeg skulde kjenne ham?» (Moses 5:16) Abraham visste at disse byer uunngåelig ville bli ødelagt; men fordi han følte medynk for sin neste, tryglet han Herren inntrengende: «Kanskje det er femti rettferdige i byen», vil du så spare de andre i byen? (Se 1. Mos. 18-24) Da Herren gikk med på dette, kom Abraham til ham igjen og ba ham om at byene måtte bli spart dersom det fantes 45, 40, 30, 20 eller ned til ti, men det viste seg at det ikke engang fantes ti rettferdige i disse ugudelige byene. (Se 1. Mos. 18:24-32)

Ondskapen fortsatte. Synden var for fastgrodd De hadde ledd og spøkt med at de ville bli ødelagt. De overtredelser som Sodoma tydeligvis var kjent for, fortsatte. De ville endog få sin vilje med de rene engler de hadde sett var kommet inn i byen. De ugudelige menn trengte seg frem og ville ha sprengt dørene for å komme inn til dem. (Se 1. Mos. 19:4-11)

Abraham gjorde alt som sto i hans makt for å spare byen, men den var blitt så fordervet og demoralisert at det var umulig å spare den.

«Da lot Herren det regne svovel og ild — fra Herren, fra himmelen — ned over Sodoma og Gomorra.

Og han ødela disse byer og hele sletten og alle dem som bodde i byene, og det som vokste på marken.» (1. Mos. 19:24-25)

Igjen ser vi historien gjenta seg. Når vi ser at pornografi, hor og homoseksualitet brer seg mer og mer, og det er tydelig at stadig flere mennesker både tillater og oppfordrer til det, da sier vi at Satans tid er vendt tilbake og historien ser ut til å gjenta seg.

Vi ser hvor demoralisert uttallige mennesker i vårt eget samfunn er blitt; de er fast bestemt på å påtvinge menneskene vulgære inntrykk, uren omgang og unaturlige forhold, og vi undrer oss på om Satan har tukket ut sin onde hånd for å trekke med seg menneskene på jorden inn i sin egen hær. Har vi ikke nok gode mennesker igjen til å bøte for den ondskap som truer vår verden? Hvorfor fortsetter vi å inngå kompromiss med synd, ja, hvorfor tolererer vi synd?

For ikke lenge siden kom jeg over en uttalelse av Kirkens presidentskap for mange år og omkring seks presidenter siden. Jeg skulle gjerne ha lest opp mange ting fra denne uttalelsen, for den minner oss om at Gud er den samme igår, idag og for evig. De bud han ga de gamle profeter for tusener av år siden, som han ga profetene på Frelserens tid og som han ga profetene i vår tid, efterlater ingen tvil om at han er den samme idag som han var igår og vil bli for evig.

Vi mener ikke at den eksisterende situasjon skal være normgivende. Vi er ikke enig med dem som mener at dette er en annen tid, og at disse menneskene er mer opplyste enn de var før. Herren vil alltid fastholde de bud han har gitt i tidens løp. Han venter av mennene at de skal respektere seg selv og sine hustruer, og at kvinnene skal respektere sine menn, og sire familier og leve rettferdig, og dette har han sagt gjentagne ganger i tidens løp.

Så da jeg snakket med pressen, kom altså disse tankene for meg. Hva kan vi gjøre som vi ennå ikke gjør? Hvor langt kan vi gå? Hvilke forandringer kan vi gjøre som kan garantere rettferdighet i denne verden? Foretar vi oss ikke noe, ser det ut til at ødeleggelsen er nær, slik babylonerne opplevde den, og slik Sodoma, Gomorra og andre byer på en litt annen måte opplevde det.

Vi føler veldig sterkt for dette. Derfor er det vi fortsetter å forkynne om det; derfor advarer vi våre barn og tilretteviser dem, vi veileder vår ungdom og oppfordrer våre ektefolk til å la ekteskapet ligge på et høyt og hellig plan.

Når vi nå avslutter denne konferanse, mine brødre og søstre, håper vi at dere vender hjem med styrket åndelig kraft, at dere vil ta med dere til familien, til venner og til ward, staver og grener det vidnesbyrd dere har fått og de gode følelser som har fylt dere mens dere har lyttet til brødrene som talte og bar sine vidnesbyrd for dere.

Jeg vil gjerne avslutte med mitt eget vidensbyrd. Jeg vet at Gud lever. Jeg vet at Jesus Kristus lever. Jeg vet at han elsker oss. Jeg vet at han inspirerer oss. Jeg vet at han veileder oss. Og jeg vet at han ikke bare elsker oss, men også blir bedrøvet når han ser vi går utenfor den sti som han har markert så tydelig for oss og gjort så rett. Og jeg bærer dette vidnesbyrd for dere i Jesu Kristi, vår Mesters navn. Amen.

Lydighet, innvielse og offer

Bruce R. McConkie

Jeg har bedt om og jeg ber nå om veiledning fra Den hellige ånd, slik at jeg kan tale tydelig og overbevisende om to av evangeliets viktigste læresetninger.

Vi er Herrens folk, hans hellige, dem som han har gitt meget, og som det skal kreves meget av. Vi kjenner betingelsene i frelsesplanen — hvordan Kristus døde for våre synder og hva vi må gjøre for å høste de fulle velsignelser av hans forsonende offer.

I dåpens vann sluttet vi den pakt å elske og tjene ham, å holde hans bud og la dem som hører til hans rike, komme i første rekke i vårt liv. Til gjengjeld har han lovet oss evig liv i sin Faders rike. Derfor er vi i den stilling at vi kan motta og adlyde noen av de høyere lover som forbereder oss for det evige liv vi så oppriktig søker.

Følgelig skal jeg nå fremlegge noen av prinsippene for offer og innvielse som de sanne hellige må rette seg efter hvis de noensinne skal komme dit hvor Gud og Kristus er, og få en arv sammen med de trofaste hellige fra forgangne tider.

Det er skrevet: "For den som ikke kan adlyde et celestialt rikes lov, kan ikke tåle en celestial herlighet." (L&p 88:22) Offerloven er en celestial lov; det er også innvielsesloven. Så for å oppnå den celestiale belønning som vi så inderlig ønsker, må vi være *istand* til å efterleve disse to lover.

Offer og innvielse er uadskillelig forbundet med hverandre. Innvielsesloven går ut på at vi vier vår tid, våre talenter og våre penger og vår eiendom til Kirkens sak. Disse skal være tilgjengelig i den grad de er nødvendige for å fremme Herrens interesser på jorden.

Offerloven sier at vi er villige til å ofre alt vi har for sannhetens sak — vår karakter og vårt rykte, ære og bifall, vårt gode navn, våre hus, eiendommer og familier, alt, endog vårt liv om nødvendig.

Joseph Smith sa: "En religion som ikke krever at vi ofrer alt, har aldri tilstrekkelig kraft til å frembringe den nødvendige tro som fører til liv og frelse." (*Lectures on Faith*, s. 58.)

Vi blir ikke alltid kalt til å efterleve hele innvielsesloven og gi all vår tid, våre talenter og midler til oppbyggingen av Herrens rike på jord. Det er få av oss som blir kalt til å ofre meget av det vi eier, og i vår tid er det ytterst sjelden noen blir martyr for den åpenbarte religions sak.

Men det Skriftens beretning betyr, er at for å oppnå celestial herlighet, må vi være *istand* til å efterleve disse lover fullt ut hvis vi blir kalt til å gjøre det. Underforstått er den realitet at vi faktisk må efterleve dem i den grad vi blir kalt til å gjøre så.

Hvordan kan vi for eksempel øve opp vår evne til å efterleve innvielsesloven i sin fylde hvis vi i virkeligheten ikke betaier en ærlig tiende? Eller hvordan kan vi bevise at vi er villige til å ofre alt, hvis så kreves, hvis vi ikke gjør de små ofre av tid og anstrengelse eller penger og midler som vi blir bedt om å gjøre nå?

Som ung mann besøkte jeg en rik mann efter anvisning fra min biskop, og jeg ba denne om å bidra med tusen dollar til et byggefond. Han avslo, men han sa at han ønsket å hjelpe, og hvis vi skulle ha en wardsmiddag og kreve 5 dollar pr. person, ville han kjøpe to billetter. Omtrent ti dager senere døde denne mann uventet av et hjerteanfall, og helt siden da har jeg lurt på skjebnen til hans evige sjel.

Var det ikke en gang en som sa: "Se til og ta eder i vare for all havesyke! for ingen har sitt liv av sitt gods, om han er nokså rik." Fortalte ikke denne samme person så denne lignelse: "Der var en rik mann hvis jord bar godt;

og han tenkte ved sig selv: Hvad skal jeg gjøre? jeg har ikke rum til å samle min grøde i.

Og han sa: Jo, dette vil jeg gjøre: Jeg vil rive mine lader ned og bygge dem større, og der vil jeg samle hele min avling og mitt gods;

og så vil jeg si til min sjel: Sjel! du har meget godt liggende for mange år; slå dig til ro, et, drikk, vær glad!

Men Gud sa til ham: Du dåre! i denne natt kreves din sjel av dig; hvem skal så ha det du har samlet?"

Og avsluttet han ikke så saken ved å si: "Således er det med den som samler sig skatter og ikke er rik i Gud." (Luk. 12:15—21)

Da profeten Gad befalte David å bygge et alter og ofre et offer på eiendommen til en bestemt mann, så tilbød denne mannen å skaffe tilveie land, okser og alt som trengtes til offeret, uten å ta imot betaling. Men David sa: "Nei, jeg vil kjøpe det av dig for penger; jeg vil ikke ofre Herren min Gud brennoffere som jeg har fått for intet." (2. Sam. 24:24) Når det koster oss lite å gi, er skatten som samles i himmelen, liten. Enkens skjerv, som ble gitt som offer, veier tyngre på den evige vektskål enn de bugnende kornkammere til den rike mann.

Ved en anledning kom en rik, ung mann til Jesus og spurte: "Hvad godt skal jeg gjøre for å få evig liv?"

Vår Herres svar var det samme tydelige svar som alle profeter i alle tidsaldre har gitt. Det lød: " . . . vil du gå inn til livet, da hold budene!"

Det neste spørsmål var: "Hvilke?"

Jesus regnet dem opp: "Du skal ikke slå ihjel, du skal ikke drive hor, du skal ikke stjele, du skal ikke si falskt vidnesbyrd, hedre din far og din mor, og: du skal elske din næste som dig selv."

Så kom dette svar og dette spørsmål — for den unge mann var en god mann, en trofast mann, en som søkte rettferdighet: "Alt dette har jeg holdt; hvad fattes mig ennu?"

Vi kan godt spørre: "Er det ikke nok å holde budene? Hva mer ventes av oss enn at vi skal være sanne og trofaste mot våre plikter? Er det noe mer enn lydighetsloven?"

I tilfellet med vår rike, unge venn var det mer. Det ble ventet av ham at han skulle efterleve innvielsesloven, at han skulle ofre sine jordiske eiendeler, for Jesu svar lød: "Vil du være

fullkommen, da gå bort og selg det du eier, og gi det til de fattige, så skal du få en skatt i himmelen; kom så og følg mig!"

Som dere vet, gikk den unge mann bedrøvet bort, "for han var meget rik". (Matt. 19:16—22) Og vi sitter tilbake og undres hvilket fortrolig forhold han kunne ha hatt til Guds sønn, hvilket vennskap han kunne ha gledet seg over sammen med apostlene, hvilke åpenbaringer og syner han kunne ha mottat, hvis han hadde vært *istand* til å efterleve det celestiale rikes lov. Som det nå er, forblir han navnløs; slik det kunne hå gått, kunne hans navn ha blitt holdt i ære og erindring blant de hellige for alltid.

Nå tror jeg det er fullkomment klart at Herren venter langt mer av oss enn vi noen ganger yder. Vi er ikke som andre mennesker. Vi er Guds hellige og har himmelens åpenbaringer. Der hvor meget er gitt, kreves det meget igjen. Vi må sette hans rikes anliggender først i vårt liv.

Vi har fått befaling om å leve i harmoni med Herrens lover, å holde hans bud, å ofre alle ting, om nødvendig, for hans navns skyld for å rette oss efter betingelsene i innvielsesloven.

Vi har sluttet pakter om å gjøre dette — alvorlige, høytidelige, helligepakter, forpliktet oss til dette foran guder og engler.

Vi har inngått pakt om å efterleve lydighetsloven.
Vi har inngått pakt om å efterleve offerloven.
Vi har inngått pakt om å efterleve innvielsesloven.
Med dette i tankene, la oss høre dette ord fra Herren:" .... hvis I vil at jeg gir eder et sted i den celestiale verden, må I berede eder ved å gjøre det som jeg har befalt eder og engler.

Vi har inngått pakt om å efterleve lydighetsloven.
Vi har inngått pakt om å efterleve offerloven.
Vi har inngått pakt om å efterleve innvielsesloven.
Med dette i tankene, la oss høre dette ord fra Herren: " . . . hvis I vil at jeg gir eder et sted i den celestiale verden, må I berede eder ved å gjøre det som jeg har befalt eder og forlangt av eder." (L&p 78:7)

Det er vårt privilegium å vie vår tid, våre talenter og midler til å bygge opp hans rike. Vi er blitt kalt til å ofre, i en eller annen grad, for hans verks fremme. Lydighet er vesentlig for frelse, det er også tjeneste, og videre, det er også innvielse og offer.

Det er vårt privilegium å heve vår advarende røst for våre naboer og dra på misjon og tilby frelsens sannheter for vår Faders andre barn overalt. Vi kan ta imot kall om å tjene som biskoper, som presidentinner i Hjelpeforeningen, som hjemmelærere og i en eller annen av de mange hundre stillinger med ansvar i våre forskjellige kirkeorganisasjoner. Vi kan arbeide på velferdsprosjekter, engasjere oss i genealogisk forskning, utføre stedfortredende ordinanser i templene.

Vi kan betale en ærlig tiende og gi våre bidrag til fasteoffer, velferd, budsjett, bygge- og misjonærfond. Vi kan testamentere deler av vår formue og deler av våre eiendommer til Kirken når vi drar bort til andre sfærer.

Vi kan vie en del av vår tid til systematisk studium, til å bli lærde innen evangeliet og til å samle de åpenbarte sannheter som leder oss på sannhetens og rettferdighetens stier.

Og det faktum at trofaste medlemmer av Kirken gjør alle disse ting, er ett av de største bevis på arbeidets guddommelighet. Hvor ellers betaler størsteparten av medlemmene av noen kirke en full tiende? Hvor er det folk hvis menigheter til enhver tid har en og to og tre prosent av sitt antall på frivillig misjonærarbeide som de selv betaler? Hvor bygger noe folk som helhet templer eller setter i gang velferdsprosjekter slik vi gjør? Og hvor finnes så meget ubetalt undervisning og kirkeadministrasjon?

I den sanne kirke hverken forkynner eller arbeider vi for penger. Vi følger Paulus' mønster og arbeider for Kristi evangelium uten å forlange betaling, så at vi ikke skal misbruke den makt Herren har gitt oss. Vir har motatt det gratis, og vi gir det gratis, for frelse er gratis. Alle som tørster, blir bedt om å komme og drikke av livets vann, å kjøpe korn og vin uten penger og uten omkostninger.

All vår tjeneste i Guds rike blir forkynt og utført efter hans evige lov som fastslår: " . . . arbeideren i Sion skal arbeide for Sion, hvis de arbeider for penger, skal de omkomme." (2. Ne. 26:31)

Vi vet utmerket godt at arbeideren er sin lønn verd, og at de som vier all sin tid til å bygge opp riket, må skaffes mat, klær, husvære og livets nødvendigheter. Vi må ansette lærere i våre skoler, arkitekter til å tegne våre templer, entreprenører for å få bygget våre synagoger og bestyrere til å ta seg av våre forretninger. Men de som er ansatt slik, deltar sammen med resten av Kirkens medlemmer også på frivillig basis på andre måter for å fremme Herrens verk. Banksjefer arbeider på velferdsprosjekter. Arkitekter forlater sine tegnebrett for å dra på misjon. Entreprenører legger vekk sitt verktøy for å tjene som hjemmelærere eller biskoper. Jurister legger til side lovbøkene for å virke som guider på tempelplassen. Lærere forlater klasserommet for å besøke faderløse og enker i deres sorg. Musikere som har sitt levebrød av sin kunst, dirigerer villig kirkekor og opptrer på tilstelninger i Kirken. Kunstnere som maler for å tjene til livets opphold, er glade for frivillig å tilby sine tjenester gratis.

Men rikets arbeide må gå fremover, og Kirkens medlemmer deltar nå og vil bli kalt til å delta mer i å utføre arbeidsoppgavene. Det er Herrens arbeide og ikke menneskets. Det er han som befaler oss å forkynne evangeliet i all verden, samme hva det måtte koste. Det er hans røst som påbyr at templer skal bygges, samme hva det måtte koste. Det er han som pålegger oss å ta oss av de fattige blant oss, samme hva det måtte koste, for at ikke deres rop skal stige opp til hans trone som et vidnesbyrd mot dem som skulle ha matet de sultne og kledd de nakne, men som ikke gjorde det.

Og må jeg få lov til også å si — både ut fra læresetninger og ut fra mit vidnesbyrd — at det er hans røst som byr oss å vie vår tid, våre talenter og våre midler for å fremme hans verk. Det er hans røst som kaller på tjeneste og offer. Dette er hans verk. Det er han som står ved roret og styrer sitt rikes skjebne.

Og ethvert medlem av hans kirke har dette løfte: Ved å forbli trofast — adlyde, tjene, vie, ofre, slik evangeliet krever — vil vedkommende bli belønnet tusenfold i evigheten og skal få evig liv. Hva mer kan vi be om?

I vår Herre Jesu Kristi navn. Amen.

Veien hjem

Thomas S. Monson

Fra denne Kirke utgår en innbydelse til alle mennesker: Kom inn fra vandring; kom til sannheten; kom hjem!

Når man ser ut over det asurblå vannet i den berømte Gennesaretsjøen, ser man et historisk landemerke, nemlig saligprisningenes berg. Det virker som om denne tause venn erklærer som en levende skiltvakt med et øyenvidnes vidnesbyrd: "Det var her det største menneske som har levet holdt den mest strålende tale som noengang er holdt, nemlig Bergprekenen."

Instinktivt slår besøkeren opp i Matteus evangelium og leser: "Og da han så folket, gikk han op i fjellet, og da han hadde satt sig, kom hans disipler til ham. Og han oplot sin munn, lærte dem og sa." (Matt. 5:1—2) Blant de sannheter han underviste om var følgende alvorlige uttalelse: "Gå inn gjennem den trange port! for den port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennem den;

for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den." (Matt. 7:13—14)

Vise menn i alle generasjoner har forsøkt å leve efter denne evige, enkle uttalelse.

Da Jesus fra Nasaret vandret langs de stenete stiene i Det hellige land, viste han som den gode hyrde alle som ville tro hvordan de kunne følge den smale sti og gå inn gjennom den trange port til evig liv. "Kom følg mig", sa han. "Jeg er veien."

Det er ikke noe rart at menneskene ventet på utgydelsen av Den hellige ånd på pinsefestens dag. Det var Jesu Kristi evangelium som skulle forkynnes, hans arbeide som skulle utføres og hans apostler som var overhoder i hans Kirke, var betrodd dette arbeide.

Historien viser at de fleste mennesker hverken kom til ham eller rettet seg efter det han lærte dem. Herren ble korsfestet, apostlene drept og sannheten forkastet. Opplysningens klare dagslys forsvant, og jorden ble innhyllet av den mørke nattens lange skygger.

Det er ett ord — og kun ett ord — som beskriver den sørgelige tilstand som rådet, nemlig frafall. Mange generasjoner tidligere profeterte Esaias: "Mørke dekker jorden, og mulm folkene." (Es. 60:2) Amos forutsa en hungersnød i landet: "Ikke hunger efter brød og ikke tørst efter vann, men efter å høre Herrens ord." (Amos 8:11) Advarte ikke Peter mot falske lærere som skulle forkynne forkastelige, kjetterske læresetninger, og forutsa ikke Paulus at den tid skulle komme da folk ikke ville tåle sunne læresetninger?

Det virket som om historiens mørke tidsalder aldri skulle ta slutt. Skulle det ikke bli en ende på denne bespottelige natt? Hadde en kjærlig Fader glemt menneskeheten? Ville han ikke sende himmelske budbærere slik han gjorde tidligere?

Ærlige menn med en lengsel i hjertet, har med fare for sitt liv forsøkt å komme frem til hvordan man kan finne den rette veien. Reformasjonens dag grydde, men den vei som lå foran reformatorene var vanskelig. Forfølgelsen ble voldsom, det personlige offer overveldende og prisen enorm. Reformatorene var som pionerer som blinket vei gjennom villmarken i sin desperate søken efter det som var gått tapt i evangeliet slik at menneskeheten kunne føres tilbake til de sannheter Jesus lærte.

Da John Wycliffe og andre var ferdige med den første engelske oversettelsen av Bibelen fra den latinske utgaven, Vulgata, gjorde de daværende kirkemyndigheter alt de kunne for å ødelegge den. De måtte kopiere den for hånd i største hemmelighet. Bibelen hadde vært betraktet som en lukket bok og det var forbudt for vanlige mennesker å lese den. Mange av Wycliffes tilhengere ble alvorlig straffet og noen av dem brent.

Martin Luther forfektet Bibelens suverenitet. Hans studier av Skriften fikk ham til å sammenligne kirkens læresetninger og praksis med det som sto i Bibelen. Luther forfektet det enkelte menneskes ansvar og rett til å følge sin samvittighet, og dette gjorde han med stor fare for sitt liv. Han ble truet og forfulgt, men han erklærte tappert: "Her står jeg. Jeg kan ikke annet, så hjelp meg Gud."

Johan Huss, som uredd talte om korrupsjonen innen kirken, ble ført utenfor byen for å brennes. Hans hals ble lenket til en påle og man stablet strå og ved rundt ham helt opp til haken og strødde harpiks over. Man spurte ham så om han ville ta tilbake det han hadde sagt. Han sang mens flammene slikket oppover ham, men vinden blåste flammene i ansiktet på ham og hans stemme døde bort.

Zwingli fra Sveits forsøkte gjennom sine skrifter og læresetninger å uttrykke alle kristne normer i bibelske vendinger. Hans mest berømte uttalelse gjør en varm om hjertet: "Hva spiller det for rolle? De kan drepe legemet, men ikke sjelen."

Hvem setter ikke idag pris på følgende ord av John Knox: "Et menneske som vandrer med Gud, er alltid i flertall."

Johann Calvin, som ble for tidlig gammel gjennom sykdom og det arbeide han hadde påtatt seg, oppsummerte sin personlige filosofi i følgende ord: "Vår visdom . . . består nesten helt og holdent av to deler, nemlig kunnskapen om Gud og kunnskapen om oss selv."

Jeg kunne nevne andre, men det er kanskje tilstrekkelig å nevne en uttalelse av William Tyndale. Tyndale mente at folk hadde rett til å få vite hva Skriften lovet dem. Til dem som var

imot hans oversettelsesarbeide, erklærte han: "Hvis Gud sparer mitt liv . . . vil jeg hjelpe en gutt som kjører plogen til å vite mer om Skriften enn dere gjør."

Slik var de store reformatorenes læresetninger og liv. De gjorde heltegjerninger, de bidro med meget, de ofret meget, men de gjenopprettet ikke Jesu Kristi evangelium.

Når det gjelder disse menn kan man spørre: "Var deres offer forgjeves? Var deres streben nytteløs?" Jeg svarer høyt og tydelig: "Nei!" Den hellige bibel var nå innen folks rekkevidde.

Hvert enkelt menneske kunne lettere finne veien. Å, om bare alle kunne lese og forstå. Men enkelte kunne lese og andre kunne høre, og hvert enkelt menneske kunne nå Gud gjennom bønn.

Gjennopprettelsens dag som man lenge hadde ventet på, kom endelig. La oss gjenoppfriske denne betydningsfulle hendelse i verdens historie ved å minnes det vidnesbyrd gutten med plogen som ble profet — nemlig Joseph Smith — ga.

Da han beskrev sin opplevelse, sa han: "På stedet hvor vi bodde (var det) en usedvanlig sterk religiøs vekkelse . . . Den . . . ble almindelig . . . og . . . skapte . . . splid blant folk, idet enkelte ropte: Se her! og andre igjen: Se der!"

"(Jeg) leste . . . en dag 5. vers av det første kapitel i Jakobs brev, som lyder: Men dersom nogen av eder mangler visdom, da bede han Gud som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.

Aldri har et skriftsted gått så rett til hjertet på noe menneske som tilfellet var med meg. Det var som om det med stor kraft trengte inn i mitt ganske hjerte. Igjen og igjen overveiet jeg det. For det visste jeg: at om der var noen som trengte visdom fra Gud, så var det meg. Hva jeg skulle gjøre, visste jeg ikke, om jeg ikke fikk mer visdom enn jeg da hadde, ville jeg aldri noensinne få vite det, for de forskjellige samfunns religionslærere tolket ett og samme skriftsted så forskjellig at de tilintetgjorde min tro på at man kunne løse problemet ved å henvende seg til Bibelen.

Omsider kom jeg til den konklusjon at jeg enten måtte forbli i mørke og forvirring, eller gjøre som Jakob anviste, det vil si: be Gud om hjelp . . .

I overensstemmelse med denne min beslutning om å be Gud om hjelp, dro jeg således ut i skogen for å gjøre et forsøk. Det var en herlig, klar vårmorgen i 1820.

(Jeg) knelte . . . ned og begynte å oppsende mitt hjertes ønske til Gud . . .

(jeg) så . . . en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

. . . Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer, hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: Dette er min elskede Sønn. Hør ham!" (Joseph Smiths skrivelser 2:5—17)

Faderen og sønnen, Jesus Kristus, viste seg for Joseph Smith. Tidenes fyldes morgen hadde kommet og fordrevet det åndelige mørke som hadde vart i så mange generasjoner. Som med skapelsen, erstattet lys mørke og dag fulgte natt.

Fra da til nå var og er sannheten tilgjengelig for oss. Som med Israels barn i tidligere dager kan vår endeløse vandring avsluttes ved at vi går inn i et personlig forjettet land.

Evangeliets gjengivelse fordriver det mørke som den kjente pedagogen Robert Gordon Sproul har beskrevet i vår tid. Han betraktet Amerikas forskjellige kirkesamfunn og erklærte:

"Det er . . . et underlig syn å se en nasjon som — i en ufullkommen, men allikevel betydelig grad — praktiserer kristendommen uten noen virkelig tro på kristendommen. Vi blir bedt om å vende oss til Kirken for å opplyses, men når vi gjør det, oppdager vi at Kirkens røst ikke er inspirert. Vi finner at Kirkens røst idag er et ekko av vår egen røst. Resultatet av denne erfaring er at vi blir desillusionert. Det er bare en vei ut av denne onde sirkel. Veien ut er lyden av en stemme — ikke vår egen stemme — men en stemme som kommer utenfra og hvis eksistens vi ikke kan la være å tro på. Det er prestenes oppgave å høre denne røsten, få oss til å høre den og fortelle oss hva den sier. Hvis de ikke kan høre den eller lar være å fortelle oss om det, er vi som legmenn fortapt. Uten dette er vi ikke mer istand til å redde verden enn vi fra først av var til å skape den." (*Vital Speeches*, 1. september 1940, side 701)

Den berømte Winston Churchill ga kanskje det beste uttrykk for verdens viktigste behov. Han sa: "Jeg har kanskje hatt flere erfaringer enn de fleste, men jeg har aldri ruget over en situasjon som krevde større tålmodighet, likevekt, mot og utholdenhet enn den som utfolder seg for oss idag, nemlig behovet for en profet."

Vi har idag hørt Guds profet tale til oss, nemlig president Spencer W. Kimball. Det utgår idag en innbydelse fra denne talerstol til mennesker over hele verden: Kom inn fra din vandring, du trette vandringsmann. Kom til Jesu Kristi evangelium. Kom til den himmelske havn som kalles hjem. Her vil du finne sannheten. Her vil du lære sannheten om guddommen, den trøst frelsesplanen gir, helligheten i ekteskapspakten og kraften i personlige bønner. Kom hjem!

Mange av oss husker kanskje fra vi var små fortellingen om en liten gutt som ble tatt vekk fra sitt hjem og sine foreldre og bragt til en landsby langt unna. Her vokste han opp uten å kjenne til hvem som var hans virkelige foreldre eller hvor hans første hjem hadde vært. I hans hjerte vokste det frem en lengsel efter å vende tilbake til den landsbyen som var hans hjem.

Men hvordan skulle han finne veien hjem? Hvor befant hans mor og far seg? Å, om han bare kunne huske hva de het om ikke annet; da ville oppgaven ikke ha vært fullt så håpløs. I fortvilelse forsøkte han å gjenkalle i erindringen i alle fall et lite glimt av barndommen.

Som i et øyblikks inspirasjon husket han lyden av en klokke som hver sabbatsmorgen kimte sitt velkommen fra toppen av kirketårnet. Den unge mannen gikk fra landsby til landsby, og overalt lyttet han for om mulig å høre den velkjente lyden. Noen kirkeklokker lignet, mens andre var vidt forskjellig fra den lyd han husket.

Langt om lenge kom den trette unge mannen en søndags morgen til kirken i en landsby som lignet alle andre landsbyer. Han lyttet oppmerksomt idet klokkene begynte å ringe. Lyden var velkjent. Den var ulik alle andre kirkeklokker han hadde hørt — bortsett fra den han husket fra barndommens dager.

Jo, det var samme klokke. Det var den [illegible] lyden. Øynene hans ble blanke av tårer. Hans hjert[illegible]let av glede, og takknemlighet gjennomstrømmet h[illegible] Den unge mannen falt på kne, løftet øynene mot [illegible]r høyere oppe enn kirketårnet — ja, mot himme[illegible] hvisket i takknemlig bønn: "Takk, Gud. Jeg er hj[illegible]

Jesu Kristi evangeliums [illegible] ringe som en kjent klokke for den sjel som oppr[illegible]ker. Mange av dere har reist langt for å finne det som [illegible] en sann klang.

Jesu Kristi Kirke av Si[illegible] Dagers Hellige retter en inntrengende appell mot dere. Lukk opp deres dør for misjonærene. La Guds ord trenge inn i deres sinn. Åpne deres hjerte og sjel for den stille stemmen som vidner om sannheten. Profeten Esaias har gitt oss følgende løfte: "Dine ører (skal) høre et ord . . . Dette er veien, gå på den." (Es. 30:21) Da vil du også, som den gutten jeg nettopp har fortalt om, på dine knær si til din og min Gud: "Jeg er hjemme!"

At vi alle måtte oppnå denne velsignelse, er min bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

En appell til vordende eldster

Boyd K. Packer

Jeg er helt klar over, brødre og søstre, at det er president Kimball som skal avslutte dette møte. Før møtet fortalte jeg ham at jeg hadde forberedt tre taler av forskjellig lengde. Under sangen mottok jeg en lapp fra ham hvor han ba meg bruke den lengste versjonen.

Jeg ble minnet om en opplevelse vi hadde i Colorado da vi reorganiserte en stav. Møtet var nesten over, det var omtrent ti minutter igjen, og ingen av oss hadde talt. Stavspresidenten ga ordet til meg. President Kimball bøyde seg over til meg og sa: "Bruk hele tiden, vær så snill."

Jeg bar et ett-minutts vidnesbyrd og gikk tilbake til plassen min. Idet stavspresidenten ga ordet til president Kimball, la jeg merke til at han skrev på en lapp. Da han reiste seg opp, ga han den til meg. Det sto fem ord på den. "Lydighet er bedre enn slaktoffer." Derfor vil jeg være lydig og gå videre. —

Når vi nå nærmer oss avslutningen på enda en stor konferanse, mine brødre og søstre, har våre hjerter blitt rørt av talene, det gode i oss er blitt vekket, og mine tanker har konstant gått til dem som ikke har en virkelig åndelig innflydelse i sitt liv.

Blant dem er en stor gruppe menn i Kirken som har gått glipp av noen av de åndelige forfremmelser som er så viktige i livet, og som blir betegnet som vordende eldster.

En eldstes embede er et kall til verdighet og ære, åndelig myndighet og makt. Betegnelsen "vordende" antyder håp og optimisme og mulighet. Når jeg taler til dem idag, vet jeg at det kanskje er mange andre som dette budskap vil passe for.

Har jeg rett når jeg sier at av og til lengter dere innerst inne efter å bli en del av Kirken? Dere vet ikke riktig hvordan dere skal starte, og kanskje dere i tankefulle stunder sier: "Hvis jeg bare ikke hadde gått bort fra stien."

"Hvis jeg bare hadde hatt en chanse da jeg var yngre."

"Jeg har gått glipp av for meget."

"Det er for sent for meg."

"Mens jeg har vært borte, har det hendt for meget med meg til at jeg kan forandre på det."

Du ønsker å komme tilbake, men du feier det bort med denne følelse og denne tanke: "Nåja, det er for vanskelig, og jeg har rett og slett ingenting å begynne med."

Jeg hadde en opplevelse som jeg lærte en svært viktig lekse av, en lekse jeg skulle ha lært tidligere. Jeg gjenoppfrisket denne opplevelse i forrige uke da vi var i Japan, og jeg bestemte meg for at jeg ville tale om den på konferansen.

Under Den annen verdenskrig var jeg pilot i flyvåpnet. Efter tjeneste på Stillehavsøyene tilbragte jeg et år i Japan sammen med okkupasjonstroppene. Det var selvfølgelig klokt å lære noen få japanske ord. Vi trengte i det minste å kunne spørre om veien og be om noe å spise.

Jeg lærte de vanlige hilseuttrykkene og litt av tallene og lykkønskninger, og som mange andre av Kirkens medlemmer brukte jeg alle mine fritimer til misjonærarbeide blant det japanske folk; og fra dem lærte jeg de få ordene av noe jeg syntes var et svært vanskelig sprog.

I juli 1946 fant de første dåpshandlinger sted i Osaka. Bror og søster Tatsui Sato ble døpt. De hadde for det meste blitt undervist av andre, men jeg fikk det privilegium å døpe søster Sato.

Selv om vi ikke var ulykkelige i Japan, var det virkelig bare en ting i våre tanker, og det var hjem! Jeg hadde vært borte i nesten fire år. Krigen var over, og jeg ønsket å reise hjem. Da den dagen endelig kom, antok jeg at jeg aldri kom til å vende tilbake til Japan noengang, og jeg avsluttet det kapitlet.

De neste år var jeg opptatt med å få en utdannelse og oppdra en familie. Jeg var ikke sammen med japanere og hadde ingen anledning til å bruke de få ord jeg hadde lært. Dem hadde jeg efterlatt i tåke og i en fjern fortid, utvisket av 26 års glemsel — for alltid borte, trodde jeg. Så kom et oppdrag til Japan.

Morgenen efter at jeg hadde ankommet til Tokyo, forlot jeg

misjonshjemmet sammen med president Abo da en japansk eldste talte til ham på japansk. President Abo sa at det var noe som hastet, og ba om unnskyldning for forsinkelsen.
Han gjennomgikk noen papirer med eldsten og diskuterte dem på japansk. Så holdt han opp ett av brevene, og idet han pekte på en setning, sa han: "Korewa . . . "
Og før han kunne fullføre setningen, hadde jeg fullført den i tankene mine. *Korewa nan desuka.* Jeg visste hva han sa. Jeg visste hva han spurte eldsten om. *Korewa nan desuka* betyr "Hva er dette?" Efter 26 år og efter å ha vært tilbake i Japan bare en natt hadde en setning kommet tilbake til meg — *Korewa nan desuka* — "Hva er dette?"
Jeg hadde ikke brukt de ordene på 26 år. Jeg hadde trodd at jeg aldri skulle bruke dem igjen. Men de var ikke borte.
Jeg tilbragte ti dager i Japan og avsluttet min reise i Fukuoka. Den morgenen jeg skulle reise, dro vi til flyplassen med bror og søster Watanabe. Jeg satt i baksetet sammen med deres barn og gjorde bruk av mine glemte japanske ord. De var begeistret og lærte meg noen nye ord.
Og så kom jeg på en liten sang jeg hadde lært den gang for 26 år siden, og jeg sang den for barna:
Momotaro-san, Momotaro-san
Okoshi ni tsuketa kibi dango
Hitotsu watashi ni kudasai na
Jeg tror at jeg kanskje gjør bror Ottley (dirigent for Tabernakelkoret) urolig, men . . .
Søster Watanabe sa: "Jeg kan den sangen." Og så sang vi den sammen for de små barna, og så fortalte hun meg hva den betydde, og da hun gjorde det, husket jeg det også.
Det er fortellingen om et japansk par som var barnløst, og de hadde bedt om en sønn. En dag fant de en liten gutt i stenen i en stor fersken, og de kalte ham Momotaro. Sangen beretter om hans heroisme da han reddet sitt folk fra en fryktelig fiende.

Jeg hadde kunnet den sangen i 26 år, men jeg visste ikke at jeg kunne den. Jeg hadde aldri sunget sangen for mine egne barn. Jeg hadde aldri fortalt dem historien om den. Den hadde vært begravet av 26 års oppmerksomhet mot andre ting.
Jeg har kommet til at dette er en meget viktig erfaring og har endelig innsett at intet godt noensinne går tapt. Da jeg kom tilbake til det folket som snakket sproget, kom alt det jeg satt inne med, tilbake, og det kom svært hurtig. Og da fant jeg det lettere å føye til noen få ord til mitt ordforråd.
Jeg antyder selvfølgelig ikke at denne erfaring var resultatet av et våkent sinn og god hukommelse. Det var bare en demonstrasjon av et prinsipp i livet som gjelder oss alle. Det gjelder dere, mine brødre som er vordende eldster, og det gjelder andre i lignende situasjoner.
Hvis dere vil komme tilbake til de steder hvor man taler om åndelige sannheter, vil de ting dere trodde var tapt, komme strømmende tilbake til deres sinn. Ting som var begravet under mange års misbruk og inaktivitet, vil dukke frem. Deres evne til å forstå dem vil bli levendegjort.
Ordet *levendegjort* blir brukt meget i Skriften, vet dere.
Hvis dere vil gjøre et forsøk på å komme tilbake blant de hellige, vil dere snart forstå inspirasjonens sprog igjen. Og fortere enn dere aner, vil det snart virke som om dere aldri hadde vært borte. Å, hvor viktig det er at dere forstår at om dere vil komme tilbake, kan det bli som om dere aldri hadde vært borte.
Da jeg presiderte over New England misjon, var jeg tilstede på en områdekonferanse; og da vi kom inn i det værelse hvor de unge eldstene ventet, så jeg en høy, eldre mann som satt på bakerste rad.
"Jeg ble døpt for noen få dager siden", sa han til meg. "Jeg er 74 år gammel, og først nå har jeg funnet evangeliet."
I en bedende stemme spurte han om han kunne være tilstede på møtet. "Jeg har lyst til å være her for å lære", sa han. "Jeg vil sitte på den bakerste rad. Jeg vil ikke forstyrre."
Nesten gråtende øste han så ut sin beklagelse. "Hvorfor fant jeg det ikke før? Mitt liv er forbi. Alle mine barn er voksne og borte, og det er for sent for meg å lære evangeliet."
Hvilken glede det var å forklare ham at ett av de største mirakler som finner sted om og om igjen, er den forvandling som skjer med dem som slutter seg til Kirken. (Eller jeg kunne si med dem som igjen slutter seg til Kirken.) De er i verden, og de er av verden, og så finner misjonærene dem. Selv om de derefter er i verden, er de ikke av verden. Meget snart er det som om de i sine følelser og i sine tanker og handlinger har vært medlemmer av Kirken hele sitt liv.

Dette er ett av dette verks store mirakler. Herren har en måte å kompensere og velsigne på. Han begrenses ikke av den trivielle prosess som kommunikasjon er, og han er ikke begrenset av japansk eller engelsk.
Det finnes en hellig prosess som gjør at ren intelligens kan overføres til vårt sinn, og vi kan straks komme til å vite ting som det ellers ville ha tatt en lang tidsperiode å erverve seg kunnskap om. Han kan tale inspirasjon til vårt sinn, spesielt når vi er ydmyke og søkende.
Når vi reiser omkring i Kirken og treffer stavspresidenter og andre ledere i Kirken, beundrer vi dem for deres grundige tak på evangeliet og for deres kunnskap om Kirkens fremgangsmåter og prinsipper. Ofte blir vi overrasket over å få vite at de har hatt perioder med inaktivitet — noen ganger svært lange perioder — eller over å høre at de nylig har sluttet seg til Kirken.
De årene fra fortiden, som vi ofte tror er bortkastet, er ofte rike på mange lekser, noen av dem meget dyrekjøpte lekser, som får betydning når inspirasjonens lys skinner på dem.
Dere har kanskje aldri lest lignelsen om arbeiderne i vingården, og jeg vil gjerne sitere den for dere.
"For himlenes rike er likt en husbond som gikk ut tidlig om morgenen for å leie arbeidere til sin vingård.
Og da han var blitt enig med arbeiderne om en penning om dagen, sendte han dem bort til sin vingård.
Og han gikk ut ved den tredje time og så andre stå ledige på torvet,
og til dem sa han: Gå også I bort til vingården, og hvad rett er, vil jeg gi eder. Og de gikk avsted.
Atter gikk han ut ved den sjette og den niende time og gjorde likeså.
Og han gikk ut ved den ellevte time og fant andre stående der, og han sa til dem: Hvorfor står I her ledige hele dagen?
De sa til ham: Fordi ingen har leid oss. Han sa til dem: Gå også I bort til vingården!
Men da det var blitt aften, sa vingårdens herre til sin for-

valter: Kall arbeiderne frem og gi dem deres lønn; begynn med de siste og end med de første!
Så kom de som var leid ved den ellevte time, og de fikk hver sin penning." (Matt. 20:1—9)

Det er nok betaling — en penning, så å si — for enhver: for dem som starter tidlig og, jeg takker Herren, for dem som er efternølere. Det er ikke mangel på rom i det celestiale rike. Der er plass for alle.

I dette liv står vi konstant overfor en konkurranseånd. Lag konkurrerer mot hverandre som motstandere for at ett av dem skal bli utropt som vinner. Vi blir ledet til å tro at der hvor det finnes en vinner, må det også være en taper. Å tro det er villfarelse.

I Herrens øyne kan enhver bli en vinner. Det er sant at vi må fortjene det, men hvis det er noen konkurranse innen hans verk, er det ikke med en annen sjel — det er med vårt tidligere jeg.

Jeg sier ikke at det er lett. Jeg snakker ikke om en tilsynelatende forandring. Jeg snakker om *forandring*. Jeg sier ikke at det er lett. Jeg sier at det er mulig og det ganske hurtig. Jeg leste ikke hele lignelsen. Der er mer. Jeg tror at den siste del av den er myntet på dem av oss som er aktive i Kirken. La meg lese om igjen et vers eller to og så fortsette.

"Men da det var blitt aften, sa vingårdens herre til sin forvalter: Kall arbeiderne frem og gi dem deres lønn; begynn med de siste og end med de første!
Så kom de som var leid ved den ellevte time, og de fikk hver sin penning.
Men da de første kom, tenkte de at de skulde få mere; men de fikk hver sin penning de også.
Men da de fikk den, knurret de mot husboden og sa:
Disse siste har bare vært her én time, og du har gjort dem like med oss som har båret dagens byrde og hete.
Men han svarte en av dem og sa: Min venn! jeg gjør dig ikke urett, blev du ikke enig med mig om en penning?
Ta ditt og gå! Men jeg vil gi denne siste like så meget som dig.
Eller har jeg ikke lov til å gjøre med mitt hvad jeg vil? eller er ditt øie ondt fordi jeg er god?
Således skal de siste bli de første, og de første de siste; for mange er kalt, men få utvalgt." (Matt. 20:8—16)

Jeg ønsker at dere brødre som er vordende eldster, visste hvor hardt vi arbeider for deres forløsning. Hvor ivrig vi ber om at dere kan vende tilbake til Kirken og Guds rike og igjen tale inspirasjonens sprog — efter to år eller 26 år eller et helt liv! Og jeg gjentar: det kan snart være som om dere aldri hadde vært borte.

På samme måte er det noe annet i deres fortid som dere vil begynne å minnes. Vi vet fra åpenbaringene at vi levde før vi kom inn i dødeligheten. Vi kan benytte erfaring vi har fra før vår dødelige jord.

Vi er Guds barn. Vi levde sammen med ham før vi ble født. Vi har kommet bort fra hans nærhet for å motta et dødelig legeme og for å bli prøvet.

Noen av oss har kommet langt bort fra hans innflydelse, og vi tror at vi har glemt Ham. Noen ganger tror vi også at Han har glemt oss.

Men på samme måte som de få japanske ord kunne gjenkalles efter 26 år, vil rettferdighetens prinsipper som dere lærte som barn, komme tilbake til dere.

Og noe som dere har lært i hans nærhet, vil komme tilbake som stille, inspirerte øyeblikk, da dere vil finne ut og så føle at dere lærer kjente ting.

Den forunderlige nyhet ved å foreta en slik forandring i livet vil snart blekne, og snart føler dere at dere er fullstendige og fyldestgjørende i Hans kirke og i Hans rike. Da vil dere vite hvor stort behov det er for dere her, og hvor mektig deres erfaring kan være når det gjelder andres frelse.

Jeg bærer vidnesbyrd for dere, mine brødre, dere som er vordende eldster, og dere som er i lignende situasjoner, om at Jesu Kristi evangelium er sant. Vi elsker dere, og tusenvis av røster — røstene fra prestedømmets hjemmelærere, Hjelpeforeningens søstre, biskoper, stavspresidenter, quorumsledere — alle taler ved Hans insipirasjon — røstene fra dem som er kalt som Kirkens ledere, roper på dere som David ropte på sin egensindige sønn, Absalom: "Kom tilbake, min sønn!"

Måtte Gud la dere som er fedre, og som er uten den inspirasjonen i deres hjem og i deres familier, vende tilbake og igjen, efter deres opphold i villmarken, tale med inspirasjonens sprog, slik at dere på samme måte kan bære vidnesbyrd om at dere vet, slik jeg vet, at Han lever. I Jesu Kristi navn. Amen.

En hyldest

L. Tom Perry

Så vanskelig det enn måtte være, vil jeg i dag gjerne hylde en meget edel sjel som fant glede i å leve et liv i tjeneste.

Vårt første møte fant sted for 30 år siden. Jeg var nylig utnevnt som sekretær i stavens GUF. Hun var utvalgsmedlem fra ett av wardene. Det var min oppgave å foreta navneopprop på vårt stavslederskapsmøte. I de dager reiste man seg opp under oppropet, og jeg husker en spesiell aften jeg holdt på å rope opp de forskjellige ward. Jeg hadde ingen vanskeligheter med å foreta en nøyaktig opptelling av de unge menn som var tilstede; så begynte jeg på opptellingen av de unge

kvinner. Plutselig møtte mine øyne en charmerende, vakker ung kvinne. Jeg mistet fullstendig evnen til å telle. Jeg innrømmer overfor Kirkens historiker idag at de referater som er i Kirkens arkiver, ikke er nøyaktige for det spesielle møtets vedkommende.

Åtte måneder senere knelte jeg ved et alter i Herrens hus, jeg holdt hennes hånd og hørte de mest strålende ord som noensinne kan uttrykkes på jorden: "For tid og all evighet." Jeg innså at jeg mottok Guds største gave. Ekteskapet ble beseglet på meg av en som hadde myndighet til å handle for Herren da han forenet meg og min kjærlige ledsager for tid og all evighet, hvis jeg bare ville leve verdig for henne. Vi hadde bare vært gift noen få dager da jeg fant ut at jeg hadde giftet meg med en kvinne med stor innfølingsevne overfor sine medmennesker. All den skjønne duften som kom fra luften rundt hennes kjøkken, var ikke bare ment for meg, for når hun fant noen som led nød, fikk hun ikke ro før hun hadde gjort et forsøk på å skaffe lindring og hjelp.

Ofte når jeg kom hjem efter en travel dags arbeide, og jeg fremdeles følte meg under press på grunn av en oppgave som måtte fullføres før følgende morgen, fant jeg ut at jeg var blitt engasjert til en barmhjertighetstjeneste om kvelden. Mens vi kjørte til vårt bestemmelsessted, mumlet jeg lavt: "Hvorfor meg i kveld? Hvordan kan jeg klare å få gjort den jobben før det er morgen?" Så ankom vi til det stedet hvor vår hjelp trengtes, og jeg kunne se lyset i hennes øyne mens hun bidro med sin hjelp. Jeg kunne ofte se barn danse av glede og foreldre gråte av takknemlighet for hennes interesse. På hjemveien mumlet jeg i en annen tone. Jeg takket Herren for privilegiet til å få være der den spesielle kvelden.

Hun forsto sin rolle i familieorganisasjonen. Hun var ivrig efter å fylle den som Gud hadde ment for henne, og hadde tiltro til at jeg ville fylle den som var bestemt for meg. Det var mitt ansvar å være forsørger og hjemmets beskytter og byggherre. Det var hennes å få skjønnhet og varme innen dets vegger. Da jeg giftet meg med henne, var hun allerede ekspert på sitt område. Jeg trengte fremdeles mer opplæring. Jeg er sikker på at i løpet av disse første årene kunne hun ha kommet hjem med en meget større lønns-sjekk til familien enn det jeg var istand til å skaffe. Da jeg imidlertid kom hjem en aften og erklærte at jeg hadde klart avgangseksamen fra college, marsjerte hun, endog uten å diskutere det, følgende morgen inn til sin sjef og sa opp. For henne var husmoryrket det største av alle yrker. Å være mor var det edleste av alle kall. Hennes kjærlighet og oppmerksomhet og omsorg for sine barn var så tydelig i våre hjem.

Som familie ble vi snart vant til at uventede ting kunne skje når det gjaldt veldedighet. Vi hadde flyttet til California for flere år siden, og mens vi holdt på å ordne det økonomiske for å få kjøpt et hjem, leiet vi ett hvor de husholdningsapparater vi trengte, fulgte med. Vi måtte lagre våre egne i garasjen mens vi ventet på å kjøpe hus. En aften på nadverdsmøtet hørte hun en inntrengende appell fra biskopen i vårt ward om å hjelpe dem som hadde mistet så meget under en oversvømmelse som hadde herjet stygt noen kilometer fra vårt bosted. Da jeg kom kjørende hjem fra arbeide noen få kvelder senere, så jeg en tilhenger i min oppkjørsel. Der var det en mann som holdt på å binde fast mine husholdningsapparater på sin vogn. Jeg løp inn for å se hva som foregikk. Og jeg ble hilst med ordene: "Å, har jeg ikke fortalt deg det? Efter nadverdsmøtet sist uke sa jeg til biskopen at hvis noen trengte vårt utstyr som hjelp efter oversvømmelsen, så kunne de få det."

Jeg visste alltid at hvis min hustru traff på en som var fremmed i byen vår, i Kirken en søndag, kunne jeg finne dem i vårt ekstra soveværelse når jeg kom hjem den kvelden efter mine kirkeoppdrag. En student som så seg om efter hybel, en far som var blitt flyttet til en ny by, og som lette efter et sted for familien, en familie som vendte tilbake efter oversjøisk tjeneste, osv. ble alltid ønsket velkommen til å bo hos oss til de kunne finne et permanent bosted.

Nettopp gjennom disse mangfoldige kjærlige gjerninger skulle hennes fineste timer komme siden. For fem år siden ble vi sjokkert over å høre at hun hadde fått en uhelbredelig sykdom. Man antok at hun bare kunne leve seks til tolv måneder til. Hun godtok denne uttalelse med en tro og et mot som jeg aldri venter å se maken til. Da legen hadde kommet med denne erklæring til oss, vendte hun seg til meg og sa med all den tro og den ro hun kunne mønstre: "Ikke si dette til noen. Jeg vil ikke at det skal forandre vårt livsmønster eller få noen til å behandle oss anderledes." Nå ble hennes liv fylt med fysiske lidelser. Det så ut som om dette bare gjorde henne mer følsom for andres fysiske behov. Hennes medfølelse for medmenneskene øket, for nå hadde hun en større forståelse for hva behov var.

Tre alvorlige operasjoner fulgte tett efter hverandre. Det var bare noen få som visste om dem, og de måtte gi sitt ord på å holde det hemmelig. Hennes mønster for sykehusoppholdene var alltid det samme. Efter nøyaktig planlegging var hun tilstede i Kirken om søndagen; operasjonen ble foretatt tidlig mandag morgen. Tirsdag prøvde hun å komme ut av sengen. Onsdag var hun oppe og beveget seg omkring og forsøkte å gjenvinne sin fysiske styrke. Torsdag fant man henne i gang med å hjelpe sykepleierne med å hjelpe andre som var på sykehuset. Fredag brukte hun til å forsøke å overbevise legen om at hun var god nok til å dra hjem. Lørdag morgen ga legen opp i fortvilelse og lot henne reise. Søndag var hun tilbake i Kirken og så strålende ut. Ingen ville noensinne mistenke henne for nettopp å ha gjennomgått et større inngrep. Efter møtet pleide jeg skynde meg ned til henne for å få henne med hjem hvor hun kunne få litt tiltrengt hvile. Og da jeg nærmet meg henne, kunne jeg høre henne si til en annen som hadde vanskeligheter: "Ikke bekymre deg om noe. Jeg skal ha ferdig middag for deg og få den hjem til deg torsdags kveld." Hun plaserte sin sykdom helt i Herrens hender, og han velsignet henne med nok styrke til å holde ut og akkurat nok energi til å leve slik hun ønsket. Efter en vanskelig natt kunne jeg trygle henne om å holde seg i sengen. Hennes svar var alltid det samme: "Nei, jeg vil ikke begynne med det."

Herren velsignet henne med fire år til, år som de medisinske eksperter ikke kunne love henne. Hvor takknemlige vi er for de årene, for det var i løpet av denne periode at hun var istand til å stå ved min side da vi ble beæret med disse nåværende stillinger. Hun ble istand til å se, i det minste i noen grad, det hun hadde forsøkt å gjøre meg til.

Herren gjorde det så bekvemt som mulig [illegible] valg av tids-

punkt til å kalle henne hjem. Han ventet til jeg hadde fullført min reiseplan for året. Og på den første lørdag jeg hadde vært hjemme på mange måneder, lot han henne forlate dødeligheten.
Hennes siste gjerninger var så typiske for henne. Hun var oppe og holdt på å lage frokost for sin familie. Jeg hørte at hun slapp en tallerken og ga fra seg et lite stønn. Jeg løp fra mitt arbeidsrom og tenkte at hun hadde kommet til skade. Jeg fant ut at hun hadde fått et slag som forårsaket at hun ikke kunne bruke den høyre armen. Hurtig løftet jeg henne opp og bar henne inn til en liten divan som jeg nylig hadde overtalt henne til å ha i nærheten av kjøkkenet, slik at hun kunne hvile seg i løpet av dagen.
Det var skrekk i hennes øyne da lammelsen begynte å spre seg nedover siden. Jeg sa til henne at jeg skulle skynde meg å tilkalle legen. Hun sa: "Gi meg først en velsignelse." Idet jeg la mine hender på hennes hode den morgenen, lot Herren meg, i sin store nåde, vite at hennes time hadde kommet. Idet jeg forlot værelset for å ringe til legen efter velsignelsen, kjempet hun bokstavelig talt for å bevege sin høyre arm og sitt høyre ben. Og de siste ord jeg hørte henne ytre, var: "Jeg vil ikke leve som et halvt menneske."
Hennes neste to timer, hennes siste i dødeligheten, er de eneste to jeg vet om i hennes liv da hun ikke bar sin fulle last og litt ekstra for noen andre. Herren har i sin nåde latt henne gå gjennom sløret og har gitt henne lindring fra hennes engstelse og smerte. Nå er hun hel igjen, og jeg er sikker på at paradis er et meget hyggeligere sted fordi hun er der.
Vi uttrykker vår takknemlighet for de mange hundre budskap om medfølelse vi har mottatt. Hvis vi hadde tatt oss tid til å klassifisere dem, tror jeg vi ville ha funnet ut at vi kunne ha sortert dem i to hauger som karakteriserte henne i livet her på jorden. Den første haug som vi ville har sortert ut, — for vi hørte fra den østlige del av De forenede stater — ville ha vært omtrent slik: "Hun ga oss vår første Mormons bok og var en inspirasjon for oss. Så takknemlige vi er for å ha kjent henne. Vi vil alltid huske hennes elskverdige gjestfrihet mot vår familie den dagen vi ble døpt. Det var en slik strålende anledning å ha middag i deres hjem nettopp den dagen."
Hun var dypt takknemlig for sitt medlemskap i Jesu Kristi Kirke. Det var grunnvollen som hennes liv var blitt bygget på. Det var den kraft som støttet henne, hennes håp for evigheten. Hun var ivrig efter å dele sitt vidnesbyrd om vår Herres og Frelsers misjon med andre. En vesentlig del av hennes lagringsprogram, som naturligvis innbefattet slike hovedting som hvete, hermetikk osv., var et forråd på et dusin eksemplarer av Mormons bok. Hun pleide å telle dem like så omhyggelig som hun talte de andre lagervarene, og kompletterte dem på samme måte. Hun pleide å komme med denne kommentar om sine lagervarer: "Når vi bruker maten, er lagervaren borte. Når jeg gir bort en Mormons bok som gave, så mottar jeg ustanselig glede og fordeler av den gaven."
Den annen gruppe brev ville delvis lyde omtrent slik: "Din hustru og mor var min stavsleder i Åndelig livsførsel. I ett år var jeg sammen med henne femogførti minutter hver måned, og hun øvet en stor innflydelse på mitt liv. Hun vil alltid være ett av de uforglemmelige mennesker jeg har kjent. For meg var hun et eksempel på åndelig livsførsel. Hun forsto andres behov og forsøkte flittig å dekke dem."
Herren har sagt til oss: "I skal leve sammen i kjærlighet, så I gråter over tapet av dem som dør, og særlig over dem som ikke har noget håp om en herlig opstandelse.
Og det skal skje, at de som dør i mig, ikke skal smake døden, for den skal være søt for dem." (L&p 42:45—46)
Nå forstår jeg dette skriftsted som aldri før. Selv om det er svært ensomt uten henne, var hennes bortgang søt på grunn av den måten hun levde på.
Som hyldest til henne i dag anbefaler jeg hennes livsførsel for dere. Jeg så at tjeneste jaget bort smerte. Jeg var vidne til at tro ødela motløshet. Jeg har sett mot gjøre henne stor utover hennes naturlige evner. Jeg har lagt merke til at kjærlighet har forandret levnetsløp.
Måtte Gud gi at hennes minne vil bringe tilfredshet og fullførelse inn i deres liv. Jeg ber ydmykt om det i Jesu Kristi navn. Amen.

Sabbatsdagen

Mark E. Petersen

En av de første ting Herren underviste profeten Joseph Smith om i begynnelsen av denne evangelieutdeling, var at han måtte ta de guddommelige bud alvorlig.
For å innprente dette i Josephs sinn tok Gud en gang fra ham makten til å oversette. Han bebreidet ham også for tapet av de 116 sider av manuskriptet til Mormons bok. Han refset også profeten når hans familie ikke efterlevet evangeliet slik de skulle.

Herren befalte så bestemt sin unge tjener: "Spøk ikke med hellige ting." (L&p 6:12)

Da Herren talte videre angående oversettelsen av den gamle opptegnelse, befalte han igjen: "Spøk ikke med disse ting." (L&p 8:10)

Og da Herren ga instruksjoner angående misjonærarbeide, krevde han igjen at brødrene skulle ta hans ord alvorlig, og

erklærte: "Og de skal gi akt på disse ord, ja, i alvorlighet." (L&p 32:5)
Vi skulle hverken spøke med Herren eller med hans ord, for som han selv sa, Gud vil ikke la seg spotte. (Se L&p 63:58)
Men til tross for alt det Herren har sagt, spøker menneskeheten fremdeles med hans ord, og enten ved forsømmelse eller ved likefrem ulydighet setter de ustraffet hans ord til side og fortsetter på sin lystige ferd.
En av de ting som er mest iøynefallende i uoverensstemmelse med hans bud, er vår holdning til sabbatsdagen. Det er en hellig dag, og vi må ikke spøke med den.
Ingen lov i hele Skriften har blitt klarere definert enn loven om sabbaten. Helt fra skapelsesberetningen og til vår egen tid har ikke noe emne blitt klarere og oftere omtalt enn sabbaten.
Det er en av de lover som ligger Guds hjerte nærmest. Likevel merker vi den mer fordi den blir vanhelliget enn fordi den blir godtatt og riktig overholdt.
Vi taler konstant om vår tids verdslighet og om det faktum at våre unge står overfor alvorligere fristelser enn man gjorde for en generasjon siden, og dette er sannsynligvis sant. Det ser også ut til at flere foreldre er innfanget av dagens verdslighet enn det som var tilfelle for en generasjon siden.
Hva kan vi gjøre for å beskytte oss mot disse farlige omstendigheter? Hvordan kan vi bedre hjelpe våre unge til å forbli ubesmittet av verden?
Herren gir oss svaret og sier det kan gjøres ved oppriktig overholdelse av sabbatsdagen. De fleste mennesker har aldri tenkt på det slik, men legg merke til Herrens ord med hensyn til dette: "Og forat du mer fullkomment kan holde dig ubesmittet av verden" — legg merke til disse ord — "forat du mer fullkomment kan holde dig ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag." (L&p 59:9)
Tenk på dette et øyeblikk. Tror vi virkelig på Gud — oppriktig? Er vi overbevist om at han vet hva han snakker om? Hvis vi er det, vil vi da ta ham og hans ord alvorlig? Eller vil vi fortsatt spøke med guddommelig åpenbaring?
Herren vet virkelig hva han taler om. Å overholde sabbaten vil hjelpe oss til mer fullkomment å holde oss ubesmittet av verden.
Hvis vi alvorlig mener å unngå å bli besmittet av verdslighet, skal vi da ikke betrakte hans ord bokstavelig og tro det og praktisere det?
Vi bør være villige til å innrømme at vi er omgitt av nesten enhver form for lokkende verdslighet. Vi bør aldri lukke våre øyne for det faktum.
For å bringe situasjonen klarere i fokus kan dere spørre dere selv hvor stort kvantum alkohol som blir satt til livs i deres naboskap, både av voksne og av vår ungdom. Hvor meget tobakk blir brukt? Hvordan er situasjonen når det gjelder narkotika? Hvor hurtig øker kriminaliteten i det samfunn dere bor? Og hærverk? Og umoral? Når disse ting inn i din familie? Har noen av dine barn blitt trukket med? Og er du oppskremt og frustrert på grunn av det?
Så hvorfor ikke akseptere et guddommelig middel for å bekjempe nettopp denne situasjon? Gud har befalt at vi skal helligholde sabbaten og være tilstede i kirken!
Skal vi ta hans ord alvorlig og rette oss efter det, eller skal vi betrakte sabbaten som en spøk og overse den og fortsette med å ta de onde konsekvensene?
Er det ikke dyp mening i det Herren har sagt? La oss høre hans ord igjen: "Og forat du mer fullkomment kan holde dig ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag." (L&p 59:9)
Her er da det inspirerte svar på vårt plagsomme problem.
Så fortsetter Herren med å si: "For sannelig, dette er en dag som er fastsatt for eder til å hvile fra eders arbeid og til å vie eders andakt til den Aller Høieste." (L&p 59:10)
Skriften krever derfor at vi ikke bare avstår fra våre vanlige gjøremål på hans hellige dag, men at vi gjør det med en spesiell hensikt for øyet, nemlig at vi riktigere og uten innblanding vier vår andakt til Den aller høyeste. Med enkle, korte ord blir vi befalt å forandre vår vanlige rutine og gå i Kirken og tilbe Gud på sabbaten.
Åpenbaringen fortsetter så: "Ikke desto mindre skal eders løfter bli gitt i rettferdighet alle dager og til alle tider." (L&p 59:11)
Herren lærer oss med andre ord ikke en søndags-religion. Vi må være konsekvente og lydige og tilbe Gud hver dag. Kan noen utvikle åndelighet ved bare å anta en søndagsreligion?
Imidlertid må vi gjøre mer på hans hellige dag enn bare å gå i Kirken. Vi må naturligvis tilbe ham; men vi må også rense oss som forberedelse for å tilbe ham ved å bekjenne våre synder og andre. Dette minner oss på det Herren sa i Bergprekenen: "Derfor, når du bærer ditt offer frem til alteret, og der kommer i hu at din bror har noget imot dig, så la ditt offer ligge der foran alteret, og gå først bort og forlik dig med din bror, og kom så og bær ditt offer frem!" (Matt. 5:23—24)
I ny åpenbaring sier han så: "Men kom ihu at på denne, Herrens dag, skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Aller Høieste, og bekjenne dine synder for dine brødre og for Herren." (L&p 59:12) Biskopene er de brødre vi skal henvende oss til angående våre synder.
Kan vi så innse hvordan riktig overholdelse av sabbaten vil ha god innflydelse på vårt daglige liv?
Idet Herren fortsetter å forklare hva som er passende å gjøre på hans hviledag, sier han: "Og på denne dag skal du *ikke gjøre noget annet* enn å tilberede din føde i hjertets ydmykhet og enkelhet . . . " (L&p 59:13, uthevelse tilføyet)
Hvis vi om søndagen ikke skal gjøre annet enn å vie dagen til det som er hellig, hvordan er da vår situasjon hvis vi villig velger å drive våre forretninger på sabbaten, eller om vi støtter slike søndagsforetagender, eller om vi går på forlystelsessteder?
Vi vet at noen er ansatt ved visse livsviktige serviceinstitusjoner, slik som ved sykehus og andre steder som er åpne 24 timer i døgnet. Disse har ingen valgmuligheter med hensyn til sin arbeidstid. Vi snakker ikke om dem. Men de fleste mennesker er ikke ansatt ved slike steder, og de har kontroll over sin egen tid.
Ville de heller gå på ski eller svømme eller gå på kino eller drive forretning om søndagen istedenfor å gå i kirken? Hvis svaret er ja, bør de spørre seg selv om de har kommet så

langt bort fra troen og sluttet seg til et annet evangelium — et evangelium med søndagsmoro og forretning.
Hvorfor tar vi ikke Herren alvorlig når det gjelder sabbatsdagen? Vi vet at vi ikke skal spøke med hellige ting, og at sabbaten er hans hellige dag.
På Moses' tid erklærte Herren eftertrykkelig at den måten som vi bruker sabbaten på, er et tegn på vår holdning overfor ham. Det er et mål for oppriktigheten i vår tro. "Den skal være et evig tegn mellem mig og Israels barn", erklærte Gud (2. Mos. 31:17), og han tilføyet: "Derfor *skal* I holde sabbaten; den skal være eder hellig." (2. Mos. 31:14, uthevelse tilføyet)
I de dager gjorde han det til en alvorlig forbrytelse om noen krenket sabbaten, og de som det gjorde, ble dømt til døden. Var da ikke Herren alvorlig med hensyn til å hellighold e sabbatsdagen? Er han mindre alvorlig idag? Har han forandret mening?
Han ga også sabbaten til det gamle Israel som et tegn på at han lever — et tegn, som han sa: "Forat I skal vite at jeg er Herren." (2. Mos. 31:13) Slik vil sabbaten styrke vårt vidnesbyrd, for om vi overholder den, vil vår kunnskap om og vår tro på Herren øke; og dette bør være svært viktig for oss.
Hvis vi krenker hans hellige dag — villig og forsettlig — blir vi da ikke i den grad fiender av Gud? Det er helt sikkert at vi bryter en pakt, for han ga oss sin sabbat ved en pakt — en evig pakt gjennom alle generasjoner. (Se 2. Mos. 31:16)
President David O. McKay rettet oppmerksomheten mot en annen meget viktig side ved dette emne. Han sa at den kristne sabbat er naturligvis søndag, til minne om at Frelseren oppsto på ukens første dag. Han kaller Kristi oppstandelse den største begivenhet i hele historien og bemerker at ved å overholde sabbaten på passende måte viser vi vår respekt for Herrens lidelse og hans oppstandelse fra de døde. (Se *Gospel Ideals*, Deseret News Press, 1953, s. 397—98)
Med dette i tankene kan vi spørre oss selv hvor viktig Herrens forsoning er for oss. Hvor kjær er Herren Jesus Kristus for oss? I hvor stor grad er vi opptatt av udødeligheten? Er oppstandelsen av vital interesse for oss?
Vi kan klart se at vår overholdelse av sabbaten er et tegn på hvor alvorlig vår omvendelse er.
Den måte som vi helligholder eller ikke helligholder sabbaten på, er et ufeilbarlig mål for vår holdning overfor Herren personlig og overfor hans lidelse i Getsemane, hans død på korset og hans oppstandelse fra de døde. Det er et tegn på om vi er virkelig kristne i gjerning, eller om vår omvendelse er så grunn at det å minnes hans forsonende offer betyr lite eller ingenting for oss.
Er vi klar over at det er mer utbredt å overholde nasjonale helligdager enn søndagen hva dens guddommelige hensikt angår?
Har vi plasert Gud på annen eller tredje plass? Og er det det vi ønsker? Er det der han hører hjemme?
Jeg bærer vidnesbyrd for dere om at å overholde Herrens hellige dag på en passende måte er en av de viktigste ting vi noensinne kan gjøre. Det er et vesentlig skritt mot vår evige frelse.
Jeg tror ikke vi vil bli frelst hvis vi konstant krenker sabbaten og slenger vår ulydighet i ansiktet på den samme Gud som vi håper vil frelse oss.
Hvordan tør vi spøke med sabbatsdagen?
Hvordan tør vi spøke med Den allmektige Gud?
Herren erklærer at for å kvalifisere oss til å komme i hans nærhet må vi leve ved hvert ord som utgår fra hans munn (se L&p 84:44), og loven om sabbaten er en av de viktigste i hele evangeliets plan.
Må vi ha mot og sunn fornuft nok til å holde den, det ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi hellige navn. Amen.

En Herre, en tro, en dåp

LeGrand Richards

Jeg er meget glad, brødre og søstre, over å ha den ære og anledning til å være tilstede på denne konferanse sammen med dere, og jeg stoler på at jeg kan ha Herrens ånd de få minuttene jeg skal benytte, slik at det jeg sier kan være en inspirasjon for de av dere som er her på denne konferanse, og for de som lytter på radio.
Jeg er så begeistret over den holdning vår nye president, president Kimball, har overfor misjonærarbeide. Han har antydet at vi må forlenge våre skritt, og at han ønsker at vi skal fordoble det antall misjonærer vi har. Jeg tror jeg har vært misjonær hele livet — helt siden jeg var liten gutt. Jeg husker at en av de første bøker jeg leste som gutt, og som gjorde inntrykk på meg, var *Life of the Prophet Joseph Smith* av George Q. Cannon. Den boken gjorde et så dypt inntrykk på meg og forårsaket at jeg følte en så sterk kjærlighet for profeten Joseph Smith og fikk et slikt vidnesbyrd om sannheten i hans historie at jeg helt fra den gang har følt at jeg ønsket å fortelle det til hele verden.
Jeg var svært begeistret over president Kimballs avsluttende bemerkninger forrige torsdag på vårt møte med De tolvs regionalrepresentanter, for han sa at han ser frem til den dag vi vil omvende tusener. Da sa jeg til meg selv: Hvorfor ikke? Vi har det største budskap i hele verden. Det budskap vi har for verden idag, er i Herrens øyne like så viktig for alle hans barn som det budskap som Peter kom med på pinsefestens dag, da det stakk folkemengden i hjertet og de ropte: "Hvad

skal vi gjøre, brødre?" (Ap. gj. 2:37) Dere husker Peters svar: "Omvend eder, og enhver av eder la sig døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal I få den Hellige Ånds gave!
For løftet hører eder til og eders barn og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til." (Ap. gj. 2:38—39)
Kan det finnes noe bedre tilbud for en sannhetssøker idag enn å svare med den samme oppfordring som Peter ga menneskene ved den anledning da 3.000 ble døpt?
Nå ble Kirken opprettet av Frelseren da han kalte De tolv mens han levde, men de hellige profeter forutså at den ikke ville forbli på jorden, men at det ville komme en senere tid da Herren ville fullføre sitt verk.
Apostelen Paulus sa at Herren hadde åpenbart sin viljes hemmelighet for ham: "om en husholdning i tidenes fylde (og vi lever i den husholdning): at han atter vilde samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden." (Efes. 1:10) Nå har vi budskapet, og det er grunnen til at verdens mennesker ikke kan finne nøyaktig og riktig vei tilbake til Herrens nærhet uten at de er villige til å gi akt på det budskap vi har.
Jeg har nettopp lest Det nye testamente, og Frelserens og apostelen Paulus' og andre av brødrenes ord gjorde inntrykk på meg mens jeg leste det de den gang forkynte. Apostelen Paulus sa at det er "én Herre, én tro, én dåp". (Efes. 4:5) Så tenkte jeg: "Jeg undres hva Paulus ville sagt hvis han hadde vært her idag og visst hvor mange kirker som finnes."
For noen dager siden undersøkte min sekretær for meg, og hun fant ut at i mai ifjor var det blitt foretatt en opptelling som viste at det var 697 forskjellige kirker bare her i De forenede stater. Hvis Paulus var her, hvilken kirke ville han gå til? For han sa at det er "én Herre, én tro, én dåp". Og derfor må vi søke efter guddommelig veiledning for å få vite hvor vi skal gå for å finne den sanne kirke, hvis det bare skal være en kirke, og det er vårt vidnesbyrd.
Vårt budskap til verden idag ee gjengivelsen av evangeliet. Paulus sa: "Men selv om vi eller en engel fra himmelen forkynner eder et annet evangelium enn det som vi har forkynt eder, han være forbannet!" (Gal. 1:8) Det er litt av en erklæring, men Paulus var slett ikke tilbakeholdende når det gjaldt å si hva han mente om dem som ikke forkynte den sannhet som hadde kommet til dem ved Frelseren og hans lære.

Når jeg står her idag foran denne store folkemengde og foran alle dem som hører på fjernsyn og radio, innser jeg at jeg vil komme under den forbannelse som Paulus talte om, hvis jeg ikke forkynner det samme evangelium som Paulus forkynte. Men jeg bærer vidnesbyrd for dere idag at vi har den eneste sanne, levende kirke på jorden som Herren erkjenner har guddommelig myndighet til å forrette evangeliets frelsende ordinanser.
Stor var den dag da Kirken ble organisert på Frelserens tid, men enda mer strålende er den når den endelige eller siste finpuss blir gitt. Vi kunne selvfølgelig ikke få den uten det store forløsningsarbeide han utførte. Men Paulus så "en husholdning i tidenes fylde: at han atter vilde samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden." (Efes. 1:10) Vi er den eneste kirke i verden som har det, og det er den siste finpuss. Vi er i tidenes fyldes husholdning.
Det var noe strålende som hendte da Frelseren efter sin oppstandelse fór opp til himmelen i nærvær av 500 av brødrene, og to menn i hvite klær sa: "I galileiske menn! hvorfor står I og ser op mot himmelen? Denne Jesus som er optatt fra eder til himmelen, skal komme igjen på samme måte som I så ham fare op til himmelen." (Ap. gj. 1:11) Hvis nå verdens mennesker tror det, da skulle de vente med åpne armer på at Guds profet skulle komme og erklære at dette hadde blitt oppfylt.
Vi leser Amos' ord: "For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene." (Amos 3:7) Med andre ord, hvis han skulle opprette sitt verk på jorden i de siste dager, i tidenes fyldes husholdning, for å samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden, måtte han ha en profet.
Det har aldri vært noen tidsepoke med Guds verk på jorden som han har anerkient, uten en profet i spissen. Vi synger i sangen: "Ha takk for profeten du sendte, O Herre, på denne vår dag", (*Salmer og sanger*, nr. 160), for vi har levende profeter. Vi behøver ikke stole bare på de døde profeter. Vi har de levende profeter til å veilede oss.
Jesus uttalte seg også meget bestemt. Han sa: "Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21) Så tilføyer han:

"Mange skal si til mig på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn, og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?
Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!" (Matt. 7:22—23)
Så det er Jesu uttalelse om de kirker som han ikke har bemyndiget, og som ikke har den guddommelige myndighet til å arbeide i hans navn.
Så uttalte Jesus seg videre. Han sa: " . . . når en blind leder en blind, faller de begge i grøften." (Matt. 15:14) Han sa ikke at bare fordi de var blinde, ville de nå sitt bestemmelsessted. Og derfor må vi være sikre og forberede oss og vite at vi har funnet den ene og eneste sanne kirke som Paulus talte om. For å klare det må vi vende oss til de hellige profeters ord.
Jesus sa: "I ransaker skriftene, fordi I tenker at i dem har I evig liv, og det er de som vidner om mig." (Joh. 5:39) Og dette er ved å studere Skriften. Så sa han til to av sine apostler mens de var på vei til Emmaus efter hans oppstandelse: "I dårer og senhiertede til å tro alt det profetene har talt!" (Luk. 24:25) Og idet han begynte med Moses og profetene, viste han dem hvordan profetene i alle ting hadde vidnet om ham. Så forteller Lukas oss at han åpnet deres øyne, slik at de kunne forstå Skriften.

Det er det han har gjort idag ved å sende levende profeter og ved Faderens og Sønnens besøk til profeten Joseph Smith. Kunne verden få noe annet budskap som kunne sammenlignes med dett? Hvordan kan verdens mennesker, hvis de elsker Herren, høre et slikt budskap og så ikke ønske å vite om det er sant eller ei?
Det er ganske mange mennesker med pres[illegible] som

har sluttet seg til Kirken. I forrige uke ble jeg oppringt av en prest som bor i Los Angeles, og som hadde virket i 20 år som baptistprest, fortalte han meg. Så møtte han mormoneldstene, og de underviste ham i evangeliet, slik det har blitt gjengitt ved profeten Joseph Smith, og han ga avkall på sitt prestevirke og ble medlem av Kirken. Nå arbeider han i templet der, og han ringte meg for å takke meg fordi jeg hadde skrevet den misjonærboken som hjalp ham til å forstå hva Herren har gjort med hensyn til å gjengi sin sannhet til jorden i denne utdeling.

For noen få år siden omvendte vi en prest fra nordveststatene. Han satt på mitt kontor, og så sa han: " Bror Richards, når jeg tenker på hvor lite jeg som metodistprest hadde å by mitt folk sammenlignet med det jeg nå har i evangeliets fylde som har blitt gjengitt, så har jeg lyst til å reise tilbake og fortelle alle mine venner hva jeg har funnet." "Nå", sa han, "vil de ikke høre på meg. Jeg er en apostat fra deres kirke." Men han oppga sin prestegjerning og passet heisen her i vår kongressbygning, slik at han kunne forsørge seg selv og slutte seg til Kirken. Han satt på mitt kontor og sa: "Jeg kan nesten ikke vente til jeg kan gå inn i det templet sammen med min hustru" og siden har jeg møtt ham i templet.

Han sa også: "Da jeg sluttet meg til Kirken, følte jeg ikke at jeg kunne si at jeg visste at Joseph Smith var en profet, men jeg *trodde* at han var en profet." Så tilføyde han: "Men da bror Burrows (og jeg kjenner bror Burrows) la sine hender på mitt hode og ordinerte meg til prestedømmet, gikk noe gjennom meg, noe som jeg aldri har følt før i hele mitt liv, og jeg visste at intet menneske kunne gjøre slik med meg. Det måtte komme fra Herren." Slik finner vi at det skjer med mennesker som er mottagelige nok til å være villige til å lytte og forstå det som Herren virkelig har gjort ved å gjengi sin sannhet til jorden.

Jeg vil gjerne lese en liten uttalelse her som jeg offentliggjorde i den boken jeg skrev. Den er tatt fra en brosjyre som heter "Mormonstandpunktets styrke" (Orson F. Whitney, Independence, Mo.: Zion's Printing and Publishing Co., 1917). Avdøde eldste Orson F. Whitney i De tolv apostlers råd berettet følgende hendelse under overskriften "Et katolsk utsagn":

"For mange år siden kom en lærd mann, et medlem av den romersk-katolske kirke, til Utah. Han talte fra Salt Laketabernaklets talerstol. Jeg ble godt kjent med ham, og vi snakket fritt og åpent sammen. Som den kunnskapsrike mann han var, med kjennskap til kanskje et dusin sprog, syntes han å vite alt om teologi, jus, litteratur, vitenskap og filosofi. En dag sa han til meg: Dere mormoner er uvitende alle sammen. Dere kjenner ikke engang styrken i det standpunkt dere har. Det er så sterkt at det i hele kristenheten bare finnes ett annet holdbart standpunkt, og det er den katolske kirkes innstilling. Sluttresultatet blir enten katolisisme eller mormonisme. Har vi rett, tar dere feil. Hvis dere har rett, tar vi feil. Det er alt saken dreier seg om. Protestantene har intet de skulle ha sagt, for dersom vår lære er feilaktig, tar protestantene også feil, for de var en del av oss og er gått ut fra oss. Har vi derimot rett, er de frafalne som vi skar bort for lenge siden. Dersom vi, som vi hevder, har den apostoliske suksesjon fra St. Peter, finnes det intet behov for Joseph Smith og mormonismen. Har vi derimot ikke denne suksesjon, da var en slik mann som Joseph Smith nødvendig, og mormonismens standpunkt er det eneste logiske. Saken gjelder enten evangeliets uavbrutte fortsettelse fra oldtiden av, eller evangeliets gjengivelse i de siste dager!" (LeGrand Richards: *Et underlig og forunderlig verk*, s. 3—4)

Hvis nå medlemmene i disse 697 forskjellige kirker kunne innse det logiske i denne erklæring, ville de ønske å vite hvilken myndighet deres prester har til å utføre ordinansene i deres kirker. For hvis denne prelats erklæring er sann, må de enten være katolikker eller mormoner. Så tilføyer jeg alltid at katolikkene og Bibelen kan ikke begge ha rett, fordi Bibelen beretter tydelig om et frafall fra den opprinnelige kirke og en gjengivelse i de siste dager.

Dere husker at da Johannes ble forvist til øya Patmos, sa Herrens engel: "Stig op her, og jeg vil vise dig det som skal skje herefter." (Åp. 4:1) Dette var 30 år efter Frelserens død. Engelen viste Johannes den makt som ville bli gitt Satan til "å føre krig mot de hellige (og de hellige var Jesu tilhengere) og seire over dem, og der blev gitt det makt over hver stamme og folk og tunge og ætt." (Åp. 13:7) Dette utelater ingen. Det er en bestemt erklæring om et fullstendig frafall fra den opprinnelige kirke.

Men engelen lot det ikke være med det. Han viste så Johannes en annen engel flyve "under det høieste av himmelen, som hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tunge og folk." (Åp. 14:6) Det er klart at ingen engel behøvde å komme fra himmelen med det evige evangelium hvis det evige evangelium hadde forblitt på jorden. Det evige evangelium er det eneste evangelium som kan frelse mennesket. Og derfor er dette vårt budskap til verden: at vi har det evige evangelium. Peter sa at himmelen skulle huse Kristus "inntil de tider da alt det blir gjenoprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av." (Ap. gj. 3:21) Vi har den gjenopprettelsen, og enhver som elsker sannhet, kan få vite det like så sikkert som de lever, hvis de er villige til å undersøke. Som Jesus sa:

"Min lære er ikke min, men hans som har sendt mig; vil nogen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av mig selv." (Joh. 7:16—17)

Vi har den gjenopprettelsen av alle ting, og ingen kan tro at Peter var en profet og samtidig se frem til Frelserens komme før en slik gjenopprettelse har funnet sted. Det er mitt vidnesbyrd for dere, og jeg ber Gud velsigne dere slik at dette verk kan spre seg utover og fylle jorden, og jeg gjør det i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Vi trenger menn med mot

Marion G. Romney

Brødre i prestedømmet! Jeg har i kveld tenkt å si noen ord om mot. Man sier at det finnes forskjellige slags mot — fysisk mot og moralsk mot. Det er imidlertid min erfaring at en som har moralsk mot, dvs. en som er tro mot seg selv, også er i besittelse av fysisk mot. Den store Shakespeare lar i sitt skuespill *Hamlet* Polonius instruere sin sønn med hensyn til mange sider ved hans oppførsel. Han avslutter en ganske lang uttalelse med følgende ord:

«*Vær sann mot ditt eget jeg.*
Og det må følge, som dag følger natt,
at du ikke kan være falsk mot et
eneste menneske.»

Vi har alle en samvittighet, og samvittigheten er roten til vårt moralske mot. En person som virkelig er modig, vil alltid følge sin samvittighet. Det er feigt å vite hva som er rett og ikke handle derefter.

I Kirkens litteratur finner vi mange eksempler på stort mot. Ta for eksempel profeten Joseph Smith. Da han fortalte den protestantiske presten der han bodde om sitt første syn, ble han møtt med hån og spott.

«Det var ikke desto mindre en kjensgjerning», skrev han, «at jeg hadde hatt et syn . . .

Jeg hadde virkelig sett et lys, og midt i dette lys så jeg to personer, og de talte virkelig til meg. Og skjønt jeg ble hatet og forfulgt fordi jeg sa at jeg hadde hatt et syn, var det likevel sant. Og mens de forfulgte meg og spottet meg, og med urette talte ondt om meg på alle måter, fordi jeg hadde sagt dette, ble jeg ledet til å si i mitt hjerte: Hvorfor forfølge meg fordi jeg forteller sannheten? Jeg har virkelig hatt et syn, og hvem er jeg at jeg kan stå Gud imot? Og hvorfor forsøker verden å få meg til å fornekte hva jeg virkelig har sett? For jeg hadde hatt et syn, det visste jeg, og jeg visste også at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det . . .» (Joseph Smith 2:24-25)

Profeten var ikke bare tro mot seg selv i sin ungdom, men gjennom hele livet. Atten år efter Det første synet var profeten og andre «låst inne i et kaldt, åpent, uferdig tinghus» i flere uker:

«Under en av disse lange nettene (skriver Parley P. Pratt) hadde vi ligget som om vi sov til efter midnatt og det gjorde vondt både i ører og hjerte å ligge i timevis og høre på vaktenes frekke vitser, avskyelige banning, redselsfulle gudsbespottelse og skitne sprog . . .

Jeg hørte på dette til jeg ble så fylt av vemmelse, så sjokkert, forferdet og rettferdig indignert at jeg nesten ikke kunne la være å reise meg og irettesette vaktene. Jeg hadde ikke sagt noe til Joseph eller noen annen, enda jeg lå ved siden av ham og visste at han var våken. Plutselig reiste han seg og snakket med en stemme som lød som torden eller en brølende løve. Han uttalte så vidt jeg kan huske følgende ord:

«*STILLE, I djevler i den evige avgrunn. I Jesu Kristi navn irettesetter jeg dere og befaler dere å tie stille. Jeg vil ikke leve et minutt til med et slikt sprog. Hold opp med å snakke slik, eller dere eller jeg vil dø ØYEBLIKKELIG!*»

Han sluttet å snakke. Han sto oppreist i fryktelig majestet, lenket og uten våpen. Rolig, og verdig som engel så han på de forskremte vaktene som enten hadde senket eller sluppet sine våpen til gulvet; de skalv i knærne og krøp sammen i en krok eller ved hans føtter og ba om unnskyldning. De forholdt seg rolige til vaktavløsningen.»

Jeg har sett rettferdighetens utøvere i Englands rettssaler», fortsatte Parley P. Pratt, «kledt i dommerens kappe og med de anklagede foran seg som ventet på at deres liv skulle bli avgjort. Jeg har vært vidne til en kongress i et høytidelig møte som skulle fastslå nasjoners lover. Jeg har forsøkt å forestille meg konger, kongelige hoff, troner og herskere forsamlet for å avgjøre rikers skjebne, men verdighet og majestet har jeg kun sett *en gang* i lenker ved midnatt i et fangehull i en uanselig landsby i Missouri.» (*Autobiography of Parley P. Pratt*, side 209-211, kursiv tilføyd)

Profeten viste virkelig her både stort moralsk og fysisk mot.

Det kostet ham til slutt livet å være tro mot seg selv og sin Skaper. Det ga ham også forsikring om evig liv og opphøyelse.

I Mormons bok kan vi lese om Nephis store mot. Dere husker at da Lehi og hans familie hadde slått leir i Lemuels dal, ba Herren ham om å sende sine sønner tilbake til Jerusalem for å hente Labans opptegnelser. Laman og Lemuel knurret over at det var «et vanskelig oppdrag» (1. Ne. 3:5), men deres yngre bror, Nephi, sa: «Jeg vil gå og gjøre det som Herren har befalt, for jeg vet at Herren ikke gir menneskenes barn noen befaling uten at han åpner en utvei for dem, så de kan utføre det han befaler dem.» (1. Ne. 3:7)

De gikk opp til Jerusalem. Der kastet de lodd, og Laman gikk inn. Laban beskyldte ham for å være en røver og truet med å drepe ham.

Laman kom derfor tilbake til sine brødre uten platene. Han visste med seg selv at han ikke ville greie å få tak i dem, og greide det derfor heller ikke. Han sa at de burde vende tilbake til sin far. Men den unge Nephi sa: «Så sant Herren lever og vi lever, vil vi ikke gå tilbake til vår far i villmarken før vi har utført det som Herren har befalt oss.» (1. Ne. 3:15)

På Nephis oppfordring dro de så opp

til sitt arveland og hentet sitt gull og sølv og andre kostbare ting og forsøkte å kjøpe platene av Laban.

Laban fikk lyst på deres rikdommer og sendte sine tjenere efter dem for å ta dem. De flyktet for livet ut i villmarken og gjemte seg i en hule i fjellet. Og der slo de Nephi og Sam «med en stokk». (1. Ne. 3:28) En engel kom og irettesatte dem. Da engelen hadde forlatt dem, knurret Laman og Lemuel og sa at det var umulig for dem å få tak i platene. De sa til Nephi at Laban var «en mektig mann som kan befale over femti, ja, han kan endog slå i hjel femti, hvorfor ikke oss?» (1. Ne. 3:31) Men Nephi svarte: «Herren . . . er mektigere enn hele verden, så hvorfor ikke mektigere enn Laban og hans femti, eller endog hans ti tusener?» (1. Ne. 4:1)

De fulgte derefter med Nephi tilbake til Jerusalem. Nephi gikk inn og kom tilbake med platene. Nephi hadde stor tro og stort mot.

På den tid Lehi og hans familie forlot Jerusalem, bodde det en annen ung mann i området som skulle komme til å vise stort mot. Hans navn var Daniel. I år 597 f.Kr., bare 3 år efter at Lehi forlot Jerusalem, ble han ført som fange til Babylon av kong Nebukadnesar. Han begynte snart å vise sitt mot da han, Sadrak, Mesak og Abed-Nego nektet å «gjøre sig uren» med kongens kjøtt og vin. (Dan. 1:8) Det vil si det samme som at han nektet å bryte det «visdomsord» som hans folk holdt på den tiden, selv om kongen hadde befalt at de skulle gjøre det.

Han viste et enestående mot da han tydet kongens drøm og fortalte den gamle kongen at det var «den Høiestes rådslutning» (Dan. 4:24), og at han, Nebukadnesar, skulle bli utstøtt fra menneskene og leve sammen med dyrene på marken og spise urter «likesom oksene» i syv år «inntil du sanner at den Høieste har makt over kongedømmet blandt menneskene og gir det til den han vil.» (Dan. 4:25) Videre rådet han kongen til å løse seg «fra sine synder . . . og . . . misgjerninger.» (Dan. 4:27, se også Dan 4:20, 22, 24-25 og 27.)

Kan dere forestille dere hvilket mot det krevde av en slave å snakke slik til kongen hvis herredømme opptegnelsen sier nådde til «jorden ende»? (Dan. 4:22) Men dette er i alle fall hva han gjorde, og hvor merkelig det enn kan synes, så overlevde han den gamle kongen.

Da den samme Daniel ble oppfordret av Nebukadnesars efterfølger, Belsassar, til å tyde den merkelige håndskrift som kongen hadde sett på veggen, viste han det samme mot. Han fortalte Belsasar at håndskriften betydde:

«Tellet har Gud ditt kongedømmes dager og gjort ende på det.

Veid er du på vektskål og funnet for lett.

Delt er ditt kongedømme og gitt til mederne og perserne.» (Dan. 5:26-28)

Daniel ikke bare leste dette budskapet, men før han gjorde det, hadde han også mot til å fortelle Belsasar at han gjennom sine egne overtredelser selv var skyld i denne dom. Han fortalte ham videre at en av hans synder var at han hadde vanhelliget de kar som hans far, Nebukadnesar, hadde tatt med seg fra templet i Jerusalem, og en annen var at han hadde opphøyd seg selv «mot himmelens herre.» (Dan. 5:23, se også Dan. 5)

Opptegnelsen sier: «Samme natt blev kaldeerkongen Belsasar drept.» (Dan. 5:30)

Mederen Darius som overtok riket, inndelte det i 120 provinser. Han satte en satrap over hver provins og over satrapene satte han tre riksråder, «og av dem var Daniel den ene.» (Dan. 6:2)

I denne stillingen fikk Daniel anledning til å vise sitt mot i stor fare. De andre riksrådene og satrapene forsøkte å finne skyld hos Daniel fordi de var avindsyke på ham, men de kunne ikke finne noe imot ham.

«Så sa disse menn: Vi finner ingen skyld hos denne Daniel, det skulde da være at vi kunde finne noget å anklage ham for i hans gudsdyrkelse.

Da stormet disse riksråder og satraper inn til kongen . . . og (overtalte ham) til å gi et strengt forbud, at hver den som i løpet av tretti dager beder til nogen gud eller noget menneske uten til dig, konge, skal kastes i løvehulen.»

Da Daniel fikk høre om dette, gikk han straks til sitt hus, åpnet vinduene slik at de kunne se inn og knelte i sin sal «og tre ganger om dagen bøide han sine knær med bønn og lovprisning for sin Guds åsyn, aldeles som han hadde gjort før.» (Dan. 6:4-7, 10)

Jeg antar at ingen tviler på det faktum at Daniel viste stor tro og stort mot ved å være tro mot seg selv og sin Gud.

Nåja, jeg trenger ikke å lese resten, for dere vet hvordan det gikk. Dere vet at Daniel ble kastet i løvehulen fordi kongen ikke kunne forandre på medernes og persernes lov, og at Herren lukket løvenes munn for å redde Daniel.

Alle modige handlinger gir ikke slike iøynefallende belønninger. Men alle resulterer i fred og tilfredshet, på samme måte som feighet alltid fører til anger og dårlig samvittighet.

Jeg vet dette av egen erfaring. Jeg husker engang da jeg var 15 år gammel, og vi var blitt utdrevet av Mexico under revolusjonen. Min familie reiste fra El Paso i Texas til Los Angeles. Jeg fikk arbeide blant en gruppe som hatet mormonene, og jeg fortalte dem ikke at jeg var mormon. En tid senere kom president Joseph F. Smith til Los Angeles og han spiste en meget enkel middag hos mine foreldre. Jeg husker at det var et meget magert måltid. Han la sin hånd på mitt hode og sa: «Skam deg aldri over at du er en mormon, gutten min.»

Vet dere, jeg har angret alle mine dager på at jeg ikke hadde mot nok til stå for det jeg trodde på overfor disse råbarkede mennene.

Jeg husker en annen hendelse fra den gang jeg var på misjon i Australia. Jeg gikk for å se Jenolan-grottene, som er noen praktfulle grotter. Men vi gikk gjennom dem, sa vår guide: «Hvis en av dere vil gå ut og stå på den stenen der borte og synge en sang, vil vi høre hvilken akustikk det er i denne grotten.»

Ånden sa til meg: «Gå ut og syng ‹O Min Fader›.» Jeg nølte og gruppen gikk videre. Anledningen gikk meg forbi og jeg har aldri følt meg vel når jeg har tenkt på dette. Det eneste som noengang har fått meg til å føle at Herren har tilgitt meg, var da jeg hørde president McKay si: «Da jeg var ute på

misjonsmarken, ble jeg engang inspirert til å gjøre en viss ting, men jeg gjorde det ikke.» Han sa: «Jeg har alltid vært lei meg for dette. La aldri være å følge Åndens hvisken. Lev slik at dere kan motta den og ha mot til å følge dens anvisninger.»

La oss, brødre, som prestedømsbærere, både unge og gamle, beslutte oss til å utvikle mot til å være tro mot oss selv og vår Skaper i alle ting.

Gud velsigne oss slik at vi kan oppnå dette, det ber jeg om i Jesu navn. Amen.

Tanker omkring påsken

Marion G. Romney

Mine kjære brødre og søstre overalt i verden, jeg vil henstille til dere at dere ber til Herren for meg mens jeg nå en liten stund skal tale til dere, for det jeg skal si, er viktig for hver eneste levende sjel her på jorden.

Nå i påsken er meget blitt sagt om oppstandelsen. Selv om det er umulig å fatte den fulle betydning som oppstandelsen har, skulle dens realitet alltid befinne seg langt fremme i vår bevissthet.

I sitt brev til korintierne sier Paulus indirekte at dette er et sentralt emne innenfor Jesu Kristi evangelium:

«Har vi bare i dette liv satt vårt håp til Kristus, da er vi de ynkverdigste av alle mennesker.

Men nu er Kristus opstanden fra de døde og er blitt førstegrøden av de hensovede.

For eftersom døden er kommet ved et menneske, så er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske;

for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.» (1. Kor. 15:19-22)

La oss begynne å utdype dette ved at vi sammen ser nærmere på formuleringen: «for eftersom døden er kommet ved et menneske».

«Eftersom . . . er kommet ved et menneske . . .» Hva er et menneske? Dette spørsmålet har vært stillet om og om igjen ned igjennom tidene.

Midt i alle sine plager ropte Job:

«Hvad er et menneske, at du gir så meget akt på ham og retter dine tanker på ham,

at du opsøker ham hver morgen og prøver ham hvert øieblikk?» (Job. 7:17-18)

Og videre heter det: «Hvad er et menneske, at han skulde være ren, og som er født av en kvinne, at han skulde være rettferdig?» (Job. 15:14)

Salmisten sa: «Hvad er da et menneske, at du kommer ham i hu, og et menneskebarn at du ser til ham.

Og du gjorde ham lite ringere enn Gud, og med ære og herlighet kronte du ham.» (Salm. 8:4-5)

Skriftens svar på dette spørsmålet er tydelig og klart. Mennesket er et Guds åndebarn som er iført et dødelig tabernakel av kjød og ben. Dette fremgår i opptegnelsen om hans skaperverk. I 1. Mosebok kan vi lese at alle ble skapt åndelig, både jorden og alt som skulle plaseres på den, deriblant også mennesket, hvis ånd Gud skapte «i sitt billede, i Guds billede skapte han det; til mann og kvinne skapte han dem.» (1. Mos. 1:27)

«Og (ikke bare mennesket men) det var ennu ingen markens busk på jorden, og ingen markens urt var vokset frem; for Gud Herren hadde ikke latt det regne på jorden, og der var intet menneske til å dyrke jorden.

Og Gud Herren dannet mennesket (det vil si menneskets fysiske legeme) av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese (det vil si menneskets ånd); og mennesket blev til en levende sjel.» (1. Mos 2:5-8)

Dette stemmer med hellig skrift fra nyere tid som bekrefter at «ånden og legemet er menneskets sjel.» (L&p 88:15)

«. . . Og eftersom døden er kommet ved et menneske, . . .» Hva er døden? Døden betyr adskillelse av legeme og ånd.

Adam og Eva ble skapt som levende sjeler, og hadde en iboende evne til å leve for bestandig. De var syndfrie, rene, hellige og verdige til å leve sammen med Gud sin Fader, noe de også gjorde. Faktum er at han besøkte dem i Edens have, samtalte med dem og instruerte dem. Dette var en undervisning de trengte, fordi overgangen fra ånder til sjeler medførte at de glemte alt de tidligere hadde opplevet.

Herren sa til Adam i Edens have at «Du må fritt ete av alle trær i haven; men treet til kunnskap om godt og ondt, det må du ikke ete av; for på den dag du eter av det, skal du visselig dø.» (1. Mos. 2:16-17)

Tiden tillater ikke at jeg gir noen detaljert redegjørelse for dette, men det avgjørende faktum er at Adam og Eva, i strid med instruksene, spiste av den forbudne frukt. Ved å gjøre det, tilførte de sine legemer mat som medførte at de undergikk en så stor forandring at legeme og ånd efter en tid ble adskilt, det vil si, sjelen døde.

Straffen for å bryte dette budet gikk i arv til alle Adams efterkommere, for det heter at «døden er kommet ved et menneske». (1. Kor. 15:21)

Når døden innhenter et menneske, hvilket vil skje med alle mennesker, vender legemet tilbake til jorden, mens ånden vender tilbake til åndeverden.

Adskilt fra sitt legeme ved døden befinner ånden seg i en helt uholdbar situasjon, hvilket profeten Jakob beskriver på følgende måte:

«Hvis kjødet ikke skulle oppstå mer, måtte våre ånder bli den engel underdanig som falt fra den evige Guds nærhet og ble djevelen, for aldri mer å oppstå.

Og våre ånder måtte bli lik ham, og vi måtte bli djevler, en djevels engler og bli utelukket fra Guds nærhet for å bo hos løgnens far, i elendighet.» (2. Ne. 9:8-9)

Forløsning fra døden — eller med andre ord oppstandelse — er derfor helt avgjørende for menneskets fremtidige lykke.

«Ånd og grunnstoff, uadskillelig forenet, mottar en fylde av glede;

og når de er adskilt, kan ikke mennesket motta en fylde av glede.» (L&p 93:33-34)

Gud som er allvitende, forutså denne vanskelige stilling. Han visste at døden ville innhente alle mennesker fordi Adam spiste av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt. Han visste også at det ville være urettferdig å la mennesket lide evindelig og alltid på grunn av en død som de ikke var ansvarlig for. Og derfor tilveiebragte han sjelens forløsning gjennom Kristi død og oppstandelse.

Om dette sa han i en åpenbaring i nyere tid: «Nu, sannelig sier jeg eder at opstandelsen fra de døde er tilveiebragt for eder gjennom forløsningen.

Og ånden og legmet er menneskets sjel.

Og opstandelsen fra de døde er sjelens forløsning.

Og sjelens forløsning skjer ved ham som levendegjør alle ting, . . .» (L&p 88:14-17), eller med andre ord gjennom Kristus.

Men hvem er Jesus Kristus, og hvordan kan det ha seg at han kunne tilveiebringe den oppstandelse som intet annet menneske, ja ikke engang alle mennesker sammenlagt, kunne tilveiebringe? Skriften besvarer disse spørsmålene. De gjør det klart at Jesus Kristus, slik tilfellet er med alle menneskener — er åndebarn av Gud, vår evige Fader. I så henseende er han lik alle andre mennesker. Imidlertid adskiller han seg fra alle andre mennesker i den forstand at menneskenes legemer er født av dødelige mennesker og derfor er underlagt døden fordi de er Adams efterkommere og arvinger, mens Kristi fysiske legeme ble født av Gud vår himmelske Fader — en udødelig person som ikke er underlagt døden. Fra sin far arvet Kristus derfor evnen til å leve videre i alle evighet. Han hadde makt over liv og død, noe han selv bekrefter i et utsagn til fariseerne:

«Den gode hyrde», sa han «setter sitt liv til for fårene . . .

Jeg er den gode hyrde:. . .

. . . jeg setter mitt liv til for fårene . .

Derfor elsker Faderen mig, fordi jeg setter mitt liv til for å ta det igjen.

Ingen tar det fra mig . . . jeg setter det til av mig selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen.» (Joh. 10:11, 14-15, 17-18)

Eftersom mennesket, som er underlagt døden, ikke kunne oppreise sitt legeme fra graven, kom Jesus til jorden og ga sitt liv frivillig for å sone for Adams fall og satte dermed oppstandelsens kraft i virksomhet.

Det første bevis for hans seier over graven var selvfølgelig hans egen oppstandelse, en realitet som det finnes mange beviser for. Maria både så og hørte ham. (Se Joh. 20:11-17) Han traff kvinnene da de var på vei for å fortelle disiplene om den tomme graven. Han talte til dem, «og de gikk frem og omfavnet hans føtter og tilbad ham.» (Se Matt. 28:9-10) Han gikk og samtalte med to av disiplene på vei til Emmaus. (Se Luk. 24:13-16, 28-32) Han viste seg for sine apostler minst to ganger, en gang da Tomas ikke var tilstede, og en uke senere da han var tilstede. Han talte til dem, og han viste dem sine hender og føtter. På hans anmodning «gav de ham et stykke av en stekt fisk og noget av en honningkake, og han tok det op og åt det for deres øine.» (Se luk. 24:36-43 og Joh. 20:26-29)

Han besøkte de syv disiplene ved Tiberias-sjøen. (Joh. 21:1-22) Ved en anledning ble han sett av mer enn fem hundre mennesker på en gang. (1. Kor. 15:7) «Han ble sett av Kefas» (1. Kor. 15:6), av Jakob (1. Kor. 15:8) og av Paulus (1. Kor. 15:9). På fjellet i Galilea ga han «de elleve» myndighet til å «undervise alle nasjoner». (Se Matt. 28:16-20, KJv)

Til sist «førte han dem ut i mot Betania, og han løftet op sine hender og velsignet dem, og . . . da han velsignet dem, skiltes han fra dem og blev optatt til himmelen.» (Luk. 24:50-51)

Efter at han hadde virket i Jerusalem efter sin oppstandelse, besøkte han og betjente nephitene i Amerika.

Like strålende og inspirerende som beretningen om Jesu oppstandelse er, like viktig er forsikringen om at oppstandelsens kraft som han satte ut i livet, skulle være og er altomfattende. Det er dette løfte som er gitt.

Matteus forteller at «gravene åpnedes, og mange av de hensovede helliges legemer stod op,

og de gikk ut av gravene efter hans opstandelse, og kom inn i den hellige stad og viste sig for mange.» (Matt. 27:52-53)

Mens han virket her på jorden, hadde Jesus selv sagt:

«Den time kommer da alle de som er i gravene, skal høre (min) røst,

og de skal komme frem, de som har gjort godt i de rettferdiges opstandelse, og de som har gjort ondt i de urettferdiges opstandelse.» (Joh. 5:28-29, Den inspirerte versjon)

Under sin virksomhet i Amerika efter sin oppstandelse, understreket han denne viktige sannhet om den altomfattende oppstandelse da han ba sine disipler blant nephitene om å føye til i sine opptegnelser noe Samuel hadde profetert om at andre skulle oppstå og at dette var gått i oppfyllelse — noe de hadde unn-

latt å gjøre. Den uttalelse som var utelatt, og som han henviste til, omhandlet det faktum at et av de tegn nephitene skulle få på hans korsfestelse, var at «mange graver skal åpnes og oppgi mange av sine døde, og mange hellige skal vise seg for mange». (He. 14:25)

Og nå sa hans disipler blant nephitene: «Ja, Herre, Samuel profeterte ifølge dine ord, og alt gikk i oppfyllelse.» (3. Ne. 23:10)

Johannes avslutter sin åpenbaring om synet om oppstandelsen som skulle finne sted ved begynnelsen av tusenårsriket — og som nå ikke er langt borte — med å si:

«Og de blev levende (alle som kom frem i oppstandelsen før tusenårsriket — de blev levende) og regjerte med Kristus i tusen år.

Men de andre døde blev ikke levende igjen før de tusen år var til ende.» (Åp. 20:4-5)

Og om dette føyer han til:

«Og jeg så de døde, små og store, stå for Gud, . . .

Og havet gav tilbake de døde som var i det, og døden og dødsriket gav tilbake de døde som var i dem.» (Åp. 20:12-13)

Amulek talte til Zeezrom og sa:

«Kristi død skal løse denne timelige døds bånd så alle skal oppstå fra denne timelige død.

Ånden og legemet skal forenes igjen til sin fullkomne skikkelse, både lemmer og ledd skal bringes tilbake til sin rette plass . . .

Alle, både gamle og unge, både trell og fri, både mann og kvinne, både ugudelige og urettferdige skal få del i denne oppstandelse.» (Al. 11:42-44)

På denne måte vil det Paulus så, gå i oppfyllelse:

«For eftersom døden er kommet ved et menneske, så er og de dødes opstandelse kommet ved et menneske;

for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus.

Men hver i sin egen avdeling: Kristus er førstegrøden; derefter skal de som hører Kristus til levendegjøres ved hans komme.» (1. Kor. 15:21-23)

Menneskets sjel er således forsikret om udødelighet. Kristus har utført første del av sin «gjerning og herlighet (som han til Moses sa var — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv». (Moses 1:39)

Stor er den takknemlighetsgjeld vi står i til vår Forløser på grunn av vår oppstandelse. Men dette er ikke det endelige mål. Å bli udødelig er en betingelse i så henseende, men er ikke nødvendigvis det samme som å arve evig liv. *Udødelighet* henspiller på livets lengde — og betyr at man aldri skal dø. *Evig liv* hen spiller på en spesiell type liv — nemlig det liv Gud lever.

Det er tre riker med forskjellige herlighetsgrader i det neste liv. Det laveste av dem er det telestiale, dernest følger det terrestriale, og så det celestiale som er den herlighet Gud nyter. Enhver herlighetsgrad styres av lov.

Menneskene vil bli dømt i åndeverdenen og vil bli belønnet i henhold til sine gjerninger. I oppstandelsen vil rikets herlighet og de lover de har vært lydige mot i dette timelige jordeliv, gi liv til deres legemer. (Se L&p 88:17-32)

Jesu Kristi evangelium-slik det er blitt åpenbart til og undervist av profetene fra Adam og til tidenes midte, slik det ble forkynt og anskueliggjort av Jesus mens han virket her på jorden og slik det er gjengitt i denne evangelieutdeling i tidenes fylde — et evangelium som i dag med myndighet blir forkynt og administrert verden over av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige — er den celestiale lov som gjelder for menneskene, for menneskenes sjeler, her i jordelivet.

For å oppstå med et celestialt legeme, er det en betingelse at man er lydig mot denne lov. Stor herlighet vil bli dem til del som oppnår dette, mens alle som ikke oppnår det i sannhet vil bli sørgmodige. I en begravelsestale sa profeten Joseph Smith at «hvor fryktelig skuffelsen over håp og forventninger som ikke blir innfridd i oppstandelsen, vil være, lar seg ikke beskrive». (*History of the Church of Jesus Christ og Latter-day Saints* 6:51)

Mange av disse lover er blitt lagt frem og drøftet under denne konferansen, og mer vil komme senere. Måtte vi lytte til dem og være lydige mot dem.

Før jeg slutter, vil jeg gjerne bære mitt personlige vidnesbyrd om sannheten av de ting jeg har talt om. Jeg vet ved Den hellige ånds kraft at de er sanne. Jesus lever, og han er Guds sønn. Han kom til jorden som Faderens Enbårne. Han beseiret døden, oppreiste sitt eget legeme fra graven, og iverksatte omvendelsens kraft for alle mennesker.

Jeg vet at han gjennom de lidelser han gjennomgikk i Getsemane og under sin korsfestelse, tilveiebragte det middel som gjør det mulig for oss mennesker — dersom vi omvender oss og er lydige mot evangeliets lover — å bli oppreist, ikke bare til udødelighet, men også til evig liv som er den største av alle Guds gaver. Om dette bærer jeg mitt høytidelige vidnesbyrd i Jesu Kristi, vår Forløsers hellige navn. Amen.

Å bruke vår handlefrihet

Delbert L. Stapley

Mine søsken og venner! En av Guds rikeste gaver til menneskene er prinsippet om handlefrihet — retten til å velge som ble presentert av Gud den evige Fader for alle hans åndebarn i foruttilværelsen. Dette skjedde i det store råd i himmelen før menneskene ble satt på denne jord. Guds barn ble begavet med frihet til å velge mens de ennå var ånder. Den guddommelige plan sørget for at de skulle bli født fri i kjødet og bli arvinger til den umistelige fødselsrett med frihet til å velge og handle for seg selv i dødeligheten. Det var av betydning for deres evige fremgang at de skulle bli underkastet både gode og dårlige innflydelser.

Lehi, en fordums amerikansk profet blant nephitene lærte: "For det må nødvendigvis være en motsetning i alt. Ellers . . . kunne ikke rettferdighet eksistere, heller ikke ugudelighet, hverken hellighet eller elendighet, hverken godt eller ondt." (2. Ne. 2:11)

Som sønner og døtre av vår himmelske Fader, har vi denne handlefrihetens gave som kan brukes i våre dødelige liv. Vi må prøves, testes og bevise at vi vil velge det riktige og gjøre hva som helst Herren Gud måtte befale. Som Guds åndebarn har vi tilstrekkelig innebygget samvittighetsmakt til å utvikle vår handlefrihet i riktige valg og å tilegne oss gode egenskaper, ydmykhet og ha et rettskaffent mål for øye.

Eldste Bruce R. McConkie kom med denne uttalelse angående handlefrihet:

"Fire store prinsipper gjelder for handlefrihet: 1. *Lover må eksistere,* lover som er foreskrevet av en allmektig makt, lover som kan adlydes eller ikke. 2. Motsetninger må eksistere — godt og ondt, dyd og last, rett og galt — det vil si at det må være en motsetning, en makt som trekker . . . den andre. 3. En viten om godt og ondt må de ha som skal nyte godt av friheten, dvs. de må vite forskjellen mellom motsetningene. 4. Det må herske en uhemmet mulighet til å velge.

Handlefrihet er gitt mennesket som en viktig del av den store frelsesplanen." (*Mormon Doctrine*, Bookcraft, Inc., 1966. s. 26)

Alle gode ting kommer fra Gud. Alle onde ting kommer fra Satan. Brigham Young forklarte det på denne måten:

"Der er kun to partier på jorden, ett for Gud og det andre for verden eller Den onde. Det spiller ingen rolle hvor mange navn den kristne eller hedenske verden har, eller hvor mange sekter og trossamfunn som eksisterer, det er kun to partier, ett for himmelen og Gud og det andre vil være for et annet rike enn Guds celestiale rike." (*Discourses of Brigham Young*, comp. John A. Widtsø, 1966, Deseret Book Co., s. 70)

"Handlefrihet er et evigvarende prinsipp som har eksistert hos Gud fra all evighet. Den er en gave fra ham, gitt med det håp at vi vil bruke den klokt i vårt eget liv. Frihet til å velge er en moralsk frihet som vi skulle ha klart for oss i alle våre aktiviteter og beslutninger. I kraft av denne frihet er du **og jeg og alle mennesker gjort ansvarlige for kursen vi staker ut, livet vi lever, de ting vi gjør.**" (Wilford Woodruff, *Discourses of Wilford Woodruff*, Bookcraft, Inc., 1966, s. 8—9)

Vi kan ikke bruke vår handlefrihet til å rettferdiggjøre onde gjerninger. Mennesket står fritt når det gjelder å velge det gode eller det onde i livet, og å adlyde eller ikke adlyde Herrens befalinger som han ønsker. Han kan velge å handle uten tvang eller bånd.

Handlefrihet rettferdiggjør ikke at vi gjør galt eller krenker andres rettigheter og privilegier. Vi hører ofte en overtreder trøste seg selv ved å si: "Jeg skader bare meg selv." Hvis en mann velger å drive hor, må han betale en straff for sin synd. På grunn av sin overtredelse, krenker han retten til sin kone og familie, overser dem som er glade i ham og ser opp til ham for veiledning, et godt eksempel og evige velsignelser for **familie-enhet og samhold. Han sårer andre ved å gjøre det han kaller: "utøve min handlefrihet".**

Altfor mange mennesker har feil innstilling til handlefrihet. De bruker den som en negativ kraft i sine liv snarere enn som en positiv. Kanskje har dere hørt denne uttalelsen: "Jeg kan røke og drikke hvis jeg vil. Jeg har min handlefrihet." Hvorfor ikke heller tenke på evige verdier og si: "Jeg kan røke og drikke hvis jeg vil. Jeg har min handlefrihet, men jeg velger å bruke min handlefrihet til å forbedre mitt liv — til å velge det riktige og ikke det gale." Dette kan vedrøre alle laster i ens liv. Ha den rette holdning, og en last kan bli en dyd, og dyden har sin egen pris. For å bruke vår frihet til det gode, må vi sette til side den defensive, arrogante og overlegne holdning til en overtreder.

Brigham Young lærte: "Mennesket skulle ikke tillates å gjøre som det ønsker i alle ting; for det finnes regler som styrer alle gode samfunn . . . overtredelser av disse kan ikke bli tolerert hverken av borgerlige eller religiøse utøvere . . . Mennesket . . . burde ikke være fri så det kan synde mot Gud eller mot mennesker uten å lide slike straffer som deres synder fortjener." (*Discourses of Brigham Young*, s. 65)

Hvor langt strekker vår handlefrihet seg? Brigham Young svarte på dette spørsmål ved å si: "Det finnes grenser for denne frihet, i alle ting og for alle mennesker, og vår handlefrihet må ikke krenke den loven. Et menneske må velge liv eller død . . . friheten som er gitt ham, er så nøye tilknyttet at man ikke kan utøve den under opposisjon til loven, uten å utsette seg selv for refselser og straff av den allmektige Gud. Det er til det beste for oss å være forsiktige, så vi ikke mister den frihet som er gitt oss. Forskjellen mellom den rettferdige og synderen, evig liv eller døden, glede eller sorg, er dette, for de som er opphøyet er der ingen bånd eller

grenser for deres privilegier, deres velsignelser fortsetter . . . de vokser i all evighet; mens de derimot, som forkaster offeret, som forakter den tilbudte nåde (hos) Herren og forbereder seg selv til å bli utelukket fra hans nærhet, og til å bli djevelens ledsagere, får sin frihet avkortet øyeblikkelig, og bånd og grenser blir satt." (*Discourses of Brigham Young*, s. 63—64)

Gud har gitt bud med et løfte om velsignelser i overensstemmelse med sine lover, og straffer for å bryte dem. Avdøde James E. Talmage sa: "Lydighet mot loven er den frie manns vane. Overtrederen frykter loven, fordi han pålegger seg selv forsakelse og tvang, ikke på grunn av loven som ville ha beskyttet ham i hans frihet, men på grunn av hans motvilje mot loven. Det er ikke noe mer en del av Guds plan å tvinge mennesket til å arbeide rettferdig enn det er å tillate onde makter å tvinge hans barn til å synde." (*The Great Apostasy*, Deseret Book Co., 1958, s. 34—35)

En persons frihet skulle aldri bli undertrykt av mennesker, av Satan eller av vår Herre. Menneskene skulle aldri være i trelldom for hverandre. Mens Satan ønsker å ha oss under kontroll, kontrollerer ikke Herren menneskets handlinger. Han har gitt oss vår frihet for å bekjempe prøvelsene, fristelsene og alle slags onder. Imidlertid gir han visse prinsipper som, dersom de blir fulgt, vil føre oss tilbake til hans nærhet. Guds rike er bygget på perfekt frihet. Hver mann og kvinne og hvert barn har rett til å tilbe Gud ifølge sin egen samvittighets bydende. Hver person er ene og alene ansvarlig overfor sin Skaper for de handlinger han har gjort.

Gud ga oss det evigvarende evangelium, prinsippene om liv og frelse, og har overlatt til oss å velge det eller avvise det; med den forståelse at vi blir ansvarlige overfor ham for resultatet av våre handlinger. Herren tvinger ingen til å ta imot evangeliet, og han vil ikke tvinge dem til å efterleve det dersom de mottar det. "De handler på vegne av seg selv og handler ut fra valg." (*Discourses of Brigham Young*, s. 57)

Satan utgyter sin største makt når Gud har et arbeide å utføre blant sine barn på jorden. Fra begynnelsen av har hver evangelieutdeling tatt slutt, ikke fordi Gud feilet, men fordi menneskene sviktet Gud ved uriktig bruk av sin handlefrihet. Det er helt klart for verden i dag at Satan raser i menneskenes barns hjerter. Det er en dag, ifølge Herren, da Satan skal ha makt over sitt eget herredømme. Han begynte sine bedragerske fremstøt mot våre første foreldre, Adam og Eva, og har fortsatt med sine forlokkende og forledende fremgangsmåter helt siden da. Det blir gjort meget effektivt og skremmende i vår nåværende generasjon.

Ingen er immun mot Satans makt. Selv Frelseren ble sterkt fristet av ham tre forskjellige ganger, og hver gang nektet han å underkaste seg hans svikefulle fristelser.

Som en del av vår prøve, kan vi også bli utsatt for fristelser som Kristus ble, for Herren har sagt:

"Og det måtte nødvendigvis være så at menneskenes barn skulde fristes av djevelen, ellers kunde de ikke være handlefrie vesener; for hvis de aldri smakte det bitre, kunde de aldri kjenne det søte." (L&p 29:39)

Vær oppmerksomme og på vakt mot Satans listige handlemåte, for han holder aldri opp med å forsøke å få oss på avveier. Han er en ekspert på å få ting til å se forlokkende og riktig ut når de egentlig kan medføre moralsk nedbrytning. Han tror ikke på handlefrihet, og vil gjerne ha kontroll over vårt sinn, våre tanker og gjerninger. Vi kan se hans arbeide mer og mer i filmer, fjernsynsprogram, ukeblader og i menneskers og nasjoners handlinger. Hvis våre tanker blir henledet på vellystige ting, vil vi bli sterkt fristet til å bruke vår handlefrihet på en gal måte.

Når en person først gir efter for synd, er han under Satans makt, og det er ikke lett å komme bort fra den.

Vær mistenksomme overfor dem som vil stille dere i en kompromitterende situasjon. Gå aldri på akkord med det riktige, for kompromiss kan lede til synd, synd til anger, og anger kan være veldig vondt.

Ingen mann er fri som ikke er herre over seg selv. Sann frihet eksisterer ved å adlyde Guds lover. Husk alltid på at godt og ondt *aldri* kan smeltes sammen til ett. De er motsetninger. En persons indre vil da ikke være i harmoni. En tendens vil ha overhånd over den andre, for som Jesus lærte: "Ingen kan tjene to herrer, for han vil enten hate den ene og elske den andre, eller holde sig til den ene og forakte den andre; I kan ikke tjene Gud og mammon." (Matt. 6:24)

Det finnes ingen mellomting. Vår stilling må være full av styrke for å kunne overvinne det onde Satan vil vi skal gjøre.

Mennesket kan ikke oppnå den opphøyelse som Gud planla for det uten at det utøver sin handlefrihet i rettferdighet og adlyder Hans bud og lover.

Handlefrihet kan gi anledninger til tjeneste i Guds rike dersom den blir brukt riktig og klokt. Den vil gi oss mange store utvalgte velsignelser og et evig celestialt liv med glede og lykke.

President Wilford Woodruff uttalte: "Vi går på en storartet skole. Det er en givende en, hvor vi mottar meget viktige leksjoner hver dag. Vi blir lært å utvikle våre tanker, ha kontroll over dem så de kan få oss underkastet ånden og Guds lov, slik at vi kan lære å bli ett og handle ut fra én manns hjerte, så vi kan utføre Guds hensikt på jorden." (*Discourses of Wilford Woodruff*, s. 10—11)

Kristus er vår lærer; han har vist ved eksempel hvordan vi skal bruke vår handlefrihet for å oppnå evig liv.

Hva gjør vi med vår frihet? Nærmer vi oss Gud, eller går vi bort fra ham? Er vi tilfredse og glade over hva vi gjør med denne gudgitte velsignelse? Kan vi forbedre oss ved bruken av den?

Tenk nøye over de løfter og fordeler som vi kan ha ved å bruke vår handlefrihet til å adlyde og holde Guds lover som en kontrast til å unnlate å adlyde dem.

Måtte Gud velsigne oss alle så vi kan ha ønske og mot til å utøve vår handlefrihet i rettferdighet og sannhet, ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kristus i Amerika

N. Eldon Tanner

Efter at jeg nylig har vært i de storartede landene i Syd-Amerika, efter at jeg har følt den ånd og tro som preger de hengivne og pliktoppfyllende siste-dagers-hellige der, samtidig som jeg også var klar over at jeg befant meg i et område som Mormons bok forteller om, føler jeg meg nærmest forpliktet til å snakke om Mormons bok hvor vi finner historien til det folk som var de første innbyggere på det amerikanske kontinent.

Mens jeg deltok i alle de inspirerende begivenheter under generalkonferansene i Sao Paulo, Brasil og i Buenos Aires i Argentina og var sammen med alle de strålende brødre og søstre der, ble jeg grepet av deres enkle tro og av deres store ønske om å tjene Herren og bygge opp hans rike her på jorden.

Det varmet mitt hjerte å føle deres kjærlighet da vår profet, president Kimball, sto i deres midte, og se at de gråt av glede mens han gikk midt iblant dem for å velsigne dem og gi dem råd og veiledning. Jeg kunne forestille meg hvilken skjønn og himmelsk opplevelse det må ha vært for de fordums nephiter på den vestlige halvkule som fikk anleding til å motta et besøk fra den oppstandne Herre selv som kom for å besøke sine «andre får» slik at også de kunne komme inn i hjorden og få en organisasjon som skulle hjelpe dem til å undervise om og til å praktisere hans evangelium. (Se Joh. 10:16 og 3. Ne. 15:21-24)

Det er om denne del av Mormons bok, som er kjent under navnet 3. Nephis bok, jeg gjerne vil si litt i dag. Men før jeg gjør det, kunne jeg ha lyst til å se nærmere på noen av Bibelens forutsigelser som bekrefter at Mormons bok er pålitelig og at boken skulle komme frem.

Jeg leser fra Esekiel i Det gamle testamente: «Og du menneskesønn! Ta dig en stav og skriv på den: For Juda og for Israels barn, hans medbrødre! Og ta dig en annen stav og skriv på den: For Josef — en stav for Efra'im og hele Israels hus, hans medbrødre!
Og sett dem sammen, den ene til den andre, til én stav, så de blir til ett i din hånd!» (Esek. 37:16-17)

Med utgangspunkt i det disse bøkene inneholder, vet vi at det her siktes til Bibelen og Mormons bok. Når vi forstår hvordan Mormons bok kom frem — at en engel faktisk kom ned og overleverte de opptegnelser til Joseph Smith som boken ble oversatt fra — da er det klart hva Johannes mente da han i sin åpenbaring sa: «Og jeg så en annen engel flyve under det høieste av himmelen, som hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ætt og stamme og tunge og folk,

og han sa med høi røst: Frykt Gud og gi ham ære! for timen for hans dom er kommet; og tilbed ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene!» (Åp. 14:6-7)

Det finnes mange skriftsteder som forsikrer oss om at Gud er like interessert i oss i dag som han har vært i alle sine barn helt fra begynnelsen av; og derfor tror vi at Gud fortsatt gir åpenbaring gjennom sine profeter for å veilede oss i disse siste dager. Profeten Amos sa: «For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene.» (Am. 3:7)

Frelseren kom med følgende uttalelse slik det er nedtegnet av Johannes: «Jeg har også andre får, som ikke hører til denne sti; også dem skal jeg føre frem, og de skal høre min røst, og det skal bli én hjord, én hyrde.» (Joh. 10:16)

Og derfor er det klart hvorfor Frelseren efter sin korsfestelse og oppstandelse kom til den vestlige halvkule ledsaget av de tegn og undere som var blitt forutsagt, slik at dette folk kunne få den samme mulighet til å lære om og til å efterleve hans evangelium som de mennesker han levde sammen med i jordelivet hadde hatt.

Jeg tror ikke at vi noe annet sted i Skriften finner en vakrere eller mer detaljert opptegnelse om hvordan Gud behandler mennesket enn vi gjør i beretningen om dette besøk slik den er nedtegnet i 3. Nephi, og jeg oppfordrer alle til å lese denne beretningen. Selvsagt finner vi her intet annet enn noen advarsler og skjønne læresetninger som — dersom de godtas og efterleves — mer enn noe annet vil bidra til å skape fred og lykke i verden og for vedkommende som forsøker å leve et slikt liv. Her blir mange av Bibelens ubesvarte spørsmål forklart.

I 3. Nephi får vi mer detaljerte tilleggsopplysninger enn i de fire evangeliene i Det nye testamente; og boken understreker Herrens læresetninger og kjærlighet. Dette er grunnen til at mange kaller 3. Nephi for det «femte evangelium».

Historien begynner med en beretning om de profetier som er gitt og som har forutsagt Kristi fødsel. Men slik situasjonen har vært helt fra begynnelsen av, og som den også er i dag, var det mange som hånte og spottet og sa at den tid var forbi da profetenes ord skulle ha vært oppfylt. Ja de gikk til og med så langt at de fastsatte en dag da alle som trodde på denslags skulle bli drept dersom ikke tegnene viste seg.

Vi får vite at Nephi «ropte høyt til

Herren» (3. Ne. 1:12), hvorefter Herren kom til ham og svarte ham at tiden nu var inne da alt som var blitt sagt av hans hellige profeter skulle bli oppfylt. Alle tegnene skjedde, den nye stjernen viste seg på himmelen og alle som ikke hadde trodd, «falt til jorden og ble som døde». (3. Ne. 1:16) Dette er det første vi lærer, nemlig at det som Guds profeter har forutsagt alltid går i oppfyllelse.

Men det gikk ikke lenge før alle tegn og undere som de hadde opplevet var glemt, og folket ble meget ugudelige. Vi leser om kriger og om gadiantonrøverne, og om landet som ble lagt øde. Men de nephiter som husket å påkalle Herren i rettferdighet, greide å nedkjempe sine fiender og priste Gud for at de ble befridd.

Vi får vite at de «forsaket alle sine synder, sine avskyeligheter og horerier og tjente Gud i nidkjærhet dag og natt». (3. Ne. 5:3) Og når de gjorde det, blomstret de opp.

«Og det skjedde at mange byer ble bygd og mange gamle byer ble restaurert. Mange hovedveier ble bygd og mange veier anlagt fra by til by, fra land til land og fra sted til sted.» (3. Ne. 6:7-8)

Her har vi bevis for tidligere sivilisasjoner i disse områder slik det er nedskrevet i Mormons bok, som ble oversatt ved Guds gave og kraft av en ung, ulærd mann og som gir levende skildinger og mange detaljer om hendelser som videnskapen nu er iferd med å bevise faktisk har funnet sted. Ja, dette er virkelig en sann opptegnelse som ble bevart ved Guds hånd for å komme frem i disse siste dager.

Hvis vi vender tilbake til vår beretning, oppdager vi noe som også er svært vanlig i verden idag, nemlig at når folket blomstret og hadde fremgang, begynte de å strides innbyrdes på grunn av stolthet, og enkelte gjorde bevisst opprør mot Gud. I løpet av bare seks år hadde de aller fleste blitt ugudelige, og Nephi begynte djervt å tale om omvendelse.

Dette er den oppgave Guds profeter har: å forkynne omvendelse. Og selv om de ikke blir populære av den grunn, må det gjøres. Vi får vite at folk ble sinte på Nephi, men at han talte med stor kraft og myndighet, og vi leser: «. . . så stor var hans tro på Jesus Kristus at engler betjente ham daglig.

I Jesu navn drev han ut djevler og urene ånder, og han oppreiste endog sin bror fra de døde etter at han var blitt stenet til døde av folket.» (3. Ne. 7:18-19)

Men som profetene hadde forutsagt, viste tegnene på Kristi korsfestelse seg nok en gang og ble bekreftet av stormer, jordskjelv, et tykt mørke, av tordenvær og av ild. Hele byer forsvant i havets dyp, nye fjell viste seg, og hele landets overflate ble forandret. Dette varte i tre dager, og man kunne høre folk som ropte og sa: «. . . O, om vi hadde omvendt oss før denne store og forferdelige dag, så ville våre brødre ha blitt spart og de ville ikke ha blitt brent opp i den store byen Zarahemla.

Et annet sted kunne man høre dem rope og jamre seg og si: O, om vi hadde omvendt oss før denne store og forferdelige dag og ikke drept og stenet profetene og vist dem bort, så ville våre mødre, våre vakre døtre og våre barn ha blitt spart og ikke blitt begravd i den store by Moronihah. Således var folkets jammer stor og forferdelig.» (3. Ne. 8:24-25)

Av dette lærer vi også noe meget vesentlig. I all kirkehistorie som er skrevet finner vi at de som forkastet profetene og ikke omvendte seg fra sin ugudelighet, ble slått av ulykker som fikk dem til bokstavelig talt å gråte og jamre seg og til å beklage at de ikke hadde gitt akt på profetenes advarsler. Vi vet at Kristus ble korsfestet og at noen av hans apostler ble forfulgt og stenet ganske enkelt fordi de forsøkte å opprette Guds rike og få folk til å omvende seg og leve et lykkeligere liv.

I dag forkaster verden det budskap Guds profeter forkynner. Er det ikke så at man gråter og jamrer seg over hele landet fordi menneskene ligger i krig med hverandre? Finnes det ikke mange i blant oss som klager over at deres ungdommer er kommet så langt på avveier og over de tragedier som rammer dem når de vender seg bort fra rettferdighet og må ta konsekvensene av at de omgås alkohol, tobakk, narkotika og andre forbudte ting? Hvor mange er det som jamrer seg på grunn av den lovløshet som er så utbredt i vårt samfunn? Det vi burde gjøre var å ta lærdom av historien forat ikke også vi skal bli fortæret på samme måte som tilfellet var med disse tidligere sivilisasjoner.

Det var dette budskap Kristus kom med til nephitene i fordums tid da han lot sin røst høre «. . . blant alle jordens innbyggere over hele dette land . . .» (3. Ne. 9:1) Han minnet dem om deres synd og avskyelighet og om byene som var blitt tilintetgjort på grunn av innbyggernes ugudelighet, og han sa: «O, alle I som ble spart fordi I var rettferdigere enn dem, vil I ikke nå vende tilbake til meg, angre eders synder, og omvende eder, så jeg kan helbrede eder? Ja, sannelig sier jeg eder, hvis I vil komme til meg skal I få evig liv. Se, min barmhjertighets arm er utrakt mot eder, og den som vil komme vil jeg motta, og velsignet er de som kommer til meg.» (3. Ne. 9:13-14)

Gjennom profetene som taler I Herrens navn, går den samme innbydelse ut til menneskene I dag. Det er det samme evangelium som han forkynte i Jerusalem og som han forkynte da han organiserte sin Kirke til beste og til velsignelse for disse første amerikanere.

Efter at de hadde hørt røsten, samlet en stor skare av Nephis folk seg ved templet og snakket sammen om denne Jesus Kristus og om de ting de hadde hørt. Og atter hørte de en røst som sa: «Se, min elskede Sønn som jeg finner behag i, og I hvem jeg har forherliget mitt navn — hør ham.» (3. Ne. 11:7)

Og da de stirret opp mot himmelen, så de en mann stige ned fra himmelen og han var iført en hvit kledning, og de trodde det var en engel som viste seg for dem, inntil han talte og sa: «Se, jeg er Jesus Kristus som profetene vitnet om skulle komme til verden.

Se, jeg er verdens lys og liv . . .» (3. Ne. 11:10-11)

Hele forsamlingen falt til jorden, og mens de således befant seg i en tilstand av ydmykhet og ærbødighet, velsignet Frelseren dem og underviste dem. Det aller første han gjorde var å gi Nephi myndighet til å døpe idet han sa: «. . . Jeg gir deg makt til å døpe dette folk når jeg har fart opp til himmelen igjen.» (3. Ne. 11:21)

Han kalte også andre, tolv i tallet, og ga dem denne makt, og han opprettet alt som er nødvendig for å ha myndighet til å handle i Herrens navn. Han fortalte dem hva de skulle si og ba dem om at dåpsordinansen ble utført ved nedsenkning. Dette er den samme måte å døpe på som praktiseres av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Han gjorde det klart for dem at det ikke skulle være noen strid iblant dem med hensyn til læren, som han ville forklare for dem og som han sa var den lære Faderen hadde gitt ham. Han befalte de tolv å dra ut og forkynne hans ord til alle jordens ender.

Han ga dem Bergprekenen hvor ordlyden er nesten den samme som vi finner hos Matteus. Han ga dem Den gyldne regel og underviste dem om ekteskap, om begjær og om hor. Han lærte dem om faste og bønn og ga dem det store eksempel som vi kaller for Fadervår. (Herrens bønn) Han fortalte dem at de ikke kunne tjene både Gud og mammon, men at de først skulle søke Guds rike og hans rettferdighet.

Han ga dem mange lignelser og underviste dem om alle ting henhørende til deres frelse og opphøyelse. Han ga spesielle instruksjoner til De tolv som han hadde utvalgt og sa: «I er mine disipler, og et lys for dette folk som er en levning av Josefs hus. Se, dette er eders arveland og Faderen har gitt eder det.» (3. Ne. 15:12-13)

Han befalte nephitene at de skulle skrive ned det han sa, og at hvis de som bodde i Jerusalem ikke fikk vite om nephitene og de andre stammer ved hjelp av Den hellige ånd, da ville de få vite om dem gjennom det som her ble skrevet, og på denne måten skulle evangeliet forkynnes for Israels hus.

Da han innså at de ikke forsto alt han hadde sagt, ba han dem om å gå tilbake til sine hjem og tenke over det han hadde sagt, men da han så at de gråt og ønsket å bli lenger hos ham, hadde han medlidenhet med dem og ba dem om å komme frem med sine syke, lamme, blinde og ellers alle som led på en eller annen måte, og han helbredet dem. Han ba dem også om å hente deres små barn, og mens han sto midt iblant dem, ba han hele forsamlingen om å at de skulle knele ned, og vi leser:

«. . . (selv) knelte han ned på jorden . . . også, og se, han ba til Faderen, men hans bønn kan ikke skrives, og forsamlingen som hørte ham bar vitnesbyrd om det.

På denne måten vitnet de: Aldri før har noe øye sett eller noe øre hørt slike store og vidunderlige ting som vi så og hørte Jesus tale til Faderen om.

Og ingen tunge kan uttale, heller ikke noe menneske skrive, eller noe menneskehjerte fatte så store og vidunderlige ting som vi både så og hørte Jesus uttale.

Ingen kan fatte den glede som fylte vår sjel da vi hørte ham be til Faderen for oss.» (3. Ne. 17:15-17)

Derefter tok han deres små barn én efter én og velsignet dem, ba for dem og sa: «. . . Se eders små!

Og idet de så seg om, kastet de et blikk mot himmelen, og de så himmelen åpen og de så engler stige ned fra himmelen, likesom omgitt av ild, og de omringet de små, og de var omgitt av ild, og englene betjente dem.» (3. Ne. 17:23-24)

Han innstiftet nadverden blant dem og efter at han hadde forrettet den for sine disipler, ba han dem om å gi nadverden til forsamlingen. Han godtok deres ønske om at de skulle motta Den hellige ånd og overdro den til dem. Han utførte mirakler og ga løfter samtidig som han minnet dem om å granske det Esaias og alle profetene hadde skrevet om tegnene på hans annet komme. Han advarte mot den dom som skulle komme og underviste om tiende og arbeide for de døde. Han fortalte dem at hans Kirke skulle kalles ved hans navn, og atter advarte han dem, ba dem om å omvende seg og sa:

«Dette er befalingen: Omvend eder alle jordens ender, kom til meg og bli døpt i mitt navn så I kan bli helliget ved å motta den Hellige Ånd, så I kan stå ubesmittet for meg på den ytterste dag.» (3. Ne. 27:20)

Alt dette lærte Kristus nephitene da han viste seg for dem efter sin oppstandelse. Vi har de samme læresetninger i hans Kirke i dag, og det er min bønn at vi alle aksepterer og efterlever dem, at vi aksepterer Gud som vår Fader og hans Sønn Jesus Kristus som denne verdens Frelser, at vi aksepterer og følger president Spencer W. Kimball som en Guds profet, og at vi ved å gjøre dette vil få del i de velsignelser som er lovet, og jeg sier dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Selvbeherskelse er veien til suksess

N. Eldon Tanner

Mine kjære brødre, det er alltid et stort privilegium, en velsignelse og inspirasjon for meg å se alle dere prestedømsbærere her i dette storslagne tabernaklet og samtidig tenke på de hundre tusener som lytter til fra forskjellige deler av verden. Hvor vidunderlig er det ikke å tilhøre Jesu Kristi Kirke, å bære Guds prestedømme og å kunne handle i hans navn! Når vi tenker på alle de hundre tusener av prestedømsbærere over hele verden, gir det oss stor oppmuntring, og vi ønsker å prise Herren.

Da vi deltok i den sydamerikanske områdekonferanse, takket vi Herren da vi i Buenos Aires så over 1300 prestedømsbærere delta på lederskapsmøtet i Det melkisedekske prestedømme. De representerte Argentina, Uruguay, Paraguay og Chile. På de offentlige møtene var det i Brasil over 5.500 tilstede og i Argentina over 10.000.

Det er tydelig at Herrens arbeide går fremover, og at hans kongedømme bygges opp over hele verden. Da president Kimball kunngjorde for medlemmene at vi skulle bygge et tempel i Sao Paulo, ble de fulle av begeistring, entusiasme og takknemlighet. Medlemmene i både Brasil og Argentina lovte å gi sin fulle støtte.

Det er svært oppmuntrende og virkelig et vidnesbyrd om evangeliets sannhet å se forandringen i de menneskers liv som mottar evangeliet og lever i overenstemmelse med dets læresetninger og å høre dem bære sine vidnesbyrd.

La meg nå fortelle dere om en liten opplevelse jeg hadde da jeg var i Caracas, Veneyuela. Da vi en kveld deltok i et møte der for de hellige og for undersøkere, anslo presidenten at det var ca. 500 mennesker tilstede. Da jeg var gått opp for å tale, bad jeg dem som var blitt døpt i 1974 og 1975 om å reise seg, derefter dem fra 1973, 1972, 1971 og 1970. Så bad jeg dem reise seg som hadde vært i Kirken mer enn fem år. Da var det bare 3 som reiste seg, og de var der på besøk. Dette gir dere en idé om hvordan Herrens arbeide går fremover i dette området.

Jeg vil i kveld, brødre, gjerne poengtere for dere, og hvis mulig få enhver av dere til å forstå, hvilket stort privilegium det er å kunne bære prestedømmet. Samtidig vil vi hjelpe hverandre til å bestemme oss for å ære dette prestedømme, og foredle våre kall slik at vi kan være et lys for verden og være med på å bygge opp Guds rike, og samtidig forberede oss selv til et udødelig og evig liv. Det er intet høyere mål vi kan sette oss, ingen større fremskritt vi kan gjøre og ingen større glede eller tilfredshet vi kan oppnå, enn når vi bestemmer oss for at vi vil motta Jesus Kristus som verdens frelser og efterleve hans læresetninger.

Det er ingen tvil hos meg at alle innenfor min stemmes rekkevidde mer enn noe annet ønsker å forberede seg til evig liv og opphøyelse og vite at Herren er tilfreds med det de gjør. Imidlertid er det mange som ikke tenker på dette og det er endel som ikke anstrenger seg for å være verdig til å motta disse velsignelser. I denne forbindelse vil jeg gjerne si noen ord angående selvdisiplin, selvkontroll eller selvbeherskelse som er så viktig for oss alle dersom vi ønsker å fullføre det vi er satt til å gjøre, og dersom vi skal kunne glede oss over de velsignelser som vi har et så sterkt ønske om.

Først vil jeg gjerne sitere noe fra de gamle filosofer:

Platon sa: «Den fremste og største seier er å vinne over seg selv. Å bli overvunnet av seg selv er mer skamfullt og skjendig enn noe annet.»

Og Leonardo da Vinci sa en gang: «Du vil aldri kunne ha et større eller mindre herredømme enn det du har over deg selv.» Så sier han videre at «en manns suksess blir målt ut fra hans evne til selvbeherskelse; dybden i hans nederlag ved hans selvoppgivelse . . . Og denne lov uttrykker evig rettferdighet. Den som ikke er i stand til å oppnå herredømme over seg selv, vil ikke kunne ha herredømme over andre.» Med andre ord, han vil ikke kunne bli en verdig far eller leder.

Salomo i all sin visdom kom med denne meningsfylte erklæring: «Den langmodige er bedre enn en veldig helt, og den som styrer sitt sinn, er bedre enn den som inntar en by.» (Ordspr. 16:32)

Selvbeherskelse består av to viktige elementer. Det første er å bestemme kursen eller sette seilene, når vi snakker om moralnormene; det andre er viljestyrken eller vinden i seilene som driver en fremover. Som jeg før har sagt, det som bestemmer vår karakter, er i hvilken grad vi greier å oppnå herredømme over oss selv og styre vårt liv mot det gode. Det er vanskelig å si hva det er som bygger opp en god karakter, men vi kjenner den igjen når vi ser den. Den vekker alltid vår beundring, og det gjør vondt når den ikke er tilstede. Men det er hovedsaklig et spørsmål om viljestyrke.

Jeg tror det var Garrison som viste sin store besluttsomhet da han sa: «Jeg vil være så ærlig som mulig — jeg vil ikke vri meg unna — jeg vil ikke prøve å finne unskyldninger — jeg vil ikke vike en tomme — og jeg vil at alle skal tro det jeg sier!» (William Lloyd Garrison, *Salutory Adress of the Liberator*, Jan. 1831)

Dette skulle gjelde for enhver av oss som er engasjert i rettferdighetens og sannhetens sak.

Kristus ga oss kanskje et tydligere og klarere svar på hva vi skulle gjøre for å lykkes da han sa: [illegible]

den trange port! for den port er vid, og den vei er bred som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennem den; for den port er trang, og den vei er smal som fører til livet, og få er de som finner den.» (Matt. 7:13, 14)
Har vi dette i tankene, er det helt innlysende at de som holder seg på den rette og smale sti som fører til de mål de har satt seg, og forstår at den rette linje er den korteste avstand mellom to punkter og at sidesprang er svært farlige, er de som lykkes i livet og kan glede seg over en vel gjennomført oppgave. Dette krever selvkontroll og selvdisiplin.
På den annen side vil de som ikke har sine mål klart for seg og ikke klarer å disiplinere seg selv, oppdage at de følger sideveier og stier som leder til et mislykket og ødelag liv.

Det er de som hevder at det å følge en rett og smal sti krever begrensninger, restriksjoner, overvinnelse og et ikke særlig fristende liv. Vi må imidlertid huske på at hvis vi er istand til å konsentrere oss om de mål vi har satt oss og følge en ufravikelig kurs, garanterer det seier for oss og en sikker vei frem til våre mål.
Smal eller *trang* er for oss et meget meningsfylt ord. Folk beskylder oss ofte for å være trangsynte når vi følger den rette og trange sti som riktig nok krever selvbeherskelse og selvfornektelse. Vi må lære å forstå og forberede oss på å godta det faktum at det på visse områder blir gitt oss restriksjoner og begrensninger. Men la oss bli fullstendig klar over at dette ikke på noen måte binder eller legger menneskene i lenker. Det er tvert imot veien til frigjørelse og uavhengighet.
Husk at -
De høyder store menn besetter,
bestiges ei med raske skritt.
men slit og strev i lange netter,
mens andre sover, fører dit.
Henry Wadsworth Longfellow. «The ladder of St. Augustine»

Husk også at det er naturens lov at man får ikke betalt for noe man ikke har utført, samtidig som en belønning aldri uteblir hvis man har gjort seg fortjent til den. Hvis du ønsker å oppnå økonomisk suksess, hvis du ønsker å bli lykkelig, hvis du ønsker å få god helse, hvis du ønsker å holde deg moralsk ren, hvis du ønsker å finne fred i sinnet, så er det bare en vei å gå og det er den rette og smale sti — ærens vei, veien gjennom flid, måtehold, enkelhet og moralsk renhet.

Hvis du ønsker suksess eller en fremtredende stilling på et eller annet område, er det viktig at du bestemmer deg allerede når du er ung til at du vil bli til noe og ikke venter til du blir voksen for å bli en stor mann. Deretter må du ha mot og styrke, være fast bestemt på å disiplinere deg selv samt ha selvkontroll og selvbeherskelse.
Jeg har et barnebarn som er en fremragende badmington-spiller. Han ble champion da han var 16 år gammel. For å oppnå dette, løp han flere kilometer hver morgen for å holde seg i god fysisk form. Uten å forsømme skolearbeidet trente og trente han, var nøye med overholdelse av Visdomsordet og fulgte helseprinsippene bokstavelig. Jeg beundrer ham for det.
Prestedømsbærere, hvor dere enn befinner dere i kveld, så skulle dere sette pris på det store privilegium det er å kunne bære prestedømmet; og da dere mottok dette prestedømme, inngikk dere en pakt med Herren om at dere ville ære det og leve opp til det. Det er så viktig at dere holder dere rene og ubesmittet og ikke tar del i vulgære og urene handlinger. Når dere går til deres søndagsskoler og nadverdsmøter og har anledning til å ta del i nadverden til minne om det offer Frelseren gjorde for oss, vær da sikre på at dere er verdige, at deres hjerter og hender er rene og at dere i løpet av uken ikke har gjort noe som gjør dere uverdige.

Da jeg deltok i et nadverdsmøte her forleden, gledet det meg å se at de som administrerte og delte ut nadverden, var rene og velkledde med hvite skjorter og slips; og under hele seremonien viste de ærbødighet. Jeg ga kompliment til de unge menn og til biskopen og fortalte dem at jeg var sikker på at Herren var tilfreds med den måte nadverden ble administrert på. Administreringen av nadverden er en hellig handling. Jeg undrer på om Herren ville være tilfreds med oss hvis vi ikke viste denne respekt og ærbødighet.
Han kan heller ikke være tilfreds når unge menn som bærer prestedømmet, gjør og sier ting i løpet av uken som de vet er galt.
For noen år siden kom mitt eldste barnebarn, som hadde vært diakon i et år, bort til meg og sa: «Bestefar, jeg har vært hundre prosent siden jeg ble ordinert til en diakon for et år siden.» Jeg sa: «Hva mener du med å være hundre prosent?» Selvfølgelig visste jeg det, men han svarte: «Jeg har ikke vært borte fra et eneste nadverdsmøte, en eneste søndagsskoleklasse eller et eneste prestedømsmøte siden jeg ble ordinert til diakon.»
Jeg gratulerte ham og sa: «John, hvis du vil fortsette med å være hundre prosent til du er gammel nok til å dra på misjon, skal jeg betale misjonen for deg.» Han smilte og sa: «Det vil jeg.»

Jeg trodde jeg sto på trygg grunn, men han satte igang med fortsatt å være hundre prosent. Jeg husker to tilfeller da han disiplinerte seg selv til å holde det han hadde bestemt seg for. En gang inviterte onkelen hans ham med seg på tur sammen med sine egne gutter hvor de kom til å bli borte til over søndag. John sa: «Er det noe sted der hvor jeg kan komme på mine møter på søndag?» Han ble fortalt at det var det ikke, og han svarte: «Nei, da kan jeg ikke bli med, jeg holder på med mitt hundre-prosent-program.» Av den grunn forsaket han en herlig sjøtur ut til en øy hvor de skulle hygge seg.
En annen gang straks før en weekend, brakk han benet sitt. Det første han spurte legen om var: «Vil jeg være istand til å gå i kirken på søndag? Jeg må klare hundreprosenten min.» Han kom til kirken, selvfølgelig, på krykker.
Da han ble 19 år gammel, sa han: «Bestefar, jeg har vært hundre prosent helt siden vi gjorde den avtalen.» Det var med stor glede jeg holdt ham på misjon. Denne prestasjon har hatt stor innflytelse i hans liv. Det er ikke så vanskelig for ham å disiplinere seg selv og gjøre de ting som for ham er det riktige, og som vil bringe ham suksess.

Hvor viktig det er at enhver prestedømsbærer strengt holder Visdomsordet, at han aldri har befatning med tobakk, te, kaffe, alkoholholdige drikkevarer eller narkotika, at han holder sabbatsdagen hellig, at han er ærlig, hederlig og rettskaffen i alt det han gjør og at han er istand til å disiplinere seg selv hver dag så han kan være sikker på at han er verdig og akseptabel for Herren!

Satan arbeider utrettelig, og på sin listige måte frister han oss gjennom vårt begjær, vår lidenskap og våre venner til å gjøre ting som ikke er rett og riktig for oss å gjøre. Altfor ofte hender det at ikke bare vår ungdom, men også noen av brødrene i høyere stillinger bukker under for fristelse. Vi må stadig og til enhver tid beskytte oss mot det onde. Vi må aldri slappe av og glemme hvem vi er og hva vi forsøker å oppnå.

For ikke så lenge siden hadde jeg en svært trist opplevelse. Jeg snakket med en misjonær som, før han ble kalt på misjon, hadde gjort seg skyldig i moralsk overtredelse. Han fortalte det ikke til sin biskop eller stavspresident. Faktum var at han løy angående disse ting og dro ut på misjonsmarken skyldig i overtredelse og skyldig i løgn. Han var ikke istand til å ha Herrens ånd med seg. Til slutt gikk han til sin misjonspresident og tilsto det gale han hadde gjort. Han var full av anger og ba til Herren om tilgivelse.

Da han snakket med meg, sa han: «Jeg er forberedt på å bli utelukket eller hva som helst annet; jeg ønsker bare å få komme tilbake igjen i et godt forhold til Herren og bli tilgitt av ham.»

Vi må ikke tillate oss å gi efter på noe område. Vi skulle alltid huske på at vi forsøker å forberede oss til misjonærarbeide, tempelekteskap og aktivitet i Kirken, og være gode eksempler slik at andre vil bli påvirket av måten vi lever på.

Det er så mange som sier: «En sigarett, en kopp te eller kaffe eller et drag marijuana vil ikke skade deg, og en liten drink er ikke skadelig for noen.» Jeg vil gjerne understreke for dere at hvis dere aldri tar den første, vil dere heller aldri ta den andre. Dere vil aldri bli en alkoholiker eller en narkoman.

Herren er interessert i hver eneste gutt hvor han enn befinner seg og i hva han enn måtte gjøre. Vi er alle forutbeskikket til bestemte oppgaver, kall eller bestemte stillinger og ansvarsområder.

Da president Kimball var gutt, hadde han ingen idé om at han noensinne skulle bli en apostel.

Han fortalte faktisk at da han ble kalt til apostelembedet, gråt og ba han, og han gråt og ba om at han måtte bli verdig til denne stilling.

Jeg har ikke noe ønske om å bringe president Kimball i forlegenhet, men jeg vet ikke om noe bedre eksempel i hele verden på hvordan en ung mann gjennom disiplin og selvkontroll har forberedt seg til den stilling som Herren hadde bestemt for ham. Han har, nå som Guds profet, anmodet alle våre unge menn om å forberede seg til å reise ut på misjon ved å studere flittig, holde seg ubesmittet av verden, holde seg moralsk ren og verdig, og ved å spare penger til sitt misjonsopphold.

Jeg vil gjerne si til alle dere unge menn at hvis dere vil gjøre det som Kirkens president ber dere om å gjøre, vil dere bli lykkelige og det vil gå dere godt i livet, dere vil komme til å utrette mange store ting og være beredt til ethvert kall som måtte komme til dere fra Herren gjennom hans bemyndigede tjenere.

Da jeg var på områdekonferansen i Buenos Aires, møtte jeg en ung mann som er sjef for Gillette Razor Company i Syd-Amerika. Allerede som gutt bestemte han seg for å leve slik som Herren ville han skulle leve og foredle alle sine kall i prestedømmet. Han reiste fra Argentina til BYU, hvor han ble formann i studentorganisasjonen. Efterat han var ferdig med studiene, begynte han å arbeide for Gillette Company i De forente stater og har nettopp overtatt stillingen som selskapets sjef for hele Syd-Amerika. Han tolket for president Kimball under alle hans taler under områdekonferansen.

Han fortalte meg hvor beæret han følte seg over å få anledning til å oversette for profeten. Videre ga han uttrykk for hvor stor betydning evangeliet hadde for ham i hans liv og hvorledes det hadde forberedt ham til den stillingen han nå hadde.

Herren er alltid på utkikk efter menn som han kan ha sin fulle tillit til, som kan representere ham på misjonsmarken, menn som han på alle måter kan stole på og som er beredt til å være med på å bygge opp hans rike.

Han sa: «For se, dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39) Han spør oss som prestedømsbærere om vi er villige til å komme og hjelpe ham med å spre evangeliet og efterleve det, og hjelpe andre til å efterleve det så vi kan glede oss over udødelighet og evig liv.

Jeg ønsker å bære mitt vidnesbyrd for dere og for verden i denne påskehøytid at Jesus Kristus lever og at han virkelig er den levende Guds Sønn, at han kom og ga sitt liv for dere og for meg, at han ga oss frelsesplanen som er det evangelium som vi forkynner i hans gjenopprettede Kirke og at vi i dag er ledet av en Guds profet, Spencer W. Kimball.

Måtte vi bli istand til å anvende disiplinens og selvbeherskelsens prinsipper, slik at vi kan bli funnet verdige til de mange velsignelser vi som prestedømsbærere kan motta, og alltid vandre rettskaffent for Herren, ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Kjærlighet tar tid

Marvin J. Ashton

En venn av meg fortalte meg nylig om en spesiell opplevelse. Da han kom hjem fra sitt arbeide, hilste denne faren sønnen sin med et klapp på hodet og sa: «Jeg vil at du skal vite at jeg er glad i deg, sønn.»

Sønnen svarte med: «Far, jeg vil ikke at du skal være glad i meg. Jeg vil at du skal spille fotball med meg.» Her var en gutt som uttrykte et behov som faren trengte å høre.

Verden er full av for mange som er tilbøyelige til å tilkjennegi sin kjærlighet med en meddelelse eller erklæring.

Sann kjærlighet er en prosess. Sann kjærlighet krever personlig handling. Virkelig kjærlighet varer. Kjærlighet tar tid. For ofte forveksles kjærlighet med egoisme, flyktig forelskelse, stimulering, overtalelse eller begjær. Hvor hul og tom vår kjærlighet er hvis den ikke stikker dypere enn et øyeblikks utbrudd av følelser eller uttalelser som ikke varer lenger enn tiden det tar å uttale dem. En gruppe studenter fortalte meg nylig at den uttalelse fra den eldre generasjon, som de mislikte mest, er: «Hvis det noensinne er noe jeg kan hjelpe deg med, så må du endelig la meg få vite det.» De foretrekker, som så mange andre, foretrekker de mye heller handling fremfor ord.

Vi må med jevne mellomrom snakke om og forsikre andre om vår kjærlighet og ta oss tid til å vise kjærlighet ved våre handlinger. Virkelig kjærlighet tar tid. Den gode hyrde hadde de samme tankene da han sa: «Dersom I elsker mig, da *holder* I mine bud». (Joh. 14:15) og «Elsker du mig? . . . Fø mine får!» (Joh. 21:17) Kjærlighet fordrer handling hvis den skal vare. Kjærlighet er en prosess. Kjærlighet er ikke en erklæring. Kjærlighet er ikke en meddelelse. Kjærlighet er ikke en midlertidig lyst. Kjærlighet er ikke egeninteresse. Kjærlighet er ikke bekvemmelighet. «Dersom I elsker meg, da holder I mine bud» og «Elsker du mig? . . . Fø mine får» er gudgitte uttalelser som skulle minne oss om at den beste måte å vise vår kjærlighet på er å *holde* og *fø*.

Vi kan lære mere om kjærlighetens prosess av en annen gutt som er noen få år eldre og som er gammel nok til å sperres inne i et statsfengsel noen få mil herfra. I et rørende brev jeg nylig fikk fra ham, gjør han et forsøk på å analysere hva som ledet ham inn i hans nåværende situasjon og alle de plager som følger med. Han skriver: «Min far har visst aldri elsket meg, og selv om han åpent ga uttrykk for sin kjærlighet ved å si «jeg er glad i deg» og kysset meg og alt det der, så lærte jeg at «jeg er glad i deg» betydde at jeg ikke trengte å gjøre noe som helst.

Jeg mener at vi aldri ble anmodet om å utføre våre plikter regelmessig, og at vi ikke fikk noen moralsk eller åndelig opplæring. Den dag idag vet jeg ennå ikke hvilke prinsipper mine foreldre står for.»

Fra brevet til denne vennen, som jeg aldri har møtt, vil jeg nok en gang gjenta denne ene setningen: ««Jeg er

Fra brevet til denne vennen, som jeg aldri har møtt, vil jeg nok en gang gjenta denne ene setningen: ««Jeg er glad i deg» betydde at jeg ikke trengte å gjøre noe som helst.» Jeg referere til ham som en venn fordi han har gitt meg sine nyttige tanker, og jeg deler disse ordene med dere i håp om at de kan være nyttige for dere også.

Sett fra farens synspunkt, kan han ikke sies å ha *holdt* og fødd? Han hadde kanskje forsynt familien med mat. Hadde kanskje ikke hans sønn hatt tak over hodet som beskyttelse mot vær og vind, dag og natt i mange år? Som svar vil jeg gjerne påpeke for hans mor og far og andre at det å *fø* er mere enn å skaffe mat. Intet menneske kan leve et fullverdig liv av bare brød. Det å fø er ved kjærlighet å skaffe tilveie tilstrekkelig næring til

hele mennesket, fysisk, mentalt, moralsk og åndelig. Det å *holde* er en prosess som består av omsorg, omtanke og vennlighet passe blandet med disiplin, eksempel og omsorg. Det å holde betyr mere enn å skaffe fire vegger og et tak. Vi trenger alle å bli minnet om at «det trengs store mengder kjærlighet for å gjøre et hus til et hjem». (Fra diktet «Home» av Edgar A. Guest)

Hvordan kan vi best vise vår kjærlighet? Hvordan beviser vi vår kjærlighet? Peter ble grundig undervist av læremesteren hvordan han best kunne bevise sin kjærlighet. «Dette var nu tredje gang Jesus åpenbarte sig for sine disipler efterat han var opstanden fra de døde.

Da de nu hadde holdt måltid, sier Jesus til Simon Peter: Simon, Johannes' sønn! elsker du mig mere enn disse? Han sier til ham: Ja, Herre! du vet at jeg har dig kjær. Han sier til ham: Fø mine lam!
Atter sier han til ham, annen gang: Simon, Johannes' sønn! elsker du mig? Han sier til ham: Ja, Herre! du vet at jeg har dig kjær. Han sier til ham: Vokt mine får!

Han sier tredje gang til ham: Simon, Johannes' sønn! har du mig kjær? Peter blev bedrøvet over at han tredje gang sa til ham: Har du mig kjær?

Og han sier til ham: Herre! du vet alt, du vet at jeg har dig kjær. Jesus sier til ham: Fø mine får!» (Joh. 21:14-17)
Når ble du sist «fødd» av et familiemedlem eller en venn? Når fikk du sist næring til vekst og ideer, planer, planlegging av dagen, til å dele glede, slappe av, til sorg, engstelse, bekymring og meditasjon?

Disse tingene kan bare deles av noen som elsker deg og bryr seg om deg. Har du noensinne gått for å gi din sympati og trøst til noen på dødsleiet eller til noen i store vanskeligheter, og så gått igjen mettet av den sørgendes tro og tillit? Den beste måten vi i sannhet kan vise vår kjærlighet i å holde og fø, er å vise den time efter time og dag efter dag. Våre uttrykk for kjærlighet og trøst er tomme hvis våre handlinger ikke står i samsvar med dem. Gud elsker oss alltid. Våre naboer og familier elsker oss hvis vi bare vil følge opp med vedvarende støtte og selvoppofrelse. Sann kjærlighet er like evig som livet selv. De evige gleder er forbundet med stadig å fø, holde og vise omsorg? Vi behøver ikke å bli trette av å gjøre godt når vi forstår Guds hensikter og hans barn.
Vår himmelske Fader trettes utvilsomt av verbale kjærlighetserklæringer. Han har gjort det klart gjennom sine profeter og sitt ord at hans vei er handlingens og ikke ordet vei. Han foretrekker gjerninger fremfor tomme fraser. Vi viser vår sanne kjærlighet for ham i den grad vi overholder hans bud og før hans lam.
La meg få dele to ikke ukjente eksempler med dere på mennesker som time efter time, dag efter dag og måned efter måned har tatt seg tid til å elske hverandre. Jeg sier at disse eksemplene ikke er helt ukjente for oss fordi vi heldigvis kan se sann kjærlighet i virksomhet overalt rundt oss. Det første jeg tenker på, er en mor hvis ektemann døde plutselig. Hun satt igjen med tre sønner i alderen fra tidlig tenåring til nesten misjonæralder. I årenes løp har hun ved eksempel og hårdt arbeide uavhengig sørget for penger, oppmuntring og enhet. Hennes fremgangsmåte med å fø og holde har resultert i gode misjonærer, studenter, ektemenn og fedre. En sønn bemerket nylig: «Mor har alltid tatt seg tid til å vise sin kjærlighet.» Denne moren fortsetter å vise sann kjærlighet idag mot sine sønner som streber efter høyere utdannelse og anledninger for sine egne familier.
For en tid siden ble vi oppmerksomme på en lokal entreprenørs dyktighet og innstilling. Hans ønske om fullkommenhet og hans stolthet av sitt arbeide fikk meg til å stille spørsmål og bli kjent med ham. Som ung gutt ble han overlatt ansvaret som eneste underholder av mange yngre brødre og søstre. Hans utdannelse måtte avsluttes efter åttende klasse. Kort tid efter at hans brødre og søstre var istand til å greie seg selv, giftet han seg. Et år senere ble hans hustru rammet av en langvarig og alvorlig sykdom. Han tok seg av henne og deres to sønner i femogtyve år eftersom hennes helse forverret seg. Operasjoner ble foretatt og omkostningene var store, men han arbeidet, viste omsorg og elsket uten reservasjoner. Efter besøket visste jeg at jeg hadde truffet en mann. Ja, kjærlighet tar tid. Kjærligheten er utholdende, og her var det en ikke så helt vanlig mann hvis handlemåte viste meg at han kjente kjærlighetens sanne prosess ved å holde, fø og dele under alle omstendigheter.
Hvilken glede det også er å være vitne til mennesker som gjennom hele livet praktiserer kjærlighetens sanne grunnprinsipp i hverdagen. I livets vanlige gang er det ofte høflighet, omtanke og vennlighet som er de beste uttrykk for virkelig kjærlighet. Jeg tenker nå på en far jeg kjenner, som benytter hver passende anledning til å gi av sin tid til sin sønn. De tar ofte turer sammen for å oppdage naturens hemmeligheter. Dette gir gutten en anledning til å ha sin far helt for seg selv. Tenk på de mødrene dere kjenner, som har det moro med å lære sine døtre å bake og koke. Det finnes andre mødre som lærer sine sønner å like å lese ved å lese for dem og med dem. En eldre bror som lærer sin yngre bror hvordan han skal begynne på en frimerkesamling, en søster som hjelper en bror med å forberede en tale er også bevis på kjærlighet i handling. Vi kan synes at dette er bagatellmessig og vanlig, men dette og mye annet er grunnlaget i det å fø, og resultatet er glede og lykke.
La meg dele noen andre eksempler med dere — en fotballtrener som ønsker mere enn en seier for sine gutter; en mor eller far som er villig til å være oppe efter at de unge har vært ute og moret seg, for å snakke med en datter eller sønn når de er i humør til å snakke; en storesøster som hjelper en yngre søster med skolearbeide; familiemedlemmer som hjelper hverandre for å komme avgårde på en tur. Vi kan finne et annet eksempel på den daglige kjærlighet som vi setter pris på, i en pike i gymnasalder som regelmessig skriver brev for å oppmuntre en misjonær og som holder seg selv ren til ekteskap med den riktige unge mann, til den riktige tid og på det riktige sted. Vi nevner også de fedre som daglig underviser sine

barn i sann kjærlighet ved alltid å elske deres mødre. En håndstrekning i helt jordnære ting som å vaske opp eller legge barna, kan ofte vise mere sann kjærlighet enn de pene uttalelsene som høres tåpelige ut på grunn av manglende handlinger. De som vet hva sann kjærlighet er vet at den må være enkel, varig og oppriktig.

Anledningene til å vise kjærlighet overfor Gud i hjemmet, mot naboene, på misjonsmarken, i samfunnet og familien tar aldri slutt. Noen av oss er tilbøyelige til å avslutte vår kjærlighet i familien når et medlem skuffer, gjør opprør eller går tapt. Familemedlemmer trenger ofte mest kjærlighet når de minst fortjener den. Kjærlighet utrykkes ikke på en hensiktsmessig måte gjennom trusler, beskyldninger, gjennom uttrykk for skuffelse eller gjengjeldelse. Virkelig kjærlighet krever tid, tålmodighet, hjelp og vedvarende ytelser. Jeg tenker på en vordende eldste som i mer enn fem og tredve år var fullstendig uaktiv, og som nå gir meg føde som min hjemmelærer. «Hva fikk deg til å komme tilbake?» spurte jeg.

«Min hustru ville bare ikke gi meg opp, og min hjemmelærerledsager som sitter her sammen med meg i kveld, fortsatte å «dytte» meg på den riktige måten.» John er lykkelig og ivrig opptatt av Herrens arbeide idag fordi to mennesker visste hva kjærlighet var.

Guds kjærlighet tar tid. Familiens kjærlighet tar tid. Kjærlighet for landet tar tid. Kjærlighet for våre naboer tar tid. Kjærlighet i forlovelsestiden tar tid. Kjærlighet for oss selv tar tid.

Enten vi er en ung sønn som ikke ønsker å høre om kjærlighet, men foretrekker å se den i handling, en fange, en student, en mor, en far, en datter eller en fremmed, så trenger og fortjener vi mer enn erklæringen: «Jeg er glad i deg.» La oss bestemme oss for å ta tid til å gi av oss selv og vise kjærlighet i handlinger. Gud trenger også mer enn ord. Han blir lykkelig når vi holder, før og fortsetter.

Jeg ber om at vår himmelske Fader vil hjelpe oss til å lære at meningsfylt kjærlighet er en vedvarende prosess som vil gi glede og lykke til alle som tar del. Måtte vi ta oss tid til å vise våre familier, våre venner, den fremmede, vår profet og vår Gud at våre kjærlighetserklæringer er basert på handlinger i vårt daglige liv, at vi vet at forat kjærligheten skal kunne aksepteres av Gud og mennesker, må den være varig og komme fra vårt hjerte.

Jeg ber om at vår himmelske Fader må hjelpe oss til å huske at sann kjærlighet tar tid. Må Gud hjelpe oss med å ta tid til å nyte velsignelsene som følger med å *holde, fø* og *ha omsorg*.

Jeg gir dere mitt vitnesbyrd om at denne Kirken, som dere og jeg er medlemmer av, er sann. Den er blitt gjenopprettet og bevart gjennom evig kjærlighet fra en levende himmelsk Fader og vår Frelser Jesus. Dette sier jeg i Jesu Kristi verdige navn. Amen.

Et budskap til verden

Ezra Taft Benson

Jeg står ydmyk og takknemlig foran dere idag og ber om at Den hellige ånd vil stadfeste mitt budskap for dere.

Efter å ha gjengitt sitt evangelium og opprettet sin Kirke i vår tid, nemlig Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, åpenbarte vår Herre og Frelser, Jesus Kristus, følgende gjennom sin profet, Joseph Smith:

«Hør, O I min kirkes folk, sier han som bor i det høie, og hvis øine er over alle mennesker; ja, sannelig sier jeg: Hør I folk i det fjerne, og I som er på øene i havet, lytt tilsammen.

For sannelig, Herrens røst er til alle mennesker, og det er ingen som skal undfly.

Og advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker ved mine disiplers munn, som jeg har utvalgt i disse siste dager.» (L&p 1:1-2, 4)

Jeg skal idag, som en advarsel og et vidnesbyrd, snakke om Kirkens læresetninger, og jeg skal gjøre dette i egenskap av en som innehar det hellige apostelembede og hvis ansvar det er å kunngjøre Herrens budskap over hele verden og til alle mennesker. Alle mine brødre i De tolvs råd har det samme ansvar som jeg når det gjelder å forkynne disse ting for verden og bære vidnesbyrd om dem til alle mennesker.

Mot slutten av profeten Joseph Smiths virke her pa jorden ga Herren ham følgende befaling:

«Høytidelig . . . kunngjør(e) mit evangelium . . . for alle verdens konger, ja, verdens fire hjørner . . . og for alle jordens . . . nasjoner.» (L&p 124:2-3) Han skulle innby dem til å ta del i sannhetens lys og bruke sine midler til å bygge opp Guds rike på jorden.

Denne apenbaring fra Gud ble gitt den 6. april 1845. Kort efter at profeten Joseph Smith og hans bror, Hyrum, hadde gitt sitt blod på samme måte som den sanne religions andre martyrer, utstedte De tolvs råd en kunngjøring i samme ånd. De adresserte den slik:

«*Til alle verdens konger, Til presidenten for Amerikas forente stater.*
Til de forskjellige staters guvernører
Og til alle nasjoners herskere og folk!

I kunngjøringen sto det:

«I skal vite:

At Guds rike er kommet slik de gamle profeter har forutsagt og bedt om i alle tidsaldre, ja, dette rike som skal fylle hele jorden og bli stående i evighet.

Den store Elohim . . . har igjen

funnet det for godt å tale fra himlene og også å kommunisere med mennesket på jorden både gjennom syner og gjennom hellige budbæreres undervisning.

Dette betyr at det store evige og høye prestedømme efter hans sønns orden, ja, apostelembedet, er blitt gjengitt eller gjenopprettet på jorden.

Dette høye prestedømme eller apostelembede innehar nøklene til Guds rike, og makt til å binde på jorden det som skal bindes i himmelen og til å løse på jorden det som skal være løst i himmelen, samt til å utføre og administrere i alle ting som henhører til Guds rikes ordinanser, organisasjon, styresett og veiledning.

Guds rike er opprettet i disse siste dager for å gjenopprette alt som profetene har talt om siden verdens begynnelse og for å forberede Menneskesønnens komme.

Vi bærer vidnesbyrd om at hans komme er nær forestående, og om ikke så mange år skal nasjonene og deres konger se ham komme i himmelens skyer med makt og stor herlighet.

Denne store begivenhet krever nødvendigvis forberedelse.

Vi sender dere derfor et budskap med myndighet fra det høye og befaler dere alle å omvende dere, og være ydmyke som små barn for Den helliges majestet, og komme til Jesus (Kristus) med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og bli døpt i hans navn til syndenes forlatelse (dvs. bli begravet i vannet som han ble begravet og stige opp av vannet til et nytt liv i likhet med hans opstandelse, så skal dere få Den hellige ånds gave gjennom håndspåleggelse av apostlene og eldstene i denne store og siste utdeling av barmhjertighet og nåde mot mennesket.

Denne ånd skal vidne for dere om sannheten av vårt vidnesbyrd. Den skal opplyse deres sinn og virke i dere som profetiens og åpenbaringens ånd. Den skal bringe det som hører fortiden til til deres gjenkjennelse og forståelse og vise dere det som skal komme.

Ved denne ånds lys som dere mottar gjennom ordinanser i kraft av det hellige apostelembede og prestedømmes myndighet, vil deres forstand bli opplatt. Dere vil bli lysets barn og på den måten bli forberedt slik at dere kan unngå alt det som skal komme over jorden, og derefter stå foran Menneskesønnen.

Vi bærer vidnesbyrd om at disse læresetninger er Jesu Kristi læresetninger eller evangelium i dets fylde, og at det er det eneste sanne, evige og uforanderlige evangelium samt den eneste plan som er åpenbart på jorden som kan frelse mennesket.» (*Messages of the First Presidency* (Budskap fra Det første presidentskap), 1:252-54)

Det virker passende og riktig i mine øyne at vi på nytt stadfester de store sannheter denne erklæring inneholder, og at vi på nytt gjør dem kjent for verden.

Overfor alle nasjoners herskere og folk vil vi igjen høytidelig erklære at himmelens Gud som en oppfyllelse av profetiene har opprettet sitt rike på jorden i de siste dager. Hellige engler har igjen kommunisert med menneskene på jorden. Gud har igjen åpenbart seg fra himmelen og gjenopprettet sitt hellige prestedømme på jorden med makt til å administrere i alle de hellige ordinanser som er nødvendige for hans barns opphøyelse. Hans kirke er blitt gjenopprettet blant menneskene med alle de åndelige gaver som var virksomme blant de første kristne. Alt dette er gjort som en forberedelse til til Kristi annet komme. Herrens store og forferdelige dag er nær. Som en forberedelse for denne store begivenhet og for å fortelle menneskene hvordan de kan unngå den forestående dom, har inspirerte budbærere gått ut og går fremdeles ut blant jordens nasjoner med dette vidnesbyrd og denne advarsel.

Jordens nasjoner fortsetter på sine syndige og urettferdige veier. Meget av den ubegrensede kunnskap som menneskene er blitt velsignet med, er blitt brukt til å ødelegge menneskeheten i stedet for å være til velsignelse for menneskenes barn slik det var Herrens hensikt. To store verdenskriger og fruktløse anstrengelser for å oppnå varig fred er et dystert og alvorlig bevis på at fred er blitt tatt bort fra jorden på grunn av menneskenes ugudelighet. Nasjonene kan ikke bestå i synd. De vil gå til grunne, men Guds rike vil bestå i evighet.

Som Herrens ydmyke tjenere ber vi derfor nasjonenes ledere om å ydmyke seg for Gud og søke hans inspirasjon og veiledning. Vi ber både herskere og folk om å omvende seg fra sin ugudelighet. Vend om til Herren, be om hans tilgivelse og slutt dere i ydmykhet til hans rike. Det finnes ingen annen vei. Hvis dere vil gjøre dette, vil deres synder bli stroket ut, det vil bli varig fred, og dere vil bli innlemmet i Guds rike i forberedelsen til Kristi annet komme. Hvis dere derimot nekter å omvende dere eller godta hans inspirerte tjeneres vidnesbyrd og slutte dere til Guds rike, vil den fryktelige dom og de ødeleggelser som er lovet de ugudelige komme over dere.

Herren har i sin barmhjertighet sørget for en utvei. Advarselens røst utgår fra hans tjenere til alle mennesker. Hvis folk ikke gir akt på denne røst, vil ødeleggelsens engler gå ut, og Den allmektige Guds refsende hånd vil, som det er blitt forutsagt, komme over nasjonene til deres fullstendige tilintetgjørelse. Krig, ødeleggelse og uutsigelige lidelser vil bli deres lodd hvis dere ikke vender dere til Herren og omvender dere i ydmykhet. Ødeleggelser som er frykteligere og mer omfattende enn de som fant sted under forrige store krig vil komme over oss medmindre både herskere og folk omvender seg og opphører med sin ondskap og ugudelighet. Gud vil ikke la seg spotte. Han vil ikke tillate at seksuell umoral, hemmelige morderiske foreninger, mord på ufødte barn og mangel på respekt for alle hans hellige bud og hans tjeneres budskap skal gå upåaktet hen. Guds straffedom vil komme over denne ondskap. Verdens nasjoner kan ikke fortsette i sin synd. Redningen er klar og tydelig. Guds uforanderlige lover står fast i himmelen over oss. Når mennesker og nasjoner nekter å rette seg efter dem, må dette resultere i straff. De vil bli kastet ut. Synd krever straff.

Til advarselens røst føyes [illegible] et vidnesbyrd [illegible] ring som Jesu [illegible] ut i 1845 [illegible] ble bar[illegible] forkynn[illegible]

«Vi sier derfor i livet eller døden, i frihet eller trelldom, at den store Gud har talt i vår tid. *Vi vet dette.*
Han har gitt oss det hellige prestedømme og apostelembede og Guds rikes nøkler for å gjenopprette alle ting slik de hellige profeter i gammel tid lovet. *Vi vet dette.*
Han har åpenbart hvor Amerikas urinnvånere kom fra, samt deres opptegnelser og fremtidige skjebne. *Vi vet dette.*
Han har åpenbart evangeliets fylde med dets gaver, velsignelser og ordinanser. *Vi vet dette.*
Han har befalt *oss* å bære vidnesbyrd om det, først til ikke-jødene og derefter til levningene av Israels hus og jødene. *Vi vet dette.*
Han har også sagt at hvis de ikke omvender seg og kommer til kunnskap om sannheten . . . og slutter med å drepe, lyve, være stolte, utøve prestelist, drive hor og utøve hemmelige avskyeligheter, skal de snart utslettes fra jorden og bli kastet ned til helvete. *Vi vet dette.*
Han har sagt at når . . . evangeliet i sin fylde er blitt forkynt for alle nasjoner som et vidnesbyrd, skal han komme, og alle hellige sammen med ham, for å regjere på jorden i ett tusen år. *Vi vet dette*
Han har sagt at han ikke vil komme i sin herlighet og ødelegge de ugudelige før denne advarsel er gitt og disse forberedelser gjort for å motta ham når han kommer. *Vi vet dette.*
Både himmel og jord skal forgå, men ikke en eneste bokstav eller tøddel av hans åpenbarte ord skal forgå. (se Matt. 5:18)
Derfor sier vi igjen til alle mennesker: Omvend eder og bli døpt i Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, og I skal motta Den hellige ånd og kjenne sannheten og bli regnet med til Israels hus.» (*Messages of the First Presidency* 1:263-64)
Det gjenstår nå kun for meg å bære mitt personlige vidnesbyrd.
Jeg vet at Gud lever, at han er en person, våre ånders Fader, og at han elsker sine barn og hører og besvarer deres rettferdige bønner. Jeg vet at det er hans vilje at hans barn skal være lykkelige. Det er hans ønske å velsigne oss alle. Jeg vet at Jesus Kristus er Guds sønn, vår eldre bror, verdens skaper og forløser. Jeg vet at Gud igjen har opprettet sitt rike på jorden som en oppfyllelse av profetiene, og at det aldri vil bli overvunnet. Det skal til slutt oppnå evig herredømme på jorden, og Jesus Kristus skal for evig regjere som dets konge.
Jeg vet at Gud i sin godhet igjen har åpenbart seg fra himlene, og at Joseph Smith ble kalt av Gud til å gjenopprette hans rike, Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg bærer vidnesbyrd om at han utførte dette arbeide, at han la grunnvollen, og at han overleverte til Kirken alle nøkler og all makt som var nødvendig for å fortsette dette store siste dagers verk, som han påbegynte under den allmektige Guds veiledning.
Jeg vet at Joseph Smith, selv om han led martyrdøden for sannheten, fremdeles lever og står som denne evangelieutdelings overhode — den mest strålende av alle evangelieutdelinger — og at han vil fortsette å være dets overhode i all evighet. Han er en Guds profet, seer og åpenbarer, og det er også hans efterfølgere. Jeg vet at Kirken idag ledes gjennom Herrens inspirasjon, for jeg har følt dens kraft. Jeg vet at Det første presidentskap og de andre generalautoritetene har som mål å nå Guds herlighet og hjelpe hans barn til å oppnå opphøyelse. Jeg vet også at ingen som ikke mottar dette verk kan bli frelst i Guds celestiale rike, og de kan ikke unnslippe vår dommers fordømmelse.
Jeg bærer dette vidnesbyrd i ydmykhet og med en bønn i hjertet idet jeg er fullstendig klar over at jeg til slutt må møte min Skaper og sammen med alle mennesker stå foran Guds domstol. Jeg er mer takknemlig for dette vidnesbyrd om dette store siste dagers verks guddommelighet enn for noe annet i hele veren, og jeg formaner alle mennesker over alt til å gi akt på det i Jesu Kristi navn. Amen.

Å motstå ondskap

Gordon B. Hinckley

I takknemlighet over det store ansvar jeg har å tale fra denne talerstolen, søker jeg Den hellige ånds veiledning.
En ung mann kom nylig for å snakke med meg. Han var en kjekk mann, en god student, tiltalende, men meget bekymret. Han fortalte meg at han lenge hadde vært innblandet i homoseksuell adferd, men at dette nå hadde begynt å plage ham.
«Hva var årsaken til denne forandringen i din holdning?" spurte jeg.
Han pekte på en ring på sin lillefinger. Det var en tykk gullring med en vakker diamant. Han viste meg ringen med stolthet. «Den var min bestefars,» sa han. «På sine gamle dager ga han den til min far som var hans eldste sønn, og min far ga den til meg som er hans eldste sønn. En kveld var jeg sammen med en av mine venner. Han kjente historien om ringen min og spurte meg: «Hvem skal du gi den til? Du blir vel den siste.»

«Jeg ble fortvilet over det,» fortsatte han. «Jeg hadde aldri tenkt på det før. Hvor går jeg hen? spurte jeg meg selv. Jeg er på vei nedover en blindvei hvor det hverken er lys, håp, eller fremtid.

Jeg ble fort klar over at jeg trengte hjelp.»

Vi snakket om de omstendigheter som hadde bragt ham opp i den situasjonen han nå var i, om hjemmet han kom fra, om forbindelser med andre unge menn, om bøker og blader som han hadde lest og filmer som han adde sett. Han snakket om mange venner som var i en tilsvarende eller verre tilstand.

Da jeg gikk hjem fra mitt kontor den kvelden, kunne jeg ikke få den unge tragiske mannen ut av tankene. Han sto nå overfor den kjensgjerning at så lenge han levde et slikt liv, kunne han aldri få en sønn selv som han en dag kunne overlate bestefarens ring til. Tanken på en tom fremtid hadde bragt ham hit for å be om hjelp.

Efter å ha spist middag tok jeg morgenavisen som jeg ennå ikke hadde lest. Da jeg bladde gjennom sidene, falt mine øyne på kinoannonsene. Mange av dem averterte åpent for det som er moralsk fordervet, det som fører til vold og sex.

Jeg så gjennom posten min og fant et blad med fjernsynets programmer for kommende uke. Jeg så titler på programmer som pekte i samme retning. En avis lå på mitt skrivebord. Dette var en spesiell utgave som omhandlet den stigende kriminalitet. Et diagram viste at mens befolkningen bare hadde øket med 11% fra 1963 til 1973, hadde vold og kriminalitet øket med skremmende 174%. Artikler i de samme avisen omhandlet tilleggsbevilgninger på milliarder av dollar til forsterkede politistyrker og større fengsler.

Pornografiens elendighet, den overdrevne vekt på sex og vold, er ikke særegen for De forente stater. Situasjonen er like elendig i Europa og i mange andre områder. Nyheter fra Danmark forteller om en motbydelig, erotisk og blasfemisk film over Guds sønns liv. Hele denne bedrøvelige situasjon vidner om en svekkende forråtnelse som trenger inn i hver del av samfunnet.

Våre myndigheter og vårt rettsvesen er rammelt av denne bølgen. Lovfestede forbud mot avvikende moralsk oppførsel svekkes av vedtak og avgjørelser gitt av lovgivende myndigheter. Dette blir gjort i talefrihetens, trykkefrihetens og handlefrihetens navn i såkalte personlige saker. Men den bitre frukt av disse såkalte friheter er trelldom under moralsk fordervede vaner og en oppførsel som bare fører til ødeleggelse. En profet som talte for lenge siden, beskrev treffende denne prosessen da han sa: «Og på den måten bedrar djevelen deres sjeler og leder dem forsiktig ned til helvete. (2. Ne. 28:21)

På den annen side er jeg fornøyd med at det er millioner på millioner av gode mennesker både i dette og i andre land. For det meste er menn trofaste mot sine koner og koner trofaste mot sine menn. Barna deres blir oppdradd i edruelighet, flid og tro på Gud. Når jeg tar deres styrke med i betraktning, er situasjonen langt fra håpløs. Jeg er glad for at man ikke behøver å ta det med ro og la elendighet og vold få overtaket over oss, eller å flykte i frykt. Denne store og truende tidevannsbølge kan tilintetgjøres hvis et tilstrekkelig antall mennesker av den sort jeg har nevnt, vil føye sin styrke til den styrke de få har som nå arbeider effektivt. Jeg tror at medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, som borgere, ikke kan unndra seg utfordringen til å motstå denne ondskap. Skal vi noen gang begynne, så la oss begynne nå.

Med en slik ånd vil jeg gjerne foreslå fire punkter som vi kan starte med:

Det første er: *Begynn med deg selv.* Forbedring av verden begynner med forbedring av en selv. Det er en grunnleggende trosartikkel at «Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige (og) dydige.» (13. trosartikkel)

Vi kan ikke håpe å påvirke andre til å leve dydig hvis vi ikke lever et dydig liv selv. Vår måte å leve på vil ha større innflydelse enn all var forkynnelse. Vi kan ikke vente å løfte andre hvis vi ikke står på et høyere plan selv. Selvrespekt er begynnelsen til menneskets dyd. Det mennesket som vet det er et Guds barn, skapt i bildet av en guddommelig fader og med mulighet til å utøve store og guddommelige dyder; vil ha evne til å overvinne de lave og umoralske elementer som alle er utsatt for. Alma sa til sin sønn Helamann: «Se hen til Gud og lev.» (Al. 37:47)

Det var ikke bare en tilfeldighet som fikk Herren til å fremlegge følgende store erklæring, da han holdt sin bergpreken: «Salige er de rene av hjertet; for de skal se Gud.» (Matt. 5:8)

En vis mann sa en gang: «Gjør deg selv til en ærlig mann, og det vil bli en kjeltring mindre i verden.»

Og det var Shakespeare som la disse overbevisende ordene i munnen på en av sine skuespiller: «Vær sann mot ditt eget jeg. Og det må følge, som dag følger natt, at du ikke kan være falsk mot et eneste menneske.» (Hamlet, I, iii, 78-80)

Jeg vil gjerne like å gi til hver enkelt som kan høre min stemme, en utfordring til å heve sine tanker over elendigheten, å forandre sine handlinger til dydens eksempel, å kontrollere sine ord slik at han bare sier det som er oppløftende og fører til vekst.

Jeg kommer til mitt annet punkt: *En bedre morgendag begynner med oppdragelsen av en bedre generasjon.* Dette gir foreldrene det ansvar å gjøre et mer effektivt arbeide med å oppdra barna. Hjemmet er dydens krybbe, stedet hvor personlighet blir dannet og vaner etablert. Hjemmeaftenen gir anledning til å undervise i Herrens handlemåter.

Dere vet at deres barn kommer til å lese. De vil lese bøker, blader og aviser. Gi dem smak for det som er best. Når de er små, les for dem de store historier som er blitt udødelige på grunn av sine dyder. Påvirk dem til å lese gode bøker. La det finnes et hjørne et sted i ditt hus hvor de i det minste vil se et par bøker av det slag som har opplyst store mennesker.

La det være gode blader i ditt hjem, de som er utgitt av Kirken og av andre, som vil stimulere dem til opphøyde tanker. La dem lese en god familieavis slik at de kan vite hva som foregår i verden uten å bli påvirket av den nedverdigende annonseringen og skrivingen som finnes så mange steder. Når det er en god film som vises, gå og se den med familien. Din støtte vil gi oppmuntring til dem som ønsker å vise slik form for underholdning. Bruk det mest bemerkelsesverdige av alle kommunikasjonsmidler — fjernsynet

— til å berike deres liv. Det er så mye som er godt, men det krever at man gjør et utvalg. President Kimball talte igår om fjernsynsselskapenes bestrebelser med å kunne presentere passende familieunderholdning tidlig på kvelden. La dem som er ansvarlige for dette, få vite hvor meget du setter pris på det gode, og din misnøye med det som er dårlig. I stor utstrekning får vi det vi ber om. Problemet er at så mange av oss ikke spør og ikke uttrykker takknemlighet for det som er godt.

La det være musikk i hjemmet. Hvis dere har tenåringer som har sine egne plater, er dere kanskje tilbøyelige til å beskrive lyden som noe annet enn musikk. La dem høre noe bedre en gang i mellom. Utsett dem for det. Det vil tale for seg selv. Det vil bli satt mer pris på enn du tror. Det blir kanskje ikke sagt, men det kan føles. Den innflydelse som god musikk øver, vil øke betraktelig eftersom årene går.

Mitt tredje punkt for begynnelse er: Formingen av samfunnets opinion begynner med noen få oppriktige stemmer.

Jeg ønsker ikke utfordrende demonstrasjoner, knyttede never eller trusler mot medlemmer av den lovgivende forsamling. Men jeg tror at vi oppriktig og positivt skulle uttrykke våre meninger overfor dem som har ansvaret med å vedta og håndheve våre lover. Det triste faktum er at minoriteten som roper om liberalisering, som selger og sluker pornografi, som oppmuntrer til og lever av umoral, lar sine stemmer bli hørt inntil våre myndigheter tror at det de sier, representerer flertallets vilje. Vi kan ikke regne med å få det vi ikke sier fra om.

La våre stemmer bli hørt. Jeg håper de ikke vil være skingrende stemmer, men at vi vil snakke med en slik overbevisning at de som vi snakker til, skal vite hvor sterke våre følelser og hvår oppriktige anstrengelser er. Bemerkelsesverdige resultater kommer ofte fra et velskrevet brev og et frimerke. Bemerkelsesverdige resultater kommer også fra stille samtaler med dem som har tungt ansvar. Herren sa til dette folk: «Derfor, bli ikke trette av å gjøre godt, for I legger grunnvollen til et stort verk. Og ut av ringe ting kommer det som er stort. Se, Herren krever hjertet og et villig sinn.» (L&p 64:33-34)

Dette er poenget ved saken — «hjertet og et villig sinn». Snakk med dem som vedtar bestemmelsene, vedtektene og lovene — dem som er i lokale og nasjonale regjeringer, og dem som har ansvarsfulle stillinger som administratorer i skolene. Selvsagt vil noen misfornøyde vise sin forakt. Du kan bli motløs. Det har alltid vært slik. Edmund Burke som talte i Underhuset i 1783, hadde følgende å si om forsvareren for en upopulær sak: «Han vet utmerket godt hvilke snarer som er lagt for ham . . . Han er baktalt og skjelt ut for sine antatte motiver. Han vil huske at kritikk er en nødvendig ingrediens i sammensetningen av all sann ære. Han vil huske . . . at bakvaskelse og ukvemsord er en del av seiren.» (Sitert i forordet til John F. Kennedy, *Profiles in Courage,* New York: Harper & Row, 1964, p.xviii)

I sin forsvarstale fortalte apostelen Paulus Agrippa om sin mirakuløse omvendelse utenfor Damaskus. Han sa at Herrens stemme hadde befalt ham: «Reis dig op og stå på dine føtter!» (Ap.gj. 26:16)

Jeg tror Herren vil si til oss: «Reis deg opp og stå på dine føtter, og kjemp for sannhet, godhet, ærbarhet og dyd.»

Til slutt kommer mitt fjerde punkt for begynnelse: *Søk kraft hos Gud når du skal kjempe.* Han er kilden til all sann kraft. Paulus erklærte til Efeserne:

«For øvrig — bli sterke i Herren og i hans veldes kraft! Iklæ eder Guds fulle rustning, så I kan stå eder mot djevelens listige angrep; for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrummet. Ta derfor Guds fulle rustning på, så I kan gjøre motstand på den onde dag og stå efter å ha overvunnet alt.» (Efes. 6:10-13)

Brødre og søstre, en flom av ondskap skyller over oss. Det har blitt en stor syndeflod. De fleste av oss som lever et forholdsvis beskyttet liv, har liten anelse om dens enorme omfang. Milliarder av dollar brukes av dem som utgir pornografi, av dem som selger umoral, av dem som tilbyr bestialitet, perversjon, sex og vold. Gud gi oss styrke, kunnskap, tro, mot — som borgere — til å kjempe mot dette og forsvare de dyder som tidligere gjorde menn og nasjoner sterke, og som førte til undergang når de ble forsømt.

Gud lever. Han er vår styrke og vår hjelp. Når vi kjemper, skal vi oppdage at store grupper av gode menn og kvinner vil slutte seg til oss. Dette ber jeg ydmykt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Tabernaklet

Howard W. Hunter

Dette er en historisk dag for mormonenes tabernakel på tempelplassen — den bygning som denne store forsamling sitter i. Idag begynner det annet århundre i dens historie siden den ble innviet til Herren. Bygningen er kjent for sin enestående arkitektur og folk over hele verden som hører på radio og ser på fjernsyn kjenner til den som den bygning hvor Tabernakelkoret og orglet hadde sin begynnelse ved «Vestens korsvei.» Denne generalkonferanse faller sammen med hundreårsdagen for den generalkonferanse som ble holdt i oktober 1875 da dette tabernakel ble innviet for et hundre år siden i går. Det harde arbeidet, pionerene gjorde, og det de forsaket av verdslige eiendeler da de hjalp til med byggingen, har vært til velsignelse for de mange hundre tusener som har kommet hit og hørt på musikk og taler.

Historien om dem som bygget tabernaklet er gripende. Da de forlot sine hjem ved Missisippis bredder, visste de ikke meget om det uutforskede vesten. Efter en lang og vanskelig reise hvor de blinket vei gjennom den store amerikanske ørken, kom de til Saltsjødalen lørdag den 24. juli 1847. Neste dag, som var søndag, ble brukt til religiøse møter og mandag og tirsdag ble brukt til å utforske dalen og dens omgivelser. Sent på eftermiddagen neste dag, hadde man fastslått hvor byen skulle ligge og Brigham Young stakk sin kjepp i bakken på det sted hvor templet skulle bygges.

Torsdag sluttet en gruppe fra mormonbataljonen, som var blitt avløst i New Mexico, seg til de hellige i dalen og øket deres antall til ca. 400. Disse menn fra bataljonen gikk øyeblikkelig igang med å bygge en løvhytte i det sydøstre hjørne av det sted hvor templet skulle stå. Denne løvhytten skulle tjene som forsamlingssal — en forgjenger til dette tabernakel. De skar og brakte stokker fra fjellet til plassen og stakk dem i jorden som støtte for taket som var av grener med blader på. Denne første bygning som ble bygget i dalen ble ferdig neste lørdag, en uke efter de helliges ankomst. Neste dag som var søndag hadde de religiøse møter i denne løvhytten.

Løvhytten skulle naturligvis bare brukes midlertidig, men den gjorde sin nytte i to år før pionerene rev den for å få plass til en større på samme sted. Taket på den andre hytten var av kvister, blader og jord og det ble holdt oppe av hundre stenger, og den var åpen på sidene akkurat som den første. Man kunne bare benytte seg av den når det var pent vær. Ikke desto mindre var dette pionerenes møtested i de neste tre årene.

De hellige begynte nå å slå seg til ro i sine nye omgivelser. De dyrket jorden og bygget hus og trengte et mer passende sted hvor de kunne samles og holde religiøse møter. For å få en bygning som var mer varig og som kunne benyttes i all slags vær, begynte de å bygge et tabernakel. Veggene i bygningen var av soltørket mursten som støttet bjelkene som dannet skjelettet til taket. Dette gjorde at det ikke var nødvendig å bruke stolper eller stenger, noe som ikke hadde vært så bra i løvhyttene.

Det tok de hellige et år å bygge dette tabernaklet som senere ble kalt Det gamle tabernaklet. Det var imidlertid ferdig til generalkonferansen i 1852. Det kom stadig flere hellige til dalen og det viste seg at bygningen ikke var stor nok til å inneholde sitteplasser til alle, og det var heller ikke alle som kunne komme inn. På konferansen i april to år senere, ba Brigham Young de syv tusen som var tilstede om å gå utenfor på grunn av den store skare som kom til konferansen. Før oktoberkonferansen samme år bygget man en tredje løvhytte som var stor nok til at alle fikk plass.

Behovet for en passende bygning var innlysende og president Brigham Young ga tillatelse til at man begynte å planlegge en ny bygning som ble kjent som Det store tabernaklet, samme bygning som vi sitter i idag. Det hadde bare gått femten år siden de første pionerene kom til denne dalen i ørkenen. På konferansen i april 1863 nevnte mange av talerne den nye bygningen som var foreslått, og de oppfordret alle til å ofre penger såvel som arbeidskraft. Dette var et ærgjerrig tiltak av et folk som bodde på en slik utpost hvor det ikke fantes så meget bygningsmateriale og som ikke hadde noen jernbane som kunne transportere materialet. Alt importert materiale måtte dras fra elven Missouri av okser. Bygningen skulle oppføres ved hjelp av gaver fordi tiendefondene trengtes til templet som hadde vært under oppførelse i ti år. De hellige ble bedt om å gi rundhåndet av sine midler, både smykker, bygningsmaterialer, brød og arbeidskraft, siden kontante penger var en sjelden vare

Det ble bestem[illegible] skulle

være 76 m lang og 45 m bred, samt at den skulle ha halvsirkelformete vegger og 46 stolper som skulle holde taket oppe. Taket skulle være elliptisk buet og heve seg 13 m over toppen på de 7 m høye stolpene, noe som gjorde at avstanden mellom gulvet og taket ble 20 m. Gulvet skulle skråne fremover og være 5 m høyere bakerst i salen slik at alle kunne se ordentlig. Da denne bygningen ble planlagt og bygget, ble det sagt at det var den største bygning i verden som ikke ble støttet av søyler.

Våren 1863 begynte man oppførelsen av bygningen. De store, røde sandstensblokkene ble brutt i Red Butte Canyon i fjellet bak Fort Douglas, og det meste av tømmeret ble hugget i nåleskogene i Wasatch-fjellene og saget opp i møller i Big Cottonwood Canyon. Man bygget først den midterste delen av tabernaklet og derefter tilføyde man den vestre halvsirkelen slik at man kunne begynne å bygge og installere orglet. Pionerene kunne ikke få tak i bolter, spiker og stålremmer. Der bjelkene krysset hverandre, boret de hull gjennom dem og drev nagler i hullene slik at de stakk ut på begge sider. Endene ble kilet fast slik at de skulle sitte ordentlig. Hvis tømmeret sprakk, ble det pakket inn i grønt, ugarvet lær som trakk seg sammen da det tørket og på den måten holdt bjelken i et fast grep.

Historien om hvordan de bygget det store pipeorglet er fantastisk. Første gang man spilte på det, måtte fem mann hjelpe til med å pumpe. Senere installerte man i stedet et vannhjul i kjelleren. Enda senere ble det så drevet med elektrisitet. Da bygningen var ferdig, trengte man ytterligere sitteplasser og man bygget galleriet hvor det er plass til 3.000 personer.

Selv om man tidligere hadde hatt møter og konferanser i bygningen, var den ikke ferdig til å bli innviet før under generalkonferansen i oktober 1875, altså for et hundre år siden. Da var jernbanen bygget og søndagen i samme uke ankom Ulysses S. Grant, som var den første president i De forente stater som besøkte Utah territorium, med et spesielt tog som var pyntet med flagg. Gatene var kantet med barn fra Sabbatsskolen og hundrevis av tilskuere som ville se presidenten og den lange rekke av vogner som eskorterte ham. Avisen skrev at Salt Lake City hadde ca. 25.000 innbyggere og «flere bygninger avsett til offentlig religiøst bruk i forhold til innbyggerantall enn noen annen by i De forente stater, og at de antagelig hadde kirker og møtehus med sitteplasser nok til hver mann, kvinne og hvert barn i hele området.» (*Salt Lake Herald*, 3. oktober 1875, 6:102) Neste morgen kjørte president Grant sammen med guvernør Emery til tempelplassen og besøkte det nye tabernaklet.

I begynnelsen av den første sesjonen lørdag morgen, bekjentgjorde president Brigham Young at eldste John Taylor skulle holde innledningsbønnen. Jeg skulle ønske vi kunne lese hele bønnen, men tiden tillater ikke at vi leser mer enn noen få ord. President Taylor sa følgende: «Vær barmhjertig mot din gamle pakts folk, O Herre, slik at nådens og bønnens ånd i din beleilige tid kan hvile på dem, så de kan bli samlet fra alle nasjoner som du har spredt dem blant, og besitte sine fedres arv, kjenne sin Forløser og slik at Jerusalem kan bli Herrens trone.» Så følger disse interessante ordene: «Husk, O Herre, i din barmhjertighet lamanitene som har gått bort fra dine veier og dem til hvis fedre du lovet å fornye dine pakter med deres sed. Vi takker deg for at du har begynt å gi dem drømmer og syner og for at de har begynt å føle seg frem efter deg.» (*Deseret News* 24:594.)

På eftermiddagssesjonen leste eldste George Q. Cannon navnene på personer som ble kalt til å forlate sine hjem og familier og reise ut i verden som misjonærer. Det var 105 personer i alt. På den tiden ble misjonærene kalt ved at deres navn ble lest fra podiet i dette tabernakel på generalkonferansene. Denne praksis ble senere forandret da antallet misjonærer øket og et slikt kall kom derfor gjennom Kirkens president. Hvis vi fremdeles hadde kalt misjonærer ved å lese deres navn på generalkonferanser, ville vi ha måttet lese opp 7.923 personer på denne konferansen. Bare dette ville ha tatt halvparten av tiden ved denne sammenkomst som varer i 3 dager. Dette er det antall misjonærer som er blitt kalt siden vi sist var samlet til en generalkonferanse for seks måneder siden, og det er også tilfeldigvis omtrent samme antall som er tilstede her idag.

Eldste George Q. Cannon sto ved denne talerstolen efter at bygningen var ferdig, men før den var innviet, og talte om misjonærarbeide. Hans ord er som et ekko fra fortiden av hva vår president sier til oss idag. Han sa: «Hundrevis av våre eldster har reist til våre østlige stater for å heve sin advarende røst til folket om de ting Gud gjør og skal gjøre blant jordens innbyggere. I denne hensikt reiser de til Europa, til vesten, til øyene i Stillehavet, til Asia og Afrika og de skal dra frem gjennom hvert eneste land på jordens overflate. Asias mange millioner vil få høre det glade frelsens budskap av Israels eldster . . . og tiden er nær for hånden da lyden av dette evangelium som blir kunngjort av Israels eldster, vil ringe som et ekko fra den ene enden av jorden til den andre, for det må forkynnes som et vidne for alle nasjoner.» (*Journal of Discourses* 13:53)

Tidene kan være forandret og de forhold vi lever under kan være anderledes, men hensikten og formålet med det gjengitte evangelium er det samme og sannheten står fast. De offere og anstrengelser de som nå er borte har gjort, har vært til velsignelse for oss som lever idag og minner oss også om våre forpliktelser mot dem som kommer efter oss. Denne bygning står som et minnesmerke over dette. Den har stått som en strålende misjonær og presentert Jesu Kristi evangelium til folk over hele verden. Dette gjelder både dem som har gått inn gjennom dens porter og dem som har hørt budskapet som har gått ut herfra både i musikk og ord. Våre misjonærer har gjennom tidene bragt et budskap som har vært til velsignelse for hundretusenvis av mennesker på jorden, og de bringer dem det samme budskap idag for å velsigne dem i all evighet som hører og tror. Dette budskap er sant og jeg bærer mitt vidnesbyrd om dette i Jesu Kristi navn. Amen.

Idag er tiden til å arbeide

Spencer W. Kimball

Vi ønsker dere velkommen til denne generalkonferansen, både dere som er tilstede her i Tabernakelet og dere som følger konferansen gjennom radio eller fjernsyn. Vi overbringer våre beste ønsker og uttrykker vår kjærlighet til dere.

Vi bekjentgjør for dere idag at fire nye generalautoriteter er blitt kalt til å fremme Herrens verk, med spesiell vekt på misjonærarbeide. Eldste Gene R. Cook fra Bountiful, Utah, som tidligere har virket som utøvende sekretær i De syttis første råd, vil bli medlem av De syttis første råd. De syttis første quorum vil bli organisert gradvis og med tiden nå et antall av sytti medlemmer med et presidentskap på syv medlemmer. Følgende tre brødre vil idag bli kalt til å virke som syttier i De syttis første quorum: Charles A. Didier, som opprinnelig kommer fra Belgia, men nå er bosatt i Frankfurt, Tyskland; William Rawsel Bradford fra San Antonio, Texas, som nå virker som president for Chile Santiago misjon, og eldste George Patrick Lee fra Towaoc, Colorado og Shiprock, New Mexico, for tiden president for Arizona Holbrook misjon. Disse fire som nå vil virke som generalautoriteter, vil bli presentert sammen med de andre generalautoritetene for å bli oppholdt noe senere i konferansen.

I februar og mars iår holdt vi områdekonferanser i Sao Paulo, Brasil, og i Buenos Aires, Argentina. I august holdt vi konferanser i Taiwan, Hong Kong, på Filippinene, i Korea og Japan. Det ville ikke ha vært mulig for de ca. 114000 som har vært tilstede på disse områdekonferansene de siste fem år, å komme til Salt Lake City for å overvære en generalkonferanse. Derfor tar vi konferansene ut til dem.

Vi fortalte medlimmene Syd-Amerika at vi ville bygge et tempel i Sao Paulo for medlemmene der. Og på vårt besøk i Asia kunne vi opplyse at et tempel ville bli bygget i Japan for medlemmene i Orienten. Dette er en viktig milepæl. Når disse to templene er reist og innviet, vil de i høy grad redusere avstanden, tiden og omkostningene for menneskene i disse to hovedområdene, som ønsker å reise til tempelet for å få sine hellige ordinanser utført.

Medlemmene kom langveisfra med bil, buss, tog, fly og båt for å være tilstede på disse konferansene. De ofret meget for å kunne delta. Vi siterer fra en søsters brev: ,,Det siste møtet var enestående. President Kimball sa farvel til medlemmene. Han vinket, og forsamlingen sang: «Gud vær med deg til vi ses igjen». Min mann og jeg omfavnet hverandre og gråt. Jeg er så velsignet fordi jeg er medlem i Kirken.»

En annen søster skrev: «Nå er områdekonferansen over. Jeg skulle ønske de kunne ha vært her lenger. Regnet hadde flommet ned, men solen brøt gjennom rett før profetens fly landet på flyplassen. Vi hadde fått vite gjennom værmeldingen at en hvirvelstorm nærmet seg, men den kom ikke før efter at generalautoritetene hadde reist. Jeg spaserte sammen med søster Kimball. Jeg fortalte henne at jeg nesten ikke kunne tro at jeg gikk ved siden av henne. Vet du hva hun sa? Hun sa at hun ikke var anderledes enn jeg; at hun vasket klær, tok oppvasken, laget mat, plantet grønnsaker og gjorde alt det som jeg gjorde.»

«Områdekonferansen var fantastisk,» sto det i et tredje brev. «Den var en stor opplevelse for alle siste-dagers-hellige på Filippinene. Jeg gråt da presidenten første gang kom inn i salen og forsamlingen begynte å synge: «Ha takk for profeten du sendte». Vi bor ikke så langt fra Manila. Vi hadde planlagt å reise hjem hver kveld efter møtene. På mandag sluttet møtet nesten klokken 22.00. Vi kjørte det vi kunne for å komme hjem før portforbudet trådte i kraft ved midnatt. På reisen hjem punkterte bilen, og vi måtte stoppe. Vi var heldige som stoppet fordi en politibetjent ga oss beskjed om at det ikke var lovlig å kjøre mer den kvelden. Vi ble natten over på en bensinstasjon til klokken fire neste morgen da portforbudet ble hevet. Så reiste vi tilbake til Manila igjen for å være tilstede på resten av konferansen.»

Da 1200 ungdommer i nasjonaldrakter sang «Sikre som fjellene rundt oss», begynte vi å lure på om det ikke var de som hadde komponert sangen, for de sang den så godt.

Vi fikk anledning til å besøke de politiske lederne i landene i Den fjerne østen, og vi forklarte dem at våre misjonærer ikke bare bringer valuta til landet, men at de også blir ambassadører for det land hvor de har virket. De får stor lojalitet og kjærlighet for landet, og de lærer de nye medlemmene å være lojale, ærlige og rettskafne. Vi har omtrent 62000 medlemmer i Orienten.

På denne og konferansens øvrige sesjoner skal generalautoritetene tale over mange emner, så jeg skal begrense min tale til noen få punkter som jeg ønsker å rette deres oppmerksomhet mot.

Ved tidligere anledninger har vi oppfordret dere til å plante haver og trær. Vi gratulerer dere med alle havene. Hvor som helst vi kjører, ser vi haver som ikke var der tidligere. Vi ser rader med mais, røde tomater, gulrøtter, løk, gresskar og andre grønnsaker. Vi gratulerer [illegible] ser hav[illegible] drives av [illegible] nabolag [illegible]

viss grad har senket de høye leveomkostningene ved å benytte ferske grønnsaker fra deres egne haver.

Forleden fikk vi et brev fra en japansk bror som sa: «Nå har jeg plantet en have her i Japan, og mine poteter vokser godt.»

Herren sa da han plantet en have i Eden: «. . . enhver ting . . . beredte (jeg) til menneskenes bruk; og mennesket så at det var godt til føde.» (Moses 3:9)

«Og jeg, Gud Herren, tok mennesket og satte det i Edens have til å dyrke og vokte den.» (Moses 3:15)

I vår egen evangelieutdeling talte Herren således: «Jordens fylde (skal) være eders; dyrene på marken og fuglene i luften, . . .

ja, og urtene og de gode ting som kommer av jorden . . . er til for menneskets beste og til deres behov, både til øiets fryd og til hjertets glede.

ja, til føde og til klær, til smak, til å styrke legemet og til oplivelse av sjelen.» (L&p 59:16-19)

I et brev fra en liten pike sto det: «Jeg hjelper pappa med å plante en have, og min lille bror rydder opp rundt huset.»

For å markere tohundreårsjubileet for USAs uavhengighet har Salt Lake City-avisen *Deseret News* og Instituttet for Kunst ved Utah State University til hensikt — med oppmuntring fra Utahs guvernør, Calvin L. Rampton — å plante en million trær for en million mennesker. Vi håper at dere vil slutte opp om dette. Trærne kan forskjønne og velsigne, og frukttrær kan være til stor nytte i husholdningen.

Jeg fikk et brev fra et jordbruksdistrikt. I brevet sto det: «Vi fulgte ditt råd og foretok en kritisk vurdering av vår eiendom. Vi ble skamfulle. Vår eiendom, som var en pioner-bondegård, besto av en vanlig låve, et hønsehus og noen skjul. Gjerdet rundt eiendommen hadde forfalt.

Vi rev ned den gamle låven, vi reparerte og malte gjerdet, vi kalket de andre bygningene utvending, og vi gravde opp stedet hvor låven hadde stått, og plantet en have, og for en vakker have det ble! Mange takk skal du ha.»

En gang da en statssjef i Afrika red ut for å inspisere landet efter en voldsom storm, kom han til et sted hvor mange store sedertrær var blitt revet opp og ødelagt. Han sa til sin ansvarlige embedsmann: «Du må plante noen sedertrær her.» Embedsmannen svarte: «Det tar 2000 år for sedertrær å bli så store som disse, og det tar hele femti år før de får kongler.»

«Da må vi plante dem med en gang,» sa statssjefen. Jeg gir dere den samme utfordringen.

«La enhver feie for sin egen dør,» sa Goethe, «så blir hele verden ren.»

Det er også et annet punkt jeg gjerne vil omtale. Jeg legger merke til at mange steder i vår kristne verden er forretninger åpne på den hellige søndag. Jeg er overbevist om at vi kan rette på dette. Forretningene ville ikke være åpne hvis vi ikke kjøpte noe på søndag. Jeg ber dere tenke nøye over dette. Ta denne saken opp på familiens hjemmeaften, og snakk med deres barn. Det ville være storartet om alle familier bestemte at fra nå av skal søndagen aldri brukes til innkjøp.

Jeg synes å merke en viss grad av tristhet i Kristi ord da han sa: «Men hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6:46)

I Esekiel kan vi lese: «De setter sig foran dig som mitt folk og hører dine ord, men de gjør ikke efter dem.» (Esek. 33:31)

Hvis vi elsker Herren, hvorfor fortsetter vi da å bryte hans bud? Vi ber dere inntrengende og oppriktig om å slutte med å foreta innkjøp på søndagen.

Vi går også fortsatt fremover i misjonærarbeidet. Iår har vi nesten 21 000 misjonærer som forkynner evangeliet. Dette er den største gruppe misjonærer som verden noensinne har sett.

Kanskje det som er mest oppmuntrende i denne sammenheng er at vi har flere tusen lokale misjonærer i Syd-Amerika, Europa, Orienten, Stillehavet og andre steder. Vi setter meget stor pris på deres trofaste og effektive arbeide. De lokale misjonærene trenger ikke å lære sproget for å forkynne evangeliet, og i de fleste tilfelle trenger de heller ikke visum, og de kjenner sin egen kultur. Vi bruker lokale ledere over hele verden. Vi finner at de er lojale, effektive og trofaste.

Vi er fortsatt bekymret over det stigende antall skilsmisser. Hver eneste skilsmisse betyr ulykkelige liv, brutte løfter, forsømte og skadelidende barn og oppløste hjem. Vi tar sterkt avstand fra skilsmisse og hevder at det er relativt få skilsmisser som er berettigede. Ethvert giftermål burde være vel gjennomtenkt, og ektefellene skulle gjøre sitt ytterste for å skape et lykkelig ekteskap. Dette kan gjøres.

Egoisme og andre synder må ta ansvaret for de fleste skilsmisser. Apostelen Paulus visste svaret. Han sa at mennene skulle elske sine hustruer, og at hustruene skulle elske sine menn. Et ektepar som ønsker å skape et godt ekteskap, vil sammen måtte sette opp et nøye gjennomtenkt budsjett og så holde seg strengt til det. Mange ekteskap går i oppløsning på grunn av spontane innkjøp i forretningene. Husk at ekteskapet er et fellesskap og at det har størst mulighet til å bli vellykket dersom det forblir et fellesskap. Planlegging og oppdragelse av familien er et fellesanliggende. Altfor mange borgerlig inngåtte ekteskap blir oppløst. Vi er glad for at det er bedre fatt med tempelekteskapene.

Herren må ha vært trist til sinns da han sa: «Ikke enhver som sier til mig: Herre! Herre! skal komme inn i himlenes rike, men den som gjør min himmelske Faders vilje.

Mange skal si på hin dag: Herre! Herre! har vi ikke talt profetisk ved ditt navn og utdrevet onde ånder ved ditt navn, og gjort mange kraftige gjerninger ved ditt navn?

Og da skal jeg vidne for dem: Jeg har aldri kjent eder; vik bort fra mig, I som gjorde urett!» (Matt. 7:21-23)

Man får et godt inntrykk av familienes stabilitet i et samfunn ved å studere skilsmissestatistikken.

Det er også mange andre viktige grunner til at vi oppfordrer våre unge til å se alvorlig på sitt ekteskap og reise til tempelet for å få utført denne hellige ordinans.

Vi tar sterk avstand fra abort og ber vårt folk om å avstå fra denne alvorlige overtredelse. Vi har kommet med **følgende uttalelse angående denne synd:**

«Kirken går sterkt imot abort og råder sine medlemmer til ikke å underkaste seg eller utføre abort.

Abort må anses som en av de mest

avskylige og syndige handlinger i vår moderne verden hvor vi ser skremmende tegn på en eftergivenhet som fører til seksuell umoral.

Medlemmer av Kirken som er delaktige i denne synd, må underkastes de disiplinære tiltak som Kirkens råd finner passende. Herren sier i Lære og pakter 59. kapitel: «Du skal ikke stjele; heller ikke drive hor eller slå ihjel, eller gjøre noget lignende.»» (*Ensign,* mars 1973, s. 64)

En forfatter skrev nylig i et blad: «Den offentlige moral har sunket til det laveste nivå i historien.»

Vi har vært vidne til en økende bølge av vold og sex, og vi er forferdet over hvor mange det er som gjør anstrengelser for å bringe levende beskrivelser av slik oppførsel inn i våre stuer. Men vi er også samtidig oppmuntret over at lederne av fjernsynsselskapene i De forente stater har gitt uttrykk for velvilje når det gjelder å reservere i det minste en del av de tidlige kveldstimer til underholdning som foreldre kan se sammen med sine barn uten å føle seg brydd. Dette er en begynnelse til en tendens som vi håper vil vokse i omfang. Må Gud velsigne deres rettferdige bestrebelser slik at våre dyrebare familier kan beskyttes mot dette onde.

Vi har satt stor pris på å kunne delta i arbeidet med å hjelpe de vietnamesere som kom fra sitt hjemland for å bo blant oss. Vi møtte personlig de første flyktningene, og da vi så dem i deres nye omgivelser i en fremmed verden, ble vi minnet om vårt eget folk som kom til dette nye området med vogner og håndkjerrer. De hadde også lite eller ingenting med seg. Vi har flere hundre vietnamesiske søsken som prøver å finne seg til rette blant oss. Noen av dem er medlemmer; andre ikke. Vi har hjulpet dem til et nytt liv blant oss uten å benytte de pengene som regjeringen har tilbudt, men vi har fått den belønning som Frelseren nevnte:

«Hvad I har gjort imot én av disse mine minste brødre, det har I gjort imot mig.» (Matt. 25:40)

Vi retter vår takk til prestedømmet og Kvinnenes hjelpeforening og andre som har vært behjelpelige med mat, klær og husvære for disse gode menneskene.

Jeg vil så si litt om rettskaffenhet og det å krysse nasjonale grenser uten å betale de påkrevede tollavgifter. Av og til går menneskene på akkord med seg selv. Det finnes mennesker som nok ville nøle med å ta fra en nabo eller stjele fra en kjøpmann, men som har vennet seg til å tenke at det er helt i orden å la være å betale toll og oppgi sine innkjøp i utlandet. Vi tar bestemt avstand fra dette og oppfordrer vårt folk til å være ærlige på alle områder og i alt de foretar seg. Vi fordømmer ethvert unntak fra denne regel og håper at vårt folk vil være rettskafne og ærlige når det gjelder sine tollforpliktelser og ellers i sin handel og vandel.

Vi kan ikke avslutte disse generelle betraktninger uten å gjenta vårt syn på moral. Gud er den samme igår, idag og imorgen. Det har aldri vært Guds mening at vi efter vårt eget forgodtbefinnende skal endre eller modernisere det moralske grunnsyn som han fastslo for lenge siden. Synd har alltid vært synd og vil alltid være det. Vi står for et liv i renhet. Vi skal alltid forkynne at enhver form for seksuell utfoldelse før ekteskapet er synd, og vi erklærer at enhver ektefelle må ære de pakter de har inngått.

Med andre ord skulle menn og kvinner, som vi så ofte før har sagt, leve i fullstendig kyskhet før ekteskapet og i fullstendig trofasthet i ekteskapet. Det er med sterk avsky vi er vidne til såkalte sex-revolusjonister som vil forandre denne orden og status. Vi avskyr av all kraft pornografi, eftergivenhet og såkalt seksuell frihet, og vi er redde for at de som har støttet, forkynt eller oppmuntret til en eftergivenhet som fører til umoralsk oppførsel, en dag vil måtte avgi et sørgelig regnskap overfor ham som har gitt oss disse budene.

Nok en gang gjentar vi Frelserens kraftige ord: «Men hvorfor kaller I mig Herre, Herre, og gjør ikke det jeg sier?» (Luk. 6:46)

Han sier også: «Tal ikke om annet enn omvendelse til denne generasjon.» (L&p 6:9)

«Da vil jeg sette slik angst i menneskene,» sier han, «at de går der som blinde, fordi de har syndet mot Herren; og deres blod skal utøses som støv . . .

Hverken deres sølv eller deres gull skal kunne berge dem på Herrens vredes dag; ved hans nidkjærhets ild skal hele jorden bli fortært; for han vil gjøre ende, ja brått ende på alle dem som bor på jorden.» (Sef. 1:17-18)

Vi fortsetter å advare menneskene og ber dem inntrengende om å vende om, for vi er vaktmannen i tårnet, og i våre hender holder vi en trumpet hvorfra vårt alarmsignal må lyde høyt.

Esaias sa: «For det folk og det rike som ikke vil tjene dig, skal gå til grunne, og hedningene (de nasjonene, KJv) skal bli aldeles ødelagt.» (Es. 60:12)

Når vi nå tar fatt på denne konferanses sesjoner, ber vi om at Herren må velsigne alle brødrene som skal tale, og alle dere som lytter, slik at det kan gjøre et dypt inntrykk på dere, og at deres vidnesbyrd kan brenne i deres hjerter. Velsignet er den nasjon hvor Herren er Gud. Jeg nedkaller himmelens velsignelser over dere, i Jesu Kristi navn. Amen.

Prestedømmet

Spencer W. Kimball

Brødre! Det er en stor glede å tenke på at vi er en del av en forsamling på 225000 menn og gutter. Noen er litt mørkere enn andre og noen har skjeve øyne, men alle er menn og brødre, og vi elsker dem. Vi er takknemlige for at de er her sammen med oss i kveld på dette strålende møte.

Dere har fått høre noen meget viktige og grunnleggende læresetninger her i kveld. Jeg vil som avveksling fortelle en historie. Jeg antar at alle dere unge menn lærte trosartiklene før dere ble medlem av prestedømmet. Jeg lurer på om dere fortsatt kan dem, og om dere kan dem ordrett? Vil dere fortelle far på veien hjem om dere kan trosartiklene utenat?

For noen år siden reiste en gutt som gikk i Primærforeningen med tog til California. Han satt alene ved vinduet og betraktet telefonstolpene som fór forbi. På andre siden av midtgangen satt det en mann som også skulle til California. Mannen la merke til den velkledde gutten som oppførte seg så pent og som reiste helt alene. Gutten gjorde inntrykk på ham.

Efter en stund gikk mannen bort og satte seg ved siden av ham og sa: «Hallo, unge mann, hvor langt skal du?»

Gutten svarte: «Jeg skal til Los Angeles.»

«Har du slektninger der?»

Gutten svarte: «Ja, jeg har slektninger der. Jeg reiser alene, og jeg skal besøke besteforeldrene mine. De møter meg på stasjonen, og jeg skal være hos dem noen dager i skoleferien.»

Neste spørsmål lød: «Hvor kommer du fra? Hvor bor du?»

Gutten sa: «Salt Lake City i Utah.»

«Da må du være mormon?» sa mannen.

Gutten svarte med stolthet i stemmen: «Ja, det er jeg.»

Mannen sa: «Det var interessant. Jeg har ofte lurt på hva mormonene tror på. Jeg har reist gjennom deres vakre by og sett deres fine bygninger, alléer, pene hjem og skjønne hager med roser og andre blomster, men jeg har aldri stoppet for å forsøke å finne ut hav som ligger bak alt sammen. Jeg skulle ønske jeg visste hva de tror på.»

Gutten sa til ham: «Jeg kan fortelle deg hva vi tror på. Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Sønn, Jesus Kristus, og på Den hellige ånd.» (1. trosartikkel)

Forretningsmannen ble en smule overrasket, men lyttet oppmerksomt, og gutten fortsatte: «Vi tror at menneskene vil bli straffet for sine egne synder, og ikke for Adams overtredelse.» (2. trosartikkel)

Guttens reisefelle tenkte: «Det er ikke vanlig at en liten gutt kjenner til slike viktige spørsmål.»

Gutten fortsatte: «Vi tror at hele menneskeheten kan bli frelst gjennom Kristi forsoning ved å adlyde evangeliets lover og ordinanser» (3. trosartikkel) Mannen var forbløffet over at en guttunge som enda ikke hadde nådd speideralderen kunne ha slik kunnskap og forståelse. Gutten fortsatte imidlertid med vår 4. trosartikkel: «Vi tror at evangeliets første prinsipper og ordinanser er: 1) Tro på den Herre Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, 4) Håndspåleggelse for Den hellige ånds gave.»

«Storartet,» utbrøt mannen, «Jeg er imponert over at du kjenner så godt til din kirkes læresetninger. Det er virkelig bra.»

Efter denne oppmuntring fortsatte Johnny: «Vi tror at en mann må kalles av Gud, ved profeti og ved håndspåleggelse av dem som har myndighet, for å kunne forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser.» (5. trosartikkel)

«Det er en viktig læresetning, gutten min,» sa mannen. «Jeg vil gjerne vite hvordan man blir kalt av Gud. Jeg forstår hvordan man mottar et kall og får håndspåleggelse, men jeg lurer på hvem som har myndighet til å forkynne evangeliet og forrette dets ordinanser.»

De diskuterte så hvordan en mann blir kalt og oppholdt og får håndspåleggelse. Så sa gutten: «Vil du høre mer?»

Mannen syntes det var uvanlig at en så ung gutt visste så meget om hva Kirken lærte og sa: «Ja, bare fortsett.»

Johnny siterte: «Vi tror på den samme organisasjon som fantes i den opprinnelige Kirke, dvs. apostler, profeter, hyrder, lærere, evangelister.» (6. trosartikkel)

Dette resulterte i videre diskusjon. «Du mener at deres kirke har apostler som Jakob, Johannes, Peter og Paulus og profeter som Moses, Abraham, Isak og Daniel, samt evangelister?»

Og gutten svarte med en gang: «Ja, vi har evangelister også. Vi kaller dem patriarker, og vi har patriaker over alt i Kirken hvor vi har staver. De gir på forespørsel gjennom inspirasjon Kirkens medlemmer hva vi kaller en patriarkalsk velsignelse. Jeg har allerede fått min patriarkalske velsignelse, og jeg leser den ofte. Vi har også tolv apostler som innehar samme kall og myndighet som apostlene i oldtiden.»

Mannen stilte så følgende spørsmål: «Taler dere i tunger? Tror dere på åpenbaring og profetier?»

Gutten lyste opp og siterte: «Vi tror på tungemålsgaven, profeti, åpenbaring, syner, helbredelse, tydning av tungemål osv.» (7. trosartikkel)

Mannen måpte: «Det høres ut til at dere tror på Bibelen.»

Gutten fortsatte: «Vi tror at Bibelen er Guds ord for så vidt som den er riktig oversatt. Vi tror også at Mormons bok er Guds ord.» (8. trosartikkel)

Mannen forsto at vi tror på Skriften såvel som på åpenbaring, og gutten siterte videre: «Vi tror på alt som Gud har åpenbart, alt som han nu åpenbarer, og vi tror at han fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike.» (9. trosartikkel)
Han fortsatte så: «Vi tror på Israels virkelige innsamling og på gjenopprettelsen av De ti stammer; at Sion vil bli bygget på dette (det amerikanske) kontinent, at Kristus personlig vil regjere på jorden, og at jorden vil bli fornyet og få sin paradisiske herlighet.» (10. trosartikkel)
Mannen lyttet oppmerksomt. Han viste ingen tegn til å ville gå tilbake til sin plass på andre siden av midtgangen. Johnny fortsatte: «Vi fordrer rett til å dyrke Gud, Den allmektige, i overensstemmelse med vår egen samvittighet, og innrømmer alle mennesker den samme rett. La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de vil.» (11. trosartikkel) Og videre: «Vi tror at vi må være konger, presidenter og øvrigheter underdanige, og adlyde, ære og oppholde lovene.» (12. trosartikkel)
Til slutt siterte gutten vår 13. trosartikkel: «Vi tror at vi må være ærlige, trofaste, kyske, kjærlige, dydige, og at vi må gjøre godt mot alle mennesker. Vi kan i sannhet si at vi følger Paulus' formaning — vi tror alt, vi håper alt, vi har tålt meget, og vi håper å bli istand til å utholde alt. Vi trakter efter alt som er dydig, skjønt, prisverdig og godt.»

Gutten slappet av nå som han var ferdig med trosartiklene. Mannen var tydelig imponert; ikke bare over guttens evne til å skissere opp hele Kirkens program, men også over at dens læresetninger var så uttømmende.
Han sa: «Jeg hadde tenkt å være i Los Angeles et par dager og siden reise tilbake til New York hvor jeg har mitt kontor. Jeg vil imidlertid sende et telegram til firmaet og si at jeg blir en dag eller to lenger, da jeg vil gjøre ett opphold i Salt Lake City på hjemveien. Jeg vil gå til informasjonskontoret der for å få vite mer om det du har fortalt meg.»
Jeg lurer på hvor mange av dere som kan trosartiklene. Hvor mange av dere voksne menn såvel som unge gutter kan dem? Kan du dem? Kan du sitere dem? Du har alltid en tale for hånden hvis du kan trosartiklene. De er av grunnleggende betydning, ikke sant? Jeg ville synes det var fint om alle gutter lærte dem utenat. Det hjelper oss til ikke å utelate eller glemme noe. Skal jeg fortelle dere hvordan jeg lærte dem? Jeg tror jeg har fortalt det før, men jeg pleide å melke kuer. Jeg kunne skrive på maskin med to fingre og skrev trosartiklene på maskin på små kort som jeg plasserte like ved meg i båsen mens jeg satt på den enbente fjøskrakken og melket. Jeg leste dem sikkert 20 millioner ganger. Jeg vet ikke så nøye. Men jeg kan i alle fall påstå at jeg efter alle disse år kan sitere trosartiklene utenat. Jeg mener at dette har vært til stor nytte for meg. Vil dere, mine fine unge menn, gjøre det samme?
Jeg vil så gjerne sitere noen skriftsteder for dere menn som er litt eldre. I Hebreeerbrevet, som jeg tror er skrevet av Paulus, kan vi lese:
«Efterat Gud fordum hadde talt mange ganger og på mange måter til fedrene ved profetene, så har han i disse siste dager talt til oss ved Sønnen,
som han har satt til arving over alle ting, ved hvem han og har gjort verden,
han som er avglansen av hans herlighet og avbilledet av hans vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, og som derfor, da han hadde gjort renselse for våre synder, satte seg ved Majestetens høire hånd i det høie,
og er blitt så meget større enn englene som han har arvet et herligere navn fremfor dem.» (Hebr. 1:1-4)
Dette minner oss om det 132. kapitel i Lære og pakter, hvor Herren lover oss at de som har mottatt denne nye og evige pakt og som lever opp til de pakter president Romney har snakket om, vil gå forbi englene. Han går forbi gudene og englene som venter der for å vokte portene.

«For til hvem av englene har han nogen tid sagt: Du er min sønn, jeg har født dig idag, og atter: Jeg vil være ham en far, og han skal være mig en sønn?» (Hebr. 1:5)
Himmelen er full av engler, men de er ikke som Guds sønn. Vi kunne også legge til at de ikke er som dere som har gjort dere kvalifisert til det høye kall å bli opphøyet i Herrens rike gjennom de velsigner han har lovet.
«Men når han atter fører den førstefødte inn i verden, sier han: Og alle Guds engler skal tilbede ham.» (Hebr. 1:6)
Det er Guds sønn. Det er Jesus Kristus, som vi tilber av all vår sjel, alt vårt sinn, all vår kraft og all vår styrke. Det er han som er Guds sønn.

«Derfor må vi så meget mere gi akt på det vi har hørt, forat vi ikke skal drive bort derfra.» (Hebr. 2:1) *Forat vi ikke skal drive bort derfra.* Jeg håper at vi ikke skal drive bort derfra når vi har funnet vår vei i dette mektige prestedømmets program.

«Hvorledes skal da vi undfly om vi ikke akter så stor en frelse? — den som først blev forkynt ved Herren og deref-ter stadfestet for oss av dem som hadde hørt ham.» (Hebr. 2:3)
Vi har hørt denne strålende frelsesplan gjennom Peter, Jakob, Johannes, Paulus og andre av brødrene som har hørt den gjennom Herren som utarbeidet den.

«For det sømmet sig for ham for hvis skyld alle ting er til, og ved hvem alle ting er til, da han førte mange barn til herlighet, gjennem lidelser å fullende deres frelses høvding.» (Hebr. 2:10)
Det er 225000 av dere, brødre, som hører på oss i kveld. Jeg antar at 225000 av dere kan bli guder. Det ser ut til å være rum nok der ute i universet. Herren har bevist at han vet hvordan det skal gjøres. Jeg tror han kan skape, eller sannsynligvis la oss hjelpe til med å skape verdener for oss alle; for hver enkelt av oss 225000.

Tenk på hvilke muligheter dette innebærer. Alle små gutter som nettopp er født er arvinger til dette fantastiske program. Når de blir voksne, møter de en god kvinne som de gifter seg med i templet. De holder alle Herrens bud. De holder seg rene. De blir så Guds sønner, og de fortsetter på den strålende vei som er beredt for dem. De fortsetter forbi englene, ja, forbi englene og gudene som venter der.

Dere husker sikkert at det står i kapitel 132 i Lære og pakter at Abraham mottok alt han mottok på samme måte, og at han allerede sitter på sin trone. Han har [illegible] sin opphøyelse.

Det er naturligvis lenge siden han døde.

Paulus sier videre: «Eftersom da barnene har del i blod og kjød, fikk også han i like måte del deri, forat han ved døden kunde gjøre til intet den som hadde dødens velde, det er djevelen» (Hebr. 2:14), ved å være underlagt døden, dø og siden komme tilbake fra de døde som et oppstandent vesen.

«For engler tar han sig jo ikke av, men Abrahams ætt tar han sig av.» (Hebr. 2:16)

Gjennom Abraham, Isak, Jakob og David, ble Herren Guds sønn gjennom Abraham.

«Derfor, hellige brødre, I som har fått del i et himmelsk kall, gi akt på den apostel og yppersteprest som vi bekjenner, Jesus (Jesus som var høyprest akkurat som mange av dere; han var også en apostel som brødene på denne forhøyning er apostler) . . .

For denne er aktet så meget større ære verd enn Moses, som den som har gjort huset, har større ære enn huset selv . . .

derfor harmedes jeg på denne slekt og sa (Herren sa om folket som var i Egypten som fanger): De farer alltid vill i hjertet; men de kjente ikke mine veier,

så jeg svor i min vrede, de skal ikke komme inn til min hvile.»

Når vi tenker på hvile, tenker vi ofte på å ligge på sofaen eller i gresset eller et annet sted hvor vi kan slappe av. Det er ikke den slags hvile Herren snakker om. Det er han som er mest iherdig, som arbeider ivrigst og lengst og som lever nærmest sin himmelske Fader som får hvile — hvile fra sitt slit og besvær, men ikke fritas for sitt arbeide.

Jeg vil også gjerne lese noen linjer fra et skriftsted som står i Den kostelige perle. Dette er naturligvis et prestedømsmøte. Dere har alle sammen prestedømmet. Dette er virkelig et stort privilegium. Jeg vil gjerne lese noen linjer som deres far, Abraham, har sagt for å vise dere hvor viktig det var for ham. Han sier:

«Og da jeg forsto at der var større glede, fred og hvile for meg (denne andre hvilen som dere arbeider for å oppnå, søkte jeg efter fedrenes velsignelser og den rettighet hvortil jeg skulle bli ordinert for å forvalte disse; og jeg var en som fulgte rettferdighet og begjærte stor kunnskap, og jeg ønsket å bli en mer hengiven efterfølger av rettferdighet og å besitte større kunnskap og bli far til mange nasjoner, en fredsfyrste. Og idet jeg ønsket å motta veiledning og å holde Guds bud, ble jeg en rettmessig arving, en høyprest, med fedrenes rettighet i min besittelse.» (Abr. 1:2)

Jeg tror det var ti generasjoner mellom Adam og Noah og ti generasjoner mellom Noah og Abraham. Han arvet fedrenes velsignelser. Og hvem er så fedrene? Det er de rettferdige menn som var nasjonenes patriaker i denne første tiden.

Han sier: «Det ble meddelt meg fra fedrene, og den kom gjennom fedrene fra tidenes begynnelse (Når var det? Jeg antar vi ville svare at det var da Adam ble plassert på jorden), ja, fra selve begynnelsen, eller fra tiden før jorden ble dannet og ned til denne tid, ja, endog den førstefødtes rettighet, som ble gitt det første menneske, som er Adam, vår forste fader, gjennom fedrene til meg.

Jeg søkte å bli beskikket til prestedømmet ifølge Guds løfte til fedrene angående efterkommerne.» (Abr. 1:3-4)

Dette er noe vi arver. Vi ble født som arvinger til det. Alt vi trenger å gjøre er å kvalifisere oss til å motta hans velsignelse, for uten denne kunne vi aldri reise til templet. Og hvis vi ikke kunne reise til templet, kunne vi aldri bli beseglet. Vi kunne derfor ikke ha noen familie, og vi kunne ikke fortsette med vårt arbeide.

«Mine fedre, som hadde vendt seg bort fra sin rettferdighet og fra de hellige bud som Herren, deres Gud, hadde gitt dem, og begynt å tilbe hedningenes guder, nektet helt å lytte til min røst.» (Abr. 1:5)

Abraham måtte derfor reise sin vei. Han forlot Kaldea og reiste nordover langs elven til han kom til Haran, som nå er Tyrkia. Han reiste videre derfra til Palestina.

Hvis jeg ikke har trettet dere ut ved å lese så meget, vil jeg gjerne lese to eller tre linjer til før jeg slutter

«Og hans røst lød til meg (efter at Herren hadde slått den mann som holdt på å ta livet av Abraham på alteret): . . . mitt navn er Jehova, og jeg har hørt deg og er kommet for å befri deg og ta deg bort fra din fars hus og fra alle dine slektninger, til et fremmed land du ikke kjenner . . .

Som det var med Noah, således skal det også være med deg; dog gjennom din tejenestegjerning skal mitt navn bli kjent på jorden evindelig.» (Abr. 1:16, 19) Han sier videre: «Jeg vil utvelge deg til å bære mitt navn.» (abr. 1:18) *Mitt navn*. Jesu Kristi navn. Prestedømmet kalles «Det hellige prestedømmet efter Guds Sønns orden.» (L&p 107:3) Senere fikk prestedømmet Melkisedeks navn forat vi skulle unngå å gjenta Guds sønns navn for ofte. I forbindelse med dette, synes jeg at vi ofte bruker guddommens navn litt for meget og litt for familiært. Et godt eksempel på dette er det faktum at Herren ga prestedømmet Melkisedeks navn for å unngå dette.

Bare én tanke til før jeg slutter, og det er følgende: «Jeg skal fra nu av,» sa Abraham, «forsøke å skildre hendelsesforløpet fra min egen tid av og tilbake til skapelsens begynnelse, for opptegnelsene er kommet i mine hender, og jeg har dem inntil nu (og dette er meget viktig i forbindelse med endel av det andre arbeide vi har behandlet under denne konferansen) . . . Men fedrenes, ja, patriarkenes opptegnelser vedrørende prestedømmets rett, dem bevarte Herren, min Gud, i mine egne hender. Derfor har jeg inntil denne dag hatt kunnskap om skapelsens begynnelse, ja, om planetene og stjernene, således det ble kunngjort for fedrene. Og jeg skal forsøke å skrive noe om dette i denne opptegnelse av hensyn til min efterslekt.» (Abr. 1:28, 29)

Brødre, det er et stort privilegium å bære prestedømmet — dette prestedømme hvor vi går fra diakon til lærer og prest — og derefter får det prestedømme som varer evig — varer så lenge vi er verdige til å bære det. Dette prestedømme som kan bli vårt skjold og vår vei til de evige verdener. Jeg ber Herren velsigne oss slik at vi aldri må betrakte det som noe dagligdags å være en eldste. «Han er bare en eldste. Han er bare en sytti. Han er bare

en høyprest.» Å være høyprest — *en høyprest* — er virkelig stort for en mann. Å betrakte det som noe mindre enn uvanlig og enestående ville være det samme som å vise at vi ikke forstår de velsignelser vi har fått.

Dette er hentet fra de læresetninger vi har. Herren har sagt: «Jeg er Den allmektige.» «Jeg er Jesus Kristus.» «Jeg er Jehova.» Det er ham vi tilber. Vi synger om ham i nesten alle våre sanger. Vi nevner ham i alle våre bønner. Vi snakker om ham på alle våre møter. Vi elsker og tilber ham. Vi lover og vier oss selv om og om igjen til at vi fra dette øyeblikk av vil leve nærmere ham og hans løfter og de velsignelser han har gitt oss. Jeg sier dette til dere med all min hengivenhet og kjærlighet og i Jesu Kristi navn. Amen.

Ord fra hjertet

Spencer W. Kimball

Brodre og søstre! Vi har hatt en storartet konferanse. Den har vart i tre dager og omfattet åtte sesjoner. Brodrene har talt fra hjertet, og de har gjort oss oppmerksom på mange av de store sannheter som Jesus Kristus, vår Herre og Mesters evangelium inneholder.

Vi håper at alle Kirkenes ledere og medlemmer som har vært tilstede på konferansen, er blitt inspirert og oppbygget. Vi håper dere har ført fyldige notater av de tanker som har fylt deres sinn mens brodrene har talt til dere. Dere har fått mange forslag som vil hjelpe dere som ledere til å bli mer fullkomne i deres arbeide. Vi har fått mange tanker som vil hjelpe oss til å leve et mer fullkomment liv, og dette er naturligvis hovedhensikten med at vi er kommet hit.

Mens jeg har sittet her, har jeg kommet til at det er mange, mange områder i mitt liv som jeg kan forbedre når jeg kommer hjem fra denne konferansen. Jeg har satt opp en liste over dem i tankene, og jeg akter å skride til verket så snart konferansen er slutt.

Dere har hort brødrene tale med stor styrke om evangeliets prinsipper. Dere har hørt bror Benson fortelle oss i en inspirert tale at Guds uforanderlige lover står fast i himmelen. Når mennesker og nasjoner nekter å rette seg efter dem, kommer straffen som en naturlig følge. De vil bli kastet ut. Synd krever straff. Han sa videre: «Som Herrens ydmyke tjenere, ber vi derfor nasjonenes ledere om å være ydmyke og bøye seg for Gud og søke hans inspirasjon og veiledning.» Dette er en kraftig uttalelse, men den er helt på sin plass.

Dere har hørt eldste Thomas S. Monson tale om hvordan presidenten for De tolv apostlers råd ble veiledet gjennom Herrens inspirasjon til å gjore visse forandringer, slik at eldste Monson kom til å befinne seg på et spesielt sted for å gi et døende barn en velsignelse. Han fortalte oss om hvordan alt ordnet seg slik at han kunne reise til denne konferansen og kjore 130 km utenom den planlagte ruten for å treffe en familie som snart skulle begrave sin lille pike.

Horte dere eldste Sill fortelle eksempler på store og mektige folk som mistet sin makt når de begynte å hengi seg til et vellystig liv? Han fortalte også en historie fra *Pilgrims Progress* om en mann som ga avkall på kronen fordi han hadde viet sitt liv til å rake gjodsel.

«Den sak vi har å kjempe for, er den storste som verden noensinne har kjent,» sa han. «Sporsmålet er bare hvordan vi skal gjore det.»

Dere har hort eldste Cullimore fortelle om programmet for familiens hjemmeaften. Hvor strålende er ikke dette programet? Jeg håper at hver enkelt av dere vil gå hjem og se til at dere ikke feiler når det gjelder å folge det. Det ble påpekt under Hjelpeforeningens konferanse at den onde vet hvor han skal angripe oss. Han kommer til å angripe hjemmet. Han vil forsøke å bryte ned familien. Dette er hva han ønsker å gjore. Dere vil se at alle de Satans anstrengelser som brodrene har nevnt i sine taler har som mål å ødelegge hjem, familie, foreldre og kjære. Det er dette Satan vil. La oss bestemme oss for at han ikke skal lykkes i vår familie.

Dere har hort eldste Tuttle og andre av brødrene snakke om vårt strålende misjonærarbeide.

President Romney skisserte utfra Skriften opp historien til de nasjoner som har bebodd og bebor dette kontinent. Han fortalte om nephitene og jareditene og belyste Herrens løfte om at hvilken som helst nasjon som skal besitte dette forjettede land, skal være fri for trelldom og fangenskap og for alle andre nasjoner under himmelen hvis de bare vil tjene landets Gud, som er Jesus Kristus (se Ether 2:12).

Dette er sagt med nesten så få ord som overhode mulig, men hvor viktige og omfattende er de ikke?

Dere horte bror McConkie si at menneskeheten får store velsignelser en eller to ganger hvert tusen år. Han behandlet dette i detalj. Han snakket om det strålende progrem vi har fått, i denne evangelieutdeling såvel som i andre utdelinger — nemlig det gjengitte evangelium.

Eldste Hanks talte om fedres makt over sine sønner og [illegible] hva de kan gjore for [illegible] [illegible]ise dem og [illegible]

Dere har [illegible] m

den bølge av pornografisk smusslitteratur som nesten oversvømmer oss, og den vekt som legges på sex og vold. Jeg likte den måten han bad oss om å oppmuntre våre ledere — de lovgivende myndigheter — til å få kontroll over denne situasjonen på. Han sa at hvis de gjør det, skulle vi takke og rose dem, og hvis de ikke gjør det, skulle vi minne dem om at dette burde gjøres.

Eldste Haight sa at Kirken ikke kan funksjonere effektivt uten delegering av myndighet, og for å kunne gjøre dette, må vi ha prestedømmet. Prestedømmet er gitt oss, og vi er forberedt på å føre det videre.

Jeg kunne fortsette å nevne resten av brødrene. De har alle holdt usedvanlig gode taler. Jeg er sikker på at vi er blitt grepet av det som er blitt sagt mens vi har sittet her og lyttet og bedt.

Jeg vil gjerne nevne den tale eldste Hunter holdt om denne bygnings historie i dag morges. Jeg har vært her lenge. Jeg er født her, men jeg har aldri hørt det han sa før, og jeg er takknemlig for denne vakre beretningen om de offer og det arbeide disse gode menneskene — våre foreldre — gjorde for at vi skulle kunne sitte i hvert fall nogenlunde komfortabelt i dette strålende tabernakel. Hvor lenge har ikke denne bygning tjent oss? Et hundre år, sa han. Tenk at denne bygning har tjent oss i et hundre år.

Jeg kan forestille meg hvordan profeter, apostler og andre ledere har holdt utallige strålende taler i denne bygningen. Jeg kan tenke meg de utallige oppriktige bønner brødrene har holdt her fra dypet av sitt hjerte. Jeg kan forestille meg alle kor som har efterfulgt hverandre og Kirkens ledere og hvilken strålende tjeneste denne bygning har ydet. Jeg håper den vil stå i minst hundre år til.

Jeg tror at bror Hunter, som snakket om misjonærarbeide, sa at hvis vi fra denne talerstol skulle lese navnene på alle dem som kommer til å reise på misjon, så ville det ta resten av dagen bare å nevne navnene. Vi har nemlig kalt så mange misjonærer i år at de ville fylle hele tabernaklet, ja, like mange som dere som sitter her. Hvordan ville det være hvis vi kalte dere alle til å reise på misjon?

Jeg skulle ønske jeg hadde tid til å nevne noen av de andre strålende talene for det hjelper meg til å oppsummere det som er blitt sagt og fastslå hva jeg har hørt, hva jeg ønsker å huske og hva jeg vil gjøre noe ved

Jeg vil også gjerne nevne bror Perrys mektige tale om ekteskap. Dette er et virkelig problem når vi tenker på at Satan slår til på de områder hvor han kan volde størst skade. Dette er vel det viktigste området, ikke sant? Hvis vi unnlater å gifte oss og unnlater å ha et hjemmeliv, er det ute med oss.

Mine brødre og søstre! Dette er Jesu Kristi evangelium, og jeg vil si til alle som har hørt på oss at vi ikke har narret dere. Det vi har sagt dere i disse tre dagene er sannheten, den **absolutte sannhet som har betydning for frelse og opphøyelse for hver eneste sjel som kan lytte og høre. Dette er Jesu Kristi evangelium. Han er vår Herre. Dette er en kristen kirke. Vi følger ham. Vi elsker ham. Vi priser ham. Vi herliggjør ham. Vi må fortsette å følge ham i alle ting. Evangeliet er gjengitt. Det er her i hele sin fylde. Så vidt vi vet har det aldri før på jorden vært så helt og fullstendig og så omfattende. Det er tilgjengelig for oss og tilgjengelig for millioner av mennesker, hvorav noen hører på oss nå. Vi håper at de ikke vil begå det feiltrinn å forkaste eller ignorere det. Gud velsigne dere som har hørt på.**

Gud velsigne alle dere som er her. Måtte han følge dere hjem til deres familier. Måtte hans fred være med dere, slik at dere kan leve et rikt liv og et godt familieliv. Jeg ber om disse velsignelser og bærer mitt vidnesbyrd til dere om dette verks guddommelighet. Jeg vet at Gud lever og at Jesus er Kristus, vår Frelser og Forløser. Jeg bærer også vidnesbyrd om at den vei han har beredt, livets vei, er riktig og sann i alle detaljer. Jeg bærer dette vidnesbyrd til dere med den store kjærlighet og takknemlighet vi føler for dere i Jesu Kristi navn. Amen.

En eller to ganger

Bruce R. McConkie

En eller to ganger i et tidsrom av tusen år — kanskje bare et dusin ganger siden det dødelige menneske ble formet av støvet til en levende sjel — finner det sted en begivenhet som er av slik betydning at hverken himmel eller jord noensinne blir den samme efterpå.

En eller to ganger i generasjonenes løp griper en hånd fra himmelen en hånd på jorden i fullkommen harmoni, et guddommelig drama folder seg ut, og det normale hendelsesforløp på jorden forandres.

Av og til i en stille have, under ild og torden i Sinai, i en grav som ikke kan forsegles eller i en stor sal den sal der Jesus og disiplene spiste påskelammet, se Luk. 22:12 — nesten alltid utenfor menneskenes blikk og sjelden for mer enn en håndfull personer — griper Herren inn i menneskenes anliggender og kunngjør sin vilje med hensyn til deres frelse.

En slik begivenhet fant sted for 6000 år siden i en have som var plantet øst i Eden da mannen Adam og kvinnen

Guds hellige ord og opplyse den urolige sannhetssøkerens hjerte.
Søk i Skriften. Samle deg en skatt av evangeliets sannheter. Gled deg over det evige livets ord i dette liv og håpet om udødelig herlighet i livet efter dette. Les, grunn og be om alt det som profetene har skrevet. Det er denne kurs Herren ber mennesket om å følge når det gjelder hans hellige ord. Det var langs denne sti av fremgang og opplysning at unge Joseph ble ledet av denne forsynets hånd som kjenner slutten fra begynnelsen og regjerer med kjærlighet og barmhjertighet over alle sine barn.

Den unge gutten Joseph — som da gikk i sitt femtende år, og som bare fire og tyve år senere skulle lide martyrdøden for det han skulle få se og for det vidnesbyrd han bar om det — leste et skriftsted i Jakobs brev som skulle bli det mest innflytelsesrike enkeltstående skrifsted som noensinne er kommet fra en profets penn.
Moses har gitt oss følgende mektige uttalelse, som av mange betraktes som det fremste skriftsted i Det gamle testamente: «Hør, Israel! Herren vår Gud, Herren er én.
Og du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din makt» (5. Mos. 6:4-5) Jesus, vår Herre, tok for seg disse ord og kalte dem det første og største bud.
De ord som de fleste mennesker mener er den største uttalelse i Det nye testamente er disse: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, forat hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv.» (Joh. 3:16)
Det er vanskelig å overvurdere betydningen av disse skriftsteder og den innvirkning de og lignende skriftsteder har hatt på mange menneskers liv. Men allikevel; disse få ord av Jakob som åpnet døren til det første synet og viste hvordan alle mennesker kan få vite hva Gud har bevirket i disse siste dager, er den mest innflytelsesrike uttalelse som noensinne har utgått fra en profets munn. De ble begynnelsen til det største av alle Guds verk, et verk som i sin tid skal dekke jorden med omvendte sjeler.
Dette er ordene: «Men dersom nogen av eder mangler visdom, da bede han Gud, han som gir alle villig og uten onde ord, og den skal gis ham.» (Jak. 1:5)
Dette er enkle, lettfattelige og rene ord; ord som har gitt alle mennesker i alle tidsaldre en mulighet til å lære å kjenne hans hensikt og vilje som har skapt dem; ord som ble diktert av Den hellige ånd til en av de siste profetene i Det nye testamente; ord som skulle synke dypt inn i i hjertet på den første profeten i de siste dager og være årsaken til at den største av alle evangelieutdelinger fikk sin begynnelse.
Mangler du, O menneske, visom? Ønsker du å vite hvilken av alle kirkene som er den rette og hvilken av dem du skulle slutte deg til? Har du behov for mer kunnskap enn du nå har? Ville du gjerne bryte gjennom tid og rum og se inn i evigheten?
Be da til Gud. Søk hans vilje. Stol på din Skaper. Vend deg til ham som er all sannhet og all rettferdighets kilde.
Det er imidlertid et vilkår forbundet med dette. Jakob sa: «Men han bede i tro, uten å tvile; for den som tviler, ligner havsbølgen, som drives og kastes av vinden.
For ikke må det menneske tro at han skal få noget av Herren». (Jak. 1:6-7)
Ved dette vendepunkt i historien da Guds ånd hvilte over verdens mørke, og ufødte menneskers ånder ventet på denne formaning. «Det bli lys» (1. Mos. 1:3), ble unge Joseph veiledet av Gud til å grunne over disse ord som skulle bli innledningen til den største lysets og sannhetens epoke som jorden noensinne har sett.
«Aldri har et skriftsted gått så rett til hjertet på noe menneske som tilfellet var med meg,» sa den unge profeten senere. «Det var som om det med stor kraft trengte inn i mitt ganske hjerte. Igjen og igjen overveiet jeg det.» (Joseph Smith 2:12)
Slik arbeider Gud, og slik arbeider Den hellige ånd. Med en kraft som ingen andre enn de som er på bølgelengde med det uendelige kan kjenne til, sank Jakobs ord dypt inn i hjertet til denne store siste-dagers profet.
Om de religiøse uoverensstemmelser som spredte gift og forvirring over landet, sa Joseph Smith: «De forskjellige samfunns religionslærere tolket ett og samme skriftsted så forskjellig at de tilintetgjorde min tro på at man kunne løse problemet (om hvilken kirke som var sann) ved å henvende seg til Bibelen.» (Joseph Smith 2:12)
Han måtte be til Gud, på samme måte som alle mennesker må gjøre, og dette gjorde han. Han gikk et kort stykke fra sitt hjem på landet til en ensom lund. Her knelte han alene og utøste sitt hjerte for sin Skaper. Han oppsendte sitt hjertes ønske til Gud. (se Joseph Smith 2:15)
Dette var skjebnens og håpets time. Midt i frafallets mørke, begynte et lys å skinne. Skapelsens store formaning: «Det bli lys», skulle lyde på nytt. Evangeliets lys, det evige ords lys, skulle snart sende sine stråler ut over hele jorden.
Det som er stort kommer imidlertid aldri lett. Begivenheter som får jorden til å riste møter berg av motstand. Det må være en motsetning i alt. (se 2. Ne. 2:11) Alle som søker efter den sanne kirke, må regne med verdens motstand. Joseph Smith var ingen unntagelse.
Mens han ba, kjempet mørkets makt mot ham med satanisk skrekk. Han sa: «Jeg ble grepet av en makt som fullstendig overveldet meg, og den hadde en sådan forbausende innflydelse på meg at den bandt min tunge, så jeg ikke kunne tale. Tykt mørke innhyllet meg, og en stund forekom det meg at jeg var dømt til øyeblikkelig tilintetgjørelse.» (Joseph Smith 2:15)
Slik arbeider Satan. Når himmelens Gud vil sende det største lys til verden, motsetter den ondes makt seg dette med det dypeste mørke og den største misgjerning. Vår felles fiende, Lucifer, forsøkte å bekjempe den lovede gjenopprettelse på samme måte som han nå forsøker å bekjempe den fullendte gjenopprettelse.

«Jeg anvendte imidlertid all min styrke til å anrope Gud om å befri meg fra denne fiendes makt som hadde grepet meg,» fortsetter profeten. «og i samme øyeblikk som jeg var ved å synke ned i fortvilelse og overgi meg til tilintetgjørelse — ikke til en innbilt tilintetgjørelse, men til et virkelig vesens makt [illegible] verden, [illegible] overveld[illegible]

Eva falt for at mennesket skulle bli til. En annen slik begivenhet forandret historiens kurs fordi en gammel profet trodde på Gud og bygget en ark hvori han og syv andre personer av alle jordens innbyggere ble frelst fra en våt grav.

Den mest betydningsfulle av dem alle fant sted i en have kalt Getsemane som lå utenfor Jerusalems murer. Den mest betydningsfulle av planeten jordens innbyggere svettet her store blodsdråper fra hver pore da han i stor sjelekval påtok seg alle menneskers synder på den betingelse at de omvender seg. En annen slik begivenhet som skulle innvirke på hver eneste levende sjel, fant sted i mannen fra Arimateas grav da den syndfrie ånd som tilhørte det eneste fullkomne menneske, vendte tilbake fra Guds paradis for igjen å påta seg — denne gang i strålende udødelighet — det gjennomstungne og drepte legeme som en gang hadde vært hans.

Den begivenhet som vi imidlertid spesielt ønsker å snakke om, og som i betydning står på linje med de største begivenheter i åpenbart religion, er den som fant sted i en lund i nærheten av Palmyra i delstaten New York en vakker, klar vårdag i 1820. Var det den 6. april? Kanskje; så sier i alle fall tradisjonen. Hva enten dette er riktig eller ikke, så skulle det som fant sted den gang komme til å innvirke på milliarder av vår Faders barn som skulle leve på jorden fra da av og frem til den store sluttscenen da Sønnen skal overlevere riket, renset og lytefritt, til sin Fader.

Sammenlignet med det som hendte i en lund i delstaten New York denne vårmorgen, blir det som hendte da Moriancumer sa til fjellet Zerin: «Flytt deg», og det flyttet seg; da Moses ba Rødehavet om å dele seg, og det gjorde det, eller da Josva sa: «Stå stille, sol, og du måne», og det ble så, av ringe betydning.

La oss nærme oss det himmelsendte mirakel som fant sted denne klare morgen med ærbødighet og ærefrykt, og med tilbedelsens og takknemlighetens ånd, og la oss først se på de ytre omstendigheter rundt begivenheten.

Dette nådens år, 1820, var, på samme måte som de forutgående 1400 årene, et år hvor mørke dekket jorden og folkets sinn var dypt formørket. (se L&p 112:23) Da morgenen steg opp over fjellene, var det en dag med åndelig mørke og tungsinn; en dag med skyer og tykt mørke. Englene betjente ikke lenger menneskene, Guds røst hadde stilnet, og mennesket fikk ikke lenger se sin Skapers ansikt. Gaver, tegn, mirakler og alt det som de hellige i gammel fid kunne glede seg over, var ikke lenger vanlig blant dem i hvis hjerter det fantes religiøs nidkjærhet. Det var ingen som så syner eller fikk åpenbaringer, og himmelen var ikke åpen. Herren lot ikke rettferdighet regne ned over et utvalgt folk slik han hadde gjort i gammel tid.

De døde ble ikke oppreist, de blindes øyne ble ikke åpnet, og de døves ører ble ikke helbredet. Det var ingen som hadde myndighet til å binde på jorden og i himmelen. Det evangelium som Paulus forkynte og som Peter døde for ble ikke lenger prediket fra kristenhetens prekestoler.

Kort sagt, det rådet et fullstendig frafall. Den beskjedne nasareerens religion fantes ikke. Alle sekter, samfunn og kirker var på avveier. Satan frydet seg, og hans engler lo. Slik var de sosiale og religiøse forhold på den tiden.

Men i Hans visdom som vet alt og som regjerer over jord og helvete, var timen for den lovede gjenopprettelsen kommet. Året 1820 skulle bli det år da den store Jehova begynte gjenopprettelsen av alle ting som de hellige profeter hadde talt om fra eldgamle dager av. (se Ap. gj. 3:21) De pakter som Herren hadde inngått med Abraham, Isak og Jakob var iferd med å gå i oppfyllelse.

Når tiden er kommet til å plante og høste, sender vingårdens Herre de nødvendige jordarbeidere. Herrens verk blant menneskene utføres av mennesker. Utvalgte sjeler blir hans tjenere. I Herrens beleilige tid kom derfor Joseph Smith jr., som var den mann som var utvalgt. «Joseph Smith, Herrens profet og seer, har utført mer, med undtagelse av Jesus selv, for menneskenes frelse i denne verden enn noget annet menneske som nogensinne har levet.» (L&p 135:3)

Denne forutordinerte profet kom for å begynne Herrens store verk i de siste dager.

Da Herren trengte en Enok for å bygge opp Sion, en hellighetens stad (se Moses 7:19), var Enok der. Da han trengte en Moses til å stå som den store lovgiveren i Israel, var Moses der. Da tiden kom og den lovede Messias måtte gi sitt liv som en løsepenge for mange (se Matt. 20:28), var den store befrieren der. Og, Gud skje takk, da timen kom for tidenes fyldes begynnelse (se L&p 128:18), var Joseph Smith, denne mektige sistedagers profet, der.

Til ham sa Herren: «Jordens ender skal spørre efter ditt navn, og dårer skal spotte dig, og helvede skal rase mot dig;
mens de rene av hjerte, og de vise, og de edle, og de dydige stadig skal søke råd og myndighet og velsignelser fra din hånd.» (L&p 122:1-2)

Det var i 1820 at mennesket og tiden tok hverandre i hånden. Synet skulle snart vise seg, og det sanne evangeliums brennende ild skulle fortære alle sekteriske tornebusker og alt ugress som fylte Herrens vingård.

For å forberede denne ildens dag som skulle komme, feiet en ånd av religiøs interesse og uro over det land hvor Herrens fremtidige profet bodde i fredelig ubemerkethet. De prester som forfektet en forfallen kristenhet, utøvet sitt yrke med fanatisk tapperhet. De ropte: «Se her!» og «Se der!» (Joseph Smith 2:5)

Hver enkelt religiøse lærer brukte all sin overtalelseskunst og sitt sofisteri for å omvende folk til sitt spesielle frelsesprogram. Følelsene var heftige, og bitterheten fylte menneskenes hjerter. En «ordstrid og meningsforvirring» spredte hat og splid blant dem. (Joseph Smith 2:10) Midt oppe i alt dette sa Guds fremtidige profet ofte til seg selv: «Hva skal jeg gjøre? Hvilket av alle disse trossamfunn er det rette, eller er ingen av dem sanne?
Dersom ett av dem er det rette, hvilket er så det, og hvorledes kan jeg få vite det?» (Joseph Smith 2:10)

Det var på dette kritiske tidspunkt at det guddommelige forsyn lot en stråle av det levende lys skinne gjennom

hadde erfart — nettopp i dette skremmende øyeblikk så jeg en lysstøtte rett over mitt hode.» (Joseph Smith 2:16)
På dette tidspunkt åpnet himmelen seg og sløret ble trukket tilside. Himmelen, som så lenge hadde vært lukket, sendte ut strømmer av velsignelser. Lysets, sannhetens, åpenbaringenes, miraklenes og frelsens tidsalder var født.
Stedet, timen, behovet, mennesket og det guddommelige var alle sammen forenet ved innledningen til Guds store verk i de siste dager. Himmelen rystet ikke og jorden skalv ikke. Det var ikke en begivenhet som ble fulgt av Sinais torden og mørke. Den var preget av den samme stillhet og ro som preget Maria Magdalena da hun sto foran en åpen grav og med ærbødighet utbrøt til den oppstandne Herre: «Rabbuni.» (Joh. 20:16)
Slik var omstendighetene da det største syn som ifølge våre opptegnelser noensinne er blitt mennesket til del, brøt gjennom det tette mørke. Fortidens guder åpenbarte seg på nytt:
«Jeg (så) en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg,» sa profeten. (Joseph Smith 2:16)
«Den var ikke før kommet til syne, før jeg fant ut at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer, hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa, idet han pekte på den annen: *Dette er min elskede Sønn. Hør ham!*» (Joseph Smith 2:17)
Store Gud i himmelen, hvilke under ser vi ikke nå. Himmelen revner, sløret blir trukket tilside, universets skaper kommer ned, både Faderen og Sønnen taler til det dødelige menneske. Guds røst høres på nytt. Han er ikke død. Han lever og taler. Vi hører hans ord idag som menneskene gjorde i gammel tid.
«Min hensikt med å søke Herren,» sier vår unge sannhetssøker, «var å få vite hvilket av de mange trossamfunn som var det rette, således at jeg kunne vite hvem av dem jeg skulle slutte meg til. Så snart jeg igjen hadde fått herredømme over meg selv, således at jeg atter kunne tale, spurte jeg derfor de personer som sto over meg i lyset, hvilket av de mange trossamfunn som var det rette, og hvilket jeg skulle slutte meg til.
Jeg fikk til svar at jeg ikke måtte slutte meg til noen av dem, for de var alle på avveie; og den person som talte til meg, sa at alle deres trosbekjennelser var en vederstyggelighet i hans øyne, at alle deres religionsforkynnere var fordervet, og at: «De holder seg nær til meg med sine leber, men deres hjerter er fjernt fra meg, og deres lærdommer er menneskebud som har gudfryktighets skinn, men fornekter Guds kraft».» (Joseph Smith 2:18-19)
En eller to ganger i et tidsrun av tusen år, blir den dør åpnet som alle mennesker må gå inn gjennom hvis vi vil ha fred i dette liv og arve evig liv i det rike som ligger foran oss.
En eller to ganger i generasjonenes løp gryr en ny tidsepoke, og lyset fra øst fordriver jordens mørke fra menneskenes hjerter.
Det skjer nå og da at himmel og jord i en fredelig lund utenfor menneskenes blikke deler et øyeblikk av fortrolighet, og ingen av dem blir mer den samme. Et slikt øyeblikk opprant en vakker, klar vårmorgen i 1820 i en lund i nærheten av Palmyra i delstaten New York.
Menneske spurte og Gud svarte.
Joseph Smith så Faderen og Sønnen.
Jeg vet dette og bærer vidnesbyrd om det i Herren Jesu Kristi navn, han som er Sønnen og hvis vidner vi er. Amen.

Et barns tro

Thomas S. Monson

Hvilken strålende tid er det ikke når vi har konferanser! Tempelplassen i Salt Lake City er samlingsstedet for titusener som har reist lange strekninger for å få høre Herrens ord. Idag er Tabernakelet overfylt. Vennlige samtaler er erstattet av musikk fra koret og stemmene til dem som holder bønn og gir taler. En god ærbødighet fyller luften.
Det er en ydmyk opplevelse å se inn i deres ansikter og å sette pris på deres tro og hengivenhet for sannheten. Tålmodig sitter dere på disse historiske benkene som tidens tann ikke har gjort behageligere.

Jeg er særlig takknemlig for de barna som er her. På galleriet til venstre for meg ser jeg en nydelig pike på omtrent ti år. Kjære, jeg vet ikke hva du heter eller hvor du kommer fra. Men dette vet jeg: uskyldigheten i ditt smil og det milde uttrykket i dine øyne har overtalt meg til å legge tilside det budskap jeg hadde forberedt til en annen anledning. Idag føler jeg meg tilskyndet til å tale til deg.
Da jeg var en gutt på din alder hadde også jeg en lærerinne på Søndagsskolen. Hun leste for oss fra Bibelen om Jesus, verdens Frelser og Forsoner. En dag lærte hun oss hvordan de små barn ble brakt til ham for at han skulle legge sine hender på dem og be for dem. Hans disipler irettesatte dem som kom med barna. «Men da Jesus sa [illegible] han [illegible] og sa til dem: [illegible] til

mig, hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til.» (Markus 10:14)
Jeg har aldri glemt den leksen. Bare for noen få måneder siden gjenopplevet jeg dens betydning og tok del i dens kraft. Min lærer var Herren. La meg få dele denne opplevelsen med dere.
Langt fra Salt Lake City, Utah, og omtrent 130 km fra Shreveport, Louisiana, bor Jack Methvin og hans familie. Moren, faren og guttene er medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Inntil nylig hadde de også en søt datter som velsignet hjemmet med sitt nærvær. Hun het Christal. Hun var bare ti år gammel da døden gjorde ende på hennes jordiske tilværelse.
Christal likte å løpe rundt og leke på den store gården der hun og familien bodde. Hun var flink til å ri og var aktiv i 4 H-arbeide og vant premier på lokale utstillinger og utstillinger som ble arrangert i delstaten. Hun hadde en strålende fremtid, og livet var herlig å leve. Så oppdaget man en usedvanlig kul på benet hennes. Spesialistene i New Orleans stilte diagnosen, og kom med sin dom: kreft. Benet måtte amputeres.
Hun kom seg godt efter operasjonen, levde så aktivt som noensinne og klaget aldri. Så oppdaget legene at kreften hadde spredd seg til lungene hennes. Familien Methvin ga ikke opp håpet, men planla en flytur til Salt Lake City. Christal kunne få en velsignelse av en av generalautoritetene. Familien Methvin kjente ingen av brødrene personlig, så de lot Christal velge ved å vise henne et billede av generalautoritetene. Ved et tilfelle ble jeg valgt.
Christal foretok aldri turen til Salt Lake City. Hennes tilstand forverret seg. Slutten nærmet seg. Men hennes tro var urokkelig. Hun sa til sine foreldre: «Er det ikke snart stavskonferanse? Kommer ikke en av generalautoritetene? Og hvorfor kan ikke bror Monson komme? Hvis jeg ikke kan komme til ham, kan Herren sende ham til meg.»
I mellomtiden utviklet en høyst uvanlig situasjon seg i Salt Lake City hvor man ikke kjente til det som skjedde i Shreveport. Den uken det skulle være stavskonferanse i Shreveport, Louisiana, hadde jeg fått i oppdrag å reise til El Paso, Texas. President Ezra Taft Benson ba meg om å komme til sitt kontor og forklarte at en av de andre brødrene hadde gjort en del forberedende arbeide i forbindelse med delingen av staven i El Paso. Han spurte om jeg hadde noe imot at en annen dro til El Paso og jeg et annet sted. Selvfølgelig var ikke det noe problem — et hvilket som helst sted ville være fint for meg. Så sa president Benson: «Bror Monson, jeg føler meg tilskyndet til å la deg besøke Shreveport, Louisiana stav.» Jeg godtok dette. Dagen kom, og jeg ankom til Shreveport.

Lørdag eftermiddag var full av møter — ett med stavspresidentskapet, ett med prestedømslederne, ett med patriarken og enda et annet med stavens generalbestyrelse. Nesten unnskyldende spurte stavspresident Charles F. Cagle om min timeplan tillot at jeg velsignet en ti år gammel pike som hadde kreft. Hennes navn: Christal Methvin. Jeg svarte at jeg skulle gjøre det hvis det ble mulig, og spurte om hun ville overvære konferansen eller om hun var på sykehuset i Shreveport. Idet han var klar over mitt fullsatte program nesten hvisket president Cagle at Christal var bundet til hjemmet — *mer enn 130 km fra Shreveport!*
Jeg så over listen over møter for kvelden og neste morgen, og undersøkte når flyet mitt gikk tilbake. Det var ganske enkelt ikke noe tid til overs. Så kom jeg på en alternativ løsning. Kunne vi ikke huske den lille piken i våre offentlige bønner under konferansen? Herren ville sikkert forstå. På dette grunnlag fortsatte vi med de oppsatte møter.
Da dette budskapet kom til familien Methvin, var de forståelsesfulle, men skuffet. Hadde ikke Herren hørt deres bønner? Hadde han ikke sørget for at bror Monson kom til Shreveport? Igjen ba familien, og de ba om en siste tjeneste — at deres dyrebare Christal måtte få sitt ønske oppfyllt.
I det øyeblikk familien Methvin knelte i bønn, viste klokken i stavssenteret 7.45 Lederskapsmøtet hadde vært inspirerende. Jeg holdt på å ordne mine notater og forberedte meg til å gå frem til talerstolen da jeg hørte en stille stemme inni meg. Budskapet var kort og ordene kjente: «La de små barn komme til mig, hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til.» (Markus 10:14) Notatene ble uklare for meg. Tankene vendte seg til en liten pike som trengte en velsignelse. Avgjørelsen var tatt. Møteopplegget ble forandret. Når alt kommer til alt er mennesker viktigere enn møter. Jeg vendte meg mot biskop James Serra og ba ham om å forlate møtet for å underrette familien Methvin.
Familien Methvin hadde akkurat reist seg fra sin bønn da telefonen ringte og overbrakte budskapet om at denne tidlige søndag morgen — på Herrens dag — ville vi reise til Christals sengeleie i fastens og bønnens ånd.
Jeg kommer alltid til å huske denne tidlige morgenreise til den himmel familien Methvin kaller sitt hjem. Jeg har vært på hellige steder, ja, i hellige hus, men aldri før har jeg følt Herrens nærvær sterkere enn i familien Methvins hjem. Christal virket så liten der hun lå fredfullt i en stor seng. Rommet var lyst og hyggelig. Solskinnet fra østvinduet fylte rommet med lys slik Herren fylte våre hjerter med kjærlighet.
Familien samlet seg rundt Christals seng. Jeg så ned på barnet som var for sykt til å reise seg, ja, nesten for dårlig til å snakke. Sykdommen hadde gjort henne blind. Så sterk var ånden at jeg falt på mine knær, tok den svake hånden hennes i min og sa enkelt: «Christal, her er jeg.» Hun åpnet munnen og hvisket: «Bror Monson, jeg visste at du ville komme.» Jeg så meg om i rommet. Ingen sto, de knelte alle sammen. Hun fikk en velsignelse, og et svakt smil gled over ansiktet hennes. Hennes knapt hørbare «takk» var en god nok avslutningsbønn. Stille forlot vi rommet.
Torsdag fire dager senere, mens Kirkens medlemmer i Shreveport sluttet opp om familien Methvins tro og ba en særlig bønn til en vennlig og kjærlig himmelsk Fader, forlot Christal Methvins rene ånd sitt sykdomsherjede legeme og trådte inn i Guds paradis.
For dem av oss som knelte i det solfyl-

te rommet den sabbaten, og særlig for Christals mor og far som daglig går inn i det samme rommet og minnes hvordan hun forlot det, vil Eugene Fields udødelige ord bringe dyrebare minner:

Den lille leketøyshunden er dekket av støv,
men traust og trofast står han der;
den lille tinnsoldaten har rustet,
og geværet smuldrer bort i hendene hans.
En gang for lenge siden var leketøyshunden ny —
soldaten var beredt,
og den gang kysset vår lille gutt dem
og satte dem på plass.
«Gå nå ikke før jeg kommer tilbake,» sa han.
«Og vær nå rolige!»
Så stabbet han bort til sengen sin,
drømte om vakre leker;
og mens han drømte hørtes englesang,
og engelen vekket vår kjære Lillegutt —
Å, årene er mange, tiden er blitt lang,
men de små leketøysvennene er trofaste.
Ja, trofaste mot vår Lillegutt står de der,
hver på sin gamle plass.
De venter på å røres av en liten hånd,
de venter på et smil fra et lite ansikt,
og de undrer seg, der de står og venter år efter år
i støvet på den lille stolen,
hvor er det blitt av vår kjære Lillegutt,
siden han sist kysset dem og satte dem der?

(«Little Boy Blue». *One Hundred and One Famous Poems*. Chicago: Reilly & Lee, 1958, s. 15)

For oss er det ikke nødvendig å undres eller vente. Mesteren sa: «Jeg er opstandelsen og livet; den som tror på mig, om han enn dør, skal han dog leve, og hver den som lever og tror på mig, skal aldri i evighet dø.» (Joh. 11:25-26) Til dere, Jack og Nancy Methvin, sier han: «Fred efterlater jeg eder, min fred gir jeg eder; ikke som verden gir, gir jeg eder. Eders hjerte forferdes ikke og reddes ikke! (Joh. 14:27) Og fra deres kjære Christal kunne godt følgende ord ha kommet: «Jeg går bort for å berede eder sted . . . forat også I skal være der jeg er.» (Joh. 14:2-3)

For deg, du lille venninne på galleriet, og til alle troende bærer jeg mitt vidnesbyrd om at Jesus fra Nasaret elsker små barn, at han lytter til deres bønner og besvarer dem. Dette er virkelig Mesterens ord; «La de små barn komme til mig, hindre dem ikke! for Guds rike hører sådanne til.» (Markus 10:14)

Jeg vet at dette er de ord han talte til en apostel på et oppdrag i Shreveport, Louisiana — for jeg hørte dem.

Om disse sannheter bærer jeg vidnesbyrd, i Jesu Kristi navn. Amen.

«For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunde lære»

L. Tom Perry

En av de største anledninger generalkonferansene gir meg, er at jeg kan komme litt tidlig og få anledning til å gå ned gjennom midtgangene i dette prektige tabernakel og hilse på folk som har kommet til konferansen. Man oppdager at dette i sannhet er en verdenskonferanse.

Selv om noen snakker et annet sprog, er det alltid mulig å kommunisere, for når man håndhilser på noen fra et annet land og ser inn i øynene på vedkommende, oppdager man snart at an har noe felles. Det er et bror- og søsterskap som ikke kjenner noen nasjonale grenser.

Ved denne konferanse har vi ofte talt om det land hvor Kirkens hovedkvarter ligger. Hver gang dette skjer, ser jeg med interesse på ansiktene til dem som hører budskapet gjennom en tolk. Jeg har funnet mer enn bare høflig oppmerksomhet. De viser en ekte interesse og forståelse. Og jeg tror dette er riktig, for når jeg studerer historie, synes jeg jeg finner et felles tema som blir spilt om og om igjen.

Vi er glad i vårt gode land, og vi er glad i deres land — fordi det er deres hjem. Jeg har fått det spennende oppdrag å hjelpe til med planleggingen av De forente staters tohundreårsjubileum. Aldri har jeg fått et oppdrag som har gitt meg en klarere forståelse av historien og en bedre anledning til å se hvordan et lands administrasjon virker.

For noen måneder siden ble jeg bedt om å hjelpe til med å invitere mange av Amerikas religiøse ledere til et spesielt møte i den hensikt å øke religiøse gruppers deltagelse ved landets tohundreårsjubileum. Omkring 400 av oss møttes i Washington, D.C. og brukte to dager på å diskutere hvordan vi kunne bidra til dette spennende jubileum.

Samtidig som jeg følte dyp respekt og beundring for mange av de religiøse ledere som var tilstede, var jeg alvorlig bekymret over enkelte som jeg antar dere ville kalle det liberale element.

En del av programmet for disse to dager var en inndeling i små diskusjonsgrupper på ca. tyve deltagere, hvor vi diskuterte kirkenes rolle under jubileet.

Ved sl[illegible]
terte je[illegible]

som jeg hadde invitert med meg til møtet, mulighetene for å sette opp en erklæring hvor landets kirker kunne stå sammen om å forsikre våre landsmenn om at vi trenger Guds veiledning, et uttrykk for takknemlighet for Herrens styrende hånd ved opprettelsen av De forente staters styreform. Jeg vet ikke hvor lenge den unge mannen satt oppe om natten, men da jeg møtte ham til frokost neste morgen, hadde han et utmerket utkast til erklæringen.

Da vår lille gruppe kom sammen denne morgenen, var jeg ivrig efter å legge det frem. Men min iver forsvant fort. Vi fant snart ut at det var alminnelig enighet i denne lille gruppen av religiøse ledere om at de ikke kunne godta noen erklæring som nevnte Herren vår Gud. De mente at en slik erklæring ville virke støtende på ateistene. Når alt kommer til alt, sa de, hadde jo også atistene rett til sin tro. Selvfølgelig er jeg fullstendig enig i at alle mennesker har rett til å utøve sin handlefrihet, men jeg argumenterte kraftig imot at vi skal holde vår egen faste overbevisning for oss selv bare fordi ikke alle mennesker er enige. Jo mer vi diskuterte, desto sterkere ble opposisjonen mot oss. Vi greide ikke å få komitéen med på vår erklæring, og heller ikke på noen annen.

Jeg var så sjokkert over at våre anstrengelser skulle være helt forgjeves at jeg måtte oppsøke den religiøse lederen som først gikk imot vår erklæring. Under min samtale med ham fikk jeg et enda større sjokk. Her var en mann med teologiske grader uttrykt med mange bokstaver i en lang rekke efter sitt navn, en leder for en kristen menighet som kunne gi slike svar på mine spørsmål:

Spørsmål: «Tror du ikke at Gud inspirerte våre første ledere da de dannet denne nasjonen?»

Svar: «I mine studier av Gud har jeg ikke funnet noe bevis for at Gud har ledet menneskenes anliggender i noen tidsalder.»

Spørsmål: «Hvordan kan du, med en slik filosofi, hver søndag stå foran din menighet og forkynne den kristne lære?»

Svar: «Å, det er ikke noe problem. Jeg samler sammen en representativ gruppe av menigheten, og uansett hva som er gjengs oppfatning i gruppen, forkynner jeg det.»

Jeg vil gjerne gjenta at mens jeg var tilstede ved denne samlingen i Washington, møtte jeg mange gode og hengivne kirkeledere, men jeg må si at da jeg reiste hjem igjen, var det med en voksende bekymring over at det fra prekestolene i mange av kirkene i dette land såvel som i verden forøvrig, er en økende tendens til å forkynne menneskers lære istedenfor det som kommer fra Gud.

Ved avslutningen av møtet var jeg meget skuffet over at ikke denne store forsamling av religiøse ledere kunne komme med en erklæring i takknemlighet til vår evige Fader. Jeg reiste imidlertid derfra fast bestemt på at jeg i hvert fall skulle uttale meg om to saker i løpet av jubileumsåret.

For det første vil jeg inni meg utvikle mot til å stå frem og forsvare det jeg tror er riktig. Jeg vil bære mitt personlige vidnesbyrd om at himmelen ikke er lukket. Herren fortsetter å lede og veilede alle sine barn på jorden hvis de bare vil lytte til hans røst. Jeg vil forkynne min faste overbevisning om at ethvert rettferdig styresett er grunnlagt på den lov som er kommet fra Herren for å lede og styre menneskenes anstrengelser. Rettferdige ledere blir veiledet av Herren. Det skriftstedet president Tanner siterte, bekrefter dette for vårt lands vedkommende, når det gjelder innføringen av vårt styresett. «Og i denne hensikt har jeg opprettet dette lands konstitusjon ved kloke menn som jeg har opreist i denne hensikt, og befridde landet ved blodsutgydelse.» (L&p 101:80)

Jeg har bestemt meg for å gjøre alt som står i min makt for å holde den samme tro i live som bodde i hjertene og sjelene til dem som opprettet vår nasjon.

George Washington sa: «Folket vet at det er umulig å styre rettferdig uten Gud og Bibelen.»

De forente staters president Andrew Jackson har også sagt: «Bibelen er klippen denne republikk hviler på.»

Jeg forsikrer dere her idag om min tro på at den Herre Gud fortsetter å lede sine barns anliggender. Hans lov må være grunnlaget for all lov. Vi må være villige til å støtte og forsvare hans guddommelige lov og leve i harmoni med den.

For det annet ønsker jeg å gi offentlig uttrykk for min opposisjon mot dem som til de grader er fanget i sin egen lærdom at de tror at de med sine opplyste sinn kan forandre Guds lover. En alminnelig oppfatning blant menneskene har ikke kraft til å forandre disse guddommelige lover, og vil heller aldri få det.

La meg sitere bare et eksempel på hvordan disse tilsynelatende opplyste sinn forsøker å ødelegge det hellige ekteskap med sine feilaktige lærdommer og læresetninger. Sitatet er hentet fra en publikasjon som nylig er blitt utgitt, en av de mange som bekymrede borgere har sendt meg i det siste. Her heter det:

«På grunnlag av dette og andre slike beviser mener enkelte iakttagere at ekteskapets institusjon, som i løpet av århundrene nødvendigvis er blitt forandret for å tilpasse seg behovene til et samfunn i forandring, nå nærmer seg tiden da den kanskje gradvis går helt av moten.» (William H Masters og Virginia E. Johnson: *The Pleasure Bond,* Toronto og Boston, Little, Brown and Co., s. 179) De ber om et nytt kristent syn på ekteskapet. De sier at dogmatismen blir tvunget til å overgi seg til humanismen, selv om det skjer sakte og motstrebende. De retter folks oppmerksomhet mot studier som de hevder er i ferd med å vise med stor sikkerhet at utenomekteskapelige forbindelser kan tjene som et redskap til trofasthet mot Gud. Slike læresetninger synes jeg står i skarp kontrast til de bud Herren har gitt menneskene. Når jeg gransker den fysiske orden i Herrens plan, finner jeg ingen bevis for at han noen gang har funnet det nødvendig å rette opp noe. Jorden fortsetter å rotere samme vei. Jordaksens vinkel er uforandret. Sirkulasjonen av fuktighet fortsetter fra sjøen til skyen til jorden til elven og til sjøen igjen, med den samme nyttige virkning, uten noen forandring.

Jeg finner den samme konsekvens i den guddommelige lov han har satt

opp for menneskeheten. Helt i begynnelsen sa han:

«Og Gud Herren sa: Det er ikke godt at mennesket er alene; jeg vil gjøre ham en medhjelp som er hans like.

Da lot Gud Herren en dyp søvn falle på mennesket, og mens han sov, tok han et av hans ribben . . .

Og Gud Herren bygget av det ribben han hadde tatt av mennesket, en kvinne og ledet henne til mennesket.

Da sa mennesket: Dette er endelig ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt; hun skal kalles manninne, for av mannen er hun tatt.

Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og bli hos sin hustru, og de skal være ett kjød.» (1. Mos. 2:18, 21-24)

Forbindelsen mellom mann og hustru er hellig for Herren. Det er ikke noe man skal leke med. For at den Herre Gud skal kunne utføre sin misjon og oppnå hensikten med at han skapte himmelen og jorden, er ekteskapspakten av største betydning.

I alle tidsaldre har han proklamert at hans guddommelige lov skal sikre og beskytte denne forbindelse mellom mann og hustru. Da Moses fant at det var behov for lover for å kunne styre Israels barn, var en av Herrens erklæringer til ham: «Du skal ikke drive hor.» (2. Mos. 20:14)

Mens Guds enbårne sønn var på jorden, bekrefter han denne evige lov og understreket den ytterligere: «I har hørt at det er sagt: Du skal ikke drive hor.

Men jeg sier eder at hver den som er på en kvinne for å begjære henne, har alt drevet hor med henne i sitt hjerte.» (Matt. 5:27-28)

I sin handlemåte på det amerikanske kontinent kommer Herren igjen med den samme konsekvente lære. «Du skal ikke bedrive hor.» (Mosiah 13:22)

Vi er heller ikke uten den samme veiledning i den del av Skriften som er kommet frem i vår tid. I disse dager har han atter sagt: «Du skal ikke drive hor, og den som driver hor, og ikke omvender sig, skal bli utstøtt.» (L&p 42:24)

Det har aldri vært noen motsetninger i Guds lover, og det vil det heller ikke bli. Skriftsted efter skriftsted fra alle tider forkynner hans guddommelige budskap som ikke forandres, og som intet menneske kan forandre.

Derfor uttaler jeg idag de samme ord som apostelen Paulus i fordums tid: «For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunde lære, men efter sine egne lyster ta sig selv lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret og de skal vende øret bort fra sannheten og vende sig til eventyr.» (2. Tim. 4:3-4)

Jeg gir dere mitt vidnesbyrd om at det er et samsvar mellom Guds lover som aldri vil bli borte. Når vi innretter vårt liv i samsvar med hans lover, vil vi få del i en takknemlig glede, en oppfyllelse av alle ting og fred mens vi lever her på jord. Hvis vi misbruker hans lover, forandrer dem eller overser dem, vil vi måtte utholde Guds dom, og like sikkert som det skjer, vil resultatet være sorg, elendighet og hjertesorg.

La oss få tak i salmistens ånd. Han skrev: «Jorden hører Herren til — og alt det som fyller den, jorderike og de som bor der.» (Salm. 24:1)

Gud gi at vi kan ha mot til å stå frem og gjøre det som vi vet er rett. Dette er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn, amen.

Hør ham!

Mark E. Petersen

Mine brødre og søstre, jeg kan ikke unnlate å uttrykke min takknemlighet til de fremragende musikere som har sunget og spilt for oss under denne konferansen. Det er sjelden jeg er blitt så begeistret over musikken under en konferanse, og jeg ønsker å fortelle hver enkelt av dere sangere og organister hvor takknemlig jeg er til dere. Jeg føler at dere har ydet et enestående bidrag til denne usedvanlig gode konferansen.

Vi siste-dagers-hellige har et budskap til verden. Det er guddommelig, og vi erklærer for hele menneskeheten at Gud igjen har talt fra himlene i vår egen tid.

Da den allmektige talte, sa han:

«Hør, O I himler, og gi akt O jord, og fryd eder I jordens innbyggere, for Herren er Gud og uten ham er der ingen Frelser.

Stor er hans visdom, underfulle er hans veier.» (L&p 76:1-2)

Og han sa også: «For Herrens røst er til alle mennesker . . . og advarselsrøsten skal lyde til alle mennesker.» (L&p 1:2, 4)

Det sentrale i vårt budskap er at Jesus fra Nasaret er Kristus Herren, hele menneskehetens forløser; de kristnes Frelser og jødenes Messias.

Vi fremholder høytidelig at denne samme Jesus var Guds sønn, født av Maria, og at uten ham er der ingen Frelser.

Den allmektige bekreftet gjentatte ganger at Jesus av Nasaret er hans sønn, og han befalte gang på gang: HØR HAM!

I disse siste [illegible]

ga sin [illegible]

Kristus, kom budet på nytt: HØR HAM! Som siste-dagers-hellige bringer vi dere således en ny åpenbaring av Jesus Kristus fra vår egen tid, og idet vi gjør dette, overbringer vi til alle som vil lytte, Gud Faders innstendige befaling hvor han igjen sier: Hør ham!

Vårt budskap er sant. Det er av avgjørende betydning for denne problemfylte verden. Herren sier selv:

«Hør I folk i det fjerne, og I som er på øene i havet, lytt tilsammen, for sannelig, Herrens røst er til alle mennesker.» (L&p 1:1)

Når vi således erklærer hans åpenbarte ord i vår tid, oppstår straks spørsmålet om troverdighet. Dette er vi fullt klar over, idet vi vet at vårt budskaps troverdighet i stor grad hviler på vår troverdighet som et folk. Med dette i tankene, la meg få lov til å fortelle dere litt om oss selv.

Vi er et folk som holder fast på edruelighet og karakterfasthet, ærlighet og et rettferdig levesett.

Vi betrakter dyd og kyskhet som nøkkelprinsipper i vår tro. Vi fremmer hjemmets bevarelse og stabilitet. For oss er familien sivilisasjonens hjørnesten og må for alltid være det. Den er grunnlaget for riktige og passende forhold mellom mennesker.

Vi lærer våre menn og kvinner trofasthet i den edleste betydning av ordet. Vi tror at hver og en av oss er et Guds åndebarn, og at Herren ønsker at vi skal leve slik at vi til sist kan bli fullkomne likesom vår himmelske Fader er fullkommen. (Matt. 5:48)

Vi tror at familien opprinnelig ble planlagt som en evig enhet, at den skulle fortsette efter døden og oppstandelsen og inn i et evigvarende og udødelig liv. Det er for å berede oss selv i verdighet for et slik mål at vi lærer denne høye norm for trofasthet både når det gjelder mann og hustru. Vi har bare en moralnorm for alle. «Vær rene I som bærer Herrens kar» (L&p 38:42), er vårt stadige rop.

Vi er et folk i rask vekst. Ærlige mennesker, menn og kvinner, reagerer positivt når de hører vårt budskap.

Vi har et medlemstall i Kirken på 3 1/2 million. For ti år siden var det mindre enn 2 1/2 million.

Vi driver et utstrakt misjonærprogram. Vi har nå 130 misjoner med medlemmer i 62 forskjellige nasjoner. For ti år siden hadde vi bare 74 misjoner. Idag har vi 21000 misjonærer, for det meste unge menn rundt tyve år gamle. For ti år siden hadde vi bare 7000. Disse misjonærer gir hele sin tid i to år villig og uten betaling, og de betaler alle sine utgifter selv. Dere kan dømme utfra dette når det gjelder oppriktigheten av vår overbevisning.

Våre menigheter inndeles vanligvis i hva vi kaller grener, ward og staver; grenene og wardene kan til en viss grad sammenlignes med sogn, og stavene kan sammenlignes med bispedømmer. For ti år siden hadde vi 3900 ward og grener, og nå har vi 5200. For ti år siden hadde vi 412 staver, som utgjør de større enheter; nå har vi over 700. Disse finnes i land fra Syd-Amerika til Skandinavia og fra Alaska til Syd-Afrika og til Australia og øyene i Stillehavet.

Jevnt over er vi et sunt folk.

Dr. James E. Enstrom fra University of California, Los Angeles, School of Public Health, skrev i Pasadena *Star-News* 9. april dette år at antall krefttilfeller blant mormonerne er 50 prosent lavere enn gjennomsnittet for nasjonen. Utah har den laveste dødsstatistikken for kreft i Amerika.

Når det gjelder lungekreft ligger statistikken blant siste-dagers-hellige kvinner på bare 31 prosent av nasjonens gjennomsnitt; blant mennene er den 38 prosent av landsgjennomsnittet.

Når det gjelder strupekreft som har forbindelse med alkoholmisbruk, er tallet for siste-dagers-hellige bare 11 prosent av landsgjennomsnittet for kvinner og 34 prosent for menn. Disse tall er skaffet til veie av doktor Joseph F. Lyon, leder for Utahs kreftregister.

Den statistiske årbok for De forente stater for 1971 viser noen interessante tall når det gjelder sammenligninger mellom Utah og resten av nasjonen. Alle statene i nasjonen er oppført i henhold til hyppigheten av de sykdommene som jeg vil nevne, med de stater oppført sist på listen som har færrest tilfeller av sykdommen.

Våre menigheter inndeles vanligvis i hva vi kaller grener, ward og staver; grenene og wardene kan til en viss grad sammenlignes med sogn, og stavene kan sammenlignes med bispedømmer. For ti år siden hadde vi 3900 ward og grener, og nå har vi 5200. For ti år siden hadde vi 412 staver, som utgjør de større enheter; nå har vi over 700. Disse finnes i land fra Syd-Amerika til Skandinavia og fra Alaska til Syd-Afrika og til Australia og øyene i Stillehavet.

Jevnt over er vi et sunt folk.

Dr. James E. Enstrom fra University of California, Los Angeles, School of Public Health, skrev i Pasadena *Star-News* 9. april dette år at antall krefttilfeller blant mormonerne er 50 prosent lavere enn gjennomsnittet for nasjonen. Utah har den laveste dødsstatistikken for kreft i Amerika.

Når det gjelder lungekreft ligger statistikken blant siste-dagers-hellige kvinner på bare 31 prosent av nasjonens gjennomsnitt; blant mennene er den 38 prosent av landsgjennomsnittet.

Når det gjelder strupekreft som har forbindelse med alkoholmisbruk, er tallet for siste-dagers-hellige bare 11 prosent av landsgjennomsnittet for kvinner og 34 prosent for menn. Disse tall er skaffet til veie av doktor Joseph F. Lyon, leder for Utahs kreftregister.

Den statistiske årbok for De forente stater for 1971 viser noen interessante tall når det gjelder sammenligninger mellom Utah og resten av nasjonen. Alle statene i nasjonen er oppført i henhold til hyppigheten av de sykdommene som jeg vil nevne, med de stater oppført sist på listen som har færrest tilfeller av sykdommen.

Når det gjelder hjertesykdommer, ligger Utah på 46. plass, influensa og lungebetennelse, 49. plass; hjernekarsykdommer, 46. plass; åreforkalkning, 49. plass; skrumplever, 45. plass; bronkitt, emfysem og astma, 30. plass; tuberkulose, 50. plass; kjønnsykdommer, 50. plass; større hjerte-, kar- og nyresykdommer 50. plass; sykdommer i hjerte- og karsystemet, 50. plass; karsykdommer som påvirker nervesystemet 50. plass; hjertesykdommer som medfører høyt blodtrykk 43. plass; andre sykdommer som medfører høyt blodtrykk, 50. plass; infeksjonssykdommer,

50. plass; komplikasjoner ved graviditet, 46. plass; spebarnsdødelighet, 50. plass.
Man bør huske at cirka 30% av Utahs befolkning ikke tilhører vår Kirke, men er inkludert i statistikker for delstaten.
Vår Kirke har vært ledende når det gjelder å fremme utviklingen av ungdommen gjennom speiderguttprogrammet som vi føler er meget verdifullt i opplæringen av gutter fra alle nasjoner, trossamfunn og folk.
I De forente stater under ett er 23% av alle gutter i speideralder registrert som speidere. Blant de siste-dagers-hellige er prosenten 85.
I De forente stater mottar 1,5% av de registrerte speiderne speiderprogrammets høyeste belønning (Eagle award). Blant de siste-dagers hellige ligger prosenten på 4.
I 1974 var vår Kirke nummer to i De forente stater når det gjaldt antall speiderenheter. Bare PTA (Parent-Teachers Association) kom foran. De sto bak 20800 enheter; vi sto bak 14344 enheter. Etter oss kom United Methodist Church med 13789 og Den romersk-katolske kirke med 11734 enheter.

I en tid med så mye ungdomskriminalitet, blir vi oppmuntret av at 70% av vår Kirkes 256000 gutter i tenårene deltar aktivt i Kirkens programmer, og av de 238000 piker i samme alder ligger prosenten på 73. Tenk over dette. Hvor finner man noe lignende? En halv million tenåringer som er hengivne til en kirke som forbyr alkohol, tobakk og førekteskapelige forhold. Prøv, hvis dere kan, å få til det samme.
Dere vil ha interesse av å høre om vårt fremmøte på Søndagsskolen. 59% av alle små barn er på våre søndagsskoler hver søndag. Av tenåringene er 60% av all siste-dagers-hellig ungdom tilstede i sine klasser.
I vår Kirke lærer vi at Guds herlighet er intelligens. Vi tror også, på samme måte, at menneskets herlighet er intelligens. Dette fører til at vi er ivrige forkjempere for utdannelse.
Da dr. Clark Kerr, formann for Carnegie Council on Policy Studies in Higher Education (råd for studium av høyere utdannelse talte ved åpningen av University of Utah i 1974, kom han med følgende interessante uttalelse:

«Utah ligger på første plass i nasjonen når det gjelder den prosentvise andel av befolkningen i aldren 3 til 34 som er under utdannelse.
Utah er først når det gjelder prosentvis andel av befolkningen som er under utdannelse på hvert enkelt alderstrinn unntatt alderen 16 og 17 år der Minnesota ligger best an . . .
Utah er først når det gjelder gjennomsnittelig skolegang for alle innbyggere i alderen 25 og eldre . . .
Utah er den delstat som i forhold til sine inntekter bevilger mest til medisinsk forskning og utdannelse.»
Han sa også:

«The Carnegie Commission on Higher Education gjorde en oversikt over kvaliteten av høyere utdannelse i hver av de 50 delstatene. Den fant at utdannelsen i Utah, i motsetning til mange andre delstater, ikke led av noen større mangler.»

Så stilte han spørsmålet: «Hvorfor har Utah gjort det så bra? Den er hverken den rikeste eller den eldste, og beliggenheten er heller ikke den gunstigste når det gjelder pedagogisk utvikling. Hvis noen kunne finne dens hemmelighet, kunne den kanskje eksporteres til andre steder. Men det er ikke lett, tror jeg, for dens hemmelighet ligger i dens historie. Deres tidlige ledere la stor vekt på utdannelse.» Han siterte så uttalelser av Brigham Young hvor han slår til lyd for utdannelse.

Denne bakgrunn med så stor vekt på utdannelse, reflekteres i det antall av vårt folk som har oppnådd fremstående stillinger i De forente stater, Canada og den øvrige verden.
Mark W. Cannon sa i en diskusjon kalt «Mormons in the Executive Suite» at en nylig undersøkelse viser at Utah i forhold til folketallet har fostret flere toppledere i de 471 ledende forretningsforetagender i Amerika enn noen annen stat. Utah frembrakte en slik toppsjef for hver 62000 personer, sammenlignet med en for hver 205000 i nasjonen forøvrig.

For tiden er det 55 siste-dagers-hellige som innehar stillinger som president, formann eller viseformann i styret for amerikanske selskap med en kapital på mer enn 10 million dollar.
77 har viktige stillinger i selskaper med formuekapital på over 75 millioner dollar.
Siste-dagers-hellige har sittet som medlemmer i De forente staters regjering og innehatt andre viktige stillinger i Canada. Vi har våre generaler og admiraler i de militære styrker.
Vårt folk har tjent jevnlig i De forente staters kongress gjennom årene. For eksempel var det i 1952 femten mormonere som var medlem av senatet og representantenes hus. Nå er det 28.
De har likeledes innehatt viktige stillinger i Federal Reserve Board, U.S. Customs Court, U.S. Tariff Commission og Federal Housing.
Dr. Harvey Fletcher, en mormonhoyprest, utviklet stereofonisk lydgjengivelse, og en annen mormon, Philo Farnsworth, utviklet televisjon.
Mormonere har vært verdenspresidenter for Rotary International og Lions International. De har innehatt presidentstillingen i den amerikanske Medical Association, den amerikanske Bankers Association og forskjellige vidensskapelige selskap. De har også innehatt mange andre viktige stillinger innen vidensskapelig forskning, i forretningslivet og i finansverdenen; alt for mange til å nevne dem her.
Mange mennesker idag er interessert i kvinnenes frigjøring. Det er interessant å legge merke til at mormonkvinner var de første i verden som fikk stemmerett. De fikk retten til å stemme på Brigham Youngs tid for over hundre år siden.
Vi er overbevist om at kvinnene i vår Kirke er mindre hemmet og undertrykket og innehar større frihet enn noen andre kvinner i verden. De forstår den sanne betydning av frihet og rettferdighet for alle, fordi dette inngår som en del av deres religion og utgjør grunnprinsippene i deres liv og hverdag.

Siste-dagers-hellige har sittet som medlemmer i De forente staters regjering og innehatt andre viktige stillinger i Canada. Vi har våre generaler og admiraler i de militære styrker.
Vårt folk har tjent jevnlig i De forente staters kongress gjennom årene. For eksempel var det i 1952 femten mormonere som var medlem av senatet og representantenes hus. Nå er det 28.

De har likeledes innehatt viktige stillinger i Federal Reserve Board, U.S. Customs Court, U.S. Tariff Commission og Federal Housing.

Dr. Harvey Fletcher, en mormonhøyprest, utviklet stereofonisk lydgjengivelse, og en annen mormon, Philo Farnsworth, utviklet television.

Mormonere har vært verdenspresidenter for Rotary International og Lions International. De har innehatt presidentstillingen i den amerikanske Medical Association, den amerikanske Bankers Association og forskjellige videnskapelige selskap. De har også innehatt mange andre viktige stillinger innen videnskapelig forskning, i forretningslivet og i finansverdenen; alt for mange til å nevne dem her.

Mange mennesker idag er interessert i kvinnenes frigjøring. Det er interessant å legge merke til at mormonkvinner var de første i verden som fikk stemmerett. De fikk retten til å stemme på Brigham Youngs tid for over hundre år siden.

Vi er overbevist om at kvinnene i vår Kirke er mindre hemmet og undertrykket og innehar større frihet enn noen andre kvinner i verden. De forstår den sanne betydning av frihet og rettferdighet for alle, fordi dette inngår som en del av deres religion og utgjør grunnprinsippene i deres liv og hverdag.

Vi har i vår Kirke en organisasjon for kvinner, drevet og ledet av kvinnene selv, nemlig Kvinnenes hjelpeforening. Den har et medlemstall på nesten 1 million. Ledere for denne organisasjonen har også sittet i kvinnenes verdensråd, og en av dem, Mrs. Bele S. Spafford, var nylig president for the National Council of Women i De forente stater.

Formålet med denne Kvinnenes hjelpeforening er å yte barmhjertighetstjeneste for dem som er i nød, men den bidrar også til å fremme kvinnenes kulturelle utvikling, hjelper dem til å nå sine mål i livet og til å opprette høye idealer for familien.

Som en del av vårt budskap bringer vi til verden en ny hellig skrift kjent som Mormons bok. Vi utgir mer enn 1 million eksemplarer av denne boken hvert år. Den er en hellig opptegnelse fra oldtidens Amerika.

Når vi omtaler Mormons bok, blir vi noen ganger spurt om vi bruker Bibelen. Selvsagt gjør vi det. Vi bruker Bibelen slik som de fleste andre kristne. Vi godtar den som et av våre standardverker.

Men vi tror også at Mormons bok er Guds ord, og at den står som et annet vidne om Kristus og hans verk til mennesker i disse siste dager.

Vi tror på ny åpenbaring og forkynner for hele menneskeheten at Gud har oppreist nye profeter som taler på vegne av ham i våre dager slik at menneskene kan motta veiledning.

Vi erklærer høytidelig dette budskap. Vårt budskap er sant. Vårt folk er gode samfunnsborgere, lovlydige, intelligente og fremgangsrike, noe alle som kjenner oss, vil kunne si seg enig i. Vårt livsmønster er som dere kan se tilstrekkelig og rikelig bevis for troverdigheten av var misjon og budskaps guddommelighet. Det er utfra en slik bakgrunn som jeg har beskrevet for dere at vi erklærer vårt store religiøse budskap til verden.

Ville dere ikke i denne verden av mørke, synd og forvirring, ønske velkommen en ny åpenbaring fra Gud, et budskap som stadfester hans eksistens, som igjen viser veien til frelse og som skinner som et lys på et fjell?

Vi vidner om at Gud virkelig lever. Han er denne verdens skaper. Vi bærer vidnesbyrd om at Jesus Kristus lever og at han er denne verdens Frelser.

Med forenet røst forkynner vi Guds bud når det gjelder Kristus:

HØR HAM!

Kun i og gjennom ham er det frelse. Dette bærer vi vidnesbyrd om i hans hellige navn. Amen.

Profeter og profetier

LeGrand Richards

Mine brødre og søstre! Jeg fryder meg over å få være tilstede på denne strålende generalkonferanse, og jeg håper at jeg i den korte stund jeg skal stå her, gjennom Den hellige ånds inspirasjon kan si noe som vil styrke deres vidnesbyrd og gjøre inntrykk på alle som ennå ikke er medlemmer av Kirken.

Jeg har tenkt å si noen ord om betydningen av profetier og profeter.

Efter at Frelseren var oppstanden, gikk han på veien til Emmaus sammen med to av sine disipler, og det står at «deres øine blev holdt igjen» (Luk. 24:16), slik at de ikke kjente ham. Da han hørte hva de snakket med hverandre om, forsto han at de ikke hadde forstått det han hadde forsøkt å lære dem, og han sa: «I dårer og senhjertede til å tro alt det profetene har talt.» (Luk. 24:25) Han tok for seg Moses og profetene og viste dem hvordan de i alt hadde vidnet om ham. Når dere studerer skriften, ser dere at profetene forutsa hans liv og virksomhet til minste detalj. De nevnte til og med at man skulle kaste lodd om hans klær da han ble korsfestet. (se Salm. 22:18)

Peter har sagt: «Og dess fastere har vi det profetiske ord, som I gjør vel i å akte på som på et lys som skinner på et mørkt sted, inntil dagen lyser frem og morgenstjernen går op i eders hjerter,

idet I først og fremst vet dette at intet

profetord i Skriften er gitt til egen tydning (Dette er viktig);
for aldri er noget profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd.» (2. Pet. 1:19-21) Hvis vi er i besittelse av den samme kraften, burde vi kunne forstå profetiene.

På samme måte som de hellige profetene forutsa Frelserens komme i tidens midte, har de forutsagt mange av de viktige begivenheter som skal finne sted for å berede veien for hans annet komme. Jeg vil gjerne nevne noen av dem.

Profeten Amos har sagt: «For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene.» (Am. 3:7) Hvis vi forstår dette skriftstedet, kan ingen lete efter et verk her på jorden som ikke ledes av en profet. Herren har aldri utført et verk som han har anerkjent uten å ha en profet til å lede det. Gud være takket for våre profeter — fra profeten Joseph Smith til vår nåværende profet, president Spencer W. Kimball.

Jeg har kjent president Kimball meget godt i syv og tredve år, og jeg tror ikke at det finnes en mer Kristus-lignende mann på hele jorden. Hvis Herren ikke kunne snakke gjennom en mann som president Kimball, kunne han ikke finne noen på denne jord som var mer verdig. Jeg takker Ham for levende profeter.

Hvis vi forstår Peters ord da han sa: «Og dess fastere har vi det profetiske ord» (2. Pet. 1:19), så finnes det med andre ord ingen annen måte hvorved vi kan få kunnskap om Herrens hensikt og vilje på en så forståelig og overbevisende måte som gjennom hans hellige profeter. «For Herren, Israels Gud, gjør ikke noget uten at han har åpenbaret sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene,» (Amos 3:7)

En som søker efter sannheten og som tror på disse ord og på den betydning Jesus legger i profeti, kan ikke lete efter en kirke blant de 700 kristne kirker som finnes bare i Amerika uten å lete efter en kirke som har en profet som overhode og som Gud kan åpenbare sin hensikt og vilje til.

Det var meget som måtte gjøres. Da Peter på pinsefestens dag talte til dem som hadde tatt livet av Kristus, sa han: «Så fatt da et annet sinn og vend om, forat eders synder må bli utslettet, så husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn,
og han kan sende den for eder utkårede Messias, Jesus,
som himmelen skal huse inntil •de tider da alt det blir gjenoprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.» (Ap.gj. 3:19-21)

En som leter efter sannheten vil derfor søke efter en gjenopprettelse og ikke en reformasjon eller en fortsettelse. Hvis Peter var en Guds profet, må det skje en gjenopprettelse av alt det som alle de hellige profetene har talt om før Frelseren kan komme, for han har sagt at himmelen skal huse Kristus «inntil de tider da alt . . . blir gjenoprettet.» Det kunne ikke finne sted noen gjenopprettelse medmindre vi hadde en levende profet på jorden som disse hellige profeter kunne komme til for å gjenopprette det som var gått tapt, idet kirkene lærer menneskebud slik Esaias sa. Derfor har vi en levende profet.

Herren oppreiste profeten Joseph Smith, som vi har hørt vidnesbyrd om på denne konferansen, og vi har fått mer åpenbart sannhet gjennom ham enn gjennom noen annen profet som har levd på jorden så vidt våre opptegnelser viser. Han har gitt oss budskap fra disse døde profeter som skulle komme for å gjenopprette alle ting før Frelseren kunne komme tilbake. Han har gjenopprettet mange ting.

Ta for eksempel Nebukadnesars drøm (som vi allerede har hørt nevnt) og Daniels tydning av den. Dere husker sikkert at Nebukadnesar hadde glemt drømmen og kalte til seg vismenn Daniel i Israel, og Daniel sa: «Men det er en Gud i himmelen, som åpenbarer hemmeligheter, og han har kunngjort kong Nebukadnesar hvad som skal skje i de siste dager. Dette var den drøm og de syner du hadde i ditt indre, mens du hvilte på ditt leie.» (Dan. 2:28)

Så fortalte han kongen om de forskjellige kongeriker som skulle oppstå og gå til grunne helt til de siste dager (og vi lever i de siste dager) da himmelens Gud skulle «oprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette rike skal ikke overlates til noget annet folk.» (Dan. 2:44) Hvordan skulle Gud kunne oppreise et slikt rike som skulle bestå i all evighet uten en profet som han kunne opprette sitt rike gjennom?

Han sa videre at det skulle være som en sten som ble hugget løs, men ikke av menneskehender. Det skulle med andre ord ha en ringe begynnelse. Dette rike hadde sin begynnelse med seks menn og har vokst, slik Daniel sa det ville, til det idag er et stort fjell som fyller hele jorden. (se Dan. 2:35) Ingen annen religiøs gruppe vokser som denne kirke, for himmelens Gud har opprettet den ifølge sitt løfte.

Da jeg var president for sydstatsmisjonen, holdt en av våre misjonærer en gang en tale om Nebukadnesars drøm på et møte hvor det var flere undersøkere tilstede. Jeg sto ved døren for å hilse på dem da de skulle gå. En mann kom bort til meg, fortalte at han var prest, og sa: «Dere mener vel ikke å fortelle meg at mormonkirken er dette rike?»

Jeg svarte: «Joda, hvorfor ikke?»

Han sa: «Det kan den ikke være.»

Jeg sa: «Hvorfor kan den ikke det?»

Han sa: «Dere kan ikke ha et kongerike uten en konge. Dere har ingen konge, så dere kan ikke ha noe kongerike.»

«Min venn,» sa jeg, «du har ikke lest langt nok. Du har bare lest Daniel, kapitel 7 hvor det fortelles at Daniel så en som lignet en menneskesønn komme i himmelens skyer, «Og det blev gitt ham herredømme og ære og rike, og alle folk, ætter og tungemål skulde tjene ham.» (Dan. 7:14)

«Kan du si meg, min venn», sa jeg, «hvordan dette kongerike kan bli overrakt ham når han kommer i himmelens skyer hvis det ikke er gjort beredt for ham? Det er dette vi siste-dagers-hellige gjør.»

Dere Guds hellige som ofrer av deres tid, talenter, midler og ungdom for å fremme Kirkens enestaende misjonærprogram og s[illegible] betaler tiende og offergaver — [illegible] finnes [illegible] i hele verden s[illegible]nes med dette, for [illegible] m sine profeter [illegible] a

til Kirken på sin tid: «I som er bygget op på apostlenes og profetenes grunnvoll, mens hjørnestenen er Kristus Jesus selv.» (Efes. 2:20)

En som søker efter sannheten skulle derfor lete efter en kirke som er bygget opp på en grunnvoll av apostler og profeter, og jeg bærer mitt vidnesbyrd om at dette er Jesu kristi kirke; bygget på denne grunnvollen. Jesus Kristus leder fremdeles sin kirke gjennom sine levende profeter.

Vi har mange andre profetier. Apostelen Paulus sa at Herren hadde åpenbart sin viljes mysterier for ham. (se Efes. 1:9) Dette er litt av en uttalelse, ikke sant? «. . . at han (i tidenes fylde) atter vilde samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden.» (Efes. 1:10) Ingen annen kirke på jorden har et slikt program som forener himlene med det som er på jorden.

Vi leser også i profetenes ord om at Herrens folk skulle stå som frelsere på Sions berg. (se Obad. 21) Vi kan lese Jesu ord da han sa: «Den time kommer, og er nu, da de døde skal høre Guds Sønns røst.» (Joh. 5:25) Alle mennesker som har gått over til den andre siden må høre evangeliet. Vi er blitt fortalt at hvert kne skal bøyes og hver tunge bekjenne at Jesus er Kristus. (se Rom. 14:11) Dette hjelper oss til å forstå litt bedre hva apostelen Paulus mente da han sa: «Hvad gjør da de som lar sig døpe for de døde? Dersom de døde i det hele tatt ikke opstår, hvorfor lar de sig da døpe for dem?» (1. Kor. 15:29)

Herren åpenbarte en annen strålende begivenhet som skulle finne sted i denne evangelieutdeling da han, gjennom Malakias, sa at han ville sende sin budbærer for å forberede veien for hans komme, og at han plutselig skulle komme til sitt tempel. «Men hvem kan utholde den dag han kommer? . . . For han er som en smelters ild og som tvetteres lut.» (Mal. 3:2) Dette hadde tydeligvis ingenting med hans første komme å gjøre, for da kom han ikke plutselig til sitt tempel. Alle mennesker kunne vente på hans komme. Men vi er blitt fortalt at når han kommer i de siste dager, vil de ugudelige rope til fjellene: «Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen.» (Åp. 6:16)

Vi har dette programmet (arbeidet for de døde) som leder meg til å snakke om bruken av våre templer i forbindelse med Malakias' videre uttalelse: «Se, jeg sender eder Elias (Elijah), profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige;
og han skal vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til deres fedre, så jeg ikke skal komme og slå landet med bann» (Mal. 4:5-6.)

Tenk på konsekvensene. Hvor i hele verden kan dere vende dere for å finne budskapet om at Elijah er kommet ifølge dette løfte? Han er kommet. Han viste seg for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland tempel den 3. april 1836. Han leverte dem nøklene til dette herlige oppdrag og arbeide som forener himmelen med jorden og som er årsaken til at vi bygger templer. Dette fører oss til hva Esaias så da han sa: «Og det skal skje i de siste dager, da skal fjellet der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene . . . og alle hedningefolk skal strømme til det.

Og mange folkeslag skal . . . si: Kom, la oss gå op til Herrens berg, til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier.» (Es. 2:2-3)

Det tempel som står på dette tempelområde er det Guds hus som Jakob snakket om. Det ble bygget av våre pionerfedre langt unna alt som het transportmidler, og det tok dem førti år å bygge det. Er det ikke en vidunderlig bygning — en av de vakreste i verden? De av oss som fullførte en misjon i Kirkens tidligere dager vet hvordan bokstavelig talt alle som sluttet seg til den så fort de var døpt ønsket å selge alt de eide og spare penger, slik jeg så i det vesle landet Holland. De la øre på øre og krone på krone til de hadde nok til å reise til dette landet, på grunn av templet og fordi de ville lære om Herrens veier og vandre på hans stier.

Vi har mange andre profetier, men jeg vil gjerne bare henvise til det faktum at Esaias også så og bekjentgjorde at «På den tid skal Herren ennu en gang rekke ut sin hånd for å vinne levningen av sitt folk . . .
Og han skal løfte et banner for folkene og samle de fordrevne av Israel og sanke de adspredte av Juda.» (Es. 11:11-12)

Engelen Moroni gjentok dette skriftsted for profeten Joseph Smith da Joseph bare var atten år gammel. Moroni besøkte ham tre ganger i løpet av én natt og én gang morgenen efter og fortalte ham at dette verk skulle opprettes. Tenk på det oppdrag profeten Joseph Smith fikk den gangen. Han har løftet et banner for nasjonene. Det finnes ingen annen kirke i verden som gjør så meget for å hjelpe sine medlemmer til å utvikle seg, og dette er et banner for folket. Folk kommer til oss for å lære hvordan vi gjør dette. Esaias så mange andre ting i forbindelse med denne innsamlingen. Han så at Herren skulle samle Israel hastig og lett. De skulle ikke engang ha tid til å sønderrive sine skoremmer eller blunde eller sove. (se Es. 5:27) Tenk på at dette ble uttalt for flere tusen år siden dengang Esais levde og med de transportmidler man hadde på den tiden.

For å illustere oppfyllelsen av dette kan jeg nevne at efter at president McKay var kommet tilbake fra Skotland hvor han hadde hjulpet til med å organisere den første staven der, ga han brødrene i De tolvs råd en rapport om reisen. Han sa at han reiste fra London kl. 14 på eftermiddagen, stoppet en stund hos brødrene i Chicago og lå i sin egen seng om natten. Han hadde ikke tid til å sønderrive sine skoremmer eller til å slumre eller sove. Han gjorde en sammenligning mellom dette og da hans folk i tidligere dager kom til Sion. Reisen over havet tok tre og førti dager, og det tok flere uker å reise over slettene. Tenk på denne innsamling. Jeg skulle ønske jeg hadde hatt tid til å fortelle mer detaljert om profetiene om hvordan vårt folk skulle bringes hit og reise langs elvebreddene osv. — noe våre pionerer gjorde — for at Herren skulle vende deres sorg til glede. Jeremias sa at dagen skulle komme «da det ikke mer skal sies: Så sant Herren lever, han som førte Isrelas barn op fra Egyptens land,
men: Så sant Herren lever, som førte Israels barn op fra landet i nord og fra

alle de land som han hadde drevet dem bort til.» (Jer. 16:14-15)
Det er dette Herren har gjort med sitt folk siden han organiserte sin kirke, og nå som vi kan gi dem staver og templer, samles de i Sions staver.
Jeremias legger så til at Herren ville sende bud efter mange fiskere, og de skal fiske dem, og mange jegere, og de skal jage dem bort fra hvert fjell og fra hver haug og fra bergkløftene. (se Jer. 16:16) Alle som har vært ute på misjonsmarken i avsidesliggende områder, kjenner til hvordan våre misjonærer — over 21000 — går fra dør til dør og fra landsby til landsby for å samle folk, som profeten sa, fra bergkløftene og fjellene. Dere ser hvor bokstavelig denne kirke oppfyller profetenes ord.
Jeremias sa så: «Vend tilbake, I frafalne barn, sier Herren; for jeg er eders ekteherre (Hvilket løfte!), og jeg vil ta eder, én av en by og to av en ætt, og føre eder til Sion.
Og jeg vil gi eder hyrder efter mitt hjerte, og de skal røkte eder med forstand og visdom.» (Jer. 3:14-15)
Dere som er her idag er kommet én av en by og to av en ætt for å lære om Herrens veier; og vi, jeg og disse brødre, mine venner og medarbeidere som sitter her på forhøyningen idag, er hyrdene som skal undervise dere ifølge hans vilje.
Gud velsigne dere alle. Jeg håper dere forstår at Herren taler gjennom sine levende profeter, at denne kirke er bygget på en grunnvoll av levende profeter, og at vi taler til verden for å bære vidnesbyrd om hva han har gjort, fordi vi med sikkerhet vet at dette er hans verk. Dette er mitt vidnesbyrd som jeg bærer i stor ydmykhet og i Jesu Kristi navn. Amen.

Amerikas skjebne

Marion G. Romney

Mine elskede brødre og søstre! Jeg vil be dere be sammen med meg om at vi alle må ha Ånden med oss mens jeg taler. Jeg vil gi dere en lekse idag som Herren gjennom store anstrengelser har gitt oss.
Blant de spørsmål vi ofte stiller i forbindelse med vår nasjons 200-årsdag er dette: «Kan vi opprettholde vår grunnleggende frihet, fred og fremgang i 200 år til?»
Svaret på dette spørsmål er *ja*, hvis vi vil omvende oss og rette oss efter budene til dette lands Gud som er Jesus Kristus.
Han har fastslått sine grunnleggende lover i De ti bud, Bergprekenen og i følgende to store bud:
«Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu . . . og
«Du skal elske din næste som dig selv.» (Matt. 22:37, 39)
For flere tusen år siden erklærte han: «Ingen skal komme inn i dette land (han snakket om Amerika) uten at de ledes ved Herrens hånd.
Derfor er dette land innviet til dem han skal lede. Og om så skjer at de tjener ham ifølge de befalinger han har gitt, skal det bli et frihetsland for dem.» (2. Ne. 1:6-7)
En annen oldtidsprofet har sagt følgende:
«Dette er et utvalgt land og hvilken som helst nasjon som skal besitte det skal være fri for trelldom og fangenskap, og for alle andre nasjoner under himmelen hvis de bare vil tjene landets Gud som er Jesus Kristus.»
Min hensikt med disse bemerkningene er å påpeke, ved hjelp av de opptegnelser som Amerikas oldtidsinnbyggere førte, at disse erklæringer har gått i oppfyllelse.
I vestre delen av staten New York, i nærheten av Palmyra, ligger en iøynefallende høyde som kalles «høyden Cumorah». (Mor. 6:6) Da jeg den 25. juli i år sto på toppen av denne høyden og med ærefrykt beundret det fantastiske panorama som strakte seg ut foran meg i alle retninger, gikk mine tanker til de begivenheter som fant sted i disse traktene for ca. 2.500 år siden, som betydde slutten for den store jaredit-nasjonen.
Dere som kjenner til historien i Mormons bok husker sikkert at det brøt ut en stor krig mellom en hær som ble ledet av Coriantumr og en som ble ledet av Shiz. I denne krig hvor bror drepte bror, ble nesten 2 millioner av Coriantumrs folk drept. «To millioner mektige menn og deres hustruer og barn.» (Et. 5:2)
Efterhvert som konflikten ble mer intens, samlet alle som ikke var blitt drept seg «med sine hustruer og barn» (Et. 15:15) ved høyden Cumorah (Et. 15:11)
«Folket som var på Coriantumrs side ble samlet sammen til Coriantumrs hær, og folket som var på Shiz's side ble samlet sammen til Shiz's hær.
Både menn, kvinner og barn var væpnet med krigsvåpen . . . (og) marsjerte . . . frem mot hverandre til kamp, og de kjempet hele dagen, men seiret ikke.
Og det skjedde at da kvelden kom ble de trette og trakk seg tilbake til sin leir. Og begynte . . . å hyle og klage over tapet av sitt folks drepte.»
Det samme gjentok seg dag efter dag inntil «alle var falt for sverdet unntatt Coriantumr og Shiz.» Shiz hadde «besvimt av blodtapet.»
Og det skjedde at da Coriantumr hadde lent seg på sitt sverd og hvilt seg litt, hogg han hodet av Shiz.
Og det skjedde at da han hadde hogd hodet av ham [illegible] Shiz seg opp på hendene og [illegible] etter å ha anstrengt seg [illegible] han.
Og det [illegible] falt til

jorden og lå som livløs.» (Et. 15:29-32)

Slik gikk den mektige jaredit-nasjonen til grunne ved foten av Cumorah; denne nasjon om hvem Herren hadde sagt: «Der skal ikke finnes noe større folk på hele jorden.» (Et. L. 43)

Mens jeg sto på toppen av Cumorah og tenkte på denne tragiske scenen og så utover det vakre gjenopprettelsens land slik det ser ut idag, ropte jeg i min sjel: «Hvordan kunne dette skje?»

Svaret sto øyeblikkelig klart for meg da jeg husket den vesle gruppen av deres forfedre som ble ledet av Gud bort fra Babels tårn mellom 1500 og 2000 år tidligere, og at Herren «ville at de skulle dra videre til det forjettede land som var utvalgt framfor alle andre land som den Herre Gud hadde bevart for et rettferdig folk.

Og han hadde svoret i sin vrede til Jareds bror (deres profet og leder), at de som skulle besitte dette forjettede land, fra den tid av og til evig tid skulle tjene ham, den sanne og eneste Gud ellers skulle de bli utryddet når hans vredes fylde kom over dem.

Og nå kan vi se Guds beslutning angående dette land,» skrev oldtidens profet og historiker, «at det er et forjettet land, og hvilket som helst folk som skal besitte landet skal tjene Gud, ellers skal de utryddes når hans vredes fylde skal komme over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem når de er modne i ugudelighet.

For se, dette er et land som er utvalgt framfor alle andre land, derfor skal de som besitter det tjene Gud eller bli utryddet, for det er Guds evige beslutning.» (Et. 2:7-10)

I henhold til dette, ble jareditene utryddet slik vi nettopp har sett, fordi gjennom å gjøre opprør mot Jesu Kristi lover — dette lands Gud — var de «modne i ugudelighet.»

Jareditene var ikke det eneste folk som i oldtiden ble ledet av Gud til dette utvalgte land for å vokse i rettferdighet og bli en mektig nasjon for derefter å gi efter for ugudelighet til de, i henhold til Guds ord, ble utryddet.

Jeg legger vekt på at de ble ledet av Gud fordi Herren sa til dem, som nevnt ovenfor, at de ble ledet av ham og at «ingen skal komme inn i dette land uten at de ledes ved Herrens hånd.»

«Derfor er dette land innviet til dem an skal lede. Og om så skjer at de tjen tjener ham ifølge de befalinger han har gitt, skal det bli et frihetsland for dem. Derfor skal de aldri bringes i trelldom unntatt for sine synders skyld, for hvis synden skal herske, skal landet bli forbannet for deres skyld, men for de rettferdige skal det velsignes for evig.» (2. Ne. 1:6-7)

Denne andre nasjon som jeg har nevnt, nephitene, hadde stor fremgang i Amerika fra år 600 f.Kr. til 400 e.Kr. Deres sivilisasjon endte av samme grunn, på samme sted og på samme måte som jareditenes. Jeg siterer fra deres siste kamp:

«Nå», sier Mormon, deres historiker, «avslutter jeg min beretning om mitt folk nephitenes ødeleggelse. Og det skjedde at vi dro fram for lamanitene . . . til landet Cumorah . . . Og . . . da vi hadde samlet alt vårt folk sammen til Cumorahs land . . . (så) mitt folk med sine hustruer og barn . . . lamanitenes hærer marsjere mot dem, og med den grufulle dødsangst som fyller alle ugudeliges bryst beredte de seg for å ta imot dem.

Og det skjedde at de overfalt mitt folk med sverd, med buer og piler, med økser og alle slags krigsvåpen.

Og det skjedde at mine menn ble hogd ned, ja, mine ti tusen som var med meg, og jeg falt såret midt iblant dem, og lamanitene gikk forbi meg uten å gjøre ende på mitt liv.

Og da de hadde gått fram og hadde hogd ned alt mitt folk unntatt fire og tyve av oss (deriblant min sønn Moroni), så vi som hadde overlevd de døde av våre folk om morgenen . . . fra toppen av høyden Cumorah (230.000) av mitt folk som var hogd ned . . .

Hele mitt folk var falt unntatt de fire og tyve som var med meg, og noen få som var flyktet til de sydlige land og noen få som var gått over til lamanitene . . .

Min sjel var sønderknust av sorg . . . og jeg utbrøt:

O, I skjønne, hvordan kunne I ha gått bort fra Herrens veier! . . . Hvordan kunne I ha forkastet den Jesus som sto med åpne armer for å ta imot eder!

Se, hvis I ikke hadde gjort dette ville I ikke ha falt . . .

O, I skjønne sønner og døtre, I fedre og mødre, I menn og hustruer, . . . hvordan kunne I ha falt!

O, om I hadde omvendt eder før denne ødeleggelse var kommet over eder» (Mor. 6:1, 4, 5, 7, 9-11, 15-19 og 22)

Litt senere skrev Moroni:

«Se, jeg Moroni avslutter min far Mormons opptegnelser . . .

Etter det store, forferdelige slag ved Cumorah. . . . ble de nephiter som var flyktet inn i det sydlige land, etterstrebt av lamanitene til de alle var utryddet.

Min far ble også drept av dem og jeg alene er tilbake for å skrive den sørgelige beretning om mitt folks ødeleggelse.» (Mor. 8:1-3)

Jareditenes og nephitenes tragiske skjebne er et bevis på at Herren mente hvert ord da han sa at dette «er et forjettet land, og hvilket som helst folk som skal besitte landet skal tjene Gud, ellers skal de utryddes når hans vredes fylde skal komme over dem. Og hans vredes fylde kommer over dem når de er modne i ugudelighet.» (Et. 2:9)

Dette skrev Moroni til oss som idag bebor dette landet: «Dette kommer til eder, O, I hedninger (profetene i Mormons bok bruker uttrykket *hedninger* om Amerikas nåværende innbyggere og om folk i den gamle verden som de kom fra) for at I skal kjenne Guds beslutninger, så I kan omvende eder og ikke fortsette i eders ugudelighet til I er modne så I ikke nedbringer Guds vredes fylde over eder som landets innbyggere hittil har gjort.

Se, dette er et utvalgt land og hvilken som helst nasjon som skal besitte det skal være fri for trelldom og fangenskap, og for alle andre nasjoner under himmelen hvis de bare vil tjene landets Gud som er Jesus Kristus.» (Et. 2:11-12)

I 1492 ble Columbus ledet gjennom guddommelig inspirasjon til Amerika i henhold til Herrens utsagn: «Ingen skal komme inn i dette land uten at de ledes ved Herrens hånd.» (2. Ne. 1:6) Columbus ble guddommelig ledet til Amerika.

Så langt tilbake som mellom 590 og 600 år f.Kr. så Nephi i et syn inn i

fremtiden, og så «blant hedningene . . (dvs. blant Europas nasjoner) en mann som var adskilt fra (dette forjettede land) ved mange vann», og han så «at Guds Ånd kom ned og virket på mannen, og han dro over de mange vann til . . . det forjettede land.

Og jeg så Guds Ånd, at den virket på andre hedninger, og de gikk ut . . . over de mange vann.

Og det skjedde at jeg så mange skarer av hedninger i forjettelsens land» (1. Ne. 13:12-14)

Columbus selv bekreftet at han ble ledet av Gud til dette land.

«I hennes kongelige høyhet, Isabellas, nærhet, sier Irving (hans levnetsskildrer): «Han la frem sine planer med veltalenhet og iver for han følte selv, noe han senere erklærte, *som en ild ovenifra og han betraktet seg selv som en som var utvalgt av himmelen til å fullføre denne store plan . . .*

Hans sønn, Fernando, siterer i sin biografi sin far som ved et tilfelle sa: «*Gud ga meg troen og derefter motet slik at jeg var villig til å legge ut på reisen.*»

Og i Columbus' testamente står det:

«*I den hellige . . . treenighets navn, som inspirerte meg med tanken og efterpå gjorde det helt klart for meg at jeg kunne navigere og reise fra Spania til India ved å krysse havet mot vest.*» (Nephi Lowell Morris: *Prophecies of Joseph Smith and Their Fullfillment,* Deseret Book, 1945, side 289, 294-295, uthevelse tilføyd.)

Vi befinner oss her i dette utvalgte land fordi Columbus ble ledet av Gud. Gud ga oss seier under revolusjonen. Vi står i gjeld til ham for vår nasjons uavhengighet. Han har velsignet oss med fremgang i hver rettferdig oppgave. Han opprettet De forente staters konstitusjon «ved kloke menn som (han) har opreist i denne hensikt.» (L&p 101:80)

Han viste seg sammen med sin elskede sønn for profeten Joseph Smith for å åpne en ny utdeling av Jesu Kristi evangelium i dette land. Han har opprettet sin kirke her og har sendt og sender fremdeles ut sine representanter til hver krok og hvert hjørne av landet — og også i så stor utstrekning som mulig til hele verden — for å fastslå og undervise om Jesu Kristi lover, han som er Gud i dette land.

Han har på nytt åpenbart og om og om igjen gjentatt denne gamle forordning: «Dette er et land som er utvalgt framfor alle andre land, derfor skal de som besitter det tjene Gud eller bli utryddet, for det er Guds evige beslutning» angående dette land (Et. 2:10)

Denne kunnskap er blitt avslørt for oss for at vi «skal kjenne Guds beslutninger, så (vi) kan omvende (oss) og ikke fortsette i (vår) ugudelighet til (vi) er modne så (vi) ikke nedbringer Guds vredes fylde over (oss) som landets innbyggere hittil har gjort.» (Et. 2:11)

Vi lever i tidenes fyldes husholdning, som vil nå sitt høydepunkt i og med Herren Jesu Kristi annet komme. Med hensyn til når denne begivenhet skal finne sted og hva Herren har planlagt for jordens innbyggere fra nå og til dette skjer, sa han for 144 år siden:

«Guds vrede (skal) uten mål . . . utløse over de ugudelige —

Derfor er Herrens røst til jordens ender, forat alle som vil høre, kan høre;

Bered eder, bered eder for det som skal komme, for Herren er nær;

og Herrens vrede er optendt og hans sverd er draget i himmelen, og det skal slå ned på jordens innbyggere . . .

Timen er ikke ennu, men er nær for hånden, da fred skal bli borttatt fra jorden, og djevelen skal ha makt over sitt eget herredømme.

Og likeledes skal Herren ha makt over sine hellige og skal regjere i deres midte, og skal komme ned for å holde dom over . . . verden.» (L&p 1:9, 11-13, 35-36)

Mine elskede brødre og søstre, både medlemmer av Kirken såvel som ikkemedlemmer, jeg bærer mitt personlige vidnesbyrd til dere om at det jeg har snakket om idag er sant — både det som gjelder tidligere begivenheter og det som gjelder begivenheter som skal skje i fremtiden. Vi står overfor et faktum som er klart og tydelig forklart. Det er opp til oss å velge. Spørsmålet er: Skal vi som lever i denne evangelieutdeling omvende oss og rette oss efter de lover som dette lands Gud har fastsatt, han som er Jesus Kristus, eller skal vi fortsette med å trosse dem til vi blir modne i ugudelighet?

Jeg ber i ydmykhet om at vi vil omvende oss og adlyde og på den måten kvalifisere oss for de velsignelser som er utlovet til de rettferdige i dette land, i Jesu Kristi, vår Forløsers navn. Amen.

I overensstemmelse med paktene

Marion G. Romney

Brødre! Med tanke på de problemer vi står overfor i forbindelse med Kirkens stadig stigende antall medlemmer, ser det ut for meg som om en av våre mest presserende oppgaver er å omvende vordende, inaktive eldster. Vi har titusenvis av slike brødre i Kirken. Det antall som slutter seg til denne gruppen hvert år er desverre større enn det antall som blir omvendt.

En granskning av situasjonen fører uunngåelig til den konklusjon at noe utover det som nå blir gjort må gjøres for å oppmuntre disse menn til å legge om sitt liv. Vi må gjøre mer enn bare oppmuntre dem til å være med på en avkoblende aktivitet nå og da. Det de trenger er å bli *omvendt*.

I et leksikon står det at ordet *omvende* betyr «å gå over fra en tro eller kurs til en annen» og at *omvendelse* er «en åndelig eller moralsk *forandring* som medfører en *forandring* i tro og overbevisning.» I Skriften innebærer ikke ordet *omvendt* kun at man mentalt godkjenner Jesus og hans læresetninger. Det betyr også at man har en motiverende tro på ham og hans evangelium; en tro som forårsaker en forandring; en *forandring* i et menneskes forståelse av livets mening og i vedkommendes troskap mot Gud — i interesser, tanker og gjerninger. Selv om *omvendelse* kan skje gradvis, er man ikke virkelig omvendt i ordets virkelige betydning medmindre og inntil man er et nytt menneske i sitt hjerte. *Født på ny* er det uttrykk Skriften bruker.

Hos en person som virkelig er omvendt er alt som ikke er forenelig med Jesu Kristi evangelium dødt, og i stedet føler vedkommende kjærlighet til Gud og har et fast forsett om å holde hans bud. Paulus sa til romerne at en slik person ville vandre i et nytt levnet:

«Vet I ikke», sa han «at alle vi som blev døpt til Kristus Jesus, blev døpt til hans død?

Vi blev altså begravet med ham ved dåpen til døden, forat likesom Kristus blev opreist fra de døde . . . så skal også vi vandre i et nytt levnet.» (Rom. 6:3-4)

Peter lærte at vi ved å vandre i et nytt levnet unngår «fordervelsen i verden, som kommer av lysten», og at vi ved å utvikle tro, dyd, kunnskap, måtehold, tålmodighet, gudsfrykt, nestekjærlighet og barmhjertighet får del i den «guddommelig(e) natur». (se 2. Pet. 1:4-7)

En som vandrer i et nytt levnet er omvendt. Peter sier også: «den som ikke har disse ting, han er blind, nærsynt, idet han har glemt renselen fra sine fordums synder». (2. Pet. 1:9) En slik person er ikke omvendt selv om han kanskje er døpt.

I Mormons redegjørelse for kong Benjamins avskjedstale har vi et slående eksempel på den forandring en virkelig omvendelse forårsaker. Denne tale var så mektig at mengden falt til jorden mens kong Benjamin holdt den, for «de hadde sett seg selv i sin egen verdslige tilstand . . . og de ropte alle høyt . . . ha barmhjertighet med oss, og anvend Kristi forsonende blod, så vi kan få tilgivelse for våre synder og våre hjerter kan bli renset, for vi tror på Jesus Kristus, Guds Sønn» (Mosi. 4:2)

Kong Benjamin så deres ydmykhet og fortsatte:

«Tro på Gud, tro at han er til, og at han skapte alle ting . . . Tro at han har all visdom og all makt både i himmelen og på jorden . . .

Tro at I må omvende eder fra eders synder, forsake dem og ydmyke eder for Gud og be i hjertets oppriktighet at han skal tilgi eder, og hvis I tror alt dette, se til at I gjør det.» (Mosi. 4:9-10)

Da han var ferdig, spurte han om de trodde det han hadde sagt.

«Og alle ropte . . . Ja, vi tror hvert ord . . . og vi vet også at de er visse og sanne» (Mosi. 5:2.)

Hvorfor var de så sikre på sin sak? Fordi, som de sa: «Herrens Ånd . . . har bevirket en stor forandring i oss, eller i våre hjerter, så vi ikke er tilboyelige til å gjøre ondt mer, men til stadig å gjøre godt.

«Og» fortsatte de, «vi er villige til å inngå en pakt med vår Gud om å gjøre hans vilje og være lydige til hans bud i alt han befaler . . . i alle våre dager.» (Mosi. 5:2 og 5)

Ville det ikke være stort om alle våre inaktive menn kunne oppleve en slik omvendelse?

Hva gjør dere som er presidenter for eldstenes quorum og som har et stort ansvar når det gjelder denne del av Herrens arbeide for å omvende disse menn?

Jeg foreslår at dere tenker på og alvorlig iverksetter den fremgangsmåte Herren foreslo da han sa: *«Ennvidere påhviler det den som presiderer over eldstene, å presidere over seks og nitti eldster, å sitte i råd med og undervise dem i overensstemmelse med paktene.*

Dette presidentskap adskiller sig fra de Sytti, og er til for dem som ikke reiser ut i hele verden» (L&p 107:89-90 — uthevelse tilføyet)

Undervis dem pakten. En pakt er en bindende og høytidelig overenskomst mellom to eller flere parter. Guds folk har helt fra begynnelsen av vært et folk som inngår pakter. Dette bud som i vår tid er gitt til presidentene for eldstenes quorum om å *«undervise (sine medlemmer) i overensstemmelse med paktene»*, er ikke blitt iverksatt slik det skulle ha vært.

Ingen som forstår, tror på og efterlever evangeliets pakter blir inaktiv i Kirken. Når man forstår Jesu Kristi evangelium — som er Herrens nye og evige pakt — og blir klar over at man selv godtok det i åndeverdenen, kjempet for det i striden i himmelen og kom inn i dødeligheten med Herrens løfte om at hvis man er trofast skal man få evig liv, ja, alle som forstår dette, har den nødvendige bakgrunn for å forstå de pakter de har inngått her i dødeligheten.

Jeg er overbevist om at grunnen til at tusenvis av medlemmer av Kirken er inaktive, er at de ikke setter pris på betydningen av «den nye og evige pakt.» Hvis dere som er presidenter for eldstenes quorum vil «undervise» deres inaktive medlemmer i «overensstemmelse» med pakten og omvende dem, vil dere ikke få særlig store vanskeligheter når det gjelder å undervise om de pakter vi inngår i dette liv. Uten denne kunnskap har man ikke noe mål i livet, og derfor har andre pakter ingen betydning.

Jeg hadde nylig en opplevelse som illustrerer dette. Jeg satt ved siden av en mann jeg ikke kjente på et fly, og jeg spurte ham hva han arbeidet med. Efter å ha svart på dette, spurte han meg hva jeg drev med. Dette ga meg en anledning til å spørre ham om han trodde at han hadde levd før han kom til jorden og skulle leve efter døden. Han visste ikke. Han antok at det var mulig at han hadde levet før han kom hit og at han kanskje skulle leve på den andre siden av graven, men han hadde ingen mening om livet efter døden.

Jeg fortalte ham så om evangeliets plan så detaljert som mulig og forklarte hvem vi er, hvor vi kommer fra, hvor vi går hen og hvorfor vi er her.

«Strålende», sa han, «det ville gi et menneske noe å leve for, en hensikt med livet.»

Ja, og det er nettopp det som er meningen. De pakter vi inngår her i dødeligheten er til for å hjelpe oss til å oppnå vårt mål som er evig liv og som blir forklart i og gjort mulig ved evangeliets nye og evige pakt.

Den første pakt vi inngår her i livet er dåpens pakt. Jeg vet ikke om noen bedre forklaring på dåpspakten enn den Alma ga i følgende ord:

«Se, her er Mormons vann . . . og nå, ettersom I ønsker å gå inn i Guds fold og å bli kalt hans folk og er villige til å bære hverandres byrder, så de kan være lette.

Ja, og er villige til å sørge med dem som sørger, ja, og trøste dem som trenger trøst og å stå som Guds vitner til alle tider og i alle ting, og på alle steder hvor I kommer til å være, like til døden, så I kan bli forløst av Gud og regnes blant dem som får del i den første oppstandelse, og får evig liv —.

Nå sier jeg eder at hvis dette er eders hjerters ønske, hva har I da imot å la eder døpe i Herrens navn som et bevis til ham at I har inngått en pakt med ham, at I er villige til å tjene ham og holde hans bud, så han kan utøse sin Ånd over eder i en rikere grad?

Da folket hørte dette, klappet de i hendene av glede og utbrøt: Dette er vårt hjertes ønske.

Nå skjedde det at Alma tok Helam . . . og gikk ut og sto i vannet og ropte: O Herre, utgyt din Ånd over din tjener, så han kan utføre denne handling i hjertets hellighet.

Da han hadde sagt disse ord, var Herrens Ånd over ham, og han sa: Helam, med fullmakt fra den allmektige Gud døper jeg deg som et bevis på at du har inngått en pakt at du vil tjene ham til døden, det kjødelige legemes død, og måtte Herrens Ånd utgytes over deg, og måtte han gi deg evig liv ved Kristi forsoning som han har beredt fra verdens begynnelse.» (Mosiah 18:8-13)

Herren betrakter denne pakt, dåpspakten, som så viktig at han har pålagt oss å fornye den hver uke:

«Forat du mer fullkoment kan holde dig ubesmittet av verden, skal du gå til bedehuset og opsende dine sakramenter på min hellige dag.» (L&p 59:9)

Med ordene i nadverdsbønnene i friskt minne tar vi del i nadverden og fornyer hver uke vår dåpspakt.

I tillegg til dåpspakten har alle vi som bærer det hellige prestedømmet inngått en annen spesiell, hellig og meget viktig pakt, nemlig den «pakt som tilhører prestedømmet» (L&p 84:39) Vi kan lese om denne pakt i Lære og pakter, kapitel 84:

«De som er trofaste og erholder disse to prestedømmer som jeg har omtalt, og ærer sine kall, er helliggjort av Ånden til fornyelsen av sine legemer.

De blir Mose og Arons sønner og Abrahams ætt, ja kirken og riket og Guds utvalgte.

Og ennvidre, alle de som mottar dette prestedømmet mottar mig, sier Herren;

for den som mottar mine tjenere, mottar mig;

og den som mottar mig, mottar min Fader;

og den som mottar min Fader mottar min Faders rike; derfor, alt som min Fader har, skal bli gitt ham.

Og dette ifølge den ed og pakt som tilhører prestedømmet.

Derfor, alle de som erholder prestedømmet, mottar av min Fader denne ed og pakt som han ikke kan bryte, ei heller kan rokkes.

Men enhver som bryter denne pakt efter å ha mottatt den, og vender sig helt bort fra den, skal ikke få tilgivelse for sine synder i denne verden, ei heller i den kommende verden» (L&p 84:33-41.)

Jeg pleide å tenke at hvis dette er straffen, ville det kanskje være bedre for meg om jeg aldri hadde inngått pakten hvis jeg skulle bryte den. Men så leste jeg neste vers som sier:

«Og ve alle dem som ikke erholder dette prestedømmet som I har mottatt.» (L&p 84:42)

Jeg visste at jeg bare hadde én mulighet, nemlig å motta det og ære det. Når jeg har lest disse skriftstedene står det helt klart for meg at jeg ikke vil oppnå evig liv hvis jeg mottar prestedømmet og ikke ærer det, men jeg vil heller ikke oppnå evig liv hvis jeg ikke mottar det hellige prestedømmet. Det finnes bare en sikker kurs, og det er å motta prestedømmet og foredle mitt kall i det. For meg er det nettopp dette Herren mener med sin avsluttende [illegible]

«Og nu [illegible] bud at I skal vokte eder [illegible]

livs or[illegible]

For [illegible]

leve [illegible]

mun[illegible]

Så til den fjerde pakten — vi har tatt for oss tre, nemlig evangeliets «nye og evige pakt», dåpspakten og den «pakt som tilhører prestedømmet». Den fjerde pakten som kanskje er høydepunktet når det gjelder de pakter vi skulle undervise våre brødre om, er den nye og evige ekteskapspakten.

Disse hellige pakter som jeg nettopp har nevnt er meget alvorlige. De hører med til de «høitidelighet(er)» som Herren ber oss bevare «i (vårt) hjerte, . . . (la) hvile over (vårt) sinn». (L&p 43:34)

Alle som vil motta belønningen må oppfylle de forpliktelser som er forbundet med den. Vi er personlig ansvarlige for hvordan vi holder de pakter som vi har inngått, og vi vil også bli holdt ansvarlige for at andre som vi er satt til å lede bryter dem hvis dette er et resultat av at vi har unnlatt å undervise dem.

Herren sa følgende som jeg vil gjenta: «Ennvidere påhviler det den som presiderer over eldstene, å presidere over seks og nitti eldster, å sitte i råd med dem og undervise dem i overensstemmelse med paktene.

«Derfor» sa Herren som en avslutning på den strålende åpenbaring om de plikter som påhviler prestedømmets embedsmenn, «må enhver lære sin plikt, og med all flid virke i det embedet som han er blitt kalt til.

Den som er doven, skal ikke være verdig til å bestå, og den som ikke lærer sin plikt og ikke er til Guds behag, skal ikke være verdig til å bestå». (L&p 107:89, 99-100)

Måtte Gud hjelpe oss til å holde paktene og undervise dem som Herren har gitt oss ansvar for og befalt oss å undervise, ber jeg om i Jesu Kristi, vår Forløsers navn. Amen.

Slektsgranskning

Eldred G. Smith

I begynnelsen satte Gud Adam på jorden og ga ham herredømme over fiskene og fuglene og dyrene og over hele jorden. For noen mennesker idag ville dette fortone seg som en herlig situasjon, men selv om Adam hadde herredømme over hele jorden, sa Gud: «Det er ikke godt at mennesket er alene.» (1. Mos. 2:18) Og han ga ham kvinnen, Eva, til å være hans ledsager og medhjelp. Derefter ga Gud dem det første store budet — at de skulle være fruktbare og oppfylle jorden.

Vi er ikke blitt fortalt hvor lenge de oppholdt seg i Edens have før de spiste av frukten på treet til kunnskap om godt og ondt og ble drevet ut av haven for å begynne sin dødelige tilværelse. Det punkt jeg ønsker å understreke er at det var Gud selv som opprettet den første familieenhet. Ekteskapet er ikke en institusjon som menneskene selv har utviklet og som kan bli foreldet og derefter forkastes efter hvert som menneskeheten går fremover. Alt som er oss nærest og kjærest i livet er forbundet med våre familier. Det er her kjærligheten har sitt senter, og hvor det finnes kjærlighet, finner vi også lykke.

Det er i sannhet ikke godt for mennesket å være alene. Herren har i sin visdom sørget for en måte hvorved menneskene kan bli lykkelige mens de er her på jorden, samt la denne lykke vedvare gjennom all evighet. Den største glede og lykke kommer gjennom familieenheten. Slik har det vært så lenge det har levet mennesker på jorden. Hvorfor skulle det så ikke være slik i det neste liv? Denne familieenheten er så viktig at Herren har gjort det klart for oss at alle jordens familier må bli beseglet til hverandre. Ved slutten av tusenårsriket må alle Adams barn som mottar evangeliet bli beseglet til én familie ved prestedømmets makt som er makten til å besegle og binde på jorden og i himmelen.

Ethvert menneske som kommer til jorden må få en mulighet til å motta og akseptere alle de velsigneler som kommer gjennom disse beseglinger en eller annen gang før tusenårsriket er slutt. Det kunne ikke ha eksistert en rettferdig Gud dersom det var anderledes. Disse beseglende velsignelser oppnås ved først å la seg døpe inn i Jesu Kristi Kirke. Derefter blir hustruen beseglet til mannen for tid og all evighet, og de barn som er født utenfor dette ekteskapet må bli beseglet til sine foreldre slik at de vil kunne motta velsignelser som om de var født under den nye og evige pakt.

De som er døde uten denne lov, vil kunne få det privilegium å motta denne velsignelse gjennom en stedfortreder. Det er her vårt ansvar kommer inn. Vi må først undervise i evangeliet til de nålevende. Derefter må vi samle opptegnelser over de av våre familiemedlemmer som døde uten loven slik at dette store og viktige verk kan bli utført for dem.

La oss sitere profeten Joseph Smith i kapitel 128 av Lære og pakter:

«La mig forsikre eder at dette er grunnlæren med hensyn til de døde og de levende, som ikke lett kan forbigåes med hensyn til vår frelse. For deres frelse er nødvendig og vesentlig for vår frelse, som Paulus sier angående fedrene — at de ikke kan nå fullendelsen uten oss — heller ikke kan vi nå fullendelsen uten våre døde.» (L&p 128:15; se også Hebr. 11:40)

Da Paulus underviste korintierne om oppstandelsens prinsipper, slo han dette punkt fast ved å si: «Hva gjør da

de som lar sig døpe for de døde? Dersom de døde i det hele tatt ikke oppstår, hvorfor lar de sig da døpe for dem?» (1. Kor 15:29)

Dette viser at stedfortredende dåp ble praktisert på Paulus' tid.

En av de første instruksjoner som Moroni ga til profeten Joseph Smith var sitatet fra Malakias 4:5-6. Moroni siterte det således:

«Se, jeg vil åpenbare prestedømmet for deg ved profeten Elijahs hånd, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige.

Og han skal plante i barnas hjerter de forjettelser han ga til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre. Var det ikke så, ville hele jorden bli lagt øde ved hans komme.» (Joseph Smith 2:38-39)

Profeten Joseph smith har sagt:

«Det største ansvar som Gud har lagt på oss i denne verden, er å søke efter våre døde.» (*Teachings of the Prophet Joseph Smith* s. 356)

Dette betyr at dette dåps-og beseglingsarbeidet må bli utført for alle Guds barn som vil akseptere det — ikke bare for dem som lever på jorden idag og som er medlemmer av Kirken, men for alle våre forfedre og alle som har levet på jorden og som vil akseptere Jesu Kristi evangelium.

Herren utfører denne store oppgaven ved først å gjengi nøklene og prestedømsmyndigheten. Dette skjedde i Kirtland tempel i april 1836 da Elijah gjenga de beseglende nøkler til Joseph Smith og Oliver Cowdery. Derefter har han sendt utvalgte ånder til jorden; ånder som er blitt holdt tilbake for å komme frem i denne utvalgte evangelieutdeling — tapre og sterke ånder som ville akseptere evangeliet. Disse blir nå sendt til alle jordens ender. Disse utvalgte ånder aksepterer evangeliet når det blir presentert for dem. Fra denne grunnstammen sprer så evangeliet seg til deres familier og venner. Efter at de har mottatt evangeliet, kommer de til Herrens templer hvor de utfører sine egne beseglinger, og derefter beseglinger for sine forferdre.

Imidlertid gjør Herren enda mer for å hjelpe til i dette arbeidet. Han har sendt andre utvalgte ånder til verden; ånder som er blitt velsignet med spesiell kunnskap og øvelse i å utvikle videnskapelige midler og utstyr for at verket skal kunne gå enda hurtigere fremover. Herved muliggjør de den ellers umulige oppgaven å samle, sortere, lagre og kontrollere navn for å forhindre dobbeltarbeide og for å organisere arbeidet. Dette er så godt som mirakuløst. Alt Herren kan gjøre for å gjøre det lettere for oss blir gjort.

Benytter du deg av denne hjelpen?

Setter vi pris på disse velsignelsene? Mange konvertitter ville med glede yte store anstrengelser og pengesummer for å få anledning til å bli beseglet til sine foreldre, og ville betrakte det som vel verdt anstrengelsene.

Så trenger vi å samle så mange opptegnelser om våre forfedre som vi overhodet kan. Jeg mener ikke bare en halvhjertet innsats. Søk grundig, vedvarende og bønnfylt. Vent ikke på et beleilig tidspunkt — et beleilig tidspunkt kommer kanskje aldri. Utsett det ikke til alderdommen når vi ikke vil være istand til å gjøre noe annet. Vi vet aldri hva morgendagen vil bringe, og vi må se til at arbeidet med å fullføre beseglingene for hver familiegruppe blir utført. Det er ingen som vil bli fritatt for dette ansvaret. Vi vil ikke bli fritatt fordi vi trodde at en tante eller en annen slektning gjorde arbeidet for oss.

En ung kvinne som var genealog, ble stilt følgende spørsmål: «Hva om du finner en person på ditt familietre med mindre ønskelige egenskaper; såsom en sjørøver, en straffange eller lignende?» Hun svarte: «Mitt ansvar har ingenting å gjøre med hvordan han levde, men at han levde og døde. Når alt kommer til alt skylder jeg ham min tilværelse, og den eneste måten jeg kan betale ham tilbake min gjeld på, er å gjøre dåps- og beseglingsarbeidet for ham. Det vil være opp til ham om han vil motta det.»

Enhver av oss har dette ansvaret. Ikke en av oss kan bli fullkomne uten dette arbeidet. Jeg tviler på om Herren vil godta den unskyldningen at vi er så travelt opptatt med annet arbeide i Kirken at vi ikke kan bruke en del av vår tid til å gjøre genealogi. Det av dette arbeidet som vi skulle gjøre, men som vi ikke gjør, må bli utført av noen andre, for det må bli gjort. Dersom vi skulker unna i vårt nsvar, hvorledes kan vi så vente å motta de velsignelser som følger med det?

Får jeg lov å si et ord til oppmuntring for dem som er spredt omkring i verden. Vær ved godt mot, vær ivrig, stol på Herren, og han vil hjelpe deg. Du ble muligens satt på det stedet du er for å utføre et bestemt arbeide når det gjelder å samle inne opptegnelser eller for å utføre et spesielt misjonæroppdrag. Dersom du vil la ham få chansen, vil Herren gi deg suksess i arbeidet og meget glede over å utføre det.

Mange gode medlemmer av Kirken har mange opptegnelser liggene på hyllen. De har samlet opptegnelser, men har ennå ikke sendt dem inn for å få tempelarbeidet utført. Send disse navnene inn til templene. Det kan være mange som venter på den andre siden på at dette arbeide skal bli gjort.

La oss følge president Kimballs valgsprog «Gjør det.» Jeg synes dette kunne være et godt motto for denne konferansen — «Gjør det.»

Må Hans velsignelser komme over alle dem som er ivrige i dette arbeidet, slik at vi må berede veien for hans komme, for jeg vidner for dere at dette er Hans verk, i Jesu Kristi navn. Amen

Bered Herren et velskikket folk

Hugh B. Brown

Mine kjære brødre og søstre, og dere venner ved radio- eller fjernsynsapparatene! Før Frelserens fødsel ble det gitt mange profetier som forutsa at han skulle komme til jorden. De gamle profeter åpenbarte hendelser som skulle gå forut for hans fødsel og beskrev hans jordiske misjon. Dermed gjorde de det mulig for verdens mennesker å kjenne ham som sin Frelser, Herre og Gud. Selv om Israels hus var i besittelse av en skriftlig opptegnelse av tallrike profetier om Kristi liv på jorden, sendte den evige Fader en spesiell budbringer, Døperen Johannes, «for å berede Herren et velskikket folk». (Luk. 1:17)

De gamle profeters forutsigelser om Kristi fødsel, liv og virksomhet gikk i oppfyllelse, og de som hadde oppriktig tro, var forberedt på å godta og følge ham. Når det forholder seg slik, kan vi med god grunn vente at det som er profetert i forbindelse med hans annet komme, også skal gå i oppfyllelse.

Mot slutten av Kristi jordiske virksomhet var disiplene opptatt av hans lærdommer om verdens ende. De gikk «til ham i enrum og sa: Si oss: Når skal dette skje? og hvad skal tegnet være på ditt komme og på verdens ende?

Og Jesus svarte og sa til dem: Se til at ikke nogen fører eder vill!» (Matt. 24:3-4)

Derefter forklarte Frelseren for sine disipler de tegn og hendelser som skal finne sted før hans annet komme. Disse ting finner vi i det fireogtyvende kapitel hos Matteus, som vi bør underkaste et grundig studium.

Jesus fortalte sine disipler at det skal være stor ugudelighet, falske Kristus'er skal føre mange vill, det skal oppstå falske profeter som skal vise store tegn og undere for å føre selv de utvalgte vill, og det skal være stor motgang. Det skal være krig og rykter om krig, nasjon skal reise seg mot nasjon, det skal være hungersnød, pest, jordskjelv og avskyelige ødeleggelser, slik som profeten Daniel har sagt.

Skriftens profetier om de hendelser som skal gå forut for Kristi annet komme, skal være til veiledning og advarsel for alle jordens innbyggere. Skulle vi ikke lytte til disse advarsler når vi ser at de profeterte tegn viser seg?

På samme måte som Døperen Johannes ble sendt før Kristi fødsel for å forberede hans virksomhet, sendte Gud en profet for å åpne den siste evangelieutdeling som en forberedelse til Frelserens annet komme. Profeten Joseph Smith bar vidnesbyrd for en tvilende verden om at Jesus er Kristus, Guds egen sønn.

I en åpenbaring i vår tid bekreftet Herren de prøvelser, ødeleggelser, ulykker og ødeleggende krefter som skal ha fritt spill i de siste dager. Han sa i en advarsel:

«Og på den dag skal det høres om krig og rykter om krig, og hele jorden skal være i oprør . . .

Og menneskenes kjærlighet skal bli kold, og urettferdighet skal trives . . .

Mennesker i den generasjon . . . (skal ikke) gå bort før de skal se en overveldende plage; for en herjende sykdom skal gå over landet . . .

Og det skal . . . være jordskjelv på forskjellige steder, og mange store ødeleggelser. Allikevel vil menneskene forherde sine hjerter mot mig, og de vil ta opp sverdet, den ene mot den annen, og de vil drepe hverandre.» (L&p 45:26-27, 31, 33)

I mange år har det vært krig ett eller annet sted på jorden, og mange nasjoner er idag meget bekymret på grunn av de stadige rykter om krig. Nasjoner reiser seg mot nasjoner.

Vi har ustabile regjeringer. Mange av dem har falt. Det er en stadig tilbakegang når det gjelder integritet, ærlighet og rettferdighet blant politiske ledere, regjeringssjefer og ledere i forretningslivet.

Verden er i ferd med å modnes i synd. Det er mange som ikke har noen skrupler med å villede folk og føre dem ut på syndens og mørkets veier.

Det er dem som falskelig hevder å være Kristus eller en eller annen profet, og ved sin sluhet og sitt bedrag skaffer de seg mange tilhengere.

Hungersnød og pest fortsetter. Jordskjelvene øker i antall og intensitet. Det samme er tilfelle med andre naturkatastrofer.

Satan har stor makt over menneskene, og det er dem som virkelig står åpent frem som hans disipler og tilber ham.

Verden er idag full av mennesker som har fornektet og glemt Gud. De søker å forandre hans lover ved å bruke sin egen jordiske dømmekraft. De synes kanskje Gud er gammeldags. De glemmer at Guds bud er evige og uforanderlige. Jeg vil gjerne spørre: Er det noensinne mulig for *skapningen* å overgå *Skaperen* i visdom?

Våre domstoler bytter Guds bud og lover ut med menneskenes lover. Gud er ikke død. Han forblir den samme til evig tid — bestemt, myndig og uforanderlig, men full av kjærlighet og barmhjertighet overfor sine barn.

Den ondes kraft står imot Guds kraft. Satan bruker nå stor makt i menneskenes og nasjonenes anliggender. Hvis nasjonenes ledere følger sin egen kurs, vil det oppstå stadig flere misforståelser og problemer, og det vil føre til enda større strid og uoverensstemmelse.

Herren ga Joseph Smith følgende befaling: «Bered eder, bered eder for det som skal komme, for Herren er nær.» (L&p 1:12)

I denne siste periode av hans verk har han gitt oss følgende advarsel: «Bered eder for Herrens store dag.» (L&p 133:10)

La oss forsikre oss om at vi fullt ut forstår de viktigste ting vi kan gjøre for å forberede oss på Herrens annet komme til verden, og ved å være lydige og trofaste unnslippe straffen.

Følgende ting er det viktig å ta i betraktning: Vi må skape orden i vårt liv og i våre hjem. Dette betyr at vi må granske vår sjel og innrømme våre feil, og vi må omvende oss når det er nødvendig. Det betyr at vi må holde alle Guds bud. Det betyr at vi skal elske vår neste. Det betyr at vi skal leve slik at vi er et eksempel for andre. Det betyr at vi skal være gode menn og hustruer. Det betyr at vi skal undervise våre barn og og lære dem rettferdighet. Det betyr at vi skal være ærlige i all vår ferd, både hjemme og i våre forretninger. Det betyr at vi skal spre Jesu Kristi evangelium ut til alle verdens folk.

Herren har sagt: «Se, jeg vil påskynde mitt verk i dets rette tid.» (L&p 88:73)

Det haster å få utført hans verk. Tiden begynner å bli knapp. Denne følelse av hastverk når det gjelder å hjelpe Guds rike fremover i disse siste dager har ikke noe med panikk å gjøre. Den kommer av et onske om å gå fort og sikkert frem for å opprette og styrke hans rike blant alle mennesker som søker evangeliets lys og sannhet, dette som er Guds livsplan for alle sine barn.

Gud vil påskynde sitt verk ved å åpne himlene og sende himmelske budbringere til sine profeter for å varsle sine barn om at de må forberede seg så de kan ta imot sin Herre når han kommer for annen gang.

Kristus har understreket at «det er den ellevte time, og den siste gang jeg skal kalle arbeidere til min vingård». (L&p 33:3)

Da han opprettet sin Kirke i de siste dager, bekrefter Frelseren at dette var siste gang hans rike skulle opprettes på jorden. (Se L&p 27:13)

Da profeten Daniel talte om Guds verk i de siste dager, åpenbarte han at himmelens Gud skulle opprette et rike som aldri skal ødelegges, som aldri skal overlates til noe annet folk, og som skal stå fast evindelig. (Se Dan. 2:44)

Denne evangelieutdeling er altså den siste. Herren har aldri antydet at hans Kirke i de siste dager skulle mislykkes. Gud skal til slutt seire over alle sine fiender, også sin erkefiende, Satan. Det vil absolutt være best for oss alle sammen at vi står på Herrens side ved å holde hans bud og lover. I disse farefulle siste dager er vårt ansvar for å advare verden av den største betydning. Frelseren har sagt:

«Høsten er stor, men arbeiderne få; bed derfor høstens herre at han vil drive arbeiderne ut til sin høst!»

For å efterkomme denne utfordring om å sende flere arbeidere til innhøstningsarbeidet, kaller Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige et økende antall misjonærer til å reise ut i all verden for å forkynne Kristi evige evangelium for hver nasjon, slekt, tunge og folk. (Se L&p 77:8)

Herren advarte sitt folk: «Og ennvidere, sannelig sier jeg eder, Herrens komme er nær, og det vil overraske verden som en tyv om natten.» (L&p 106:4)

Han sa også: «For se, Herren Gud har utsendt engelen som roper midt igjennem himmelen, idet den sier: Bered I Herrens vei, og gjør hans stier rette, for timen for hans komme er nær.» (L&p 133:17)

Hvordan skal vi møte utfordringen om å forberede Kirkens medlemmer og verdens mennesker på Kristi annet komme og være sikre på at de er beredt til å møte ham? Lytt til hans råd og advarsel:

«Og Herrens arm skal åpenbares; og dagen kommer da de som ikke vil høre Herrens røst, ei heller hans tjeneres røst, ei heller gi akt på profetenes og apostlenes ord, skal bli utryddet ifra folket;

for de har forvillet sig fra mine ordinanser, og har brutt min evige pakt.

De søker *ikke* Herren for å grunnfeste hans rettferdighet, men hvert menneske går sin egen vei, og efter sin egen Guds billede, hvilket er i verdens lignelse, og hvis vesen er en avguds vesen.» (L&p 1:14-16, uthevelse tilføyet)

Og atter sa han: «Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke, og skjønt himlene og jorden forgår, skal mitt ord ingenlunde forgå, men skal opfylles, enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme.» (L&p 1:38)

Herren har satt profeter, apostler og lærere i sin Kirke for å tyde veien og peke den ut for sitt folk, både når det gjelder åndelige og timelige anliggender. Disse lederes rettigheter, myndighet og prestedømskraft stammer fra Frelseren selv. Sikkerheten ligger i å følge disse guddommelig utnevnte lederes råd.

Vi i Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er velsignet som har en levende profet iblant oss, president Spencer W. Kimball. Jeg bærer vidnesbyrd om at han er kalt av Gud. Han er min lærer, min leder og mitt eksempel. Jeg støtter og opphholder ham ved min tro og i mine bønner. Jeg har en fullstendig og urokkelig tillit til hans kall som profet og til at Gud har kalt ham til å være leder. Han har en rettskaffen karakter og et våkent sinn. Han gir kloke råd, har sunn dommekraft og er meget klarsynt. Han har stor kjærlighet til alle folk. Han er deres venn og tar hensyn til deres behov.

Vi vil aldri som et folk fare vill hvis vi følger Herrens profet, som også er vår profet og gi akt på hans lærdommer, hans råd og hans personlige eksempel.

Frelseren har lært oss enda mer om de siste dager:

«Og det skal skje tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser,

mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike; for himmelens krefter skal rokkes.

Og da skal de se Menneskesønnen komme i skyen med kraft og megen herlighet.

Men når dette begynner å sk[illegible] da rett eder op [illegible] for eders for[illegible]

Men [illegible]rte nogen [illegible]g

timelige bekymringer, så hin dag kommer uventet over eder som en snare!. . Men våk hver tid og stund, og bed, så I kan være i stand til å undfly alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen!» (Luk. 21:25-28, 34, 36)

Mine brødre og søstre, la oss alle være istand til å avgjøre når profetier går i oppfyllelse. La oss sette våre hjem i stand og forberede oss til denne viktige dag. Og la oss til slutt ta imot utfordringen om å «berede et velskikket folk» for Herrens annet komme. Dette er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn, amen.

«For de ville heller ha ære av mennesker enn av Gud.»

N. Eldon Tanner

Som jeg satt og så ut over denne store forsamling av prestedomsbærere her i dette historiske tabernakel, forsøkte jeg å se for meg de tusener av gutter og menn i Assembly Hall, Salt Palace, Mariott Center i Provo og i andre bygninger i Canada. De forente stater og andre steder i verden. Jeg ble mektig imponert, ja nesten overveldet da det gikk opp for meg hvilken stor makt og autoritet som er forsamlet for å lytte til profetens røst og høre Herrens ord, for å bli oppbygget og motivert til å forbedre seg ytterligere i sitt liv og arbeide.

Dette er den mest storslagne gruppe menn som noensinne har vært forsamlet. Det er et veldig privilegium og et mektig ansvar å stå foran dere. Jeg ber om at Herrens ånd fortsatt vil være med oss når jeg taler til dere ikveld.

Først ønsker jeg å gi uttrykk for hvor stor pris jeg setter på alle de fine unge menn som vi har i Kirken; menn som er blitt utvalgt til å bære prestedømmet og til å være ledere blant alle nasjoner. Jeg ønsker å uttrykke min anerkjennelse for hvorledes de forbereder seg til denne oppgaven — unge menn som er klar over hvem de er og hva deres ansvar består i, og som lever verdig til a reise på misjon, og til å bli ledere i Kirken og i det samfunn som de lever i. Jeg er klar over hvor vanskelig det er for unge menn og for unge kvinner å overvinne verdens ondskap, å ære prestedømmet og å verdsette sitt medlemsskap i Jesu Kristi Kirke.

Det finnes de som har problemer, og til dem appellerer jeg i Herrens navn om å omvende seg og å vandre rettskaffent, å holde seg selv fri fra synd og forberede seg til å kunne nyte de rettferdiges velsignelser. Dere er blitt utvalgt og har fått tillatelse til å komme frem i disse dager. Vårt prestedømme er meget viktig, og den oppgave vi har er enorm. Det er intet som vil bringe større glede og suksess enn å leve ifølge evangeliets læresetninger. Vær et eksempel; vær en god innflytelse; vær forberedt og verdig til å motta et hvilket som helst kall som måtte komme fra Herren.

Enhver av oss er blitt forutordinert til å utføre en bestemt oppgave som hans utvalgte tjenere som han har funnet verdige til å overdra prestedømmet til og kraften til å handle i hans navn. Husk alltid på at mennesker ser opp til dere som ledere og at dere enten vil ha god eller dårlig innflydelse på de enkeltes liv. Denne innflytelsen vil kunne gjøre seg gjeldende i generasjoner fremover.

Vårt store ansvar vil kanskje tre tydeligere frem eller bli klarere forstått dersom vi tenker på at kun én blant 999.000 av verdens befolkning er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, og at det kun går ett medlem på anslagsvis 333 kristne.

Det er flere prestedømsbærere i verden idag enn noen gang i menneskehetens historie, med større kraft og innflydelse, og tilsvarende stor betydning, men også med større utfordringer og problemer å hanskes med. Verden trenger den kraft og styrke og innflytelse som dette lederskap har til å møte og overvinne de problemer som skapes på grunn av at verdens ondskap stadig blir mer fremtredende.

Herren har opprettet sin Kirke i disse siste dager for å utføre akkurat dette. Kirkens fremtidige vekst, ja faktisk hele verdens fremgang avhenger av i hvilken grad vi ærer det embede vi holder i prestedømmet. Enhver diakon, enhver lærer, enhver prest og enhver bærer av Det melkisedekske prestedømme har det ansvar og privilegium å forene sine krefter med Frelseren, og være redskap i hans hender til å hjelpe ham med å fullføre sin gjerning og sin herlighet som er å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv. Intet annet folk har den samme autoritet eller det samme kall.

Det er vanskelig å forestille seg og umulig å regne ut hvilken enorm innflydelse vi ville hatt dersom enhver av oss ville ære sitt prestedømme, foredle sitt kall og virkelig anstrenge seg hver dag og på alle måter i å benytte sin innflydelse til å møte Satans angrep. Altfor mange av oss synes å ta det prestedømme vi holder for gitt; vi har ikke forståelsen av hva Herren venter av oss, eller vi har ikke overbevisning, mot og styrke til å stå opp for det som er rett og til å våge å

være anderledes når det er nødvendig. En unggutt i skolegården kan ove en mektig innflytelse til det gode. En ung mann på fotballbanen, på universitetet eller blant sine arbeidskamerater kan, ved å efterleve evangeliet, ære sitt prestedømme og ta standpunkt for det som er rett, gjøre umåtelig meget godt. Du vil ofte komme til å oppleve kritikk og hån, selv av dem som deler din tro, og selv om de kanskje respekterer deg for at du gjør det som er riktig. Men husk at Frelseren selv ble plaget, hånet, spyttet på og til sist korsfestet fordi han ikke ville fire i sin overbevisning. Har du noensinne stoppet opp for å tenke hva som kunne ha skjedd dersom han hadde gitt efter og sagt: «Å, hva er egentlig vitsen?» og forfeilet sin misjon. Ønsker vi å være slike som trekker oss unna, eller ønsker vi å være trofaste tjenere til tross for all motstand og ondskap i verden? La oss ha mot til å stå opp og bli regnet blant de tro, hengivne Kristi efterfølgere.

For noen dager siden var det en som sa til meg: «Hva kommer det av at mennesker som vet hva de burde gjøre og synes å ha et vidnesbyrd om evangeliet ikke er beredt til å leve efter det og heller ikke har mot og styrke til å stå imot motstand?» Mitt svar var: «Det synes for meg som om det er mange grunner til at folk foretrekker og gjør ting som er mot deres læresetninger og mot deres tro.» Derefter henviste jeg ham til to eller tre skriftsteder:

«Se, der er mange kalt, men få er utvalgt. Og hvorfor er de ikke utvalgt?
Fordi deres hjerter begjærer denne verdens gods og de trakter efter menneskelig ære så de ikke lærer denne ene lekse —
At prestedømmets rettigheter er uadskillelig tilknyttet himmelens krefter.» (L&p 121:34-36)
Neste skriftsted:

«Men dette skal du vite at i de siste dager skal det komme vanskelige tider.
For menneskene skal da være egenkjærlige, pengekjære, stortalende, overmodige, spottende, ulydige mot foreldre, utakknemlige, vanhellige,
ukjærlige, upålitelige, baktalende, umåtelige, umilde, uten kjærlighet til det gode,
svikefulle, fremfusende, opblåste, slike som elsker sine lyster høiere enn Gud,
som har gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft.» (2. Tim. 3:1-5)
Og endelig:
«Allikevel var det mange som trodde på ham, også av rådsherrene, men for fariseernes skyld bekjente de det ikke, forat de ikke skulde bli utstøtt av synagogen;
for de vilde heller ha ære av mennesker enn ære av Gud. (Joh. 12:42-43)
Det er denne siste setningen som jeg ønsker å snakke litt mer om ikveld.

Jeg undres på hvor mange av oss som er skyldige i denne eller en av disse andre syndene, og dersom vi er det, er vi så ikveld rede til å forandre kurs, omvende oss og forsøke å være verdige til å motta Guds anerkjennelse og hans velsignelser fremfor å glemme hvem vi er og forsøke å bli populære? Hvor viktig det er at vi husker hvem vi er, Herrens tjenere, og derefter handler i overenstemmelse med dette.
Som jeg allerede har sagt er det umulig for oss å forestille oss eller regne ut hvilken enorm innflytelse til det gode vi ville ha i verden dersom enhver prestedømsbærer ville foredle sitt kall, og hvor meget lykkeligere og suksessrik hver enkelt av oss ville bli dersom vi alltid ville velge det rette. Hvor trist er det ikke å se en som heller onsker å bli populær enn å gjøre det han vet er riktig. Jeg tenker på og husker så vel et godt medlem av Kirken som ble valgt inn i nasjonalforsamlingen, og som onsket å stå på god fot og være populær hos alle. Siden han onsket så sterkt å være populær, firet han på sine normer og tok en drink under en sammenkomst, og derefter enda en. Dette skjedde om og om igjen. Han begynte å drikke sammen med sine kompiser til lunsj og middag. Jeg er sikker på at det ikke var hans mening og at det var mot hans hoyeste onske, men til slutt ble han alkoholiker og mistet støtten fra sine velgere og respekten fra sine venner og sin familie som elsket ham og led på grunn av ham. Han døde en tidlig død som alkoholiker. Hvilken trist skjebne — og det utelukkende fordi han sokte menneskenes ære mer enn Guds ære.
Dette er ikke et enkeltstående tilfelle. Vi har eksempler på kongressmedlemmer og senatorer som har mistet sine stillinger og tapt sin respekt fordi de ønsket å være populære eller fordi de ikke hadde styrke til å motstå fristelser. Herren har gitt oss det løfte at dersom vi først vil søke Guds rike og hans rettferdighet, skal vi få alt dette i tilgift; hvilket naturligvis vil si alt som vil være oss til gavn.
La oss alltid huske på at menneskene venter at vi skal leve opp til våre normer, og at de vil respektere oss meget mer når vi gjor dette, selv om de måtte friste oss til å la være.
Jeg ønsker å bære mitt vidnesbyrd om at jeg aldri ble bragt i forlegenhet på noen måte, hverken i regjeringen, innen industrien eller i mitt privatliv, ved å forsoke å leve opp til evangeliets læresetninger. Heller ikke hindret det meg på noen måte i min fremgang. Tvert imot følte jeg at jeg ble respektert. Jeg ble velsignet av Herren, og folte alltid at jeg kunne påkalle ham for å motta styrke og veiledning, hvilket jeg ofte fikk.
Efter hva jeg kan se holder Herren sitt løfte til alle som først søker Guds rike og hans rettferdighet.
Det er av største betydning at vi alltid er på vakt, og aldri svikter våre normer for å bli populære eller nyte menneskenes ære. En av generalautoritetene som jeg vil kalle George, fortalte om en opplevelse han hadde da han var prest. En venn av ham fulgte sin venninne hjem fra et selskap og hennes yngre soster var sammen med dem. George ble bedt om å slå følge med dem. Det sa han ja til. Han fortalte at like efter at de var kommet hjem og satt sammen i stuen, gikk den piken som han hadde tatt med hjem, bort og slo av lyset, kom tilbake, satte seg på fanget hans og begynte å gjore tilnærmelser. Han [illegible] at selv om han [illegible] pulær [illegible]
unnsk[illegible]
og g[illegible]
talte [illegible]
var [illegible]
syne[illegible]

husket så godt beretningen om Joseph som ble solgt til Egypt.

«Så hendte det en dag at han kom inn i huset for å gjøre sitt arbeid, mens ingen av husets folk var inne.

Da grep hun (Potifars hustru) fatt i hans kappe og sa: Ligg hos mig! Men han lot sin kappe efter sig i hennes hånd og var flyktet ut av huset.» (1. Mos. 39:11-12)

Vi husker hvordan han måtte lide for dette, men også hvordan Herren velsignet ham.

Så tilføyde George: «Jeg grøsser ved tanken på hva som kunne ha skjedd dersom jeg hadde blitt der sammen med henne, og har mange ganger trukket den slutning at jeg muligens aldri ville ha vært her som en Herrens tjener.»

Da jeg en dag fortalte om denne hendelsen til en ung mann, svarte han: «Den beslutningen måtte virkelig ha krevd mot, ikke sant!» Siden har jeg tenkt på hvor sant det er at det virkelig kreves mot eller ryggrad eller viljestyrke til å gjore det rette under lignende omstendigheter, mens det å bukke under for fristelsen er et tegn på svakhet. Selv den sterkeste må stadig være på vakt.

Det er våre avgjørelser og handlinger ved slike anledninger som virker bestemmende på hvilken retning vårt liv skal ta. Unge menn og også enkelte voksne får prøver og prøvelser av denne art. Det finnes forskjellige slags fristelser hvor deres lojalitet og karakterstyrke virkelig blir satt på prøve. Dersom vi alltid ville huske hvem vi er og at Gud holder øye med oss og passer på oss, ville vi bli istand til å sky eller unngå og motstå slike fristelser. Husk alltid på at at du ikke kan leke med ilden uten fare for å bli brent.

Selv om det er viktig at vi er istand til å forsørge våre familier og at vi som gode borgere deltar i samfunnsspørsmål, må vi ikke bli så opptatt av det som henhører til denne verden at vi glemmer eller neglisjerer vår plikt og vårt ansvar som kalte og utvalgte Guds barn og prestedømsbærere. Med mindre vi alltid er på vakt vil vi finne at vi stadig kommer lengre unna den rette og smale vei til vi fullstendig er kommet på avveier, og blitt til stor skuffelse for oss selv, vår familie og Herren. På denne måten blir vi naturligvis ikke det vi hadde sett frem til, hatt til hensikt eller ønsket å bli.

Så ofte finner vi eksempler på dette når et menneske som glemmer hvem han er ønsker å bli populær blant sine omgangsvenner og ønsker deres ære. Det skjer ofte at idrettsmenn blir så opptatt av sin suksess og sitt ønske om ære at de glemmer sin plikt overfor Gud og viktigheten av hans godkjennelse, og som resultat mister de retningen. Dette gjelder i like høy grad politikere, medlemmer av laug og foreninger, yrkesutøvere og forretningsmenn. Denne tørsten efter ære og popularitet vil altfor ofte kontrollere deres handlinger, og idet de gir efter, finner de at deres karakter får en varig knekk når de trodde de bare bøyde den litt.

Forleden dag mens vi holdt på å snakke om disse tingene, var det en som sa at de som bestandig elsker menneskenes ære mer enn Guds ære er bleke avbilder av en annen — som naturligvis er Satan — som i foruttilværelsen ønsket å frelse hele menneskeheten, men på en betingelse — at æren skulle gis til ham og ikke til Gud. Han var mer opptatt av belønningen enn av resultatene; ære og pris ble mål i seg selv. Min venn fortsatte med å si at dersom menneskene på dette avgjørende punkt er mer opptatt av å behage sine medmennesker enn av å behage Gud, lider de av den samme virus som Satan led av, for det er mange situasjoner hvor det å søke ære fra menneskene klart vil resultere i at de skader menneskeheten isteden for å hjelpe den når de i stedet for å befatte seg med det som er varig og velgjørende, vil gjøre det som øyeblikkelig og midlertidig synes formålstjenelig.

Hvor meget mer tilfredsstillende det er å motta ære av Gud og vite at det vi gjør har Guds godkjennelse og at hans kjærlighet og respekt for oss vil vedvare. Menneskenes ære derimot er flyktig og fører til skuffelser.

For dem som tror på Kristi læresetninger er det sjokkerende og rystende å se hvordan mennesker som har høytstående stillinger i sin iver efter å nyte ære fra dem som roper høyest når det gjelder å oppmuntre og forfremme umoral, ikke tar standpunkt mot disse onder og søker å fremme Kristi læresetninger som blir så klart fremsatt i disse ord fra De ti bud: «Du skal ikke drive hor.» (2. Mos. 20:14)

Og videre leser vi i 1. Korintierbrev:

«Eller vet I ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Hverken horkarler eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller bløtaktige eller de som synder mot naturen.» (1. Kor. 6:9)

Vi finner også at det er vedtatt lover og blir vedtatt lover som legaliserer akkurat disse tingene som er så mot Herrens vilje. Dette er lovgivning av aller verste slag. Brødre, som bærere av hans prestedømme venter Herren av oss at vi skal ta et standpunkt for det som et rett og gjøre alt som står i vår makt til å stå imot og motarbeide slike handlinger samt oppmuntre våre medlemmer til å leve ifølge Jesu Kristi læresetninger.

Jeg siterer fra eldste Neal Maxwell:

«Den leder som er villig til å si ting som er tunge å bære men som er sanne og som det er nødvendig at blir sagt, er den lederen som i sannhet elsker sitt folk og som gjør vel mot det. Det finnes intet verre enn den leder som for å motta ære og bifall fra sine efterfølgere lokker dem vekk fra den sikre vei ut i den sumpen hvorfra mange kanskje aldri vender tilbake. Den rette og smale vei er nettopp slik — rett og smal. Den er en strabasiøs oppoverbakke. Veien til helvete er bred og rommelig og heller forsiktig, slik at de som går på den knapt nok merker at de går på en nedoverbakke. Enkelte ganger merker de ikke at den fører nedover fordi menneskenes ære distraherer dem slik at de ikke ser fareskiltene. Valget står fremdeles mellom gullkalven og De ti bud.»

Det synes meget klart at Paulus' ord til Timoteus har like stor gyldighet for oss idag:

«Jeg vidner for Gud og Kristus Jesus, som skal dømme levende og døde, og ved hans åpenbarelse og hans rike:

Forkynn ordet, vær rede i tide og i utide, overbevis, irettesett, forman med all langmodighet og lære!

For det skal komme en tid da de ikke skal tåle den sunde lære, men efter

sine egne lyster ta sig lærere i hopetall, fordi det klør dem i øret,
og de skal vende øret bort fra sannheten og vende sig til eventyr.» (2. Tim. 4:1-4)
Hvor heldige er vi ikke som er medlemmer av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige hvor vi har evangeliet i sin fylde slik det er nedtegnet i Kirkens fire standardverker — Bibelen, Mormons bok, Lære og pakter og Den kostelige perle — og hvor vi har en profet som Herren taler igjennom for å lede og veilede oss i disse siste dager.
Som vi leser i Apostlenes gjerninger: «Og det er ikke frelse i nogen annen; for det er heller ikke noget annet navn under himmelem, gitt blandt mennesker ved hvilket vi skal bli frelst.» (Ap. gj. 4:12)
Må vi ha mot, styrke, forståelse, ønske og beslutsomhet til å gjøre slik Josva sa: «Velg idag hvem I vil tjene . . . Men jeg og mitt hus vi vil tjene Herren.» (Josva 24:15)
Dette er min ydmyke bønn i Jesu Kristi navn. Amen.

Guds lover

N. Eldon Tanner

Når jeg nå henvender meg til denne veldige forsamling i dette historiske tabernakel på Temple Square denne vakre sabbatsmorgen og danner meg et bilde av det store antall tilhørere andre steder, ber jeg ydmykt om at Ånden og Herrens velsignelser vil være med oss.
Når vi betrakter de par siste århundrene i De forente stater, kommer jeg til å tenke på to betydningsfulle uttalelser Herren har gitt gjennom sine profeter:
«Se, dette er et utvalgt land og hvilken som helst nasjon som skal besitte det skal være fri for trelldom og fangenskap, og for alle andre nasjoner under himmelen hvis de bare vil tjene landets Gud som er Jesus Kristus.» (Ether 2:12)
HAN SA OGSÅ:
«Og i denne hensikt har jeg opprettet dette lands konstitusjon ved kloke menn som jeg har opreist i denne hensikt.» (L&p 101:80)
Jeg vil helhjertet slutte meg til de millioner mennesker som verdsetter dette landet hvor vi lever, og som er bestemte på å gjøre hva de kan for å opprettholde og styrke demokratiets prinsipper som ble fastsatt av dem som undertegnet De forente staters konstitusjon. For å kunne greie dette, er det av den største betydning at vi er lojale og lovlydige borgere.
For en tid siden sa en ung mann til meg: «Hvorfor har vi så mange lover, regler og forordninger? Hvorfor kan vi ikke være frie til å gjøre det vi har lyst til? Kirken lærer jo at mennesket er til for å nyte glede og at Guds største gave til mennesket er handlefriheten.»
Jeg forsøkte å forklare ham at alt i universet og universet selv, som er organisert av en guddommelig Skaper, blir styrt av lover, kjent som naturlover; og at et land må ha lover fattet av mennesker slik at vi kan opprettholde orden, verne om menneskerettighetene og straffe dem som krenker andres rettigheter. Jeg ga ham flere eksempler på hva jeg tenkte på. Så samtalte vi en del om Guds lover og hvor viktig det er at vi holder hans bud.
Uten å gå videre inn på detaljer i denne samtalen, vil jeg i dag gjerne behandle spørsmålet om loven slik den berører menneskeheten. La oss sakens anledning dele dette emnet i tre: For det første, naturlovene; for det andre, menneskenes lover eller landets lover og for det tredje, Guds lover slik de angår vår frelse og opphøyelse.
Når vi nå først snakker om naturlovene, har dere noensinne stoppet opp og tenkt over hva som ville skje hvis vi ikke kunne stole på at solen sto opp til et bestemt tidspunkt hver morgen? Eller hvis jorden gikk ut av sin bane rundt sin egen akse bare en dag eller bare noen få minutter? Eller hvis gravitasjonsloven ble satt ut av kraft? I løpet av en ganske kort tid, ville hele menneskeheten og jorden være ødelagt. Alle himmelegemenes baner og bevegelser styres ifølge loven.
Hvis jern, når det blir oppvarmet, skulle utvide seg en dag og trekke seg sammen dagen efter, ville det være umulig for noen i hele verden å starte en maskinforretning eller å produsere redskaper av noe slag. Disse lovene er uforanderlige og må være slik at vi kan stole på dem til alle tider og under alle omstendigheter.
Det er interessant å gå gjennom i tankene alle de ting vi gjør hver dag, og oppdage hvor fullstendig avhengig vi er av naturlovene, og hvordan de må følges til den minste bokstav for å tjene våre hensikter.
Vi har sett mennesker gå på månen og vi har blitt forundret over at mennesker og romskip fra forskjellige land har møttes i rommet. Vi har sett «Viking» (en romsonde) dra på ekspedisjon til Mars for å lete efter tegn til liv. Hvis man hadde ignorert noen av naturlovene eller hadde gjort feil i betjeningen av fartøyene, ville romferdene ha mislykkes og liv ville gått tapt. Vi blir imponert når vi leser om astronomer som nøyaktig forutsier sol- og måneformørkelser og kometers tilsynekomst.
Alt dette er mulig bare på grunn av naturlovene. Skaperen holder skaperverket i dets riktige kurs.

Loven er ganske enkelt anvendelse av sannheten. La meg få henlede oppmerksomheten deres mot noen utsagn som er hentet fra store tenkeres skrifter:

Frank Crane: «Sannhet er universets logikk. Den er skjebnens resonnement; den er Guds sinn. Og intet av det et menneske kan tenke ut eller oppdage kan ta dens plass.» (Sitert av Leo J. Muier, *Flashes from the Eternal Semaphore,* Salt Lake City: Deseret News Press, 1928, s. 100)

W. Radcliffe sa: Den grunnleggende sannhet er ikke underlagt utviklingen. Vi kan vokse i kunnskap om dens mening og dens anvendelsesmetoder, men dens store prinsipper vil være de samme for alltid.» (Ibid., s. 101)

I en åpenbaring til Joseph Smith erklærte Herren:

«Og ennvidere, sannelig sier jeg eder, han har gitt alle ting en lov hvorved de beveger sig i sine tider og årstider;
og deres baner er fastsatt, ja, endog himlenes og jordens baner, som innbefatter jorden og alle planetene.

Og de gir lys til hverandre i sine tider og sine årstider, i sine minutter, i sine timer, i sine dager, i sine uker, i sine måneder, i sine år . . .

Jorden svever på sine vinger, og solen gir sitt lys om dagen, og månen gir sitt lys om natten, og stjernene gir også sitt lys idet de svever på sine vinger i herlighet, i Guds veldes midte . .
Se, alle disse er riker, og hvis noget menneske har skuet nogen av disse, ja, det aller minste, har han sett Gud bevege sig i sin majestet og kraft.»

Derfor, uavhengig av om vi forstår og kjenner naturlovene eller ikke, vil de alltid operere på samme måte. Et barn vil, selv om det er uvitende om loven, brenne seg hvis det berører en varm ovn. Hvis vi overser gravitasjonsloven, kan vi bli alvorlig skadet. Hvis vi kjenner og forstår naturlovene og lever efter dem, vil vi dra nytte av dem og være fri fra den fare som møter dem som overser disse lovene eller motarbeider dem.

Med hensyn til landets lover eller menneskenes lover, er det nødvendig at vi blir styrt av lover som ikke bare er satt opp for å holde ugjerningsmannen i tømme, men også for å verne om alles rettigheter. La meg få sitere fra Lære og pakter:

«Vi tror at regjeringer er innstiftet av Gud til menneskenes gagn; og at han holder menneskene ansvarlig for deres handlinger med hensyn til samme, både ved å utstede lover og ved å håndheve dem for samfundets gagn og sikkerhet.

Vi tror at intet folk kan nyte fred uten at slike lover avfattes og holdes ukrenket, hvilket vil sikre hvert individ samvittighetsfrihet, eiendomsrett og bestyrelse av denne, og personlig beskyttelse.

Vi tror at alle nasjoner nødvendigvis krever borgelige embedsmenn og øvrighetspersoner for å håndheve lovene, og at slike som vil opretthold loven redelig og rettferdig, skulde søkes og understøttes ved folkets stemme hvis det er en republikk, eller regentens vilje.» (L&p 134:1-3)

Vår tolvte trosartikkel fastslår:

«Vi tror at vi må være konger, presidenter og øvrigheter underdanige, samt adlyde, ære og oppholde lovene.»

Det er viktig at alle innbyggerne blir informert om regjeringens anliggender; at de kjenner til og forstår landets lover; og at de aktivt deltar i valg av ærlige og kloke menn når som helst det er mulig, til å utføre regjeringens funksjoner.

Det er viktig at alle innbyggerne blir informert om regjeringens anliggender; at de kjenner til og forstår landets lover; og at de aktivt deltar i valg av ærlige og kloke menn når som helst det er mulig, til å utføre regjeringens funksjoner.

Det er mange som betviler at visse lover som fattes av landets lovgivende forsamling er i overenstemmelse med grunnloven til tross for at de høyeste domstoler i landet har fastslått at de er det, og de føler at de vil trosse og ikke adlyde loven.

Abraham Lincoln bemerket en gang:

«Dårlige lover, hvis de finnes, skulle skiftes ut så snart som mulig; allikevel skulle de, mens de fortsatt er gyldige, gudfryktig adlydes.»

Dette er Kirkens holdning med hensyn til lovlydighet. Vi er enige med forfatteren av følgende utsagn:

«I virkeligheten er den mann som trosser eller spotter loven, lik den legendariske tosken som skjærer bort grenen som han sitter på. Respektløshet eller ringeakt for loven er alltid det første tegn på et samfunn i oppløsning. Respekt for loven er den mest fundamentale av alle sosiale dyder, for alternativet til et lovstyrt samfunn er et samfunn der vold og anarki hersker.» (*Case and Comment,* mars april 1965, s. 20)

Det finnes ingen grunn eller rettferdiggjørelse for at mennesker skal ringeakte eller bryte loven, eller forsøke å ta den i sine egne hender. Kristus ga oss det store eksemplet på en lovlydig borger da fariseerne, som forsøkte å sette ham fast, som Skriften sier, spurte ham om det var riktig å gi keiseren skatt. Efter at han hadde spurt hvis påskrift som var på pengene og de hadde svart at det var keiserens, sa han:

«Gi da keiseren hvad keiserens er, og Gud hvad Guds er!» (Matt. 22:21)

Det er et hvert lands innbyggeres plikt å huske at de alle innehar ansvar, og at de må virke i overenstemmelse med lovene i det land hvor de har valgt å leve. Jeg siterer videre fra Lære og pakter:

«Vi tror at alle mennesker er pliktig til å støtte og opphold de respektive regjeringer under hvilke de opholder sig, så lenge deres naturlige og uavhendelige rettigheter beskyttes ved slike lands lover; og at oprør og uroligheter ikke sømmer sig for nogen borger som således blir beskyttet, men bør straffes ifølge loven; og at alle regjeringer har rett til å utstede slike lover som efter deres egen dømmekraft er best skikket til å sikre folkets interesse; men på samme tid holde samvittighetsfriheten hellig.» (L&p 134:5)

Nå med hensyn til Guds lover. De er like klare og bindende og like ugjenkallelige som naturlovene; og vår suksess eller feilgrep, vår lykke eller ulykke avhenger av vår kunnskap og anvendelse av disse lovene i vårt liv. Vi er blitt fortalt:

«Der er en lov ugjenkallelig fastsatt i himmelen før denne jords grunnvoll ble lagt, ved hvilken alle velsignelser er forjettet —
Og når vi mottar nogen velsignelse

fra Gud, er det ved lydighet mot den lov som forjetter velsignelsen.»
Vi tror at evangeliet inneholder de livets lover som vedrører forholdet til våre medmennesker, og vårt moralske og åndelige levesett — lover som er like gyldige i sin sfære som naturlovene er det i sin.
Profeten Joseph Smith innså viktigheten av å tilegne seg kunnskap og å være lydig mot loven. Han instruerte de hellige:
«Hvilket som helst intelligent prinsipp vi tilegner oss i dette liv, vil være med oss i oppstandelsen.
Og hvis en person gjennem sin flid og lydighet opnår mer kunnskap og intelligens i dette liv enn en annen, vil han ha så meget fortrin i den kommende verden.» (L&p 130:18-19)
Herrens ord til oss er så klare, og hans lover som fører til lykke er så tydelig utformet at det er vanskelig å forstå hvorfor noen mennesker føler at deres egen dømmekraft er bedre, og vanærer Guds lover og påfører seg selv sorg og ulykke ved å gjøre det. Profeten Jakob ga oss dette råd:
«Derfor, brødre, forsøk ikke å råde Herren, men å ta råd fra hans hånd. For I vet selv at han råder i visdom og i rettferdighet, og i stor barmhjertighet over alle sine gjerininger.» (Jak. 4:10)
Og fra dypet av sin store visdom, sa Salomo:
«Sett din lit til Herren av hele ditt hjerte, og stol ikke på din forstand!
Tenk på ham på alle dine veier! Så skal han gjøre dine stier rette.» (Ordspr. 3:5-6)
Veiviserne er klare i Jesu Kristi evangelium. Vi har De ti bud, og slik lyder noen eksempler derfra:
«Du skal ikke ha andre guder foruten mig.
Du skal ikke slå ihjel, drive hor, stjele eller si falskt vidnesbyrd.
Kom hviledagen i hu» etc. (Se 2. Mos. 20)
Vi har Bergprekenen, som dere alle skulle kjenne til. Vi er blitt fortalt av Jesus hvilket bud som er det største i loven:
«Du skal elske Herren din Gud av alt ditt hjerte og av all din sjel og av all din hu.
Dette er det største og første bud.
Men det er et annet som er like så stort: Du skal elske din næste som dig selv.» (Matt. 22:37-39)
Det er umulig å anslå eller overvurdere den store virkning overholdelse av disse to budene ville ha på verden som helhet. Det ville ha hersket fred og rettferdighet.
Til å veilede oss har vi også andre skriftsteder som inneholder Herrens ord slik de er blitt gitt ved åpenbaring direkte fra Gud til hans utvalgte profeter, inkludert vår egen president og profet, Spencer W. Kimball, som Herren daglig taler igjennom; og det er ved å akseptere og efterleve disse læresetningene, at vi kan oppnå evig liv. La oss alle ha mot til å føle og si med Paulus:
«For jeg skammer mig ikke ved evangeliet; for det er Guds kraft til frelse for hver den som tror, både for jøde først og så for greker.» (Rom. 1:16)
Herren sa: «For se, dette er min gjerning og min herlighet — å tilveiebringe mennesket udødelighet og evig liv.» (Moses 1:39) Dette var så viktig for ham at han ga sitt liv og gjennom sitt sonende offer gjorde det mulig for oss å oppstå og å nyte udødelighet og opphøyelse. Hvor heldige vi er som har dette store privilegium, denne velsignelse og anledning til å være misjonærer og hjelpe ham til å nå sin store hensikt.
Vi står under denne bindende kontrakten: «Jeg, Herren, er forpliktet når I gjør hvad jeg sier; men når I ikke gjør hvad jeg sier, har I intet løfte.»
Vi har også denne advarselen:
«Den som mottar min lov og holder den, er min disippel; og den som sier at han har mottatt den og ikke holder den, er ikke min disippel, og skal bli utstøtt fra eder.» (L&p 41:5)
Så det skulle være klart for alle at det ikke finnes noen konflikt, slik min unge venn syntes å føle, mellom Kirkens læresetninger om at «mennesket er til for å nyte glede,» og «Guds største gave til mennesket er handlefriheten,» og det faktum at vi må ha lover. Vi har frihet til å velge å adlyde loven og nyte de velsignelser som følger med dette; eller vi kan velge å ikke adlyde loven med det resultat av vi aldri vil kunne nyte den fullkomne glede som det var meningen at vi skulle få del i.
Jeg avslutter med dette storslagne løfte fra Herren:
«Se, velsignet er de, sier Herren, som er kommet op til dette land alene for min æres skyld, i overensstemmelse med mine bud.
For de som lever skal arve jorden, og de som dør skal hvile fra sitt arbeid, og deres gjerninger skal følge dem; og de skal i min Faders boliger motta en krone som jeg har beredt for dem.
Ja, velsignet er de hvis føtter står på Sions land, som har adlydt mitt evangelium; for de skal få jordens gode ting som lønn og den skal frembringe sin fruktbarhets styrke.
Og de skal også bli kronet med velsignelser fra det høie, ja, og med mange bud, og i sin tid med åpenbaringer — de som er trofaste og flittige for mig.
Derfor gir jeg dem et bud som sier: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av all din makt, hu og styrke; og i Jesu Kristi navn skal du tjene ham.» (L&p 59:1-5)
Jeg bevitner at disse ting er sanne, i Jesu Kristi navn. Amen.

JESU KRISTI
KIRKE AV
SISTE DAGERS
HELLIGE

PZ SI 0094 NO